

Giới thiệu Công Tử Liên Thành

Buổi sáng thứ hai theo thông lệ là thời gian game online "Truyện Thuyết Anh Hùng" tiến hành back up và update. Lần này không giống những lần trước, quy mô đổi mới vô cùng lớn, rất nhiều người chơi trên diễn đàn đều oán hận khi thấy sau khi update xong vẫn chưa tải xuống được, có người nóng tính đã chửi ầm ĩ.

Nhất Tiểu Hồng Trần kiên nhẫn đợi game load hoàn tất, mới đăng nhập trò chơi, xuất hiện tại Kim Đài Thành.

Đây là thành chủ, cũng là nơi tân nhân sinh ra, những cửa hàng do hệ thống và người chơi mở ra nối nhau san sát, luôn luôn nhộn nhạo ầm ĩ, đông đúc đầy người, hiện tại lại vô cùng quanh quẩn, có thể thấy rất nhiều người còn chưa kịp tải xong phần update.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sau khi Game online điều chỉnh.

Buổi sáng thứ hai theo thông lệ là thời gian game online "Truyện Thuyết Anh Hùng" tiến hành back up và update. Lần này không giống những lần trước, quy mô đổi mới vô cùng lớn, rất nhiều người chơi trên diễn đàn đều oán hận khi thấy sau khi update xong vẫn chưa tải xuống được, có người nóng tính đã chửi ầm ĩ.

Nhất Tiểu Hồng Trần kiên nhẫn đợi game load hoàn tất, mới đăng nhập trò chơi, xuất hiện tại Kim Đài Thành.

Đây là thành chủ, cũng là nơi tân nhân sinh ra, những cửa hàng do hệ thống và người chơi mở ra nối nhau san sát, luôn luôn nhộn nhạo ầm ĩ, đông đúc đầy người, hiện tại lại vô cùng quanh quẩn, có thể thấy rất nhiều người còn chưa kịp tải xong phần update.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn box chat trên [thế giới], nơi đó cũng không nhộn nhạo như đèn kéo quân giống mọi khi, không có mấy người nói năng, thực sự thanh tĩnh. Nàng vừa xem vừa tới trước cửa hàng của mình, nhập pass chứng minh mình là điểm chủ, cửa hàng lập tức mở cửa. Nàng kiểm tra tình hình tiêu thụ hàng hóa cũng như nhập nguyên vật liệu, bình thường như mọi ngày, thấy phải cung cấp thêm, liền lấy nguyên vật liệu từ trong kho hàng ra, làm thêm một số trang bị để bán.

Nhất Tiểu Hồng Trần có hai cửa hàng, Cẩm Tú phường chuyên bán hàng thời trang, đồ trang sức và một số nguyên vật liệu không quý hiếm lắm mà nàng không cần tới, cũng như một số vật phẩm khan hiếm, Uy Vô Các chuyên bán các trang bị, pháp bảo và các loại linh kiện. Môn phái nàng tu luyện chính là Côn Luân, cấp bậc không cao lắm, tới hiện tại chỉ là level 112, nhưng kỹ năng chế tác của nàng đã nắm chắc, rèn, công nghệ và bảo chế được là cấp độ tông sư, tinh luyện là cấp đại sư, sùng vật là cấp kỹ sư, những người có kỹ năng chế tác cao tương tự nàng trên toàn hệ thống may ra không được mười người. Ngoài nàng ra, những người khác đều thuộc ngũ đại môn phái, nhờ có tài nguyên hùng hậu trong bang mới có thể tu luyện tới mức đó, tự nhiên không khó. Riêng Nhất Tiểu Hồng Trần chẳng tham gia vào bất kỳ môn phái nào, sau nhiều người chào mời quá, nàng mới dứt khoát tự mình thành lập ra một bang phái, gọi là Phong Sinh Thủy Khởi, tuyên bố rằng đây là một bang phái trung lập chuyên buôn bán, quan hệ một cách hòa bình với các đại môn phái khác, buôn bán cũng thực như gió thổi nước chảy, thật sự náo nhiệt.

Chế tác xong một số trang bị, nàng đặt từng món vào quầy hàng trong Uy Vô Các, đề giá xong, nàng mới đóng cửa hàng lại, đi sang bên cạnh hai bước, mở Cẩm Tú Phường, lấy bộ Cửu Thiên Nghê Thường Phương Vũ mặc lên người, sau đó mới mở kho hàng ra kiểm tra, ghi nhớ những tài liệu còn thiếu, lại tìm một số nguyên vật liệu đồng bộ, làm ra mấy bộ quần áo cùng vài món bông tai, nhẫn, vòng cổ.

Chế tác trang bị thoạt nhìn có vẻ phức tạp, kỳ thật chẳng khó. Chỉ cần đánh quái bình thường là tài liệu rơi ra đầy, nàng tạo thành tổ thu mua, mấy cái kho hàng đều nhét đầy, lúc nào cũng có thể chế tác được. Nàng chỉ cần kiểm đầy đủ những nguyên liệu cần thiết, học xong phương pháp chế tạo, định mức tài liệu, sau đó click vào chế tạo, trang bị tự động biến ra, còn nhanh hơn cả dây chuyền sản xuất tự động. Có điều, chế tác quần áo và đồ trang sức khó hơn nhiều, bí phương rất khó tìm, tài liệu càng khó kiếm hơn, nàng cũng không quá cầu toàn, tập hợp đủ nguyên liệu của loại nào thì chế tạo loại đó, sau đó đặt giá bán hàng, bình thường không cho phép mặc cả.

Trên hệ thống trò chơi có đủ các loại bảng xếp hạng, trong đó có bảng "Xếp hạng Danh điểm" căn cứ vào số lượng hàng hóa người chơi gửi lại trong cửa hàng để xếp hạng. Người chơi có thể tới thăm cửa hàng, có thể thường xuyên tới cửa hàng mua bán, căn cứ vào số lượng hàng hóa trao đổi trong cửa hàng, cửa hàng nào có số lượng hàng hóa gửi nhiều sẽ được xếp trước, hơn nữa danh tự của cửa hàng sẽ được chuyển thành màu đỏ. Mỗi người có thể đồng thời gửi hàng tại mười cửa hàng. Trên bảng xếp hạng này, Uy Vô Các đứng hàng thứ nhất, Cẩm Tú Phường đứng hàng thứ ba, là cửa hàng nhà nàng đều biết tới, làm điểm chủ như Nhất Tiểu Hồng Trần cũng có danh tiếng nhất định, đương nhiên, đối với những người chơi không thích mua đồ thì danh tự trên vẫn xa lạ. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không muốn quảng bá ầm ĩ trên hệ thống, chỉ kiếm tiền một cách yên lặng, hơn nữa hết phần lớn gia sản đều chia ra cất ở mấy cái nick ảo, chỉ có một số lượng nhỏ mới nằm trên nick chính, mà tôn chỉ của nàng là không muốn lên đầu bảng.

Mang năm cái nhẫn có tính năng +6 bỏ vào quầy, đề giá, nàng tiếp tục xem xét nguyên vật liệu trong kho hàng. Bỗng nhiên, bên cạnh nàng xuất hiện một người, bóng dáng cao lớn hiện ngang trên lưng con Bạch Kỳ Lân, đứng yên lặng ở đó.

Nhất Tiểu Hồng Trần hiểu rõ, phần nữa là người này đang tìm thứ gì đó trong cửa hàng của nàng, liền bước lên hai bước. Quả nhiên chưa đầy một phút, trên bảng tin nhắn của cửa hàng xuất hiện một hàng chữ.

Công Tử Liên Thành : "Có ở đây không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần ngẩn người ra, liền bước xéo sang một chút, nhìn thẳng mặt người kia kỹ hơn một chút.

Vị thích khách hắc y đội mặt nạ bảo hộ cười trên con Bạch Kỳ Lân mỹ lệ vẫn không nhúc nhích, pháp bảo Dây Tương Tư bên người tỏa ra kim quang nhàn nhạt, xoay vòng bên người anh, như rồng uốn khúc. Trên đầu anh hiện rõ tên môn phái màu lam "Khải Hoàn Hào Môn" thấp phần bất mắt, mà cái danh tự "Công tử Liên Thành" cũng có màu đỏ, trong khung cảnh âm u an tĩnh của Kim Đài Thành mờ hồ tỏa ra khí thế bức người.

Nhất Tiểu Hồng Trần click chuột vào nick của anh, chọn PM.

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Ta đây"

Công Tử Liên Thành: "Có Tẩy Tâm Đan không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần: "Có."

Công Tử Liên Thành: "Ta cần năm viên."

Nhất Tiểu Hồng Trần lấy năm viên Tẩy Tâm Đan trong kho hàng ra, tiến hành trao đổi với anh.

Cái loại Tẩy Tâm Đan này là một thứ vô cùng được ưa chuộng trên thị trường hiện nay, số lượng lại rất ít, giá tiền rất cao, mà cũng khó mua được, bình thường Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không bày bán trực tiếp ở cửa hàng, mà chỉ bán cho bằng hữu nhìn thuận mắt. Nàng cũng không rao giá trên trời, gần như là nửa bán nửa tặng. Công Tử Liên Thành cũng chẳng cò kè mặc cả, nàng nói bao nhiêu thì trả bấy nhiêu. Sau lần giao dịch đầu tiên, bọn họ cũng chẳng cần nói giá nữa, trực tiếp một kẻ đưa tiền, một kẻ cầm hàng, nhanh chóng rõ ràng.

Công tử Liên Thành vừa cầm lấy mấy viên Tẩy Tâm Đan xong, lập tức sử dụng, trên box chat [thế giới] lập tức xuất hiện dòng chữ thông báo : "Công Tử Liên Thành thay đổi triệt để, một lần nữa làm người, làm trời xanh cảm động, miễn trừ hết thảy mọi tội ác."

Mỗi lần Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy dòng thông cáo này đều thấy buồn cười. Dường như ngày nào Công Tử Liên Thành cũng thay đổi triệt để, lúc thông cáo này vừa phát ra, trên box chat lại xuất hiện một đồng người chửi ầm lên, chủ yếu là những người chơi vừa bị anh giết hại hoặc nằm ở bang phái đối địch, lúc nào anh rảnh rồi thừa hơi liền chửi biếm lại mấy câu, còn bình thường căn bản chẳng thèm để ý, lập tức xông tới giết thêm một lần nữa. Bất quá, hôm nay người chơi không nhiều, hơn nữa đa phần đều chú ý tìm hiểu hạng mục vừa được hệ thống update, nên phá lệ không có những lời nói thông mạ anh.

Công Tử Liên Thành thay đổi triệt để năm lần, danh tự biến lại màu trắng. Anh quay ra nói "Cám ơn" với Nhất Tiểu Hồng Trần xong, liền xoay người đi về phía truyền tống trận.

Lúc này, trong trò chơi đang là hoàng hôn, cảnh chiều hôm mênh mông, thân ảnh màu đen của anh mịt mờ khó phân rõ, chỉ có con Bạch Kỳ Lân vẫn phát ra ngân quang chói mắt, càng lúc càng xa, sau đó đột nhiên biến mất trong truyền tống trận.

2.

"A, mình vừa gặp Công Tử Liên Thành !"

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa nhận được cửa sổ chat của Kinh Ca Thủy Việt, đã thấy nàng ta phát ra một câu nói kèm theo đôi mắt lấp lánh trắng sao. Nàng gửi trả lại một nụ cười lớn, cũng không kể rằng Công Tử Liên Thành vừa tới chỗ nàng mua hàng.

Mới chỉ tốn thời gian chừng hai câu nói, Kinh Ca Thủy Việt đã xuất hiện, nhảy từ trên lưng một con Cửu Sắc Lộc vô cùng mỹ lệ xuống, đứng trước mặt nàng.

Kinh Ca Thủy Việt và nàng cùng đồng thời đăng ký vào trò game online này, hai người cùng kết bạn thăng cấp. Một người muốn làm thầy thuốc, liền chọn Từ Trúc, một kẻ thấy kiếm khách rất đẹp trai, liền bái nhập Côn Luân, là môn phái công thủ đều thấp. Hai tiểu bằng hữu sống dựa vào nhau, từ vọng vô số lần, may mắn có đầu óc buồn bán, trong hành trang luôn có Kim Thiền hoặc Hoàn Hồn đan vô cùng đắt tiền, mới may mắn không bị rút level, trải qua gian nan dần dần trưởng thành.

Cho tới khi Kinh Ca Thủy Việt học xong kỹ năng phục sinh, Nhất Tiểu Hồng Trần mới không dùng những đồ xa xỉ phẩm như thế nữa, đem toàn bộ những thứ đó cấp cho cái vị tiểu thầy thuốc thích chạy vào khu vực cao cấp xả thân cứu người này.

Sau khi lên tới level 75, Kinh Ca Thủy Việt một đường đi thẳng, điên cuồng luyện cấp, level tăng rất nhanh, chẳng học thêm bất kỳ kỹ năng chế tác nào. Trái lại, Nhất Tiểu Hồng Trần dùng phần lớn thời gian để đi hoàn thiện những kỹ năng chế tác, có thời kỳ hoàn toàn dừng lại, level rất rất nhiều. Hiện tại, Kinh Ca Thủy Việt đã phi thăng, là Tiên Từ Trúc level 169, các loại linh kiện pháp bảo trang bị trên người tuy không sánh được với đám cao thủ hàng đầu, nhưng cũng đủ tiểu ngạo giang hồ.

Vì để đường ra sủng thú cao cấp nhằm phụ trợ tiêu diệt quái vật, Kinh Ca Thủy Việt mới nỗ lực học tập, rốt cuộc mới trở thành cấp bậc tông sư hiếm có trong chức nghiệp sủng vật, là người bài danh đệ nhất trong bảng xếp hạng sủng vật. Người khác trang bị +8 mới có thể đánh ba quái, một con hồ điệp như nàng có thể đánh một lúc với sáu con quái, quả thực quá mức biến thái. Nàng mở một cửa hàng sủng vật trên phố buôn bán, chuyên cung cấp trang bị cho sủng vật, xếp hàng thứ hai trong Danh Điểm bảng, mỗi ngày khách tới như mây, tiền tài như nước.

Lúc này, nàng đang mặc bộ trang phục Phi Tuyết Phiêu Phiêu do Cẩm Tú Phường chế tác, tuyết trắng nhẹ nhàng, phiêu thoát tựa tiên nữ, hoàn toàn không nhìn rõ môn phái của nàng, chỉ căn cứ vào cây Chày Hàng Ma dắt ở thắt lưng tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt, mới minh chứng rằng nàng thuộc Từ Trúc. Đứng trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần, nàng lại xuất ra cái icon hai mắt lấp lánh trắng sao.

Khinh Ca Thủy Việt : "Trông đáng vẻ cô đơn của công tử thật đẹp. Người khác có tọa kỵ như công tử, cũng không thể tiêu sái như công tử."

Nhất Tiểu Hồng Trần không nói câu nào, lập tức triệu hồi tọa kỵ, đứng trước mặt nàng. Đó cũng là một con Bạch Kỳ Lân, hơn nữa đã được tẩy hóa lên thành cao cấp, lại gia tăng tốc độ, nên nhìn qua vô cùng đẹp đẽ.

Khinh Ca Thủy Việt ngẩn ra, sau đó mới miễn cưỡng nói : "Minh quên mất, còn có một người như cậu. Cậu cười cũng rất đẹp."

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới cười lớn, nhảy khỏi lưng tọa kỵ, thu lại.

Bình thường những loại tọa kỵ mà hệ thống bán ra chỉ bao gồm mấy loại bạch mã, báo tuyết, lừa cò, tọa kỵ của hai người các nàng tương đối hiếm có. Trong lúc đánh đại Boss, tỷ lệ rơi ra Uẩn Hồn Châu rất thấp, người chơi tới chỗ sủi giả sừng vật, đưa Trân châu này ra, nhận được 5 000J, lại được lựa chọn một trong mười loại tọa kỵ hiếm có. Trân châu này vốn cực hiếm, trên hệ thống cũng không thiếu kẻ điên cuồng lùng mua, giá tiền nâng cao tới mức người khác chỉ có thể ghen hờn đứng nhìn, người bình thường căn bản không dám hỏi tới. Nhất Tiểu Hồng Trần phải dùng một bộ trang bị cao cấp có chức năng tăng thêm bạo kích và phòng ngự, Khinh Ca Thủy Việt cũng phải dùng con Tuyết Sơn Phi Hồ rất quý hiếm do đích thân nàng nuôi lớn, mới đổi được trân châu này.

Sau khi hai người có được tọa kỵ mơ ước bấy lâu, liền cùng nhau chạy ra ngoài thành, cực kỳ vui vẻ. Ngày hôm đó, vô luận là ai cần tăng thêm các thuộc tính, Khinh Ca Thủy Việt đều thêm cả, vô luận ai mời Nhất Tiểu Hồng Trần đi hỗ trợ đánh quái, nàng cũng không từ chối. Khinh Ca Thủy Việt còn cực kỳ hứng thú tới mức chạy tới tất cả các khu vực cứu sống hết thấy mọi người, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng chạy qua tất cả các địa cung, hai người hưng phấn tới mức suýt chạy cả lên [thế giới] để hò hét.

Cho tới bây giờ, hai người vẫn coi tọa kỵ của mình như bảo bối, phong cách tọa kỵ cũng thực đặc biệt, dẫn tới không ít những ánh mắt hâm mộ. Đương nhiên, cũng như rất nhiều người chơi khác, nếu thấy tọa kỵ của người khác cũng đẹp, hai người vẫn kích động bàn luận cả nửa ngày như trước.

Lúc các nàng đang nói chuyện, người chơi đã lục tục online, box chat [thế giới] dần dần náo nhiệt hẳn lên, trong Kim Đài Thành càng ngày càng xuất hiện nhiều người hơn.

Hai người cùng nhìn quanh, không thấy địa phương nào có cái gì đặc biệt thần kỳ, liền tiếp tục cái chủ đề vừa rồi.

Khinh Ca Thủy Việt : "Công Tử Liên Thành vừa online đã tẩy trắng nick, cậu thử đoán xem công tử muốn làm cái gì ? Bình thường công tử chỉ tẩy nick tầm nửa đêm, ban ngày chỉ đi giết người thôi."

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Không biết được, chuyện nhà người ta chúng ta xen vào làm gì." Gõ xong chữ, nàng tiếp tục kiểm tra lại nguyên vật liệu trong kho hàng, chuẩn bị làm tiếp một bộ trang phục rồi kết thúc công việc.

Lúc này, có một người chơi PM cho nàng.

Đào Từ Yêu Yêu : "Bộ trang phục trên người nàng có bán hay không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức reply : " Có."

Đào Từ Yêu Yêu : " Bao nhiêu tiền ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần : " 10 000"

Đào Từ Yêu Yêu : " 8 000 có được không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần : " 9 000, vật liệu rất khó tìm, toàn hệ thống hiện chỉ có duy nhất một bộ này thôi."

Đào Từ Yêu Yêu : " Được rồi, ta mua"

Nhất Tiểu Hồng Trần liền cởi bộ trang phục trên người ra, tiến hành giao dịch với Đào Từ Yêu Yêu.

Lúc này, nàng mới nhìn rõ người mua.

Hóa ra đây là một nữ nhân, Phật Tử Trúc level 181, cười một con thiên nga trắng muốt, trang bị toàn thân cũng toàn hàng cao cấp. Trên danh tự của nàng có chữ "Khải Hoàn Hào Môn", nhưng cái khiến người ta phải chú ý nhất lại chính là danh hiệu của nàng : " Phu nhân của Công Tử Tiểu Bạch"

Cầm lấy bộ Cửu Thiên Nghê Thường Phượng Vũ, nàng lập tức mặc luôn lên người. Nổi bật trên con thiên nga trắng muốt, bộ váy áo như một dải cầu vồng bảy màu, lấp lánh những sắc màu rực rỡ, chói mắt.

Hiển nhiên là Đào Từ Yêu Yêu rất hài lòng, nàng vui vẻ cười lên thiên nga lập tức bay thẳng lên trời, lượn qua lại hai vòng trên đầu thành, sau đó mới bay về phía truyền tống trận, ly khai Kim Đài Thành.

Từ đầu tới cuối Kinh Ca Thủy Việt cũng không hé răng, thấy bộ y phục mỹ lệ từ trên thân Nhất Tiểu Hồng Trần đổi tới trên thân của Đào Từ Yêu Yêu, tự nhiên mình bạch nàng ta vừa hoàn thành một vụ giao dịch, đợi tới khi Đào Từ Yêu Yêu bay đi xong, nàng mới gửi cho Nhất Tiểu Hồng Trần một cái icon lấp lánh trắng sao.

Kinh Ca Thủy Việt : "Lần này lời nhiều hay ít ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần : "So với thời gian và tâm huyết mình đổ vào việc chế tác bộ y phục này, thực sự cũng không kiếm được mấy, coi như lời ít đi."

Kinh Ca Thủy Việt vui vẻ nói : "Kiếm được là tốt rồi."

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Đúng vậy, mình cũng không tham lắm."

Kinh Ca Thủy Việt lờm lờm kinh bi : "Đừng làm bộ, rõ ràng cậu là gian thương."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười tít mắt : "Cậu cũng có khác gì chứ ? Từ xưa tới nay, hề buồn là phải gian, nếu không kiếm ăn bằng cách nào !"

Kinh Ca Thủy Việt send một cái icon xấu hổ, sau đó lại là một cái icon đắc ý, sau đó lập tức đổi đề tài, vô cùng hào hứng : "Thành chiến sắp diễn ra rồi, tiếc là chúng ta không thể xem được."

Kinh Ca Thủy Việt cũng thuộc bang Phong Sinh Thủy Khởi, Nhất Tiểu Hồng Trần là bang chủ, nàng là phó bang, hai người thuộc tiểu bang phái trung lập, đương nhiên không có tư cách tham gia thành chiến.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thở dài nói : "Đúng vậy, thật muốn đi xem làm sao! Kỳ thật hệ thống có thể tổ chức bán vé vào cửa, bố trí khán đài chung quanh Vân Trung Thành, để người chơi có thể mua vé vào thưởng thức tình hình chiến đấu, cũng không gây ảnh hưởng tới quá trình công thành thủ thành của bọn họ, thế thì tốt biết bao."

Kinh Ca Thủy Việt : "Đúng vậy, nếu đúng như vậy, mình nhất định phải mua một vé, bao nhiêu tiền cũng mua."

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Mình cũng vậy." Gõ xong ba chữ kia, nàng lấy món trang sức cuối cùng bày lên quầy, click vào chữ Bán, sau đó đóng cửa hàng.

Lúc này, phía trước Cẩm Tú Phưong và Uy Vô Các tụ tập không ít người, đều là những người chơi tới dạo phố, hoặc tới mua hàng.

Kinh Ca Thủy Việt nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Chúng ta đi thôi, nơi này nhiều người quá, hỗn loạn quá."

3.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nói tiếp, đã thấy từ phía đầu phố bên kia có một thanh niên chạy tới. Cậu ta mặc một bộ trang phục Ma giáo cấp 25, lóe ra ánh sáng xanh lục chứng minh đã được tinh luyện tới cấp 9, nhìn qua bùng bùng khí khái anh hùng. Chạy tới trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần, cậu liền đứng lại, giao dịch hơn hai mươi loại tài liệu chế tạo sơ cấp và đã tinh luyện cấp hai với nàng.

Đó đều là những tài liệu dùng để chế tạo và tăng thêm thuộc tính cho trang thiết bị, chỉ có đánh quái cấp thấp mới thu được, nhưng đại bộ phận người chơi đều thăng cấp quá nhanh, mấy loại nguyên vật liệu đó cũng không dễ mua được, mỗi ngày cũng chỉ mua được lẻ tẻ mấy loại, chỉ có mỗi Tiểu Ma Giáo này mỗi ngày đều mang tới rất nhiều.

Tiểu Ma Giáo mới ở level 50, mới gia nhập Phong Sinh Khởi Thủy không lâu, Kinh Ca Thủy Việt vừa nhìn thấy cậu, không nhịn nổi liền mở mồm trêu chọc, tại box chat riêng của bang phái cũng không kiêng nể gì mà không nói năng bậy bạ.

Kinh Ca Thủy Việt : "Tiểu Thương Hải, vài ngày không gặp, vì sao mà cậu vẫn chưa thăng cấp vậy ? Vẫn ở level 50 sao, có muốn tỷ tỷ mang cậu cùng thăng cấp không ?"

Thương Hải Hoàn Lưu : "Không thích, lão tỷ chị cứ tự mình tiếp tục con đường điên cuồng thăng cấp vĩ đại đi."

Kinh Ca Thủy Việt giả vờ nổi giận : "Tiểu Thương Hải, càng ngày càng không biết trên dưới, coi chừng ta giết ngươi nhá."

Thương Hải Hoàn Lưu : "Ta sợ quá nha, lão tỷ ngươi tới đi nha."

Đám bang nhân đang online lập tức gõ trống reo hò ầm ĩ.

Cưỡi Thỏ Truy Rùa Đen : "Phát cờ cổ vũ nào, Việt Việt, lên đề, hạ gục Tiểu Thương Hải đi, cứ như vậy như vậy, rồi lại như thế như thế."

Diêm Bán Cô Bé : "Tiểu Thương Hải, đừng sợ, để tỷ tỷ cho cậu bộ y phục +20, phòng ngự chống xé rách tuyệt đối."

Tay Trái Ước Định : "Lão bà, mau đến xem, có trâu bay ngang trời."

Tay Phải Đồng Ý : "Thấy rồi, nhiều trâu bay quá, hoan hô. Tiểu Diêm, cô cũng giỏi thiệt nha, thổi ra nhiều trâu bò như thế."

Thương Hải Hoàn Lưu : "Đệ không rảnh đông dài với mấy người, tiếp tục treo máy, biến đây."

Khinh Ca Thủy Việt thấy Thương Hải Hoàn Lưu cười lên con lừa quê nhỏ cực kỳ tiện dụng do cửa hàng của hệ thống bán ra, chạy về phía truyền tống trận, liền tiếp tục gào lên một cách đầy nhiệt tình trong box chat của bang phái : "Tiểu Thương Hải, thôi cậu bãi ta làm sư phụ đi, ta mang theo cậu làm nhiệm vụ thầy trò, chẳng mấy mà thăng level."

Thương Hải Hoàn Lưu : "Không thích. Lão tử nhà chị cứ thăng cấp đi, đừng để ý tới ta. Ta không muốn mang trên lưng cái ác danh phản thầy."

Khinh Ca Thủy Việt toát mồ hôi, cả đám bang nhân lẫn ra cười.

Lúc này, trên box chat [thế giới] có người gọi to :

Đạo Đạo Kiến Huyết : "Việt Việt, mau mau chạy tới Ma Vực."

Khinh Ca Thủy Việt nổi giận dưng dưng, lập tức nhảy lên box chat khiển trách anh ta : " PM ta được rồi, lại còn mua loa làm gì. Thừa tiền quá phải không. Nộp hết ra đây cả mau."

Đạo Đạo Kiến Huyết toát mồ hôi : "Thực xin lỗi, lão bà, là ta sai rồi."

Khinh Ca Thủy Việt mồ hôi ròng ròng như thác : "Ta không phải lão bà của ngươi."

Đạo Đạo Kiến Huyết nước mắt như mưa : "Lão bà, nàng không thừa nhận là lão bà của ta, ta sẽ tiếp tục đi giết ngươi."

Khinh Ca Thủy Việt kinh hãi, nhanh chóng rời khỏi box chat [thế giới], mở list friend PM cho hắn : "Ngươi đang làm gì vậy ?"

Đạo Đạo Kiến Huyết : "Đoạt hồn đá dùng để công thành. Thầy thuốc trong bang không đủ, nhiều người không online, mau tới phòng trừ còn cứu người."

Khinh Ca Thủy Việt : "Mau đọc vị trí ra."

Đạo Đạo Kiến Huyết nói ra vị trí, nàng lập tức cười lên con Cừu Sắc Lộc vội vàng chạy tới.

Lúc này, trên box chat [thế giới] lại bắt đầu ầm ĩ

"Khải Hoàn khốn khiếp kia lại giết người."

"Nói nhảm, ngươi thấy tận mắt không ? Rõ ràng là bọn Huy Hoàng khốn khiếp muốn giết người để cướp hồn đá, chúng ta mới phản kích."

"Công tử Liên Thành, ngươi là đồ khốn khiếp không biết xấu hổ, ngay cả mấy cái nick nhỏ cũng giết."

Công tử Liên Thành cười lạnh : " Level 180 mà kêu nick nhỏ sao, thế level 80 gọi là gì ? Là kẻ khốn khiếp nào giết thầy thuốc của bọn ta trước ?"

"Công tử Vô Kỵ, mẹ nó chứ, dám đánh lên, thực vô sỉ. "

Công tử Vô Kỵ cười lớn : "Ngươi nói Liên Thành đánh lên, còn có kẻ khác tin ngươi. Lão tử là Ma Giáo, đường đường chính chạy tới đó, đánh ngay chính diện. Chẳng qua tại ngươi quá tệ đi. Một chiêu của lão tử ta còn chưa sử xong, ngươi đã đo đất rồi"

Đám bang hữu của Khải Hoàn Hào Môn bắt đầu điên cuồng cực độ trên box chat [thế giới], bang phái đối địch của bọn họ là Huy Hoàng Vương Triều cùng những bang phái đồng minh cũng nhao nhao gia nhập box chat, chửi nặng ầm ĩ. Đang buôn bán cũng phải dừng lại, đứng nhìn bọn họ chửi nhau.

Diệt Thiên Tru Ma : "Đám chó Khải Hoàn kia, ta lập tức tới giết sạch bọn ngươi!"

Cuồng Chiến Thí Thần : "Còn có ta nữa, Công Tử Liên Thành, ta chỉ giết mỗi mình ngươi, ngươi có thấy ta cũng đừng có chạy!"

Ám Dạ Bá Tước : "Công Tử Tiểu Bạch đâu, mau tới bồi lão tử đánh một trận!"

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc : "Công tử Phù Tô đâu, báo vị trí lên đây, đừng làm con rùa đen rút cổ nữa."

Công Tử Liên Thành : "Đừng có đứng đây mà phun nước bọt nữa, muốn giết thì tới đây."

Công Tử Tiểu Bạch : "Lắm lời thế làm gì ? Mau qua đây tìm chết!."

Công Tử Vô Kỵ : "Cộng lòng nhà ngươi ở đâu mau báo ra, muốn giết người thì tới đây, hoặc các ngươi chết quay về kêu mấy tên khốn khiếp khác tới đây."

Công Tử Phù Tô : "Ta là thầy thuốc, không đánh nhau!"

Trong trí nhớ của những người chơi cũ, nick của Tứ đại công tử không mấy khi xuất hiện cùng lúc trên box chat [thế giới], nhất thời quần chúng nhiệt huyết sôi trào, nhao nhao bình phẩm. Mấy người chơi mới cũng không có mấy tư liệu để hình dung về bọn họ, những chuyện trước kia phần lớn chỉ nghe kể lại, hôm nay được chứng kiến tận mắt sự kiện Tứ đại công tử đồng thời online, cùng hoan nghênh ầm ĩ.

Bọn họ cùng chửi nhau ầm ĩ trên box chat [thế giới], những người không ở tại hiện trường còn cho rằng bọn họ đang tụ lại một chỗ để đánh nhau, kỳ thực tứ đại công tử chẳng hề ở cùng một chỗ. Bọn họ mỗi người mang hai đội, tất cả gồm tám đội, chia nhau ở mấy khu vực Côn Luân, Từ Trúc, Ma Vực, Hỗn Độn cướp Boss, cướp bốn tầng đá chuyên dành cho công thành.

Đạo Đạo Kiến Huyết thuộc phái Côn Luân, mang theo một đội người cướp tầng đá. Chung quanh chỗ tầng đá rất nhiều quái, nếu người đang cướp đá mà bị kẻ khác công kích, quá trình đào bới sẽ bị hủy bỏ, Đạo Đạo Kiến Huyết đảm nhiệm việc yểm hộ, mỗi khi quái xuất hiện đều tung ra kỹ năng quần công, thu hút sạch quái về phía mình, giết chết ngay lập tức.

Vừa mới đào được một tầng đá, đã thấy xuất hiện một cái đại hồng danh thuộc bang Huy Hoàng Vương Triều. Hẳn là Ma Tiểu Dao level 187, tên cũng rất biến thái : Chính Là Chuyên Môn Tới Giết Người. Hắn dùng Lăng Ba Vi Bộ, sau đó lại dùng Di Hình Hoán Ảnh, đang từ nơi rất xa đã như lốc xoáy nhanh chóng bay thẳng tới bên cạnh Đạo Đạo Kiến Huyết, một chiêu Phong Ảnh Lưu Hương kèm theo một chiêu Thanh Liên Thịnh Ca, lập tức khiến cậu mất mạng luôn.

Năm người còn lại vừa trải qua chiến trận, mặc dù bất ngờ không kịp phòng ngự, nhưng cũng kịp phản ứng lập tức nhào lên vây công hắn, có điều cấp bậc thấp hơn hẳn tới mười, hai mươi level, căn bản không chịu nổi. Trong đội không có thầy thuốc, bọn họ nằm chết trên mặt đất không thể phục sinh, nếu như hồi thành rồi mới chạy tới, một là bị rút điểm kinh nghiệm, hai là đường xá xa xôi, trong khi đó tình hình chiến đấu thay đổi trong chớp mắt, bọn họ còn phải bảo vệ tầng đá, không thể bỏ lại, vì thế Đạo Đạo Kiến Huyết liền nhảy lên box chat [thế giới] để gọi Khinh Ca Thủy Việt lập tức chạy tới.

Lúc vị Tiên Từ Trúc level 169 này chạy tới, đội hình sáu người bọn họ đã có bốn người ngã xuống. Khinh Ca Thủy Việt lập tức hồi sinh Đạo Đạo Kiến Huyết, sau đó tiếp tục đi phục sinh người thứ hai. Ngay lúc hai người kia vừa đứng lên, Chuyên Môn Tới Giết Người đã vọt tới bên cạnh nàng, sử dụng chiêu Thần Quang Ly Hợp, giết nàng ngay lập tức.

4.

Côn Luân và Từ Trúc là môn phái chuyên đánh xa, còn Tiêu Dao và Ma Giáo thuộc phái cận chiến. Đạo Đạo Kiến Huyết vừa đứng dậy liền nhanh chóng chạy ra thật xa, sau đó phát ra một chiêu Cửu Thiên Huyền Lô, sau đó lại sử dụng liền chiêu Đoạt Mệnh Liên Hoàn Tam Kiếm Tiên, cản trở lại thể công của người kia một chút. Cũng bởi kỹ năng Thanh Liên Thịnh Ca đang trong thời gian chờ, cậu lập tức dùng Lăng Ba Vi Bộ xông tới, hai tay vũ lộng ngân quang, lập tức phóng xuất liên tục sáu chiêu toàn kỹ năng mị hoặc biến thái.

Mất thấy đoàn người trong khoảnh khắc sắp bị diệt sạch, Khinh Ca Thủy Việt vội ăn Hoàn Hồn đan, nhóm người đứng dậy, không kịp tăng thêm tấn công, lập tức sử dụng chiêu Ma Ha Quyết, quyết làm cho đối phương rơi vào mê muội. Nàng không dừng một khắc, liền tiếp dùng Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Thủ, thêm cả Định Châu Hằng Ma Vô Thượng Thần công, nhưng cái đại hồng danh này có một đôi nhãn năng cao tính đối kháng, nàng không thể làm hắn ngủ yên được. Tên kia mở trạng thái vô địch miễn dịch công kích, lập tức xông tới giết nàng lần nữa.

Đạo Đạo Kiến Huyết nhào lên điên cuồng tấn công, trong nháy mắt thò tay vào bọc lấy hồng dược uống thêm, nhưng vẫn không chịu nổi một chiêu bạo kích của Ma Tiểu Dao kia. Ngay lúc cậu ngã nhào xuống đất bỏ mình, một con tiên hạc đã bay lại trong bóng tà dương đỏ rực, lập tức hạ xuống.

Một bóng ánh trắng phiêu phiêu đứng yên lặng giữa sa mạc trải dài ngàn dặm, tiêu sái sử một chiêu Ma Ha Quyết, sau đó là kỹ năng cuối cùng của Tiên Từ Trúc là Lôi Âm Uy Quang. Chỉ thấy trên đầu anh xuất hiện một cái vòng sáng lấp lánh kim quang, đột nhiên bắn thẳng về phía địch nhân.

Vền vền chỉ trong ba giây ngắn ngủi, cái tên Ma Tiểu Dao vừa huy vũ hiên ngang kia đã ngã nhào trên mặt đất.

Vị Tiên Từ Trúc mang cái tên gồm bốn chữ đồ thám "Công tử Phù Tô" nhẹ nhàng tiến lại, lần lượt cứu sống bảy người đang nằm trên mặt đất, rồi mới lịch sự phát ngôn trên box chat [thế giới] : "Ta là thầy thuốc, không đánh nhau."

Đây là lần đầu tiên Khinh Ca Thủy Việt được tận mắt nhìn thấy Công Tử Phù Tô, đối với việc anh chỉ dùng có hai chiêu đã nhẹ nhàng giải quyết xong Ma Tiểu Dao, thực sự bị chấn động, vô cùng khâm phục, lại thấy anh thần nhiên thốt ra một câu như thế, không nhịn nổi nhảy lên box chat [thế giới] cười một tràng.

Đạo Đạo Kiến Huyết cũng cười : "Đúng vậy, Từ ca không biết đánh nhau, chỉ biết giết người"

Công Tử Phù Tô chậm rãi nói : "Cái gì mà kêu là chỉ biết giết người ? Phân nửa kỹ năng của ta đều là cứu người nhá ?"

Cái đại hồng danh kia đang nằm ở chỗ này, tận mắt thấy hai câu nói đó. Hắn không lựa chọn phục sinh tại chỗ, mà trực tiếp hồi thành. Một lát sau, đã thấy hắn nhảy lên box chat [thế giới].

Chính Là Chuyên Môn Tới Giết Người : "Bang chủ của Phong Sinh Khởi Thủy nghe đây, chúng ta với bọn Khái Hoàn khôn khiếp đánh nhau, phó bang chủ của các người dám chạy tới giúp đỡ. Đã muốn đối địch với Huy Hoàng chúng ta, kể từ hôm nay trở đi, ta sẽ tận tâm tận lực chiêu cổ bang nhân nhà các người, các người nhớ cẩn thận cho ta."

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa mới truyền tống tới Ma Vực, chuẩn bị làm nhiệm vụ, liền thấy cái đại hồng danh kia ở trong thành. Nàng click chuột tới nick hắn, cẩn thận xem xét trang bị, pháp bảo, linh kiện và sủng vật của hắn, sau đó cũng chạy lên box chat [thế giới]

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Ta chính là bang chủ của Phong Sinh Khởi Thủy, người muốn giết bọn ta thì cứ tới mà ra tay. Vòng cổ, nhẫn mà người đang mang là ta làm, sủng vật của người là do phó bang chủ nhà chúng ta nuôi lớn. Nếu không có những thứ đồ cao cấp như thế, người còn có được thần khí như vậy sao ? Phó bang chủ nhà chúng ta là thầy thuốc, bằng hữu kêu nàng đi cứu người, nàng đi cứu, có gì mà không đúng ? Chúng ta chẳng thêm quan tâm tới việc có đối địch với các người hay không, tựa như chúng ta vẫn thường làm, không quan tâm là các người thuộc bang phái nào, vẫn đối xử bình

đăng với các người. Hôm nay người đã nói như vậy, tốt thôi, toàn thấy bang chúng nghe rõ, về sau không được buôn bán với người thuộc bang Huy Hoàng Vương Triều, chờ bọn họ tới giết đi. Đây cái tên đại hồng danh đầy bạo lực kia, ta ở trước mặt người đây, bây giờ chuẩn bị ra khỏi thành làm nhiệm vụ, người tới mà giết đi."

Đám người chơi đang đứng xem náo nhiệt, đột nhiên thấy một chuyện lớn như vậy xuất hiện, nhất thời không ai phản ứng kịp. Trong khoảnh khắc, thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh. Bang nhân của Phong Sinh Thủy Khởi là những người đầu tiên hưởng ứng.

Diêm Bán Cô Bé : "Bang chủ đại nhân, ta đã biết. Đây này, cái tên Nhất Phẩm Dân Lành thuộc Huy Hoàng Vương Triều kia, bộ y phục +9 này không thể bán cho người, người đi nhà khác đi. Còn cái tên đang kêu gào tận diệt bang nhân nhà chúng ta nghe cho kỹ, ta chuẩn bị đến Lạc Già Sơn Đảo đánh quái, người đừng quên tới giết ta nhé."

Tay Trái Ước Định : "Lão bà, có người muốn tiêu diệt bọn ta."

Tay Phải Đồng Ý : "Tốt thôi, báo cho bọn họ vị trí của ta đi, kéo lại không tìm thấy bọn ta."

Cười Con Thỏ Truy Rùa Đen : "Nếu không để ta trực tiếp cười thỏ tới để người giết, coi như ta để phúc cho con cháu."

Mấy người không coi ai ra gì cùng cười ha ha trên box chat [thế giới]. Nhất Tiểu Hồng Trần thân nhiên cười Bạch Kỳ Lân ra khỏi thành. Nàng muốn tới địa ngục ở Phó Bản địa cung tại Ma Vực để đánh quái. Ở đó tặng nhiều điểm kinh nghiệm, lại hay xuất hiện một số tài liệu hiếm thấy, nếu cá biệt còn có thể gặp Boss nhỏ, thì đúng là chuyện vui ngoài ý muốn.

Lúc này, trên box chat [thế giới] lại náo loạn hẳn lên.

Đao Đao Kiến Huyết "Người thù giết lão bà của ta xem, ta gặp người lúc nào giết người ngay lần đó."

Khinh Ca Thủy Việt : "Tiểu Đao, người dám gọi ta một tiếng lão bà nữa, ta giết người trước."

Đao Đao Kiến Huyết : "Thực xin lỗi lão bà, là ta sai"

Khinh Ca Thủy Việt : "Tiểu Đao, ta muốn giết người."

Công Tử Tiểu Bạch : "Phàm là bang nhân hoặc hữu bang của chúng ta, sau này chỉ cần nhìn thấy người của Phong Sinh Khởi Thủy, lập tức để ý bảo hộ."

Công Tử Vô Kỵ : "Bằng không gia nhập bang phái của chúng ta đi, chúng ta lập tức mang các người đi thăng level, còn sợ đám khốn khiếp kia gì nữa."

Công Tử Liên Thành : "Ai muốn giết người bang Phong Sinh Khởi Thủy, ta sẽ giết sạch, không chút lưu tình."

Công Tử Phù Tô : "Giết thầy thuốc là kẻ vô sỉ nhất. Ai muốn giết người bang Phong Sinh Khởi Thủy, giết Khinh Ca Thủy Việt, cho dù có người nào sau lưng, không quản là nick chính hay nick ảo, đừng mong thắng cấp, chờ bị tru sát đi."

Sau đó cũng có rất nhiều người lên tiếng ủng hộ Phong Sinh Khởi Thủy, đám người đó phần lớn đều là khách hàng của bọn họ, thường được hưởng chiết khấu đặc biệt tại cửa hàng của bọn họ, một khi có những trang bị đặc biệt, cũng ưu tiên thông báo cho bọn họ biết trước, hai bên cùng xây dựng nên mối quan hệ hữu hảo, lúc này cùng nhau chạy lên box chat [thế giới], cùng thống mạ cái tên "khốn khiếp nick vừa đồ vừa bạo lực" kia, đều nói rằng, kẻ nào muốn khi phụ người thuộc bang Phong Sinh Khởi Thủy, bọn họ nhất định sẽ cản trở, ít nhất phải bước qua xác bọn họ.

Chứng kiến vụ ầm ĩ náo nhiệt này, bang chủ Diệt Thiên Tru Ma của Huy Hoàng Vương Triều vội chạy lên box chat [thế giới] nói : "Ta trình trọng giải thích với bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần của bang Phong Sinh Khởi Thủy, Chính Là Chuyên Môn Tới Giết Người của bốn bang chỉ là nhất thời nóng giận, mới thốt ra những câu như vậy, thỉnh bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần không để bụng. Bốn bang và Phong Sinh Khởi Thủy cũng không phải hai bang đối địch, luôn luôn hữu hảo, hy vọng mối quan hệ này vẫn còn tiếp tục về sau."

Hắn send câu giải thích này mười lần liền, không để cho bất kỳ kẻ nào nói xen vào.

Giây lát sau, Nhất Tiểu Hồng Trần đã trả lời : "Ta tiếp nhận sự giải thích của bang chủ Huy Hoàng Vương Triều, đồng thời cũng cảm ơn sự ủng hộ vừa rồi của bằng hữu Khải Hoàn Hào Môn và những người khác đối với chúng ta. Ta thu hồi những lời vừa nói, bang chúng chúng ta khôi phục lại tôn chỉ từ trước tới giờ, buôn bán chỉ nói chuyện buôn bán, đối xử bình đẳng. Việc này dừng ở đây đi, không làm phiền tới mọi người nữa."

Người thuộc bang Phong Sinh Khởi Thủy vẫn là những người phản ứng đầu tiên.

Diêm Bán Cô Bé : "Kiến quyết chấp hành chỉ thị của bang chủ đại nhân, này bạn Nhất Phẩm Dân Lành kia, lại đây mà mua y phục người thích, chỉ bán người giá 90% thôi"

Cười Thỏ Truy Rùa Đen : "Bán vòng cổ Thiên Xu, Thiên Tuyền, muốn mua thì PM giá, không mua khỏi nói, hắc từ đi chết đi"

Tay Trái Ước Định : "Chuyên bán bùa hộ mệnh, chức nghiệp nào cũng có, chấp nhận đặt trước."

Tay Phải Đồng Ý : "Tuyệt phẩm pháp bảo Khóa Càn Khôn, miễn cấp có thể tăng thêm công kích 1000, muốn mua PM giá, kẻ lừa đảo cút"

Những người đó co kéo hồi lâu, mang những trang bị tuyệt hảo dưới đáy hòm ra bày bán, làm cho không biết bao nhiêu kẻ phải kinh diễm.

Náo loạn một trận như vậy, chửi mắng cãi nhau cũng giảm bớt, buồn bán nhiều hơn. Thế giới lại khôi phục lại sự trật tự vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiên Cơ Bí Thước

Thứ bảy là thành chiến, hôm nay đã là thứ năm, không khí đại chiến càng thêm nồng nặc, quả thật là hết sức căng thẳng. Theo lời của Kinh Ca Thủy Việt, theo tin tức thu được từ Đạo Đạo Kiến Huyết, các bang phái vẫn chưa thu thập đủ sáu mảnh bí đồ Thiên Giới cần thiết để tới báo danh, trước mắt vẫn khẩn trương cướp đoạt. Khai Hoàn Hào Môn vẫn đứng đầu trong việc có mặt đúng lúc lúc Boss xuất hiện, hiện giờ trên tay đã có năm mảnh bản đồ, còn trong tay Huy Hoàng Vương Triều chỉ có ba mảnh, Khai Hoàn Hào Môn càng có cơ thắng trong trận chiến này. Lần công thành đầu tiên chỉ có thiên tướng NPC thủ vệ, có thể xem như thành không, bởi vậy, các bang phái đều cố gắng chiếm được vị thế báo danh đầu tiên, để thành công chiếm được tòa Vân Trung Thành được trang web chính thức miêu tả là cực kỳ hoa lệ này.

Để tiến hành thành chiến cần bốn loại đá : Hắc Diệu Thạch, Bạch Vân Thạch, Huyền Tinh Thạch, Xích Kim Thạch, có điều mỗi ngày chỉ có một khoảng thời gian nhất định mới xuất hiện tại một khu vực, mấy đại môn phái có nhân số đông đảo, mỗi thời mỗi khắc đều tận lực điều tra, một khi phát hiện lập tức báo cáo với bang chủ, lập tức điều động nhân mã đi thu thập. Mà mỗi bang phái cũng đều có mặt thám chú ý đến từng cử động của bang phái đối địch, chỉ một lát đã có thể mò tới được, sau đó lập tức phát sinh huyết chiến.

Chiến trận kịch liệt thường gây ra tai họa cho những người vô tội, thời điểm họ đánh nhau toàn là PK theo hình thức mở, toàn dùng loại công kích khác loại, chỉ có người trong cùng một bang mới không bị đánh phải. Trên box chat [thế giới] thường có người nhảy lên chửi ầm ĩ, mấy cái tên của các đại bang đều được nhắc tới liên tục, mấy cái nick đứng hai mươi hàng đầu cũng thường xuyên bị người ta mắng chửi, ngày tới 10, 20 lần. Bất quá, không giống với trong quá khứ là, kẻ giết người cũng không lên [thế giới] mắng lại hoặc giải thích, chỉ im hơi lặng tiếng, vì bọn họ cũng không có thời gian, chỉ cần vừa online, đã lập tức cực kỳ bận rộn, hoặc nhận nhiệm vụ, hoặc tiếp viện, giết người, tẩy trắng nick, sửa chữa trang bị, ký kết đồng minh, thương thảo cách tiến công chiếm đóng thành chiến, rất nhiều việc.

Những chuyện đó Nhất Tiểu Hồng Trần chủ yếu biết được thông qua box chat [thế giới] hoặc qua sự nghị luận bàn tán trong bang phái, cũng chưa tận mắt chứng kiến. Trong mấy ngày nay, phần lớn năng lực ở trong địa ngục đánh Quỷ Sư U Minh, hoặc Nữ Yêu Tượng Gỗ, đã tăng được kinh nghiệm, lại thu nhận được rất nhiều tài liệu quý giá nâng mớ tướng bao lâu. Bất quá, chỉ đánh quái mà không làm nhiệm vụ, điểm kinh nghiệm cũng không tăng cao, cho nên người chơi bình thường cũng chẳng mấy ai lai vãng, chỉ những người mang kỹ năng chế tác cao cấp, hoặc người thuộc những bang phái vắng mệnh tới đánh quái để lấy tài liệu cho đại sư chế tác trang thiết bị, hoặc cùng lắm là những người chơi mới, mới có thể ngày ngày kiên nhẫn ở đây đánh quái.

Từ lúc bắt đầu rèn luyện kỹ năng chế tác tới nay, Nhất Tiểu Hồng Trần đánh quái chỉ vì kiếm tài liệu, bình thường chỉ làm một số nhiệm vụ đầu mỗi hoặc những nhiệm vụ khiêu chiến ngẫu nhiên xuất hiện, những nhiệm vụ có treo giải thưởng khác như nhiệm vụ du lịch, nhiệm vụ kỳ ngộ đều không làm, chỉ thông thả tăng level dựa vào việc treo máy đánh quái. Nhìn thấy một đồng người chơi level tăng vèo vèo vượt qua mình, năng cũng không vội vã, ngược lại Kinh Ca Thủy Việt gấp gấp hơn năng nhiều, bình thường có thời gian rảnh rỗi thường truyền thụ cho năng kinh nghiệm để tăng level nhanh chóng, nhưng vấp phải một câu "Không có thời gian" của năng, Kinh Ca Thủy Việt chỉ còn cách ngồi chúi vào góc tường tự kỷ.*

Trở lại thành, mang những tài liệu thu được phân loại bỏ vào trong kho hàng, bổ sung thêm một ít được, Nhất Tiểu Hồng Trần lại tiếp tục quay lại Ma Vực. Con Bạch Kỳ Lân mỹ lệ tuyệt trần chạy thẳng qua sa mạc mù mịt, xuyên qua đủ loại yêu ma quỷ quái, cuối cùng cũng tới cửa địa ngục.

Cổng vào địa cung xây dựng theo kiểu kiến trúc Gothic đầy hoa lệ, cực kỳ bắt mắt trong khung cảnh tối tăm ảm đạm của Ma Vực, trước cửa lớn có một lớp kết giới màu xanh biếc phát ra hào quang chói lóa, không khí thần bí tỏa ra nồng nặc. Địa phương mỹ lệ như thế chắc chắn là chứa nhiều sát cơ, người chơi nào đã đi qua đều biết rõ, trong cửa có năm con U Minh Quỷ sứ, chỉ cần vừa nhìn thấy người sẽ lập tức nhào tới quần công, nếu người chơi dưới level 175 lỡ rơi vào, không kịp mở phòng ngự, phần nửa là chết ngay lập tức.

Nhất Tiểu Hồng Trần chuẩn bị sẵn sàng, mở Đạo Pháp Khôn Cù, Tam Hoa Tụ Đỉnh, làm cho phòng ngự của mình trong nháy mắt tăng lên 36 lần, rồi mới định xông vào. Ngay lúc đó, lại có người PM năng, trên khung cửa sổ xuất hiện một hàng chữ màu đỏ.

Công tử Liên Thành : "Có online không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng dừng chân, trả lời : "Có."

Công tử Liên Thành : "Chúng ta cần số lượng lớn Tây Tâm đan, Hoàn Hồn đan, Dịch cân tây tùy lục, năng có bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu, giá tiền do năng định, được không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần có phần buồn bực, vị này rõ ràng là đệ nhất sát thủ, sao lại cái nghề chuyển sang mua sắm ? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vẫn trả lời một cách thành thực : "Toàn bộ số lượng do ta chế tạo có thể bán cho công tử, nhưng do người trong bang làm ra thì ta không thể tự tiện quyết định được, phải hỏi ý kiến của bọn họ trước đã."

Công tử Liên Thành : "Được, giá tiền có thể thương lượng, tiền không phải vấn đề."

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy hàng chữ này, không nhịn nổi khẽ lắc đầu. Nói những lời như vậy với một thương nhân, không phải tự mình đưa tới cửa cho người ta mặc sức chém giết sao ? Nàng cười đáp : "Cần cứ theo giá thị trường, tính bằng 90% thôi đi, cả hai bên không ai thiệt thòi ai."

Công tử Liên Thành : "Tốt, cảm ơn. Ta sẽ kêu Yến Ngữ thuộc bang bên ta tìm nàng, nàng ta phụ trách mua sắm."

Nhất Tiểu Hồng Trần "Okie."

Công tử Liên Thành không nói gì tiếp nữa. Chỉ một lát sau, đã thấy Yến Ngữ gửi invite tới mời làm friend, Nhất Tiểu Hồng Trần liền đồng ý, cũng invite nàng làm friend, hai người cùng mở cửa sổ chat ra bàn chuyện.

Yến Ngữ : "Xin chào, công tử nhượng ta liên hệ với nàng, nàng có thể liệt kê danh sách những thứ nàng sẽ bán gửi cho ta được không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Đương nhiên là được. Lúc nào ta quay về thành sẽ gửi cho nàng những thông tin đó."

Yến Ngữ : "Cảm ơn nhé, ta chờ email của nàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Okie."

Hai người không nói một lời thừa thãi, bàn luận sự tình một cách rất rõ ràng. Nhất Tiểu Hồng Trần đợi hồi lâu, không thấy có PM gửi tới, lại tiếp tục tăng thêm trạng thái của mình, sau đó đi vào trong địa cung.

Đạo Pháp Khôn Cùng chỉ duy trì được trong vòng một phút, sau đó phải đợi hai phút nữa mới có thể dùng tiếp, trong một phút này Nhất Tiểu Hồng Trần gần như trong trạng thái vô địch chạy vội về phía trước, quanh co trong địa cung, nhanh chóng tới tầng hai, sau đó đứng trên một cái đài gác, thi triển khinh công Lạc Diệp Phi Hoa, bay qua một biển dung nham nóng bỏng, nhảy tới vị trí đánh quái, treo máy đánh nữ yêu tượng gỗ.

Lũ quái này có thể mê hoặc người, đánh nó rất bức mình, có nhiều chiêu không dùng được, người bình thường cũng chẳng mấy ai nguyên ý tới đánh, nhưng nó có thể rơi ra Nhiếp Hồn Linh và Tiêu Hồn Hương dù tỷ suất rất nhỏ, loại trước có thể làm một loại vũ khí tăng thêm mị hoặc, loại sau có thể thêm hiệu ứng mê man. Nếu vũ khí tăng thêm hai loại thuộc tính này, có nghĩa rằng trong lúc chiến đấu có thể lợi dụng cơ hội biến đổi thủ thành tượng gỗ, cho mình tùy ý chém giết, đây đúng là loại trang bị cao cấp mà hết thấy người chơi nỗ lực đánh chiến thắng đều mơ tưởng. Trước đây cũng có không ít người chơi tới giết qua, nhưng tỷ suất rơi ra thực sự rất nhỏ, rất nhiều người tiêu phí thời gian mà không được gì, cuối cùng tình nguyện bỏ tiền ra mua, dành thời gian đi thăng level. Dần dần, trừ lúc có boss xuất hiện ở đây, phần lớn người chơi cũng chẳng thêm tới nơi này, cả địa cung rộng lớn thấp phần an tĩnh, chỉ có lửa đỏ bập bùng khắp nơi, dung nham nóng bỏng chảy xiết cùng với một số quái vật ở chung quanh mới miễn cưỡng làm cho người ta cảm thấy có chút náo nhiệt.

Nhất Tiểu Hồng Trần không thích cướp quái của người khác, nên cực kỳ thích không khí này. Nàng treo máy, kiểm tra rồi bỏ sung thêm pháp bảo tinh lực ánh trắng và Hồng Lam dược, sau đó thay một bộ đồ thể thao thoải mái, cuối cùng đi ra khỏi nhà, chạy bộ vòng quanh tiểu khu.

2.

Nhất Tiểu Hồng Trần tên thật là Hứa Nhược Thần, công tác tại một công ty cây xanh cũng khá lớn. Hạng mục công việc của bọn họ không phải bao gồm những công việc như kiểu xanh hóa những tiểu khu, xây dựng công viên, thiết kế cảnh quan trong thành phố, mà đối tượng chủ yếu của bọn họ lại ở những nơi hoang dã như sân bay, trạm phát điện, quốc lộ .v.v. Công việc chủ yếu của bọn họ là phủ xanh đất trống đồi trọc, từ đó giúp hỗ trợ chống sụt lún ở trên núi, bảo hộ cảnh quan, bảo hộ những công trình, những hạng mục công trình có nguồn vốn đầu tư khổng lồ, đảm bảo người sử dụng không gặp nguy hiểm.

Giống như những nhân viên kỹ thuật công trình đã ngoại khác, công tác của bọn họ cũng thường xuyên gặp phải những trường hợp uy hiếp tới tính mệnh như sụp lún, đất lở đá trôi, ban đêm bị mãnh thú nơi hoang dã tấn công, cạn kiệt lương thực, thiếu nước, Hứa Nhược Thần vốn là một phụ nữ, đáng lẽ không thích hợp với những công tác đã ngoại thế này, có điều ngành học của nàng là quản lý, sau khi vào công ty lại không muốn ngồi văn phòng làm những việc lặt vặt, kiên trì muốn ra tận hiện trường. Bởi vì công việc ở công ty rất bận rộn, nhân thủ không đủ, cuối cùng giám đốc mới đồng ý với thỉnh cầu của nàng. Mấy năm trôi qua, nàng công tác cũng khá xuất sắc, đã được bổ nhiệm tới chức vụ trợ lý Tổng Giám Đốc, hỗ trợ Tổng Giám đốc xử lý công việc, công tác của nàng đặc biệt bận rộn. Hai năm trước, công ty của bọn họ tiếp nhận hạng mục xây dựng cảnh quan xung quanh một cái sân bay trên cao nguyên, công việc cũng thực gian khổ. Năm trước, một cuộc công trình cũng hoàn công, cũng trải qua được đánh giá nghiệm thu một cách thuận lợi, tổng giám đốc cũng thực cao hứng. Tổng GD mời giám đốc bên kia ăn cơm, sau đó lại dẫn theo một vài vị trợ lý đặc biệt cùng chạy xe xuống nơi công trình, ai ngờ trên đường gặp lở núi, xe bị đá văng trúng rơi thẳng xuống sườn núi, sáu người thì bốn người chết, hai người bị thương, trong đó gồm tổng giám đốc, chỉ có Hứa Nhược Thần và một vị trợ lý khác bị văng ra ngoài xe, may mắn thoát chết, nhưng cũng bị trọng thương.

Trong khoảnh khắc công ty như lâm vào tình trạng tê liệt, mọi người không biết phải làm sao, người người đều kinh hoàng. Em trai của tổng giám đốc lúc ấy đang tới Đông Bắc để mua một số loại cây giống chuyên trồng trên sườn dốc, nghe tin lập tức quay về, ổn định nhân tâm, xử lý hậu sự, lại đón hai người bị thương từ bệnh viện nhỏ nơi chân núi quay về thành phố, mang vào một bệnh viện lớn và nổi tiếng để tiến hành trị liệu. Trước khi bọn họ đi đã mua các loại bảo hiểm, ô tô cũng mua bảo hiểm, bởi vậy, tiền thuốc men của bọn họ tuy toàn những loại thuốc quý, nhưng đại bộ phận cũng do công ty bảo hiểm chi trả, công ty của bọn họ cũng không tổn thất lắm về mặt kinh tế.

Hứa Nhược Thần bị gãy chân trái, toàn thân đầy vết thương, nàng bị gãy chân, các cụ có câu thương cân động cốt** nghỉ trăm ngày, sau khi nàng ra viện lại nghỉ ở nhà thêm nửa năm nữa, mới có thể đi lại bình thường. Cũng bởi thương thế của nàng là tai nạn lao động, đương nhiên công ty không thể đuổi việc nàng, hàng tháng vẫn trả đúng theo lương cơ bản, nhưng không có các loại phụ cấp khác. Nàng cũng không so đo, lần này có khả năng tìm

thấy cái sống trong chỗ chết, cũng làm cách suy nghĩ của nàng có thay đổi lớn, từ thích khẳng định khả năng chuyển sang an tĩnh thu liễm. Đoạn thời gian này, nàng cũng nghe đồng sự cùng công ty nói qua, hình như sau khi anh trai qua đời, giám đốc chịu áp lực lớn từ cha mẹ, về sau quyết định thay đổi, chỉ làm những hạng mục về công viên, tiểu khu trong thành thị, không tiếp nhận những công trình cỡ lớn có tính nguy hiểm cao nữa. Đối với sự thay đổi chiến lược của công ty, nàng cũng không có cách nào, chỉ có cách ở nhà an dưỡng chờ vết thương khỏi hẳn, khôi phục lại thể lực, lúc nào trở lại công ty mới tìm hiểu tình huống cụ thể được.

Mấy tháng bị khốn trong nhà, nàng vô cùng buồn chán, trong lòng buồn rầu, vết thương lúc đầu đau đớn không chịu nổi, về sau trong quá trình bình phục lại ngứa ngáy cực kỳ khó nhin, để đời bớt sự chú ý, cuối cùng nàng đành cắm mặt vào trò chơi cả ngày.

Game "Truyền Thuyết anh hùng" vốn dĩ do bạn cực thân thời đại học của nàng là Khinh Ca Thủy Việt chơi, sau vài ngày liền cố gắng rủ rê nàng vào cùng, sau khi tốt nghiệp hai người hai nơi trời nam đất bắc, đây cũng coi như một hình thức để có thể thường xuyên gặp nhau. Hứa Nhược Thần cũng chẳng xa lạ gì với mấy trò game online, hồi xưa lúc còn đi học cũng thường xuyên chơi, nghe bạn mình nói có vẻ hấp dẫn, nên cũng hăm hở đăng ký.

Cũng bởi chẳng có việc gì để làm, cả ngày nàng online chơi game, sau một thời gian nghiên cứu rõ ràng mình bạch cách chơi, chơi càng ngày càng dễ dàng hơn. Các kỹ năng chế tác của nàng thăng cấp cực nhanh, level cũng không thấp lắm, tâm tình tự nhiên cũng thoải mái nhiều.

Hiện tại, nàng vừa chơi game, nhưng hàng ngày vẫn bớt thời gian định kỳ xuống vận động một chút, để có thể mau chóng khôi phục sức khỏe, đi làm trở lại. Thương Hải sống sau xô sóng trước, mấy tháng không tới công ty làm việc, nàng cũng không rõ là vị trí của mình ở công ty có còn hay không nữa, tuy rằng những lúc gọi điện cho giám đốc, giám đốc vẫn tỏ vẻ rằng nàng vẫn là một thành viên của công ty, nhưng ông ta đã có trợ lý mới, sau khi Hứa Nhược Thần trở lại công ty sẽ an bài như thế nào, ông ta cũng chưa cho nàng một câu trả lời thuyết phục, chỉ nói nàng cứ an tâm nghỉ ngơi cho khỏe, đợi lúc nào hồi phục quay trở lại sẽ thương lượng sau. Hứa Nhược Thần thoáng nghe cũng hiểu ý, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ thả tâm, cũng không thêm suy nghĩ nhiều.

Chậm rãi chạy quanh khu nhà một vòng, nàng liền tiếp tục chạy bộ về nhà. Vết thương ở chân trái tuy đã khép lại, có điều mỗi lúc trời mưa gió vẫn hơi đau, làm cho nàng có cảm giác rất không an tâm. Nếu như thực sự không chuyển biến tốt đẹp, có nghĩa là nàng không thể quay trở lại làm việc với công việc đã ngoại yêu thích, điều này tạo thành sự dă kích trầm trọng với một người ưa thích thiên nhiên như nàng.

Mở cửa vào nhà, nàng cầm chén trà châm thêm chút nước sôi, rồi mới ngồi vào trước máy vi tính, nhìn vào màn hình.

Nàng treo máy cũng thiết trí nhân vật tự động đánh quái bình thường, không đánh boss hoặc những loại quái tinh anh, có điều tình cảnh hiện tại trong game cũng không giống bình thường, làm nàng không khỏi ngẩn người.

Tại hòn đảo nửa lơ lửng giữa không trung này, bình thường quái chỉ có bốn tên, trước giờ không có quái cấp bậc cao, đương nhiên lại càng không có boss, có điều lúc này, đang đứng trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần lại chính là một boss cao lớn cường tráng, bộ mặt hung ác, trên đầu có đỉnh hàng chữ "Tiên phong Thiên Giới". Nhất Tiểu Hồng Trần phản ứng cực mau, bây giờ cũng chẳng quan tâm việc này là việc gì nữa, tóm lại đánh trước nói sau. Nàng kiểm tra lại số lượng thuốc trong túi mình, đoán là đủ dùng, không chút do dự lập tức tấn công Boss.

Nàng biết rõ hành động của mình như vậy là lỗ mãng, gần như đi vào chỗ chết. Nói thật, muốn đánh Boss ít nhất cũng phải có mấy người hợp thành một tổ, có người thuộc phái Tiêu Dao có khả năng công kích mạnh, có người thuộc Ma Giáo máu nhiều, lại có thầy thuốc thêm trạng thái hoặc cứu người, sau đó lại có người thuộc Côn Luân phụ trách quản công đám quái nhỏ xung quanh, đây mới gọi là kế hoạch hợp lý, nếu chỉ một người chơi thuộc phái Côn Luân lại có level không cao, muốn đánh Boss một mình, không khác nào lấy trứng chọi đá, nói thật, là không biết tự lượng sức mình, bất quá, trạng bị của nàng toàn những thứ cao cấp, phòng ngự không thấp, đại bộ phận lại có khả năng tăng thêm công kích, lại có nhẫn, vòng cổ, bông tai đều vừa tăng công vừa tăng bạo kích, pháp bảo cũng là loại cao cấp, lại có sủng vật là một con Bạch Hồ có khả năng công kích cao gấp 3 nàng, hợp lại cũng miễn cưỡng coi như được. Loại Boss này đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, đúng là cơ hội chỉ có thể tự nhiên gặp chứ không phải cầu là được, trong một khắc nàng cũng không suy nghĩ được nhiều, nếu không chỉ sợ nó đột nhiên biến mất, hoặc bị người khác cướp mất, nên tốt nhất cứ mạo hiểm xông lên.

Trận đánh này cũng kéo dài ác liệt, nàng với sủng vật dùng toàn bộ kỹ năng công kích, uống thuốc như uống nước. Sự công kích của Boss này không chỉ gây thương tổn rất lớn, lại còn có khả năng thêm trạng thái, thỉnh thoảng phát ra mị hoặc, thỉnh thoảng lại phát ra suy yếu, làm Nhất Tiểu Hồng Trần ngấm đấng nuột cày, cố gắng lắm mới tấn công đến lúc nó không còn mấy máu, ai ngờ Boss này lại còn có khả năng tự hồi huyết, tất cả lại lặp lại từ đầu.

Nhất Tiểu Hồng Trần cắn răng, một tay di chuột phóng kỹ năng, cắt bùa hộ mệnh, một tay liên tục lấy Hồng Lam dược ra uống, hết sức chú ý tới liều lượng máu của cả mình lẫn Boss, căn bản không rảnh rang mà để tâm tới cái khác.

Rốt cuộc, vào lúc Boss chỉ còn một điểm máu, Nhất Tiểu Hồng Trần và sủng vật Bạch Hồ đồng thời phóng ra một cái bạo kích, lợi dụng lúc Boss chưa kịp hồi huyết làm nó nổ tung. Thân thể cao lớn của Tiên phong Thiên Giới ngã nhào xuống đất, tuôn ra một đồng đồ vật sáng lấp lánh trên mặt đất.

Nhất Tiểu Hồng Trần không kịp thở một hơi, vội vàng nhặt hết những thứ đó lên. Bốn con yêu nữ tượng gỗ vẫn đang vây lấy nàng, nàng cũng chỉ uống thuốc chịu đựng, hoàn toàn không có thời gian phản kích.

Lúc này, trên [thế giới] xuất hiện một hàng chữ đỏ tươi do hệ thống thông báo: "Tiên phong Thiên Giới xuống làm thế gian, làm lạc mất chìa khóa Thiên Cơ bí mật xuống hạ giới, cửa Thiên Giới sắp mở, các vị anh hùng, mau mau lên đường, lập ra những chiến công mới"

Nhất thời, cả server nổ tung lên.

3.

Những loại gọi là Boss, đương nhiên không giống với quái bình thường, không phải lúc nào cũng có thể gặp được. Mỗi loại Boss, chỉ có thể xuất hiện ở

một địa điểm đã định sẵn, mà cũng không phải dễ xuất hiện lại, cũng không có thời gian cố định, thường thường mỗi tuần cũng chỉ có xuất hiện khoảng hai ba lần mà thôi. Những loại Boss như kiểu Tiên Phong Thiên Giới chỉ xuất hiện vì thành chiến kia, trên trang web chính thức cũng đã nhắc tới, rằng chỉ xuất hiện vào khoảng thời gian từ tám tới mười giờ tối, nhưng bây giờ là giữa ban ngày, Tiên Phong Thiên Giới lại đột nhiên xuất hiện, làm cho các bang phái đã chuẩn bị nhân thủ để buổi tối ra quân trở tay không kịp. Rất nhiều người không phục, đánh trống reo hò, chạy lên [thế giới] chửi mắng GM*** âm ỉ, chửi bới cả công ty quản lý game, yêu cầu sửa chữa BUG****, lấy lại chìa khóa Thiên Cơ bí mật.

Trên [Thế giới] người qua lại như đèn kéo quân, căn bản chưa kịp xem nội dung những câu nói vừa xuất hiện thì đã bị đẩy qua, đại khái là mọi người đều quan tâm tới hiện tượng dị thường này, đại khái cũng hiểu được lý do vì sao, đương nhiên đều bất mãn với công ty quản lý Game.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhặt xong hết mọi thứ, lập tức sử dụng một chiêu Sấm Vang Chớp Giật, giết nốt mấy nữ yêu tượng gỗ đang vây công mình, rồi mới mở túi đồ ra kiểm tra. Hồng Lam Dược nàng mang theo đã sử dụng hết, đương nhiên không thể tiếp tục ở lại đây, nàng lập tức click vào quyền trục hồi thành, chạy ra khỏi địa cung, sau đó trực tiếp về thành. Chạy tới chỗ an toàn rồi, nàng mới bình tĩnh trở lại, cẩn thận kiểm tra những thứ thu được từ Boss.

Đầu tiên đập vào mắt nàng chính là bốn phối phương*****, đây là thứ mà nàng ưa thích nhất, một lần xuất hiện tận bốn cái liền đúng là hiếm thấy. Nàng click vào bốn phối phương trên xem giải thích một cách tường tận. Đây là một bộ đồ mang tên Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng, không quan trọng giới tính, môn phái, có điều phải level 175 trở lên mới có thể dùng được, y phục thêm phòng ngự 12 000, giày tăng khả năng di chuyển thêm 500, mũ tăng khả năng bảo vệ thêm 300, vũ khí tăng thêm công kích 15 000, cả bộ đồ làm thuộc tính bạo kích tăng 28%, sau khi tinh luyện còn có tăng thêm chức năng ẩn đi thuộc tính.

Nhất Tiểu Hồng Trần tìm đập thành thích, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, không chút do dự điểm kích xác nhận, lập tức học ngay kỹ năng chế tác loại trang bị tương tự trong mơ này. Nàng không quan tâm tới những thứ khác, trước tiên mở ra xem phần thuyết minh về kỹ năng, kiểm tra những tài liệu cần thiết để chế tạo ra bộ trang bị này. Những phụ liệu cơ bản cũng không khác gì mấy so với những trang bị khác, nhưng cần thêm một số tài liệu như Thiên Giới Tinh trần (Bụi sao Thiên Giới), Ma Ngục Huyết thạch, Cửu Thiên Huyền Vũ, Bồ Đề Xá lợi. Mấy thứ tài liệu này nàng chưa nghe thấy bao giờ, có điều trên kỹ năng chế tác ghi rõ nàng đã có Thiên Giới Tinh trần và Ma Ngục Huyết Thạch, thật làm nàng không tưởng nổi. Nàng lập tức đóng cửa sổ thuyết minh, kiểm tra lại túi đồ, thấy hai loại tài liệu này mới ngày ngắn hồi lâu, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại, tiếp tục xem xét những thứ khác.

Lúc này, một cái chìa khóa sáng lóng lánh mới đập vào mắt nàng. Nàng thuận tay click chuột kiểm tra, chỉ thấy nó ghi rõ: *"Thiên Cơ bí thực: chìa khóa của Thiên Khải Thiên Giới"*. Câu chú giải rất đơn giản lại làm cho nàng chấn kinh mãi không thôi.

Khẳng định đúng là BUG, hôm nay đúng là nàng cực tốt số, mới gặp cái chuyện tốt như thế này. Nàng vui vẻ đóng túi đồ lại, theo thói quen lại chạy ra xem box chat [thế giới].

Trên box chat chỉ toàn những thông tin về giá cả mua lại Thiên Cơ bí thực. Có kẻ nói muốn bán thì PM giá, lại có kẻ trực tiếp phát giá. Giá tiền mỗi lúc một tăng, khởi điểm là 2 000, đã lên tới 20 000. Vừa nâng giá, mấy kẻ phụ trách mua bán thuộc các bang cũng không ngừng khẩu chiến, đồng thời lại chửi mắng cả GM, cả công ty quản lý trò chơi.

Từ những thông tin phức tạp đó, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu được đại khái, đồng chí Tiên phong Thiên Giới không hiểu vì sao đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, việc này đúng là BUG cực lớn, GM của công ty quản lý Game cũng đưa ra câu trả lời, thừa nhận là BUG, nhưng cũng không thể thu lại, bởi vì nó liên quan tới lợi ích của người chơi, nên không thể dễ dàng thay đổi. Mấy đại bang phái không còn lời nào để nói, kiểm tra đối chiếu thông tin với toàn bộ bang chúng, xác nhận không có ai giết được Boss, đành phải chạy lên box chat [Thế giới], phát giá thu mua chìa khóa Thiên Cơ. Nếu như không mua được vật này, cho dù có khả năng báo danh công thành, tới lúc đó cũng không vào được Thiên Giới, cho nên hết thấy mọi người đều không tiếc bất kỳ thứ gì, nhất định muốn lấy nó về tay mình.

Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ ngợi một chút, mới quay về conference của bang mình, chỉ thấy bên trong cũng đang nhao nhao nghị luận, thực sự náo nhiệt, đại khái là cực kỳ hâm mộ cái người đã thu được chìa khóa Thiên Cơ, dựa vào vật này chỉ trong một đêm đã nổi tiếng, có thể kiếm được một số tiền phi nghĩa không lồ.

Nhất Tiểu Hồng Trần không hé răng, suy nghĩ một chút, liền PM cho Công Tử Liên Thành "Có online không?"

Một lát sau Công Tử Liên Thành mới trả lời: "Có"

Nhất Tiểu Hồng Trần gửi ảnh chụp chìa khóa Thiên cơ cho anh xem, hỏi: "Có muốn không?"

Công Tử Liên Thành lập tức trả lời ngay: "Có. Nàng đang ở đâu? Ta sẽ lập tức tới ngay."

Nhất Tiểu Hồng Trần: "Ta đang ở trong Ma Vực thành."

Công Tử Liên Thành: "Chờ ta, chỉ năm phút sau ta sẽ tới."

Nhất Tiểu Hồng Trần: "Được, ta ở trên Vọng Nguyệt tháp chờ công tử."

Công Tử Liên Thành: "Okie."

Nhất Tiểu Hồng Trần bỏ những tài liệu trong túi vào kho hàng, sau đó mới thu hồi tọa kỵ, chậm rãi leo từng bậc cầu thang lên trên đầu thành.

Ma Vực thành đen xì như sắt, nhìn qua thấy phòng thủ kiên cố, vô cùng chắc chắn, mỗi hướng Đông Tây Nam Bắc trên đầu thành đều có một tòa tháp nhọn, thiết kế đặc biệt, có chạm khắc những ma trận kỳ quái, có cảm giác vừa tà ác vừa hoa lệ. Nhất Tiểu Hồng Trần tiến lên tòa Vọng Nguyệt tháp ở

phía tây, nhìn về phía chân trời xa xa.

Trên bầu trời mây xám vần vũ bao phủ toàn bộ, chỉ riêng nơi chân trời hiện rõ một ráng mây màu đỏ rực, làm cho khung cảnh hoang vắng này có một chút ấm áp. Gió lốc trên sa mạc làm cát bay mù mịt, tạo thành những lốc xoáy, rồi mới chậm chậm rơi xuống.

Nhất Tiểu Hồng Trần uốn lưng đứng thẳng trên đỉnh tháp, trên tấm trường bào màu đen nổi rõ những hoa văn màu bạc, vạt áo khẽ tung bay trong gió, nhìn qua trông nhẹ nhàng phiêu dật, tựa như sắp cười gió bay về trời.

Trước khi phi thăng, người chơi có thể từ Kim Đài Thành tới núi Côn Lôn, núi Phổ Đà hoặc Ma Vực, nhưng phần lớn mọi người đều không thích nơi này, chỉ có Nhất Tiểu Hồng Trần là bất đồng, nơi nàng thích nhất chính là Ma Vực này. Nơi này đại bộ phận là sa mạc, chỉ toàn sa mạc, thỉnh thoảng lại có bão tuyết nổi lên, khắp nơi đều hoang vắng, âm lãnh, âm đạm, không có chút sinh cơ nào, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy an tĩnh.

Những nơi đông đúc đầy chật người làm nàng cảm thấy khó thở, cho nên trong hiện tại nàng cũng không thích rừng nhiệt đới mưa nhiều, mà chỉ thích cao nguyên tây bộ. Ma Vực làm cho nàng nhớ lại những nơi non non nước nước mà nàng đã từng đi qua, nơi mà phong cảnh kỳ lệ luôn song song với nguy hiểm, những năm tháng thanh xuân của nàng từ từ trôi qua trong gian nan khổ cực, từng có những công trạng huy hoàng, rồi những khi đã đặt một bước chân vào cửa tử thần, chẳng có thời gian lo tới chuyện tình cảm, bạn thân và mình lại kẻ nam đất bắc, yên lặng mà sống qua những ngày âm đạm buồn bã, cho đến lúc gặp được khung cảnh này trong trò chơi, bỗng nhiên thấy lòng được an ủi.

Nàng yên lặng nhìn ngắm đường chân trời xám đậm như màu mực, hồn nhiên quên mất mình đang đứng giữa đám đông, cũng không chú ý tới bất kỳ tin tức nào, đương nhiên cũng không trả lời bất kỳ ai, cho đến khi trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một thông báo, rằng có người muốn add nàng làm bạn tốt, nàng mới như vừa tỉnh mộng, nhanh chóng click xem thử : "Công Tử Liên Thành muốn add bạn làm friend, bạn có đồng ý không ?"

Phía dưới có hai ô "Đồng ý" và "Từ chối", nàng lập tức click vào "Đồng ý", đồng thời cũng add lại anh. Trước mặt nàng lập tức xuất hiện một box chat.

Công tử Liên Thành : " Có ở đây không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần " Đây"

Nàng xoay người nhìn sang bên cạnh, mới thấy, Công Tử Liên Thành cũng đang đứng sóng vai với nàng, tựa hồ như cũng đang yên lặng thưởng thức ráng chiều đỏ ối khiến người ta phải kinh diễm nơi trời tây.

4.
Công Tử Liên Thành chứng thực nàng đang trên mạng, liền send invite vào tổ đội, mời nàng gia nhập vào đội.

Lúc đó Nhất Tiểu Hồng Trần mới kinh ngạc phát hiện ra, trong đội ngũ, trừ nàng là người ngoài, còn có Tử đại công tử. Nàng hơi ngẩn ra một chút, rồi cũng minh bạch, như vậy là tốt nhất, đàm phán trong conference [đội ngũ], người khác cũng không thấy được, mà tất cả mọi người đều được rõ ràng, khỏi hiềm nghi nàng và Công Tử Liên Thành lén mưu đồ bí mật với nhau.

Nàng vừa tiến đội, Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Vô Kỵ, Công Tử Phù Tô cùng chào nàng : "Xin chào"

Nàng cũng mỉm cười đáp : " Chào mọi người."

Công tử Vô Kỵ có vẻ nóng tính nhất : "Nàng có thể gửi bức ảnh chìa Khóa Thiên Cơ ra cho chúng ta xem qua được không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức gửi ảnh qua.

Công Tử Phù Tô vẫn nhã nhặn nói : "Đúng rồi, đúng là vật này rồi"

Công Tử Tiểu Bạch chợt tò mò : "Vì sao nàng lại có vật này ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thật thà đáp : "Ta đang đánh yêu nữ tượng gỗ ở địa ngục, đột nhiên cái tên Tiên phong Thiên Giới gì đó xuất hiện trước mặt ta, ta liền tấn công thôi."

Công tử Liên Thành cũng kinh ngạc : "Một mình nàng đánh nó sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần ngượng ngùng đáp : "Ta với sủng vật cùng đánh. Bang nhân của ta level cũng không cao, gọi tới cũng chẳng có tác dụng gì, không khéo lại mất mạng. Chỉ có phó bang chủ đã phi thăng, có điều nàng thuộc Tử Trúc, lại đang làm nhiệm vụ ở Tiên giới, cũng không thể chạy tới kịp. Trước kia ta cũng chưa gặp Boss bao giờ, không có kinh nghiệm, tưởng một mình mình đánh được, liền xông lên luôn. Đúng là làm bừa, mắt nhắm lẹ đại hồng được mới đánh được, mà con quái này lại có khả năng hồi huyết, ta đánh hai lần liền, mất hơn một giờ mới đánh được nó, rồi vật này nằm lẫn trong những thứ rơi ra."

Công Tử Tiểu Bạch cười nói : "Ta cũng thực phục nàng. Muốn đánh lại boss thế này ít ra cũng phải có một đội, Ma Giáo xông lên trước, Tử Trúc thêm máu, Tiêu Dao bạo kích, mới có thể xử lý được nó. Nàng chỉ là một tiểu Côn Luân, thế mà dám một thân một mình đánh boss, lại còn giết chết được nó, thật lợi hại."

Nhất Tiểu Hồng Trần toát mồ hôi : "Tại ta cũng không biết nó lợi hại như vậy."

Công Tử Phù Tô cười chọc nằng : "Đúng là nghề con mới sinh không sợ cộp."

Công Tử Vô Kỵ cũng cười : "Không ngờ là nằng lại tốt số như vậy."

Công Tử Liên Thành tỏ vẻ quan tâm nói : "Về sau gặp tình huống như vậy, lập tức kêu ta, ta sẽ dẫn người tới hỗ trợ nằng."

Công Tử Tiểu Bạch lập tức đồng ý : "Đúng, nằng đang thăng cấp, chết một lần tổn thất quá lớn, về sau nhớ kêu chúng ta tới."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không giả bộ khách sáo, chỉ khàng khải đáp "Được"

Bây giờ mọi người mới nói vào chuyện chính. Tứ đại công tử cũng từng dẫn người đánh qua Tiên Phong Thiên Giới, tuy rằng chưa lấy được chìa khóa Thiên Cơ, nhưng cũng rất rõ thực lực của nó, Nhất Tiểu Hồng Trần thuộc phái Côn Luân, level lại thấp, nói dùng thêm năm bình đại hồng được cũng không phải nói chơi, nếu không phải trang bị của nằng rất tốt, lại có một súng vật cao cấp, cho dù có uống nhiều được thêm nữa cũng chẳng ăn thua. Một lọ đại hồng được giá thị trường là 2 000J, năm lọ trên 1 vạn đồng, lại còn lam được và tiêu hao của súng vật nữa, có thể nói lần này nằng đánh Boss phải tiêu phí tới 15 000 J.

Công Tử Tiểu Bạch nói : " Cái chìa khóa Thiên Cơ này chúng ta muốn, nằng ra giá đi"

Nhất Tiểu Hồng Trần nói : " Ta cần một số tài liệu để chế tạo trang bị."

Công Tử Vô Kỵ có phần không tương nổi : " Ý nằng là đổi sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần đáp : " Ừm, có một số tài liệu ta không đánh quái lấy được, vì level quá thấp. Tất cả Boss đều bị mấy đại bang các vị bao hết, tài liệu các vị có được cũng không bán, mua cũng không mua được, cho nên ta muốn nhân dịp này đổi một ít."

Công Tử Phù Tô hỏi : " Nằng cần những tài liệu gì ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần lấy danh sách những tài liệu mà nằng đã kiếm rất lâu không thấy send cho bọn họ, đồng thời thêm vào đó những tài liệu mà bốn phối phương hôm nay mới phát hiện ra kia cần.

Công Tử Tiểu Bạch : " Nằng chờ một chút, để ta hỏi Yến Ngữ, xem chúng ta có hay không?"

Nhất Tiểu Hồng Trần đáp : " Vâng."

Một lát sau, anh liền trả lời : "Chúng ta có Thất Sát Hoa, Hắc Thiết Huyền Tinh, Ma Ngục Huyết Thạch, Tử Diệu Kim Tinh, Cửu Thiên Huyền Vũ, những cái khác thì không có."

Nhất Tiểu Hồng Trần tính toán một chút, rồi đáp "Vậy là tốt rồi, vậy chuyển cho ta năm loại này đi."

Tứ vị công tử cũng không ngờ là nằng sẽ làm như vậy, Công Tử Vô Kỵ vốn là người ngay thẳng, không nhịn được buột miệng đáp : "Nói vậy thì thiệt thòi cho nằng quá, cái chìa khóa Thiên Cơ này nằng có thể bán được giá ngất trời, mấy tài liệu này chỉ cần đánh Boss là có đầy, cũng lại chẳng tốn mấy tiền."

Công Tử Phù Tô cười nói : " Vô Kỵ nói đúng, Hồng Trần bang chủ, nằng vẫn nên suy nghĩ lại cho cẩn thận, chúng ta cũng không thể để nằng thiệt thòi quá."

Nhất Tiểu Hồng Trần thành thật đáp : "Đối với các vị mà nói, mấy cái tài liệu này cũng không tốn mấy công sức, cũng không mất phí tổn gì, nhưng ta lại không thể, đánh Boss thì không được, mua lại không mua được. Tựa như cái chìa khóa Thiên Cơ này, ta có cầm cũng không dùng được, nhưng lại rất quan trọng đối với các vị, nó cũng chung một đạo lý thế mà thôi."

Công Tử Liên Thành liền đề nghị : "Thế thì cứ vậy đi, những tài liệu mà nằng cần, chúng ta đưa trước cho nằng một số, những thứ còn lại, sau này chúng ta sẽ giúp nằng có được."

Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng vui mừng đáp : " Vậy thì tốt rồi."

Công Tử Tiểu Bạch : " Những tài liệu đó chúng ta cũng chẳng biết để làm cái gì, tra trên trang web cũng không thấy có chỉ dẫn, phỏng chừng là chúng ta cũng không cần tới, đưa cho nằng cả đi. Chờ sau này nằng dùng những tài liệu đó làm ra thứ gì hay ho, hy vọng có thể ưu tiên bán cho bọn ta trước, giá tiền có thể thương lượng được."

Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ một chút, nửa đùa nửa thật nói : "Vậy các anh còn những tài liệu gì ? Nếu như không cần thiết, thì cứ đưa tất cho ta đi."

Công Tử Tiểu Bạch rất thoải mái : " Không có vấn đề gì, ta sẽ kêu Yến Ngữ kiểm tra lại một chút, hai ngày sau sẽ gửi cho nằng"

Nhất Tiểu Hồng Trần thật cao hứng : " Vậy ta đưa chìa khóa Thiên Cơ này cho mọi người trước nhé!" Nằng lập tức yêu cầu giao dịch với Công Tử Liên Thành.

Công Tử Liên Thành cũng kinh ngạc hỏi : "Nằng không đợi chúng ta mang tài liệu tới cho nằng trước sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng ngạc nhiên không kém : "Chẳng lẽ công tử sẽ quyệt nợ sao ?"

Ba vị công tử thấy vậy liền phá lên cười. Công Tử Liên Thành cũng không chán chờ nữa, liền nhận lấy chìa khóa Thiên Cơ.

Công Tử Phù Tô tỏ vẻ tán thưởng nói : "Hong Trần bang chủ, bây giờ nàng là bằng hữu của bọn ta rồi, về sau có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ việc mở miệng yêu cầu."

Công Tử Tiểu Bạch cũng nói : "Đúng đúng, nàng muốn đánh quái cấp cao, chúng ta có thể phái người tới giúp nàng, nếu có nhiệm vụ gì làm không nổi, cũng có thể tìm chúng ta."

Công Tử Vô Kỵ vui mừng hơn hớn : "Đặc biệt nếu có chuyện tốt như hôm nay, nhất định đừng quên bọn ta."

Ba người bọn họ vừa nói vừa add nàng làm friend.

Nhất Tiểu Hồng Trần chợt nhớ ra, nhanh chóng dặn dò : "Nhờ các anh cũng đừng đem việc chìa khóa Thiên Cơ là ta lấy được ra nói, ta không muốn gặp phiền toái."

Công Tử Phù Tô lập tức an ủi nàng : "Nàng cứ yên tâm đi, chuyện này chỉ có năm người bọn ta biết."

Công Tử Vô Kỵ cười nói : "Đúng đúng, cừu nhân của bọn ta đầy khắp thiên hạ, không thể để nàng bị liên lụy."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng yên lòng : "Vậy thì tốt rồi, cảm ơn mọi người"

Công Tử Phù Tô : "Hong Trần bang chủ đừng khách khí."

Công Tử Tiểu Bạch lấy được chìa khóa Thiên Cơ, liền nói : "Ta tới chỗ sứ giả Thành chiến báo danh đây."

Công Tử Vô Kỵ lập tức thúc giục anh : "Vậy thì mau đi đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu ý, lập tức nói : "Các vị cứ đi làm chuyện của các vị đi, ta cũng phải làm việc của mình đây."

Tứ vị công tử liền cùng đáp "Được", Công Tử Liên Thành lập tức giải tán đội ngũ, phi thân xuống khỏi thành, trở về giao chìa khóa Thiên Cơ cho bang chủ là Công Tử Tiểu Bạch.

Nhất Tiểu Hồng Trần thật cao hứng, cũng quay về Kim Đài Thành chỉnh lý cửa hàng, phân loại những thứ hiện có, có thứ cất vào kho hàng, có thứ mang đi bán.

Đang bận rộn, chỉ thấy Kinh Ca Thủy Việt nói trên conference [bang phái]: "Khải Hoàn Hào Môn báo danh công thành rồi, khẳng định là bọn họ đã có chìa khóa Thiên Cơ, không biết là ai bán cho họ"

Diêm Bán Cô Bé : "Chảy nước miếng, nhất định là giá ngất trời, không thể nào thấp hơn 30 000 J"

Cười Thỏ Truy Rùa Đen : "Bao tiền đó thì đáng gì. Nghe nói tinh luyện trang thiết bị trong Vân Trung thành, xác suất thành công gấp hai lần ở bên ngoài. Đánh quái ở trong thành, chẳng những tăng rất nhiều điểm kinh nghiệm, mà những vật rơi ra cũng toàn đồ tốt."

Tay Trái Ước Định chảy máu mũi ròng ròng : "Vậy thì kiếm được nhiều tiền lắm đi."

Tay Phải Đồng Ý : "Thực muốn tới nhờ cậy Khải Hoàn Hào Môn."

Nhất Tiểu Hồng Trần giả vờ nổi giận : "Trước mặt ta đây mà muốn làm phản hả? "

Tay Trái Ước Định mờ mờ hồ hồ như mưa : "Bang chủ đại nhân, người hiểu lầm rồi, lão bà của ta chưa nói gì hết nha."

Tay Phải Đồng Ý ra vẻ mơ hồ : "Vừa rồi ta không ở đây, ai nói gì đó?"

Nhất Tiểu Hồng Trần không còn lời nào để nói : "Món nợ này tạm ghi ở đây, cho hai người bọn ngươi một tuần, dặt một xấp Thiên Hà Cẩm***** cho ta"

Tay Trái Ước Định kêu la thảm thiết : "Thật sao hả, bang chủ đại nhân, thế không phải đòi mạng của vợ chồng bọn ta hay sao?"

Tay Phải Đồng Ý cũng khóc rống lên : "Bang chủ đại nhân, là ta sai, ta không nên thấy lợi quên nghĩa, làm xằng làm bậy, đại nhân như người rộng lượng, xin tha cho bọn ta đi."

Những người khác trong bang đều nhao nhao lên, kiên quyết ủng hộ bang chủ đại nhân bắt hai người này chấp hành bang quy.

Trong lúc đang ầm ĩ, Nhất Tiểu Hồng Trần bỗng nhận được một thỉnh cầu xin nhập bang. Nàng mở ra, thấy người đó chỉ viết mấy dòng ngắn gọn : "Ta là Ma Giáo level 156, tinh luyện cấp đại sư, thỉnh cầu xin gia nhập quý bang". Cảm giác đây là một người khá tinh táo đầy lý trí, tên cũng không tệ, gọi là Kiếm Tẩu Thiên Phong. Nàng kiểm tra một chút, rồi mới chấp nhận cho hắn vào bang.

Nhất Tiểu Hồng Trần : "Mọi người cùng hoan nghênh bang nhân mới là Kiếm Tẩu Thiên Phong nào"

Mọi người liền tung hoa, ầm ầm thêm một trận nữa.

Kiếm Tẩu Thiên Phong : " Chào mọi người"

Diêm Bán Cô Bé hai mắt sáng lấp lánh : " Là giai đẹp sao ? Báo tuổi, môn phái, số đo ba vòng, tình trạng hôn nhân mau."

Kiếm Tẩu Thiên Phong cười đáp : "Level 156, Ma Ma Giáo, chưa có gia đình, ba vòng thì chưa kịp đo, thật có lỗi."

Khinh Ca Thủy Việt : " Sao, hóa ra là một bé ngoan sao, có phần giống tiểu Thương Hải rồi. Tiểu Thương Hải, tiểu Thương Hải, có online hay không ?"

Thương Hải Hoành Lưu : "Có đây."

Khinh Ca Thủy Việt cười tít mắt : "Tiểu Thương Hải, sư huynh của cậu tới kìa, mau ra mắt đi."

Thương Hải Hoành Lưu cũng ngoan ngoãn nghe lời nàng, lễ phép gọi : " Xin chào sư huynh."

Kiếm Tẩu Thiên Phong cười : "Chào tiểu Thương Hải."

Nhất Tiểu Hồng Trần quay sang nói với Kiếm Tẩu Thiên Phong : "Cả bang của chúng ta chỉ có tiểu Thương Hải là thuộc Ma Giáo, không có người nào thuộc Tiểu Dao, chỉ toàn là Tử Trúc với Côn Luân, đánh quái thu tài liệu thì không sao, không biết giết người."

Khinh Ca Thủy Việt : " Đúng vậy, tiểu Thương Hải không có người chỉ dẫn, thăng cấp rất chậm, chỉ đành đánh quái để tăng điểm kinh nghiệm, tích lũy từng chút một. Nếu như có một vị sư phụ tốt thu hấn làm đồ đệ, mang theo hấn làm nhiệm vụ, chắc sẽ thăng level nhanh hơn."

Diêm Bán Cô Bé : "Mỗi ngày ta đều lướt diễn đàn, cũng chưa nghe nói có người nào muốn thu đệ tử. Những kẻ có danh đại khái cũng không lập topic thu đồ đệ, bằng không không biết bao nhiêu người sẽ chạy vào bá hộ làm sư phụ đâu."

Tay Phải Đồng Ý : " Đúng vậy, hiện giờ đã có tiểu Kiếm rồi, có thể chỉ điểm cho tiểu Thương Hải một chút."

Kiếm Tẩu Thiên Phong khiêm nhường nói : "Không dám chỉ điểm, chỉ là hỗ trợ lẫn nhau thôi."

Nhất Tiểu Hồng Trần xem xét lại tình trạng chế tác trong bang, tổng kết xong rồi nói : " Thôi các người không nói chuyện phiếm nữa, mau đi làm những nhiệm vụ dành cho bang phái, tuần sau chúng ta phải thăng cấp."

Tất cả mọi người trong bang cùng kêu to : " Lĩnh chỉ."

**Nguyên văn : chui vào góc tường ngồi vẽ những vòng tròn. Đại khái chỉ hành động đáng thương vì không ai chú ý đến.*

*** Thương cân động cốt : bị thương tổn tới gân và xương.*

**** GM : nhân viên quản lý trò chơi - Game Manager*

***** BUG : lỗi của game*

****** Phối phương : phương thức phối hợp tài liệu (để chế tạo một thứ gì đó)*

****** : Thiên Hà Cẩm : gấm có màu rắng đỏ*

P/s : Ở phần giới thiệu tác giả đã nói qua, nay nhắc lại để mọi người nhớ :

Từ level 1-124 : người chơi thuộc 4 môn phái : Tử Trúc, Ma Giáo, Côn Luân, Tiểu Dao

Từ level 125 trở đi là phi thăng, người phi thăng được lựa chọn tu luyện một trong ba loại : Tiên, Phật hoặc Ma

Như vậy từ level 125 trở đi, tên môn phái người chơi sẽ được ghép lại từ hai từ : [Tiên/Phật/Ma] + [Côn Luân/ Tử Trúc/ Ma Giáo/Tiểu Dao]

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tìm kiếm Con sông ký ức

Buổi tối cuối tuần, cuộc chiến công thành lần đầu tiên bắt đầu tiến hành không chút trì hoãn. Sau đó hệ thống thông báo, Khai Hoàn Hào Môn chiếm lĩnh Vân Trung Thành, trở thành bá chủ đời này. Bởi vì không thể tận mắt chứng kiến trận chiến, đại bộ phận người chơi cũng không sôi trào nhiệt huyết, trên box chat [thế giới] chỉ có một số bằng hữu của Khai Hoàn Hào Môn nhao nhao chúc mừng, cũng có những bang phái đối địch khua môi cười nhạo, còn lại phần lớn vẫn tập trung vào buôn bán, tìm bạn trăm năm, tìm người, cãi nhau loạn xạ ngầu.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy thông cáo của hệ thống, trong lòng có cảm giác khoan khoái, đang cười Bạch Kỳ Lân cũng không dừng lại, lập tức chạy thẳng về phía Quan Âm Viện. Ai trở thành bá chủ cũng chẳng liên quan tới năng, hiện tại trong lòng nàng chỉ mơ tưởng có một thứ, đó là Bồ Đề Xả Lội.

Vì tìm kiếm tài liệu này, nàng đã lục vô số topic trên diễn đàn, lại dùng cả công cụ tìm kiếm, nhưng cũng không thu hoạch được gì, tựa hồ như không có người nào biết về thứ này, đương nhiên cũng không biết phải tìm nó ở chỗ nào.

Nhất Tiểu Hồng Trần không dám mở topic để hỏi thăm, cũng không dám chạy lên box chat [thế giới] rao mua, chỉ sợ cái tài liệu trân quý này khó mà rơi ra được, làm không khéo có khả năng là ngàn năm vô vọng, nếu như bị kẻ khác biết nàng quan tâm như vậy, không khéo vĩnh viễn nàng không thể có được. Nàng cân nhắc hai ngày, căn cứ vào tên gọi để phán đoán thử, nhất định có liên quan tới nhà Phật, vì vậy cũng chỉ có một chỗ có khả năng lớn, đó là Phổ Đà sơn

Cũng bởi vì không có chút manh mối nào, nàng chỉ đành tìm NPC ở khắp nơi trên Phổ Đà sơn, làm lần lượt tất cả những nhiệm vụ trên đó, nhất là những nhiệm vụ khiêu chiến, nhiệm vụ du lịch, nhiệm vụ kỳ ngộ, chỉ cần phát hiện ra là tiếp nhận hết. Trong số đó có rất nhiều cái là nhiệm vụ liên hoàn, không cho phép dừng giữa chừng, tìm người, tìm vật, đánh quái, vòng đi vòng lại, càng ngày càng khó khăn, đến những địa phương càng lúc càng nguy hiểm, đánh những loại quái càng ngày càng cao cấp, từ quái bình thường tới quái hóa ma, quái cao cấp, chiếu theo xu thế này đi lên, cuối cùng còn phải đánh Boss.

Nhiệm vụ hiện tại nàng đang làm là một nhiệm vụ khiêu chiến tên gọi là "Tìm kiếm con sông ký ức", hạn trong sáu giờ. NPC thuyết trình nhiệm vụ nói rằng, trước tiên nàng phải tới Quan Âm viện tìm chương môn của Từ Trúc Lâm, nghe hắn kể lại tiền căn hậu quả.

Những nhiệm vụ có hạn định thời gian bình thường đều khá khó khăn, Nhất Tiểu Hồng Trần vừa chạy tới viện Quan Âm, vừa gọi người trong conference [bang phái]

Nhất Tiểu Hồng Trần : " Mọi người có rảnh không ?"

Khinh Ca Thủy Việt : " Minh đang treo máy ở Tiên Giới, có việc gì không ?"

Cười Thỏ Truy Rùa Đen : " Ta đang làm nhiệm vụ, đại tỷ có việc gì vậy ?"

Diêm Bán Cô Bé : " Ta đang cống hiến cho bang phái, có việc gì cứ phân công."

Thương Hải Hoành Lưu : " Ta đang treo máy, lúc nào cũng có thể quay về."

Tiếp theo cũng có mấy người tỏ ý có thể tới, những người khác, hoặc đang làm nhiệm vụ, hoặc đang buôn bán, không thể đi được.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn lại môn phái và level của những người có thể tới, cảm giác không có người nào có khả năng đánh Boss, khả năng chết rất cao, chỉ có Khinh Ca Thủy Việt là level cao nhất, trang bị tốt, nhưng nàng là Từ Trúc, cũng không thể đánh Boss chính được, liền nói : "Thôi bỏ đi, ta chỉ hỏi vậy thôi, chứ không có việc gì cả."

Mọi người thấy bang chủ không nói gì nữa, liền tiếp tục nói chuyện phiếm, lại bàn luận không ngớt về thông cáo vừa rồi của hệ thống, nhao nhao phán đoán tình hình lúc công thành, sinh động như thật, còn náo nhiệt hơn cả phim ảnh.

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa đọc vừa cười, vừa nhanh chóng chạy tới viện Quan Âm, chạy tới Từ Bi điện tìm chương môn Từ Trúc Lâm là Viên Giác thiền sư. Lão hòa thượng vận cà sa đỏ, râu tóc bạc trắng khảm chiến kịch liệt một hồi với nàng, sau đó mới quay trở lại chuyện chính, kể lại một câu chuyện cũ.

"Đông Hải có Tiểu Long Nữ, sinh ra đã có tuệ căn, tám tuổi có thể hiểu rõ lẽ màu nhiệm, có thể thành Phật, nhưng nàng là thân nữ nhi, nên có nhiều trở ngại, lúc ấy trên người nàng có một viên Bảo Châu, là do phụ vương Đông Hải Long Vương của nàng ban tặng, trị giá ba nghìn thế giới, nàng liền mang Bảo Châu hiến cho Phật tổ để biểu thị quyết tâm, Phật tổ dùng pháp thuật vô lượng biến nàng thành nam thân, rồi thành Phật, tới thế giới cực lạc ở Tây Thiên, đăng đàn thuyết pháp, ngàn hoa pháp phối."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng từng nghiên cứu một chút về Phật giáo, biết rõ đoạn chuyện này lấy từ bản "Diệu Pháp Liên Hoa Kinh", cũng chẳng thèm đọc kỹ, lật liên tục cho đến hết đoạn chuyện xưa của Viên Giác Thiền sư, tới chỗ bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ.

"Trải qua một trận đại chiến, không may là viên Bảo Châu bị ma vương đoạt mất, chẳng biết thất lạc ở đâu, nếu hần tìm ra phương pháp phóng xuất pháp lực vô thượng của Bảo Châu ra, cả ba nghìn thế giới đều gặp tai ương. Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, thỉnh cầu người đoạt lại Bảo Châu trước khi ma vương phóng thích được pháp lực vô thượng, cứu vớt muôn dân thiên hạ"

Mấy lời này được tuyên bố rất đồng dục, Nhất Tiểu Hồng Trần không kim được khẽ lắc đầu một cái, click chuột vào chữ : "Tiếp nhận", sau đó xem xét chỉ dẫn : " Trước tiên tới Nam Hải, tìm thời cơ cướp lấy Bảo Châu của Đông Hải Long Nữ."

Chỉ dẫn này cũng thực mơ hồ, có thể thấy, nhất định NPC này thuộc loại di động, thỉnh thoảng mới xuất hiện, nếu vậy thì phiền não rồi. Nhất Tiểu Hồng Trần vừa cân nhắc vừa chạy tới Triều Âm Động, nhiệm vụ này có hạn định thời gian, không thể trì hoãn đâu chỉ một khắc.

Lúc này, cửa sổ chat của nàng chợt hiện ra, Công tử Liên Thành hỏi nàng : "Có online không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức trả lời : "Có. Chúc mừng mọi người đã chiếm được Vân Trung Thành."

Công Tử Liên Thành vui vẻ đáp : "Cũng nhờ nàng mang tặng chìa khóa Thiên Cơ, cảm ơn nàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười : "Không cần khách khí, chẳng qua do mọi người có thực lực thôi, trở thành bá chủ cũng thực xứng đáng."

Công Tử Liên Thành cười lớn : "Bá chủ cái gì chứ, đùa vậy thôi, bất quá mọi người vẫn còn rất cao hứng. Sau khi Vô Kỵ chém chết thành chủ xong, Tiểu Bạch đánh nát Trái Tim Pha Lê của thành. Thấy hệ thống thông cáo, mọi người đều chạy lên đầu thành bắn pháo hoa, thật ồn ào náo nhiệt."

Nhất Tiểu Hồng Trần : " Thật tiếc là chỉ có thể tưởng tượng, chứ không thể tận mắt nhìn thấy."

Công Tử Liên Thành : " Trong bang của ta có kẻ quay video lại, lát về ta sẽ gửi cho nàng một bản nhé"

Nhất Tiểu Hồng Trần thực vui mừng : "Tốt quá", rồi lập tức gửi cho anh địa chỉ email.

Lúc này Công Tử Liên Thành mới hỏi nàng : " Đang làm gì vậy ? Nếu nàng rảnh rồi, ta có thể dẫn nàng vào Vân Trung Thành tham quan. Tiểu Bạch là thành chủ, đã thêm nàng vào danh sách khách khanh của thành, có khả năng ra vào tự do, về sau nàng có thể thông qua truyền tống trận để vào đó."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thật bất ngờ, trong lúc vui vẻ linh cơ chợt lóe, cười nói : "Cảm ơn, cảm ơn, bất quá hiện tại ta đang làm nhiệm vụ. Đúng rồi, công tử có rảnh không ? Nếu rảnh, có thể tới giúp ta làm nhiệm vụ này không ?"

Công Tử Liên Thành : " Được, nhiệm vụ gì vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần : " Tìm kiếm con sông kí ức, công tử đã làm qua chưa ?"

Công Tử Liên Thành : " Đã từng làm được một nửa, sau không tìm thấy NPC, cuối cùng hết thời gian, không hoàn thành được. Thế nào ? Nàng đang làm sao ? Làm tới đâu rồi ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần : " Vừa mới bắt đầu, tới đoạn ta phải tới Nam Hải tìm Đông Hải Long Nữ."

Công Tử Liên Thành : " Nàng cứ từ từ, ta dẫn một đội người tới, một mình nàng không làm được đâu"

Nhất Tiểu Hồng Trần : " Được, ta đứng ở trước cửa Triều Âm Động chờ công tử."

Công Tử Liên Thành : " Ta sẽ nhanh chóng tới ngay."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười trên lưng con Bạch Kỳ Lân, đứng trên một mỏm đá lớn trước cửa Triều Âm Động, chiêm ngưỡng mặt biển mênh mông bao la trước mặt.

Trên trời mây trắng trôi lững lờ, tầng tầng lớp lớp, vây kín cả bầu trời. Hải dương bao la xanh thẳm, sóng vỗ tuôn trào, đập ầm ầm vào bãi biển, bọt tung trắng xóa như tuyết, nhìn qua thực hùng vĩ. Mấy cánh hải âu trắng chao liệng trên đỉnh sóng, thỉnh thoảng lại cất lên những tiếng kêu trong trẻo. Cảnh sắc mỹ lệ như một bức họa phương Tây, làm người ta không khỏi rung động tận đáy lòng.

Nhất Tiểu Hồng Trần xuất thần một lát mới tỉnh táo lại, đang quay mặt sang nhìn thời gian còn lại của nhiệm vụ, đã thấy Công Tử Liên Thành send invite tổ đội. Sau khi nàng gia nhập đội ngũ xong, đã thấy bọn họ tới gần.

Trong đội ngũ ngoại trừ Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Liên Thành, còn có năm người nữa, Tiên Côn Luân Công Tử Tiểu Bạch, Phật Tử Trúc Đào Từ Yêu Yêu, Ma Ma Giáo Công tử Vô Kỵ, Tiên Tử Trúc Công Tử Phù Tô, Ma Ma Giáo Ma Hồn Quý Cơ, toàn là những kẻ cao thủ, trang bị cao cấp, sủng vật cao cấp, trang sức cao cấp, lực chiến đấu đứng hàng nhất nhì trong khu vực.

Nhất Tiểu Hồng Trần hơi giật mình, nhanh chóng quay sang nói với bọn họ : "Xin chào mọi người, cảm ơn mọi người đã tới giúp đỡ"

Công tử Vô Kỵ cười sáng khoái nói : "Đừng khách khí, chúng ta đã là bạn rồi. Hơn nữa, lão đại bên bọn ta cũng đã nói qua, về sau nàng cũng giống như người trong bang phái của chúng ta, có việc gì nhất định sẽ được giúp đỡ."

Đào Từ Yêu Yêu hăm hở nói : " Nhiệm vụ này cũng chưa có ai hoàn thành, chúng ta cũng rất tò mò"

Ma Hồn Quý Cơ càng dừng cảm hơn : "Dù sao mới vừa chiếm lĩnh thành, chúng ta cũng chẳng có việc gì, vừa lúc qua đây được hoạt động chân tay một chút."

Công tử Phù Tô lịch sự nói : "Hồng Trần bang chủ, chúng ta đi thôi, thời gian khá ngắn, không nên trì hoãn nữa."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đồng ý : "Được. Nhiệm vụ này ta chưa làm bao giờ, nhờ mọi người dẫn đường"

Công tử Tiểu Bạch lập tức phân công nhiệm vụ một cách rõ ràng : "Vô Kị đi trước mở đường, Quý Cơ hỗ trợ, Đào Từ ở giữa, chuyên môn chú ý hai người bọn họ. Ta với Hồng Trần Bang Chủ đi ở chính giữa, Liên Thành và Phù Tô đi cuối. Hồng Trần Bang chủ, có chuyện gì xảy ra nàng cũng đừng xuất thủ, chỉ cần chú ý tự bảo vệ mình là được rồi"

Cả năm người kia lập tức đồng thanh trả lời : "Đã rõ."

Nhất Tiểu Hồng Trần biết level của mình quá thấp, lại thuộc môn phái Côn Luân máu ít công thủ đều thấp, quả thật không thể xuất thủ, hơn nữa nhiệm vụ do chính nàng tiếp nhận, nếu như bị chết, lập tức sẽ bị coi là thất bại, bởi vậy cũng không cật mạnh, lập tức đáp theo : " Vâng"

Công tử Tiểu Bạch tỏ ra rất hài lòng : " Vậy thì đi thôi."

Bọn họ nhanh chóng tiến vào Triều Âm động, Nhất Tiểu Hồng Trần đi ở chính giữa, dưới sự bảo vệ của Công Tử Tiểu Bạch, giống như ba người trước mặt cùng lần theo vách động thâm nhập vào, liền thấy một cái kết giới màu lam.

Đoàn người không chút do dự, lập tức chạy tới, nhảy vọt vào trong kết giới.

2.

Tiến vào kết giới, trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần xuất hiện một thế giới mỹ lệ chưa từng thấy. Nơi này đúng là đáy biển, làn nước biển màu lam nhạt tựa hồ sáng lấp lánh, những loại tảo biển mọc rất dài đang dập diu theo sóng nước bên cạnh những cảnh san hô ngũ sắc, rất nhiều các loại cá đang bơi lượn tung tăng.

Nhất Tiểu Hồng Trần không nhận được nói : "Thật mỹ lệ." Những người khác đều mỉm cười.

Đào Từ Yêu Yêu : " Cảnh trí này chỉ mê hoặc lòng người thôi, chắc lát nữa sẽ có yêu quái xuất hiện."

Ma Hồn Quý Cơ : "Đúng vậy, ngày xưa lúc ta vừa tiến vào tới đây đã ra đi oanh liệt."

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa thấy hàng chữ này, trước mặt đột nhiên có sự thay đổi bất ngờ. Nàng chỉ thấy không gian trước mắt tối sầm, chưa kịp hiểu là chuyện gì, chợt phát hiện ra dây máu của mình giảm gần nửa.

Công tử Phù Tô lập tức ra chiêu Quan Âm Quyết, cộng thêm máu cho nàng, rồi lập tức ra chiêu Phổ Độ Chúng Sinh, liên tục tăng thêm máu cho cả đoàn người.

Nhất Tiểu Hồng Trần chỉ thấy màn hình đầy ánh sáng chói lòa của các loại kỹ năng, mặt đất chấn động không ngừng, nàng nhanh chóng điều chỉnh góc độ, lúc này mới nhìn rõ toàn cảnh.

Một loạt những con cá hổ biến dị mặt mày dữ tợn đang vây công bọn họ, đám quái đó thân thể không lồ, đang há những cái mồm to đồ lòm như một chậu máu xông tới, lại có cả công kích pháp thuật, làm bọn họ càng suy yếu, liên tục mất máu.

Công Tử Vô Kị và Ma Hồn Quý Cơ vô cùng hưng phấn, lập tức xông lên chém giết, Đào Từ Yêu Yêu mở ra pháp trận Kim Cương Phục Ma Khuyên, gia tăng lực công kích cho bọn họ, đồng thời còn có thể quét sạch những trạng thái bất lợi đối với bọn họ. Công Tử Phù Tô sử chiêu Ma Ha Quyết làm đám quái xung quanh lập tức mê man, Công tử Tiểu Bạch sử chiêu Sấm Vang Chớp Giật, lập tức giết sạch bọn chúng.

Công tử Vô Kị vẫn chưa thỏa mãn : "Ta đánh còn chưa đã ghiền, thế mà ngươi đã dùng chiêu sét đánh làm gì hử ?"

Công tử Liên Thành cười nói : "Chúng ta đang vội mà, phía trước còn đầy cơ hội cho ngươi chém giết, đi nhanh đi."

Công Tử Vô Kị thấy thế cũng phải, mới thu đao, cười Hóa kỳ lân, xông thẳng lên phía trước. Những người khác theo sát phía sau, đáy biển một lần nữa lại khôi phục lại khung cảnh mỹ lệ vốn có.

Lại đi được một đoạn, nước biển bỗng ừng ục sôi tung ra vô số bọt nước, tiếp theo một đám vân mực đen xì chảy qua, làm tầm mắt mọi người đều trở nên mơ hồ.

Đã trải qua khung cảnh tương tự trước đó, Nhất Tiểu Hồng Trần đã có sự chuẩn bị, lập tức dùng Tam Hoa Tụ Đỉnh, tăng thêm phòng ngự cho chính mình.

Quả nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một vật gì đó thật không lồ, đột nhiên quất mạnh vào người nàng. Bởi vì động tác của nàng khá nhanh, nên chiêu này chỉ lấy mất của nàng một giọt máu.

Trong phút chốc, Công Tử Liên Thành đã lao ra từ bên cạnh nàng, lập tức quán lấy con quái kia. Cũng bởi anh đã thu hút sự chú ý của con quái, nên Nhất Tiểu Hồng Trần không phải chịu thêm bất kỳ công kích nào nữa. Nàng lùi ra xa một chút nhìn lại, rốt cuộc cũng nhìn rõ, đó là một con bạch tuộc khổng lồ, hai mắt to lồ, gương nanh múa vuốt, tám cái tua khổng lồ như những cái roi thô kền vũ lộng, đang đánh nhau với Công Tử Liên thành.

Kĩ năng của Tiêu Dao Cung xuất ra thật phiêu dật tiêu sái, sau khi nhập Tiên lại càng nhẹ nhàng phiêu hốt, Công Tử Liên Thành nhẹ nhàng như một chiếc lá, bay tới bay lui, chiêu thức sử ra nhìn qua nhẹ nhàng như không, có điều khi đánh lên thân bạch tuộc, lại tạo ra những thương tổn kinh người. Khi Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy con số bạo thương này, kinh ngạc tới mức không thốt ra được nửa câu.

Trước mặt bọn họ còn có hai con bạch tuộc nữa, Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quỷ Cơ, mỗi người chọn một con, Đào Tử Yêu Yêu đứng ngay sau bọn họ làm hộ pháp, tùy lúc có thể phụ trợ.

Công tử Tiểu Bạch và Công tử Phù Tô cũng không tiến lên hiệp trợ, ngược lại lui ra phía sau hai bước, bộ dáng sẵn sàng chiến đấu. Công tử Tiểu Bạch nói : " Hồng Trần, nằng đừng ra tay, chỉ cần bảo hộ chính mình là tốt rồi, hết thảy mọi việc cứ để bọn ta lo liệu"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp : "Được, ta biết rồi."

Trong lúc đang nói chuyện, ba con bạch tuộc chỉ còn một điểm máu, thấy chuẩn bị chết tới nơi rồi, đột nhiên có dị biến nảy sinh, một con Boss bạch tuộc không lồ đột nhiên xuất hiện, nhìn trừng trừng vào Nhất Tiểu Hồng Trần.

Công tử Phù Tô mất tinh tay lẹ, lập tức làm cho nó mê man, Công tử Tiểu Bạch cũng lập tức chạy lên trước. Đây là lần đầu tiên Nhất Tiểu Hồng Trần thấy Côn Luân giữ nhiệm vụ giết Boss chính*, nhất thời mở to hai mắt. Cũng bởi vì môn phái của nàng là Côn Luân, cho nên cũng khá quen thuộc đối với những kỹ năng mà Công tử Tiểu Bạch đang sử dụng, chỉ có một số kỹ năng cao cấp xuất hiện sau khi phi thăng là nàng không rõ lắm, nhưng đại khái cũng có thể suy ra được một chút. Đại bộ phận kỹ năng của Côn Luân có thời gian chờ giữa hai lần tương đối dài**, thế mà Công Tử Tiểu Bạch có thể phóng xuất kỹ năng liên tiếp, chứng tỏ anh tính toán thời gian tương đối chuẩn, nên mới có thể đánh ra tự nhiên lưu loát như vậy. Thao tác xuất sắc như thế làm Nhất Tiểu Hồng Trần khâm phục sát đất.

Trong chốc lát, ba người kia đã nhanh chóng kết thúc ba con bạch tuộc bình thường kia, chạy tới gia nhập cuộc chiến, mà Đào Tử Yêu Yêu cũng nén không nổi, cũng chạy lên nhúng tay. Chờ lúc bọn họ xông tới, đầu pháp của Công tử Tiểu Bạch cũng lập tức thay đổi, giảm bớt lực công kích, đợi Công Tử Vô Kỵ thu hút sự chú ý của Boss Bạch Tuộc kia, để cho anh ấy đánh chính, lúc này mới tiếp tục tấn công. Từ đầu tới cuối Công tử Phù Tô vẫn không chế phía bên ngoài, đồng thời giữ trách nhiệm bảo hộ Nhất Tiểu Hồng Trần.

Trận đánh diễn ra thật mãnh liệt. Mấy người đó phối hợp rất ăn ý, rốt cuộc cũng tiêu diệt được con bạch tuộc vẫn vừa phun mực đen xì vừa quơ quơ tám cái chân dài kia

Rất nhiều tài liệu rơi ra trên mặt đất, lại không có ai đi thu lượm. Công Tử Tiểu Bạch cười nói : "Hồng Trần, nằng nhặt mấy thứ đó đi. Đại bộ phận đó đều là tài liệu, đối với nằng rất hữu dụng."

Hiện tại cũng không phải lúc khách khí, nếu không nhặt lấy, hệ thống liên tục động thu lại. Nhất Tiểu Hồng Trần do dự một chút, rồi mới nhặt hết lên, sau đó nói với bọn họ : "Ta cứ cầm trước, khi nào hoàn thành nhiệm vụ, lúc đó sẽ chia lại sau."

Công tử Tiểu Bạch cũng không nói năng gì : " Được"

Những người khác càng không có ý kiến. Công tử Tiểu Bạch là bang chủ của bọn họ, bình thường bọn họ là bằng hữu, khi nào có việc đương nhiên là do lão đại quyết định, bọn họ đương nhiên không phản đối. Nói lại, lần này bọn họ thuận tay tới giúp Nhất Tiểu Hồng Trần, cũng biết rõ rằng nàng vì kiếm tài liệu mới chọn nhiệm vụ này, những thứ rơi ra kia đều cho nàng thu nhận, mọi người cũng thấy đó là chuyện đương nhiên, nên cũng không có gì phải thảo luận.

Chỉ một lát, thi thể của Boss bạch tuộc đã tiêu thất, đáy biển khôi phục lại sự tĩnh lặng như trước. Bọn họ tiếp tục tiến lên phía trước, lòng vòng một hồi cuối cùng tới một sơn động dưới đáy biển.

Công tử Tiểu Bạch : "Đây là vị trí mà khả năng Đông Hải Long Nữ xuất hiện là cao nhất, nằng vào xem thử đi, nếu vẫn không có thì chúng ta lại đi tiếp."

Công tử Liên Thành cũng cẩn thận nói : " Bên trong không có quái, rất an toàn, bọn ta không cần vào."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền đáp ứng, chạy vào phía trong.

Sơn động rất nhỏ, xem qua đã thấy hết, Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng phát hiện ra ở một góc có một nữ tử. Nàng đang dựa vào tường, trên bộ quần áo màu xanh biếc có những vết máu, chắc là bị thương. Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng thông báo cho mọi người : "Nàng ta ở đây."

Mọi người đều cao hứng, Công tử Phù Tô cười nói : " Vận số của nằng cũng thật tốt, mới chỉ tìm ở chỗ đầu tiên đã thấy rồi."

Nhất Tiểu Hồng Trần khiêm tốn nói : "Là nhờ vận số của mọi người cả." Nói xong, nàng liền chạy tới trước mặt NPC, nhanh chóng đối thoại cùng nàng.

Vị Đông Hải Tiểu Long Nữ lại kể một cái chuyện xưa dài ngoằng, Nhất Tiểu Hồng Trần đọc lướt qua như gió, không ngừng click vào trang kế, nhanh chóng lật tới trang giảng thuật nhiệm vụ. Nguyên lai, vị Tiểu Long Nữ sau khi chiến đấu với Ma Vương đã bị thương, nhất định phải tới Tuyệt Phong Côn Luân tìm mười bông tuyết, rồi tới Ma Vực kiếm mười yêu tâm, sau đó cầm tới Phổ Đà Sơn tìm danh y điều chế thuốc, cuối cùng mang về cho nàng uống vào, để chữa khỏi thương thế của nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần tiếp được nhiệm vụ, liền xoay người quay ra.

Những người khác cũng từng tới nơi này rồi, không đợi nàng nói, đã biết cần cái gì, lập tức dẫn nàng phản hồi theo đường cũ, ra khỏi Triều Âm động, cùng chạy về phía Côn Luân.

Cảnh sắc Côn Luân rất giống khung cảnh ở cao nguyên Thanh Tàng, băng tuyết trắng toát bao phủ khắp nơi, không một bóng cây ngọn cỏ, thỉnh thoảng lại bắt gặp những khối băng lấp lánh tinh quang, khung cảnh băng lãnh kì vĩ bao trùm khắp nơi.

Tại một cái góc ngách cách khá xa thành chủ có một Phó Bản Dao Trì, bên trong trồng đầy hoa tươi, rực rỡ đủ sắc màu, phảng phất tiên cảnh, hoàn toàn bất đồng với thế giới băng tuyết bên ngoài. Những bông tuyết Nhất Tiểu Hồng Trần cần thu nhặt đều ở trong này. Bọn họ cần phải vào sâu bên trong Dao đài, đánh một loại quái tên gọi là Băng Lộ Ma Mị.

Dao Trì rất đẹp, nhưng quái bên trong lại cực kỳ lợi hại, đặc biệt là quái tuần tra, có thể làm người chơi choáng váng đứng im tại chỗ, đồng thời máu mất rất nhanh, rất dễ chết. Con đường lên núi lại rất hẹp, quanh co uốn lượn, hơn nữa lại không cho phép sử dụng bùa để xác định vị trí, một khi người chơi rơi xuống lập tức quay lại Kim Đài, sau đó chỉ có thể vượt ngàn dặm xa xôi quay lại. Chính vì thế trên [thế giới] thường xuyên có người nhảy lên chửi mắng công ty trò chơi biến thái, nhưng mắng xong vẫn chỉ có thể tiếp tục chạy tới, tiếp tục cẩn thận dè dặt lên núi.

Cả đội dè dặt chui qua kết giới, chỉ hơi ngược mắt nhìn lên đã thấy hoa đào nở rộ khắp nơi, đang ở nơi băng tuyết lan tràn đột nhiên tiến vào nơi đào nguyên tiên cảnh, ai nấy cũng đều kinh diễm, nhưng không ai dám thả lỏng, luôn luôn ở trạng thái sẵn sàng đón địch.

Công Tử Vô Kỵ đi đầu tiên, anh là người đánh quái chủ yếu, tiếp theo là Ma Hồn Quỷ Cốt, Đào Tử Yêu Yêu, Công Tử Tiểu Bạch, Nhất Tiểu Hồng Trần, Công Tử Phù Tô, Công Tử Liên Thành, cả đội theo hàng một chạy thẳng về phía trước.

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy qua một cái cầu treo, liền nhận được PM của Kinh Ca Thủy Việt

Kinh Ca Thủy Việt : " Cậu đang làm gì vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần thật sự không rảnh tay gõ chữ, chỉ đánh trả lời một cách ngắn gọn : "Nhiệm vụ."

Kinh Ca Thủy Việt đang treo máy, nhân vật tự động đánh quái, đương nhiên cũng rảnh rồi, liền hăm hở nói : "Trên [thế giới] lại vừa nhận nhạo, Huy Hoàng Vương Triều và Khai Hoàn Hào Môn lại bắt đầu chửi nhau, thực sự náo nhiệt. Thật kỳ quái, bốn vị công tử lại không thêm ló mặt trên [thế giới], thực là kỳ lạ. Không phải đã công thành xong rồi sao ? Lẽ ra bọn họ phải nhàn rồi lắm, vì sao không nhảy lên khẩu chiến nhỉ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần trong lúc cấp bách chỉ đành trả lời : " Không rồi, đang giúp mình làm nhiệm vụ."

Kinh Ca Thủy Việt ngẩn ra, lập tức kêu to : "Cậu, cậu thật vô ý vô tứ, vì sao không kêu mình ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười : "Không phải cậu đang treo máy ở tiên giới sao ? Mình sợ làm phiền cậu thăng level."

Mới nói có hai câu như vậy, tốc độ của nàng đã chậm lại, không còn ở trong đoàn người. Một con Linh Sơn Tuyết Hầu* đang tuần tra lập tức bỏ nhào về phía nàng. Chỉ trong chớp mắt, nàng đã bị choáng đứng im, huyết lượng nhanh chóng giảm xuống.

Công Tử Liên Thành lập tức xông lên quán lấy linh hầu. Công Tử Phù Tô cộng thêm máu cho Nhất Tiểu Hồng Trần, sau đó nói "Chạy mau". Nhất Tiểu Hồng Trần không dám nói chuyện tiếp, vội vàng chạy mau về phía trước.

Ở đầu bên kia, Kinh Ca Thủy Việt gần như phát điên : " Nếu như cậu nói với mình rằng bọn họ đang giúp cậu làm nhiệm vụ, mình còn treo máy làm gì ? Thăng level làm gì ? Cậu chờ đây, mình sẽ lập tức tới ngay, nhất định phải cho mình đi cùng."

Nhất Tiểu Hồng Trần không rảnh trả lời, vận toàn lực xông lên, cuối cùng cũng đuổi tới phía sau Công Tử Tiểu Bạch. Công Tử Vô Kỵ đã thu hút toàn bộ quái hai bên đường, như kéo theo một hàng xe lửa, người ở phía sau an toàn hơn rất nhiều. Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới rảnh rang đánh mấy chữ : "Đội ở Côn Luân"

Kinh Ca Thủy Việt vô cùng mừng rỡ : "Mình sẽ lập tức tới ngay."

Bốn người bọn họ cùng vọt vào trong động, Đào Tử Yêu Yêu lập tức sử dụng kỹ năng làm mê man quái xung quanh, Công tử Tiểu Bạch lập tức tung ra chiêu Hoa Roi Như Mưa, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Sấm Vang Chớp Giật, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng sử dụng Cửu Thiên Huyền Lôi, Hoa Roi Như Mưa, Đào Tử Yêu Yêu cũng đồng thời xuất chiêu Đại Từ Đại Bi Thiên Diệt Thủ, chỉ thấy đầy trời chớp giật sáng lòa, sấm vang đinh tai nhức óc. Mấy loại quái này tuy máu đầy phòng thủ cao, nhưng gặp công kích mạnh mẽ như vậy cũng bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhặt hết những thứ rơi đầy trên mặt đất xong, cùng với bốn người nữa tránh sang một góc không có quái đứng chờ. Nàng im lặng nhìn trạng thái của hai người còn lại đang hiện rõ trên khung theo dõi tổ đội, căn cứ vào đó để phỏng đoán tình hình của bọn họ.

Công Tử Phù Tô không chạy theo nàng, mà lại cùng Công Tử Liên Thành song chiến với con Linh Sơn Tuyết Hầu* mất đồ lông trắng như tuyết. Quái tuần tra máu cực nhiều. Sự công kích của Công tử Liên Thành lợi hại như vậy mà chỉ làm nó rút có chút ít máu, trong khi đó chính máu của mình lại rút rất nhanh, mấy lần nhấp nháy nguy hiểm. Công Tử Phù Tô cũng tương tự, cũng bởi vì quái tuần tra có kỹ năng bay đàn. Anh chỉ đánh liên tục thi triển Phật Quang Phổ Chiếu, tăng thêm máu cho cả hai người, đồng thời tiêu trừ tất cả những trạng thái bất lợi, tình huống mới tốt lên đôi chút. Công tử Liên Thành có anh làm hộ pháp, không cần dùng tới kỹ năng hộ pháp cũng như hồi huyết, có thể rảnh tay thi triển kỹ năng. Nhìn chiêu thức phiêu dật nhẹ nhàng của anh, bạo kích liên tiếp mấy lần, đầy máu của con khi giảm xuống trông thấy, cuối cùng cũng ngã xuống, rơi ra một đôi bông tai. Công tử Liên Thành nhặt lên, cũng không có thời gian xem xét thuộc tính, liền nói với Công tử Phù Tô : "Chúng ta đi thôi"

Hai người nhanh chóng chạy về phía trước, cũng giống như Công tử Vô Kỵ vừa rồi, kéo theo một hàng dài phía sau như xe lửa. Chờ bọn anh xông vào trong động, năm người đang đợi ở chỗ này lập tức xông tới, giống như vừa nãy, lập tức mê man quái, sau đó tiếp tục chém giết. Công tử Phù Tô cũng không quá xúc động giống như Đào Tử Yêu Yêu, từ đầu tới cuối chỉ đứng ở bên ngoài quan sát, đảm bảo cho những người đang giết quái được an toàn.

Thời điểm này, Tiêu Dao và Ma Giáo chỉ có thể đứng nhìn, anh hùng không có đất dụng võ.

Tiêu diệt sạch sẽ đám quái, bọn họ tiếp tục bảo trì đội hình, tiếp tục chạy vào sâu trong Tiên Cung.

Nơi nơi chốn chốn đều là cảnh đẹp, phảng phất như Bồng Lai Tiên Cảnh, làm người ta không khỏi thấy vui vẻ thoải mái, có điều quái ven đường cũng thực lợi hại, có một số trông thật đẹp, giống những loài chim quý thú lạ đã ghi lại trong "Sơn Hải Kinh", lại có những con trông rất kinh dị, không chút phù hợp với cảnh sắc nơi đây, có điều, cho dù là bề ngoài như thế nào, cũng đều thực lợi hại chỉ muốn lấy mạng của người ta. Nhất Tiểu Hồng Trần không dám nhìn loạn khắp nơi, chỉ dám nhìn thẳng phía trước, chạy cua vòng, xuyên qua sơn động, chạy qua cầu treo, không thể xuống dưới, càng không thể sênh chân ngã xuống.

Công Tử Vô Kỵ là đầu tàu gương mẫu, kéo theo một hàng quái dài phía sau, cuối cùng đã chạy tới nơi cao nhất của Dao Đài.

Bảy người cũng không dám đứng lại đánh quái, mà cùng chạy tới nơi giáp ranh đài, cẩn thận nhảy qua lan can, trốn ở phía sau một tảng đá lớn. Nơi này cách mép đài chỉ một đoạn, nếu không cẩn thận rất dễ bị té xuống, bọn họ không dám loạn động. Đám quái đuổi theo bọn họ nhảy không tới, chỉ đứng ở bên cạnh lan can ngo quanh đây bần khoản, lẩn quẩn một lúc lâu, cuối cùng mới chịu rút lui.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn sững trước mặt. Dưới đài mây mù bay lượn lơ, có vài cánh tiên hạc chao lượn, kêu lên mấy tiếng thanh thúy vang vọng trong không gian. Cách đó không xa, một tòa lầu ẩn hiện trong mây trắng, phảng phất như ảo cảnh, đẹp không sao tả xiết. Nàng nhìn không được thốt lên : "Nơi này đẹp quá đi mất."

Mọi người cùng mỉm cười.

Đào Tử Yêu Yêu : "Đúng vậy, nếu không có mấy cái loại quái kia, thì nơi này thật thích hợp là chỗ hẹn hò trước hôn nhân, hoặc tới đây nghỉ tuần trăng mật"

Ma Hồn Quỷ Cơ : " Có quái cũng chẳng sợ, hai người cùng nhau giết tiến vào, cũng rất có tình thú."

Đào Tử Yêu Yêu : " Đương nhiên là nàng với Vô Kỵ là có thể rồi. Hai Ma giáo cùng nhau giết, quái nơi này sao ngăn được, trừ phi có Boss."

Ma Hồn Quỷ Cơ : "Nàng với lão đại còn kém gì. Nàng thêm trạng thái, lão đại đánh, cũng chẳng quái nào ngăn nổi."

Công Tử Tiểu Bạch nhanh chóng ngắt lời hai nàng : "Rồi rồi, mấy nàng đừng nói chuyện phiếm nữa, chúng ta làm nhiệm vụ cho nhanh đã."

Mấy người cùng nhảy xuống khỏi tọa kỵ, dùng khinh công nhảy qua lan can, chạy tới chỗ Băng Lộ Ma Mỵ đang uốn éo giữa không trung. Đó là một loại quái nửa trên là mỹ nhân, nửa dưới là đuôi chim, có một cái lông đuôi thật dài, nhìn qua rất đẹp. Vừa thấy bọn họ tiếp cận, chúng liền hợp nhau lại tấn công, ném tới hàng năm tuyết lớn, muốn định trụ bọn họ. Công Tử Phù Tô liền mở pháp trận, chống cự lại pháp thuật công kích của bọn chúng, những người khác liền xông lên chém.

Ngoại trừ Nhất Tiểu Hồng Trần, công kích của những người khác đều cao kinh người, đánh đám quái này cũng thực dễ dàng chóng vánh, có điều mấy cái loại mặt người thân chim này thật keo kiệt, giết cả trăm con mà chưa chắc đã thấy rơi ra một bóng tuyết.

Ma Hồn Quỷ Cơ nhìn không được cả giận nói : "Lũ keo kiệt này, nếu không chịu rơi ra mấy thứ kia, ta giết sạch nhà các ngươi, để xem các ngươi có chịu rơi ra hay không ?"

Mọi người cùng cười ha hả. Công Tử Vô Kỵ liền nói theo : " Đúng, giết sạch con cháu mười tám đời nhà bọn chúng"

Công tử Tiểu Bạch** liền ra chiêu Sấm Vang Chớp Giật, một lần giết hơn ba mươi quái, mặc dù bọn tối mắt vẫn tỏ vẻ thông dong nói : "Các người thật không biết thương hoa tiếc ngọc, dù sao cũng phải chữa lại mấy con, để người ta còn có kẻ nối dõi tông đường chứ"

Bọn họ ngơ một câu, ta một câu cùng đùa giỡn vui vẻ, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không vội, hoan hi nhật mấy thứ rơi trên mặt đất.

Công tử*** thấy nàng nhật lên mấy thứ kia, không khỏi tò mò hỏi : " Mấy cái tuyết vũ cũng hữu dụng sao ? Trước kia ta làm nhiệm vụ ở đây nhật được hơn một trăm cái, thấy không dùng tới, liền ném hết."

Công tử Vô Kỵ cũng nói : " Ta cũng nhật được hơn hai trăm cái, cũng không dùng, lại tốn chỗ, nên ném bỏ toàn bộ"

Nhất Tiểu Hồng Trần kinh hãi, nước mắt rơi như mưa : " Các anh... các anh đừng làm ta đau lòng nữa được không."

Đào Tử Yêu Yêu nhất thời tò mò : "Thứ này có thể làm cái gì ? Chúng ta đã hỏi đại sư chế tác trong bang, bọn họ đều nói chẳng dùng làm gì cả, nên sau khi làm nhiệm vụ xong chúng ta đều không thêm nhật"

Nhất Tiểu Hồng Trần òa khóc : "Ta dùng để làm Thiên Vũ Hàn Tĩ, cần một ngàn cái."

Ma Hồn Quỷ Cơ thực vui mừng : "Làm xong bán cho ta nhé."

Đào Tử Yêu Yêu cũng nói luôn : " Ta muốn"

Ma Hồn Quỷ Cơ nhìn nàng đầy khinh bỉ : "Nàng đã có bộ Cửu Thiên Nghê Thường Phượng Vũ rồi, còn chưa đủ sao ?"

Đào Từ Yêu Yêu cười vui vẻ : "Y phục đẹp có ai mà không thích chứ ?"

Ma Hồn Quý Cơ tỏ ra giận dữ : "Dám cướp của ta sao ? Ta chém chết nàng, hừ hừ"

Đào Từ Yêu Yêu đắc ý nói : "Ta làm cho nàng mê man, thì nàng chém được sao ha ha"

Kỹ năng mê man của Từ Trúc không sợ kháng tính, bởi vậy mỗi khi phóng ra chẳng có người nào ngăn nổi, đều bị ngủ hết, không thể động đậy, Đào Từ Yêu Yêu vừa nói vậy, Ma Hồn Quý Cơ không còn lời nào để nói, nhất thời không phản kích nổi. Công tử Vô Kỵ đứng ở bên cạnh liền nói leo : "Có vị danh nhân từng nói rằng, nếu như có mỹ nhân Từ Trúc muốn làm người ngủ, lập tức cởi y phục ra cho nàng thích ngủ thì ngủ."

"Đúng" Ma Hồn Quý Cơ cười ha hả, lập tức nhớ tới y phục mình đang mong muốn, nhanh chóng nói : " Hồng Trần, chừng nào làm xong y phục, nhớ PM cho ta đầu tiên, ta sẽ lập tức tới mua, bao nhiêu tiền không quan trọng "

Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ ghen ngào : "Tiền là chuyện nhỏ. Ta phải thu thập đủ tài liệu mới có thể làm được, hiện tại mới chỉ có sáu trăm sọi tuyết vũ, thêm số hiện tại nữa, còn thiếu tới ba trăm sọi nữa cơ"

Công tử*** nhanh chóng an ủi nàng : "Đừng khóc, chuyện này không phải dễ dàng sao ? Hiện tại bọn ta có thể giúp nàng kiếm đủ tuyết vũ mà."

Công tử Phù Tô cũng cười nói : "Đúng vậy, nhất cử lưỡng tiện."

Ma Hồn Quý Cơ tỏ vẻ say mê nói : " A a a , Thiên Vũ Hàn Ti của ta a, mọi người nhanh lên, chúng ta nhanh chóng giúp Hồng Trần nhặt đủ tuyết vũ thôi." Vừa nói, đao trong tay nàng càng vùng mạnh hơn, kỹ năng phát ra càng ngoan độc hơn.

Đao kiếm liên tục chém xuống, Băng Lộ Ma Mỵ chết liên tục, rơi ra hàng đồng thừ, Nhất Tiểu Hồng Trần nhặt mỗi tay. Chừng một giờ sau, nàng nói : " Thôi, đủ rồi."

Mọi người lập tức rút khỏi chiến trận, chạy thẳng tới ven đài, không chút do dự nhảy xuống

Những nơi khác nếu nhảy xuống, đều rơi xuống Kim Đài, nếu nhảy từ đây xuống, sẽ rơi thẳng vào trong Côn Luân thành. Nhất Tiểu Hồng Trần rơi xẹt qua đám bạch hạc đang bay lượn giữa trời, xuyên qua tầng mây, một ngọn sao chổi lướt tới trong ánh tà dương từ nơi chân trời đập thẳng vào mắt nàng, rồi đột nhiên biến mất không chút tăm tích, trước mặt lại xuất hiện băng nguyên mênh mông vô bờ, sau đó là Côn Luân thành mang ẩn chứa đầy phong cách Tây Vực.

Bọn họ liên tiếp rơi vào trên tháp nhọn tại Côn Luân thành, sau đó cùng nhảy xuống mặt đất.

Khinh Ca Thủy Việt cười Cữu Sắc Lộc đứng dưới chân tháp, nàng đã đợi rất lâu, đành phải lôi một súng vật ra chơi đùa giải buồn, không để gì mà thu được tin tức của Nhất Tiểu Hồng Trần, biết bọn họ vừa nhảy xuống, liền lập tức chạy lại đây.

Thấy nick của Tứ đại công tử liên tiếp xuất hiện, người chơi xung quanh cùng giật nảy mình, không nhận nổi cùng nhao nhao nghị luận, cho rằng nơi này chuẩn bị có đánh nhau to. Nhiều lần bang chiến quy mô lớn đều diễn ra ở Côn Luân, hiện tại bốn vị danh nhân của Khái Hoàn Hào Môn đều tề danh ở đây, phân nửa là chuẩn bị đánh nhau ở đây.

Khinh Ca Thủy Việt thấy công tử*** nhảy tới trước mặt, không chút nghĩ ngợi liền tặng thêm phòng ngự cho anh. Công tử*** ngẩn ra, sau đó PM nàng : " Cảm ơn"

Khinh Ca Thủy Việt ngược lại có vẻ không nhận : " Ta mới phải cảm ơn công tử."

Công tử*** không hiểu : " Cảm ơn ta cái gì ?"

Khinh Ca Thủy Việt gửi hình ảnh cây trượng của mình ra cho anh xem : "Đây là thứ công tử giúp ta luyện. Thời điểm đó công tử còn chưa biết ta, ta nhờ công tử giúp đỡ, công tử đáp ứng, hơn nữa còn không thu tiền của ta. Ta vẫn cảm động cho tới tận ngày hôm nay."

Rốt cuộc công tử*** cũng nghĩ ra : "À, cái đó coi như không tính, vũ khí là nàng tự mua, những thứ khảm vào lúc tinh luyện cũng do nàng lấy ra, ta cũng không xài bao nhiêu tiền, không cần khách khí."

Khinh Ca Thủy Việt tim đập mặt đỏ, muốn nói gì đó, rồi lại không dám hấp tấp. Nhất Tiểu Hồng Trần không nhận nổi, PM nàng cười nói : "Có Công Tử Phù Tô ở đây, công tử còn cần phải thêm phòng ngự sao ? Cậu vừa thấy công tử là tim lại đập loạn như nai con đi ? Cũng không có việc gì tự nhiên thêm phòng ngự làm chi."

Khinh Ca Thủy Việt vui vẻ nói : "Đúng vậy, cái gì công tử cũng có rồi, mình cũng chẳng có thể tặng công tử cái gì được, chỉ đành vừa thấy mặt thì giúp công tử thêm phòng ngự. Dù sao mình thêm cũng là đại phòng ngự, cũng không kém so với Công tử Phù Tô."

Nhất Tiểu Hồng Trần nửa đùa nửa thật : " Chi bằng tặng cho công tử thêm một súng vật cao cấp nữa đi."

Khinh Ca Thủy Việt toát mồ hôi : " Công tử đã có hai con rồi, hơn nữa xem chừng người như công tử không chú ý tới súng vật. Thứ mà Tiên Tiêu Dao cần nhất chính là trang bị cao cấp cơ."

Nhất Tiểu Hồng Trần đồng ý : "Ừ cũng đúng vậy."

Lúc này, Công Tử Tiểu Bạch hỏi Nhất Tiểu Hồng Trần trong đội ngũ : " Muốn tổ đội phó bang chủ của nàng không ?"

Một đội người tối đa chỉ được tám người, bọn họ còn có thể thêm được một người. Nhất Tiểu Hồng Trần trả lời ngay : " Có, nàng có ý chạy tới, muốn đi theo bọn ta."

Công Tử Tiểu Bạch là đội trưởng, nghe thấy vậy liền lập tức invite Khinh Ca Thủy Việt.

Khinh Ca Thủy Việt nhìn thấy những người ở trong đội vui mừng vô hạn, lập tức chấp tay bái Nhất Tiểu Hồng Trần, không thể không khâm phục : " Cậu thật có mặt mũi, lại có thể nhờ bốn vị công tử và hai vị phu nhân tới giúp làm nhiệm vụ, làm thế nào vậy, có điều kiện gì vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không giấu nàng, nhẹ nhàng nói : " Lúc trước cái chìa khóa Thiên Cơ kia là mình lấy được, mình đưa cho bọn họ."

Khinh Ca Thủy Việt kinh hãi : " Là cậu sao ? Làm thế nào ? Tìm được ở đâu"

Nhất Tiểu Hồng Trần thở dài : "Nói ra thì dài dòng lắm, hiện tại không có thời gian, chúng ta cần nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đã, khi nào về sẽ kể cho cậu nghe. Đi, chúng ta tới địa ngục."

Lúc này, những người khác trong đội đã chạy tới truyền tống trận, lập tức biến mất. Khinh Ca Thủy Việt biết Nhất Tiểu Hồng Trần tiếp nhận nhiệm vụ có hạn định thời gian, cũng tạm nén lòng hiếu kỳ lại, lập tức chạy theo nàng tới Ma Vực.

4.

Chôn địa ngục vẫn hừng hực lửa, nham thạch đầy đất, tia lửa nóng cháy bốc lên khắp nơi, tạo thành sự tương phản mãnh liệt so với Côn Luân băng tuyết trắng trời. Quái ở bên trong càng lợi hại hơn so với Dao Đài, vừa thấy bọn họ xuất hiện lập tức chạy lên vây công, tung ra hàng đồng trạng thái bất lợi. Định thân, hôn mê, ngủ vùi, mị hoặc, suy yếu, người chơi chỉ cần trúng một trong những loại trên, trong vài giây đồng hồ vô pháp đánh trả, chỉ đành uống thuốc miễn cưỡng chịu đựng.

Trong đội ngũ của Nhất Tiểu Hồng Trần có ba Tử Trúc, dưới sự chỉ đạo của Công Tử Phù Tô phối hợp rất ăn ý, Đào Tử Yêu Yêu sử Kim Cương Phục Ma Khuyển, Khinh Ca Thủy Việt dùng Ma Ha Quyết làm quái chung quanh đều bị ngủ vùi, đồng thời lại sử dụng Phật Quang Phổ Chiếu tăng thêm máu cho tất cả bạn bè, Công Tử Phù Tô đứng ngoài trông coi, căn cứ tình huống phát sinh mà sử dụng kỹ năng phù hợp để bỏ khuyết.

Có hậu phương cường đại như vậy, năm người còn lại không chút cô kỵ bắt đầu oanh tạc mãnh liệt, vừa chém vừa giết, kỹ năng bay đầy trời, thẳng một đường vừa đi vừa giết quái, thế như chẻ tre, tốc độ nhanh tới mức quái không kịp xuất hiện thêm, mỗi khi bọn họ đi qua đều bỏ lại một con đường trống trơn.

Khinh Ca Thủy Việt hò hét đầy thỏa mãn, sáu vị danh hào của Khai Hoàn Hào Môn cười ha hả vui vẻ. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng nhặt được một túi đầy thứ tốt, cũng vui vẻ vô cùng.

Cứ như vậy, bọn họ giết quái tới thẳng chỗ sâu trong Địa ngục, trên đường cũng có mấy người chơi đang đánh quái, nhìn thấy thanh thế của bọn họ cũng thoáng giật mình, sau đó phát hiện ra quái ở xung quanh đã nhanh chóng bị tiêu diệt, đành phải đứng đó chờ quái mới sinh ra, thuận tiện chiêm ngưỡng tư thế oai hùng của mấy vị đại thần.

Mấy người Công tử Tiểu Bạch cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, chỉ một lòng một dạ phóng thẳng tới tầng cuối cùng. Ngẫu nhiên gặp thi thể ngã chết bên đường, Đào Tử Yêu Yêu và Khinh Ca Thủy Việt cũng hào tâm đi phục sinh bọn họ. Công Tử Phù Tô cũng không ngăn cản, cũng không động thủ, chỉ chăm chú nhìn trạng thái của mọi người trong đội, đảm bảo bọn họ vừa thuận lợi đánh quái vừa đẩy cao tốc độ tiến lên. Dọc đường đi gặp mấy bang nhân của bang phái đối địch, bọn họ cũng không xông lên chém giết, mà chỉ lướt qua bên mình bọn họ như một trận gió, thuận tay sát luôn đám quái mà bọn họ đang đánh, làm mấy người kia chỉ có thể đứng đó ngăn người.

Yêu tâm chỉ do loại Yêu My U Hồn ở đáy sâu địa ngục tự bạo sinh ra, bọn họ chạy tới cửa điện Sâm La, Công Tử Vô Kỵ không chút chần chừ lập tức vọt vào. Bảy người phía sau vừa mới tiến vào cửa, đã thấy anh quay đầu vọt ra. Mọi người đều rất kinh ngạc, lập tức hiểu được tình huống phía trước, đồng thời dừng bước, không tiếp tục đi tới.

Công Tử Vô Kỵ sắc mặt đen xì : "Vận khí của chúng ta rất tốt hay rất tệ đây ?"

Công Tử Tiểu Bạch hỏi anh : "Có chuyện gì vậy ?"

Công Tử Vô Kỵ toát mồ hôi : "Ma Quân Địa Ngục". Đây là một boss lớn siêu cấp thỉnh thoảng mới xuất hiện, nếu chết sẽ phóng ra toàn trạng sức và trang bị cao cấp. Một tuần nó chỉ xuất hiện một lần, hơn nữa thời gian địa điểm đều không xác định, bình thường có lúc xuất hiện ở đáy địa ngục, lại có khi xuất hiện gần ở cửa lớn Địa ngục, người chơi chỉ trụ tròn giây. Bình thường muốn đánh boss này phải có từ ba tổ trở lên, Tiểu Dao và Ma Giáo chiếm đại đa số, mang thêm mấy Tử Trúc để hậu thuẫn, thêm trạng thái và cứu người. Hiện tại bọn họ chỉ có một đội người, hơn nữa chỉ có một Tiểu Dao, hai Ma Giáo, còn lại năm người toàn là Côn Luân và Tử Trúc tấn công rất kém, nếu muốn đầu võ, có thể diệt cả đoàn, nếu thực may mắn có thể giết chết nó, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Công tử Vô Kỵ hỏi : "Đánh hay không ?"

Công Tử Tiểu Bạch trầm ngâm không lên tiếng. Những người khác cũng im lặng, chờ anh quyết định. Một lát sau, Công tử Tiểu Bạch phát ra dấu khí

hùng hực, kiên quyết nói "Đánh!"

Cả đoàn người lập tức hưng phấn lên, trăm miệng một lời hưởng ứng : "Được, chúng ta đánh!"

Công Tử Phù Tô cũng là người tinh táo nhất, dùng ngữ khí thương lượng nói : "Muốn kêu người trong bang tởm đội tới đánh boss không ?"

Công Tử Tiểu Bạch cũng đáp lại không chút do dự : "Có chứ, chúng ta đánh trước, ta kêu bọn họ lập tức tới!"

Công Tử Phù Tô đáp một tiếng "Tốt", rồi tăng thêm phòng ngự cho từng người. Đào Tử Yêu Yêu dặn dò Khinh Ca Thủy Việt và Nhất Tiểu Hồng Trần một số thứ, dặn các nàng trước hết phải tự bảo vệ mình, nếu muốn đánh, thì nhất định phải chú ý phối hợp với những người khác. Nhất Tiểu Hồng Trần và Khinh Ca Thủy Việt đều là những người thông minh, vừa nghe đã hiểu rõ. Công Tử Liên Thành, Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quý Cơ cũng tự tăng cường trạng thái thật tốt, lập tức bỏ nhào qua đó. Công Tử Tiểu Bạch lại lui vào gần cửa, chuẩn bị giết những người của bang phái khác tới cướp Boss.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Khinh Ca Thủy Việt chạy lên phía trước vài bước, mới nhìn rõ đại boss này. Ma Quân Địa Ngục đầu trâu mặt ngựa, thân hình cường tráng, có vẻ như lớn gấp năm lần bọn họ, phải ngẩng đầu lên mới nhìn rõ. Mọi người vây quanh nó dùng toàn bộ kỹ năng công kích, có điều dài máu dài thọt của nó hồi lâu chẳng thấy giảm bớt chút nào. Nhất Tiểu Hồng Trần cảm giác trong lòng trĩu lại, bất quá nàng không sợ chết, cho nên lập tức chạy tới điên cuồng phóng kỹ năng oanh tạc. Quái này lại có thể phun ra lửa đỏ hùng hực, mọi người liên tục bị rót máu, huyết điều giảm xuống nhanh chóng, ai nấy đều táng đờm kinh hồn. Mấy người tay phải lấy hồng được, tay trái vẫn không ngừng tung ra đủ loại kỹ năng, không dám có chút lơ lỏng.

Chỉ mười phút sau, Công Tử Tiểu Bạch nói với mọi người : "Đội đánh boss đã tập kết hoàn tất, ba đoàn người đã chạy tới đây. Vô Kỵ, cố gắng duy trì thêm vài phút!"

Công Tử Vô Kỵ tinh thần phấn chấn hơn nhiều cười nói : "Tốt. Yên tâm, ta vẫn duy trì được!"

Đúng lúc này, phía bên ngoài điện đột nhiên có một số lượng lớn người ào vào, trên đầu đỉnh danh hiệu và tên bang phái Huy Hoàng Vương Triều hoặc Thiết Huyết Đại Kỳ Minh, hai bang này là tử địch của Khai Hoàn Hào Môn, thấy cừu nhân là Công Tử Tiểu Bạch đương nhiên đỏ mắt chạy lên quần công. Trong lúc cấp bách, Công Tử Vô Kỵ vội vã ra lệnh : "Quý Cơ, mau đi chặn cửa. Tiểu Bạch, vào đây."

Ma Hồn Quý Cơ lập tức rút đao lùi lại phía sau, bay nhanh tới ngoài điện, chắn ở trước mặt Công Tử Tiểu Bạch. Nàng là một Phật Ma Giáo hiếm thấy, lực công kích tuy không cao hơn so với những Ma Giáo khác, nhưng máu nhiều phòng thủ cao, lại có thể thi triển kỹ năng vô địch trạng thái liên tục, trong chiến đấu có thể coi như có tám thân bất tử. Nàng chỉ hơi chạy ra phía trước, Công Tử Tiểu Bạch lập tức lui về phía sau hai mươi bước, lập tức xuất chiêu Sấm Vang Chốt Giật. Đây là kỹ năng có thể phóng ra với cự ly xa nhất trong game "Truyền Thuyết Anh Hùng", những kỹ năng khác không thể đánh tới anh, nhưng anh có thể đứng từ xa mà giết được người khác.

Ma Hồn Quý Cơ thấy anh đã thối lui vào trong cửa điện, liền nhảy tới bậc thang, ngăn ở cửa, thực là một người giữ cửa ải, vạn người không thể đi qua. Lúc này nếu có thêm một Tiêu Dao ở bên cạnh thì thực sáng khoái, kẻ khác tiến lên cũng chỉ có thể trụ được trong giây lát. Đáng tiếc họ chỉ có một Tiêu Dao, Công Tử Liên Thành lại là người công kích boss chính, căn bản không thể tới được.

Đám người bên ngoài nối đuôi nhau áp tới, các loại kỹ năng đua nhau phóng tới trên người Ma Hồn Quý Cơ. Công tử Tiểu Bạch sử chiêu Sấm Vang Chớp giật cũng có thể giết lại mấy người, nhưng lập tức đã bị mấy thầy thuốc đứng ở phía xa xa cứu lên, lại lập tức xông vào chiến đấu.

Công Tử Liên Thành bỗng nhiên nói : "Chúng ta để Boss cường hóa đi, nổ chết bọn chúng!"

Công Tử Tiểu Bạch lập tức tán thành : "Đúng, Quý Cơ, đến lúc ta kêu nàng, nàng liền thả cho bọn họ tiến vào nhé."

Ma Hồn Quý Cơ phải chiến đấu với một đám người, thực sự không rảnh tay để trả lời, liền đáp một tiếng "Được" rồi im bặt.

Công Tử Tiểu Bạch vọt tới trước mặt Boss, đột nhiên tung ra sợi Dây Trói Yêu, cuốn chặt lấy thân thể Ma Quân Địa Ngục. Đây là đạo cụ bắt giữ sùng vật do hệ thống cửa hàng bán ra, nhưng chỉ có thể dùng đối với những quái bình thường, nếu không, chỉ làm cho quái cao cấp và Boss cuồng hóa, hậu quả cuối cùng là bị tiêu diệt cả đoàn. Dây Trói Yêu vừa quấn lấy trên người Ma Quân Địa Ngục, kỹ năng của nó tạm thời không thể tung ra, chỉ thấy nó trợn to hai mắt thờ hồn hèn giận dữ, người gồng lên, cố gắng giãy thoát dây trói.

Mấy người Khai Hoàn Hào Môn thấy cảnh này, lập tức lui về góc đại điện. Công Tử Tiểu Bạch thốt ra mấy chữ ngắn gọn "Thả người!"

Ma Hồn Quý Cơ lập tức mở vô địch trạng thái, thu chiêu chạy vội về phía sau. Đám người vây công nàng ở cửa không kịp suy nghĩ, lập tức xông thẳng vào đại điện như ong vỡ tổ.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Khinh Ca Thủy Việt cũng chưa thực sự đánh Boss bao giờ, mới vừa rồi Đào Tử Yêu Yêu cũng chỉ giới thiệu ngắn gọn một chút kẻ sách hoặc tình huống hay gặp, căn bản không biết tới việc cô ý làm cho Boss cuồng hóa như thế này, trong lúc vội vã mọi người cũng không nhớ ra để nhắc nhở hai người, hai nàng thấy mọi người thối lui trong chớp mắt, mới đầu còn ngăn ra, sau đó cũng lập tức quay đầu bỏ chạy, có điều bị chậm lại một chút.

Ma Quân Địa Ngục gầm lên một tiếng giận dữ, Dây Trói Yêu trên thân đứt thành từng đoạn. Toàn thân nó bùng lên một ngọn lửa dữ dội, trong khoảnh khắc phun trào ra tứ phía. Nhất thời, Sấm La Điện chính thức trở thành chốn địa ngục.

Công Tử Liên Thành và Công Tử Vô Kỵ đồng thời xông ra từ chỗ ẩn thân, nhanh chóng dùng khinh công lướt tới. Những hòn đá rực lửa chói lòa nằm lẫn lộn bắn văng khắp nơi, căn bản hai người cũng không rảnh chú ý, lại ra tay cực kỳ ần ý. Công Tử Liên Thành sử một chiêu Thiên Nhược Hữu Tình

bắn về phía Nhất Tiểu Hồng Trần, Công Tử Vô Kỵ lại dùng chiêu Si Tâm Thủ Hộ ném tới trên người Khinh Ca Thủy Việt. Hai chiêu đó là kỹ năng chúc phúc, dùng máu huyết của mình làm lễ tế, có khả năng phòng hộ cực kỳ hiệu quả, có thể miễn dịch với hết thảy những thương tổn hay trạng thái bất lợi, có điều chỉ cần dùng tới chiêu này, chính mình chỉ còn một giọt máu, chỉ cần một con kiến cũng có thể khiến mình chết luôn.

Sau khi ngọn lửa địa ngục hùng hực lướt qua, chỉ thấy trên mặt đất la liệt thi thể, trong đó có cả Công Tử Liên Thành và Công Tử Vô Kỵ. Khinh Ca Thủy Việt vừa khóc vừa phục sinh hai người, Nhất Tiểu Hồng Trần không thiếu một giọt máu, nhìn thấy người nằm trên mặt đất, cũng nghẹn ngào không kể.

Ma Hồn Quý Cơ cũng không để ý tới Công Tử Vô Kỵ, lập tức xông lên đánh quái, Công Tử Tiểu Bạch và Đào Tử Yêu Yêu cũng xông lên dùng toàn lực tấn công, Công Tử Phù Tô vẫn tỉnh táo như cũ mở pháp trận theo dõi xung quanh.

Công Tử Liên Thành chấp nhận phục sinh, lập tức đứng bật dậy khỏi mặt đất, mỉm cười an ủi : "Đừng khóc, cũng chẳng có gì lắm. Thầy thuốc không thể chết được, dưới tình huống như vậy, đương nhiên bọn ta phải bảo hộ thầy thuốc. Chỉ cần có năng ở đây, chúng ta có thể sống."

Công Tử Vô Kỵ cũng cười nói tiếp : "Đúng vậy, trên chiến trường thầy thuốc là bảo bối của bọn ta, nhất định phải bảo hộ."

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới hỏi hai người : " Có bị rớt điểm kinh nghiệm hay không ?"

Công tử Liên Thành tỏ vẻ thần nhiên đáp : " Rớt một chút thôi, không sao cả,"

Công tử Vô Kỵ cũng tiêu sái nói : "Đúng vậy, chuyện nhỏ, giết xong Boss này, điểm kinh nghiệm lại tăng trở lại mà,"

Bốn người vừa nói vừa gia nhập chiến đoàn, Công Tử Tiểu Bạch phân phó : "Quý Cơ, nàng lại tiếp tục đi tới canh cửa, chắc chắn là bọn chúng đang kêu người tới,"

Ma Hồn Quý Cơ lập tức đáp ứng, giảm bớt lực công kích, đợi Công Tử Vô Kỵ tới giữ vị trí tấn công chính xong, mới nhanh chóng lui lại ra cửa điện.

Mấy phút sau, ba đội đánh Boss của Khai Hoàn Hào Môn đã vọt tới, Công Tử Tiểu Bạch liền chào mọi người : "Nơi này giao cho bọn họ đi, chúng ta tiếp tục đi làm nhiệm vụ."

Bảy người còn lại lập tức đáp ứng, chậm rãi rời khỏi, sau đó tập kết ở một chỗ, cùng tiếp tục chạy tới chỗ sâu trong đại điện.

** Linh Sơn Tuyết Hầu : Khi Tuyết trên Linh Sơn*

***Nguyên tác là Công tử Vô Kỵ, nhưng là Công tử Tiểu Bạch thì chính xác hơn*

****Chỉ Công Tử Liên Thành*

Nói qua về một số kỹ năng trong game

=> *Giết Boss chính hoặc gánh vác Boss : Trong một đội luôn có những người đánh chính, thu hút toàn bộ sự tấn công của quái. Trong Truyền Thuyết Anh Hùng này có 4 môn phái : do đặc thù kỹ năng, Tiêu Dao và Ma Giáo công mạnh, nhanh nhẹn, lại thuộc phái đơn công nên thường đánh Boss chính, Côn Luân có kỹ năng quần công nên thường phụ trách tiêu diệt những quái nhỏ chung quanh, Từ Trúc không trường.*

=> *Kỹ năng quần công : có nghĩa là mỗi lần tấn công có thể tấn công nhiều đối tượng*

=> *Kỹ năng đơn công : chỉ tấn công được vào một đối tượng duy nhất.*

=> *Không trường : Không chế cục diện. Nghĩa là tùy lúc thêm các kỹ năng phụ trợ những người đang đánh quái như thêm máu, mở pháp trận loại trừ những kỹ năng bất lợi, xuất các kỹ năng hỗ trợ tấn công quái như mê man, ngủ trụ. v.v, hoặc đối phó với những biến cố phát sinh bất ngờ như quái mới xuất hiện, người phe đối địch v.v., về một mặt nào đó cũng có phần giống người cảnh giới.*

=> *Thời gian chờ : Giữa hai lần phát động cùng một kỹ năng luôn có một khoảng thời gian chờ, sau khi xuất chiêu thứ nhất, phải đợi hết thời gian chờ quy định mới có thể xuất chiêu thứ hai tương tự.*

Như vậy, để có thể tấn công liên tiếp, người chơi phải sử dụng đan xen những kỹ năng khác nhau, để không phải chịu khoảng thời gian chết, đồng thời cũng sử dụng được những kỹ năng mạnh nhất.

=> *Mở trạng thái vô địch : là mở ra một kỹ năng phụ trợ, khi đang trong thời gian mở kỹ năng này, người mở sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương nào.*

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tận cùng của thế giới

Nhiệm vụ kế tiếp nhanh chóng hoàn thành, một đám trâu bò như bọn họ đi giết Yêu Mỹ U Hồn quả thực quá dễ dàng chóng vánh.

Đội Nhất Tiểu Hồng Trần tập hợp đủ Yêu Tâm, bọn họ lập tức hồi thành, truyền thông tới Phò Đà Sơn, tìm NPC danh y điều chế thuốc, sau đó trở về nơi đây biên.

Đông Hải Tiểu Long Nữ bị thụ thương vẫn đang ở chỗ đó, Nhất Tiểu Hồng Trần chui vào trong động, lấy thuốc đưa cho nàng. Một lát sau, Đông Hải Tiểu Long Nữ sắc mặt trở nên trắng bệch, gân xanh mờ mờ nổi lên. Nàng rên rỉ thốt lên : " Có chuyện gì vậy ? Sao ta lại ở đây thế này ?"

Trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần nhói lên một cái, tình huống không ổn nhất đã xảy ra. NPC này mất ký ức rồi. Nàng cố gắng nhấn nài không ngừng dùng chuột click vào nàng, muốn căn cứ vào những lời nàng nói ra để tìm ra cái gì đó hữu dụng, có điều đáp lại nàng chỉ là sự im lặng tuyệt đối, một chữ cũng không thấy thốt ra.

Nàng vạn bất đắc dĩ, chỉ đành nói với mọi người trong đội ngũ : "Nhiệm vụ hỏng rồi. Nàng mất ký ức, chẳng nói gì cả."

Những người khác đều toát mồ hôi. Trước kia bọn họ cũng từng gặp qua tình huống như vậy, cuối cùng không thể không từ bỏ nhiệm vụ, hoặc nghĩ cách tìm một NPC khác có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ, lại không có bất kỳ manh mối gì, thời gian cứ trôi qua, cuối cùng thông báo nhiệm vụ thất bại.

Nhất Tiểu Hồng Trần suy nghĩ một lát rồi nói : "Nhiệm vụ này dựa trên điển cổ "Diệu Pháp Liên Hoa Kinh", dựa theo tên gọi của nhiệm vụ này, nếu lấy logic bình thường để phân tích, trong trường hợp Tiểu Long Nữ mất ký ức, trước phải đi Đông Hải tìm vị phụ thân Long Vương của nàng, xem có cách nào khôi phục ký ức của nàng không ?"

Công tử Tiểu Bạch liền đáp : "Đã có người đi tìm rồi, mà không tìm được."

Công tử Vô Kỵ tức sùi bọt mép : "Chỉ là một trò chơi mà còn muốn dùng điển cổ trong Kinh Phật, có mấy người chơi đã từng tụng kinh chứ ? Ta thấy mấy kẻ xây dựng game này trong công ty quản lý trò chơi đầu óc chắc chắn có vấn đề."

Công tử Phù Tô cười : " Nếu mỗi nhiệm vụ đều đơn giản như vậy, chỉ cần đánh quái là xong, thì trò chơi còn có ý nghĩa gì nữa. Vô Kỵ, ngươi đừng hậm hực nữa."

Nhất Tiểu Hồng Trần bỗng nhiên nói : " Trong Kinh Phật có ghi lại, lúc Tiểu Long Nữ sinh ra, phụ thân nàng tặng cho nàng một viên Bảo Châu, trị giá ba nghìn thế giới. Sau đó nàng mang Trân Châu dâng lên cho Phật Tổ, rồi thành Phật, tới nơi Tây Phương Cực lạc. Ta nghĩ chúng ta đi theo manh mối này đi. Trước sẽ tới Đông Hải Long Cung, nếu không có thông tin gì, sau đó sẽ tới tiên cảnh. "

Công tử Tiểu Bạch tán thành : " Đồng ý, liền làm theo ý nàng đi."

Những người khác lại càng không có ý kiến, bọn họ hoàn toàn mơ hồ về nhiệm vụ này, đương nhiên cũng không đưa ra được chủ kiến nào tốt hơn.

Nhất Tiểu Hồng Trần không biết phải tới Đông Hải bằng cách nào, nhưng những người khác lại biết rõ, bọn họ đã từng đi qua. Cái gọi là Đông Hải, Nam Hải, Bắc Hải, kỳ thật trên cùng bản đồ này, bất quá, muốn đi Đông Hải, trước tiên phải qua Nam Hải. Bọn họ vừa đi vừa giết quái, chạy thẳng về phía trước, tốc độ như gió thổi cỏ rạp, chẳng mấy chốc đã thông qua một cái truyền tống trận vọt tới Đông Hải.

Lần đầu tiên Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy Long Cung ở đáy biển, giống hệt như những hình ảnh trong film hoạt hình, như chế từ Thủy Tinh, lóng lánh trong suốt, lóe ra những tia sáng lấp lánh, nếu chung quanh không có một đồng quái lúc nào cũng lăm le lấy mạng người ta, thì đây đúng là một nơi tuyệt đẹp để du ngoạn.

Đoàn người giết thẳng vào Long Cung, giết sạch cả đồng quý dạ xoa tuần biên, tinh ca chép, tinh rùa đen, lính tôm tướng cua, cuối cùng bức Đông Hải Long Cung phải chạy ra.

Người này thân người đầu rồng, mặc long bào, mang vương miện, không phải Boss, mà là NPC, vì trên đầu hắn có dính một chiếc đèn nhiệm vụ. Đám quái bên cạnh hắn đều là tiểu Boss, người chơi bình thường đều rất khó đối phó.

Công Tử Tiểu Bạch nhanh chóng xông qua nói : " Chúng ta sẽ giết quái cạnh Long vương, Hồng Trần lên nói chuyện với NPC đi."

Những người khác lập tức tiến lên, nhanh chóng lôi kéo đám quái rồi đi, quán lại một chỗ để hỗn chiến, khiến cho khu vực xung quanh Long Vương trở nên an toàn. Nhất Tiểu Hồng Trần vội vã chạy tới click vào Long Vương.

Nói tới đứa con gái nhỏ mới tám tuổi đã thành Phật, vị Long Vương này lệ chảy ròng ròng, bắt đầu kể từ lúc nàng mới sinh ra, kể rõ ràng rành mạch một hồi lâu. Nhất Tiểu Hồng Trần thấy mắt hoa mày choáng, có điều không dám lật cho qua mau, phải xem từng chữ một, chỉ sợ bỏ lỡ từ mấu chốt. Cho tới lúc xem xong, Long Vương mới thở dài một tiếng, nói : " A, con gái ơi, con ở tận đầu thế giới, liệu có nhớ tới cha mẹ ở chốn này không ?"

Sau đó đèn hiệu trên đầu Long Vương đã tiêu thất, chứng tỏ đã tuyên bố xong nhiệm vụ, hoặc đã nói hết, Nhất Tiểu Hồng Trần xem kỹ lại nhiệm vụ,

phát hiện tên nhiệm vụ đã đổi thành : "Linh ngộ sinh tử, đi tới tận cùng của thế giới, tìm hiểu sự huyền bí của sinh tử", liền thông báo cho mọi người cùng đội ngũ.

Công tử Tiểu Bạch nói : " Phàm những người đi làm nhiệm vụ đi tìm cực đầu của thế giới này đều đã dò khắp từng tấc một trên bản đồ, nhưng đến nay cũng chưa ai phát hiện ra."

Nhất Tiểu Hồng Trần vắt óc suy nghĩ, vừa suy nghĩ vừa nói từng phán đoán của mình, nhưng mỗi địa phương đó đều đã có người qua, đều không thu hoạch được gì. Nàng thấy bạn bè chung quanh đang kịch chiến với đồng quái thú cường hãn, thấy sự an toàn của họ cũng không có vấn đề gì, liền cẩn thận đi chung quanh một chút, tìm xem có thứ gì có thể gợi ý.

Bỗng nhiên, nàng đột ngột hỏi mọi người trong đội ngũ : " Ngoài Phở Đà Sơn có một cái đảo nhỏ, trên đảo có dựng lên một pho tượng Phật Tổ, có người nào đi qua chưa ạ?"

Công tử Liên Thành lập tức đáp : "Ta đã đi qua, nhưng không phát hiện ra có cái gì dị thường cả"

Nhất Tiểu Hồng Trần hỏi anh : " Công tử đã bay tới lòng bàn tay của Phật Tổ chưa ?"

Công tử Liên Thành đáp : " Chưa, phải bay lên sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần do dự một chút rồi mới nói : "Ta chỉ suy đoán thế thôi. Tòa Long Cung dưới đáy biển này lại làm ta nhớ tới Tây Du Ký. Sau khi Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, Phật Tổ ở Tây Thiên có tới hàng phục hắn, hai người đã từng đánh đố, chỉ cần Tôn Ngộ Không có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ, Phật Tổ sẽ không quan tâm tới chuyện này nữa. Một Căn đầu vãn của Tôn Ngộ Không bay xa mười vạn tám nghìn dặm, đi tới tận cùng của thế giới, cũng chỉ thấy năm ngón tay của Phật Tổ. Ta nghĩ, tận cùng của thế giới chính là chỉ thứ này."

Mấy người vừa nghe thấy lập tức như vén được đám mây mù, vô cùng hưng phấn. Công Tử Tiểu Bạch lập tức nói : " Chúng ta lập tức tới đó xem sao."

Bọn họ xử lý xong mấy tiểu Boss, một đồng thứ linh tinh rơi ra đầy đất, theo thường lệ Nhất Tiểu Hồng Trần tiếp tục nhặt lấy. Sau đó mấy người cùng đi vào bùa hồi thành, nhanh chóng truyền tống tới Phở Đà Sơn, sau đó chạy về phía bờ biển.

Hòn đảo nhỏ này cách bờ không xa, có một cây cầu đá rất lớn nối liền với bờ, bọn họ lập tức đẩy cửa ra, chạy thẳng lên trên cây cầu.

Nơi này không có quái, rất an tĩnh, khắp nơi trồng đầy cây bồ đề, tán lá phủ rợp, tượng phật lớn nhỏ nằm san sát nhau, không khí đầy vẻ yên tĩnh. Bọn họ chạy tới trên đỉnh núi, quả nhiên ở đây có một pho tượng khổng lồ đang đứng sừng sững. Tượng Phật tổ do một tảng đá khổng lồ điêu thành đang ngồi xếp bằng trên đài sen, hai mắt khép hờ, năm ngón tay chỉ lên trời, bảo trì trạng thái trang nghiêm.

Mấy người ngửa đầu nhìn lên, liền đồng loạt thu hồi tọa kỵ, nhảy lên phi kiếm, bay thẳng tới lòng bàn tay Phật Tổ đang đặt ngửa lên trước đan điền*.

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy lòng vòng trong lòng bàn tay khổng lồ, hy vọng tìm thấy chỗ kích hoạt nhiệm vụ. Đồng hồ thời gian nhiệm vụ của nàng chỉ còn 20 phút, nếu ở đây cũng không tìm thấy chỉ dẫn, chắc chỉ đợi thất bại. Những người khác chỉ đứng im trong lòng bàn tay, cũng không nói năng gì cả, đều biết thời gian không còn nhiều, không muốn quấy nhiễu nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần lại click vào chỉ dẫn nhiệm vụ, nhìn lại đoạn thuyết minh nhiệm vụ, đột nhiên linh cơ lóe động, liền rời khỏi đội ngũ.

Bảy người kia ngăn ra, đang muốn hỏi nàng, nàng đã đột nhiên nói : "Ai đó chạy ra giết ta đi, thử xem có hữu dụng hay không ?"

Mấy người còn lại đều bất ngờ, nhưng đều là cao thủ, trong chốc lát đã hiểu rõ ý nàng. Công Tử Tiểu Bạch xách đao muốn đi lên, nhưng Công tử Liên Thành lại còn nhanh hơn, vượt qua bên cạnh anh, chớp mắt đã đứng bên cạnh Nhất Tiểu Hồng Trần. Muốn so tốc độ, đương nhiên không có ai có thể so nổi với Tiểu Dao, Công Tử Vô Kỵ chỉ còn cách đứng lại nhường anh động thủ.

Công tử Liên Thành tự tăng thêm bạo kích, sử chiêu Phong Ảnh Lưu Hương, từ trong tay xuất ra ba đao lấp lánh hoa mỹ nhanh chóng chém về phía Nhất Tiểu Hồng Trần. Chiêu này gồm ba kích liên tục, thậm chí cả ba kích đều là bạo kích, vừa mới đánh xong kích thứ hai, Nhất Tiểu Hồng Trần đã ngã xuống.

Công tử Phù Tô tiến lên, phục sinh Nhất Tiểu Hồng Trần, sau đó cười nói : " Thế nào rồi ? Nhiệm vụ sao rồi ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần thoáng liếc qua Công tử Liên Thành đã biến thành Hồng danh, rồi mới cười đáp lời Công tử Phù Tô : "Có. Nói rằng ta đã tìm hiểu sinh tử, muốn ta tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ : “*Tìm kiếm con sông ki ưc*” này, lại không bắt hạn định thời gian nữa."

Mấy người cùng thở phào một hơi, Công tử Vô Kỵ không kiềm nổi liền mắng to : " Mấy kẻ thiết kế game này quá biến thái, nào ai có thể nghĩ ra, còn bắt mọi người trong cùng đội ngũ bọn ta tự giết nhau mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này chứ". Đào Tử Yêu Yêu và Ma Hồn Quý Cơ cũng góp vài câu náo nhiệt, cũng cho rằng mấy kẻ thiết kế game này không ra gì.

Công tử Tiểu Bạch lại tiếp tục invite Nhất Tiểu Hồng Trần vào đội ngũ. Công tử Liên Thành lại hỏi nàng : “Kế tiếp phải làm gì ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn vào chiếc đồng hồ nhỏ ở góc máy tính, lúc này mới phát hiện đã là rạng sáng, nàng nhanh chóng nói : " Quá muộn rồi, mọi người cùng đi nghỉ ngơi thôi. Nhiệm vụ này giờ không hạn định thời gian, nếu ngày mai mọi người có thời gian, chúng ta cùng đi làm tiếp."

Thấy vậy Công tử Tiểu Bạch cũng nói : "Cũng đúng, giờ liền tạm nghỉ thôi. Hồng Trần, mai nếu nàng online thì PM cho ta hoặc Liên Thành. Nếu chúng ta

không có việc gì, sẽ tới đây giúp nàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp : " Vậy thì tốt, cảm ơn." Nàng vừa nói vừa mời Công tử Liên Thành giao dịch, ở trên cột hàng hóa bỏ lên một viên Tẩy Tâm Đan

Công Tử Liên Thành liền tiếp nhận, cười PM nàng : "Mới chỉ có một điểm đỏ, dùng cái này quá lãng phí, ta đi giết thêm một đồng người nữa rồi tẩy sau."

Nhất Tiểu Hồng Trần không nói được gì nữa, hồi lâu mới cười nói : " Dùng giết nhiều quá, một viên tẩy không đủ."

Công tử Liên Thành đáp một chữ "Được" rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy người cùng làm nhiệm vụ liên tục, lúc này cũng thấy mệt mỏi, liền cùng nhau hồi thành, cùng hô "Chúc ngủ ngon" sau đó chạy vào chỗ an toàn cùng logout.

2.

Cũng bởi vì ngủ khá muộn, chiều ngày hôm sau Nhất Tiểu Hồng Trần mới online. Theo lệ thường, nàng tới Kim Đài thành chỉnh lý cửa hàng trước, rồi mới tiếp tục làm nhiệm vụ.

Lúc ở Phở Đài Sơn nàng không cảm thấy có gì khác thường, nhưng lúc truyền tổng tới Kim Đài thành nàng mới phát hiện ra, ở đây tràn ngập không khí vui vẻ hạnh phúc. Trên không trung nơi nơi đều là những bọt khí màu hồng, còn có hoa hồng, trên bầu trời thỉnh thoảng lại thấy có pháo hoa sáng rực rỡ mỹ lệ. Trên đường có không ít những tân lang tân nương mặc hỉ phục đỏ rực, đồng loạt chạy về phía nguyệt lão.

Box chat [thế giới] chạy nhanh tới mức căn bản không nhìn rõ được bất kỳ câu nói nào, Nhất Tiểu Hồng Trần phải chăm chú lắm mới có thể hiểu đại khái, trên đó đều là thông cáo kết hôn, thông báo của tân nhân mời mọi người tới tham gia hôn lễ, rồi chúc phúc của người chơi đối với bằng hữu vừa kết hôn, thỉnh thoảng là quảng cáo mua bán bao lì xì dành cho lễ kết hôn. Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới nhớ ra, hôm nay là lễ Thất Tịch truyền thống của Trung Quốc, Ngưu Lang Chức Nữ qua cầu Hỉ Thước gặp nhau, các bên đương nhiên muốn chấn hưng hoạt động này, phàm là kết hôn trong ngày này, sau khi thông qua đủ mọi khảo nghiệm, trước mười hai giờ đêm tân nhân có thể hoàn thành nhiệm vụ, đều sẽ nhận được một bộ lễ vật thần bí mỹ lệ. Hoạt động này bắt đầu từ sau chính Ngọ (*mười hai giờ trưa*), liên tục trong suốt mười tiếng đồng hồ. Rất nhiều những kẻ hữu tình trong thiên hạ đều quyết định kết hôn vào hôm nay, tham dự cái hoạt động mà công ty quản lý trò chơi lần đầu tiên tổ chức này.

Lúc Nhất Tiểu Hồng Trần online đã là một giờ rưỡi chiều, trong Kim Đài Thành người qua lại tấp nập, đám tân lang tân nương đều diện cuồng mua sắm, ngoài bao lì xì dành cho hôn lễ, còn một số những trang sức và thời trang tinh phẩm, gồm cả những thứ chỉ nhìn qua cho đẹp mà không dùng được như kim cương, phi thủy cùng các loại châu báu đều bị tranh cướp bằng hết. Cẩm Tú Phụng của Nhất Tiểu Hồng Trần giống như bị nước lũ tràn qua, trở thành trống trơn rỗng tuếch, trên bảng tin hiển chỉ chít những PM nhắn lại, chủ yếu đều là những câu thúc giục nàng nhanh chóng bổ sung hàng hóa. Nàng vội vàng lấy hàng hóa từ trong kho ra bày lên kệ, sau đó lại tiếp tục lấy tài liệu làm bổ sung thêm một số thứ.

Có một số khách hàng thấy nàng tới, lập tức chạy tới, tranh đứng xếp hàng trước ở cửa hàng của nàng, chỉ cần nàng làm xong thứ nào bỏ lên, đã lập tức có người mua. Nàng cũng không lợi dụng thời cơ để tăng giá, tiếp tục căn cứ theo giá cũ để bán hàng, làm mấy người này cực kỳ cảm kích. Mấy vị tân nhân vừa mua được quần áo hoặc đồ trang sức liền sử dụng ngay, sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ Nguyệt Lão báo danh, có người còn mời nàng tham gia hôn lễ, lại còn có người phát bao lì xì cho nàng. Đối với những lời mời nàng đều từ chối khéo, thật sự không có thời gian, nhưng người ta phát bao lì xì nàng vẫn nhận. Để đáp lại, nàng lại chạy lên box chat [thế giới] viết mấy câu chúc phúc, để bày tỏ lòng biết ơn.

Bận rộn suốt mấy giờ liền, rốt cuộc nàng cũng phủ đầy được kho hàng trống rỗng vừa rồi. Tài liệu không đồng đều, rốt cuộc cũng không làm ra cái gì thực tốt, nàng liền ngừng tay, lúc này mới rảnh hỏi mấy người trong bang : "Hôm nay trong bang chúng ta có chuyện vui gì không ?"

Mọi người cùng cười ầm ĩ.

Diêm Bán Cô Bé : " Bận rộn buôn bán, không rảnh."

Tay Trái Ước định : "Ta với lão bà đã thương lượng, kiếm tiền trước, chờ đến mười giờ sẽ đi kết hôn lại. Có hai tiếng, dù sao cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ đi."

Tay Phải Đồng Ý : " Đúng vậy, hiện tại nhiều người như thế, muốn chen vào chỗ Nguyệt lão đó cũng không chen nổi, thà buôn bán trước còn hơn."

Nhất Tiểu Hồng Trần kinh ngạc : "Không phải hai người đã kết hôn rồi sao ?"

Khinh Ca Thủy Việt lẩn ra cười : "Để tham gia hoạt động ngày hôm nay, hôm qua bọn họ đã chạy đi ly hôn rồi."

Tay Trái Ước Định cười tít mắt : "Vì cái lễ vật hoa lệ thần bí kia, ly hôn cũng đáng giá."

Tay Phải Đồng Ý cũng gật đầu lia lịa : "Đúng vậy, đúng vậy, nên mới có nhiều người tham gia vậy chứ."

Nhất Tiểu Hồng Trần toát mồ hôi : "Thật khâm phục các người !"

Kiểm Tẩu Thiên Phong cười nói : "Nghe nói nhiệm vụ hôm nay cũng không dễ hoàn thành, các người cũng nên đi báo danh sớm một chút đi."

Cười Thỏ Truy Rùa Đen cũng phụ họa : "Đúng vậy, ta cũng nghe nói thế. Người đi xem đi, lát nữa thế nào cũng có người chạy lên [thế giới] chửi mắng

công ty quản lý trò chơi biến thái."

Tay Trái Ước Định nghe bọn họ nói vậy, cũng hơi do dự, lập tức hỏi : " Lão bà, người nói sao ?"

Tay Phải Đồng Ý lập tức quyết định : " Đi, không cần kiếm tiền nữa, bây giờ đi báo danh luôn."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : " Chúc mừng, chúc mừng, nếu làm nhiệm vụ cần chúng ta giúp, cứ nói một câu."

Tay Trái Ước Định vui vẻ nói : " Tốt, vậy chúng ta đi liền đây."

Tất cả mọi người trong bang đều tung hoa chúc phúc cho họ. Hai người cực kỳ vui vẻ hào hứng đổi quần áo tân nhân, chạy về phía nguyệt lão.

Nhất Tiểu Hồng Trần lại hỏi : "Trong bang còn ai muốn kết hôn hay không ?"

Chỉ thấy mọi người nhao nhao tỏ vẻ không hứng thú với việc chen vào trong đám người để báo danh, cũng không có thời gian làm nhiệm vụ, nếu như cái gọi là lễ vật thần bí quả thật rất hoa lệ, đến lúc đó chỉ cần đi mua là được rồi.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nhịn cười được, quả chính nàng cũng có suy nghĩ như vậy, đúng là bản sắc của thương nhân, thích lợi bỏ hại, tận dụng thời gian một cách tối đa, tiêu phí một cách tối thiểu để đạt được hiệu quả kinh tế và lợi ích nhiều nhất.

Nhìn thấy cửa hàng bị càn quét sạch sẽ, nàng nghĩ một chút, liền lấy một số bạch trang chưa qua tinh luyện ở bên Uy Vô Các bỏ sang bên này, dù sao cũng phải để trong quầy hàng có hàng hóa, bằng không cũng quá khó coi.

Lúc này, hoạt động đã bắt đầu, Nguyệt lão NPC ghi danh đã sớm bị đám đông bao phủ hoàn toàn không thấy được. Chỉ thấy trên [thế giới] đầy những tiếng chửi mắng :

"Cái tên đang cười đại diện kia, mau thu cánh lại."

"Này, người còn cười hồ ly làm gì? Cái đuôi lớn như vậy, ai mà click vào NPC được chứ!"

"Người mau xuống ngựa đi ."

"Mau thu lại sừng vật đi."

"Trời ơi, đông cứng tới mức ta không động đậy được."

"Lão công chàng ở đâu rồi ? Ta không nhìn thấy chàng ?"

"Lão bà, chó chạy vào, cẩn thận rớt mạng, đợi ta báo danh xong rồi tiếp tục."

Những câu nói này đều lướt qua thật nhanh, Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy cười không ngừng được. Nàng bày hàng hóa trên kệ cho thật tốt xong, mới lấy những thứ còn lại trong bọc bỏ vào kho hàng.

Chỗ này thực sự quá nhộn nhịp, không thể làm được gì, nàng không chịu được nữa, cố gắng len ra tới chỗ truyền tống trận, chạy thẳng tới Phò Đà Sơn.

Len lỏi ra tới một nơi khá thoáng người mới dừng lại, nàng khẽ thở dài nhẹ nhõm. Dừng lại một chút, nàng lấy lại bình tĩnh, rồi mới chạy ra ngoài thành.

Người trong bang hăm hở thảo luận hoạt động hôn lễ Thất tịch hôm nay, tò mò phỏng đoán xem cái lễ vật thần bí kia là cái gì, sau đó lại kể lể cho nhau nghe về "công trạng tiêu thụ" ngày hôm nay, vui vẻ trêu chọc lẫn nhau, đều nói những người khác là gian thương.

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy tới chỗ bờ biển, nơi có tiểu đảo có tượng Phật Tổ, thỉnh thoảng vẫn nhìn qua những câu nói của mọi người trong [bang phái] và trên [thế giới]. Đại khái hôm nay là một ngày hội vui mừng lớn, trên [thế giới] không đầy những câu chửi qua mắng lại giống như mọi ngày, cơ hồ là toàn những lời chúc phúc như kiểu *Thiên trường địa cửu, hạnh phúc mỹ mãn*, những người biểu lộ đều nói với thiện ý thực sự, nhìn qua đều thấy đầy những thứ quang minh mỹ lệ. Thấy những lời chúc tốt đẹp đó, trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần cũng cảm thấy rất vui vẻ, trên môi ần hiện một nụ cười.

Lúc này, Kiếm Tẩu Thiên Phong PM nàng : " Lão đại, có ở đây không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần đáp : " Có."

Kiếm Tẩu Thiên Phong mới vào bang được vài ngày, bắt quả đã rất quen thuộc với người trong bang. Nhất Tiểu Hồng Trần có cảm giác hân chín chắn, cho dù thỉnh thoảng có nói đùa mấy câu, cũng rất có chừng mực, nên có ấn tượng tốt với hân. Kiếm Tẩu Thiên Phong nói với nàng : " Bang chủ, ta đang treo máy ở Ma giới, không có ai cùng đội, có thể tổ đội với nàng được không ?"

Tổ đội treo máy làm nhiệm vụ, điểm kinh nghiệm gấp đôi so với không tổ đội. Đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần đáp ứng luôn : "Được, tổ đi." Sau đó invite Kiếm Tẩu Thiên Phong. Kiếm Tẩu Thiên Phong chấp nhận, lập tức cùng nàng tổ đội

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy tới nơi thảo nguyên mênh mông bằng phẳng, trong lòng cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng. Ở đây quái hoàn toàn bị động, chỉ cần người không đánh nó, nó sẽ không chọc người, bởi vậy rất an toàn, nàng cũng không chút lo lắng.

Kiểm Tẩu Thiên Phong treo máy, mở box chat [Đội ngũ] nói với nàng : "Bang chủ nghe nói tình nguyện trang bị trong Văn Trung Thành xác suất rất cao, nàng có quen với người nào trong Hào Môn không ? Có thể tìm cơ hội dẫn chúng ta đi xem thử được không ?"

Trong đầu Nhất Tiểu Hồng Trần hiện giờ chỉ nghĩ tới việc vì sao cho tới nay vẫn chưa có người hoàn thành cái nhiệm vụ này, nghe hắn nói mới nhớ tới cái chuyện này, liền nói : " Để ta hỏi bọn họ đi, có điều không chắc được. Dù sao người ta phải trả giá lớn như vậy mới có thể chiếm lĩnh được thành, chúng ta lại mơ tưởng không có công lao gì mà đòi hưởng, đương nhiên không dễ nói rồi."

Kiểm Tẩu Thiên Phong trầm mặc trong giây lát, cười nói : " Ta biết rồi, không đi được cũng không sao. Ta chỉ tò mò một chút về nơi đó, dễ dàng thì mới nói."

Nhất Tiểu Hồng Trần sợ hắn đa nghi, hiểu lầm lời mình, nhanh chóng giải thích : " Kỳ thật ta cũng khá tò mò đối với Văn Trung Thành, bất quá ta với bang chủ của Hào Môn cũng không có giao tình gì sâu đậm, nên cũng không dám xác định."

Kiểm Tẩu Thiên Phong cười nói : " Ta hiểu. Hào Môn là đại bang, chúng ta khó mà với tới"

Nhất Tiểu Hồng Trần nghe hắn nói vậy, cũng cười rất độ lượng : "Có người miệt mài đầu đêm cố gắng theo đuổi nghiệp đèn sách*, lại có người từ quan về quê, những thứ mà mỗi người theo đuổi không nhất thiết phải giống nhau, có người muốn cường đại hơn, còn ta chỉ muốn nhẹ nhàng tự tại."

Kiểm Tẩu Thiên Phong vui vẻ tỏ vẻ đồng ý : " Nàng nói đúng, ta cũng nghĩ như vậy"

Vừa nói chuyện, Nhất Tiểu Hồng Trần đã chạy tới bờ biển. Nàng dừng lại nhìn chung quanh một chút, rồi rẽ phải, quyết định chạy lên cây cầu đá cực dài kia.

Lúc này, nàng mới nhìn thấy, cách đó không xa có một đám người đang kịch chiến.

Nơi đó rất loạn, hàng đồng kỹ năng hoa lệ cùng tung ra tới tấp, làm người ta hoa cả mắt. Vì sợ bị ngộ thương, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không tiến lại gần, mà chỉ đứng chân đứng xem. Sau một lúc lâu, nàng mới nhìn rõ, bên ngoài có mười mấy người, đều thuộc Huy Hoàng Vương Triều, Thiết Huyết Đại Kỳ Minh, Huỳnh Đệ Long Hồ Đường. Cái người bị bọn họ vây quanh oanh tạc điên cuồng là một hồng danh, Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy bóng dáng của anh rất quen thuộc, không khỏi giật mình kinh hãi, nhanh chóng click vào anh để xác nhận.

Quả nhiên, anh chính là Công tử Liên Thành.

3

Click lên nick của Công Tử Liên Thành, Nhất Tiểu Hồng Trần có thể thấy tình trạng hiện tại của anh. Chỉ hơi do dự một lát, nàng lập tức invite Công Tử Liên Thành vào tổ đội, bên kia lập tức chấp nhận, lập tức trở thành tổ đội với nàng.

Công tử Liên Thành là hồng danh, lại bị mấy bang phái khác nhau vây công, công kích phát ra đương nhiên không thể riêng vào một bang, nếu không phải người trong bang mình hoặc cùng tổ đội, đều bị giết hết. Nhất Tiểu Hồng Trần tổ đội với anh, không sợ bị ngộ sát, lại có thể sử dụng kỹ năng chúc phúc tăng thêm trạng thái cho anh.

Bất quá, chỉ cần trong đội có hồng danh, nếu người khác thêm trạng thái cho hắn lập tức sẽ biến thành nick vàng, giết nick vàng cũng không bị thành Hồng danh. Công Tử Liên Thành vừa vào đội liền nói : "Không được chuyển sang nick vàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh dù đang trong lúc chiến đấu kịch liệt vẫn không quên dặn dò nàng, quan tâm tới sự an nguy của nàng, trong lòng bất giác ấm áp vô cùng, liền hỏi anh : " Muốn ta kêu người giúp công tử không ?"

Cấp bậc của nàng quá thấp, cho dù muốn hỗ trợ, cũng không có tác dụng gì, khẳng định không chống đỡ nổi quá một phút đồng hồ, kết quả cuối cùng là chết không nghi ngờ. Trong list friend của nàng cũng có tên ba vị công tử kia, hoàn toàn có thể giúp Công Tử Liên Thành PM cho họ, gọi bọn họ tới giúp.

Công Tử Liên Thành lại chỉ phản hồi lại hai chữ đơn giản : " Không cần."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không rõ tình hình nội bộ trong bang của bọn họ, đương nhiên cũng không rõ sự an bài của bọn họ như thế nào, nghe anh nói vậy, cũng không dám nhiều chuyện, đành chỉ đứng đó nhìn, trong lòng rất khó chịu.

Bọn họ nói chuyện trong đội ngũ, đương nhiên Kiểm Tẩu Thiên Phong có thể nhìn thấy rõ, liền nói theo : " Bang chủ, ta tới đây." Cấp bậc của hắn không thấp, đương nhiên hữu dụng hơn Nhất Tiểu Hồng Trần nhiều, có điều, tên hắn thuộc bang Phong Sinh Khởi Thủy, bang chủ là Nhất Tiểu Hồng Trần vừa đến, chỉ cần hắn tới đây gia nhập chiến đấu, đồng nghĩa với việc bang Phong Sinh Khởi Thủy đứng về phía Khái Hoàn Hào Môn, lập tức trở thành đối địch với ba đại môn phái kia. Cho dù Nhất Tiểu Hồng Trần không sợ chết, cũng lắm bị người ta vây công luân bạch** cũng không có gì, có điều nàng vốn là bang chủ, phải suy nghĩ cho hết thảy mọi người trong bang, không thể xử trí theo cảm tính. Chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa nàng đã suy nghĩ cặn kẽ, nghĩ tới rất nhiều hậu quả sẽ xảy ra, không khỏi hơi do dự.

Lúc này Công Tử Liên Thành nói : " Người cũng đừng tới, chuyện này hai người đừng quản, không muốn liên lụy tới hai người."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh cố gắng gỡ xong câu này, dây máu đột nhiên giảm đi rất nhiều, vội vàng đáp lại : " Đừng nói chuyện nữa, chú ý máu."

Công tử Liên Thành : "Ừ" một tiếng, cũng không nói tiếp. Nhất Tiểu Hồng Trần thấy mình anh chịu nhiều công kích như vậy, đầu tiên vẫn có thể chọn giết thầy thuốc trước, sau đó giết từng người khác một, không khỏi vô cùng khâm phục anh.

Kiểm Tẩu Thiên Phong đang đánh quái ở khu vực khác, chỉ có thể nhìn thấy dây máu của Công Tử Liên Thành lúc cao lúc thấp. Hắn cũng không còn lòng dạ nào mà tiếp tục làm nhiệm vụ, liền nhanh chóng hồi thành, bay tới Phổ Đà Sơn, xác định vị trí của tổ đội trên bản đồ, nhanh chóng chạy tới.

Nhất Tiểu Hồng Trần nói với hắn : "Đừng động thủ vội, xem tình huống trước đã."

Kiểm Tẩu Thiên Phong cũng vâng một tiếng, liền đứng im cạnh nàng.

Người bên đối phương quả thật rất nhiều, hai nam nữ bác sĩ bên chỗ bọn họ cũng thật mạnh mẽ bất khuất, căn bản không sợ chết, vừa bị Công Tử Liên Thành giết lập tức tới cứu nhau, nếu đồng thời bị giết đều lập tức hồi thành, sau đó đã lập tức quay lại, vừa cứu người vừa phóng xuất kỹ năng mê man. Không chỉ thế, người bên phe bọn họ cũng không ngừng chạy tới, gia nhập đội ngũ vây công.

Nhất Tiểu Hồng Trần nói với Công Tử Liên Thành : "Đừng đánh nữa, kiến nhiều cắn chết voi, dù ngươi có thể gánh vác, cũng không thể chống đỡ nổi."

Câu này của nàng vừa mới phát ra, đã thấy mấy kỹ năng mê man đồng thời thoáng hiện lấp lánh kim quang, đại khái Công Tử Liên Thành bị mê man, không còn cách nào khác, rốt cuộc phải xin nàng giúp đỡ : "Tôi đánh thức ta đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền nói với Kiểm Tẩu Thiên Phong : "Mau lên, chúng ta qua đó."

Mấy người kia thấy Công Tử Liên Thành bị ngủ trụ, lập tức dừng tay, chuẩn bị phát ra kỹ năng mạnh nhất, để có thể một kích giết anh chết ngay. Nhất Tiểu Hồng Trần và Kiểm Tẩu Thiên Phong vội vàng chạy lên, cùng nhau xông tới.

Công Tử Liên Thành có độ linh mãnh quá cao, mỗi kích đánh lên thân anh cũng không tạo ra bất kỳ thương tổn nào, không tạo được ảnh hưởng tới anh. Nhất Tiểu Hồng Trần không còn cách nào khác, nhanh chóng thả con hổ sừng vật của mình ra, phóng tới cắn anh một phát, lúc này mới đánh trúng anh, đánh thức anh khỏi trạng thái mê man.

Công tử Liên Thành tỉnh lại quá nhanh, mấy người kia còn đang tăng trạng thái của mình, chưa kịp phát động công kích, anh đã phóng ra một loạt kỹ năng mê hoặc. Trang bị của anh rất tốt, kỹ năng cũng thật kinh khủng, kỹ năng mê hoặc mỗi lần phát ra cũng thực mạnh mẽ, người nằm trong bán kính hai mươi mét xung quanh anh đều không tránh khỏi, hoàn toàn trúng chiêu, đứng im tại chỗ không thể nhúc nhích. Công Tử Liên Thành dùng kỹ năng Thuần Di chỉ Tiêu Dao mới có, nhanh chóng bay tới giết, trước tiên giết thầy thuốc, sau đó mới giết tới Tiêu Dao, Ma Giáo, Côn Luân.

Không đầy một phút đồng hồ, chung quanh chỗ bọn họ thi thể nằm ngổn ngang. Nhất Tiểu Hồng Trần và Kiểm Tẩu Thiên Phong đã tổ đội với Công Tử Liên Thành, có thể miễn dịch với công kích của anh, lúc này vẫn đứng im ở đó, trông thật bất mắt.

Mấy người đó đều là những kẻ kinh qua chiến sự, vừa nhìn thấy tình huống này đã minh bạch. Có kẻ liền chửi ầm lên : "Mẹ nhà Phong Sinh Khôi Thủy các ngươi, thế này có nghĩa là các ngươi muốn tuyên bố đối địch với chúng ta, giúp đỡ bọn chó Hào Môn chắc ?"

Kiểm Tẩu Thiên Phong giận dữ nói : "Đối địch với các ngươi thì sao hả ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy hắn thừa nhận bên mình muốn đối địch với Huy Hoàng Vương Triều, không khỏi lo lắng, liền thử cố gắng vặn hỏi cục diện, bình tĩnh đáp : "Chúng ta không muốn đối địch với các ngươi."

Lúc này, bang chủ Thiết Huyết Đại Kỳ Minh là Âm Dạ Bá Tước dẫn theo hai người chạy tới, người trong bang của hắn ở đây bị Công Tử Liên Thành giết chết mấy người, có người còn chết vài lần, đã kể lại tình hình chi tiết cho hắn trong [bang phái]. Chạy gần tới nơi, hắn nhìn thấy cục diện này, lạnh lùng hỏi :

"Bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần, nếu nàng không đối địch với bọn ta, vì sao lại đánh thức Công tử Liên Thành ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần đành phải kiên trì chống chế, tỏ vẻ rất vô tội đáp : "Hắn là Hồng danh, chúng ta tới giết hắn, giúp các ngươi một tay, chẳng lẽ sai sao ?"

Công Tử Liên Thành không nhịn nổi, điểm mấy cái icon cười lớn trên box chat của [đội ngũ]. Kiểm Tẩu Thiên Phong cũng cười theo. Nhất Tiểu Hồng Trần bị thái độ của bọn họ ảnh hưởng, trong lòng bất giác cũng thả lỏng, cũng không khẩn trương nữa. Dù sao chuyện đã tới nước này, có thể bỏ cứu thì bỏ cứu, nếu không cũng đành chịu, sau này bọn họ muốn tới thu thập mình hoặc người trong bang, cũng đành phải bình tới cắt tướng ngăn, nước lên đắp dê chặn lại, cũng không phải cái gì quá to tát.

Nhất Tiểu Hồng Trần lấy lý do là giết "Hồng danh", bề ngoài thật đường hoàng. Âm Dạ Bá Tước nhìn nàng, đang muốn tìm một lý do thích hợp để bác bỏ, mấy người đang nằm trên mặt đất đã kích động hỏi : "Nếu nàng muốn giết hắn, vì sao hắn còn bỏ qua cho nàng ? Ai mà chẳng biết Công tử vốn là kẻ khôn khéo bụng chuột ruột gà, trước giờ có bao giờ tha cho kẻ nào muốn giết hắn đâu ?"

Những người khác cũng nhao nhao nói, nhất thời câu chữ nhộn nhạo như đèn kéo quân, chỉ toàn những lời chửi mắng Công tử Liên Thành và chỉ trích Nhất Tiểu Hồng Trần, nằm lẫn với những thông cáo kết hôn và những lời chúc phúc trên box chat [thế giới], cảm giác cũng khá quái dị.

Công tử Liên Thành không chửi lại, chỉ nói trong đội ngũ : "Hồng Trần, nàng và vị huynh đệ trong bang đi về trước đi, nơi này để ta xử lý."

Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ không yên tâm : "Nơi này chỉ có một mình công tử, làm gì phải cậy mạnh cố chịu ? Người bên bọn họ vẫn tiếp tục chạy tới,

tốt nhất công tử nên ly khai thôi."

Công Tử Liên Thành lại không chịu lui binh, cũng không giải thích nguyên nhân tại sao, chỉ thúc giục nàng "Hai người đi trước đi, đừng quan tâm tới chuyện này."

Bọn họ đứng nói chuyện riêng trong đội ngũ, không để ý tới những lời chửi rủa trước mặt, những người khác đều cho là bọn họ đuối lý, càng có lý do để không buông tha, chửi mắng càng âm ỉ, có người lòng đầy căm phẫn, chạy lên tận box chat [thế giới] để chửi mắng. Có điều, những người trên trên box chat [thế giới] quá nhiều, những câu nói của bọn họ chỉ lóe lên một cái trên góc màn hình, đã bị kéo trôi đi không ai hay biết.

Lúc này Âm Dạ Bá Tước mới nói: "Bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần, hy vọng nàng cho ta một giải thích hợp lý. Nếu quả thật nàng tới đây giết Hồng danh, thì hiện tại hoặc nàng giết Công Tử Liên Thành, hoặc để hắn giết nàng, chúng ta sẽ tin nàng, nếu không, kể từ bây giờ trở đi, bang Phong Sinh Khởi Thủy của nàng chính là bang phái đối địch của bọn ta, chúng ta sẽ không khách khí với bang nhân của nàng nữa."

Kiểm Tẩu Thiên Phong giận dữ: "Người uy hiếp chúng ta sao? Tưởng rằng chúng ta sợ người ha?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thấy đau đầu với vị thanh niên tuổi trẻ đang nổi giận này, nhưng cũng hiểu hắn, người trẻ tuổi huyết khí phương cương, sao chịu nổi nổi nhục này? Cho dù đánh không lại, cũng không thể mất mặt. Nhất Tiểu Hồng Trần nói trong tổ đội: "Tiểu Kiểm, đừng cãi nhau, nghe lời ta, người về thành trước đi, tiếp tục đi làm nhiệm vụ của người đi. Công tử, muốn ta giết công tử là không thực tế, căn bản ta không thể đánh tới công tử, hoàn toàn không đánh trúng được, vẫn phiền công tử phải khổ cực một phen, giết ta luôn đi."

Trong khoảnh khắc, Kiểm Tẩu Thiên Phong run rẩy cả người, rốt cuộc không tình nguyện trực tiếp hồi thành.

Công tử Liên Thành cười cười, ly khai đội ngũ, không nói một câu nào, lập tức tự mình tăng thêm trạng thái, sau đó một chiêu đánh thẳng tới trên người Nhất Tiểu Hồng Trần. Lập tức, một kích có giá trị thương tổn ghê người lập tức xuất hiện, trong nháy mắt Nhất Tiểu Hồng Trần đã bị giết, nằm vật xuống bờ cỏ xanh biếc.

Toàn thành lặng ngắt như tờ, cùng nhớ lại cái giá trị thương tổn của kích vừa rồi, bạo kích 48 vạn, không người nào đỡ nổi, đương nhiên là một kích tất sát, không chút lưu tình.

Âm Dạ Bá Tước khôi phục sự tỉnh táo đầu tiên, nói: "Bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần, nàng đã bị Công Tử Liên Thành giết, chứng minh rằng vừa rồi quả thật nàng tới trợ giúp chúng ta giết hắn, ta thực sự cảm kích đối với hành động trọng nghĩa tương trợ này, từ nay về sau, Phong Sinh Khởi Thủy chính là bạn bè của chúng ta, nếu như nàng có gì khó khăn, xin cứ việc tới tìm ta."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy có invite friend trước mặt, hồi lâu không nói câu nào. Do dự một chút, cuối cùng nàng đành phải chấp nhận, sau đó đáp: "Cảm ơn bang chủ Âm Dạ Bá Tước, xin cáo từ." Sau đó lập tức click hồi thành, ly khai hiện trường.

Kiểm Tẩu Thiên Phong vẫn đang đứng nguyên ở trong thành không đi, thấy nàng xuất hiện, liền vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?"

Nhất Tiểu Hồng Trần chỉ đáp lại một cách đơn giản: "Không có chuyện gì cả, chúng ta không quan nổi, để bọn họ tự giải quyết với nhau đi. Chuyện này người cũng đừng nói với người trong bang, để mọi người khỏi bất an."

Đương nhiên Kiểm Tẩu Thiên Phong lập tức đáp ứng "Được"

Nhất Tiểu Hồng Trần quyết định tiếp tục đi làm nhiệm vụ, liền chia tay hắn, một lần nữa ra khỏi thành.

Lúc này, đã có người chạy lên diễn đàn trò chơi lập topic mới, đính kèm đoạn video có cảnh Công Tử Liên Thành giết chết Nhất Tiểu Hồng Trần, tiêu đề mang tính chất cực kỳ kích động: "Khải Hoàn Hào Môn ý thế giết người, Công Tử Liên Thành một kích tất sát bang chủ tiểu bang."

4.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhớ tới nhiệm vụ, cũng muốn tới xem tình hình hiện tại của Công Tử Liên Thành, liền quay trở lại đường cũ, chạy lại tới bờ biển.

Nơi chiến trường vừa rồi đã không còn một bóng người, chỉ có hoa cỏ xanh ngắt ngát, bướm bướm bay múa rập rờn, không còn chút dấu vết nào của chiến trường ác liệt thây nằm ngổn ngang vừa rồi. Nhất Tiểu Hồng Trần ngừng lại một chút, liền quay đầu chạy ra tiểu đảo, đập phi kiếm bay tới lòng bàn tay tượng Phật.

Chỉ một lát sau, chi tiết nhiệm vụ đã xuất hiện, cũng chỉ có một câu: "Bỏ đèn chẳng phải cây, gương sáng chẳng phải đài. Tới điểm cuối, điểm cuối tới."

Câu này không có đầu có đuôi, mịt mù khó hiểu, làm người ta không biết phải bắt đầu từ đâu, Nhất Tiểu Hồng Trần bắt đầu đi lại lòng vòng trong lòng bàn tay đá khổng lồ, cố gắng tìm hiểu hàm ý trong đó.

Lúc này, conference [bang phái] náo nhiệt hẳn lên

Cười Thỏ Truy Rùa Đen cười ha ha: "Hôm nay Tay Phải & Tay Trái thật thảm, làm nhiệm vụ không thành không kết hôn được"

Diêm Bán Cô Bé cũng cười âm hiểm: "Ai bảo bọn họ tự nhiên đòi ly hôn cơ? Kết cục thế này chắc làm bọn họ khóc hết nước mắt mắt."

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới liếc tới box chat [thế giới], đã thấy có vô số người chạy lên chửi mắng công ty quản lý trò chơi: "Tự nhiên này nói ra

cái nhiệm vụ khốn khiếp này, chẳng qua chỉ muốn ngược đãi tân lang tân nương tới chết, nhiệm vụ này căn bản không thể hoàn thành được."

Khinh Ca Thủy Việt tò mò nói : "Tay Phải, Tay Trái, thừa một tiếng, còn sống không ?"

Qua một lúc lâu, Tay Trái Ước Định khóc âm ỉ : " Ngọc Hoàng đại đế sai thiên binh thiên tướng đoạt lão bà của ta đi rồi, Vương Mẫu nương nương không cho phép ta tới đón nàng về, ta không đánh được bọn họ. Vợ yêu, nàng ở đâu rồi ?"

Tay Phải Đồng Ý nước mắt như mưa : " Ta cũng không biết, chỗ này không thể ra được, không có cửa cũng không có cửa sổ... Lão công, ta muốn về nhà ..."

Khinh Ca Thủy Việt lập tức đề nghị : " Có tự sát được không ? Tùy tiện tìm một con quái, bỏ trang bị để nó đánh chết để hồi thành là được."

Tay Phải Đồng Ý càng khóc lóc thảm thiết hơn : " Không có cách nào để tự sát, ở đây cũng không có quái."

Toàn thể mọi người trong bang đều đen mặt, trấm miệng một lời : "Nhiệm vụ này quá biến thái, người ta chỉ muốn kết hôn thôi, rốt cuộc phải làm sao ?"

Tay Trái Ước Định kêu gào : "Ngọc Hoàng đại đế đáng chết, Vương Mẫu nương nương đáng chết, chấn chấn hai lão bất tử kia ghen tị với tình cảm ân ái mặn nồng của hai vợ chồng ta đây mà. Lão đại, các huynh đệ tỷ muội, mau tới giúp đỡ một chút, ta muốn cướp lại lão bà."

Nhất Tiểu Hồng Trần cổ nhin cười hỏi hần : "Người đang ở đâu ?"

Tay Trái Ước Định vừa khóc vừa nói : "Đang ở chỗ Nguyệt Lão"

Nhất Tiểu Hồng Trần lại hỏi : " Có thể đi mấy người, có quy định gì không ?"

Tay Trái Ước Định gửi tới một bao bánh kẹo cưới, nói với bọn họ : " Ta có hai mươi viên kẹo, mỗi người một viên, chỉ cần cầm kẹo có thể vào hỗ trợ."

Cười Thỏ Truy Rùa Đen không nhận được phải chửi bậy một câu : "Chết tiệt, rõ ràng nhiệm vụ này phải có hai mươi người mới có thể hoàn thành được, vì sao lúc giao nhiệm vụ không nói rõ ràng ? Chẳng nhẽ phải để người ta chết một lần, bọn chúng nó mới thoải mái sao ?"

Tay Trái Ước Định khóc âm ỉ : "Ta chết n lần, may mắn không mất điểm kinh nghiệm. Hiện tại đúng là làm không nổi, mới gọi các người."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : "Người đúng là ngốc, lần thứ nhất làm không xong đã phải gọi người giúp đỡ rồi, muốn xem chết nhiều lần cho vui sao? Vậy đi, người trong bang từ level 120 trở lên, ai đi được thì đi, mọi người giơ tay trước, ta điểm danh cái."

Mọi người cũng rất tò mò với cái nhiệm vụ này, chỉ cần đăng online đều giơ tay, nhưng những người có level cao lại không nhiều. Nhất Tiểu Hồng Trần đếm thử, chỉ thấy có tám người, liền nói : "Mọi người nếu có bằng hữu nguyện ý giúp đỡ, thì mời họ tới, ta sẽ phát được."

Tay Trái Ước Định lập tức nói : "Ta sẽ tự phát được, không có lý gì lại để lão đại bỏ ra cả."

Hai vợ chồng bọn họ đều có hai cửa hàng, buôn bán tấp nập, đều là phú thương, đúng là có tiền thật, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nản nì, liền lấy list friend ra xem thử, PM cho mấy người có cấp bậc cao, nhờ họ tới giúp hoàn thành nhiệm vụ, có điều đều thấy bọn họ đáp lại : " Đang giúp bạn bè cướp lão bà", đúng là không có cách nào để qua giúp được.

Trên [thế giới] đầy người chạy lên chửi bới âm ỉ "Ngọc Hoàng đại đế người là lão bất tử cái gì chứ, chán Vương Mẫu nương nương là mẹ già luống tuổi lại có chồng rồi thì đi tìm nhân tình đi, nữ yêu khắp nơi đều đẩy ra đẩy. Mẹ nhà người cướp lão bà nhà ta làm gì ? Đồ khốn khiếp không biết xấu hổ."

Cũng có người chửi mắng Vương Mẫu nương nương : " Người là mẹ già đáng chết không ai thích, ghen tị với sự trẻ trung xinh đẹp của lão bà nhà ta, tự nhiên bắt lão bà nhà ta giam vào phòng tối không chịu trả lại, ta chửi cả tổ tông mười tám đời nhà người lên."

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy cũng phải bật cười, người trong bang cũng cười theo âm ỉ, chỉ có Tay Trái Ước Định là đang khóc lóc không ngừng, mọi người càng lấn ra cười, nhao nhao trêu chọc hần.

Chẳng bao lâu, tám người có thể đi được trong bang đã tập trung ở chỗ Nguyệt Lão, cùng hội họp với Tay Phải Ước Định. Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn qua đội hình, chỉ thấy có Khinh Ca Thủy Việt và Kiếm Tẩu Thiên Phong là cấp bậc còn cao một chút, những người còn lại đều bình thường, hơn nữa phần lớn đều là Côn Luân và Tử Trúc, lực chiến đấu tương đối kém, không chắc có thể hoàn thành cái nhiệm vụ biến thái đã khiến nhiều người phải kêu gào khóc lóc như vậy.

Mọi người trong bang đều nói, những bằng hữu level cao của mình đều đã đi hỗ trợ bạn hữu cướp lão bà, hiện tại không thể tới. Tay Trái Ước Định lại càng khóc âm ỉ. Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ ngợi một chút, đành phải PM cho Công tử Liên Thành : " Có ở đây không ?"

Công tử Liên Thành nhanh chóng trả lời : " Có"

Nhất Tiểu Hồng Trần thăm dò : " Hiện có rảnh không vậy ?"

Công Tử Liên Thành trả lời một cách đơn giản rõ ràng : " Có"

Nhất Tiểu Hồng Trần liền tóm tắt một số điểm chính, sau đó hỏi anh : " Có thể tới giúp một chút được không ? Những gì cần tiêu hao cho nhiệm vụ đều

do chú rể bỏ ra." Công tử Liên Thành rất thoải mái : " Ta tới ngay. Tiêu hao gì cũng chẳng sao cả, giúp bằng hữu thôi, đừng để ý."

Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng vui vẻ liên tục cảm ơn, Công Tử Liên Thành mỉm cười nói : "Đừng khách khí." Nhất Tiểu Hồng Trần liền thông báo trên [bang phái] : "Chờ một chút Công Tử Liên Thành sẽ tới giúp Tay Trái hoàn thành nhiệm vụ, có khả năng công tử đang là hồng danh, các người nhớ đóng lại phần bảo hộ công kích, đừng làm người ta bị thương, mọi người đỡ phải lung túng."

Bình thường người chơi đều mở kỹ năng PK Hồng danh và nick vàng, để thời điểm bị công kích đều có thể kịp thời phản kích bằng tốc độ nhanh nhất, lúc này nghe nói Công Tử Liên Thành sắp tới, đều biết rõ anh thường xuyên là Hồng danh, nếu như không đóng kỹ năng công kích, lúc đánh quái mà dùng kỹ năng quần công có thể trực tiếp đánh lên anh, nếu thế thì đúng là "Chó cắn Lã Đồng Tân" chẳng còn ra thể thống gì nữa. Trong bang nhất thời đều náo nhiệt, người không đi được cũng chạy tới chỗ Nguyệt lão, mong sẽ được thấy tận mắt phong thái của vị đệ nhất Tiêu Dao của khu vực này.

Chỉ một lát sau, Công Tử Liên Thành đã cười Bạch Kỳ Lân xuất hiện tại truyền tống trận ở Kim Đài Thành, sau đó chạy thẳng tới trước mặt bọn họ. Danh tự của anh vẫn đỏ chói như cũ, cùng với áo khoác đen dài và tọa kỵ màu bạc, nhìn qua thật sự hài hòa.

Người trong bang bắt đầu riu rít nghị luận, ai nấy đều đứng dậy, cố gắng vọng nhìn về phía vị đại thần mang đầy những truyền kì này, trong lòng rất kích động, đặc biệt là những nữ hài tử chỉ chuyên chơi những kỹ năng sinh hoạt, ngưỡng mộ đến mức không thể thốt nên lời.

Tay Trái Ước Định vô cùng hưng phấn, nhanh chóng tiến hành giao dịch kẹo cưới, mùi lọ lam được hồng được cao cấp với Công Tử Liên Thành, lại còn nói "Cám ơn."

Công tử Liên Thành chần chừ một lúc, liền nhận lấy, sau đó cười nói : "Chúc mừng người tân hôn vui vẻ."

Anh nói ngay trước mặt, nhân cơ hội đó mọi người đều cùng nhau cười nói : " Công Tử giúp Tay Trái cướp tân nương tử về, hẳn mới có thể có tân hôn vui vẻ, bằng không chỉ đành ngồi khóc chết mà thôi"

Hình như Công Tử Liên Thành cũng bị nhiệt tình của bọn họ cuốn hút, trong lòng cũng rất vui vẻ, thoải mái đáp : " Không sao cả, ta sẽ đánh quái, các người tới hỗ trợ tân lang đi đón tân nương."

Mọi người đều ồn ào, nhao nhao khen ngợi, tung hoa, có kẻ còn bắn pháo hoa, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Tay Trái Ước Định nói rằng mọi người phải cùng một tổ đội, đây là nhiệm vụ đặc thù, không bị khống chế ở mức chỉ được tám người một tổ, có thể chung trong cùng một tổ, nhưng tân lang phải là đội trưởng. Chín người liền cùng vào tổ của hắn, hắn nói chuyện với Nguyệt lão một lúc, sau đó cả mấy người cùng được truyền vào Phó Bản.

Chỗ này mây mù hỗn độn, chột nổi chột chìm, phảng phất như bọn họ đang trôi giữa không trung, phía trước có một cổng chào lớn bằng đá có chạm trổ, phía trên có một tấm biển : " Nam Thiên Môn"

Cười Thỏ Truy Rùa Đen cười ha hả nói : " Bây giờ chúng ta phải náo loạn thiên cung, giết thẳng một đường vào sao ?"

Tay Trái Ước Định toát mồ hôi : "Chỉ cần bước chân vào cánh cửa kia sẽ có thiên binh thiên tướng dững mãnh tràn ra, cùng đánh loạn ta."

Công tử Liên Thành mỉm cười ôn hòa : " Mấy thiên binh thiên tướng kia chỉ là chuyện vặt, dễ giết. Cuối cùng còn có Nhị Lang Thần, dẫn theo Hạo Thiên Khuyển, hai quái đó đều tương đương với Boss, cũng khá khó đánh, bất quá chỉ cần phối hợp cho tốt, các người cũng có thể giết được. Đừng lo."

Mấy người cùng đồng thanh : "Có công tử ở đây, chúng ta đều không sợ."

Công Tử Liên Thành cười cười, là người đầu tiên chạy vào Nam Thiên Môn. Có anh gương mẫu đi đầu, trong lòng những người khác đều không tồn tại chữ "sợ" nhanh chóng vọt vào theo.

Bọn họ vừa vào tới cửa lớn, quả nhiên đã có một đám thiên binh thiên tướng tay cầm đuôi vũ khí chạy lại, sử dụng đủ các loại kỹ năng hôn mê, suy yếu, mê hoặc, định thân, nhất thời mấy người trong bang Phong Sinh Khôi Thủy đều bị trói chân trói tay, như rơi vào vũng bùn, hồi lâu cũng không thể động đậy được, chứ đừng nói là phóng xuất kỹ năng. Trong khi đó Công Tử Liên Thành như không chịu chút ảnh hưởng nào, mấy kỹ năng đó hoàn toàn không thể tác động tới anh, anh trực tiếp vọt vào giữa đám quái, chém quái ngọt như cắt rau, dường như cứ một chiêu lại có một kẻ ngã xuống. Đến lúc mấy người kia thoát khỏi ảnh hưởng của những kỹ năng kia, anh đã giết sạch đám quái. Mấy người tinh thần đại chấn, lập tức vừa hoan hô vừa chạy tiếp vào trong.

Lúc này, trên [Bang phái] chợt có người nói " Mau lên [thế giới] mà xem, có tin nóng đang gây chấn động kia."

Mấy người cùng liếc một phát lên [thế giới], chỉ thấy có người đang nhanh chóng gõ cùng một câu post lên liên tục, chính như thế mới có thể gây sự chú ý trên [thế giới]

☼ Thủy Băng Tâm ☼ : " Công Tử Liên Thành, bây giờ thiếp lập tức phải kết hôn với phu quân nhà thiếp. Thực xin lỗi, cô phụ tình ý của chàng, cũng cảm ơn ngày xưa chàng đã chiếu cố thiếp. Hy vọng sau này chúng ta vẫn là bằng hữu."

Chỉ có một câu này liên tục được post lên, những người khác hoàn toàn không nói chen vào được, cũng không muốn lãng phí loa. Mọi người đều dừng lại, tựa hồ như trên thế giới chỉ còn lại duy nhất một nữ nhân đang tạm biệt Công Tử Liên Thành trong những giây cuối cùng trước khi kết hôn.

Công tử Liên Thành cũng thấy tại [bang phái] của mình có người báo anh lên [thế giới] nhìn. Địa vị trong bang của anh cực cao, bang chúng bình thường

không dám chạy tới chỗ anh hỏi thực hư, chỉ có ba vị công tử kia là bạn bè của anh, mới không có kị, bắt quả mấy người đó đang giúp Công tử Vô Kỵ cướp lão bà, cũng đóng kênh [thế giới] lại, cũng không có hứng thú với những chuyện như thế này, nên cũng chẳng hỏi anh.

Phong Sinh Khởi Thủy không có bang quy nghiêm khắc, bởi vậy tính tình mọi người đều tùy tiện thích gì làm nấy, lại cực kỳ hứng thú với những chuyện ngồi lê đôi mách, nên không nhịn được, Diêm Bán Cô Bé lập tức là người đầu tiên hỏi han : "Công tử, đó là bạn gái trước của công tử sao ?"

Khinh Ca Thủy Việt rất kinh ngạc : "Không thể, chẳng lẽ có kẻ nào có thể cướp bạn gái của công tử", ngoại trừ Nhất Tiểu Hồng Trần và Kiếm Tẩu Thiên Phong, những người khác đều thắc mắc, cũng đều cho rằng cái danh tự Thủy Băng Tâm kia chính là bạn gái cũ của Công tử Liên Thành, hiện tại kết hôn, mà tên lang lại không phải công tử. Mấy người trong lòng thầm khinh bỉ, cũng cảm thấy nhất định nữ nhân này bị mù, mới có thể bỏ qua công tử đại danh鼎鼎, gả cho một kẻ vô danh tiểu tốt, lại còn dám thò mặt lên [thế giới] để khoe khoang.

Mấy người bát nháo hỏi lâu, mới cùng dừng lại, chờ đương sự hồi âm. Lúc này [thế giới] càng thêm náo nhiệt, cũng không thấy ㄟ Thủy Băng Tâm ㄜ nói tiếp, mà chỉ toàn những lời lẽ nhận xét của mọi người xung quanh, nói chung cũng chẳng khác mấy so với những bang nhân trong Phong Sinh Khởi Thủy.

Công Tử Liên Thành vẫn chuyên chú giết quái, giết tới cửa điện Lăng Tiêu, lúc này mới dừng lại phát ngôn một câu lên [thế giới]

Anh mờ mịt hỏi : " Cái vị Thủy gì kia, ta có biết người sao ?"

5.

Như một viên đá rớt xuống mặt hồ phẳng lặng làm lan tỏa ra nghìn vòng sóng, [thế giới] lập tức sôi trào vì câu nói này của Công Tử Liên Thành.

Không ít những nữ tử thầm mơ tưởng tới vị đệ nhất Tiêu Dao này cùng nhau cười nhạo, nói cái nàng ㄟ Thủy Băng Tâm ㄜ mắc bệnh hoang tưởng, muốn nổi danh đi chăng nữa thì cũng đừng dùng cái thủ đoạn hèn hạ như thế này, làm tổn hại danh dự của người khác. Nhưng những cửu nhân của Công Tử Liên Thành và những kẻ đối địch với Khải Hoàn Hào Môn lại lập tức thêm năm dặm muối, đều nói rằng Công Tử Liên Thành bội tình bạc nghĩa, cuối cùng bị lão bà đá đi, căn bản không đáng làm nam nhân.

Khinh Ca Thủy Việt không thể để bọn họ ngấm máu phun người như thế, cũng không chịu nổi lập tức chạy lên [thế giới] biện hộ cho Công Tử Liên Thành. Mấy người thuộc bang Phong Sinh Khởi Thủy cơ bản đều nhiều tiền, càng về sau càng chiếm ưu thế, cũng đồng loạt phát ra những câu nói giống nhau, làm những câu nói của mấy kẻ khác lập tức biến mất không tăm tích.

Công tử Liên Thành cười nói trong [đội ngũ] : " Cảm ơn mọi người, cũng đừng lãng phí tiền nữa chúng ta tiếp tục làm nhiệm vụ thôi."

Đoàn người vọt vào điện Lăng Tiêu, Ngọc hoàng đại đế, Thái Bạch Kim Tinh và những thiên tướng khác cùng nhau chạy trốn, biến mất không thấy tăm tích, sau đó đột nhiên thấy Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyển cùng xuất hiện. Một người một chó đáng đáng sát khí, nhưng phát ngôn lại cực kỳ buồn cười.

Nhị Lang Thần trừng con mắt thứ ba gầm lên giận dữ : " Mấy kẻ phạm nhân bọn ngươi lại dám tới tận Thiên Đình giương oai, phải biết rằng tiên phạm không thể có quan hệ, mấy kẻ bọn ngươi đừng hòng tới Thiên Giới cưới vợ."

Tay Trái Ước Định giận dữ đáp : " Ngươi không phải do tiên nữ và phạm nhân sinh ra hay sao ? Nổi giận cái gì ? Lão bà của ta bị bọn ngươi cướp đi, mau mau đem lão bà ra trả cho ta."

Những người khác thấy hẳn nói vậy đều cười ha hả, chỉ có Công Tử Liên Thành là tỉnh táo dạn dỏ : " Từ Trúc và Côn Luân mở pháp trận, Ma Giáo và ta cùng đánh, ngươi đánh Hạo Thiên Khuyển, ta sẽ nhận Nhị Lang Thần, những người khác giúp hẳn đánh Hạo Thiên Khuyển, không cần quan tâm tới ta"

Mọi người cùng đồng thanh đáp "Được" sau đó nhao nhao tăng trạng thái cho mình và bạn bè.

Khinh Ca Thủy Việt lập tức mở Kim Cương Phục Ma Khuyển, Nhất Tiểu Hồng Trần mở ra Thiên La Địa Võng. Người trước chủ yếu giúp bạn bè loại trừ thời gian nghỉ giữa hai kỹ năng, gia tăng lực công kích, tiêu trừ trạng thái đối kháng, người sau chủ yếu tác động lên mục tiêu xung quanh, khiến chúng bị định thân trong một khoảng thời gian, cho dù có thể giải trừ trạng thái định thân thì tốc độ cũng bị chậm lại. Hai loại pháp trận này, một cái chủ phòng ngự, một cái chủ công kích, hoạt động dựa vào nội lực của người chơi, có thể liên tục trong một giờ liền. Kỹ năng pháp trận của Khinh Ca Thủy Việt và Nhất Tiểu Hồng Trần đều mở ở mức tối đa, trang bị của các nàng lại rất tốt, có thể phát huy uy lực của pháp trận tới mức cao nhất. Pháp trận vừa mở, Công Tử Liên Thành và Kiếm Tẩu Thiên Phong cùng đồng thời xông lên, từng người đi về phía mục tiêu đã định trước của mình phát động tiến công. Mấy người khác ở bang Phong Sinh Khởi Thủy cùng đi theo Kiếm Tẩu Thiên Phong, chạy lên vây công Hạo Thiên Khuyển không lỏ mặc khỏi giáp kia.

Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyển cùng rơi vào thiên la địa võng, tốc độ đương nhiên bị chậm lại, thời gian ra chiêu cũng kéo dài hơn nhiều, không thể sử dụng liên tục mấy kỹ năng thương tổn quần công, đối với mọi người đều tương đối có lợi. Tuy rằng vậy, mấy người thuộc bang Phong Sinh Khởi Thủy cũng phải cố gắng hết sức, đánh được một nửa, cơ hồ mỗi người đều đã chết qua một lần, cuối cùng chính Kiếm Tẩu Thiên Phong cũng không đủ sức gánh vác, gục xuống sau hai chiêu bạo kích liên tục của đại cầu. Hẳn vừa chết, mấy người vừa được Khinh Ca Thủy Việt phục sinh càng không chống đỡ nổi, cũng ngã xuống liên tiếp.

Nhất Tiểu Hồng Trần biết rằng đi lên là chết, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, đành xông lên trước. Lúc này Công Tử Liên Thành chợt đổi đối tượng tiến công, đáng người phiêu dật bay nhanh tới, một chiêu Khinh Liên Thịnh Ca chém thẳng về phía Hạo Thiên Khuyển, giá trị thương tổn cực cao khiến đại cầu hậm hực quay sang tấn công anh. Từ lúc đó, một mình anh tấn công chính cả hai Boss, nhìn qua vẫn thành thạo như cũ, một người sử dụng kỹ năng hoa lệ đánh nhau với một người một chó, mà trị số thương tổn không ngừng tăng lên khiến kẻ khác phải lú lờl mất hồn, những người khác đều nghẹn họng nhìn trân trối, tinh thần cũng cực kỳ phấn chấn. Sau khi được Khinh Ca Thủy Việt lại lần lượt cứu lên, mấy người cùng đồng loạt

tiến lên, tiếp tục vây công.

Có Công tử Liên Thành ở đây, nhiệm vụ mà bình thường mấy người này không thể hoàn thành chợt trở nên đơn giản. Một mình anh tấn công chính, những người khác chỉ cần quan tâm tới việc xuất ra kỹ năng, không tới một giờ, Nhị Lang Thần và Hao Thiên Khuyển liền lần lượt ngã xuống.

Mọi người đồng loạt hoan hô, nhao nhao ca ngợi Công Tử Liên Thành thật dũng mãnh, quả thật danh bất hư truyền. Công tử Liên Thành khiêm tốn nói mấy câu, sau đó NPC Ngọc Hoàng đại đế liền xuất hiện. Hắn khích lệ tân lang, nói rằng tân lang đã thông qua khảo nghiệm, có thể căn cứ vào lễ nghi của Thiên Đình để tới nghênh đón tân nương.

Sau đó chính là cảnh hôn lễ hoa lệ, tân lang tân nương và tất cả bạn bè do tân lang dẫn đầu cùng kéo tới thiên cung, có Thiên nữ tung hoa, Thiên mã kéo theo một chiếc xe hoa hoa lệ, nhạc vang lên đều đặn, cầu vòng vắt ngang giữa thỉnh không, đẹp không bút nào tả xiết.

Tay Trái Ước Định sung sướng cười toe toét, cùng đứng sóng vai với Tay Phải Đồng Ý, đón nhận sự chúc phúc của mọi người. Hệ thống thông cáo, đôi tân nhân này đã thông qua khảo nghiệm của Thiên Đình, trở thành thần tiên quyến lữ, cùng được Thiên Đế trao tặng lễ vật thần bí.

Những người khách ở đây đều ồn ào, muốn xem lễ vật của tân nhân, lại còn tranh nhau chọc ghẹo đòi "chia của", Công tử Liên Thành chat riêng với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Ta đi trước"

Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy hơi ngoài ý muốn : "Hôm nay anh giúp chúng ta nhiều như vậy, đợi tới lúc phát tiền lì xì rồi hãy đi."

Công Tử Liên Thành nhẹ nhàng từ chối khéo : "Chỉ sợ nghi thức còn kéo dài, ta không đợi được, mọi người cứ vui vẻ đi"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ cảm ơn anh thêm một lần nữa, sau đó đứng nhìn anh sử dụng bùa hồi thành, trong nháy mắt đã biến mất.

Mọi người đùa giỡn vui vẻ, không ai để ý tới việc Công tử Liên Thành đã rời đi, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nói năng gì. Nàng nhìn đồng hồ, rồi nói trong [bang phái] : "Tay Trái, Tay Phải, ta còn nhiệm vụ phải làm, đi trước nhé, nhớ cất tiền lì xì của ta đi, khi nào trở về thì phải trả cho ta đấy"

Trong nhất thời Tay Trái Ước Định và Tay Phải Đồng Ý bị bạn bè vây quanh ồn ào đến mức hoa mắt chóng mặt, căn bản cũng không có thời gian giữ nàng lại, hơn nữa quan hệ của bọn họ cũng rất tốt, cũng không cần phải khách sáo, trong lúc cấp bách chỉ nói một chữ "Vâng", rồi tiếp tục phải tiếp đón bạn bè.

Nhất Tiểu Hồng Trần chào Khinh Ca Thủy Việt một câu, sau đó điểm kích bùa định điểm, trực tiếp quay trở lại chỗ tượng Phật. Nàng tiếp tục nghiên cứu nhiệm vụ, thỉnh thoảng lại liếc qua box chat [bang phái].

Đột nhiên, Kiếm Tẩu Thiên Phong PM nàng : "Lão đại, hôm nay nhìn thấy Công tử Liên Thành, làm ta thấy máu nóng sôi trào, ta đang muốn tới Khai Hoàn Hào Môn, bang chủ thấy có được không?"

Nhất Tiểu Hồng Trần không giống như những bang chủ khác, nghe thấy bang chúng muốn bỏ đi thì không vui vẻ. Cấp bậc của Kiếm Tẩu Thiên Phong tương đối cao, lại là Ma Giáo, lưu ở lại trong bang quả thật là anh hùng không có đất dụng võ, đương nhiên tới Khai Hoàn Hào Môn là lựa chọn tốt nhất. Nàng cười nói : "Đương nhiên được, ta ủng hộ người, nếu như ở đó không được vui vẻ, lúc nào cũng hoan nghênh người trở lại."

Kiếm Tẩu Thiên Phong rất cảm kích : "Cảm ơn lão đại. Ta nghe nói bây giờ Khai Hoàn Hào Môn không tiếp nhận người xin vào thông thường, nhất định phải có người tiến cử, bọn họ mới nhận, bang chủ có thể tiến cử ta với Công Tử Liên Thành được không?"

Nhất Tiểu Hồng Trần hơi do dự một chút, cuối cùng nói : "Ta sẽ thử xem, bất quá không nắm chắc"

Kiếm Tẩu Thiên Phong tỏ ra rất thành khẩn : "Ta rất muốn vào, hy vọng có thể học tập bốn vị công tử, cùng họ kẻ vai chiến đấu, lão đại cố gắng nói giúp ta một tiếng, để bọn họ thu nhận ta đi"

Trò chơi này có rất nhiều người như hắn, phần lớn đều là học sinh trung học hoặc đại học, đơn thuần nhiệt tình, khí huyết phương cương, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thường tận lực giúp bọn họ, nên liền đáp : "Được rồi ta sẽ nói với Công tử."

Kiếm Tẩu Thiên Phong hết sức cảm tạ nàng, Nhất Tiểu Hồng Trần kêu hắn đừng khách khí, sau đó PM cho Công Tử Liên Thành, nói tới việc này. Công tử Liên Thành hỏi nàng : "Nàng có biết gì về hắn không?", Nhất Tiểu Hồng Trần tận lực tiến cử, nói : "Hắn mới vào bang chúng ta chưa lâu, bất quá cảm giác không tệ, rất nhiệt tình, bình thường vẫn hay giúp những người level thấp hoàn thành nhiệm vụ, lại là tinh luyện cấp đại sư, ta cảm thấy rất tốt"

Công tử Liên Thành nghĩ một chút, ôn hòa đáp : "Nếu như nàng tiến cử, đương nhiên có thể cho vào, nàng kêu hắn rời khỏi bang đi, ta sẽ nói với Tiểu Bạch, ngày mai sẽ cho hắn vào bang. Nàng nói với hắn rõ ràng một chút, một khi vào Khai Hoàn, đồng nghĩa với việc hắn đã có địch nhân, vô duyên vô cớ bị giết là chuyện cơm bữa, hắn phải chuẩn bị trước tâm lý cho tốt."

Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười : "Được, ta sẽ nói với hắn, cảm ơn công tử"

"Đừng khách khí." Công tử Liên Thành quan tâm hỏi : "Cái nhiệm vụ của nàng thế nào rồi?"

Nhất Tiểu Hồng Trần liền gửi cho anh bốn câu kệ, Công Tử Liên Thành trầm ngâm trong giây lát, nói : "Tới điểm cuối, điểm cuối tới, trong trò chơi này chính là NPC tiếp đón tại Tân Thủ thôn, có thể tới đó xem thử."

Nhất Tiểu Hồng Trần đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức đáp : " Được, ta sẽ lập tới tới đó."

Nàng trực tiếp hồi thành, sau đó truyền tống tới Kim Đài. Nơi này đám đông vẫn tụ tập ồn ào náo nhiệt, khắp trời đầy những cánh hoa tung bay. Nàng cũng không để ý, trực tiếp chạy ra khỏi cửa thành, chạy về phía vùng ngoại ô chỗ người mới bắt đầu sinh ra.

Nơi này chỉ có một NPC, là kẻ chuyên tiếp đón tân nhân, người chơi từ level 5 trở lên sẽ không thấy NPC tuyên bố nhiệm vụ gì nữa, có điều lúc Nhất Tiểu Hồng Trần chạy tới đây, liếc mắt một cái thấy trên đầu NPC này có dính một cái đèn tuyên bố nhiệm vụ. Nàng lập tức tới nói chuyện với nó.

Câu đầu tiên của NPC chính là : "Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, cuối cùng ngươi đã tới."

Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng vui mừng, lập tức click vào NPC. NPC tiếp tục nói liên miên dài dòng một thôi một hồi, đầu tiên nói lại câu chuyện lúc Tiểu Long Nữ thành Phật, sau đó nói tới chuyện yêu ma hoành hành, chỉ bảo của Phật gia bị mất, Tiểu Long Nữ hạ phạm để hàng phục yêu ma, nhưng yêu ma quá mạnh, bản thân Tiểu Long Nữ bị thương, mất đi ký ức, hiện tại cần giúp nàng khôi phục ký ức.

Nhất Tiểu Hồng Trần liền click tiếp : "Thế bây giờ cần làm gì ?"

NPC kia liền đáp : " Có một thanh âm vọng vọng lại đây, hình như tiếng khóc của một bé gái, mau đi nhìn xem thử, giúp đỡ cho bé. Có điều cái địa phương kia có thể cực kỳ nguy hiểm, một khi tiến vào sẽ không thể ra nổi, người phải suy nghĩ cho kỹ. Ngươi có đi không ?" Phía dưới có hai sự lựa chọn " *Nguy hiểm như vậy ta không đi*" và " *Ta nhất định phải đi*"

Đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần click vào "Ta nhất định phải đi", sau đó trước mắt đột nhiên tối sầm.

Lúc hình ảnh hiện rõ trở lại, nàng phát hiện mình đã ở trong một cái địa cung khổng lồ, không có một quái vật nào cả. Nhất Tiểu Hồng Trần click vào bản đồ trước mặt, xem xét một cách cẩn thận địa hình nơi đây.

Trong giây lát, có một chỗ khiến cho nàng chú ý, đó là tận cùng phương Nam, phía trên có hàng chữ "Chân trời góc biển.". Nhìn thấy bốn chữ này, nàng liền im lặng suy nghĩ.

Đó chắc là tận cùng của thế giới rồi.

** Theo đuổi đèn sách : Bình thường ngày xưa, trừ việc con quan được tập tước, những người dân thường muốn ra làm quan chỉ có cách chăm chỉ đèn sách học hành cho giỏi thi đỗ mới có thể ra làm quan. Như vậy, cụm từ "theo đuổi đèn sách" hàm nghĩa là chăm chỉ học hành để ra làm quan, và do đó trái ngược với hành động " từ quan về quê"*

Đan điền : là khu vực quanh rốn, nơi tập trung nội lực của những người tập võ

***Luân bạch : bị giết liên tục cho tới khi xuống tới level 30, level được hệ thống bảo hộ*

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Khăng khít

Cuối cùng hoạt động hôn lễ thất tịch kết thúc vô cùng náo nhiệt, có hơn ba trăm đôi tân nhân hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng đã lấy được lễ vật của Thiên Đình, hi kết lương duyên, trong đó có rất nhiều người nổi danh, mà khiến người khác chú mục nhất chính là hai đôi tân nhân, một đôi là Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quý Cơ của Khai Hoàn Hào Môn, đôi còn lại chính là Diệt Thiên Tru Ma và Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc của Huy Hoàng Vương Triều, tên bốn người này đều nằm trong danh sách hai mươi người đứng đầu của khu này, đồng thời cũng thuộc hai bang phái đối đầu tới chết. Bất quá hai đại bang phái đứng thứ nhất thứ hai này cũng rất có phong độ, trong lúc hai đôi tân nhân này kết hôn, lúc bạn bè người thân của bọn họ lên box chat [thế giới] chúc mừng cũng không chửi rủa, đều bảo trì trăm mặt, giúp bọn họ vui vẻ trọn vẹn khi kết hôn.

Sau khi hai đôi vợ chồng danh nhân đó cử hành hôn lễ tại Thiên Đình xong, lại trở lại phạm trần tổ chức hôn lễ thêm một lần nữa, cũng bởi vì số người lên Thiên Đình bị hạn chế, mà phạm thế thì không bị chú ý ngại như thế. Bọn họ có quá nhiều bằng hữu, đương nhiên phải tổ chức lại một lần nữa.

Nhất Tiểu Hồng Trần đang ở trong địa cung "Kính Hoa Thủy Nguyệt" thì nhận được thiệp mời của Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quý Cơ, hy vọng nàng có thể tới tham dự hôn lễ của bọn họ. Lúc này nàng đã chạy tới chỗ Chân trời góc biển, thấy một NPC, đó là một bóng dáng mờ mịt nhìn không rõ mặt mày, cũng không thể đoán được giới tính, chỉ cảm thấy người này áo trắng phiêu phiêu, nhìn qua rất tiêu sái. Nàng tới đối thoại với hắn, có vẻ như người này đây một bụng oán khí, chỉ nói một câu : "Nhân loại bọn ngươi là những kẻ yếu ớt ích kỷ, cho nên bây giờ mới xuất hiện nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, làm những kẻ vô tội mất đi người nhà, thậm chí ngay cả sinh mệnh của mình cũng không giữ lại được."

Nhất Tiểu Hồng Trần click vào hân tử về khuyên giải : " Cũng không phải hết thầy mọi người đều như vậy, nhân loại cũng có những kẻ đại trí đại dũng."

Kẻ đó nổi giận đáp : " Ta không tin, nếu thực như thế, trước hết ngươi giết sạch quái nơi đây đi rồi nói tiếp."

Hân vừa dứt lời, trong địa cung bỗng nhiên xuất hiện vô số quái thú. Nhất Tiểu Hồng Trần đứng bên cạnh NPC, mấy quái kia cách nàng khá xa, cũng không chủ động tới tấn công nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy mấy quái kia tên đều màu đỏ thẫm, chứng tỏ cấp bậc phải cao hơn nàng ít nhất mười lăm cấp, căn bản nàng không thể giết nổi. Những quái cao cấp này, đánh nhau với một con còn miễn cưỡng có thể, với hai con rất nguy hiểm, còn nếu ba con trở lên cùng nhào vào tấn công nàng, nàng chỉ còn nước chết. Nàng click vào phần thuyết minh nhiệm vụ, hóa ra quái nàng cần giết không phải ở chỗ này, mà ở nơi cổng vào của địa cung, đoán rằng quái ở bên kia có cấp bậc tương đương với nàng, có điều muốn xuyên qua đám quái cao cấp này tới chỗ cửa vào, căn bản không thể làm được. Nàng nhảy xuống khỏi tọa kỵ, muốn cười phi kiếm, có điều tất cả địa cung trong trò chơi này đều không cho phép sử dụng phi kiếm, chỗ này cũng tương tự. Nàng thầm mắng công ty quản lý trò chơi biến thái, cuối cùng cắn răng một cái, hạ quyết tâm, cười lên Bạch Kỳ Lân xông ra ngoài.

Cái NPC tiếp đón tân nhân lúc thuyết minh nhiệm vụ cho nàng đã nói, nếu đã vào nơi này, không hoàn thành nhiệm vụ thì không thể ra được, hiện tại mới phát hiện nhiệm vụ này quá biến thái, nếu nàng đơn thương độc mã, chỉ sợ cả đời cũng không làm nổi, chẳng lẽ chết già ở chỗ này. Nàng cũng muốn thử chết một lần, xem có khả năng chết hồi thành hay không ?

Nàng vừa đi ra ngoài, đám quái thú kia lập tức xúm lại vây công, còn chưa kịp chống lại một chiêu, đã chết luôn tại chỗ. Nàng không chút do dự điểm kích "Hồi thành", sau đó hình ảnh thay đổi, một lát sau, xuất hiện trước mặt nàng chính là NPC tiếp đón tân nhân đang mỉm cười rạng rỡ, trên đầu vẫn dính lên cái đèn tuyên bố nhiệm vụ. Điểm kinh nghiệm của nàng hao hụt 10%, tuy rằng đau lòng, nhưng có khả năng chết hồi thành, không bị khốn ở cái địa phương không ai hay biết kia, vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Điều chỉnh lại tâm trạng, nàng liền chạy về Kim Đài Thành, quyết định đi tham dự hôn lễ giữa Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quý Cơ.

Hai người này đều thuộc Ma Giáo, đương nhiên địa điểm kết hôn đã định tại Ma Vực, lại không tổ chức ở khu vực an toàn, mà trên Phi Long Tháp ở trung tâm Ma Vực. Những người level cao đương nhiên coi như chuyện nhỏ, trực tiếp chạy xuyên qua đồng quái, coi sự tấn công của chúng chỉ như gãi ngứa, có điều những người có level thấp hơn 125 đều thực nguy hiểm, không cẩn thận sẽ bị bảy quái giết chết.

Nhất Tiểu Hồng Trần đã tới Phi Long tháp một lần, lúc đó vì cần giao nhiệm vụ, trên đường cứu tử nhất sinh, phải dùng rất nhiều thuốc hỗ trợ mới may mắn không chết, cuối cùng cũng qua được. Công tử Vô Kỵ đã thông báo địa điểm kết hôn trên box chat [thế giới], sau khi nhìn thấy Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hơi do dự, cuối cùng liên PM cho Ma Hồn Quý Cơ : " Ta có lễ vật tặng cho nàng, nàng đang ở đâu ?"

Ma Hồn Quý Cơ rất nhiệt tình : "Ta đang ở tại thành Ma Vực. Nàng cũng đừng khách khí quá, có thể tới tham dự hôn lễ là ta đã vui lắm rồi, không cần tặng gì cả."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền truyền tổng qua đó, quả nhiên thấy nàng đang đứng chờ gần chỗ truyền tổng, liền lập tức tiến hành giao dịch với nàng.

Ma Hồn Quý Cơ vừa thấy những thứ nàng chuyển sang thì kích động vô cùng. Đó là một bộ Thiên Vũ Hàn Ti, một vương miện kim cương hình hoa hồng, một đôi giày thủy tinh, mỗi thứ đều là những thứ vô giá, cho dù tìm khắp server cũng không thấy cái thứ hai. Nàng xem xong liền hủy bỏ giao dịch, nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Ta không thể nhận không được, phải trả tiền mới được."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười đáp : "Nói vậy thì nàng không coi ta là bạn bè rồi."

Ma Hồn Quý Cơ nhanh chóng đáp : "Đương nhiên ta vẫn coi nàng là bạn tốt, có điều mấy thứ này quá quý giá, ta không thể nhận không được."

Nhất Tiểu Hồng Trần đang muốn khuyên nàng nhận lấy, Công Tử Vô Kỵ đã chạy tới, cùng kéo Nhất Tiểu Hồng Trần vào chung đội với hai người, sau đó nói : " Hồng Trần, bán cho ta mấy thứ này đi. Ta tặng lão bà của ta làm lễ vật kết hôn, không phải càng có ý nghĩa hơn sao?"

Ma Hồn Quý Cơ lập tức đồng ý lia lịa : "Đúng đúng đúng, nàng bán cho lão công của ta đi, không cần khách khí, cứ việc chém giết thoải mái." Công Tử Vô Kỵ toát mồ hôi : " Lão bà, nàng, nàng, nàng ..."

Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy buồn cười, cũng không kiên trì nữa : "Vậy được rồi, Vô Kỵ, ta bán cho anh đi, tổng cộng trả ta 1 vạn đồng vàng là được. Ta sẽ giữ lại đôi bông tai làm lễ vật tặng tân nương."

Ma Hồn Quý Cơ vô cùng mừng rỡ : "Được được, cái này ta nhận."

Công tử Vô Kỵ cũng biết rõ giá trị của ba món đồ này, lúc thanh toán giao dịch liền trả hai vạn đồng, Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thông báo tiền trang của đối phương, do dự một chút, liền xác nhận giao dịch.

Một lát sau, Ma Hồn Quý Cơ thay đổi váy áo, đội vương miện kim cương, đi giày thủy tinh, nhất thời cả người rực rỡ hẳn lên, vừa thuần khiết vừa xinh đẹp, cao quý như công chúa ngự giá dạo chơi, tươi mát như tiên tử xuống trần. Chính Ma Hồn Quý Cơ cũng thấy giật mình, hồi lâu không thốt nên lời, mà Công tử Vô Kỵ tựa hồ cũng ngăn người ra nhìn, cũng không nói năng gì cả.

Nhất Tiểu Hồng Trần mời Ma Hồn Quý Cơ giao dịch, một lúc sau mới được chấp nhận. Nàng chuyển tới một đôi bông tai kim cương hình cánh hoa có gia tăng phong ngự, Ma Hồn Quý Cơ cũng không từ chối, lập tức nhận lấy rồi đeo lên luôn. Vương miện kim cương mà Nhất Tiểu Hồng Trần làm kia được tạo thành từ rất nhiều hoa hồng trắng nhỏ dính vào, đôi bông tai này cũng cực kỳ phù hợp, đúng là dặt hoa trên gấm.

Những người chơi xung quanh đều bị hấp dẫn vội chạy lại, thỉnh thoảng lại có người than thở :

"Quá đẹp"

"Tân nương tử, gả cho ta đi, ta nguyện ý trả giá hết thảy vì nàng"

"Y phục này là ai chế tác ra vậy ? Ta cũng muốn đặt làm một bộ."

"Bao nhiêu tiền đây ? Chắc rất đắt phải không ?"

Lúc này Ma Hôn Quỷ Cơ mới hồi phục tinh thần, vui sướng nói với bọn họ : " Là phu quân của ta tặng đó"

Mọi người đều nhao nhao tán thưởng, cùng khâm phục sự đa tình và hào sảng của Công Tử Vô Ki, cũng hâm mộ phúc khí của Ma Hôn Thủy Cơ.

Nhất Tiểu Hồng Trần biết rằng lúc kết hôn hai vợ chồng phải cùng tổ đội hai người, không thể có thêm người thứ ba trong đội ngũ của bọn họ, liền tự động rời khỏi, lảng lảng tránh sang một bên, tránh trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Đứng ở đó chưa tới một phút đồng hồ, nàng thấy trước mặt có một cái invite tổ đội, liền click mở ra, hóa ra là Công Tử Liên Thành gửi sang, đương nhiên nàng lập tức chấp nhận.

Trong đội không có ai cả, Công tử Liên Thành mỉm cười nói với nàng : "Đừng là xảo thuật thiên công, những y phục đẹp như vậy, đi tới chỗ nào cũng hấp dẫn ánh mắt của vạn người, chỉ sợ Quý Cơ vui tới phát khóc"

Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười nói : "Nàng vui vẻ là tốt rồi"

Công tử Liên Thành bỗng nhiên yêu cầu nàng giao dịch, nàng thấy anh phát ra một cái pháp bảo, ngưng ngưng hồi lâu mới đóng cửa sổ giao dịch, thành khẩn cự tuyệt : "Ta không thể nhận được"

Đó là một cái khóa Càn Khôn cao cấp, mỗi thuộc tính đều cực kỳ hoàn mỹ, là vô thượng chí bảo của Côn Luân kiếm phái, nếu bán ra trên thị trường ít nhất cũng phải ba vạn đồng, thứ quý giá như vậy, làm sao Nhất Tiểu Hồng Trần có thể vô duyên vô cớ nhận được ?

Công Tử Liên Thành nhẹ nhàng giải thích : "Xế chiều hôm nay nàng gặp cảnh ta bị bọn họ vây công, kỳ thực là muốn cướp thứ này về. Nói ra cũng buồn cười, hôm nay ta vốn quyết định đi giúp Vô Kỵ làm nhiệm vụ, cũng không biết Hồng danh muốn vào Phò Bán có cấm kỵ gì không, liền đi tẩy trắng nick. Lúc ấy vẫn còn sớm, ta tranh thủ đi làm một nhiệm vụ khác, ai biết vừa đi tới Phò Đà, lại thấy sát thủ trứ danh của Huy Hoàng là Ta Đại Biểu Ánh Trắng Trùng Phạt Ngươi đang giết một cái nick level thấp. Tuy người mà hắn giết cũng không thuộc bang của ta, bất quá ta không vừa mắt thái độ kiêu ngạo của hắn, khi phụ bằng hữu level thấp thì có gì mà huênh hoang ? Ta liền lập tức chạy qua đó giết hắn. Lúc ấy hắn là đã là Hồng danh, đại khái không mang Kim Thiên, hoặc sử dụng hết chưa kịp về lấy, bị ta giết xong thì rơi ra pháp bảo này, đương nhiên bị ta nhặt được. Sau đó ta tiếp tục làm nhiệm vụ, chưa kịp hồi thành, bọn chúng đã kéo cả đồng nhân mã tới, bắt ta trả lại pháp bảo. Bang phái đối địch thì cần gì khách khí ? Ta liền đánh nhau với bọn chúng, giết xong mấy cái nick trắng, liền biến thành nick đỏ."

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới rõ ngọn ngành, không khỏi thấy buồn cười : "Giết hồng danh thì cũng chẳng đáng ngạc nhiên, điều ngạc nhiên nhất chính là công tử đang là nick trắng lại đi giết hồng danh, đúng là một sự kiện trọng đại ngàn năm một thuở."

Công Tử Liên Thành bị nàng chọc cười, cười to đáp : "Đúng vậy, chính ta cũng cảm thấy điều này khó thể xảy ra được. Mấy thứ này cũng không tệ lắm, nàng lại có thể dùng được, dù sao cũng là nhặt được không, không tốn tiền, nàng cầm đi"

Nhất Tiểu Hồng Trần suy nghĩ một chút, liền nói với anh : "Ta nhận cũng được, có điều có một điều kiện. Về sau nếu ta muốn tặng công tử thứ gì, công tử không thể cự tuyệt."

Công tử Liên Thành lập tức đáp ứng : "Được" lập tức lại mở lại giao dịch.

Nhất Tiểu Hồng Trần liền chấp nhận. Nàng cũng rất cẩn thận, cũng không lập tức dùng, mà lại đem cất vào kho hàng.

Công Tử Liên Thành thấy nàng chạy tới một kho hàng ở gần đây, cũng biết rõ là nàng đang làm gì, cũng không nói năng gì, chỉ đứng chờ nàng chạy tới về, rồi mới đề nghị : "Chúng ta cùng tới Phi Long Tháp thôi."

Có anh hộ vệ, mấy quái kia cũng không đáng quan tâm, đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần sẽ không cự tuyệt hảo ý của anh, sáng khoái đáp : "Được nha, bây giờ ta liền dựa hơi hào quang đại thân của công tử nha." Công Tử Liên Thành vui vẻ cười lớn. Lúc này, nguyên bản trong thành người chen chúc kín mít đã không còn đông đúc như vậy nữa, một đôi tân nhân cùng với những người chơi tham gia hôn lễ đã lục tục xuất phát. Công Tử Liên Thành liền nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Chúng ta đi thôi" rồi cùng tiến về cửa thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần đi sát bên cạnh anh, cùng cười tọa ky sóng vai ra khỏi thành.

Một đôi Bạch Kỳ Lân cùng tỏa ra ngân quang mỹ lệ, chạy thành một đường bụi mù vọt ngang qua sa mạc mênh mông rộng lớn, trở thành khung cảnh mỹ lệ nhất giữa bầu trời mù mịt khói bụi bao la.

Phi Long Tháp nằm trong rừng Vạn Cốt, ở trung tâm của Ma Vực, xung quanh xương trắng rải đầy, nhìn qua đáng sợ vô cùng, bản thân tòa tháp này khí thế cực kỳ oai hùng, từ tầng cuối cùng xoay vòng hướng thẳng lên trời cao, đỉnh tháp giống như một sợi râu dài như đang múa lượn, đầu rồng ngâm một hạt long châu, cả tòa tháp như một con rồng khổng lồ đang muốn bay thẳng lên trời, dưới sự bao trùm của mây đen lại càng có vẻ khí phách anh hùng.

Chung quanh tháp tập hợp đầy quái thú, hơn nữa đều là những quái cực kỳ cao cấp trong khu vực này, những người chơi chưa phi thăng muốn đối phó phải dùng hết sức, cho dù đã phi thăng, nếu không tới level 135, đi qua chỗ này cũng nguy hiểm tới tính mạng. Cưỡi phi kiếm cũng phải bay trong trạng thái chiến đấu, nếu như bị quái công kích, người chơi cũng vĩnh viễn không có khả năng đạp chân lên phi kiếm. Hướng hồ, cho dù đặt chân lên phi kiếm, cũng không thể bay thẳng tới đỉnh tháp, chỉ có thể tới giữa tháp, sau đó chạy bộ trên cầu thang xoắn ốc tới thẳng ngọn tháp, rất dễ rơi xuống xuống giữa bầy quái, tính ra còn nguy hiểm hơn, bởi vậy có người thử cưỡi phi kiếm bay lên lại rơi xuống chân tháp, bị quái quần ấu mà chết, nên chẳng có mấy người tiếp tục cưỡi phi kiếm bay lên, mà đều trực tiếp xông vào trong tháp.

Lúc Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Liên Thành chạy tới nơi này, đại bộ phận người chơi đã đi theo Công Tử Liên Thành và Ma Hồn Quý Cơ mở đường chạy vào trong tháp, chỉ còn sót lại hơn mười người, kết quả đang bị bầy quái vây quanh, dậm chân tại chỗ, mấy người level thấp đang mấp mé từ vong. Công Tử Liên Thành không nói thêm một câu, lập tức xông tới phóng ra kỹ năng quần công duy nhất của Tiêu Dao là Đoàn Tụ Sum Vây, hấp dẫn hết tất cả quái xung quanh, lúc này mới phát một chiêu giết sạch tại chỗ.

Mấy người chơi kia cùng nhau cảm ơn Công Tử Liên Thành đã ứng cứu, trong lúc bận rộn mà anh vẫn có thể trả lời một cách khách khí : " Không cần cảm ơn, chờ chút rồi mọi người đi vào cùng ta", mấy người đó vô cùng vui vẻ, chọn rộn chạy lên, giúp đỡ anh giết sạch quái xung quanh, sau đó cùng anh chạy vào trong tháp

Từ đầu tới cuối Nhất Tiểu Hồng Trần không nói một câu, đợi anh lôi kéo sự chú ý của đám quái xong, liền chạy tới giết, chờ quái bị giết xong, liền tiến tháp cùng anh.

Quái trong tháp lại càng hung mãnh hơn, có điều tất cả những công kích đó đều không chạm nổi vào vật áo của Công Tử Liên Thành, mười lần thì có chín lần trượt, có một lần duy nhất trúng thì chỉ mất mỗi một giọt máu. Anh sợ có người bị tụt lại phía sau, nên đi tương đối chậm, vẫn thu hút sự tấn công của quái lên mình, như vậy những người chơi đi phía sau anh an toàn hơn.

Cứ như vậy lên trên đỉnh tháp, anh kéo theo mình một chuỗi dài đủ các loại quái, đại bộ phận những người tới đỉnh tháp trước đó đều thuộc Khải Hoàn Hào Môn, level rất cao, nhìn thấy cảnh này cùng cười ầm ĩ lên, đồng thời xông tới chém giết một hồi, giết sạch đồng quái, còn kêu rằng chưa đã thêm.

Công Tử Liên Thành cẩn thận giới thiệu với Nhất Tiểu Hồng Trần một chút: "Đại bộ phận người nơi này đều là bang chúng của bọn ta, để ta giới thiệu cho nàng một chút."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp ứng : " Vâng."

Người thứ nhất tiến lại chính là Yến Ngữ, ngày xưa hai người đã từng có giao dịch đối thoại với nhau, phần lớn giao dịch đều thông qua kênh thông tin của trò chơi, lúc này mới gặp mặt lần đầu tiên. Yến Ngữ là nữ Tử Trúc, level 124, chưa phi thăng, người có level thấp như thế thật hiếm thấy ở Khải Hoàn Hào Môn, Nhất Tiểu Hồng Trần đoán rằng nàng bận lo xử lý công việc trong bang nên không có thời gian luyện cấp. Lúc trước hai người đã hợp tác rất thoải mái, cảm giác tính cách cũng không khác nhau lắm, lúc này liền vui vẻ hàn huyên mấy câu.

Bên cạnh có người không kèm nên được chạy tới đùa giỡn trên chọc.

Đừng Kêu Ta Bảo Bối : " Vị này chính là lão bà của tam ca đi, thật hạnh ngộ, hạnh ngộ."

Ta Không Phải Thiên Sứ : " Ai dza, là vị tỷ nhà giàu nha, cừu ngưỡng, cừu ngưỡng."

Công Tử Liên Thành cười nói : " Bảo Bối, Thiên Sứ, đừng có quậy, Hồng Trần là bạn của ta thôi."

Đừng Kêu Ta Bảo Bối là Ma Giáo nhập Phật, Ta Không Phải Thiên Sứ là Côn Luân nhập Ma, không đi theo lộ tuyến truyền thống, có thể thấy hai người này là những kẻ không thích đi theo trào lưu của đại bộ phận người chơi, lúc này cùng sống vai đứng trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần, vui vẻ chọc ghẹo.

Đừng Kêu Ta Bảo Bối cười hi hi nói : "Hồng Trần bang chủ, nàng gả cho Tam ca nhà chúng ta đi, như vậy chúng ta mới có phúc"

Ta Không Phải Thiên Sứ liền lập tức hòa theo : "Đúng vậy, đợi nhị ca thành hôn xong, hai người cũng kết hôn đi, cái này gọi là song hỷ lâm môn, vui mừng gấp bội. Tỷ tỷ nhà giàu, hai người mà kết hôn, tiền lì xì nhất định phải thật nhiều nha."

Mấy người đứng bên cạnh liền phát ra mấy cái icon chảy nước miếng thèm thuồng, cùng ồn ào xen vào : "Đúng vậy, đúng vậy, vì tiền lì xì, hai người liền kết hôn đi."

Công tử Liên Thành giả vờ nổi giận : "Thiên Sứ, Bảo Bối, hai tiểu tử bọn người muốn tìm chết sao ? Ta lập tức đập bọn người xuống, cho bọn người bị quái quần ấu chết giờ"

Nhất Tiểu Hồng Trần cười hi hi bồi thêm một câu : " Trước khi đá xuống nhớ tặng cho bọn họ cái bùa cấm thực, vậy mới thỏa đáng"

Ta Không Phải Thiên Sứ toát mồ hôi : "Tỷ tỷ nhà giàu, nàng thật độc ác nha."

Đùng Kêu Ta Bảo Bối mặt đen xì : "Hai người cùng cấu kết làm việc xấu nha, khi phụ chúng ta nha, huhuhuhuhu"

Người bên cạnh cùng lăn ra cười : "Hai kẻ bọn nguoi vẫn không sợ trời, không sợ đất, bây giờ mới gặp khắc tinh, xem về sau các nguoi còn dám nói lung tung nữa không."

Giữa lúc đang đùa giỡn ầm ĩ, Đào Từ Yêu Yêu đã đi lại gần, nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Hôm nay Quý Cơ thật xinh đẹp nha, mấy tỷ muội trong bang đều hâm mộ gần chết. Hồng Trần, ta cũng muốn làm một bộ trang sức và giày đồng bộ với y phục, nàng không thể nhất bên trọng nhất bên khinh nhá."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười thoải mái đáp : "Được rồi, ta sẽ cân nhắc, cân nhắc. Nàng cũng biết rồi đấy, muốn làm ra được những tinh phẩm như vậy cũng cần phải có cơ duyên, lát nữa về ta sẽ kiểm tra lại tài liệu, sẽ nghĩ cách làm cho nàng."

Các nàng vừa nói như vậy, mấy nữ hài tử lập tức xúm lại, lúi rúi bàn luận về y phục và đồ trang sức. Mấy vị nam nhân lập tức cam bái hạ phong, nhanh chóng lùi ra, nhường vị trí cho các nàng. Nhất Tiểu Hồng Trần tươi cười rạng rỡ cùng thảo luận với các nàng, lại có Đào Từ Yêu Yêu và Ma Hôn Quý Cơ rút kinh nghiệm từ bản thân ra để thuyết giáo các nàng, mấy nữ hài tử kia liền nhao nhao cầu khẩn nàng giúp họ chế tác ra một ít quần áo và đồ trang sức thật đẹp, trong khoảnh khắc nàng tiếp nhận liền tiếp mấy đơn đặt hàng liền.

Một lát sau, Yên Ngừ liền triệu tập mọi người : "Hôn lễ sắp bắt đầu, thỉnh mọi người cất vũ khí, pháp bảo, chia thành hai bên, nam bên trái, nữ bên phải, nhân yêu* đứng ở giữa." Rất nhiều người đang đứng đó cùng cười ồ lên, nhao nhao gọi tên mấy cái nick nữ, muốn các nàng đứng ở giữa. Mấy vị nữ đó cũng không kém chút nào, hùng hồn đáp : "Nhân yêu thì sao ? Người ta không thể yêu cái đẹp sao ? Xì."

Vừa cười vừa đùa như vậy, mọi người vừa cất vũ khí, pháp bảo vào túi, chia làm hai bên đứng nghiêm chỉnh, Công Tử Vô Kỵ và Ma Hôn Quý Cơ đứng ở giữa, trông càng nổi bật.

Yên Ngừ nói tiếp : "Ta là người đứng ra cử hành hôn lễ, chủ hôn là bang chủ Công Tử Tiểu Bạch của chúng ta, người làm chứng là Công Tử Liên Thành, phù rể là Công Tử Phù Tô, phù dâu là Đào Từ Yêu Yêu, xin mời bốn người ra đứng cạnh tân nhân", bốn nhân vật đại danh鼎鼎 lập tức đứng lên bên cạnh.

Có nhiều người không kiên nhẫn nổi, liền nhao nhao dùng kỹ năng chúc phúc, ném về phía đôi tân nhân, từng quãng sáng màu vàng đầy hoa lệ bay chung quanh bọn họ, có người lại phóng ngay bên mình, nhìn qua giống như pháo hoa bắn lên rực rỡ, hoặc giống như ánh sao bắn tung ra bốn phía, làm khung cảnh xung quanh càng đặc biệt hoa lệ.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn cảnh tượng xung quanh mỉm cười liên tục. Tuy rằng chỉ là trò chơi, nhưng không khí của buổi hôn lễ này không kém sự thật chút nào. Nàng cũng giống như những vị khách khác, liên tục sử dụng kỹ năng chúc phúc, dùng những biểu tượng mỹ lệ chói lọi để biểu đạt lời chúc mừng của mình đối với tân nhân.

Yên Ngừ đợi mọi người sử dụng hết kỹ năng, tiến vào giai đoạn chờ, không có khả năng tiếp tục ầm ĩ, mới trình trọng tuyên bố trên [thế giới] : "Bây giờ hôn lễ chính thức bắt đầu."

Tất cả mọi người đều cùng yên tĩnh trở lại.

Yên Ngừ tiếp tục phát ngôn trên [thế giới] : "Công tử Vô Kỵ, nguoi có đồng ý cưới Ma Hôn Quý Cơ làm vợ, cho dù là nghèo hèn hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, vẫn nguyện ý không rời, bên nhau cho tới cuối cuộc đời không ?"

Công tử Vô Kỵ cũng trả lời trên [thế giới] : "Ta nguyện ý"

Yên Ngừ lại hỏi : "Ma Hôn Quý Cơ, nguoi có đồng ý gả cho Công tử Vô Kỵ, cho dù là nghèo hèn hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, vẫn nguyện ý không rời, bên nhau cho tới cuối cuộc đời không ?"

Ma Hôn Quý Cơ lập tức đáp : "Ta nguyện ý."

Yên Ngừ nói tiếp : "Dưới sự chứng kiến của toàn cộng đồng trên thế giới, Công Tử Vô Kỵ và Ma Hôn Quý Cơ chính thức trở thành vợ chồng, chúc hai người bên nhau tới bạc đầu, vĩnh kết đồng tâm. Các vị bằng hữu, xin hãy chúc phúc cho họ"

Trong giây lát, những thân bằng hảo hữu dù có mặt trong hôn lễ hay không cũng đều chạy lên [thế giới] chúc mừng bọn họ, từng câu chúc phúc liên tiếp xuất hiện, như thủy triều nhấn chìm hết thấy những người khác trên thế giới, mọi người đành dừng lại, đứng xem sự náo nhiệt của bọn họ.

Tiết mục truyền thống kế tiếp chính là phát lì xì, Công Tử Vô Kỵ và Ma Hôn Quý Cơ cực kỳ hào phóng, tặng cho mỗi người một bình đại hồng đại lam vô cùng quý giá, mọi người nhận được đều vô cùng vui vẻ, những người nhận được lì xì lại chạy lên [thế giới], cảm ơn sự rộng rãi của hai vị tân nhân.

Những người chơi khác nhìn thấy đều không khỏi cảm thán : "Đúng là có tiền có khác"

Náo loạn hơn nửa canh giờ, mọi người mới nhao nhao rời khỏi [thế giới], lại vẫn chưa thỏa mãn, liền tiếp tục bàn luận xem nên tiến hành hoạt động gì tiếp theo để chúc mừng.

Ta Không Phải Thiên Sứ : "Bang chiến đi, kiếm một bang phái bạn bè nào đó tiến hành thi đấu hữu nghị thôi."

Đùng Kêu Ta Bảo Bối : "Rõ ràng là đi chuyển hồng danh giết người, hôn lễ mà, bỏ lựa hồng treo lựa màu trước cửa mới vui về"

Bốn vị công tử thương lượng một chút, Công Tử Tiểu Bạch liền nói : " Bang chiến thì bỏ qua, mấy bang khác cũng có đầy người kết hôn, hôm nay người ta cũng không nguyện ý đánh nhau. Giết người cũng bỏ qua, hôm nay Vô Kỵ và Quý Cơ kết hôn, chúng ta buông bỏ đồ đao, đêm nay không giết người"

Mọi người cùng cười ha ha, Đào Dao Kiến Huyết nói giỡn : " Nghe lời lão đại, tối nay chúng ta buông bỏ đồ đao lập tức thành Phật."

Có mấy người cũng giỡn theo : " A Di Đà Phật."

Công tử Tiểu Bạch cười nói : "Vậy đi, chúng ta tới chiến trường, ta với Phù Tô ở nước Sở, Liên Thành ở nước Hán, các người phân thành hai đội, một đội theo ta, một đội theo Liên Thành, tới chiến trường đánh một trận. Vô Kỵ, Quý Cơ, hai người đi hưởng tuần trăng mật đi, đừng vào chiến trường làm gì."

Trong trò chơi có mấy cái chiến trường, trong đó chiến trường Hán Sở tranh hùng là cao cấp nhất, bên trong nguy hiểm trùng trùng, người chơi vừa phải ứng phó các loại cạm bẫy, sự công kích của các loại binh tướng NPC, lại còn phải đề phòng người chơi bên đối phương tập kích, đồng thời tấn công người chơi bên đối phương, cuối cùng phải nghĩ biện pháp cướp lấy thủ cấp chủ tướng đối phương, mới tính là thắng lợi. Trên chiến trường giết người không bị thành Hồng danh, không bị mất trang bị, cũng không rút kinh nghiệm, nếu giết người chơi đối diện còn có thể tăng điểm trung thành của mình, tích lũy đến một mức nào đó còn có phần thưởng nữa, cho nên rất nhiều người chơi tranh nhau tham dự, mỗi lần muốn tới chiến trường còn phải tranh cướp vị trí báo danh, thậm chí vì thế mà nhảy cả lên [thế giới] chửi nhau.

Vừa nghe Công Tử Tiểu Bạch đề nghị, rất nhiều người chơi đều trầm trồ khen ngợi, chỉ muốn lập tức rời khỏi tháp, chạy thẳng tới NPC ở chiến trường đó giành chỗ.

Công tử Liên Thành PM cho Nhất Tiểu Hồng Trần, cười hỏi nàng : " Muốn đi xem thử hay không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thấy động lòng. Cấp bậc của nàng thấp, lại là Côn Luân, phần lớn mọi người đều không muốn cùng tổ đội với nàng, nàng mới vào chiến trường có hai lần đã rất bức mình, mất thời gian mà chẳng được gì cả, rốt cuộc cũng không vào nữa. Có Công Tử Liên Thành dẫn đội, đương nhiên sẽ không gặp tình trạng này, có điều, nàng nghĩ một chút, vẫn thăm dò một chút : " Level của ta quá thấp, cho dù có vào cũng chỉ có tác dụng tặng điểm trung thành cho đối phương, ta chết vài lần cũng không sao, chỉ sợ liên lụy tới đội ngũ của công tử"

Công tử Liên Thành hào sảng nói : " Thua thì thua, dù sao chỉ chơi cho vui thôi mà, cứ đi đi"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không cố từ chối, cười nói : " Vậy ta tới đây."

Công tử Liên Thành tổ nàng, sau đó lại tổ những người khác. Mọi người đang thương lượng xem ai về phe nào, liền nghe thấy Ma Hồn Quý Cơ và Công Tử Vô Kỵ cùng nhau loạn lên : "Thế là có ý gì hả ? Chuyện vui nào nhiệt như vậy mà không cho chúng ta tham gia sao, không được. Nơi hưởng tuần trăng mật của bọn ta là chiến trường, ai dám không cho chúng ta tham gia, ta sẽ trở mặt gấp."

Mọi người cùng cười ầm ĩ, trêu chọc hai người bọn họ một lúc, cuối cùng mới đồng ý cho bọn họ tham dự.

Sau khi phân chia đội ngũ xong, cả đám người lập tức ùn ùn kéo nhau ra khỏi tháp, muốn nhanh chóng chạy tới chiến trường.

Mấy người chơi đi đầu vừa ra khỏi tháp, chỉ thấy có vô số kỹ năng loang loáng đập thẳng vào mặt, làm bọn họ hoa cả mắt, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy máu tươi bay đầy trời, mới phát hiện ra mình đang bị công kích. Bọn họ chưa kịp nhìn rõ địch nhân là ai, đã nằm chết trên mặt đất.

Mấy người vội vàng lên tiếng cảnh báo : "Ngoài tháp có kẻ đánh lén, mọi người chú ý."

Công tử Vô Kỵ la lên giận dữ : " Ai dám tới phá hôn lễ của ta ? Ta sẽ lập tức làm thịt bọn họ." Nói xong lập tức nhảy ra.

Ma Hồn Quý Cơ theo sát anh cùng lao ra cửa tháp. Công Tử Phù Tô cũng vội vàng bay theo, cung cấp trợ giúp cho bọn họ. Công Tử Tiểu Bạch lập tức nói : " Không phải bằng hữu bán bang xin thỉnh hồi thành ngay lập tức, tránh bị ngộ thương. Huỳnh đệ trong bang, cũng xông lên cho ta."

Khải Hoàn Hào Môn vô luận là nam hay nữ, ý chí nhất thời đều dâng lên hùng hực, nhanh chóng bỏ nhào ra.

Công Tử Liên Thành cũng không dẫn đầu lao ra như ngày xưa, mà lại đứng lại dặn dò Nhất Tiểu Hồng Trần : "Nàng mau hồi thành đi, đừng để bị thương."

Nhất Tiểu Hồng Trần biết cấp bậc của mình thấp, có ở đây cũng chẳng có ích gì, liền đáp ứng một tiếng, lập tức click vào hồi thành, trực tiếp trở lại chủ thành Ma Vực. Nàng đứng tại chỗ loang quanh hai vòng, rốt cuộc vẫn không thể yên lòng, liền nhảy lên phi kiếm, bay thẳng về Phi Long tháp. Cho tới khi có thể nhìn thấy khung cảnh chiến đấu bên ngoài tháp, nàng mới dừng lại, đứng giữa không trung tập trung đứng xem.

Trong đám mây đen thỉnh thoảng có tia chớp xoẹt qua, trên mặt đất cát bụi bay mù mịt, sát khí càng nồng nặc. Trong không khí bàng bạc trước cửa Phi Long tháp, những kỹ năng hiệu quả hoa lệ không ngừng xuất hiện loang loáng, có cả loại mỹ cảm bình thường cũng như đặc biệt khiến người ta phải hoa mắt, làm người xem càng cảm thấy kinh tâm động phách.

3.

Cuộc chiến đầu phát sinh vào đêm Thất tịch ở dưới chân tháp Phi Long kéo dài ròng rã năm giờ liền, cuối cùng Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không chịu nổi, đành phải logout đi ngủ trước. Hôm sau nàng tỉnh giấc tương đối muộn, đứng là thân thể vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, không thể thức đầu đêm

được. Giống như mọi ngày, nàng vẫn tiếp tục xuống sân chạy một vòng, sau đó lên ăn điểm tâm. Sau khi dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, lúc đó nàng mới bắt đầu rửa rồi ngồi xuống, bật máy tính, online.

Cuộc chiến đêm qua nàng cũng không lo lắng cho lắm, Khai Hoàn Hào Môn có tứ đại công tử ở đó, mấy người chơi chủ lực cũng ở đó, đương nhiên không có vấn đề gì. Sau khi online, nàng xem danh sách friend, lần lượt click vào từng cái, xem bọn họ đang ở chỗ nào, chỉ thấy Kinh Ca Thủy Việt và Công Tử Liên Thành đang ở Tiên Giới, cũng hiểu là họ đang treo máy, phân nửa là người không ngồi đó. Có khả năng là Kinh Ca Thủy Việt đang đi làm, còn Công Tử Liên Thành đang nghỉ ngơi.

Trước tiên nàng vào chỉnh lý hai cửa hàng của mình, sau đó mang theo đầy đủ thuốc, chạy về chỗ ngoài thành nơi người mới sinh ra, tìm NPC tiếp đón tiếp nhận nhiệm vụ thêm một lần nữa, sau đó lập tức bị truyền tống tới Kinh Hoa Thủy Nguyệt**

Sau khi vào trong địa cung, nàng xem xét cẩn thận, phát hiện suy nghĩ ngày hôm qua của mình là chính xác. Quái ở chỗ này nhìn thoáng qua là màu hồng, không phải màu đỏ tươi, rõ ràng level chỉ cao hơn nàng từ ba tới năm cấp, nàng có khả năng ứng phó. Nàng đã từng có nhiều kinh nghiệm đánh quái trong Phò Bản, liền thả con hổ sủng vật của mình ra, lại tự mình tăng thêm trạng thái bằng những kỹ năng phòng ngự Đạo Pháp Khôn Cùng, Tam Hoa Tự Định, sau đó bắt đầu chạy tới, tìm kiếm thật cẩn thận một vị trí an toàn ở chỗ giáp ranh bảy quái, chỗ này chỉ có hai quái đứng chung một chỗ, hơn nữa đúng là quái do nhiệm vụ của nàng yêu cầu, lại cách khá xa so với bảy quái kia, không sợ bị vây công. Nàng treo máy bên cạnh hai quái đó, vừa đánh vừa quan sát, xác định là không có khả năng chết, lúc này mới đi làm việc.

Trưởng phòng nhân sự của công ty gọi điện cho nàng, tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm thương thế của nàng như thế nào, sau đó thương lượng ngày đi làm với nàng. Thấy công ty không có ý sa thải mình, trong lòng nàng cũng thoải mái hơn. Bác sĩ đã từng đề nghị nàng nên làm việc trong văn phòng một thời gian, không nên vội vã tiếp nhận những công việc ngoài trời như trước, cũng không thể tiếp nhận những việc quá vất vả, nàng trao đổi lại nguyên xi những dặn dò này của bác sĩ, sau đó hỏi tiếp tình hình hiện tại của công ty, xem có thể trở về cương vị cũ hay không, trưởng phòng nhân sự tỏ ý cân nhắc thương lượng lại với tổng giám đốc rồi sẽ quyết định sau. Nàng cũng không nói thêm gì nữa, gác máy, tiếp tục giặt quần áo, dọn dẹp phòng ốc.

Sau khi làm xong hết thấy mọi việc, nàng có cảm giác cũng hơi mỏi mệt, không khỏi hơi thất vọng đối với sự hồi phục chậm chạp của thân thể mình, có điều đây không phải là việc cứ gặp là được, đành phải ngồi trước máy vi tính nghỉ ngơi, thuận tiện xem qua tình hình đánh quái trên trò chơi một chút.

Hết thấy đều bình thường, nơi này ngoài nàng ra không còn một ai khác, cũng không có người nào kéo nàng đi chỗ khác, từ đầu tới cuối nàng chỉ ở đây đánh hai quái kia, nhiệm vụ đã hoàn thành, có điều NPC để giao nhiệm vụ lại ở chỗ Chân Trời Góc Biển, nàng có muốn tới cũng gặp phải trở ngại, đành tạm thời không nghĩ tới nữa. Dù sao đánh quái nơi đây điểm kinh nghiệm rất cao, một quái tương đương với nàng đánh hai quái ở địa ngục, với bốn quái ở bên ngoài, quả thực làm người ta thêm rỏ dãi.

Nàng hài lòng nhìn số điểm kinh nghiệm có được sau một lúc đánh quái, rồi mới click bọc đồ, để kiểm tra xem có thêm được những gì. Trong bọc rục rờ muôn màu, phần lớn những tài liệu đó nàng chưa gặp bao giờ, nàng click vào một cái xem thử, thấy thuyết minh tính chất của vật phẩm, bắt đầu ngồi tưởng tượng xem có thể dùng những vật này vào việc gì. Những thứ khác không nói, còn có một tấm đồ điệp hình thù kì lạ, hình như là một vật có thể giúp người chơi trực tiếp truyền tống tới nơi này, làm nàng vô cùng vui sướng. Điều này có nghĩa là từ nay về sau, nàng có thể hẹn mấy người Công Tử Liên Thành cùng vào đây, hộ tống nàng tới chỗ Chân Trời Góc Biển để giao nhiệm vụ.

Thế giới vẫn náo nhiệt như cũ, buôn bán, chửi nhau, cầu hôn, ly hôn, kết hôn, phản bội, vẫn y hệt như những ngày khác trong quá khứ, không có gì khác thường.

Bỗng nhiên, Kinh Ca Thủy Việt mở cửa sổ chat nói chuyện với nàng: "Cậu có biết đêm hôm qua có kẻ tới đại náo hôn lễ của Công Tử Vô Kỵ hay không?"

Nhất Tiểu Hồng Trần bình tĩnh đáp: "Mình cũng biết có chuyện này, nhưng không biết là kẻ nào tới gây rối"

Kinh Ca Thủy Việt nói một cách say sưa: "Mình nghe Tiểu Đào nói, chủ mưu là Vương Giả Càn Khôn vốn là hữu bang của Huỳnh Đệ Long Hồ Đường, có thêm một số kẻ khác theo đuôi. Đánh được một lúc, Huỳnh Đệ Long Hồ Đường, Thiết Huyết Đại Kỳ Minh cũng tới góp mặt, đánh từ Ma Vực tới Côn Luân, sau đó lại từ Côn Luân quay lại Ma Vực, kinh thiên động địa, máu chảy thành sông. Ngày hôm nay Công tử Tiểu Bạch hạ Sát Lệnh trong bang, người chơi thuộc bang bọn họ chia tổ tới từng khu vực mở rộng tìm kiếm khắp trò chơi, không quản là cấp bậc gì, nghề nghiệp gì, chỉ cần thuộc bang Vương Giả Càn Khôn sẽ giết ngay lập tức. Khắp nơi thấy nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông."

Nhất Tiểu Hồng Trần kinh ngạc hỏi: "Vì sao không có kẻ nào chạy lên [thế giới] chửi mắng?"

Kinh Ca Thủy Việt sáng khoái cười lớn: "Ban đầu cũng có kẻ chửi mắng, về sau bị giết không thể làm được gì, cũng không còn người nào chửi bới nữa. Có kẻ giải thích, có kẻ rời bang, sau này Vương Giả Càn Khôn coi như tan thành mây khói."

Nhất Tiểu Hồng Trần càng kinh ngạc hơn: "Chỉ có nửa ngày thôi sao? Nhanh vậy sao?"

Kinh Ca Thủy Việt cười nói: "Đúng vậy, nhanh như vậy thôi, cũng chẳng mấy ai tin nổi, có thể thấy thực lực của Khai Hoàn Hào Môn mạnh mẽ biết bao"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng đồng ý, nghĩ một chút, mới ngạc nhiên hỏi: "Huỳnh Đệ Long Hồ Đường, Thiết Huyết Đại Kỳ Minh không tới giúp đỡ sao?"

"Có chứ" Kinh Ca Thủy Việt tường thuật sinh động như thật: "Nhưng lần này Khai Hoàn Hào Môn xuất động toàn lực, đánh toàn diện, đánh giết ở mọi nơi, bọn họ cũng không thể cứu nổi. Có một số kẻ đi cứu người bị giết nhiều quá, cũng không chịu ra khỏi thành nữa. Rốt cuộc cũng chẳng phải huỳnh đệ đồng bang, nhiều người cũng không nguyện ý trả giá lớn như vậy."

"Ừm cũng đúng, Khoái ý ân cừ, anh hùng bản sắc." Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười "Bất quá, vì vậy mà những người hận bọn họ càng nhiều hơn."

"Trước giờ Khai Hoàn Hào Môn có sợ ai đâu, cứ để cho bọn chúng hận đi." Kinh Ca Thủy Việt tỏ vẻ căm phẫn : "Ai bảo bọn chúng dám tới quấy rối lúc người ta kết hôn ? Như vậy đáng phải gặp sét đánh."

"Ừm đúng" Nhất Tiểu Hồng Trần cũng cười vui vẻ.

Hai người tiếp tục nói một số chuyện trong bang, hàn huyên một chút về sản lượng buôn bán hai ngày qua, thảo luận một chút khả năng thay đổi của thị trường sau khi trò chơi đổi mới, xem có cần tạo ra một số mặt hàng mới không, có cần tiến hành chuẩn bị gì trước hay không. Những chuyện đó thoát nhìn không có gì, nhưng kỳ thật cũng còn rất nhiều tình tiết cần nghiên cứu, hai người nói hồi lâu, rồi mới chia tay đi làm nhiệm vụ.

Dù sao Nhất Tiểu Hồng Trần cũng treo máy, không có việc gì cả, liền hỏi thăm Thương Hải Hoàn Lưu : "Tiểu Thương Hải, dạo này kiếm được nhiều tài liệu không ?"

Thương Thảo Hoàn Lưu thành thật trả lời : " Cũng không nhiều lắm, đệ đang làm nhiệm vụ, đang muốn thăng cấp."

"Vậy thì tốt rồi." Đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần sẽ ủng hộ : "Có cần ta giúp gì không ? Nếu cần quần công quái gì đó có thể kêu ta."

"Vâng" Thương Hải Hoàn Lưu cũng không lợi dụng cơ hội này để yêu cầu nàng giúp đỡ này nọ, chỉ tiếp tục trả lời rất thành thật : "Hiện tại đệ treo máy level tăng cũng rất nhanh, tạm thời cũng không cần phiền tới lão đại."

Nhất Tiểu Hồng Trần rất thích tính tình trung hậu kiên định của hải tử này, nhân tiện đáp : "Vậy đi, để ta giúp đệ chế tạo mấy thứ trang bị cho tốt. Ma Giáo máu nhiều phòng thủ cao, đệ muốn đánh quái vượt cấp, thì thăng cũng nhanh."

"Vâng ạ." Thương Hải Hoàn Lưu thật cao hứng : "Lão đại chế tạo giúp đệ đi, đệ sẽ trả tiền."

"Không cần tiền, tặng cho đệ thôi." Nhất Tiểu Hồng Trần đáp một cách thoải mái : "Đệ mau thăng cấp nhanh lên, sau này trở thành chủ lực cho bang chúng ta là tốt rồi."

Người trong bang cũng nhao nhao theo.

Cười Thỏ Truy Rùa Đen : " Đúng đó, về sau Tiểu Thương Hải trở thành tay nắm chuyên dụng của bang ta. Đúng rồi, ta có một đôi nhân có thể tăng thêm phòng ngự rất phù hợp với đệ, lát nữa sẽ chuyển cho đệ. Mấy thứ này trên thị trường cũng khá khó tìm, coi như cũng có tác dụng."

Diêm Bán Cô Bé : " Bình thường người không mở miệng mà ? Không biết nói gì thì đừng mở miệng, không ai bảo người bị cảm kích cả. Cái gì mà tay nắm chuyên dụng chứ ? Nói khó nghe như vậy. Tương lai Tiểu Thương Hải là trụ cột của bang chúng ta, nếu có kẻ nào dám khi phụ chúng ta, đệ ấy sẽ tới chém sạch những loại rác rưởi đó. Tiểu Thiên Hải, chờ lát nữa tỷ tỷ sẽ chạy tới kho hàng, tìm thứ gì đó có tác dụng tặng cho đệ nhé."

Tay Trái Ước Định : " Tiểu Diêm nói đúng. Tiểu Thương Hải, mau thăng cấp nhanh lên, ta sẽ tặng đệ một pháp bảo cao cấp. Đệ là người do bang chúng ta bồi dưỡng lên, chắc không dễ bỏ đi đâu nhỉ?"

Tay Phải Đồng Ý : " Đúng vậy, chung quy mấy kẻ qua đường cũng không đáng tin cậy, giống như cái tên Kiếm Tẩu Thiên Phong kia, mới tới được vài ngày đã ly khai, chẳng được cái gì cả, đúng là hải tử do chúng ta nuôi dậy vẫn đáng tin hơn."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức giải thích : " Kỳ thật Kiếm Tẩu Thiên Phong cũng không phải không tốt, cấp bậc của hắn cao, ở chỗ này của chúng ta giống như anh hùng không có đất dụng võ, muốn đi bang phái khác cũng là chuyện dễ hiểu."

"Đúng vậy, đi thì đi thôi, cũng không phải chuyện gì to tát cho lắm, về sau gặp lại vẫn là bằng hữu mà." Kinh Ca Thủy Việt cười nói : "Tiểu Thương Hải đúng là hải tử ngoan, để tỷ tỷ giúp đệ nuôi dưỡng một sủng vật cao cấp, hai ngày sau sẽ tặng cho đệ."

Thương Hải Hoàn Lưu đã quen với sự trêu chọc của bọn họ, nghe thấy mọi người muốn tặng cho hắn đủ thứ tốt, liền cảm kích nói : " Cảm ơn, cảm ơn, bất quá ta không thể lấy không của mọi người được, vẫn phải trả tiền."

Nhất Tiểu Hồng Trần ôn hòa nói : "Thăng level tốn rất nhiều tiền, tiền đệ khổ cực kiếm được dùng để mua được đi. Đệ phòng thủ cao, hồng được dùng rất nhiều, đệ lại không có kỹ năng tự hồi nội lực, nên dùng lam được như uống nước, tiêu hao rất nhiều. Dù sao bọn họ cũng lắm tiền, cắt của đại địa chủ một vài phân đất cũng chẳng sao."

Mấy người kia vội vàng kêu oan : "Lão đại, bọn ta đâu có giàu có như tỷ đâu ? Tỷ tỷ mới đúng là kẻ có tiền, bọn ta chỉ đủ ăn."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền phát ra nụ cười âm hiểm : " Đừng khiêm tốn, bây giờ muốn giàu cũng muộn rồi, bộ mặt thực sự của bọn người đã sớm bại lộ rồi"

Mấy người kia liền than thở : "Lão đại thật gian trá."

Cười đùa một lúc, Hứa Nhược Thần nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên, liền bỏ đấy ra nghe.

Vẫn là trưởng phòng nhân sự, "Nhược Thần, tôi đã báo cáo tình huống của cô với tổng giám đốc, theo ý của tổng giám đốc thì thân thể của cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, tạm thời không thể làm những hạng mục thuộc công trình. Hiện tại công ty của chúng ta chủ yếu hướng vào những hạng mục vườn

cây, bên B thường yêu cầu chúng ta khi thiết kế phương án phải kèm theo bản dự toán công trình, cho nên giám đốc muốn thành lập một phòng dự toán, muốn giao cho cô phụ trách, cô thấy sao ?"

Hứa Nhượng Thần nghĩ một lát, mới nói : "Tôi cũng thấy hứng thú, có điều trước kia chưa từng làm, sợ làm không tốt."

Vị trưởng phòng nhân sự kia cũng là một nam tử trung niên, bình thường đối với người ngoài rất ôn hòa, cũng có lòng cổ vũ đối với những người trẻ tuổi, liền cười nói : "Những năm gần đây, năng lực của cô thế nào tôi cũng tận mắt nhìn thấy, tổng giám đốc cũng hiểu rất rõ, chúng tôi tin tưởng cô có thể làm tốt."

Hứa Nhượng Thần liền thoải mái đáp : "Nếu vậy thì tốt, xin cho tôi làm thử."

Trưởng phòng nhân sự cũng thực vui vẻ : "Nếu thân thể của cô đã tốt hơn một chút, thì bớt chút thời gian tới công ty, tổng giám đốc muốn thảo luận với cô một chút về kế hoạch thành lập phòng dự toán. Sau đó cô có thể tiếp tục nghỉ ngơi, có thể mang về nhà làm một chút, cho tới khi khôi phục hoàn toàn, thì tới công ty thành lập phòng."

Hứa Nhượng Thần nhìn đồng hồ đáp : "Vậy tôi qua liền đây."

Đặt điện thoại xuống, nàng mở máy tính, tiếp tục treo máy ở địa cung, sau đó mới lái xe tới công ty.

4.

Cuộc trao đổi với tổng giám đốc cũng hết sức thuận lợi, Hứa Nhượng Thần đã công tác ở công ty tới vài năm, ông ấy cũng nắm rõ được sự xuất sắc của nàng, cũng rất tán thưởng nghị lực, tinh thần làm việc chuyên nghiệp cũng như thái độ luôn mạnh dạn đi đầu của nàng, cho nên mới có thể tiếp nhận nàng trở lại làm việc sau một thời gian dưỡng thương dài như vậy, hơn nữa lại giao vị trí trưởng phòng dự toán rất trọng yếu này cho nàng.

Sau khi Hứa Nhượng Thần và Tổng Giám Đốc đạt tới sự thỏa thuận chung xong liền về nhà, lập tức tìm kiếm tư liệu, lại gọi điện thỉnh giáo một số bạn học cũ cũng làm về dự toán, sau đó bắt đầu lập đề cương sơ lược về công việc này.

Hai ngày thoáng cái đã trôi qua, lúc online nàng cũng chỉ chỉnh lý cửa hàng, sau đó tới "Kính hoa thủy nguyệt" treo máy. Cũng bởi vì nàng chỉ muốn lấy được Bồ Đề Xả Lợi, cho nên nàng cũng không hé răng cho bất kỳ ai về cái địa phương này. Cấp bậc của nàng không cao, lại thuộc môn phái Côn Luân đánh đơn rất kém, nếu như bị người khác phát hiện ra phương pháp vào đây, thì nàng cũng khó có thể treo máy ở đây nữa, khẳng định là nếu không bị người khác cướp quải, thì cũng là bị kẻ khác giết cho bằng được. Chính vì vậy, từ đầu tới cuối cũng chỉ có mình nàng treo máy ở đây, điểm kinh nghiệm tăng vù vù, mỗi ngày thăng một level, làm nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Ngoại trừ việc chế tạo cho Thương Hải Hoàn Lưu một bộ trang bị cao cấp, nàng cũng không làm thêm bất kỳ đơn đặt hàng nào, thật sự không có thời gian rảnh, cũng may mấy nữ hài tử kia đều biết tài liệu khó tìm, cần nhiều thời gian, nên cũng không thúc giục nàng. Phần lớn thời gian hàng ngày nàng đều thu thập tài liệu soạn đề cương, online cũng chỉ treo máy, cũng không quan tâm tới chuyện khác.

Cuối tuần, lại là ngày công thành. Lần này, mặc dù Khai Hoàn Hào Môn vây đuổi chặn đường, cướp Boss, cướp đá, nhưng Huy Hoàng Vương Triều và mấy bang phái liên minh dựa vào nghị lực kiên cường, cuối cùng cũng hoàn thành đủ những điều kiện để có thể báo danh công thành, chạy tới báo danh vào những giây phút cuối cùng.

Hết thấy người chơi trên toàn thế giới đều chú ý tới tin tức về thành chiến, trên bảng thông cáo thỉnh thoảng mới phát sinh về thông tin thành chiến, thủ thành đương nhiên không cần nói, chính là Khai Hoàn Hào Môn, công thành là Huy Hoàng Vương Triều, hiệp trợ công thành có hai bang, đương nhiên là Thiết Huyết Đại Kỳ Minh và Huỳnh Đệ Long Hồ Đường. Hai bên đã sẵn sàng ra trận, một bên ý chí chiến đấu ngất trời, một bên tinh thần nhiệt huyết sôi sục, trên [thế giới] không ngừng xuất hiện những tiếng hoan hô chúc tụng, có người thuộc phe cánh của bọn họ cũng có người chơi thuộc bang phái trung lập, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Tới lúc bắt đầu công thành, cuối cùng Hứa Nhượng Thần cũng tạm gác công việc lại, mở cửa sổ trò chơi, chú ý tới tin tức của hệ thống về thành chiến.

Khinh Ca Thủy Việt PM nàng : "Đạo gần đây cậu bận rộn lắm hả, chẳng thấy mặt đâu cả."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : "Đúng vậy, bắt đầu đi làm trở lại rồi, nên cũng khá bận rộn."

Hai người liền treo máy nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên đùa giỡn với những người trong bang, sau đó ngạc nhiên phát hiện, chỉ trong hai ngày mà Thương Hải Hoàn Lưu đã tăng mười level, không kìm được đều chạy ra tán thưởng cậu.

Vừa nói vừa cười, bất giác đã qua hai giờ đồng hồ. Bỗng nhiên, có một người đột nhiên chạy lên [thế giới] nói : "Khai Hoàn Hào Môn làm mất thành rồi."

Sau đó, lại có kẻ giống trống khua chiêng trên [thế giới] chúc mừng : "Chúc mừng Huy Hoàng Vương Triều thành công chiếm được Vân Trung Thành, quả nhiên là thực lực bất phàm, vừa ra tay đã chém tướng đoạt thành!"

Cả server đều sôi trào, những câu nói trên [thế giới] như thác lũ không ngừng trôi qua loang loáng, đều là bằng hữu của kẻ thắng chạy lên chúc mừng, đương nhiên, cũng không thiếu kẻ chạy lên giễu cợt Khai Hoàn Hào Môn.

Phong Sinh Khởi Thủy là bang phái trung lập, trước giờ không liên quan tới ân oán giang hồ, lúc này cũng chỉ gọi là đứng nhìn bình luận suông, có điều, Khai Hoàn Hào Môn có thực lực siêu cường như vậy mà chỉ trong một trận chiến đã đánh mất thành, làm bọn họ thực bất ngờ, mọi người đều nhao

nhao nghị luận trong bang, đều cảm thấy nghi hoặc vô cùng

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng có phần mờ mờ mịt mịt, nên cũng không nhiều lời trong [bang phái] nữa, chat riêng với Khinh Ca Thủy Việt : " Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cậu có biết không ?"

Khinh Ca Thủy Việt im lặng một lúc rồi mới đáp : " Mình đã hỏi Tiểu Đào rồi, nhưng hình như tâm trạng của hắn rất khó chịu, cũng không chịu nói gì, cuối cùng chỉ nói có ba chữ, có nội gián. Mình đã kêu hắn nói cho rõ, nhưng hắn cũng không chịu nói tiếp. Nếu không, cậu thử hỏi mấy vị công tử xem "

"Thế cũng không hay." Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ tới lui một hồi, cũng cảm thấy không thỏa đáng : "Trong bang của họ có chuyện, mình cũng không tiện hỏi kỹ, không biết đứng trên góc độ nào để hỏi"

"Sao lại không có quan hệ gì ? Mấy người không phải bạn bè sao ?" Khinh Ca Thủy Việt cũng không cho thế là đúng : " Bạn bè quan tâm lẫn nhau, chuyện rất bình thường mà."

"Thôi bỏ đi." Nhất Tiểu Hồng Trần tỉnh táo trở lại : "Bọn họ bị mất thành, khẳng định là còn phải giải quyết rất nhiều việc phía sau, mình cũng không tiện gây thêm phiền hà cho họ. Thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, lần này mất thành, lần sau đoạt lại, cũng không phải cái chuyện gì quá nghiêm trọng, nếu mình cố tình hỏi han, có khi lại làm họ thấy không thoải mái ấy chứ."

"Vậy cũng phải." Khinh Ca Thủy Việt tỏ vẻ đồng ý : "Được rồi, bọn mình không hỏi nữa, đợi cuối tuần sau xem họ công thành lại như thế nào."

"Ừ." Tuy rằng Nhất Tiểu Hồng Trần nói như vậy, nhưng cũng không yên lòng chút nào, vẫn click vào bùa hồi thành, trực tiếp trở lại Kim Đài, chạy tới điểm truyền tống tới Vân Trung Thành.

Kỳ thật nàng cũng không biết từ Vân Trung Thành truyền tống ra, sẽ ra chỗ nào, chỉ biết chỗ này là điểm để truyền tống vào thành, cũng không chắc là ra khỏi thành cũng ở chỗ này. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an, nghĩ lại cũng không biết vì lý do gì, đành phải yên lặng đứng đó nhìn. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nơi đó cũng không xuất hiện bất kỳ người nào. Cho tới lúc thành chiến đã kết thúc được một giờ đồng hồ rồi, nàng cũng hiểu rằng nơi này không phải là nơi truyền tống ra khỏi thành, đành quay về cửa hàng của mình, vừa lơ mơ vừa sắp xếp hàng hóa, bổ sung những thứ đã bị bán hết, sau đó tiếp tục tới Kính Hoa Thủy Nguyệt treo máy.

Lúc truyền tới chỗ đó, sự bất an trong lòng nàng càng thêm mãnh liệt, lại không biết vì lý do gì. Nàng cảm thấy tâm phiền ý loạn, nhìn thấy những quái thú kì dị đang đứng trước mặt đây, bỗng nhiên hạ quyết tâm, tăng thêm trạng thái phòng ngự rồi vọt tới. Một tay nàng cố gắng thêm hồng được, một tay click chạy thật nhanh về phía Chân Trời Góc Biển. Uống đại hồng liên tục, rốt cuộc cũng không bị ngã chết giữa đường, có thể thành công tiến tới trước mặt NPC nhanh chóng giao nhiệm vụ.

Quái tiếp theo phải đánh không nằm ở cửa động, mà nằm ở giữa địa cung, muốn hoàn thành nhiệm vụ tất phải nguy hiểm tới tính mạng, Nhất Tiểu Hồng Trần xem lại số lượng được và Hoàn Hồn Đan trong bọc, quyết định tiếp tục nhiệm vụ đánh quái. Một lần nữa nàng cài đặt kỹ năng treo máy, xen lẫn kỹ năng phòng ngự và kỹ năng quần công, lại thả cả con hồ súng vật ra, sau đó mới phóng tới giữa địa cung.

Đường ra ngoài nguy hiểm hơn đường vào rất nhiều, nàng cũng không dám dừng lại chút nào, chỉ uống đại hồng liên tục, tự cổ vũ tinh thần một cái cho thêm phần phấn chấn, rốt cuộc cũng bỏ rơi được đám quái cao cấp ở nơi Chân Trời Góc Biển, sau đó dùng kỹ năng quần công giết được một số quái có tính bám riết lấy nàng, lúc đi tới cửa động chỉ còn có hơn mười quái tiến lên vây công, lúc này mới thở phào một hơi. Nàng dùng lam được bỏ đầy nội lực, điều chỉnh trạng thái cho tốt, cuối cùng mới tiếp tục xuyên qua bầy quái, đi tới chỗ quái mà nhiệm vụ chỉ định, vừa đánh vừa chạy, cũng không dễ gì mới tìm được một chỗ tương đối tốt để treo máy, mới dừng lại.

Nơi này có bốn con yêu thú, đối với nàng mà nói vẫn tiếp tục nguy hiểm, có điều nàng đã điều chỉnh toàn bộ kỹ năng thành quần công, nên cũng không phải vấn đề gì lớn. Mất hơn hai giờ đồng hồ mới đánh xong năm trăm quái, trong lúc đó cũng không thu được bất kỳ tin tức gì, nhưng nàng vẫn không thể bình tĩnh trở lại, ngược lại càng bất an hơn, cảm thấy có chuyện gì đó rất xấu chuẩn bị phát sinh, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào, cho nên cũng không giữ lại trong lòng.

Miền cường lắm mới có thể khống chế được tâm trạng của mình, nàng lại vọt tới chỗ Chân Trời Góc Biển để giao nhiệm vụ. Vừa mới nói với NPC được một câu, tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, khung cửa sổ chat chợt nhảy vọt lên, nàng nóng lòng xem tin tức, không kịp để ý, đã bị đồng quái cao cấp đuổi theo tới quần âu chết. Bất chấp bức bối, cũng không kịp hồi thành, nàng vội vàng click vào cửa sổ chat xem thử.

Là Khinh Ca Thủy Việt đang kêu nàng : "Mau tới, mau, mau, bọn họ quá đáng quá."

Trước giờ Nhất Tiểu Hồng Trần chưa thấy Khinh Ca Thủy Việt nói mấy câu gấp gáp mà nhát gừng như thế, hiển nhiên tình huống khá khẩn cấp, nàng nhanh chóng trả lời : "Có chuyện gì vậy ? Cậu đang ở đâu thế ?"

"Trong Khe bên cạnh địa ngục." Khinh Ca Thủy Việt khóc âm ỉ : " Bọn chúng dẫn Công Tử Liên Thành tới nơi này vây khốn, muốn luân bạch công tử."

Nhất Tiểu Hồng Trần kinh hãi, vội vàng chết hồi thành, cũng không quan tâm tới việc mất nhiều hay ít điểm kinh nghiệm, vội vàng truyền tống tới Ma Vực, chạy thẳng tới địa ngục.

Trên Ma Vực nơi nơi đều là sa mạc, thực ra về mặt địa hình cũng chẳng có gì là bí hiểm, chủ yếu toàn là những cồn cát nhấp nhô, độ dốc không đều, cũng không có cái gì gọi là Khe cả, cái "khe" mà người chơi vẫn gọi này kỳ thực là một BUG của trò chơi, cứ đi tới nơi này sẽ bị kẹt, đi không được, nhảy không lên, cũng không thể cưỡi phi kiếm được. Nếu có bùa hồi thành hoặc bùa xác định vị trí thì có thể bay đi, nếu không có, thì chỉ có chết mới có thể trở về. Đáng ghét nhất chính là, ở nơi này cũng không có quái, có muốn bị quái đánh chết để hồi thành cũng không được. Rất nhiều người chơi bị mắc kẹt đều nhảy lên [thế giới] chửi mắng công ty trò chơi, sau đó đau khổ cầu xin người nào hảo tâm chạy tới giết hắn, hắn mới có thể hồi thành. Tám

chín phần mười người chơi phải tới địa ngục làm nhiệm vụ hoặc treo máy, đều đã bị treo tại chỗ này rồi, cho dù chưa bị treo ở đây bao giờ, thì cũng không thiếu lần phải chạy tới giết bằng hữu, để giúp hấn hồi thành. Bởi vậy cái "Khe" ở địa ngục này tương đối nổi danh, rất nhiều người chơi coi đây là trò đùa, nhắc tới liền chọc ghẹo lẫn nhau, không ngờ bây giờ lại có kẻ lợi dụng nó để hại người, thực là tính toán vô cùng tường tận.

Khu vực Ma Vực này rất lớn, trước giờ Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không như bây giờ, cảm thấy con đường này dài như thế, tựa như vĩnh viễn không đi tới điểm cuối. Nàng vừa chạy vừa hỏi : "Không có người nào ở Khải Hoàn Hào Môn tới trợ giúp hay sao ?"

"Không có, không thấy một ai cả." Kinh Ca Thủy Việt vừa khóc vừa nói : " Mình muốn mách Tiểu Đào, để hấn gọi người trong bang tới, có điều không thấy Tiểu Đào online. Sau khi bọn họ bị chiếm thành, phần lớn mọi người tâm trạng không dễ chịu, rất nhiều người logout, những người mình quen đều không online."

Nhất Tiểu Hồng Trần mở list friend, quả nhiên, mấy người bạn ở Khải Hoàn Hào Môn của nàng không online, bao gồm cả ba vị công tử và Đào Từ Yêu Yêu, Ma Hồn Quý Cờ, hết thấy nick đều xám xịt, đều biểu hiện là không online.

Kinh Ca Thủy Việt bỗng nhiên nhắc nhở nàng : "Bên ngoài chỗ này có rất nhiều kẻ chặn đường, cậu cười phi kiếm bay vào, bằng không sẽ bị bọn họ giết ngay lập tức."

"Cậu đang ở đâu ?" Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ quan tâm hỏi : " Cậu đang ở chỗ nào, đang như thế nào ?"

Kinh Ca Thủy Việt không còn lời nào để nói : "Bị thầy thuốc của bọn họ cho ngủ rồi, không động đậy được. Bọn họ dẫn theo rất nhiều thầy thuốc, một mực cưỡng chế Công tử phục sinh."

Cái hành động gọi là luân bạch, mặc dù mọi người đều biết là có thể làm như vậy, có điều từ lúc trò chơi bắt đầu mở cửa tới giờ chưa có người nào thực sự trải nghiệm. Cũng không có cái gì gọi là huyết hải thâm cừ, bình thường giết để đối phương rút một hai level đã dừng tay, nếu cố tình giết cho một người chơi cao cấp rơi xuống cấp bậc người chơi mới, làm thế cũng thực khát máu, cũng dễ khiến cho người người công phẫn, có thể dẫn tới sự trả thù hung mãnh, cho nên người chơi bình thường sau khi cần nhắc lợi hại, đều không bao giờ nghĩ tới việc áp dụng biện pháp đó. Không nghĩ tới, hành động luân bạch phát sinh đầu tiên lại xảy ra đúng trên người Công tử Liên Thành.

Từ xa xa Nhất Tiểu Hồng Trần đã thấy kỹ năng loang loáng, liền lập tức nhảy khỏi Bạch Kỳ Lân, giẫm lên phi kiếm, phóng lên không trung, sau đó mới bay tới nơi.

Lúc này nàng đã có thể thấy trên bàn đồ có hai chấm sáng màu lam rực rỡ, ghi rõ có hai friend đang ở đó, nàng xem thử, quả nhiên một cái ghi là Công tử Liên Thành, một cái ghi là Kinh Ca Thủy Việt, hai người đều ở sát gần nhau. Nàng có thể thấy bọn họ, đương nhiên bọn họ cũng có thể thấy nàng.

Công tử Liên Thành lập tức chat với nàng : "Đừng tới nữa, cũng kêu phó bang của nàng trở về thành ngay đi, đừng ở đây làm gì nữa."

Nhất Tiểu Hồng Trần nói : "Ta tới đây", sau đó nhảy từ trên phi kiếm xuống.

Chỗ này có quá nhiều người, kỹ năng liên tiếp phát ra những tia sáng chói mắt, đám đông chen chúc đông đảo, mặt đất không ngừng chấn động, lần đầu tiên Nhất Tiểu Hồng Trần rơi vào giữa chiến trường như thế này, nhất thời không thể thích ứng, căn bản không thể nhìn rõ ai với ai. Không đợi nàng kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt kim quang chớp động, nàng đã bị thầy thuốc làm ngủ vùi, đành đứng im bất động ở đó.

Phía trước chợt có kẻ kêu lên : " Đừng giết nàng"

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa nhìn thấy danh tự của người vừa thốt lên, quả thật không dám tin vào mắt mình nữa.

Trong chốc lát, có một người đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Hấn mặc một bộ đồ kỵ sĩ màu trắng bạc rất anh tuấn, trên đầu là bốn chữ "Kiếm Tẩu Thiên Phong" màu đỏ rực chói mắt, tên bang phái lại càng chói mắt hơn : "Huy Hoàng Vương Triều"

Hấn không cười tọt ky, mà tiêu sái rảo bước tới trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần, nói với nàng : " Hồng Trần Bang chủ, nàng không nên tới nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phụng Hoàng niết bàn

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn chăm chăm vào vị hồng danh kỵ sĩ trước mặt, hỏi một cách phẫn nộ "Vì sao ngươi phải làm vậy ?"

Kiếm Tẩu Thiên Phong bình tĩnh đáp : " Từ xưa chiến tranh không ngại gian trá, ta làm như vậy cũng là chuyện rất bình thường. Người bình thường rất khó có thể tiếp cận Công tử Liên Thành, ngoại trừ mấy người bạn trong bang, hấn cũng chẳng quen thân với ai ở ngoài bang. Chúng ta bắt chợt phát hiện, ngoài những người ở trong Khải Hoàn Hào Môn, người hấn tín nhiệm nhất chính là nàng, cho nên, chúng ta dùng nàng làm cầu nối để tiếp cận hấn,

có gì sai sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần tức run cả tay, hồi lâu mới có thể đánh ra một câu coi như đầy đủ : " Bất quá chỉ là một trò chơi, ngươi cũng không có chút tính người gì hay sao ?"

"Là trò chơi, nhưng cũng là một thế giới khác, cho nên chúng ta mới cần sử dụng tới mưu lược" Kiếm Tẩu Thiên Phong vô cùng tỉnh táo : " Hồng Trần Bang chủ, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, ta vẫn coi nàng là bạn bè như cũ."

"Vô si." Nhất Tiểu Hồng Trần giận nhe răng, chỉ cảm thấy lồng ngực buốt lại, cơ hồ không thở nổi. Nàng lập tức trách mắng hắn : " Ngươi là đồ âm hiểm hèn hạ, làm ta trở thành kẻ bất nghĩa, ta không có kẻ bằng hữu như ngươi."

"Vậy thì tiếc quá rồi." Kiếm Tẩu Thanh Phong lạnh nhạt nói : " Hồng Trần Bang Chủ, tốt nhất nàng hãy ly khai đi, đứng ngơ ngẩn ở đây làm gì, để tận mắt chứng kiến bằng hữu của nàng bị luân bạch sao ? Hành động này cũng không thích hợp với một nữ hài tử, xin mời nàng về đi, dẫn theo cả phó bang chủ của nàng đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần đang muốn giận dữ mắng hắn tiếp, Công Tử Liên Thành đã mở cửa sổ chat nói với nàng : "Hắn nói đúng, nàng đi đi thôi. Ta không hy vọng nàng nhìn thấy chuyện này, chuyện này cũng không tốt gì đối với nàng. Nàng để cho ta chút mặt mũi, được không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nhìn thấy Công Tử Liên Thành, anh bị bao vây ba tầng trong, ba tầng ngoài, cho dù nàng có click vào chỗ nào đi chăng nữa cũng chỉ chạm vào kẻ khác, căn bản không thể nào bước tới được. Mà Công tử Liên Thành vốn là một người cao ngạo, đương nhiên không nguyện ý bị người ta luân bạch trước mặt nàng, đó là sự tự tôn cuối cùng của một cao thủ vậy. Thoáng suy nghĩ một chút, nàng cũng không tiếp tục kiên trì nữa : " Được, ta đi, Kiếm Tẩu Thiên Phong, ngươi lợi dụng ta, hãm hại bằng hữu của ta, chuyện này ta sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ đòi lại công đạo từ ngươi."

"Được, ta chờ nàng." Kiếm Tẩu Thiên Phong rất tiêu sái làm động tác xin mời.

Nhất Tiểu Hồng Trần nói với Kinh Ca Thủy Việt : " Việt Việt, chúng ta đi thôi."

Hai người vẫn bị thầy thuốc làm ngủ vùi, không động dậy được, nhưng có thể sử dụng bùa hồi thành, liền đồng thời trở lại trong Ma Vực thành. Kinh Ca Thủy Việt nôn nóng hỏi : " Chúng ta nên làm gì bây giờ ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần tâm loạn ý phiền : " Minh cũng không biết nữa, cậu để mình suy nghĩ một chút. Phần nữa là công tử bị luân bạch rồi, Huy Hoàng Vương Triều cũng trở thành kẻ đối địch với chúng ta, chuyện này cũng cần xử lý."

"Ừm, mình biết rồi." Kinh Ca Thủy Việt càng không biết làm gì bây giờ, chỉ đành đi lại lòng vòng tại chỗ, nghĩ ngợi lung tung.

Nhất Tiểu Hồng Trần quay sang bảo nàng : "Cậu đi thẳng cấp đi, nếu muốn đối địch thật, level của chúng ta càng cao càng tốt. Minh cũng đi làm nhiệm vụ, lát nữa về chúng mình thương lượng tiếp."

"Ừm, vậy cũng được." Kinh Ca Thủy Việt cũng chẳng khác gì nàng, trong đầu trống rỗng, chỉ dùng bản năng truyền tống tới Tiên Giới, treo máy.

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức điểm kích độ điệp trong túi, bay thẳng vào Kính Hoa Thủy Nguyệt. Lúc này đây, nàng liêu lĩnh đánh quái bất chấp mọi thứ, mấy lần chạy tới chạy lui tới chỗ Chân Trời Góc Biển, giao nhiệm vụ, tiếp nhận nhiệm vụ mới, trên đường chết vô số lần, lại dùng Hoàn Hồn Đan phục sinh tại chỗ, tiếp tục uống được tiếp tục làm tiếp. Nàng muốn nhanh chóng lấy được Bồ Đề Xá Lợi, nhanh chóng hoàn thành thật tốt bộ đồ kia.

Đêm hôm ấy dài đằng đẵng, trên thế giới sóng êm gió lặng, ngoại trừ kẻ tập kích và Nhất Tiểu Hồng Trần, Kinh Ca Thủy Việt, tựa hồ cũng không có một ai biết rằng, ở một địa phương nọ trên thế giới, có một người không ngừng từ vong, không ngừng bị cưỡng chế phục sinh, không ai hay một cao thủ tuyệt đỉnh đang rớt xuống từng bậc, từng bậc, từ từ biến thành một vị thiếu hiệp trời gả không chặt.

Sáng sớm hôm sau, lúc những tia nắng ban mai đầu tiên thoáng hiện nơi chân trời, rốt cuộc Nhất Tiểu Hồng Trần cũng đánh tới nơi Chân Trời Góc Biển, tiêu diệt xong toàn bộ quái cao cấp bên cạnh NPC, hoàn thành cái nhiệm vụ đầy gian nan này.

Vị NPC kia vô cùng vui mừng đáp : " Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, cảm ơn nàng đã giúp ta xua yêu trừ ma. Sự anh dũng của nàng giúp ta một lần nữa có thêm lòng tin vào nhân loại."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười khổ sở, trong lòng thầm nghĩ : một lần nữa ngươi lại có lòng tin vào nhân loại, còn ta lại thực sự mất đi lòng tin. Trong lòng nàng vô cùng khổ sở, cũng không có cái cảm giác vui sướng khi hoàn thành nhiệm vụ, chỉ tiếp tục click vào theo bản năng, tiếp tục xem cho xong đối thoại.

NPC lại kể tiếp một chuyện cũ rất dài dòng, đại khái là liên quan tới thân thể của Tiểu Long Nữ, nhiệm vụ cuối cùng, là yêu cầu Nhất Tiểu Hồng Trần tới tìm Phật Tổ giúp đỡ.

Nhất Tiểu Hồng Trần click vào "Tiếp thu nhiệm vụ", sau đó bị truyền tống ra ngoài, quay lại trước mặt NPC đón tiếp người mới. Lúc này trên đầu NPC không còn đèn tín hiệu nữa, chứng tỏ rằng nơi này không còn nhiệm vụ gì nữa. Nếu như không có độ điệp, nàng cũng không có khả năng tiếp tục quay trở lại địa cung kỳ lạ kia nữa.

Có vẻ như đã bước vào giai đoạn cuối cùng của nhiệm vụ, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không rảnh nghĩ nhiều, chạy thẳng tới truyền tống ở Kim Đài, bay tới núi Phổ Đà, chạy tới hòn đảo nhỏ bên bờ biển, rồi vội vàng chạy tới trước mặt pho tượng Phật Tổ.

Nàng nhảy xuống khỏi tọa kỵ, đang chuẩn bị dẫm chân lên phi kiếm, thì trước mặt đã có cửa sổ thuyết minh nhiệm vụ.

Phật Tổ : " Ngươi đã tới"

Nhất Tiểu Hồng Trần dừng lại, xem xét cẩn thận đoạn đối thoại này.

"Đúng vậy, ta đã tới"

Phật Tổ : " Bỏ đồ chẳng phải cây, gương sáng chẳng phải đài, trước sau không một vật, lấy gì làm trấn ai"

"Trần thế gặp nạn, chúng sinh chịu khổ, một mình thành Phật, nào có ích gì ?"

Phật tổ : " Thiện tai, thiện tai, thí chủ một lòng nghĩ tới người khác, đủ để tạo phúc cho muôn dân"

" Không dám, thỉnh Phật Tổ chỉ điểm bến mê"

Phật Tổ : " Thú yêu nhưng nhúc nhấp hạ giới kia phần lớn đều do lệ khí tạo thành, mà ngọn nguồn của lệ khí chính là tâm ma của con người. Tiểu Long Nữ mất đi ký ức, cũng do tâm ma khuấy phá. Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, muốn cứu vãn muôn dân, còn cần nhiều trải nghiệm, tăng cường thêm pháp lực. Với công lực hiện tại của ngươi, đã có thể thay Tiểu Long Nữ trừ tâm ma, ngươi có nguyện ý không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần không chút do dự click vào " Nguyện ý". Phía sau nàng chợt xuất hiện một boss, trên đầu dính hai chữ "Tâm ma", hiển nhiên không phải boss thì cũng là quái tinh anh. Nàng lập tức tăng thêm phòng ngự cho mình, thả súng vật lão hồ, chạy lên tấn công.

Quái này cũng dễ đánh hơn quái dưới địa cung nhiều, chỉ có tấn công lớn, phòng thủ cao, nhưng không có kỹ năng làm bất lợi cho người chơi. Nhất Tiểu Hồng Trần vừa uống thuốc, cùng với súng vật sử dụng toàn bộ kỹ năng, tấn công không tới 20' đã đánh chết được nó. Khi thân thể cao lớn của Tâm Ma ngã âm xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một viên trân châu màu vàng, trên không trung đột nhiên có muôn vạn cánh hoa hồng tung bay lả tả.

Thuyết minh nhiệm vụ lập tức xuất hiện : " Ngươi đã chém sạch tâm ma, cứu vớt muôn dân, tạo may mắn cho hồng trần, ngàn hoa tung bay, Phật Tổ vô cùng vui mừng, tặng cho ngươi một viên linh châu ước nguyện, chỉ cần tới chỗ ao sen nơi Tán Tài Đồng Tử để thực hiện."

Trước tiên Nhất Tiểu Hồng Trần nhặt viên trân châu trên mặt đất lên, sau đó mới mở túi đồ ra xem xét, chỉ thấy bên trong có thêm một viên trân châu bằng thủy tinh, còn cái vật nàng vừa lượm lên chính là Bò Đẻ Xá Lợi.

Cảm giác buồn bực trong tim đã lâu của nàng cuối cùng cũng có một chút vui mừng, lúc này, Phật Tổ lại nói với nàng : " Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, tâm ma của Tiểu Long Nữ đã bị diệt trừ, một lần nữa quay về chính đạo, ngươi cũng không cần quay lại Đông Hải nữa, tự đi lịch lãm thế giới đi. Yêu ma trên thế giới vẫn còn nhiều, muôn dân thiên hạ cần một dũng sĩ như ngươi vậy."

Nhất Tiểu Hồng Trần click "Vâng" một cái, rốt cuộc nhiệm vụ này đã hoàn thành. Trong quá trình hoàn thành nàng chết qua vô số lần, tuy có Hoàn Hồn Đan để giảm bớt tổn thất của điểm kinh nghiệm, nhưng nàng cũng bị rớt năm cấp. Có điều nàng cũng không thấy đau lòng chút nào, so với tình trạng hiện tại của Công Tử Liên Thành, bao nhiêu đây không đáng kể chút nào.

Ngoài cửa sổ, mặt trời sáng chói lọi, nàng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, mở danh sách friend ra xem thử, chỉ thấy Công tử Liên Thành vẫn đang online, mới click vào xem thử. Nhìn thấy con số 30 ở mức Level, nàng cảm thấy vô cùng xốn mắt, do dự một lúc, mới mở cửa sổ chat : " Công tử có ở đây không"

Một lúc sau, Công tử Liên Thành mới đáp lại : "Có"

Nhất Tiểu Hồng Trần nôn nóng hỏi : " Ở chỗ nào vậy ?"

Công Tử Liên Thành không trả lời câu hỏi, chỉ nói : " Nàng đừng lo lắng, ta không có việc gì cả. Hiện giờ ta đã trở thành người chơi mới, bọn họ cũng không thể giết được nữa. Ta về thành, lập tức logout đây. Nàng cũng đi nghỉ ngơi đi, đừng để mệt mỏi quá."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng vô cùng lo lắng : " Công tử còn tiếp tục chơi nữa không ?"

"Có." Thái độ của Công Tử Liên Thành từ đầu tới cuối vẫn rất dịu dàng : " Bất quá thăng cấp thêm một lần nữa, chờ huynh đệ trong bang online, để bọn họ mang ta, sẽ nhanh thôi."

Tuy rằng anh nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu rất rõ. Chỉ cần cấp bậc của anh lên tới số 31, khẳng định sẽ có người chặn giết, mà người dẫn anh theo cũng không được yên ổn. Trong lúc đang lo lắng, nàng bỗng nhiên giật mình, nhớ tới cái địa cung Kính Hoa Thủy Nguyệt. Nơi đó người khác không thể vào được, hiện tại chỉ có nàng mới có thể vào, nếu như có độ điệp, Công Tử Liên Thành cũng có thể vào, quái bên trong điểm kinh nghiệm rất cao, lại không có người quấy rầy, đúng là nơi luyện cấp tốt nhất. Nàng liền đề nghị : " Ta có một nơi rất tốt, có thể cùng công tử luyện cấp."

Những lời nàng nói cũng thật khéo léo, đương nhiên Công Tử Liên Thành cũng hiểu rõ, nhưng vẫn nhẹ nhàng từ chối : " Không cần làm chậm trễ thời gian của nàng, ta nhờ huynh đệ trong bang dẫn đi là được. Súng vật và pháp bảo của ta không bị mất, chính mình cũng có thể đánh quái vượt cấp để thăng level. Nàng cũng đừng giữ mãi chuyện này trong lòng, cũng không liên quan gì tới nàng. Đây là cái sai của người khác, nàng cũng đừng buộc mình phải chịu trách nhiệm."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng khổ sở, thấy anh liên tục cự tuyệt hảo ý của mình, trong lòng càng thêm khó chịu vô cùng, cũng không tiếp tục thuyết phục nữa : " Vậy công tử đi nghỉ ngơi đi, ta cũng logout."

Công Tử Liên Thành liền đáp " Được", rồi cũng không nói chuyện tiếp với nàng nữa.

Nhất Tiểu Hồng Trần không logout, mà chạy tới kho hàng, lấy ra những tài liệu đã thu thập đủ, bắt đầu tiến hành chế tác bộ đồ Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng như ảo mộng kia.

Chỉ cần có đủ tài liệu, có thể làm ra bản thô một cách dễ dàng, nhưng đó chỉ là bước đầu tiên. Nàng chui vào cửa hàng của mình, invisible với tất cả bạn bè, đóng tất cả các cửa sổ chat [thế giới], [bang phái], chuyên chú tinh luyện.

Trang bị càng cao cấp, tinh luyện càng dễ thất bại. Nhất Tiểu Hồng Trần liên tục khám vào, không ngừng thay đổi thử trên từng trang bị, lần mò tự tìm kiếm quy luật, cố nắm bắt được cảm giác. Trải qua mấy giờ liên tục, trọn bộ trang phục đã được tinh luyện tới cấp 9. Thế này với nàng mà nói đã là cực hạn, nàng cũng không cố cưỡng ép thêm nữa. Đứng dậy đi rửa mặt, uống một hớp nước, cho tinh thần tỉnh táo hơn một chút, nàng lại ngồi xuống, tiếp tục khám thêm đá vào trang bị.

Lấy trang bị đã được tinh luyện xong hóa thành nguyên hồn, sau đó ném nó vào trong lò luyện, mỗi viên đá có một thuộc tính khác nhau, người chơi căn cứ vào những thuộc tính mình cần, khám từng loại đá lên trang bị của mình. Mỗi một trang bị này có thể khám vào tám viên đá, lấy lý luận tiên thiên bát quái cổ xưa của Trung Quốc làm căn cứ cơ sở, chia thành cần, khôn,坎, 艮, chấn, tốn, khảm, ly, phân biệt tương ứng với thiên, địa, son, trạch, lôi, phong thủy hòa tám yếu tố, mỗi cách phối hợp những yếu tố trên lại có thể hoạt hóa ra một thuộc tính bất đồng cho trang bị. Bản thân công ty quản lý trò chơi cũng không có chỉ dẫn, toàn do người chơi tự lần mò.

Lần này Nhất Tiểu Hồng Trần làm hoàn toàn không phải vì kiếm lời, cho nên cũng không kể phí tổn, không tiếc hết thay mọi thứ quý báu cấp cho trang bị, cũng khám hết lên bộ trang bị này, nếu như sau khi hoạt hóa thuộc tính không lý tưởng, lập tức gỡ ra lắp lại. Trải qua hơn mười lần tổ hợp, cuối cùng nàng mới ngừng tay, ngăn người nhìn thuộc tính của bộ đồ sau khi hoạt hóa.

Bạo kích + 65%

Trúng một kích trí mệnh xác suất thương tổn giảm bớt 65%

36 giây miễn trừ hết thảy mọi thương tổn hay trạng thái đối địch, thời gian chờ 180s

Ân thân 30s, có thể tự do di động, nhưng nếu phát động công kích sẽ giải trừ trạng thái ân thân, thời gian chờ 360s

Con số tăng bạo kích và giảm bớt thương tổn kia đã làm người ta ghen hòng nhìn trân trối, 36s vô địch và 30s ân thân càng thêm biến thái, có bộ trang bị này, có thể coi như thiên hạ vô địch.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn bộ trang bị kia cân nhắc một hồi, coi như xong. Nàng tới chỗ Tán Tài Đồng Tử ngự tòa sen ở chỗ ao sen, giao linh châu ước nguyện ra, yêu cầu thực hiện một nguyện vọng.

Linh châu ước nguyện không mấy khi xuất hiện, ở trò chơi này chưa gặp qua, nhưng những server khác đã từng xuất hiện, có người chơi đã từng mở topic trên diễn đàn nói, cũng kèm theo ảnh chụp, bởi vậy Nhất Tiểu Hồng Trần cũng biết rằng cầm vật này có thể được lựa chọn những gì.

Tán Tài Đồng Tử khen ngợi nàng hai câu, nói muốn tặng lễ vật cho nàng, sau đó hiện ra một danh sách, cho phép nàng lựa chọn một trong những thứ đó.

Ánh mắt của Nhất Tiểu Hồng Trần lướt qua những kì trân dị bảo kia một chút, cuối cùng dừng lại ở trên viên kim cương như ý. Nhìn bản miêu tả thuộc tính cơ bản, nàng lập tức lựa chọn cái vật nhìn qua không có tác dụng gì này. Sau khi cầm lấy, nàng không ngừng một khắc, lập tức chạy vội về trong cửa hàng, sau đó khám vật này vào trang bị. Hạn chế cấp bậc của bộ trang bị lập tức giảm xuống 50 cấp, cũng có nghĩa là, trước đây nhất định người chơi phải ở level 175 mới có thể sử dụng, bây giờ chỉ cần ở level 125 là đã có thể dùng được.

Nhìn thấy kiệt tác của mình, rốt cuộc Nhất Tiểu Hồng Trần mới mỉm cười được. Kế đó, nàng gắn y phục, giày, mũ, vũ khí vào đá mặc định, sau đó chạy tới chỗ sứ giả quà tặng sử dụng loại đóng gói đặc biệt, đảm bảo rằng món lễ vật này chỉ có người nhận mới có thể mở ra, hơn nữa chỉ cần mở ra lập tức đã bị mặc định nhận lấy, không thể từ chối những trang bị này, trừ phi tới chỗ NPC đặc biệt để tiêu hủy.

Làm xong hết thảy những việc nàng, nàng cầm hộp quà tặng và hơn ba mươi cái độ điệp nhật được ở địa cung, cùng gửi một lúc cho Công Tử Liên Thành, sau đó tắt hòm thư, từ chối hết thảy bưu kiện, để phòng trường hợp lễ vật bị trả lại.

Nhìn danh sách friend, thấy danh tự của Kinh Ca Thủy Việt và Công Tử Liên Thành đều chuyển sang màu xám, chứng tỏ bọn họ đã logout, Nhất Tiểu Hồng Trần đem cương vị bang chủ truyền lại cho Kinh Ca Thủy Việt, lại gửi offline message cho Công Tử Liên Thành : " Lần trước lúc công tử tặng cho ta một pháp bảo, công tử đã từng đáp ứng ta, sẽ không cự tuyệt những thứ mà ta tặng cho công tử. Bây giờ ta tặng cho công tử một chút lễ mọn, thỉnh công tử nhận lấy"

Sau đó nàng logout, tắt máy, đi ra cửa.

2.

Hai ngày liền, Hứa Nhược Thần không hề online.

Nàng từng suy đi nghĩ lại rất nhiều, xem mình có thể làm được gì. Giết Kiếm Tẩu Thiên Phong thì đúng là nàng không có khả năng, trước giờ chưa bao giờ có trường hợp Côn Luân level thấp có thể giết được Ma giới level cao, ngược lại thì không thiếu. Đi thuê sát thủ Hồng danh luân bạch hán thì cũng có thể, nhưng việc chế tạo bộ trang bị cao cấp kia đã làm nàng táng gia bại sản, toàn bộ tài sản nàng kiếm được trong trò chơi từ trước tới giờ đều đổ cả vào đó rồi. Nạp tiền mặt vào trò chơi lại càng không thực tế, tiền lương hàng tháng của nàng chỉ đủ tiền sinh hoạt, còn tiền thuốc, tiền tắm bồn, không thể coi tiền như rác, dùng tiền để đập chết hán được.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng bế tắc vẫn hoàn bế tắc. Nếu Công Tử Liên Thành chịu đồng ý cho nàng dẫn theo, bất quá nàng còn có thể thoải mái một chút. Khả năng giết người của Côn Luân đứng hàng thứ nhất từ dưới lên, nhưng lại là lựa chọn đầu tiên khi cần mang người thăng cấp, bởi vì có thể giết quái ở phạm vi lớn, nếu trang bị tốt, còn có thể giết ngay lập tức, làm người được dẫn theo có thể thăng cấp với tốc độ tên lửa. Có điều, đối với đề nghị của nàng, Công Tử Liên Thành đã từ chối khéo, trong lòng nàng lại càng rối rắm, tựa như có một tảng đá to đang đè nặng, khổ sở tới mức nàng không thể chịu nổi.

Thân thể nàng vốn chưa hồi phục hoàn toàn, bây giờ lại gặp sự ức chế như vậy, hơn nữa lại thức thâu đêm, lại chạy tới công ty làm việc, về nhà được một chút đã phát sốt. Trong nhà nàng cũng có đủ các loại thuốc, đành tự lấy ra uống, sau đó lại trèo lên giường nghỉ ngơi. Mê man một ngày một đêm, cuối cùng mới dứt cơn sốt, nhưng cũng không còn chút khí lực, nàng đành phải mang laptop lên giường, nửa nằm nửa ngồi tiếp tục làm việc.

Trong hai ngày này, toàn bộ server Thịnh Thế đều sôi trào, phân nửa mọi người phát ngôn trên [thế giới] đều bàn luận về việc Công Tử Liên Thành bị luân bạch, mà trên diễn đàn cũng xuất hiện hẳn một topic chuyên thảo luận về sự kiện này. Trong quá khứ tại server khác cũng từng phát sinh hành động luân bạch như thế này, nhưng đó đều là những kẻ có danh vọng ý thế bức hiếp người khác, luân bạch những người chơi cấp bậc thấp, mọi người cũng chỉ chạy lên diễn đàn than thở một phen rồi thôi, đây là lần đầu tiên có người chơi cao cấp bị luân bạch. Công Tử Liên Thành được tôn xưng là đệ nhất Tiêu Dao ở Thịnh Thế, những người có thể đơn độc thắng anh cũng không quá ba người, hiện giờ bị luân bạch thành người chơi mới, thật khiến người ta phải chấn kinh. Rất nhiều người đều tỏ vẻ tiếc nuối, chửi Huy Hoàng Vương Triều là kẻ hèn hạ vô sỉ, lại có người tỏ vẻ thương tiếc, hy vọng Công Tử Liên Thành không vì thế mà từ bỏ, tiếp tục chơi tiếp, một lần nữa quật khởi, nhưng cũng không thiếu những kẻ đắc ý hả hê, vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa, nói chung là đủ mọi tâm trạng. Không khí cực kỳ náo nhiệt, có điều thủy chung cũng không thấy đương sự xuất hiện.

Hứa Nhược Thần hoàn thành sơ bộ bản báo cáo trừ bị, lúc này mới phát hiện ra điện thoại di động đã hết pin. Sợ người ở công ty không thể liên lạc được với mình, nàng vội vàng cắm sạc pin. Vừa khởi động máy, nàng nhận được vô số tin nhắn, toàn là tin nhắn của Khinh Ca Thủy Việt, muốn nàng cấp tốc online, có chuyện gấp cần tìm nàng.

Hứa Nhược Thần do dự hồi lâu, cuối cùng mới mở cửa sổ trò chơi, đăng nhập.

Nhìn thấy hình tượng Nhất Tiểu Hồng Trần quen thuộc hiển hiện trên màn hình, nàng chỉ thấy nản chí ngã lòng. Đứng ngây dại hồi lâu, nàng vẫn giống như ngày thường, lập tức chạy tới chỉnh lý hai cửa hàng.

Nhìn lại bảng tin nhắn chỉ chít chữ, cũng không phải những đơn đặt hàng hoặc những tin tức thông báo bán hàng của người chơi như trong quá khứ, đại bộ phận đều là những tin tức mắng chửi nàng. Kiếm Tẩu Thiên Phong là do nàng tiến cử với Công Tử Liên Thành, mà sau khi tiêu tử này tiến bang càng ra sức thù địch thổi phồng lên, làm cho hết thảy những người thuộc Khái Hoàn Hào Môn đều biết vì sao hán được tiến bang, hiện tại đã xảy ra chuyện như thế này, những người thuộc Khái Hoàn Hào Môn cũng bằng hữu đều tới trách mắng nàng, có người còn thốt ra những lời rất khó nghe. Ngoại trừ những lời chửi mắng, còn có nhiều người hủy bỏ đơn đặt hàng. Đặc biệt những người thuộc Khái Hoàn Hào Môn đã từng ủy thác nàng chế tác trang bị, thời trang, trang sức, tất cả đều hủy sạch đơn đặt hàng, còn phao tin sẽ không bao giờ mua đồ của nàng nữa. Nhất Tiểu Hồng Trần yên lặng xem hết những tin nhắn, sau đó lập tức khóa chức năng ghi lại tin nhắn.

Những thứ trong cửa hàng bán được cũng không ít, trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, cũng không biết nên làm gì bây giờ, liền tới kho nàng lấy về một số tài liệu, làm thêm vài thứ bỏ lên. Sau khi bổ sung hàng hóa xong, nàng mới dần dần lấy lại tinh thần, PM cho Khinh Ca Thủy Việt : "Có online không ?"

Khinh Ca Thủy Việt lập tức trả lời : " Trời ơi, rốt cuộc cậu cũng tới, làm mình gấp gáp chết."

Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ quan tâm : " Sao vậy ? Trong bang xảy ra chuyện gì hay sao ?"

"Cậu không nói tiếng nào đột nhiên mang chức bang chủ truyền lại cho mình, sau đó không chịu online suốt mấy ngày liền, cậu thử nghĩ xem người trong bang sẽ nghĩ gì ? Cho rằng cậu không chơi nữa, hết thảy mọi người đều kinh hoàng." Khinh Ca Thủy Việt tỏ vẻ trách cứ : " Chuyện xảy ra liên quan tới Kiếm Tẩu Thiên Phong cũng không thể trách cậu, hán hèn hạ như vậy, cho dù là người khác cũng tất bị mắc lừa."

"Chuyện này mình cũng hiểu, có điều chính mình cũng không tha thứ cho mình được." Nhất Tiểu Hồng Trần cười một cách khổ sở : "Mình đã làm Công Tử Liên Thành phải chịu tổn thương lớn tới như vậy, làm Khái Hoàn Hào Môn bị tổn thất tới như vậy, mình không biết phải làm thế nào để văn hòi, để bồi thường cho bọn họ, mình cũng không có khả năng đào núi lấp biển. Cậu bảo mình phải làm thế nào bây giờ?"

"Cũng không phải như vậy." Khinh Ca Thủy Việt khuyên nhủ nàng cẩn thận : "Mình đã nghe Tiêu Dao nói rồi, kẻ làm bọn họ bị mất thành không phải Kiếm Tẩu Thiên Phong. Hán vừa mới vào bang, cũng không có tư cách đảm nhận vị trí trọng yếu, công việc của hán chính là hiệp trợ thủ thành, lúc đó biểu hiện của hán cũng không tệ. Lúc Huy Hoàng Vương Triều công thành, kẻ đột nhiên phản bội bọn họ là một người đã ở trong bang hơn hai tháng rồi, bình thường rất tích cực giết người, là một trong những chiến tướng trứ danh của Khái Hoàn Hào Môn, bọn họ không bao giờ nghĩ rằng, trong những thời khắc mấu chốt đột nhiên bị hán phản bội, nên trở tay không kịp. Những người bảo hộ Trái Tim Pha Lê của thành bị hán giết sạch, bởi vậy Khái Hoàn Hào Môn mới bị mất thành. Trong lúc thành chiến Kiếm Tẩu Thiên Phong cũng không lộ chút sơ hở nào, đợi đến khi chủ lực trong bang logout gần hết, mới lừa Công tử Liên Thành tới chỗ Khe ở Ma Vực rồi vây khốn, làm Công tử bị luân bạch. Việc này cũng không có quan hệ lớn với cậu, mấy vị công tử cũng không trách cậu."

"Đó là do lòng dạ bọn họ rộng rãi, nhưng mình cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để gặp lại họ." Nhất Tiểu Hồng Trần thở dài : "Việt Việt, mình đã

thêm tên cậu thành đồng chủ nhân của cửa hàng, cậu có thể vào. Tạm thời mình cũng không muốn chơi tiếp, cậu nói với huynh đệ tỷ muội trong bang một tiếng, là mình thực xin lỗi bọn họ"

"Đừng thế." Kinh Ca Thủy Việt kinh hãi, nhanh chóng khuyên can : " Ngày hôm qua Công Tử Liên Thành cũng online, sau đó một mực tìm cậu, đợi tới nửa đêm mà cũng không thấy cậu đâu. Mình mách với Công tử là cậu mang chức bang chủ truyền lại cho mình, Công tử nhờ mình chuyển lời tới cậu, nhất định phải chờ Công tử. Hôm nay Công tử chưa online, cậu chờ một chút đi, đừng vội vã quyết định như thế."

Nhất Tiểu Hồng Trần trả lời một cách thành thật : " Mình cảm thấy rất lúng túng, rất khó chịu, không biết phải đối mặt với Công tử như thế nào nữa."

Kinh Ca Thủy Việt hoàn toàn hiểu rõ tâm trạng của nàng, cũng không biết phải an ủi như thế nào, đành cố gắng tìm lời khuyên giải nàng : " Kỳ thật chuyện này trong hiện thực cũng chẳng thiếu gì, trong công ty, trên thương trường, chỗ nào chẳng có sự lợi dụng, phản bội, công kích nhau, cậu phải thích ứng dần đi."

"Những điều mà cậu nói mình đều hiểu rõ, nhưng trong hiện thực mình cũng chẳng gặp phải bao giờ." Nhất Tiểu Hồng Trần thở dài : "Công tác trong công ty của mình cậu cũng biết rồi đấy, chỉ làm tại nơi thâm sơn cùng cốc, điều kiện gian khổ, nguy hiểm trùng trùng, người khác tránh còn không được, ai muốn tranh với mình chứ. Ngẫu nhiên có nhìn thấy mình, thì đều cố gắng khích lệ khen ngợi, chỉ sợ mình chán nản rồi từ bỏ, giám đốc lại phái họ đi thay. Cho dù giám đốc có không ngừng tăng lương tăng chức cho mình, có trợ cấp kénch xù, bọn họ cũng không chút thêm thuồng, còn biết rằng đây là mình dùng chính tính mạng của mình để đổi lấy, ai nấy đều tán thành, chẳng ai phản đối."

"Cũng đúng, mình quên mất tính chất công việc của cậu, đúng là chẳng có người nào thêm cướp đoạt của cậu cả, cũng chẳng có người nào bày mưu tính kế với cậu." Kinh Ca Thủy Việt khẽ mỉm cười : " Vậy hiện tại bổ sung thêm kinh nghiệm này đi, coi như được huấn luyện miễn phí."

"Cậu nói cứ như không ấy !" Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn cảm thấy rất khó chịu : "Kinh nghiệm như vậy thật quá đau lòng. Nếu người Kiếm Tảo Thiên Phong hại chính là mình, mình cũng không khổ sở như vậy, có điều hấn lại lợi dụng mình để đi hại người khác, hơn nữa lại làm một cách táng tận lương tâm như vậy, mình không thể nào chấp nhận cho được."

" Vậy thì báo thù rửa hận đi, việc gì phải từ bỏ." Kinh Ca Thủy Việt hưng phấn nói : "Hai ngày liền cậu không online, Khai Hoàn Hào Môn đã bắt đầu phản kích, hiện tại hình như hai bên đánh nhau cả ngày, hơn nữa mỗi lần động thủ đều là mấy chục người, trăm người một lúc, thật sự rất hoành tráng."

Nói tới những chuyện này, lẽ ra Nhất Tiểu Hồng Trần nhất định vô cùng hứng khởi hỏi han, nhưng hiện tại không có nổi một điểm hứng thú. Đánh nhau thì sao, thắng thì sao, vô luận có giết bao nhiêu người bên đối phương đi chăng nữa, thì Công tử Liên Thành đã bị luân bạch rồi, sự thật này vô phương thay đổi.

Trong lúc nàng đang hồi hận, Kinh Ca Thủy Việt lại vô cùng vui mừng nói : " Công tử Liên Thành online kìa. Kim Đài thành quá nhiều người, Công tử không muốn có người nhìn thấy, cậu có thể tới Phở Đà gặp Công tử được không ?"

Level 30 chỉ có thể truyền tống tới Phở Đà, không thể truyền tống những khu vực, trừ phi có người khác giúp đỡ tặng cho một lá bùa truyền tống. Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp ứng : "Được, mình tới đây."

Kinh Ca Thủy Việt truyền lại lời nàng tới chỗ Công tử Liên Thành, anh liền send invite tổ đội, Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức chấp nhận, thấy cấp bậc của Công Tử Liên Thành vẫn nằm ở số 30, hai ngày nay không tăng lên chút nào. Trong lòng nàng càng đau khổ, cổ họng nghẹn ngào, chạy tới chỗ truyền tống trận, bay tới Phở Đà.

Nơi này rất quanh quẽ, vừa thấy đã biết, chắc chắn anh không ở trong thành, Nhất Tiểu Hồng Trần mở bản đồ xem thử, phát hiện anh đang đứng chỗ bờ biển nơi có tượng Phật Tổ, liền chạy vội tới đó.

Người chơi mới ở level 30 không thể dùng tọa kỵ, cũng không thể cưỡi phi kiếm, Công Tử Liên Thành đứng ở nơi đó, vẫn là bộ trường y màu đen tuyền, nhìn qua có phần cô độc, cũng có phần tiêu sái, thật kỳ diệu là hai loại khí chất đó có thể hòa hợp tới như vậy. Chung quanh ngón ngang những tượng đá tang thương vì đã trải qua sự xói mòn của thời gian, càng làm tôn thêm hương vị hoang phế cho thiên địa, làm người ta có cảm giác anh đã đứng đây cả nghìn năm.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhảy xuống khỏi tọa kỵ, chạy tới trước mặt anh, trong lòng có muôn vạn lời muốn nói, lại không biết phải mở miệng thế nào.

Hai người cùng yên lặng đối mặt nhau, không nói một câu. Một lát sau, Công Tử Liên Thành mới nói : " Có thể dẫn theo ta sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy mấy chữ này, trước mắt choáng lên một cái, không kiềm nổi, lệ bắt đầu rớt quanh mi.

3.

Trong trò chơi "Truyền thuyết anh hùng" này, mẫn cấp là level 200, hiện tại Công tử Tiểu Bạch đang ở level 198, chẳng những là cấp bậc cao nhất của Côn Lôn tại server Thịnh Thế này, mà cả những server khác cũng không có kiếm khách nào có cấp bậc cao như anh, bởi vậy toàn diễn đàn đều tôn xưng anh là vị đệ nhất Côn Luân trong truyền thuyết.

Trên bảng xếp hạng cấp bậc tại Thịnh Thế này, level 198 chỉ có một người, level 197 có ba người, một trong số đó là Công tử Phù Tô, level 196 có chín người, Công Tử Vô Kỵ và Công Tử Liên Thành cũng từng nằm trong số đó, có điều trong hiện tại, bảng xếp hạng còn đó, nhưng vô phương tìm thấy tên của Công tử Liên Thành nữa.

Có người vỗ tay khen hay, lại có người nắm chặt tay tỏ vẻ thương tiếc, có điều thùy chung đương sự cũng không xuất hiện trên [thế giới], thậm chí cũng

không nhìn thấy bóng dáng của anh ở bất kỳ chỗ nào. Máy bang phải đại diện của Khải Hoàn Hào Môn mỗi ngày online đủ hai tư giờ đồng hồ tiến hành truy tìm, có điều cũng không tìm được anh. Nhất thời những lời đồn đại nổi lên từ phía, nhiều người phán đoán rằng anh nản chí ngã lòng, không chơi nữa, có người lại cho rằng anh đang luyện một nick mới, chuẩn bị quật khởi, dù sao một cao thủ bị luân bạch cũng là một sự kiện vô cùng si nhục, có thể anh sẽ từ bỏ cái nick Công Tử Liên Thành này.

Trong lúc mọi người đang xôn xao ước đoán, Công Tử Liên Thành và Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn âm thầm tổ đội luyện level ở Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Công tử Liên Thành nhàn nhả tại khu vực an toàn, rốt cuộc cũng không còn chút hào quang lãng lệ như trong quá khứ nữa. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng bắt chước tổ đội treo máy, dùng toàn kỹ năng quần công. Cũng vì treo máy tự động giết quái, Nhất Tiểu Hồng Trần chuẩn bị thật cẩn thận, vừa thả con hồ sùng vật vừa chuẩn bị đầy đủ lam được hồng được, cho nên dù bận tới mức vẫn có thể thông dong nghỉ ngơi trước máy tính.

Công tử Liên Thành dùng linh châu tăng gấp đôi điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm tăng càng nhanh hơn so với bình thường. Chỉ vòn vẹn có hai tiếng đồng hồ, anh đã lên tới level 60. Lúc này, họ mới bắt đầu nói chuyện trong [đội ngũ].

Tuy rằng Công Tử Liên Thành đã nhận được độ điệp mà Nhất Tiểu Hồng Trần gửi cho anh thông qua email từ lâu, nhưng cũng chưa dùng thử, đây là lần đầu tiên anh chính thức tiến vào địa cung này. Anh đã tìm trên bản đồ, lại hỏi ba vị công tử, cũng thấy mấy người đó nói rằng không biết gì về địa phương này, nên mới hỏi Nhất Tiểu Hồng Trần : "Làm thế nào mà nàng tìm ra khu vực này vậy ?"

"Chính là làm cái nhiệm vụ kia đấy ạ." Nhất Tiểu Hồng Trần nói một cách giản lược : "Cái nhiệm vụ Tìm Kiếm Con Sông Kí Ước kia đó. Chắc ta là người đầu tiên hoàn thành cái chuỗi nhiệm vụ này, địa cung này cũng không ai hay biết, server này không có, mà server khác cũng vậy"

"Chắc thế" Hiển nhiên là Công tử Liên Thành rất vui vẻ : "Đây đúng là khu vực lý tưởng nhất để luyện level."

"Đúng vậy" Nhất Tiểu Hồng Trần cũng vui vẻ trở lại : "Nếu không phải làm nhiệm vụ này, hoặc có độ điệp, chắc chắn người khác không vào đây được"

"Ừm, điểm kinh nghiệm khi đánh quái ở đây cũng rất cao." Công Tử Liên Thành nhìn quanh một chút, sau đó mới nói : "Chờ cấp bậc của ta tăng lên, sau đó có thể kêu những huynh đệ khác trong bang cùng vào đây luyện cấp."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không có ý kiến : "Chờ chúng ta rời khỏi đây, ta cũng sẽ kêu người trong bang vào đây luyện level."

"Vậy là đúng." Công tử Liên Thành trầm mặc một chút mới hỏi : "Vì sao nàng không làm bang chủ nữa ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần đột nhiên cảm thấy trong lòng rối loạn, nghĩ ngợi hồi lâu mà không biết phải dùng từ nào để diễn tả ý mình : "Đột nhiên cảm thấy nản chí ngã lòng, một mối quá đi."

"Nếu như quá mệt mỏi, có thể tạm thời nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một thời gian cho tốt, bất quá cũng không cần truyền lại chức bang chủ, cũng đừng nản chí ngã lòng." Công Tử Liên Thành rất ôn hòa : "Nàng có biết bộ đồ nàng tặng cho ta có giá trị như thế nào không ?"

"Đại khái cũng biết rõ một điểm, chắc xem như cao cấp đi." Nhất Tiểu Hồng Trần cười rất thỏa mãn : "Có thể tự tay làm ra bộ trang bị này, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

"Nàng nói vậy là khiêm nhường quá, bộ trang bị này sẽ làm người ta phát điên lên mất." Công Tử Liên Thành than nhẹ một hơi : "Nếu như nàng mang đi bán, cũng có thể bán được tới một vạn nhân dân tệ."

"Nhiều như vậy sao ?" Nhất Tiểu Hồng Trần rất kinh ngạc, lập tức cười nói : "Người xưa có câu "Bảo kiếm tặng anh hùng". Bộ trang phục này đương nhiên phải tặng cho bậc cao thủ như anh, mới có thể phát huy được hết khả năng của nó, bằng không, giống như mình chấu cất vào trong kho kín, cũng thật tội nghiệp cho nó đi."

Nghe nàng nói một cách cảm tính như thế, Công tử Liên Thành cũng cười : "Nàng ép ta vừa mở ra đã mặc định phải nhận lấy, ta cũng không có biện pháp nào để từ chối, có điều ta nợ nàng một cái đại nhân tình, về sau nàng không được cự tuyệt ý tốt của ta nhé."

"Anh đã tặng cho ta một pháp bảo cao cấp rồi mà" Nhất Tiểu Hồng Trần cười vui vẻ : "Hiện tại ta vẫn đang dùng đây."

"Cái đó không thể so nổi." Công tử Liên Thành lập tức trả lời : "Giá trị kém quá xa."

"Lúc ta làm bộ trang phục đó, trong lòng ta đã thầm nghĩ, nhất định phải tặng cho anh." Nhất Tiểu Hồng Trần bình tĩnh đáp : "Nếu như muốn kiếm tiền, ta có thể làm những vật khác để bán. Những loại trang phục hoặc thời trang, hoặc trang sức đều có thể kiếm tiền, có điều bộ trang phục này thực sự rất khó làm, nếu bán đi, rồi mặc ở trên người kẻ mà ta không ưa, cho dù có được bao nhiêu tiền đi chăng nữa ta cũng không vui vẻ gì."

"Nàng nói rất đúng." Công Tử Liên Thành mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, lại do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhận được nói : "Bộ trang phục này đúng là chí bảo vô giá, ta cực kỳ thích, có điều lại không muốn mặc vào"

"Vì sao vậy ?" - Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ không vui - "Chẳng lẽ trong lòng anh vẫn còn trách ta ?"

"Không phải, trước giờ ta chưa bao giờ trách nàng." Công tử Liên Thành vội vàng giải thích : "Có điều bộ trang phục này do nàng chế tạo, trên đó có ghi tên nàng, ta chỉ sợ mang tới phiền toái cho nàng. Một khi ta mặc vào bộ trang phục này để xuất chiến, tất sẽ dẫn tới sóng to gió lớn, nàng sẽ không còn được sống một cách bình thản như hiện nay nữa."

"Ta không sợ." Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười : "Bọn họ muốn luân bạch ta cũng được, không làm được là không làm được, ta cũng chẳng có cách nào cả. Tài liệu để làm ra bộ trang phục này quá khó tìm, có bốn vị công tử bọn anh với hai vị phu nhân giúp đỡ, mất nhiều ngày như vậy, mà vẫn thiếu Bò Đê Xá Lợi, may mắn là cuối cùng mới có được một viên, mới có thể làm ra bộ trang phục này, nhưng mấy loại tài liệu thu thập được đều đã dùng hết cả, về sau cũng không biết có thể tìm được thêm lần nữa hay không."

"Chuyện đó cũng không có vấn đề gì cả, nàng cần tài liệu gì, Tiểu Bạch có thể an bài huynh đệ tin cậy trong bang đi kiếm cho." Công tử Liên Thành tỏ vẻ rất chân thành : " Ta cũng không hy vọng mang tới thương tổn cho nàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần không chút nghĩ ngợi liền đáp : " Ta cũng chẳng có việc gì cả, cùng lắm chỉ ở yên trong thành không ra bên ngoài, anh cũng đừng lo lắng quá. Nếu anh không mặc trang bị ta làm ra, mới là cực kỳ lãng phí. Ta hy vọng anh có thể mặc bộ trang phục này, tung hoành thiên hạ, điều đó mới khiến ta cảm thấy vui vẻ nhất."

Công Tử Liên Thành nghĩ một chút, mỉm cười đáp : " Tốt, chờ ta lên tới level 125, sẽ mặc cho nàng xem."

Nhất Tiểu Hồng Trần thật vui vẻ, nhìn cấp bậc hiện tại của anh, tính toán một chút rồi mới nói rất hào hứng : "Với tốc độ này, chỉ cần mười ngày là có thể lên tới level 120 rồi!"

"Chẳng cần, chỉ cần năm ngày là tới mức đó rồi." Công tử Liên Thành thờ dãi : "Có điều tuần này không tham gia thành chiến được rồi!"

Nhất Tiểu Hồng Trần có phần kinh ngạc : "Tuần này còn phải công thành hay sao ? Sao mọi người không nghỉ ngơi lấy lại sức đã, cuối tuần sau tiếp tục có tốt hơn không?"

"Lần công thành này không phải nhằm mục đích chiếm lại Vân Trung Thành, đúng như nàng đã nói, thời gian quá gấp, thực lực của chúng ta không đủ." Công Tử Liên Thành phân tích một cách tỉnh táo : "Lần này, chúng ta chiến đấu vì sự tôn nghiêm của mình."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức minh bạch. Không cần biết thắng hay thua, trận này không thể không đánh, nhằm mục đích ngưng tụ lại tinh thần và nhân tâm đang rã đám của người trong bang, đồng thời cũng muốn truyền ra cho thế giới biết, Khai Hoàn Hào Môn vẫn cường đại như cũ, tinh thần của bọn họ vẫn hùng hực như cũ.

Mấy ngày tiếp theo, bọn họ cũng không màng tới thế sự, vẫn chỉ âm thầm đánh quái ở chỗ này. Mỗi ngày hai người chỉ ra ngoài một lần, thanh lý những vật thu được, xử lý chút công việc riêng tư, sau đó tiếp tục vào trong đó luyện cấp. Thời gian ra vào của bọn họ rất ngắn, hơn nữa đều vào lúc rạng sáng, là lúc người chơi tương đối ít, bởi vậy cũng chẳng mấy người biết.

Đến hôm công thành, Công tử Liên Thành đã lên tới level 115, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng lên tới level 124, chỉ cần thêm một level nữa là có thể phi thăng. Tâm trạng nàng vui vẻ hơn rất nhiều, cao hứng nói : " Chờ khi nào anh lên tới level 125, chúng ta cùng phi thăng nhé."

"Được" Công tử Liên Thành cười nói : " Hôm nay bọn ta công thành, nàng có muốn tới xem hay không?"

"Có đi được không?" Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng vui vẻ và kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên là có thể rồi." Tâm trạng của Công Tử Liên Thành hiển nhiên rất thỏa mái : "Tiểu Bạch mời nàng cùng tham dự, Vô Kỵ và Phù Tô cũng hy vọng nàng có thể tới. Dù sao hiện tại ta cũng không thể tham dự công thành được, có thể ở bên cạnh nàng cùng quan sát."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức nói : " Vậy thì tốt quá, ta đi."

Công Tử Liên Thành rất chú ý quan tâm : " Nếu bằng hữu của nàng muốn tới cũng có thể được. Ta là trưởng lão, có quyền mang thêm một tổ người*** của bang phái khác tới"

Nhất Tiểu Hồng Trần rất miễn cảm với hai chữ "bằng hữu", lập tức nói : " Một mình ta là được rồi, khỏi sợ xảy ra chuyện gì, tạo thêm phiền nhiễu cho mọi người."

Công tử Liên Thành mỉm cười : " Hồng Trần, không cần phải một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, nếu nói như vậy, chẳng lẽ cả đời này nàng không có bằng hữu nữa hay sao? Bị người khác phản bội đương nhiên rất khó chịu, nhưng những bằng hữu thật lòng kết giao nhiều gấp mấy lần những kẻ khôn khéo. Đương nhiên, thực ra ta cũng không có nhiều bằng hữu, chủ yếu là do không biết cách giao tiếp với người lạ, điều này thực cũng không phải việc gì tốt. Ta hy vọng nàng đừng giữ mãi cái tâm lý đó trong lòng, thoải mái một chút, lúc kết giao với người khác cẩn thận là đúng, nhưng cũng không cần hơi chút là cự tuyệt bằng hữu."

"Ừm, ta hiểu rồi." Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy trong lòng rất ấm áp, nhưng công thành là chuyện trọng đại, nàng vẫn quyết định chỉ một mình mình tham dự, cùng lắm thì gọi thêm cho Khinh Ca Thủy Việt. Đây là người nàng tuyệt đối tin nhiệm, khẳng định không có vấn đề gì.

Vừa nghe thấy như vậy, Khinh Ca Thủy Việt nhảy nhót không thôi : " Tốt tốt tốt, mình muốn đi, mình muốn đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần toát mồ hôi : "Đừng làm ồn ỉ, lạng lẽ vào thôn, không được nổ súng."

"Mình biết mà, cậu yên tâm đi, mình sẽ không nói với ai cả." Khinh Ca Thủy Việt vui mừng hơn hớn : "Đánh chết mình cũng không nói cho ai biết."

Buổi tối cuối tuần, Công Tử Liên Thành dẫn theo Nhất Tiểu Hồng Trần và Khinh Ca Thủy Việt chạy tới Truyền tống trận ở Kim Đài thành, cùng bay vào.

Vừa mới tiến vào, trước mắt đột nhiên sáng ngời, một khung cảnh xa hoa tráng lệ lập tức đập thẳng vào mắt Nhất Tiểu Hồng Trần.

4.

Đó chính là nơi tòa Vân Trung Thành thần bí an tọa, nhìn qua đã thấy xa hoa không bút nào tả xiết.

Công Tử Liên Thành mang theo Nhất Tiểu Hồng Trần và Kinh Ca Thủy Việt tới chỗ Vọng Hương Đài cách Vân Trung Thành khá gần, bắt đầu giới thiệu cho hai người : "Đây chính là điểm phục sinh, nếu không công hãm được cửa thành, những người chết không được thầy thuốc cứu đều hồi sinh tại chỗ này."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu rõ : "À, đây đúng là điểm phục sinh ở bên chỗ các anh."

"Đúng" Công Tử Liên Thành liền nói tiếp : "Nếu công phá thành công cửa thành, điểm phục sinh sẽ lại thay đổi."

Lúc này, những nhân ảnh không ngừng xuất hiện, đó đều là những chiến sĩ của Khai Hoàn Hào Môn. Bọn họ một khắc không dừng liên tục xông lên, lần lượt từng người, trước khi bước vào trận địa, ngang qua chỗ Công Tử Liên Thành, mỗi người đều cười rạng rỡ chào một tiếng : "Tam ca, huynh tới đó sao ?"

Công tử Liên Thành mỉm cười " Đúng vậy, tới xem mọi người công thành."

Có người nói : "Tam ca, cố lên."

Công tử Liên Thành cũng trả lời : " Cố lên"

Những người đó đều đồng loạt nhảy lên tọa kỵ, chạy thẳng ra tiền tuyến.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Kinh Ca Thủy Việt vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện tọa kỵ của bọn họ khá giống nhau, hoặc toàn là sói, hoặc toàn là hổ, có khi toàn bộ đều cười rồng, tập trung thành từng đoàn một trông cực kỳ bắt mắt và khí thế.

Kinh Ca Thủy Việt không nhịn nổi liền reo lên : " Thật giống quân đoàn thời cổ đại"

"Đúng vậy." Nhất Tiểu Hồng Trần tập trung nhìn vào đội hình chiến đấu đang ở dưới chân thành chờ xuất phát, bỗng nhiên nhận ra một ý nghĩa mới của trò chơi này. Hoàn toàn khác hẳn với cái không khí nhàn nhã lười nhác xung quanh nàng từ trước tới nay, nơi đây tràn đầy khí khái hào hùng, làm người ta thấy nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ một lát sau, Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Vô Kỵ, Công Tử Phù Tô lần lượt xuất hiện, sau khi chào Công Tử Liên Thành một câu liền vội vã chạy tới chân thành, chia nhau suất lĩnh ba đội : đội đột kích, đội công thành, đội thầy thuốc, chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, Huy Hoàng Vương Triều và mấy bang cùng phe bắt đầu chạy lên [thế giới], cười nhạo chế giễu Khai Hoàn Hào Môn là bang phái vừa bị mất thành tuần trước, khinh bỉ người vừa bị rút cấp bậc trở thành người chơi mới là Công Tử Liên Thành. Khai Hoàn Hào Môn cũng không thêm đôi co, chỉ có mỗi Công tử Tiểu Bạch chạy lên [thế giới] tuyên bố :

- Toàn thể huynh đệ tỷ muội trong bang hôm nay phóng tay mà chiến đấu, thua cũng không có vấn đề gì. Lần này chúng ta chiến đấu vì sự tôn nghiêm, chiến đấu vì vinh dự, vì những huynh đệ không thể tham gia công thành mà chiến đấu.

Sau đó, mọi người toàn bang cùng hưởng ứng trên [thế giới], mỗi người hô vang một câu

"Vì tôn nghiêm mà chiến"

"Vì vinh dự mà chiến"

"Vì huynh đệ mà chiến"

Có người còn trực tiếp nói : " Vì Tam ca mà chiến"

Công tử Liên Thành không chạy lên [thế giới], chỉ thốt một câu ở [bang phái] : "Mọi người cố lên."

Nhìn thấy những lời thề nguyền như vậy trên [thế giới] , rất nhiều người chơi đều có cảm giác kích động, có người liền chạy lên [thế giới] tôn xưng Khai Hoàn Hào Môn, chúc bọn họ công thành thuận lợi, thắng lợi trở về.

Huy Hoàng Vương Triều cũng không chửi mắng nổi nữa, toàn bang đều rời khỏi [thế giới], chuẩn bị nghênh chiến.

Đúng 8h, tất cả người chơi toàn khu nghe thấy một tiếng pháo hiệu, sau đó là thông cáo của hệ thống, cuộc chiến công thành bắt đầu

Đội đột kích dưới sự chỉ huy của Công Tử Tiểu Bạch lập tức xông ào ào lên phía trước như thủy triều. Bọn họ chia thành hai đội, vây hai bên Lạc Hà Đài, đội thầy thuốc theo sát bên cạnh họ, để kịp thời cứu viện.

Đội công thành dưới sự lãnh đạo của Công Tử Vô Kỵ lập tức xông theo, tấn công Thần Quang Tháp ở phía sau Lạc Hà Đài một cách mãnh liệt. Nếu không cướp được hai tòa tháp này trước, chỉ cần bọn họ vừa tiếp cận cửa thành, từ trên tháp sẽ bắn ra tia sét, bọn họ bị giết ngay lập tức.

Cùng lúc đó, đội phụ trợ dùng đạo cụ đặc thù triệu hoán Độc Nhân Cự Nhân, hỗ trợ đội công thành tấn công tháp.

Phía trong thành, Huy Hoàng Vương Triều lập tức tập trung toàn bộ tinh anh từ level 165 trở lên, tập trung tấn công toàn bộ vào phòng tuyến của Khải Hoàn Hào Môn, hy vọng có thể ngăn cản hành động tấn công tháp của bọn họ, bảo vệ Lạc Hà Đài.

Song phương đều là cao thủ PK, cùng chiến đấu kịch liệt dưới chân đài. Công Tử Tiểu Bạch tổng chỉ huy, các đội nhân mã phối hợp bổ sung cho nhau, thấy thuốc kịp thời thêm trạng thái, phục sinh, khiến Huy Hoàng Vương Triều không thể đột phá được phòng ngự của họ.

Mặc dù thấy thuốc không ngừng phục sinh, nhưng chiến sĩ cũng tử vong liên tiếp, có một số người không được cứu kịp, cũng không thêm nằm chờ trên mặt đất, mà lập tức quay về điểm phục sinh*****

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy phía sau Vọng Hương Đài không ngừng có người chạy ra, vừa nhảy lên tọa kỵ lập tức lại phóng thẳng về phía chiến trường. Kinh Ca Thủy Việt cũng không kiềm nổi, bất kỳ người nào chạy qua bên mình đều tự tay tăng thêm phòng thủ cho họ. Không ai nói với ai một câu, mà vẫn phối hợp cực kỳ ăn ý.

Chỉ một lát sau, đội công thành đã đập nát Thần Quang tháp, lập tức chiếm lĩnh Lạc Hà Đài. Chỗ này lập tức trở thành điểm phục sinh mới của bọn họ.

Công tử Liên Thành liền nói với hai người trong đội ngũ : "Chúng ta có thể tới Lạc Hà Đài xem chiến đấu"

Nhất Tiểu Hồng Trần và Kinh Ca Thủy Việt đồng thời vâng một tiếng, cùng nhảy lên tọa kỵ, chạy về phía Lạc Hà Đài. Bọn họ cùng trèo lên đài cao, đứng từ trên này nhìn lại, có thể thấy rõ ràng tình hình chiến đấu trong thành.

Đội công thành của Khải Hoàn Hào Môn gặp phải sự chống cự kịch liệt ở cửa thành. Dây máu của cửa thành cực dài, mà đám Côn Luân thủ thành vẫn nối đuôi nhau nhảy từ trên đầu thành xuống, tự bạo. Đây là kỹ năng tự sát tập kích của Côn Luân, giống như bom thịt người, dùng hết khí huyết và nội lực của mình, có thể tấn công hủy diệt thêm cả những mục tiêu chung quanh, có thể nổ tung một mảng lớn, làm người khác khó mà phòng bị được. Các đội viên đội phụ trợ chết liên tục, làm những người không lồ hỗ trợ công thành cũng biến mất theo, bởi vậy việc công kích cửa thành cũng không thể mau chóng được.

Lúc này, đội đột kích đã dùng thang trèo lên được trên tường thành, đột nhập vào trong thành, hy vọng chiếm được điểm phục sinh của Huy Hoàng Vương Triều. Có điều, những đội viên đội đột kích trèo được vào trong thành đều bị vây công, chết không ngừng, có mấy người cố sức vượt trùng vây, đột phá được sự phong tỏa của đám cao thủ chạy tới bên cạnh điểm phục sinh, lại bị Thần Quang Tháp và Thần tướng Thiên Giới bên cạnh hợp lực giết ngay lập tức.

Sau khi những chiến sĩ của Khải Hoàn Hào Môn vào được trong thành đều bị giết chết rồi bị đẩy ra hết, Công Tử Tiểu Bạch lập tức hạ lệnh cho đội ngũ tập trung vào công kích cửa thành, Côn Luân chú ý chặn giết từ xa những Côn Luân đang nhảy xuống của phe đối phương, cố gắng giết chết trước khi đối phương tự bạo. Cứ như vậy, công kích không ngừng, rốt cuộc cửa thành cũng bị công phá.

Lúc này, hơn một giờ đã trôi qua, từ đó cho tới lúc kết thúc công thành cũng không còn nhiều thời gian nữa. Mỗi bang nhân của Khải Hoàn Hào Môn đều biết rằng hôm nay chắc chắn không có khả năng cướp lại được Vân Trung Thành, nhưng ý chí chiến đấu của bọn họ vẫn hừng hực, dốc toàn lực tấn công thành. Mỗi thước tiến lên, được đổi bằng bao nhiêu xương máu của đồng đội, mà những người chết đi sống lại cũng không chút lui bước, vẫn ương ngạnh đối kháng cùng địch nhân như cũ.

Những kỹ năng tấn công hoa lệ chớp lóe khắp nơi trong thành, phảng phất như pháo hoa trong đêm, chiếu sáng rực cả bầu trời cao. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng nhìn khung cảnh hùng tráng trước mặt, rốt cuộc đã hiểu vì sao trò chơi này lại dùng cái tên như thế.

Truyện Thuyết Anh Hùng

Cho tới khi thời gian công thành trở về không, trận chiến này kết thúc bằng sự thất bại của Khải Hoàn Hào Môn.

Huy Hoàng Vương Triều và những bang phái cùng phe lập tức chạy lên [thế giới] hoan hô ầm ĩ, đương nhiên tiếp tục có người bắt đầu châm chọc phi báng Khải Hoàn Hào Môn. Công Tử Tiểu Bạch ra nghiêm lệnh cấm mọi người trong bang lên [thế giới] trả lời, chỉ thốt ra ba tiếng đầy hào khí : " Cuối tuần sau gặp lại."

Trận chiến này tuy thất bại, nhưng mỗi bang nhân thuộc Khải Hoàn Hào Môn một lần nữa đã có thể lấy lại được sự tự tin kiên định cùng với ý chí chiến đấu kiên cường, mà cũng có không ít những cao thủ bên ngoài nhao nhao xin được gia nhập để kề vai chiến đấu với Khải Hoàn Hào Môn.

Không khí hỗn loạn đó hoàn toàn không ảnh hưởng tới quá trình thăng cấp của Công Tử Liên Thành và Nhất Tiểu Hồng Trần, sau khi thành chiến kết thúc, họ liền cáo biệt Kinh Ca Thủy Việt, tiếp tục quay lại địa cung Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Hai ngày sau, cuối cùng bọn họ đã cùng lên tới level 125, có thể mọc cánh phi thẳng thành tiên.

Công tử Liên Thành đã từng phi thăng, không ngờ lần này nhiệm vụ nhận được không phải là hồng hóa phi thăng, mà lại là Phượng Hoàng Niết Bàn, điều này làm anh cảm thấy vô cùng tò mò, có điều, anh vẫn dẫn Nhất Tiểu Hồng Trần đi phi thăng trước, chưa làm nhiệm vụ của mình vội.

Nhiệm vụ Hồng Hóa Phi Thăng cũng chẳng phức tạp lắm, chỉ là mấy nhiệm vụ vụn vặt, đầu tiên đánh cho đủ một nghìn quái, vô luận người nào từng

chém một nghìn con cáo hay một nghìn con khỉ, về sau nghĩ lại vẫn thấy buồn nôn, có điều Nhất Tiểu Hồng Trần lại thuộc môn phái Côn Luân, chỉ cần treo mấy một chỗ không ngừng quần công, tốc độ nhanh hơn những môn phái khác nhiều.

Sau khi giết xong quái, lại còn phải tìm mấy NPC khát cái, bố thí cho mỗi người bọn họ 100 đồng vàng, sau đó mới tiến vào cao triều, đánh nhau với đốc quân Thiên Giới. Boss có thân hình khổng lồ này đúng là tiểu Cường bắt tử, máu nhiều mà phòng thủ lại cực cao, nhất định phải dùng tất cả kỹ năng, nếu chỉ chém suông thì chỉ có thể làm mất một giọt máu của nó. Công tử Tiểu Bạch là người phi thăng đầu tiên, lúc đó phải mất một ngày liền mới có thể giết được Boss này, cho tới nay đã thành một truyền thuyết, vẫn thường được người ta kể đi kể lại. Đương nhiên bây giờ không cần mất nhiều thời gian như thế, Công Tử Liên Thành chỉ kêu gọi một tiếng trong bang, đã kéo tới hơn mười vị cao thủ, cùng tấn công nó bằng đủ các loại kỹ năng. Đương nhiên Công Tử Vô Kỵ chính là lá chắn thịt, là người đánh Boss chính, những người khác chỉ đánh theo, mất nửa giờ là đã có thể hạ được nó.

Sau khi đốc quân Thiên Giới vừa ngã ầm xuống đất, tất cả mọi người đều lập tức hồi thành, bằng không nó sẽ đột nhiên xuất hiện trở lại, giết sạch mọi người ngay lập tức. Nhất Tiểu Hồng Trần đã được Công tử Liên Thành cảnh báo từ trước, vì vậy sau khi nhận được thông báo rằng nhiệm vụ đã hoàn thành, liền lập tức hồi thành, sau đó đi giao nhiệm vụ.

Trên hệ thống lập tức xuất hiện thông báo : *Nhất Tiểu Hồng Trần sau một thời gian tu luyện gian khổ, cuối cùng công lực đã đạt tới một cảnh giới mới, hồng hóa phi thăng, một truyền kỳ mới sắp sửa sinh ra.*

Thông báo này cũng chẳng nói lên cái gì cả, lần đầu tiên nó xuất hiện còn có người chú ý tới, nhưng mỗi khi có người chơi phi thăng, hệ thống đều có thông báo như vậy, dần dần, mọi người cũng chẳng thêm quan tâm, chủ yếu chẳng còn cảm giác háo hức gì nữa, mà cũng chẳng còn mấy ai chạy lên [thế giới] chúc mừng.

Phi thăng đương nhiên cần có trang bị mới, nhưng Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không còn nhiều tiền tới mức có thể đi trang bị lại hết, nên cũng không đổi đồ, chỉ nói với Công Tử Liên Thành : " Để ta theo giúp anh đi làm nhiệm vụ đi."

Hai người tiếp tục tổ đội, nên có thể yên tâm trò chuyện ở trong [đội ngũ], đương nhiên Công Tử Liên Thành không cự tuyệt, chỉ đáp một tiếng rất rõ ràng " Được."

** Nhân yêu : người chơi giới tính nam nhưng lên trò chơi lại chọn giới tính nữ hoặc ngược lại.*

*** Kinh Hoa Thủy Nguyệt : Hoa trong gương, trăng đáy nước*

**** Một tổ gồm 8 người.*

*****Thầy thuốc phục sinh thì có thể chọn hồi sinh tại chỗ hoặc hồi thành, tự phục sinh thì chỉ có thể trở về điểm phục sinh.*

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chém tướng đoạt thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần đứng ở tầng dưới cùng của Phi Long Tháp tại Ma Vực, thông qua đội ngũ nhìn chăm chăm vào tình trạng hiện tại của Công Tử Liên Thành. Trong đội ngũ còn có cả Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Vô Kỵ và Công Tử Phù Tô, bọn họ cũng không thể nào vào hiện trường, bởi vì NPC ở nơi này chỉ truyền tống người tiếp nhận nhiệm vụ vào một cái Phó Bản nào đó không ai hay biết, những người khác không thể vào theo.

Không ai dám nói nửa câu, đều vì sợ quấy rầy Công Tử Liên Thành, nếu thao tác có sai lầm hoặc trì hoãn, chỉ sợ nguy hiểm tới tính mạng. Chết ra thì cũng chẳng sao, quan trọng là nhiệm vụ bị thất bại.

Trước đó bọn họ đã chạy lên diễn đàn và trang web xem thử, đều không thấy có ai nhắc tới nhiệm vụ Phụng Hoàng Niết Bàn này, hiển nhiên là chưa từng có người nào gặp phải. Trước lúc ra khỏi thành, bọn họ đã thảo luận qua, đều cho rằng rất có khả năng chỉ có cao thủ sau khi bị luân bạch mới có thể gặp được nhiệm vụ này. Mọi người đều thấy hưng phấn, cùng nhau phỏng đoán xem Công Tử Liên Thành có nhân họa gặp phúc không, có khả năng sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được phần thưởng làm người ta thêm nhỏ dãi.

Công Tử Tiểu Bạch nói : "Xem như Liên Thành là chuột bạch đi* ? Hình như trước giờ chưa có ai đụng tới nhiệm vụ này."

Công tử Vô Kỵ cười lớn : " Làm ta muốn để cho cái bọn rác rưởi kia luân bạch thử quá đi mất."

Công Tử Phù Tô cũng cười : " Người muốn thành liệt sĩ, cũng chẳng dễ dàng gì. Ma giới máu nhiều, phòng thủ cao, quá biến thái, trang bị của người lại quá kinh khủng, cho dù có đứng im để cho người ta chém, đoán là cho dù bọn chúng chém người tới tê tay, mà cũng chưa chắc có thể chém chết được người."

Nhất Tiểu Hồng Trần suýt nữa thì phì cười.

Công tử Liên Thành cũng cười cười, lập tức đi tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này cũng tương tự như cái nhiệm vụ biến thái mà Nhất Tiểu Hồng Trần đã từng làm, cũng bắt đầu từ chỗ NPC đón tiếp người mới ở Tân Thủ Thôn.

Bắt đầu từ ngoại ô Kim Đài Thành, mỗi khu vực đều phải giết một Boss, hơn nữa toàn là những loại quái mà trước kia họ chưa bao giờ gặp, hiển nhiên là chỉ chuyên thiết kế vì nhiệm vụ này.

Quái thứ nhất chính là Tinh Gấu Đen cuồng bạo, nhìn qua thân thể của con quái này có vẻ khổng lồ, có điều bước đi chậm chạp, ngốc nghếch, căn bản không cần Công Tử Liên Thành tới động thủ, chỉ cần ba vị công tử xuất trận, hai chiêu ba đập đã lăn ra chết. Ba người chém xong con quái này cùng phản chấn quay lại, chờ Công Tử Liên Thành nói ra địa điểm tiếp theo, có điều anh lại trả lời : "Không thấy gì cả."

Mấy người cùng bắt ngờ

Công tử Tiểu Bạch lập tức nói : "Chẳng lẽ chỉ có thể một người giết hay sao ?"

Công Tử Vô Kỵ liền nói theo : "Chờ lát nó xuất hiện, người đánh chính, chúng ta chém phụ."

Công tử Phù Tô cười nói : "Liên Thành, người thả súng vật ra đánh chính, không cần tự mình động thủ."

Công tử Liên Thành liền thả súng vật báo săn làm khối kẻ nhỏ dãi của mình ra, công cao mà độ linh mẫn cũng rất cao, là chọn lựa hàng đầu cho việc tấn công chính.

Mọi người đợi một lúc, tiểu Boss kia lại xuất hiện. Công tử Liên Thành liền thả báo săn ra, con báo màu lam nhạt đẹp tuyệt tốc độ cực nhanh, nhảy lên cắn một phát. Tinh Gấu Đen cuồng bạo lập tức quay sang công kích con báo, ba vị công tử liền xông lên chém tới bời, tốc độ của Nhất Tiểu Hồng Trần chậm hơn một chút, chỉ kịp chém một kiếm, con Tinh Gấu Đen kia đã hét lên một tiếng thảm thiết, ngã ầm xuống đất.

Lần này bốn người đồng loạt hỏi : "Thấy chưa ?"

Công Tử Liên Thành hơi bức bối : "Vẫn không thấy đâu."

Công Tử Vô Kỵ không nhịn nổi : "Khốn khiếp, nhiệm vụ gì mà biến thái thế chứ ? Vì sao mà không thể đánh giúp được chứ ?"

Công Tử Tiểu Bạch cũng tức giận vô cùng : "Ta không tin, lẽ nào nhất định Liên Thành phải đánh một mình sao ? Chỗ này Boss xuất hiện level không thấp, chắc chắn càng về sau nhiệm vụ càng khó, có phải muốn người ta không thể hoàn thành không hả ?"

Công tử Phù Tô tinh táo nói : " Chúng ta thử phương thức khác xem vậy. Liên Thành, người với súng vật dùng hết kỹ năng, bọn ta chỉ chém suông, xem có được không ?"

Đương nhiên Công Tử Liên Thành lập tức đáp ứng : "Được"

Đợi tới khi tiểu Boss kia xuất hiện lại, anh để cho con báo tấn công chính, sau đó cũng xông lên, dùng toàn kỹ năng tấn công. Đứng ngoài nhìn thử, chỉ có mình anh và súng vật, huyết lượng của con Tinh Gấu Đen cuồng bạo kia giảm vô cùng chậm, quả thực rất khó đánh. Ba vị công tử và Nhất Tiểu Hồng Trần cố gắng nhẫn nại, đợi tới khi huyết lượng của con quái giảm xuống đến 90%, mới lên chém cùng, nhưng cũng không dám dùng kỹ năng, chỉ dám dùng vũ khí bình thường chém suông, còn phải giảm bớt lực công kích.

Công Tử Vô Kỵ vừa chém vừa oán hận nói : "Có kỹ năng tốt mà không được dùng, quá bức."

Công Tử Phù Tô liền chọc anh : " Người cứ coi như mình đang là tân nhân đi."

Công Tử Tiểu Bạch cũng cười nói : "Đúng vậy, thực tưởng nhớ khoảng thời gian tốt đẹp cầm mộc kiếm chém ếch** năm đó của bọn ta."

Mấy người lại cười ầm ĩ.

Mất khoảng nửa giờ, Tinh Gấu Đen cuồng bạo mới ngã ầm xuống đất, rơi ra một viên sỏi nhỏ gì đó, Công Tử Liên Thành liền nhặt lên, giờ ảnh chụp cho mọi người trong đội ngũ cùng xem.

Đó là một khối huyết thạch kỳ lạ, không có giới thiệu về thuộc tính, không biết phải dùng làm gì. Căn cứ vào kinh nghiệm lâu năm, có thể chắc hơn nửa là một loại đạo cụ dành cho nhiệm vụ cuối cùng, đương nhiên do Công Tử Liên Thành giữ lấy.

Công Tử Tiểu Bạch liền hỏi anh : "Tiếp theo phải đánh cái gì ?"

Công Tử Liên Thành nhìn chỉ dẫn nhiệm vụ, đáp : " Tới hang Vạn Phật ở Phổ Đà, đánh Cuồng Bạo Yêu Xà."

Công Tử Vô Kỵ vội vàng nói : " Được, đi nhanh thôi"

Năm người liền trở lại Kim Đài Thành, sau đó lại truyền tống tới Phở Đà, chạy tới hang Vạn Phật.

Chỗ này vốn là một sơn động khổng lồ, bốn vách tường từ chân lên tới đỉnh đều chạm trổ tượng phật, khí tức trang nghiêm. Bọn họ vừa vào trong sơn động, nhiệm vụ của Công Tử Liên Thành đã nảy ra, một con rắn khổng lồ hung hãn đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Căn cứ vào kinh nghiệm vừa rồi, lại bắt đầu từ việc Công Tử Liên Thành thả sủng vật đánh chính, sau đó anh mới lên theo. Bốn người còn lại còn chưa kịp chạy lên chém giúp, đã phát hiện ra dây máu của mình lập tức về không, sau đó chết sạch.

Đội ngũ hoàn toàn chìm vào yên lặng, một lúc sau, Công Tử Vô Kỵ mới nói: "Điện à, tự nhiên giết chúng ta, đây là cái loại quái biến thái gì chứ?"

Công tử Tiểu Bạch thở dài: "Phù Tô, có mang Hoàn Hồn đan không?" Phù Tô là thầy thuốc, chỉ có anh sống lại, mới có thể phục sinh những người khác.

Công Tử Phù Tô toát mồ hôi. Sao anh có thể biết được là sẽ xảy ra những chuyện biến thái như thế chứ? Chỉ nghĩ có cả bốn vị công tử ở đây, bất kỳ loại Boss gì cũng có thể đánh được, cho nên cũng không quan tâm có mang theo Hoàn Hồn Đan hay không. Anh giờ còn trắng đầu hàng, khóc lóc: "Không mang, vớt trong kho hàng, quên mất không mang theo. Thôi quên đi, để ta hồi thành, các người chờ ta." Anh vừa nói liền làm ngay, những người khác chưa kịp lên tiếng cản lại, anh đã tiêu thất.

Vừa chờ Công tử Phù Tô chạy từ trong thành tới, bọn họ vừa thảo luận xem làm cách nào để có thể tấn công con quái này.

Nhất Tiểu Hồng Trần hiếm khi đánh Boss, đương nhiên chưa bao giờ gặp qua loại Boss nào biến thái như thế này, cho nên nàng chỉ ngồi nghe. Nhìn thấy bọn họ thương lượng các phương án đánh Boss, nàng cảm thấy rất mới mẻ, cũng thấy rất hấp dẫn.

Công Tử Phù Tô đã nhanh chóng quay lại, đứng cách con rắn biến thái kia rõ xa, sau đó ném từng cái lực đạo luân hồi qua đó. Bốn người lần lượt đứng lên, xoay người bỏ chạy, dán mình trên vách núi, thấy con rắn kia không đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Công tử Liên Thành lại thả sủng vật ra tấn công con quái này, còn mình thì đứng im, có điều con báo mới tấn công được hai cái, đã bị giết ngay lập tức, uống đại hồng dành cho sủng vật cũng không ăn thua. Kế sách này xem ra không xai được.

Công tử Vô Kỵ liền nói: "Ta chạy lên chém thử, Phù Tô chú ý thêm trạng thái cho ta. Để xem có thể chém chết nó bằng cách nào, sau đó mới để cho Liên Thành tấn công"

"Đúng." Công tử Tiểu Bạch đồng ý: "Người lên đi, ta mở pháp trận đây."

"Ta cũng mở." Công Tử Phù Tô liền đứng sát lại.

Công tử Vô Kỵ đợi hai người bọn họ mở pháp trận xong, mới tiếp tục sử dụng kỹ năng Ma Tôn Uy Quang, có thể cản lại hết cả những thương tổn và luôn ở trạng thái vô địch, lúc này mới vọt tới trước mặt con rắn, dùng toàn kỹ năng oanh tạc.

Ma Tôn Uy Quang có thể tồn tại trong hai mươi giây, có thể miễn dịch mọi thương tổn và trạng thái bất lợi. Cường đại công kích của Công Tử Vô Kỵ chém rớt hơn một nửa dây máu của cuồng bạo yêu xà. Cho tới giây cuối cùng của Ma Tôn Uy Quang, anh lập tức mở pháp trận Vô Gian Địa Ngục, có thể làm cho mục tiêu bị giảm tốc độ và liên tục mất máu trong suốt một giờ liền.

Ngay lúc này đây, con rắn kia đột nhiên vọt lại, cắn cho hắn một phát. Một con số tổn thương khổng lồ đột nhiên xuất hiện, gấp đôi so với trị số dây máu của hắn. Công tử Vô Kỵ chết ngay lập tức. Tuy rằng những người khác đang đứng xa xa, nhưng lại phát hiện ra dây máu của mình cũng lập tức giảm xuống với tốc độ kinh người, liền vội vàng uống đại hồng để tăng lại. Dây máu của mấy người tăng lên giảm xuống mấy lần liền, cuối cùng mới ổn định trở lại.

May mắn không bị diệt cả đội, Công Tử Tiểu Bạch chợt tỉnh ngộ: "Quái này có thể thả độc, làm mọi người đều mất máu."

Công Tử Liên Thành không nhịn nổi phải giờ còn trắng đầu hàng: "Đến gần lập tức bị giết, chỉ có thể đánh xa." Tiêu Dao và Ma Giáo đều là những môn phái cận công, thế này đúng là làm khó cho anh.

Nhất Tiểu Hồng Trần linh cơ lóe động: "Đổi vũ khí đi, dùng trượng gỗ là được". Cái loại vũ khí này tương tự như kiếm gỗ, chuyên cấp cho người mới chơi, nhưng có thể đánh từ xa, không cần tới gần.

Công tử Phù Tô ném một cái phục sinh thuật cho Công Tử Vô Kỵ, sau đó nói: "Vô kỵ, người ở gần con rắn quá, nếu hồi sinh chắc chắn lại bị giết nữa, vậy hồi thành đi, mua một ít trượng gỗ mang tới đây." Chỉ cần được thầy thuốc phục sinh, có thể lựa chọn một trong hai phương pháp: hồi thành hoặc phục sinh tại chỗ.

Công tử Vô Kỵ lập tức đáp ứng, sau đó nhanh chóng biến mất. Bốn người còn lại tiếp tục dán chặt vào vách đá, nhìn con cự xà mặt người đang thần nhiên ngồi rung đùi đắc ý ở giữa động, trong lòng đều thấy bức bối vô cùng. Cho tới khi Công Tử Vô Kỵ trở về, phát từng cây trượng gỗ cho bọn họ, mấy người mới đứng im tại chỗ, tiếp tục công kích con rắn Boss lần thứ hai.

Tuy cầm trượng gỗ, không cần tiến lại gần, nhưng Công tử Vô Kỵ và Công Tử Liên Thành đều thuộc phái cận công***, nên phải đứng gần hơn ba người kia, thì mới có thể tấn công tới. Sau khi con rắn kia lọt vào công kích, lập tức nhảy về phía Công Tử Vô Kỵ ở phía bên trái, sau đó lại nhảy tới trước mặt Công Tử Liên Thành ở bên phải. Hai người này vốn quen tấn công chính, đương nhiên không có khái niệm bỏ chạy, kết quả bị giết trong nháy mắt.

Công tử Liên Thành đứng gần Nhất Tiểu Hồng Trần nhất, sau khi con rắn giết anh xong, lập tức nhảy về phía Nhất Tiểu Hồng Trần ở cách đó không xa.

Vốn là một tiểu Côn Luân yếu ớt có level không cao, ý thức chạy trốn của Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng tốt, vừa thấy con rắn nhảy tới chỗ mình, không kịp suy nghĩ lập tức sử dụng Lăng Ba Vi Bộ né ra xa.

Con rắn kia đuổi theo vai bước, liền dừng lại, do dự trong giây lát, sau đó lại quay người tấn công sang phía Công Tử Phù Tô. Nhất Tiểu Hồng Trần không kịp suy nghĩ hết lên : "Chạy mau". Chạy trốn cũng là một trong những bản năng của Tử Trúc, Công tử Phù Tô lập tức thi triển chiêu Một Hơi Ngàn Dặm, từ từ lướt ra xa, cách xa vị trí vừa rồi.

Cuồng bạo Yêu Xà vừa dừng lại, Công Tử Tiểu Bạch lại lập tức dùng trượng gỗ tấn công nó. Tuy rằng chỉ dùng vũ khí là trượng gỗ, nhưng lực công kích của anh rất cao, huyết lượng của con rắn cũng giảm bớt không ít. Không có những người khác kiềm chế, đương nhiên con cự xà liền chạy về phía anh.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy tình thế không ổn, không kịp dùng trượng tấn công, vội vàng mở pháp trận Thiên La Địa Vọng. Tốc độ của con rắn kia lập tức giảm đi trông thấy, như rơi vào vũng bùn, cả nửa ngày trời không nhích được một bước. Công tử Tiểu Bạch xoay người bỏ chạy. Con rắn kia lập tức phun ra một luồng sương mù màu xanh đậm, hình như có thể giải trừ khả năng bất lợi của mình, lại quay người sang tấn công Nhất Tiểu Hồng Trần. Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng bỏ chạy, hai người đuổi nhau vòng quanh vách núi.

Công tử Phù Tô lập tức hồi sinh hai kẻ đang nằm trên mặt đất, sau đó vung trượng tấn công cuồng bạo yêu xà, lôi kéo sự chú ý của nó lại.

Công tử Tiểu Bạch cười nói : " Hóa ra phải dùng phương pháp chơi trốn tìm mới có thể đánh chết con quái này."

Năm người nắm chắc phương pháp, đã có thể giết chết được Boss này một cách dễ dàng. Cứ truy truy trốn trốn, đẩy đi kéo lại như vậy, huyết lượng của Cuồng Bạo Yêu Xà rốt dần, cuối cùng ngã nhào xuống đất, rơi ra một viên huyết hồn kì thạch.

Ra khỏi sơn động, Công Tử Vô Kỵ cười ha ha : " Có thú vị, có thú vị, tuy rằng chết mất ba lần, bất quá vẫn rất hấp dẫn. Trong chúng ta không ai được tiết lộ phương pháp tấn công con quái này, để những người về sau bị diệt cả đoàn cho vui."

Công Tử Tiểu Bạch cũng cười lớn : "Đúng"

Công Tử Phù Tô cười nói : "Kiểu như người thế này người ta gọi là nham hiểm, bất quá ta thích"

Công Tử Liên Thành cũng mỉm cười, sau đó nói : " Đi Ma Vực."

2.

Tại Ma Vực, Boss cần giết là Cuồng bạo Sư Vương nằm ở chỗ tuyệt địa hải sa, bên cạnh nó còn bốn con sư tử con, đều là quái biến dị cao cấp.

Đối với Nhất Tiểu Hồng Trần, chạy tới nơi hải sa tuyệt địa vẫn đầy nguy hiểm, nàng mới ở level 125, hơn nữa chưa thay đổi trang bị, vẫn là một tiểu Côn Luân yếu ớt. Nàng không cầu viện, bốn vị công tử cũng chẳng hỏi qua nàng, nhưng lúc vừa ra khỏi thành, Công tử Vô Kỵ và Công tử Phù Tô rất tự nhiên đi hai bên cạnh nàng, thay nàng chịu mọi công kích của đám quái hai bên đường, bảo hộ nàng tới mức mưa gió không tới mình. Công Tử Tiểu Bạch đi phía trước cùng Công Tử Liên Thành, đương nhiên cũng rất cố gắng bảo hộ cái vị "Tiểu Tiêu Dao" vừa lên tới level 125 này.

Tới trung tâm của Hải Sa Tuyệt Địa, nhiệm vụ của Công Tử Liên Thành đã xuất hiện, năm con sư tử một lớn bốn nhỏ lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ. Rút kinh nghiệm từ hai lần đánh Boss trước, bốn vị công tử càng không dám khinh địch, cũng không dám mơ hồ trắng đen, chạy lên chém vói. Bọn họ đứng ở khoảng cách an toàn, sau đó mới cùng bàn luận cách tấn công đám Boss này.

Nhất Tiểu Hồng Trần liền đề nghị : "Có thể dùng súng vật dụ bốn con sư tử nhỏ ra chỗ khác được không ? Dù sao cũng chỉ cần tấn công con lớn là đủ ""

"Như vậy thì tốt quá rồi, chỉ sợ mấy con sư tử nhỏ kia không hăng máu, không dễ bị dụ đi." Công Tử Phù Tô trầm ngâm nói : "Có thể thử xem, dù sao cũng không mất mát gì cả."

Trong trò chơi này, mỗi lần người chơi chỉ có thể thả ra một súng vật, muốn dụ bốn con quái ra chỗ khác, như vậy phải có bốn người đồng thủ liên, nếu vậy chỗ này chỉ còn mình Công Tử Liên Thành. Bọn họ không thể yên lòng, Công tử Tiểu Bạch liền nói : "Để ta gọi vài người trong bang lại đây"

Công tử Vô Kỵ lập tức nhắc nhở : " Phải gọi những người cực kỳ tin cậy, hiện tại tốt nhất không nên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Từ sau khi bị mất thành lần trước, Khái Hoàn Hào Môn đã chinh chiến cẩn thận một lần, quét sạch không ít những phân tử khả nghi, nhưng cũng chẳng thể cam đoan là trong bang không còn nội gián. Nếu như bên đối địch cài gian tế tới, ba vị công tử bọn họ cũng không sợ, chỉ sợ nhiệm vụ của Công Tử Liên Thành không hoàn thành được, thế mới gọi là phiền phức.

Công tử Tiểu Bạch cười nói : "Ta hiểu mà. Ta xem thử xem Đào Tử và Quý Cơ có online không, nếu không thấy các nàng, thì sẽ gọi Bảo Bối và Thiên Sứ tới."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng nói : "Ta có thể gọi bằng hữu của ta tới, nàng tuyệt đối đáng tin cậy."

"Việt Việt sao ?" Công tử Phù Tô cười nói : "Được, rủ nàng cùng tới đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức mở cửa sổ chat gọi Khinh Ca Thủy Việt, vị Tiên Tử Trúc đang liều mạng thăng cấp kia vừa nghe thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, hô lên mấy tiếng "Được được được", nhanh chóng rời khỏi Tiên Giới, truyền tống thẳng tới Ma Vực.

Đồng thời tới cùng với nàng còn có Đào Tử Yêu Yêu và Ma Hồn Quỷ Cơ cũng cực kỳ hứng thú. Trên đường đi, các nàng đã nhập đội, đại khái cũng hiểu rõ tình huống, vừa tới nơi đã lập tức bắt tay hành động.

Bốn nữ hài tử lập tức thả sủng vật của mình ra, cùng chia nhau ra quần lấy bốn con sư tử nhỏ, sau đó chậm rãi lùi về phía sau, kéo bọn chúng ra xa xa.

Công Tử Liên Thành lập tức thả con báo ra, phóng thẳng về phía Cuồng Bạo Sư Vương, nhào vào cắn ngay một phát. Bốn vị công tử liền đứng quan sát một chút, thấy con sư tử này cũng không có chỗ nào đặc biệt, chỉ có tấn công cao, phòng thủ cao, bạo kích hai cái liền tiếp nhau, con số thương tổn kinh người, đối với những người chơi bình thường có thể nói là khá nguy hiểm, nhưng đối với mấy người bọn họ thì cũng không đáng gì. Vì thế, bốn vị công tử cùng xông lên, vây quanh con sư tử tấn công mạnh mẽ.

Cho tới khi Boss nặng nề ngã xuống mặt đất, bốn con sư tử nhỏ kia mới giật dử gầm lên, cùng nhau cuồng hóa. Bốn người con gái lại rất ăn ý, đồng thời thu hồi sủng vật. Bốn con sư tử cuồng bạo không tìm thấy mục tiêu công kích, liền tự động chạy về chỗ cũ.

Bốn vị công tử nhanh chóng lách mình ra, chạy vọt ra bên ngoài. Mấy người liền hỏi : "Đã có chưa ? "

Công tử Liên Thành nhìn chỉ dẫn nhiệm vụ, thấy ghi rõ nhiệm vụ đã hoàn thành, đồng thời thuyết minh nhiệm vụ kế tiếp, liền đáp : "Có. Bên dưới ghi tiếp theo là Phi Long Tháp."

Bọn họ vừa chạy tới chỗ Phi Long Tháp vừa liên tục bàn luận.

Đào Tử Yêu Yêu có phản nghi ngờ : " Nhiệm vụ này có biến thái như mấy người nói đâu, thấy dễ lắm mà ?"

Công tử Vô Kỵ toát mồ hôi : "Ai biết được ? Hai cửa trước làm người ta dờ sống dờ chết, ai ngờ tới đây lại đột nhiên dễ như vậy chứ."

Công Tử Phù Tô liền chậm rãi nói : " Theo lệ thường nếu cửa này qua dễ, cửa tiếp theo sẽ vô cùng khó."

"Thật ra nhiệm vụ này cũng rất biến thái." Đào Tử Yêu Yêu lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ : "Nếu không phải chúng ta dùng sủng vật dụ bốn con sư tử nhỏ ra chỗ khác, mà chia nhau ra tấn công ở đây, khẳng định không chờ mọi người giết chết Boss, mấy con sư tử nhỏ này đã cuồng hóa. Năm Boss cùng xuất hiện một lúc, chúng ta lại không phòng bị, tới phần nửa là bị diệt cả đội."

"Đúng rồi." Khinh Ca Thủy Việt cũng đồng ý : "Quả thật nhiệm vụ này rất biến thái, nếu chỉ một người tới đây, căn bản đừng hòng hoàn thành."

"Đúng." Đào Tử Yêu Yêu nhanh chóng thêm mắm dặm muối : " Ta thấy cửa này còn khó khăn hơn so với hai cửa trước, nếu không phải chúng ta thông minh, chắc đã chết mất một nửa rồi."

Bốn vị công tử đều hiểu rõ vì sao các nàng lại nói như vậy, bất quá chỉ vì hy vọng nhiệm vụ tiếp theo nhẹ nhàng hơn, liền cười không nói gì. Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn im lặng, bởi bọn họ đang tiến dần tới Phi Long Tháp, mà phía trước mặt đây chính là địa danh "Khe" nổi tiếng, tim nàng lại bắt đầu nhói lên.

Đang chạy phía trước, bỗng nhiên Công Tử Liên Thành PM nàng : " Hồng Trần, đừng suy nghĩ nhiều quá, nói không chừng lần này ta nhân họa được phúc. Cho dù không có thêm bất kỳ ưu đãi gì đi chăng nữa, nhưng biết thêm một số nhiệm vụ mà người khác chưa từng làm cũng là tốt rồi. Nàng đừng buồn rầu như vậy, ta cũng không yên tâm."

Trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần nhất thời ám áp vô cùng, bình tĩnh hơn rất nhiều, mỉm cười nói : " Anh nói đúng, ta sẽ không suy nghĩ nữa."

Công Tử Liên Thành thật vui vẻ : "Vậy thì tốt rồi."

Tọa kỵ của bọn họ vốn đã được thuần dưỡng, nhanh chóng di chuyển với tốc độ tối đa, chỉ một lát đã chạy vọt tới Phi Long Tháp cao vút tận mây xanh. Công Tử Liên Thành liền chạy vào đầu tiên, chờ bọn họ cùng vào tới nơi, rồi mới nói : "Cần phải lên tầng trên đỉnh tìm Long Ngâm Tồn Giả."

Lão nhân râu tóc bạc phơ đứng ở tầng cao nhất trên đỉnh vốn rất quen thuộc với bọn họ, nhưng trước giờ chưa bao giờ tiếp nhận nhiệm vụ từ chỗ lão, nên cũng không rõ trò chơi này bố trí NPC này ở đó làm gì, bây giờ mới minh bạch.

Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quỷ Cơ dẫn đường, bọn họ lên thẳng trên đỉnh một cách rất thuận lợi. Công tử Liên Thành chạy tới trước mặt NPC, trao đổi cùng lão. Nói chuyện một hồi, cuối cùng anh mới nói : " Lần này ta phải tới Độc Long Cốc giết rồng."

Nhất thời mọi người đều bưng bưng phản khởi.

Ma Hồn Quỷ Cơ hưng phấn nói : " Ở đâu vậy ? Độc Long Cốc ở chỗ nào ?"

Công Tử Vô Kỵ cũng cực kỳ tò mò : " Muốn giết loại rồng nào ? Giống như Đông Hải Long Vương sao ?"

Khinh Ca Thủy Việt lại phán đoán : " Có giống chúa tể của chiếc nhẫn**** trong Linh giới không ? Hay là Ác Long ở Phương Tây ?"

Công Tử Tiểu Bạch hỏi : " Liên Thành, chúng ta vào bằng cách nào ?"

Công tử Liên Thành nhìn lại những lời NPC vừa nói, cũng không rõ ràng lắm : " NPC nói sẽ truyền tống ta vào đó, nhưng ta không biết là cả đội có vào theo được không?"

"Vậy thì đành phải thử xem sao thôi". Công tử Phù Tô vừa nói xong, lập tức động thủ, hành động như lưu thủy hành vân, tăng thêm toàn bộ các trạng thái cho anh.

Khinh Ca Thủy Việt khe khẽ thì thầm với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Cậu xem Công tử Phù Tô thật mạnh mẽ biết bao, bao giờ mình mới có thể xuất sắc như thế chứ ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cười đáp : "Chẳng mấy chốc đâu, cậu cũng giỏi mà."

Công Tử Liên Thành cũng tăng thêm trạng thái cho mình, sau đó mới click vào NPC, đồng ý truyền tống tới Độc Long Cốc.

Trong giây lát, anh lập tức biến mất trước mặt mọi người, mà bọn họ vẫn không di chuyển, chứng tỏ là chỉ mình anh có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Mọi người chỉ đành theo dõi tình trạng của Công Tử Liên Thành trong đội ngũ, chỉ thấy dây máu của anh chập chồn lên xuống, lúc gần giảm hết, rồi lại đột ngột tăng lên, sau đó lại rớt xuống, lại tăng lên, trong lòng đều khẩn trương, biết rằng loại quái mà anh đang công kích có sức mạnh kinh khủng, anh đang dùng đại hồng đề bổ trợ.

Không tới một phút đồng hồ, dây máu của Công Tử Liên Thành lập tức trơ đáy, sau đó ngã nhào ra trước mặt bọn họ.

Công Tử Phù Tô, Đào Tử Yêu Yêu và Khinh Ca Thủy Việt tựa hồ như cùng đồng thời sử dụng phục sinh thuật lên người anh, chỉ thấy ba đóa hoa sen mỹ lệ cùng nở rộ trên thân thể Công Tử Liên Thành, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Công tử Tiểu Bạch quan tâm hỏi : " Sao rồi ?"

Công Tử Liên Thành giờ cờ trắng đầu hàng, bức bối nói : "Đề ta nằm một lát thờ lấy hơi đã."

Công tử Vô Kỵ tỏ vẻ đồng tình : "Không mấy khi được thấy người bị ngược đãi đến mức như vậy, thôi nghỉ ngơi chút đi."

Công tử Liên Thành thở dài : "Bên trong có hai con rồng, một con đỏ một con xanh, Hồng Long phun lửa, Thanh Long phun nước, tùy tiện kêu một cái đã làm ta rớt 5 000 đơn vị máu, bạo kích thì rớt tới 9 000 đơn vị máu, ta đập trả nó một phát thấy nó mới mất có 1 000, rất khó giết."

Công Tử Vô Kỵ kinh hãi : " Gì chứ, quả nhiên là biến thái, lão Tử đúng là miệng ăn mắm muối"*****

Công Tử Phù Tô toát mồ hôi : " Ta cũng chỉ nói chơi chơi như vậy, ai mà biết nó sẽ thành như thế."

Lúc này Công Tử Liên Thành mới bò dậy từ trên mặt đất, ba thầy thuốc đang đứng đó lập tức tăng thêm toàn bộ trạng thái cho anh. Anh nói với về rầu rĩ : " Ta tiếp tục vào chịu ngược đãi đây." Sau đó đã không thấy tăm hơi đâu cả.

Chẳng được bao lâu, anh đã tiếp tục chết và bị đẩy ra. Lần này anh không nói một câu, lập tức tiếp nhận phục sinh, đội thầy thuốc thêm trạng thái xong, mới tiếp tục chạy vào cốc.

Cứ như vậy chết ra, lại vào, lại chết ra, lại tiếp tục vào, Công Tử Liên Thành bị hai con Cự Long ngược đãi chết vô số lần, nhưng thời gian chống chọi càng lúc càng dài hơn. Mới đầu còn có người khuyên anh nghỉ ngơi một chút, nghĩ xem phải đánh tiếp như thế nào, nhưng căn bản anh chẳng thèm nghe, đúng là ngoan cường cố chấp tới cực điểm. Càng về sau, mọi người cũng chẳng phản đối nữa, chỉ đợi anh ra liên thêm trạng thái cho anh. Từ Trúc tăng thêm phòng thủ và tăng hạn mức máu, Ma Giáo thêm công kích và tăng thêm hạn mức máu. Côn Luân tăng thêm nội lực, anh lại tự sử dụng thêm kỹ năng chúc phúc cực hiệu, trong bao mười giây có thể bảo trì huyết lượng ở con số hơn mười vạn, đủ để ngăn cản sự công kích của hai con rồng kia lúc vừa mới bị truyền qua chưa kịp phản kích. Sau ba mươi giây, huyết lượng sẽ giảm bớt một nửa, muốn liều mạng gì gì đó với hai con rồng kia, chỉ dựa vào thực lực của chính anh.

Đánh nhau ở chỗ này từ lúc trời còn sáng, cho tới tận đêm khuya, không biết Công Tử Liên Thành đã ra vào bao nhiêu lần, cuối cùng sau một lần kiên trì chống chọi hiểm có tới nửa giờ liền, mây đen trên bầu trời bỗng nhiên vãn vũ, sấm sét vang dội, sau đó những đám mây đen đang cuộn cuộn trên đỉnh Phi Long tháp bỗng nhiên bị xua tan ra bốn phía, để lộ ra một khoảng không rộng rãi, một đạo ánh sáng chói lòa từ trên trời chiếu thẳng xuống dưới, bao phủ Phi Long tháp trong luồng kim quang lấp lánh.

Hệ thống chợt xuất hiện thông cáo : *Dùng sĩ Đồ Long dù đâm máu vẫn chiến đấu kiên cường, làm cảm động trời xanh, Thiên Giới cử Bạch Long Thần tượng lai tới thế gian, cầm theo sợi dây Thương Long Tác để trợ giúp..*

Thế giới nhất thời sôi trào, vô số người cùng nhao nhao hỏi thăm :

"Ai vậy ? Ai đang giết rồng sao ?"

"Rồng ở đâu vậy ? Mau báo tọa độ ra đây ?"

"Rồng gì thế ? Đang tiếp nhận nhiệm vụ ở đâu vậy ? Ai biết mau nói đi."

.....

Bảy người đang đứng trên đỉnh tháp Phi Long không hé răng, chỉ im lặng đứng nhìn khung cảnh tráng lệ trước mắt.

Chỉ nghe thấy những tiếng rỗng ngâm vang lên, âm vang trong trời đất, sau đó, thân tháp chấn động kịch liệt, địa danh "Khe" trứ danh bên cạnh kia trong phút chốc đã vỡ toác ra, thành một cái vực sâu thăm đen kịt nhìn không thấy đáy. Trên bầu trời, một luồng sáng trắng chói lòa rơi thẳng xuống, hấp dẫn hết thảy tầm mắt của đám người đang đứng trên đỉnh tháp.

Cùng với những tiếng rỗng ngâm làm chấn động mọi người, từ dưới khe sâu, một con Hắc Long và một con Thanh Long đồng thời bay vọt ra, uốn lượn tung hoành, khí thế bốc thẳng lên mây xanh. Phía sau chúng, là một con Bạch Long càng khổng lồ hơn đang giương nanh múa vuốt lao vọt tới, lập tức đuổi theo. Trên cổ Bạch Long có một hắc y nhân đang ngồi. Khi ba con rồng lao xẹt qua đỉnh tháp, cả bảy người cùng ngẩn người nhìn.

Người đang cưỡi Bạch Long phi thẳng lên trời cao kia chính là Công Tử Liên Thành.

3.

Mây đen trùng trùng như hải triều dồn dập, cuồng phong cuốn cát bay tung mù mịt khắp đất trời. Ba con rồng đều thuần là rồng Trung Quốc, cùng uốn lượn trên không trung, càng đấu càng bất phân thắng bại. Xích Long phun lửa, Thanh Long phun nước, Bạch Long thì bình tới tướng ngăn, nước lên đắp đất chặn, hỏa đến dùng nước dập, nước tới dùng gió thổi. Bọn chúng không ngừng đấu pháp, lửa, mưa, gió đất đá không ngừng rơi xuống, nếu là trong hiện thực, chỉ sợ nơi này đất cần ngàn dặm, gà chó không sống nổi.

Bảy người đang đứng trên đỉnh tháp vẫn ngẩng đầu chăm chú vọng ngắm khung cảnh kỳ vĩ trên bầu trời, lẫn trong nước lửa thỉnh thoảng vẫn bắt gặp những kỹ năng rất hoa lệ. Trong bốn môn phái, kỹ năng của Tiêu Dao là hoa lệ nhất, tên gọi cũng hay nhất, hiệu quả cũng đẹp mắt nhất, lúc này đây ở giữa trời cao lại càng nổi bật, càng làm người ta phải thấy chói mắt.

Công tử Vô Kỵ không nhịn nổi thốt lên : " Ta cũng muốn bị người ta luân bạch, cũng muốn cưỡi rồng, cũng muốn đánh nhau giữa không trung."

Công tử Phù Tô thờ dài : " Đừng nói là nguoi, ta cũng muốn."

Đào Tử Yêu Yêu và Ma Hồn Quỷ Cơ cũng đồng thanh nói : "Ta cũng muốn vậy."

Công Tử Tiểu Bạch lập tức lên tiếng ngắt lời bọn họ : " Đừng nói chuyện nữa, đừng làm cho Liên Thành phân tâm."

Lúc này mọi người mới không nói gì nữa, tiếp tục quan sát.

Lúc này, trên [thế giới] có kẻ hô to : "Mau đến mà xem này, ở bên Ma Vực có ba con rồng đang PK***** trên không trung kìa"

"Chỗ nào ? Mau thông báo tọa độ đi."

"Bên chỗ Phi Long tháp đây này, chỉ cần tới đây là thấy, ba con rồng khổng lồ..."

"Có chuyện gì vậy ? Chẳng lẽ Boss không chịu nổi tịch mịch, tự đi đánh nhau à ? "

"A a a a, ta thấy rồi, thực đồ sộ."

"Hình như cũng có người chơi ở trên đó."

"Không thể nào ? Không phải hệ thống không có chiến đấu trên không hay sao ?"

"Ta cũng thấy rồi, là Tiêu Dao đấy."

"Thật không ?"

"Đúng, ta cũng thuộc Tiêu Dao mà, rõ ràng là mấy chiêu Khinh Vân Tế Nguyệt, Thần Quang Ly Hợp, Phong Ảnh Lưu Hương kìa."

"Ta cũng thấy, đây là Ngàn Hoa Như Mưa"

"Vì sao hần không dùng Thanh Liên Thịnh Ca nhi ?"

"Có khả năng level thấp, chưa thể dùng tới kỹ năng đó !"

"Không thể nào, hần có thể đánh nhau với hai con rồng ở giữa không trung, khẳng định level không thể thấp."

"A, trời ơi, thật hoành tráng."

"Thực là đẹp quá đi ..."

Người chơi nghe tin kéo đến liên tục, càng lúc càng nhiều, vây quanh dưới chân Phi Long tháp, có kẻ còn chui vào trong tháp, mạo hiểm tính mạng vọt

tới đỉnh tháp, cực kỳ kinh ngạc phát hiện ra nơi đây đã có bảy người đứng từ lúc nào. [Thế giới] lại càng xuất hiện những tin tức náo động

Tiểu Phong Viên của Thịnh Thế : "Ta nhìn thấy tên của ba vị công tử và hai vị bang chủ phụ nhân ở trên đỉnh tháp, còn có cả bang chủ của Phong Sinh Thủy Khởi, chỉ không thấy Công Tử Liên Thành đâu cả, chẳng lẽ người đang kịch chiến với cự long trên trời chính là Công tử sao ? Phong viên đang cố gắng làm phỏng vấn tại hiện trường, nhưng không thu được bất kỳ thông tin nào."

Câu nói này lại càng khiến mọi người xôn xao tranh luận

"A a a a, trời ơi. Đáng yêu ơi, mau chụp ảnh chụp ảnh đi, ta tới đây."

"Yên tâm, chẳng những ta đã chụp ảnh, còn quay cả video nữa cơ"

"Tốt lắm, tốt lắm, lúc nào về gửi cho ta một bản"

"Cho ta nữa"

"Yên tâm đi, ta sẽ post lên diễn đàn"

"Đúng là Công Tử Liên Thành sao ?"

"Không rõ nữa, nhưng có thể khẳng định, người ở đó thuộc môn phái Tiêu Dao, hơn nữa level chưa tới 135, bởi vì từ nãy tới giờ không thấy hấn sử dụng Thanh Liên Thịnh Ca, khẳng định là chưa được sử dụng tới kỹ năng này"

"Ai dza, đứng từ dưới nhìn lên, kỹ năng của Tiêu Dao càng mỹ lệ."

"Đúng vậy, còn đẹp hơn pháo hoa nhiều."

Trong bang Phong Sinh Khởi Thủy mọi người cũng sôi trào lên

Tay Trái Ước Định : " Lão đại, lão đại, tỷ đang ở đỉnh tháp sao ?"

Cười Thỏ Truy Rùa Đen : " Lão đại, chúng ta muốn tới xem có được không ?"

Tay Phải Đồng Ý : " Lão đại, thật có người đang giết rồng có phải không ?"

Diêm Bán Cô Bé : " Lão đại, đó chính là Công Tử Liên Thành có phải không ?"

Khinh Ca Thủy Việt thấy Nhất Tiểu Hồng Trần không trả lời, liền đáp : " Ta và lão đại đều ở Phi Long Tháp, các người có thể tới, có điều phải thật yên lặng, không được hoi han gì cả. Bây giờ càng lúc càng có nhiều người kéo tới, quá hỗn loạn."

Người trong bang cùng nhau trả lời : " Rõ rồi" sau đó cùng bỏ hết mọi việc, từ bốn phương tám hướng chạy về phía Phi Long Tháp ở Ma Vực.

Giờ phút này đây, nơi này đã bị người ta đứng chen chúc, phía trước mặt câu chữ hỗn loạn như đèn kéo quân, làm người ta không kịp nhìn, bảy người trên đỉnh tháp cũng bị vây chặt như nêm cối, cho dù quen hay không quen, đều cố gắng PM hỏi han họ.

Bảy người chỉ mở box chat [đội ngũ] và [bang phái], đóng hết những kênh giao tiếp khác lại, lúc này mới thấy thanh tĩnh hơn một chút. Bọn họ cũng không nói gì cả, chỉ chuyên tâm nhìn tình hình chiến đấu trên không trung, trong lòng cực kỳ khẩn trương. Theo lệ thường, nhiệm vụ này chính là nhiệm vụ cuối cùng, chỉ cần hoàn thành, xem như Công Tử Liên Thành đã vượt qua.

Cuộc chiến đấu trên không trung kéo dài gần một tiếng đồng hồ liền, bỗng nhiên có hai sợi dây dài lóe sáng bay ra từ trên người Bạch Long, chia làm hai quán chặt lấy người Thanh Long và Xích Long. Hai con rồng khổng lồ gầm vang một tiếng, vùng vẫy kịch liệt giữa không trung, thoát lao xuống, lại thoát bay lên, có vẻ như đang cố sức thoát khỏi hai sợi dây trời. Bạch Long vẫn hiên ngang bay giữa trời cao, không chút xây xát, khiến người ta có cảm giác uy nghiêm lâm liệt như một tòa núi. Sau một lúc, cuối cùng hai con ác long cũng chịu phép dần dần an tĩnh trở lại, dập dềnh giữa không trung, không tiếp tục giãy giụa nữa.

Mưa gió lửa đất đá vốn đang hỗn loạn trên thiên không bỗng nhiên đình chỉ, mây đen ộp trời cũng nhanh chóng bị xua tan, lần đầu tiên mặt trời tỏa sáng rực rỡ khắp sa mạc hoang vắng rộng lớn ở Ma Vực. Ba con rồng đắm chìm trong làn ánh sáng kim quang mờ ảo, tựa như những vị thần, bay lượn trên trời cao để quan sát mặt đất.

Những người đang đứng xem đều ngây người, khung cảnh trước mặt hoàn toàn yên tĩnh, trên [thế giới] cũng không xuất hiện bất kỳ tin tức nào liên quan tới "Không chiến" hoặc "Đồ Long" nữa.

Ba con rồng chậm rãi hạ xuống, cùng nhau bay tới đỉnh tháp. Bạch Long vươn dài cái cần cổ khổng lồ, để Công Tử Liên Thành nhảy xuống. Ba con rồng cùng nhau hạ thấp xuống, cùng bay ngang qua chỗ Công Tử Liên Thành ở lưng chừng tháp, phảng phất như đang cúi chào anh. Sau một lát, ba con rồng mới gầm lên một tiếng, ngừng đầu rồi bay vọt lên trời xanh.

Công Tử Liên Thành lập tức thi triển khinh công, vọt tới trước mặt Long Ngâm Tôn Giả, nhanh chóng giao nhiệm vụ.

Hệ thống lập tức thông cáo : Công Tử Liên Thành trái đũa kiếp nạn nhân gian, hoàn thành sự nghiệp Giết Rồng, được thiên thần bảo hộ, như Phượng Hoàng tái sinh, đạt tới một cảnh giới mới.

Sau đó, một tiếng rồng ngâm trong trẻo vang vọng khắp đất trời, Bạch Long hóa thành một tia bạch quang phóng vút lên trời cao, bay thẳng về phía mặt trời, Xích Long và Thanh Long hóa thành hai tia sáng, giống như sao băng rơi xẹt xuống đỉnh Phi Long Tháp.

Những người chơi trên đỉnh tháp đều thấy rõ, hai tia sáng đỏ đều bay thẳng về phía Công Tử Liên Thành, một tia màu đỏ rực rỡ chói lọi như hồng thạch, một tia màu xanh tinh khiết trong trẻo như thanh tuyến, đẹp đến mức kinh tâm động phách, một lúc sau mới chậm rãi biến mất.

Công Tử Liên Thành nói một cách nhẹ nhàng như không trong [đội ngũ] : " Hoàn thành rồi. Chúng ta về thôi, nơi này nhiều người quá."

Công tử Tiểu Bạch lập tức trả lời : "Được, chúng ta đi thôi."

Tám người cùng nhau hồi thành, nhanh chóng biến mất, nơi đây chỉ còn lại những người chơi tới xem náo nhiệt.

[Thế giới] tiếp tục như đèn kéo quân, phần lớn đều là những lời tán thưởng, tuyệt nhiên không nghe thấy bất kỳ câu chửi mắng nào, xen lẫn giữa đó là những lời hỏi thăm, phán đoán, suy đoán. Tất cả những lời bàn tán đó tám người kia đều không quan tâm, bọn họ chỉ chăm chăm nhìn vào [đội ngũ], vô cùng tò mò đợi nghe Công Tử Liên Thành kể lại quá trình " Giết Rồng"

" Kỳ thật cũng chẳng có gì cả." Công Tử Liên Thành suy nghĩ một chút rồi mới nói : " Sau khi ta bị truyền vào, bên trong có hai con rồng, ta đã nói rồi đấy, vừa thấy ta liền công kích ngay, rất khó đánh. Ta đoán là, đại khái cầm cự được nửa giờ, thì thấy nhiệm vụ thuyết minh, rồi một con Bạch Long từ trên trời giáng xuống, thay ta ngăn trở gần hết những công kích, sau đó công ta bay lên trời, đánh nhau với hai con rồng kia. Cho đến khi máu của bọn chúng chỉ còn 10%, mới phóng ra sợi dây trói rồng kia, bắt lấy chúng, nhiệm vụ liền hoàn thành."

Công Tử Vô Kỵ bĩu môi nói : " Nói được có tí tẹo như vậy, nghe chẳng đã thêm"

Công tử Phù Tô mỉm cười nói : "Ngươi cũng biết rõ là Liên Thành không phải kẻ giỏi mồm mép, không có bản sự ngàn hoa rơi loạn giống như ngươi, đừng có gây khó dễ cho hắn. Lão Tam, nhiệm vụ hoàn thành, có phần thưởng gì không ? Mau lôi ra cho chúng ta mở mang đầu óc cái nào."

" Đúng vậy, đúng vậy." Đào Tử Yêu Yêu và Ma Hồn Quỷ Cơ hai mắt đều lấp lánh trắng sao.

Công Tử Liên Thành liền gơ hai món đồ ra, một cái ghi là " Bảo Hộ Viêm Long Hồn", một cái là "Bảo Hộ Thanh Long Hồn", sau đó nói, "Kỹ năng và thiên thư đều được tẩy qua, điểm kỹ năng tăng thêm 10 điểm, điểm thiên thư tăng thêm 5 điểm."

" Trời ơi, thật biến thái." Công tử Vô Kỵ vừa nghe thấy liền hét lớn : " Ta cũng muốn bị luân bạch."

Công tử Tiểu Bạch mỉm cười nói : " Vô Kỵ đừng gây ầm ĩ. Nhiệm vụ này cũng chưa chắc lúc nào cũng có, căn bản chúng ta còn chưa hiểu rõ, cần có những điều kiện gì, chúng ta cũng không hay luôn. Ngươi muốn mạo hiểm trở thành người chơi mới sao ? Nói không chừng cuối cùng chỉ có hai bàn tay trắng, chẳng khác gì so với người hiện tại cả."

"Đúng vậy, cũng nhiều khả năng" Công Tử Phù Tô thờ dãi : " Ngoại trừ cấp bậc, môn phái, còn những điều kiện bên ngoài khác, nhân phẩm, vận khí đều có quan hệ rất lớn."

Công tử Vô Kỵ thừa nhận bọn họ nói đúng, có điều vẫn rất không cam tâm : " Lão Tam nhà ngươi lấy đâu ra nhân phẩm chứ ? Vận đồ như vậy, đi mua số xỏ đi, nhất định có thể trúng tới năm trăm vạn ấy chứ."

Công Tử Liên Thành chỉ cười mà không đáp, âm thầm click vào Nhất Tiểu Hồng Trần một cái, muốn giao dịch với nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần đồng ý, sau đi khi thấy vật anh tiến hành giao dịch chính là "Bảo Hộ Thanh Long Hồn", thì lập tức không dám click vào "chấp nhận giao dịch". Công Tử Liên Thành cũng không nói năng gì, cũng không từ bỏ, vẫn kiên nhẫn đứng chờ. Do dự hồi lâu, cuối cùng Nhất Tiểu Hồng Trần mới click vào "Giao dịch", chấp nhận phản đại lễ này. Nàng không nói cảm ơn, anh cũng không hé răng, trong không khí trầm mặc này đột nhiên có cảm giác vui sướng kì lạ khẽ lan tỏa.

Làm nhiệm vụ này ròng rã gần một ngày, Công Tử Liên Thành liền đề nghị : " Bây giờ ta mệt tới mức không làm được gì nữa, muốn đi ngủ một giấc. Mọi người cũng đi nghỉ ngơi đi, có gì ngày mai mình nói sau."

Sau khi hưng phấn, mọi người đều cảm thấy rất mệt mỏi, liền chào tạm biệt nhau, sau đó lục tục logout.

Hai giờ sau, đã thấy có ảnh chụp và Video của quá trình "Long Chiến" post trên diễn đàn và trang web chính, gây ra một khung cảnh ầm ĩ vô cùng. Rất nhiều người chơi ở server khác cũng chạy tới Thịnh Thế tạo một cái nick ảo, nhao nhao chạy lên [thế giới] hỏi thăm thật giả của việc này, sau khi nghe được câu trả lời thuyết phục đều càng thêm hưng phấn, yêu cầu những người hiểu rõ kể rõ ngọn ngành, ngờ đâu lại không ai biết vì sao, làm cho rất nhiều người chơi đều cảm thấy ngơ mà không có chỗ giải. Người chơi thuộc bang Khải Hoàn Hào Môn đều bị bạn hữu quấy rối hỏi han, không biết làm thế nào, đã nói hoàn toàn không biết gì cả, lại bị bạn hữu hoài nghi bọn họ biết mà không chịu nói, bức tới mức bọn họ không còn cách nào khác, đành phải vội vàng logout hoặc invisible.

Topic trên trang web chính thức đã ầm ĩ náo nhiệt, topic Công Tử Liên Thành bị luân bạch cũng được người ta kéo lên, mọi người nhìn nay nhớ xưa, vô cùng cảm khái. Nhất thời trên diễn đàn chỉ toàn bàn luận xung quanh sự việc này, có nhiều người chơi còn gọi điện tới công ty quản lý trò chơi, muốn bọn họ giải thích tường tận nhiệm vụ này. Nhưng trên trang web chính thức chỉ đưa ra một câu trả lời, chỉ cần người chơi đạt đủ điều kiện, có thể nhận được

nhệm vụ này, những tình tiết khác không thể tiết lộ, người chơi phải tự lần mò. Nhận được câu trả lời như vậy, càng làm cho người chơi xúc động phần nộ, cũng lại càng thêm tò mò, có điều bọn họ dùng hết mọi khả năng, cũng chẳng biết được bất kỳ điểm nào.

Ngày hôm sau, Công Tử Liên Thành không online. Người không biết chuyện thì vô cùng thất vọng, người biết chuyện thì đoán rằng, trải qua một hồi kịch chiến như vậy, chắc anh cần phải nghỉ ngơi một thời gian, điều chỉnh trạng thái, để nghênh đón trận thành chiến sắp tới.

4.

Thời gian trôi không ngừng, chẳng mấy chốc đã tới thời điểm thành chiến. Nhất Tiểu Hồng Trần hoàn thành nốt phần báo cáo, sau đó đóng file lại, nhanh chóng mở cửa sổ trò chơi, xem danh sách bạn bè của mình.

Công tử Liên Thành đã online từ lúc nào, còn gửi lại nàng một cái off message " Có ở đây không ?"

Nàng lập tức trả lời : " Ta đây rồi."

Công Tử Liên Thành liền hỏi nàng : " Nàng đang ở đâu vậy ?"

Nàng đáp : " Đang ở trong Cẩm Tú Phường, ta đang làm một số thứ để bán."

Công tử Liên Thành liền nói luôn : " Vậy nàng cứ chờ ở đó, ta sẽ lập tức tới ngay."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức sửa lại quyền tiến vào cửa hàng, add thêm tên anh vào.

Chỉ một lát sau, Công Tử Liên Thành đã xuất hiện tại chỗ truyền tống trận của Kim Đài Thành, sau đó lập tức đi thẳng tới chỗ Cẩm Tú Phường. Anh vẫn không chút thay đổi, vẫn mặc nguyên bộ đồ thích khách màu đen, cưỡi Bạch Kỳ Lân, đội mặt nạ bảo hộ, danh tự vẫn ở màu trắng hiếm thấy. Trón tránh ở Kính Hoa Thủy Nguyệt luyện cấp lâu như vậy, tên của anh đã sớm chuyển sang màu trắng, không tiếp tục là hồng danh nữa. Đại khái cũng bởi vì thế, anh có phần xa lạ với những thói quen lúc còn là một hồng danh, cũng không còn nhớ rằng mới gần đây mình còn là một đại danh nhân khiến cho người người phải náo động. Nhất Tiểu Hồng Trần đã nói với anh rằng anh có thể trực tiếp tiến vào cửa hàng, anh liền click vào biểu hiệu cửa hàng, lập tức đã bị truyền tống vào phía trong, người khác không kịp chú ý tới.

Nơi đây là không gian kín, người ngoài không nhìn vào trong được. Từ khi bắt đầu mở cái cửa hàng này, trước giờ chỉ có mình Nhất Tiểu Hồng Trần ở trong này, ngay cả Khinh Ca Thủy Việt cũng không bao giờ vào đây cùng một lúc với nàng, chỉ có những lúc nàng không có ở đây, cần phải giúp nàng quản lý cửa hàng thì mới vào một chút. Nàng vẫn coi nơi đây là không gian riêng của mình, giống như chính nhà riêng của mình, không để gì cho người khác vào cửa. Nhìn thấy bóng dáng an tĩnh của Công Tử Liên Thành đang đứng đối diện mình, trong lòng nàng ngón ngàng trăm mối, nhất thời cảm thấy vận mệnh trên người, nhưng cũng thực kỳ diệu. Bất luận ra sao, nàng vẫn muốn cảm tạ trời xanh.

Một lát sau, Công tử Liên Thành mở cửa sổ chat nói với nàng : " Hôm nay ta sẽ tham gia công thành. Lần đầu tiên ta mặc bộ quần áo này, ta muốn nàng là người đầu tiên nhìn thấy, bởi đây là kiệt tác của nàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy mặt hơi cay cay, cổ họng nghẹn ngào, hai tay hơi run lên nhè nhẹ, từ từ đánh ra một chữ "Vâng."

Công Tử Liên Thành liền mở phần diện mạo cá nhân ra tiến hành điều chỉnh, từ thời trang cho tới trang bị, sau đó mặc từng thứ của bộ đồ Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng vào, quần áo, mũ, giày, vũ khí, ban đầu tất cả đều là màu trắng, bây giờ lại lấp lánh kim quang chói mắt, nhìn qua như thấy anh thực xa lạ trần thế, không thuộc về chốn hồng trần nơi phàm thế.

Cho tới giờ phút này, Nhất Tiểu Hồng Trần chân chính cảm nhận được sự thành công. Nguyên bộ trang phục này nàng đã tinh luyện tới cấp 9, cả bộ sẽ phát ra ánh sáng màu xanh lục, nhưng bây giờ Công Tử Liên Thành đã tinh luyện lên tới cấp 11, bởi vậy mới lấp lánh kim quang. Toàn hệ thống những người có trang bị tinh luyện lên cấp 11 không quá năm người, hơn nữa chỉ vụn vặt một hai thứ, nguyên cả bộ thể này chắc chỉ có mình anh.

Phần lớn người chơi nếu tinh luyện trang bị tới cấp 8 phát ra sắc xanh đã thỏa mãn, nếu như có thêm một thứ trang bị đạt tinh luyện cấp 10 đã đủ tiêu ngạo giang hồ, đương nhiên sẽ mang lên [thế giới] khoe khoang ầm ĩ, để mọi người tán thưởng không ngừng. Cũng rất nhiều người sắp có được trang bị tinh luyện cấp 11 đã dám tự coi là hoàng kinh thánh đấu sĩ, tự xưng mình thuộc hàng ngũ ngũ cường. Hiện tại, tính ra Công Tử Liên Thành mới thực xứng đáng với cái danh hiệu Hoàng Kim Chiến sĩ.

Nhất Tiểu Hồng Trần click lên trang bị của anh, thấy phía trên ở mục người chế tạo có hai cái tên, danh tự của anh và của mình cùng đặt song song với nhau, không khỏi mừng rỡ vô cùng. Nàng nghĩ hồi lâu không biết phải nói cái gì, cuối cùng mới khen một câu vụng về : " Y phục này rất thích hợp với anh, nhìn thật đẹp."

Công tử Liên Thành cười : " Y phục đẹp, ai mặc mà chả đẹp, bất quá ta không thể để cho người khác nhìn thấy." Nói xong anh lại tiếp tục click vào phần diện mạo, chọn phần che giấu sự biểu hiện của trang phục, trang bị, như vậy dù người khác có muốn kiểm tra anh cũng không thể nhìn được.

Nhất Tiểu Hồng Trần biết anh làm vậy vì không muốn nàng gặp phải phiền toái, trong lòng vô cùng cao hứng. Nghĩ một lát, cuối cùng nàng nói : "Anh chuẩn bị đi công thành, ta mang Thanh Long trả lại anh đi. Dù sao ta vẫn chưa thuần dưỡng nó, nó cũng chưa nhận chủ."

"Không cần. Dù sao mỗi lần cũng chỉ được thả ra có một sủng vật, ta có hai con cũng chẳng để làm gì." Công Tử Liên Thành cười nói " Nàng đi thuần dưỡng đi, nó xem như cao cấp trong những sủng vật cao cấp, mang theo nó đi làm nhiệm vụ, thăng cấp sẽ nhanh hơn nhiều."

Nhất Tiểu Hồng Trần nghe thấy anh nói rằng không thể đồng thời thả hai sủng vật ra cùng một lúc, cũng không tiếp tục kiên trì nữa : "Được, ta sẽ đi thuần

đường ngay."

"Ừm" Công Tử Liên Thành ôn hòa hỏi : " Muốn đi xem công thành không ?"

"Có chứ." Nhất Tiểu Hồng Trần rất hưng phấn : " Ta rất muốn đi xem"

"Được, vậy chúng ta đi thôi, cũng sắp bắt đầu rồi." Công Tử Liên Thành mỉm cười : "Hình như bằng hữu của nàng sẽ đi cùng Phù Tô, không cần kêu nàng ấy nữa."

"Vâng" Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức chấp nhận invite tổ đội của anh, sau đó cùng anh rời khỏi cửa hàng, truyền thông tới Vân Trung Thành.

Quả nhiên, Kinh Ca Thủy Việt đã ở trong Vọng Hương Đài, thấy hai người bọn họ mắt lập tức sáng lấp lánh. Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ khinh bỉ : " Cậu trọng sắc khinh bạn, cảm ơn được mỹ nhân Phù Tô, thế mà không thèm gọi mình nữa."

" Không phải như cậu nghĩ đâu," Kinh Ca Thủy Việt cảm thấy oan khuất : " Mình tới tìm công tử dạy mình đánh nhau, sau đó lại hỏi thêm một số vấn đề. Hôm nay bọn họ công thành, mình liền xin công tử mang mình tới. Kỳ thật mình vốn có lòng tốt, chủ yếu không muốn quấy rầy thế giới hai người của bọn cậu."

" Nói sao." Nhất Tiểu Hồng Trần càng khinh bỉ : " Rõ ràng là chính cậu mới là muốn hai người một thế giới, sợ mình quấy rầy chứ gì, cậu đừng học Trư Bát Giới qua sông còn quật lại một bờ cào."

Các nàng nói chuyện qua cửa sổ chat, Công Tử Liên Thành không thấy được, chỉ chào Kinh Ca Thủy Việt một câu, sau đó chạy tới trận địa dưới chân thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn theo thân ảnh xa dần của anh, lúc đó mới hỏi Kinh Ca Thủy Việt "Tiểu Đào đâu rồi ?"

"Đương nhiên tham gia công thành. Hắn ở trong đội đột kích, chuyên môn đảm nhận trọng trách bom thịt người, cửa thành vừa vỡ thì lập tức chạy lên tự bạo, cùng đồng quy vu tận với bọn canh cửa của Huy Hoàng Vương Triều." Kinh Ca Thủy Việt khẽ cảm thán : " Người chơi thuộc phái Côn Luân đều nằm trong đội đột kích, chuẩn bị chạy tới tiếp sức, tiến hành tập kích bằng tự sát."

"Tuy chỉ là một trò chơi, nhưng cũng làm cho người ta thấy nhiệt huyết sôi trào." Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười : " Hiện giờ suy nghĩ của mình có phần thay đổi so với trước kia. Cậu cũng biết rồi đấy, mình cũng không quan tâm lắm tới việc thăng level, cảm thấy mệt chết đi được, nhưng bây giờ lại muốn thăng cấp."

"Thăng đi" Kinh Ca Thủy Việt vô cùng vui mừng : " Thật đúng lúc, cùng thăng cấp với Công Tử Liên Thành"

"Trong đầu cậu lúc nào cũng chỉ mơ mộng uyên ương hồ điệp hay sao chứ ?" Nhất Tiểu Hồng Trần liền ghẹo nàng : " Cậu thì sao ? Bây giờ muốn cùng thăng cấp với với Tiểu Đào hay Công Tử Phù Tô ?"

" Ai zđ, anh hùng và mỹ nhân, chẳng biết lấy ai bỏ ai đây?" Kinh Ca Thủy Việt thờ dài đầy phiền não : " Sau này tính sau đi, dù sao bây giờ cũng không gấp lắm. Công tử Phù Tô thuộc phái Tử Trúc, mình muốn theo học công tử cách đánh nhau."

Nhất Tiểu Hồng Trần có phần tò mò : " Cậu học thế nào rồi ?"

Kinh Ca Thủy Việt khóc òa lên : "Kỹ năng giết người của thầy thuốc quá khó học, thiếu kỹ năng công kích, lực chiến đấu lại thấp. Xuất chiêu Hàng Ma ra, người định giết thì còn nhón nhơ, mà người không muốn giết thì ngã lẫn cả đám"

Nhất Tiểu Hồng Trần không nhịn nổi lăn ra cười : "Sao mình thấy lúc mỹ nhân Phù Tô giết người có lăm lăm bao giờ đâu ?"

Kinh Ca Thủy Việt nước mắt như mưa : "Giờ mình đã tăng thêm quá nhiều phụ trợ rồi. Mình muốn tẩy điểm, không tăng thêm phụ trợ, thêm toàn bộ vào công kích."

Nhất Tiểu Hồng Trần cả kinh : "Cậu muốn làm bạo y hả ?"

" Ừm, mình muốn đi theo con đường bạo y." Kinh Ca Thủy Việt cực kỳ đáng thương : " Nghĩ lại năm đó, mình là một tiểu thầy thuốc tình cảm sâu đậm biết bao nhiêu, tâm địa thiện lương biết bao nhiêu, haizzz"

Nhất Tiểu Hồng Trần toát mồ hôi : " Mình vừa ăn cơm tối xong, cậu tha cho mình đi."

Hai người cười đùa vui vẻ, trong lòng cũng thấy nhẹ nhàng, cho tới khi tiếng kèn báo công thành vang lên, lúc này mới trật tự trở lại, chuyên tâm quan sát.

Hôm nay trước cuộc chiến không có ai chạy lên [thế giới], chỉ có một số người chơi ở phe trung lập phán đoán kết quả thành chiến, nhưng đều sử dụng những từ ngữ ôn hòa, thái độ nhẹ nhàng, cũng không thấy có cảm giác hằn thù kịch liệt. Mọi người đều chú ý tới kết quả của cuộc chiến đầu này, hơn nữa lại chú ý tới biểu hiện của Công Tử Liên Thành, để phỏng đoán xem sau khi phi thăng lần thứ hai anh có thu được cái gì tốt hay không.

Trong hai tuần lễ mà Công Tử Liên Thành và Nhất Tiểu Hồng Trần cùng ở một chỗ xung cấp, hai phe đối địch vẫn tiếp tục chém giết kịch liệt tại tất cả các khu vực. Hiện tại là lần gặp mặt thứ hai của hai bang, đương nhiên chính là sự gặp mặt của cửu nhân, đều trọn mắt hằm hè, đánh nhau túi bụi tới mức bắt phân thắng bại dưới chân thành.

Công Tử Liên Thành suất lĩnh đội đội kích bảo hộ đội công thành của Công Tử Vô Kỵ, chỉ một lát đã chiếm được Lạc Hà đài, điểm phục sinh lập tới chuyển tới đó. Sau đó, Khai Hoàn Hào Môn tập trung tất cả lực lượng mãnh liệt tấn công vào cửa thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Kinh Ca Thủy Việt đã có kinh nghiệm, lập tức mạo hiểm tính mạng chạy tới Lạc Hà Đài, quan sát tình hình chiến đấu ở cự li gần hơn.

Lần này Khai Hoàn Hào Môn dốc sạch tài nguyên tồn trữ từ xưa, chế tạo rất nhiều công cụ triệu hồi, giờ phút này triệu tập tới rất nhiều người khổng lồ cùng hiệp trợ công kích cửa thành.

Từ trên đầu thành không ngừng có những Côn Luân của Huy Hoàng Vương Triều nhảy xuống tự bạo, tiêu diệt đội triệu hoán sư và đội công thành của Khai Hoàn Hào Môn, nhưng dây máu của cửa thành vẫn giảm không ngừng, rốt cuộc cũng cạn sạch. Cửa thành vỡ nát trong cát bụi mịt mù, người chơi thuộc Khai Hoàn Hào Môn lập tức phóng vào trong thành.

Đương nhiên, rút kinh nghiệm sau lần thành chiến tuần trước, Huy Hoàng Vương Triều cũng đã điều chỉnh chiến lược, cửa thành vừa bị vỡ, đã thấy một đội Ma Giáo tràn lên. Những người đó đều có level binh quân từ 150 trở lên, là Ma Giáo nhập Ma, đều là chiến sĩ có lượng máu rất lớn, máu nhiều công cao, cùng đánh giốc ra ngoài cửa thành, người ngoài rất khó xông vào, hơn nữa lại có một đội Tiên Tiêu Dao mai phục bên cạnh, chuyên môn đánh lên giết người. Nhất thời trước cửa thành thấy nằm ngổn ngang thành đồng, Khai Hoàn Hào Môn có rất nhiều người chết trận.

Lúc này, có người nói trong [bang phái] : " Đầu lĩnh của bọn khốn khiếp đó chính là cái tên Kiếm Tẩu Thiên Phong đã hại Tam ca, "

Người vừa bị hấn giết chết lập tức chứng thật : " Đúng, đúng là hắn. Ma Giáo level 171, là phó bang chủ của Huy Hoàng Vương Triều. "

"Trời ơi, thắng nhanh như vậy, không phải nhờ hắn đã hại Tam ca sao ?" Mọi người trong bang đều vô cùng phẫn nộ : " Mấy vị cao cấp Ma Giáo đâu, mau mau tới làm thịt hắn đi thôi. "

Công tử Vô Kỵ vừa nghe thấy liền nổi giận đùng đùng : " Cái tên khốn khiếp kia ở chỗ nào ? Ta đi chém cho hắn một đao. "

Công tử Phù Tô lập tức ngăn cản : " Bây giờ là lúc công thành, không phải đã chiến, không được nhắc tới những thứ ân oán cá nhân, phải làm theo đúng kế hoạch. "

Công tử Liên Thành cũng rất tỉnh táo : " Người trong bang có ai mà không bị người khác giết ? Nếu cứ nói cần phải báo thù, thì còn công thành gì nữa. "

Công tử Tiểu Bạch lập tức quyết đoán : " Đây cũng không phải lúc tính tới ân oán cá nhân, bất quá, vấn đề Liên Thành tới đối phó với Kiếm Tẩu Thiên Phong. Nhanh chóng chém chết hắn, chúng ta mới vào thành được. "

"Được, Bảo Bối, mau tới thay thế vị trí của ta, ta qua đó." Công Tử Liên Thành đợi Đùng Kêu Ta Bảo Bối tới thay thế vị trí của mình xong, lúc này mới rời khỏi, chạy tới cửa thành.

Anh không cười tọa kỵ, mà dùng độc môn khinh công Phù Quang Lục Ảnh của Tiêu Dao cung, tốc độ nhanh gấp đôi so với cưỡi tọa kỵ, nhanh chóng xuyên qua đám đông đang công thành, sau đó sử dụng kỹ năng ẩn thân của trang bị, đột nhiên biến mất tầm mắt trước mắt mọi người.

" Oái, chuyện gì vậy ? "

" Tam ca đâu rồi ? "

" Không thấy Tam ca. "

" Tam ca đâu rồi ? Có ai thấy không ? "

Người trong bang nhao nhao hỏi thăm, nhất là những người đang đối địch với đám Ma Giáo do Kiếm Tẩu Thiên Phong suất lĩnh ở trước cửa thành, vừa cho rằng chỉ một đoạn nữa là Công tử Liên Thành sẽ tới nơi, lại không thấy thân ảnh của anh đâu, đều ngơ ngẩn khó hiểu.

Công tử Tiểu Bạch bình tĩnh đáp : " Các người đừng quan tâm Tam ca ở chỗ nào, chỉ lo việc của mình đi, cái gì nên làm thì làm đi. "

Người trong bang lập tức ổn định trạng thái, tiếp tục vọt mạnh về phía trước.

Công tử Liên Thành nhanh chóng tiếp cận Kiếm Tẩu Thiên Phong, lúc này ngồi trước màn hình, anh chỉ thấy thân ảnh của mình đã trở nên trong suốt, chỉ còn là một cái bóng mờ mờ, đủ để xác định cự ly với địch nhân, còn người khác đương nhiên không nhìn thấy anh, đương nhiên những kỹ năng bên ngoài không thể tác động tới anh được. Anh không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào chung quanh, lập tức chạy tới phía sau Kiếm Tẩu Thiên Phong, đột nhiên hiện thân, lập tức xuất chiêu Phong ảnh Lưu Hương đánh tới đó.

Trên đầu Kiếm Tẩu Thiên Phong xuất hiện một hàng chữ khổng lồ màu đỏ, nói rằng đây là một chiêu cực kỳ hung mãnh, trị số thương tổn lên tới 46 vạn, đương nhiên không ai có dây máu dài như vậy, Kiếm Tẩu Thiên Phong không kịp trì hoãn một kích chết ngay, ngã lộn xuống đất.

Người chung quanh đều ngây người. Công tử Liên Thành tới lúc nào họ cũng không rõ, giống như đột nhiên xuất hiện giữa khoảng không, mà chiêu đột kích tạo ra con số thương tổn lớn như vậy cũng mới thấy lần đầu tiên, mọi người đều chấn kinh không thôi, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Công Tử Liên Thành một kích đắc thủ, cũng không dừng lại một giây, lập tức tấn công mấy tên Ma Giáo bên cạnh, đều mỗi chiêu một mạng, chết ngay lập tức.

Trong box chat [bang phái] những tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy, đội đột kích và đội công thành cùng sóng vai vọt vào trong thành, lập tức chia làm hai đường, đội công thành lập tức tấn công hai tòa Thần Quang Tháp thủ vệ thành, đội đột kích giống như một thanh cương đao, đánh thẳng vào chủ thất (*phòng chính*).

Kịch chiến diễn ra ở khắp thành, khắp nơi đều lấp lánh ánh sáng của các kỹ năng. Điểm phục sinh của Khai Hoàn Hào Môn ở ngoài thành, thầy thuốc trong bang cũng chết trận rất nhiều, cũng không thể phục sinh toàn bộ những tướng sĩ chết trận ở tại chỗ, chỉ có thể phục sinh ở Lạc Hà đài, rồi mới chạy vào lại trong thành, trong khi đó điểm phục sinh của Huy Hoàng Vương Triều lại bài trí trong chủ thất, bất lợi về khoảng cách làm nhân số trong thành của Khai Hoàn Hào Môn càng ngày càng ít. Tuy rằng những người còn lại toàn thuộc cấp bậc cao, nhưng tốc độ tấn công cũng chậm lại hơn nhiều.

Công Tử Liên Thành là đầu tàu gương mẫu, xông lên phía trước, trong khi đó Công Tử Tiểu Bạch và Công Tử Vô Kỵ chia nhau suất lĩnh hai đội người vây công hai Thần Quang Tháp hai bên. Sắp hết thời gian, Công Tử Liên Thành lập tức phóng xuất Viêm Long Bảo Hộ.

Con cự long khổng lồ màu đỏ như lửa lập tức phóng lên cao, vũ lộng trên không trung, phát ra những tiếng rống ngâm trong trẻo, lập tức phóng xuống đất từng cơn mưa lửa.

Thần Quang tháp bị đồng lửa thiêu đốt, dây máu giảm xuống nhanh chóng. Những người chơi thuộc bang Huy Hoàng Vương Triều chỉ cần bị mưa lửa chạm phải, cũng rút máu liên tục, lực chiến đấu bị suy giảm trên diện rộng.

Sự công kích của Xích Long được Công Tử Liên Thành khống chế chính xác, người của Khai Hoàn Hào Môn tuy cũng đứng trong phạm vi mưa lửa, nhưng lại không bị bất kỳ thương tổn nào. Người nào người nấy tinh thần đều đại chấn, cùng đẩy mạnh tấn công về phía trước dưới sự hỗ trợ của cự long.

Trong chủ thất chính là Tâm kết, là trái tim của Thành, chỉ cần đánh nát nó, Văn Trung Thành sẽ đổi chủ, vì vậy nơi này phòng bị cẩn mật, bố trí toàn cao thủ. Mấy kẻ Diệt Thiên Tru Ma, Cuồng Chiến Thí Thần, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc, Chuyên Môn Tới Giết Người, Nhất Phẩm Dân Lành đều thủ vệ ở chỗ này, muốn qua khỏi cửa, trừ phi cả bốn vị công tử cùng dẫn hết những cao thủ đứng đầu trong bang tới đây. Có điều bây giờ Công Tử Tiểu Bạch và Công Tử Vô Kỵ không rảnh tay, chỉ có Công Tử Phù Tô đang bám sát theo bên cạnh Công Tử Liên Thành, cao thủ trong bang cũng bị đánh tan, không có mấy người tụ tập lại cùng một chỗ với bọn họ.

Công tử Liên Thành nói trên box chat [bang phái] : " Mọi người cùng tiến lên cuốn lấy mấy kẻ kia. Các đội cùng chú ý, ta thu hồi sủng vật, mọi người để ý sự an toàn của mình."

Các đội trưởng lập tức đáp lại : " Đã rồi."

Công Tử Phù Tô núp phía sau Đùng Kêu Ta Bảo Bối xông lên phía trước, không ngừng sử dụng Ma Ha Quyết, làm mê man hết thấy những địch nhân ở chung quanh. Mấy chiến tướng của Khai Hoàn Hào Môn lập tức xông lên giết. Công kích của bọn họ đánh lên người đối phương, những người bị mê man lập tức tỉnh lại. Trừ phi bị nhất kích tắt sát, những người khác nếu còn sống lập tức nhào dậy quần lấy bọn họ. Người bị giết đầu tiên đương nhiên là thầy thuốc, Công Tử Phù Tô có cường hãn hơn nữa, cũng bị giết chạy về điểm phục sinh.

Công tử Liên Thành không quan tâm tới tình hình chiến đấu của bọn họ, sau khi thu hồi cự long, lập tức dùng Phù Quang Lược Ảnh nhanh chóng lùi ra phía sau, sau đó đột nhiên biến mất. Anh xuyên qua đám người đang kịch chiến, nhanh chóng tiếp cận khối tinh thể kim cương khổng lồ đang xoay tròn lấp lánh ở chính giữa.

Lúc này, Kiếm Tẩu Thiên Phong suất lĩnh đội chặn đánh đã chạy ra từ điểm phục sinh, nhanh chóng chạy vào trong chủ thất. Bọn họ cùng cảnh cáo trên box chat [bang phái], nói hình như Công Tử Liên Thành có phép ẩn thân, nhắc bọn họ phải đề phòng. Không có môn phái nào có kỹ năng này, mấy người Diệt Thiên Tru Ma, Cuồng Chiến Thí Thần đều nửa tin nửa ngờ, nhưng hiện tại là thời điểm rất quan trọng, thà tin là có còn hơn không, vì thế liền nhanh chóng điều chỉnh chiến thuật, sai Kiếm Tẩu Thiên Phong mang theo một số người Ma Giáo, Tiêu Dao và Tử Trúc cấp bậc cao cùng bao vây thủ vệ chung quanh Trái Tim Pha Lê của thành, chỉ cần phát hiện bất kỳ người nào thuộc bang Khai Hoàn Hào Môn xuất hiện lập tức đồng loạt phát động công kích, giết ngay lập tức.

Công tử Liên Thành nhìn thấy trận thế này, lập tức thẩm tính toán đối sách, đồng thời cố gắng tới gần Tâm Thành hơn nữa.

Lúc này, thời gian thành chiến chỉ còn lại chừng mười phút, Khai Hoàn Hào Môn đã đánh nát hai tòa Thần Quang tháp, tất cả các chiến sĩ đều chạy thẳng tới chủ thất. Những người còn lại của Huy Hoàng Vương Triều cũng tập trung ở xung quanh chủ thất, thu hẹp lại phòng tuyến, phòng thủ nghiêm mật, tranh từng tấc đất với Khai Hoàn Hào Môn.

Box chat [bang phái] của Khai Hoàn Hào Môn hoàn toàn yên tĩnh, mọi người vừa tập trung tinh thần chiến đấu vừa chờ đợi thông cáo của hệ thống.

Công Tử Liên Thành tính toán cẩn thận thời gian tổ hợp của các loại kỹ năng, sau đó mở ra trạng thái vô địch của trang bị. Anh vừa dùng kỹ năng, trạng thái ẩn thân lập tức bị giải trừ, nhanh chóng hiện thân trước mặt Tâm Thành, dùng toàn kỹ năng tấn công.

Kiếm Tẩu Thiên Phong và mười mấy vị Ma Giáo, Tiêu Dao cao cấp khác cùng bỏ nhào qua, phát động tất cả các kỹ năng, cùng tấn công lên mình anh.

Công Tử Liên Thành không chút chú ý tới bọn họ, chỉ dùng toàn lực để công kích Tâm Thành. Con số công kích của anh cao kinh khủng, khối tinh thể kiên cố vốn có dài máu rất dài kia lập tức xuất hiện một khe nứt.

Những cao thủ của Huy Hoàng Vương Triều đứng chung quanh thấy công kích của anh lợi hại như vậy, trong khi đó dây máu của anh lại không thấy giảm xuống, lại miễn trừ hết thấy những trạng thái bất lợi khác như mê man, định thân, ngũ vũ, mị hoặc, suy yếu, đều không thể hiểu nổi, lúc này cũng không rảnh hỏi nhau, chỉ dựa vào bản năng chiến đấu không ngừng công kích về phía anh.

Trạng thái vô địch của Công Tử Liên Thành chỉ kéo dài trong 36s, anh vừa phải chú ý tới thời gian đếm ngược của kỹ năng, lại vừa phải quan sát dây máu của Tâm Thành, bạo kích không ngừng công kích qua đó. Những người khác cùng trần trối nhìn những con số thương tổn kinh người tiếp tục tăng lên, những khe nứt của Tâm Thành xuất hiện ngày càng nhiều, hào quang xung quanh cũng giảm bớt không ít.

Mấy người Kiếm Tẩu Thiên Phong cùng sốt ruột vô cùng, gọi Diệt Thiên Tru Ma, Cuồng Chiến Thí Thần tới tiếp viện. Nhưng mấy người đó đều đang toàn lực chặn lại đợt tấn công do ba vị công tử xuất lĩnh tinh anh của Khải Hoàn Hào Môn, căn bản không thể thoát ly chiến trường.

Lúc này đây, trạng thái vô địch của Công Tử Liên Thành lập tức chấm dứt, dây máu giảm một cách nhanh chóng. Anh vừa uống đại hồng, vừa thu hết toàn lực, lập tức đánh thêm một kích xuống Tâm Thành.

Tất cả công kích phát ra như mưa, đánh cả vào trên người anh, dây máu lập tức cạn tới đáy, anh bị giết ngay lập tức. Cùng lúc đó, chiêu số cuối cùng của anh cũng đã kịp đánh trúng làm Tâm Thành vỡ nát.

Những tiếng nứt vỡ vang lên thanh thúy, Tâm Thành biến thành những mảnh vụn trong suốt nằm lán lóc trên mặt bàn, sau đó lập tức biến mất tăm. Sau đó, Tâm Thành mới lập tức tái sinh, không ngừng xoay tròn trên đài, phát ra hào quang rực rỡ.

Tất cả bang nhân của Huy Hoàng Vương Triều bị đẩy ra khỏi thành trong nháy mắt, trở lại trong Kim Đài Thành.

Hệ thống lập tức thông cáo : *Hiện tại Vân Trung Thành đang thuộc về Khải Hoàn Hào Môn.*

Thế giới lập tức sôi trào.

Trong box chat [bang phái] của Khải Hoàn Hào Môn, những tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy.

Công tử Liên Thành nằm dài trên mặt đất, nhìn thấy hàng loạt chiến hữu ủa vào, liền nở một nụ cười.

Đội thầy thuốc lập tức ủa lên, tất cả kỹ năng phục sinh đều nhắm thẳng lên mình anh, từng đóa hoa sen trong suốt không ngừng nở rộ, mỹ lệ vô cùng, nhưng anh cũng không lựa chọn phục sinh tại chỗ, mà click vào phục sinh tại Lạc Hà Đài.

Chạy ra khỏi cánh cổng tò vò khổng lồ bằng đá, anh thấy Nhất Tiểu Hồng Trần và Kinh Ca Thủy Việt đang đứng ở đây, liền cười nói với các nàng : " Vào thành đi, cùng chúc mừng thắng lợi với chúng ta."

** Nguyên văn : gặp của đầu tiên.*

*** Người chơi mới chưa có vũ khí, chỉ được hệ thống phát cho kiếm gỗ, trượng gỗ, mà cũng chỉ đánh mấy loại như gà, ếch, tùy trò chơi sẽ quy định.*

**** Cận công : Đánh gần*

***** Nguyên văn : môm quạ đen.*

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tiến vào Tam giới

Những người chơi ở level 125 sau khi hoàn thành nhiệm vụ phi thăng sẽ được quyền lựa chọn một trong ba phương án : nhập Tiên, Phật hoặc Ma, sau đó tiến vào khu vực tam giới.

Sau khi thành chiến kết thúc, pháo hoa cũng dứt xong rồi, mọi người cũng hân hoan vui mừng náo loạn đủ, mới bắt đầu tản ra, người logout thì logout, người treo máy thì treo máy, người làm nhiệm vụ tiếp tục làm nhiệm vụ, người giết kẻ đối địch tiếp tục giết kẻ đối địch, hết thấy đều tuân đúng theo trật tự cũ. Kinh Ca Thủy Việt chào tạm biệt Nhất Tiểu Hồng Trần, sau đó cùng Công Tử Phù Tô rời đi. Lúc này Công Tử Liên Thành mới hỏi nàng : "Nàng định chọn cái gì ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần không chút do dự đáp : "Nhập Tiên"

Trước đây Công tử Liên Thành cũng nhập tiên, đương nhiên vẫn đi theo đường cũ, liền đáp : "Vậy chúng ta cùng đi nhé"

Nhất Tiểu Hồng Trần rất vui vẻ đáp : "Vâng"

Bước đầu chọn lựa phương thức chính là từng người tự quay lại môn phái cũ của mình tiếp nhận chức vụ, Nhất Tiểu Hồng Trần về Côn Luân, Công Tử Liên Thành tới Kim Đài, chia nhau đi tìm chương môn của chính mình.

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy về Côn Luân bá kiến NPC chương môn Côn Luân kiểm phái, nghe hẳn thuyết giáo một mớ đạo lý, sau đó bắt đầu nhận nhiệm vụ. Vị lão nhân râu bạc trắng tiên phong đạo cốt hỏi nàng một cách nghiêm chỉnh : "gươi lựa chọn nhập Tiên hay là nhập Phật, nhập Ma ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức click vào : "Nhập Tiên"

Cái NPC kia bắt nàng xác nhận mấy lần, thấy nàng không thay đổi, mới bắt đầu tán dương sự lựa chọn của nàng thêm một lần nữa, sau đó yêu cầu nàng tiếp thu khảo nghiệm.

"Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, xin hỏi vì sao ngươi chọn nhập Tiên ?"

Phía dưới liệt kê ra năm sự lựa chọn :

- 1) Kiểm ngạo giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa
- 2) Đuổi hươu ở Trung Nguyên, bá chủ thiên hạ
- 3) Hồng nhan tri kỷ, chân trời liền cánh.
- 4) Tiêu Dao khoái hoạt, thuận theo tự nhiên
- 5)Chém yêu diệt ma, cứu vớt muôn dân.

Nhất Tiểu Hồng Trần đang định hỏi thử Công Tử Liên Thành, nhưng con chuột trong tự nhiên đã lựa chọn cái thứ ba : Hồng nhan tri kỷ, chân trời liền cánh.

NPC kia liền trả lời một cách thân thiện: "Ngươi tới ảo cảnh Đào Hoa Cốc tìm Diệp Y phu nhân, xem nàng nói gì đi."

Ảo cảnh này nằm ở ngay khu vực Côn Luân, không phải ở Phó Bản, Nhất Tiểu Hồng Trần liền hỏi Công Tử Liên Thành : "Tiếp theo anh sẽ tới đâu"

Công tử Liên Thành liền đáp : " Ảo cảnh Đào Hoa Cốc."

Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng vui vẻ, hóa ra anh cũng lựa chọn mục thứ ba, liền vui vẻ đáp : " Ta cũng phải tới đó."

Đương nhiên tâm trạng của Công tử Liên Thành cũng rất vui vẻ : " Vậy chúng ta hẹn gặp ở cửa cốc rồi cùng đi."

Bọn họ vốn đang cùng tổ đội, chỉ cần ở trong cùng một khu vực, thì có thể thấy rõ vị trí của nhau, vì thế hai người từ hai nơi cùng chạy về phía Ảo cảnh Đào Hoa Cốc.

Nơi này phong cảnh đẹp tuyệt vời, khắp sơn cốc núi rừng là đào hoa nở rộ, đương nhiên, cây cũng là quái, mà đám ong bướm chim muông đang rập rờn chung quanh kia cũng là quái, nhưng đều là loại bị động, nếu không chủ động tấn công nó, nó cũng chẳng tấn công lại, người chơi rất an toàn.

Hai người cùng hội họp ở cửa cốc, sau đó cùng nhau tiến vào. Công Tử Liên Thành dẫn theo nàng nhanh chóng tới chỗ Diệp Y phu nhân, bắt đầu nói chuyện.

Nàng ta lại kể lại một câu chuyện tình cảm xưa vô cùng dài dòng, vô cùng ly kì khúc chiết, vô cùng ai oán, tóm lại nội dung chính chỉ có một câu người có tình lại không thể thành duyên thuộc được, sau đó hy vọng Nhất Tiểu Hồng Trần tìm giúp nàng mấy đóa tình hoa, để tặng cho tình lang nơi ngàn dặm xa xôi.

Sau khi Nhất Tiểu Hồng Trần click vào "Tiếp thu" nhiệm vụ xong, lập tức xuất hiện chỉ dẫn, yêu cầu nàng đi đánh mấy cây yêu đào, lấy về ba đóa Tình Hoa. Nàng lập tức nói : " Ta bị yêu cầu lấy về ba đóa Tình Hoa, còn anh thì sao ?"

Công tử Liên Thành cũng cười nói : " Ta cũng vậy, hôm nay vận số của chúng ta thực tốt."

" Thật sao ?" Nhất Tiểu Hồng Trần không hiểu lắm, không khỏi hơi tò mò.

"Ừm, nếu như vận khí không được tốt lắm, cửa thứ nhất cũng không phải tới chỗ này tìm người, mà đi tới Ma Vực đánh đủ năm trăm con quái, hơn nữa có hạn định thời gian, phải tìm ít nhất 3 người thuộc phái Côn Luân nữa trở lên hỗ trợ quần công, mới có thể hoàn thành được. Nếu như vận khí bớt xấu hơn một chút, thì lại phải kiếm ba trăm đóa hoa, không ít người treo máy đánh quái hai ba ngày mới có thể hoàn thành. Hi vọng vận khí của chúng ta tiếp tục tốt như vậy, tiếp theo không cần tìm đá, không cần giết Boss, thì mới thực nhẹ nhàng."

"À, hóa ra vậy sao" Nhất Tiểu Hồng Trần cười rạng rỡ : " Có anh ở đây, vận khí của chúng ta nhất định sẽ rất tốt."

Công Tử Liên Thành cười lớn : " Vận khí của ta có bay giờ ra gì đâu, có điều nhân phẩm của nàng vô cùng tốt, chắc là ta dựa hơi của nàng."

Nhất Tiểu Hồng Trần nhớ lại lần BUG trước của hệ thống lại trùng vào mình, quả thật là vận số tốt đến mức kỳ lạ mới có thể gặp phải kỳ ngộ như vậy, nên cũng không khiêm nhường nữa, tự phát ra một cái icon biểu tình đặc ý rất trẻ con, làm Công Tử Liên Thành lại cười lớn lần nữa.

Hai người vừa nói vừa tới khu rừng bên cạnh đánh yêu đào. Đương nhiên lực công kích của Nhất Tiểu Hồng Trần không bằng Công Tử Liên Thành, nàng mới đánh được hai bông, anh đã có được năm bông, cũng bởi hai người cùng tổ đội, nên có thể chung vật phẩm nhiệm vụ, vì thế bọn họ đồng thời thấy mình đều đã lấy được ba đóa Tinh Hoa.

Sau đó Diệp Y phu nhân lại yêu cầu bọn họ mang Tinh Hoa tới Phở Đà, tặng cho vị tinh lang chết tâm mà xuất gia. Vị NPC hòa thượng kia nhận được mấy đóa tinh hoa, liền thờ dài, sau đó mới nhờ bọn họ nhắn lại cho Diệp Y phu nhân một câu : "*Bồ đề vốn không cây, gương sáng chẳng phải đài, xưa nay không một vật, nơi nào lấm trần a.*"

Hai người lập tức quay trở lại Đào Hoa Cốc, chuyển lại mấy câu trên cho Diệp Y phu nhân. Vị nữ tử trẻ tuổi đáng người thanh mảnh, y phục rực rỡ nghen ngào không thốt lên được nửa câu. Nhất Tiểu Hồng Trần kiên nhẫn tiếp tục click vào nàng, đáp lại vẫn là sự im lặng, cuối cùng mới thấy nàng ta trả lời. Diệp Y phu nhân cảm tạ nàng, sau đó mới hỏi nàng một cách nghiêm túc : " Nếu ngươi vào tiên giới, nỗ lực tu luyện, cuối cùng đạt tới thành tựu cuối cùng, ngươi sẽ làm cái gì ?"

Phía dưới có bốn sự lựa chọn

- 1) Tìm hiểu sinh tử, thoát ly luân hồi.
- 2) Tâm thương muôn dân, tối ái hồng trần.
- 3) Thông huyền diệu ngộ, tự do tự tại
- 4) Quân hùng thúc thủ, xưng bá tam giới.

Căn bản Nhất Tiểu Hồng Trần cũng chẳng lên diễn đàn xem mấy topic hướng dẫn về vấn đề này, không chút chần chừ chọn số hai. Nghĩ lại một chút, nàng không kiềm nổi, liền hỏi Liên Thành : "Anh chọn cái gì vậy ?"

Công tử Liên Thành im lặng một chút, rồi mới đáp : " Số 2"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy trong cái lựa chọn số 2 có bốn chữ "*Tối ái hồng trần*"*, không kìm nén nổi trong lòng như nở hoa. Nàng ngồi yên trước máy tính, cười một mình một lúc, sau đó mới tiếp tục nói chuyện với Diệp Y phu nhân.

"Nữ hiệp Nhất Tiểu Hồng Trần, ngươi thực sự lo lắng vì muôn dân thiên hạ, quả nhiên tâm địa thiện lương, cực kỳ phù hợp tu luyện tại tiên giới, đi đi, cố gắng nỗ lực, tương lai sẽ tạo phúc cho muôn dân." Diệp Y phu nhân nói xong, liền tặng cho nàng một viên tiên đan.

Công Tử Liên Thành cũng nhận được một viên tiên đan, liền giờ tới trong tổ đội cho nàng xem, mỉm cười nói : "Quả nhiên vận số của nàng quá tốt, chúng ta chẳng cần làm thêm bất kỳ nhiệm vụ gì nữa, chỉ cần click vào tiên đan này, là có thể trực tiếp tới Tiên giới. Chỉ cần cầm được viên tiên đan này, là chứng minh rằng chúng ta đã nhập Tiên thành công."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng vô cùng vui mừng, cũng cầm tiên đan của mình đưa tới tổ đội cho anh xem.

"Vậy chúng ta cùng đi tới Tiên giới thôi" Công tử Liên Thành vừa nói, vừa click vào viên đan được.

Hệ thống lập tức thông báo trên toàn server, Công tử Liên Thành đã lên Tiên giới, sau đó là Nhất Tiểu Hồng Trần.

Lập tức, những chuyện buôn bán, nói chuyện phiếm, cãi nhau, cầu hôn, chúc phúc đều bị đẩy xuống khỏi [thế giới], rất nhiều người đã chạy lên chúc mừng hai người nhập Tiên thành công.

Cho dù là người thuộc Khai Hoàn Hào Môn hay Phong Sinh Khôi Thủy, đều tự động coi hai người trở thành một đôi, lúc lên [thế giới] cũng chúc mừng hai người cùng một lúc, trêu chọc mấy câu, thực sự vui vẻ.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không chạy lên [thế giới] biện bạch, chỉ nhìn khung cảnh kỳ diệu trước mắt một cách xuất thần.

Một cây cầu vòng khổng lồ từ phía trên từ từ hạ xuống, chân cầu chấm ngay trước mặt nàng. Nàng đứng sững sờ rất lâu, cho tới khi Công Tử Liên Thành nhắc nhở " Bắt đầu đi từ đây", nàng mới bắt đầu đặt chân lên cây cầu vòng này.

Nàng không cười tóa ky, cũng không chạy, mà chỉ di chuyển một cách chậm chậm, từ từ bước lên trên trời. Công Tử Liên Thành cũng không thúc giục nàng, đương nhiên cũng không cười tóa ky, chỉ đi bên cạnh nàng, cùng nàng chậm chậm bước lên thiên giới.

"Quá đẹp." Nhất Tiểu Hồng Trần không ngừng than thở : "Đẹp quá đi thôi"

Công tử Liên Thành chưa kịp nói gì, trên box chat [thế giới] đã có một người gọi anh, hỏi anh rằng, có phải lúc thành chiến anh dùng kỹ năng ẩn thân

hay không, làm sao có được kỹ năng đó, có phải sau khi bị luân bạch phi thăng thêm một lần nữa mới có, hay là làm nhiệm vụ bí mật gì mới có được. Kể kia vừa bắt đầu, nhất thời [thể giới] lập tức náo động, rất nhiều người cũng chạy lên [thể giới] hỏi thăm sự thật giả của thông tin này, hy vọng được chứng thực. Công Tử Liên Thành cũng chẳng thêm quan tâm tới mấy chuyện đó trên thế giới, chỉ tiếp tục dẫn Nhất Tiểu Hồng Trần đi qua cầu vòng, bước vào tiền giới, sau đó mới cười tọa kỵ, giới thiệu khung cảnh bên trong cùng với sự phân bố của NPC cho nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần không khỏi phân tâm một chút, không nhịn được liền hỏi anh : "Có nhiều người hỏi anh việc đó lắm à ?"

"Ừm" Công Tử Liên Thành đáp lại rất bình thản : " Kỹ năng này làm tất cả những kẻ thích đánh nhau phải đỏ mắt thèm thuồng, nhưng ta tuyệt nhiên không nói. Nếu như có ai đó hỏi nàng, nàng cũng đừng nói gì cả."

"Được, ta sẽ trả lời rằng bọn ta chẳng biết gì cả." Anh nói gì đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần nghe nấy, không thắc mắc gì cả.

Thực ra tài liệu để chế tạo bộ trang phục này rất khó kiếm được, nếu nàng có muốn bán thực đi chẳng nữa, thì cũng chờ có rồi mới nói, trời sinh nàng không có bản tính khoe khoang trước, càng không thích người khác nhìn mình chăm chăm, hơn nữa, nàng cũng hiểu rõ cái đạo lý "Thất phu vô tội, cảm ngọc mới có tội", đương nhiên không muốn trở thành mục tiêu công kích của kẻ khác.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Công Tử Liên Thành dẫn nàng ra ngoài thành, dạo chung quanh một vòng, giúp nàng quen thuộc với khu vực này. Nơi này non xanh nước biếc, ngàn hoa rực rỡ, khung cảnh đẹp tuyệt vời, cũng rất yên tĩnh, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái vô cùng. Một số loại quả núi rải rác trên sườn núi, tính thù địch thấp, cũng lắm chỉ đuổi theo vài bước đã quay trở lại, không giống như mấy loại quái bên ngoài, có thể đuổi theo tới tận nơi chân trời góc biển, trừ phi người chơi chạy vào khu vực an toàn, bằng không rất khó bắt đuổi bọn chúng. Cho nên có thể nói nơi này tương đối an toàn.

Công Tử Liên Thành chỉ cho nàng mấy địa điểm thích hợp cho Côn Luân treo máy đánh quái, cũng không dừng lại đánh quái, mà lại dẫn nàng trở lại khu vực an toàn một lần nữa. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi gì cả, chỉ đứng im chờ, xem anh có dặn dò gì không.

Một lát sau, Công Tử Liên Thành tiến hành giao dịch với nàng một bộ trang bị. Nàng click vào xem thử, phát hiện đây là một bộ trang phục dành cho Tiên Côn Luân cấp 125 trở lên, rất thích hợp với nàng, vũ khí, y phục, giày, mũ đều đã tinh luyện tới cấp 9, hơn nữa đều có khảm đá, hoàn toàn là cao cấp.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng biết rằng nếu cứ tính toán qua lại, thì giữa nàng và anh đã không thể tính nổi, đã thế cũng không tính nữa, liền tiếp nhận tặng phẩm của anh, vui vẻ nói : " Cảm ơn"

Công Tử Liên Thành cũng thật vui vẻ. Anh cũng không phải người thích dây dưa không rõ, chuyện lớn còn thế, huống chi là những chuyện nhỏ nhặt, mà tính tình của Nhất Tiểu Hồng Trần cũng đơn thuần không khách sáo, làm cho anh cảm thấy rất nhẹ nhàng, từ lúc bắt đầu tới nay đều rất vui vẻ.

Sau khi vào Tiên giới cũng có những nhiệm vụ đầu mối, cũng khá rườm rà phức tạp, những tân nhân mới lên Tiên giới ngay cả NPC nhiều khi cũng không tìm thấy. Công Tử Liên Thành đang muốn đề nghị dẫn Nhất Tiểu Hồng Trần đi làm, thì ba vị công tử trong bang đã gọi anh lập tức trở về có chuyện quan trọng. Anh liền nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : " Trong bang có việc, ta về xem thử. Nàng làm quen với chỗ này một chút đi, cũng có thể treo máy đánh quái. Những nhiệm vụ đầu mối thì đừng tiếp nhận vội, đợi ta có thời gian sẽ cùng nàng làm"

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn theo bóng anh chạy vào phía truyền tống trận trước mặt, cho tới lúc biến mất hẳn, mới thả lỏng tâm trạng, lấy đủ hồng lam được bỏ vào bao, thiết lập kỹ năng cẩn thận, rồi mới chạy ra.

Phòng ngự của Côn Luân thấp, nàng cũng chưa bao giờ treo máy ở đây, không rõ lực công kích của quái như thế nào, nên cũng không dám sơ sẩy, liền chọn một chỗ chỉ có ba quái, tăng thêm trạng thái cho mình, rồi mới chạy vào giữa treo máy, bắt đầu đánh quái.

Nàng chỉ chuyên tâm quan sát tình hình công kích của quái cùng tình trạng của mình, không để ý tới chung quanh. Cho đến khi nhận ra rằng cứ treo máy ở đây cũng không gặp nguy hiểm, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, quyết định đi làm việc. Bỗng nhiên, nàng phát hiện ra có kẻ đang nói chuyện với nàng.

Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi : " Cô bé, làm nữ nhân của ta đi."

Trước giờ Nhất Tiểu Hồng Trần chưa bao giờ gặp qua kẻ nào vô sỉ như vậy, không chịu nổi liền nhăn mày. Nàng xoay ngang một chút, thì thấy có một đại hồng danh đang đứng bên cạnh mình, đang thản nhiên phát ra một tiếng cười âm hiểm dâm tà.

2.

Không biết cái tên đại hồng danh kia sử dụng chức năng ẩn trang phục, hay căn bản không có, nửa người trên hoàn toàn lỏa lồ, phía dưới là một chiếc quần dài màu café do hệ thống cung cấp mặc định, ở trò chơi này ăn vận như thế bị coi là trần truồng, phía trên đầu là mớ tóc dài rối bù màu đỏ bần thiêu, khuôn mặt âm hiểm xấu xí, cho dù nhìn dưới khía cạnh nào đi chẳng nữa, hình tượng nhân vật này đều cực kỳ xấu xí, nói trắng là là một kẻ trông thật ghê tởm.

Trong trò chơi này, Nhất Tiểu Hồng Trần mở cửa tiệm buôn bán, đối với người nào cũng hòa nhã dễ chịu, chỉ khi nào gặp phải những kẻ cố tình khiêu khích đầy ác ý hoặc bắt nạt người trong bang, nàng mới ra mặt, bình thường đối với những kẻ vớ vẩn, nàng đều coi như không trông thấy, như bây giờ cũng thế. Nàng đóng cửa sổ trước mặt, phớt lờ kẻ rác rưởi kia, dù sao chỗ này cũng không được PK, đương nhiên không thể giết người, nếu tên kia thực muốn quấy rối, cùng lắm cũng chỉ có thể chiếm vị trí của nàng, cướp quái của nàng, có điều, Côn Luân kiếm khách cái khác thì không tốt lắm, nhưng lại là những người ra chiêu với tốc độ nhanh nhất trong trò chơi, lại là môn phái quần công, muốn cướp quái của Côn Luân, nhiều khi lại trở thành người đánh thuê. Không cần biết là môn phái nào, chỉ cần treo máy cùng ở một chỗ với Côn Luân, khẳng định Côn Luân vẫn đánh được ít nhất một lần, cho dù công kích của môn phái khác có mạnh tới đâu, kết quả đánh quái cũng thường tính trên người Côn Luân. Cái tên trần truồng kia, mặc dù không

nhìn được trang bị của hắn, nhưng lưng hắn dấp một cây đại đao, chỉ cần vừa nhìn thấy đã biết, dĩ nhiên hắn là Ma Giáo nhập Tiên, cũng là một kẻ khá hiếm thấy.

Kẻ kia thấy nàng không chút quan tâm, liền chạy tới chạy lui chung quanh nàng, đánh sạch đám quái, lại kéo nàng sang một bên. Chỗ này là phó bản, không thể trở lại nguyên vị trí, sau khi đánh hết quái xong, Nhất Tiểu Hồng Trần chỉ có thể đứng ngẩn ngơ ở đó lãng phí thời gian, cũng không quay lại được. Cứ như vậy, nàng chỉ có thể ngồi ở trước máy tính để trông coi, không thể đi làm việc khác, cảm thấy thực bức mình.

Cái tên khốn khiếp chuyên môn quấy rối khốn khiếp kia đúng là kẻ không biết xấu hổ, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng biết chửi nặng hắn cũng không ăn thua, cũng lười phải hao tâm tốn trí gõ chữ, liền rời khỏi chỗ đó tìm vị trí khác. Nhưng cái tên khốn kia chắc đã nghiên cứu qua cách làm thế nào để người khác bị chết, đợi khi Nhất Tiểu Hồng Trần đi tới giữa một đám quái, hắn bỗng nhiên sử dụng mấy kỹ năng liên tục, nhất thời Nhất Tiểu Hồng Trần bị mắc kẹt. Đám quái kia thấy vậy liền ào lên, vây lấy nàng, nàng lại bị treo không đánh được, đến lúc có thể động đậy, thì đã bị giết, nằm lán trên mặt đất.

Lúc treo máy ở đây nên tổ đội, nhiệm vụ tính gấp bội, kinh nghiệm đánh quái cũng gấp mấy lần, còn thu được rất nhiều tài liệu, chính vì vậy mặc dù Công Tử Liên Thành đã trở lại trong bang, nhưng vẫn bảo trì tình trạng tổ đội với Nhất Tiểu Hồng Trần, lúc này tự nhiên thấy dây máu của nàng cạn sạch, lập tức hỏi vội : " Có chuyện gì vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy kẻ xấu xí kia đang hả hê đắc ý lượn vòng quanh chỗ mình, liền đáp " Có một tên khốn khiếp quấy rối, làm ta bị quái vây công chết rồi."

Công tử Liên Thành lập tức hỏi : " Là kẻ nào ? Còn đứng ở đó không ?"

" Có. Tên hắn là Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi" Nhất Tiểu Hồng Trần không còn gì để nói : " Hắn cứ quấy rối ta, ta không để ý tới hắn, quyết định kiếm chỗ khác treo máy, ai ngờ hắn vẫn chạy theo phá rối ta, làm ta không động đậy được, chết luôn"

"Ta tới ngay lập tức đây" Công Tử Liên Thành không nhiều lời, lập tức truyền tổng tới tiên giới.

Công Tử Phù Tô cũng nhập Tiên, liền gia nhập đội ngũ, cùng truyền tới Tiên giới, từ xa đã nhìn thấy Nhất Tiểu Hồng Trần đang nằm trên mặt đất, liền ném một cái phục sinh thuật qua đó.

Công Tử Liên Thành liền click vào cái tên kia xem thử, nhưng hắn vô bang vô phái, trang bị toàn thân cũng toàn những thứ vớ vẩn, không thể nhận ra mạnh mẽ, nhưng có thể kết luận rằng nó là nick ảo của ai đó, cái đại hồng danh này chỉ chuyên dùng để giết người. Anh liền nói : " Cái đồ khốn khiếp giấu đầu thụt đuôi kia, mau cút đi."

Kẻ kia cười rất vô lại : " Hóa ra cô bé có chỗ dựa vững chắc như vậy sao, thảo nào không thêm để ý tới người khác, thật bội phục, là kẻ giàu có nuôi tiểu bạch kiếm sao?"

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy Công Tử Liên Thành và Công Tử Phù Tô cùng chạy tới, cũng không tức giận nữa. Nàng đứng dậy, nói một cách lạnh nhạt : "Thật đúng là “Nhân chí tiện tắc vô địch”**, xem ra hôm nay ta đã được mở mắt."

Công Tử Phù Tô chậm rãi nói : "Bộ dạng xấu không phải lỗi của ngươi, nhưng mang ra dọa người là ngươi sai rồi. Đã biết mình xấu xí, tốt nhất về nhà trốn đi, bằng không sau này không dễ sống đâu."

" Uy hiếp ta nha, sợ quá nha!" Tên kia lập tức cười ha hả, xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Công Tử Liên Thành lập tức hỏi mọi người trong [bang phái] : "Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi là nick ảo của ai, có người nào biết không ?"

Mấy người trong bang cùng hưởng ứng nhiệt liệt, rất nhiều nữ hài tử lúc level còn thấp đều bị hắn giết một lần, nhưng không ai có thể nói ra lai lịch của nick này. Công Tử Liên Thành nhìn hồi lâu, cuối cùng nói : "Từ bây giờ nếu mọi người gặp nick này, gặp lần nào giết lần đó, nếu thấy hắn treo máy tại tiên giới, nhanh chóng thông báo cho ta, ta đi cướp."

" Cần gì phải để Tam ca tự mình đi cướp, nói thế thành ra lại coi trọng hắn quá sao." Một người thuộc môn phái Côn Luân cùng cười, gần như đồng thanh : " Chúng ta sẽ đi cướp, cam đoan cho hắn không thăng level được."

" Đúng vậy, mọi người luân phiên chiếu cố hắn, coi như hắn xong đời rồi." Một nữ hài tử thuộc phái Tử Trúc cùng lúi rúi thảo luận, làm thế nào có thể chinh cho hắn một trận tại cái khu vực Tiên giới không cho giết người kia, trong khoảnh khắc đã nghĩ ra không dưới mười cách. Càng nói càng vui vẻ, các nàng nói tới mức đất trời phải biến sắc, mấy cái icon bay đầy trời, đùa giỡn tới mức nam nhân trong bang cùng cười ồm ồm, cùng liên tục khen ngợi bọn họ thông minh.

Đang nói rất náo nhiệt, bỗng nhiên có một muội muội Tử Trúc quay sang nói với Công Tử Liên Thành : "Tam ca, huynh có thể nói giúp chúng ta mấy câu với bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần không ?"

" Nói cái gì vậy ?" Công Tử Liên Thành cũng không hiểu lắm.

Một vị muội muội Côn Luân lập tức nói tranh vào : "Lần trước bọn muội có đặt nàng làm một số trang phục, sau đó huynh lại bị cái kẻ mà nàng giới thiệu kia lừa đi luân bạch, bọn muội đều rất nổi giận, liền hủy bỏ đơn đặt hàng, bây giờ nghe nói nàng cũng bị người ta lừa, cũng không biết gì cả, bọn muội cảm thấy rất ngượng, muốn khôi phục đơn đặt hàng, cũng hy vọng vẫn tiếp tục mua được mấy thứ y phục đó."

"Đúng vậy." Một cô bé thuộc Ma Giáo cũng tỏ ra ăn năn : "Bọn muội sợ nàng ấy còn giận, nên không dám tới gặp. Tam ca, huynh nói giúp bọn muội mấy câu nhé."

"Đúng, giải thích với nàng hộ bọn muội, xin nàng tha thứ." Đây là một nữ Tiêu Dao : "Chuyện trước kia đều do hiểu lầm, xin nàng đừng để bụng."

Trước giờ Công Tử Liên Thành không nghe Nhất Tiểu Hồng Trần nhắc tới chuyện này, chắc chắn là vì chuyện bị luân bạch của anh, nàng cũng bị người khác làm tổn thương không ít, mà thủy chung không than phiền lấy nửa câu, bất giác làm anh trái đũa cay đắng ngọt bùi, nhất thời không biết phải nói thế nào cho phải.

Công Tử Phù Tô cũng là kẻ biết đặt mình vào vị trí của người khác, cướp lời nói trong [đội ngũ] : "Hồng Trần, mấy nữ hài tử của bang ta có đặt ở chỗ nàng một số y phục, sau đó lại hủy bỏ đơn đặt hàng có phải không?"

"Ừm, đúng vậy" Nhất Tiểu Hồng Trần đáp rất bình thản "Người mua có thể thay đổi ý định, đây là chuyện rất bình thường, dù sao tài liệu để làm mấy thứ y phục đó cũng không dễ kiếm, nhất thời cũng không thể làm nổi, các nàng chủ động hủy bỏ, ta cũng thoải mái hơn nhiều."

Mặc dù nàng nói nhẹ nhàng như thế, nhưng trong lòng Công Tử Liên Thành cũng chẳng cảm thấy dễ chịu chút nào. Im lặng hồi lâu, anh đang định nói gì đó, thì Công Tử Phù Tô đã cười đáp : "Nàng cảm thấy thoải mái, nhưng mấy nữ hài tử trong bang chúng ta lại thực sự hối hận. Nàng cứ tiếp nhận mấy đơn đặt hàng của bọn họ đi, mấy đứa thích y phục đẹp để do nàng chế tác, nhưng không dám đi tìm nàng, sợ nàng nổi giận với bọn họ."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười : "Sao ta lại nổi giận chứ ? Cũng không phải các nàng cố ý châm chọc ta, bắt quá các nàng ra mặt vì Tam ca của các nàng thôi. Ta thấy các nàng ấy rất tốt, rất đáng yêu."

"Nàng nghĩ thế thì được rồi." Công Tử Phù Tô vui vẻ đáp : "Vậy coi như nàng tiếp nhận lại đơn hàng của bọn họ lần nữa nhé."

"Ta không có đủ tài liệu, quả thật bây giờ muốn cũng không làm được" Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thấy khó xử. Sự thật là tài liệu trong tay nàng không đủ, vấn đề quan trọng hơn nữa là nàng không còn tiền để đi mua. Giờ trong cửa hàng của nàng chỉ còn mấy thứ bình thường, những thứ cao cấp chẳng có mấy, kém xa so với lúc trước. Cũng không phải vì thế mà nàng thấy khó khăn, cũng lắm coi như lúc vừa mới vào trò chơi này, bắt tay vào làm một số trang bị và trang sức chưa tinh luyện, tích lũy của cải lại một lần nữa, cũng không phải chuyện gì lớn.

Trong lòng Công Tử Liên Thành có mắc mứu, cũng không muốn nói nhiều tới cái chuyện này, lập tức đáp : "Hiện tại nàng cần dùng những tài liệu nào, ghi ra một danh sách đưa cho ta, ta sẽ giúp nàng kiếm."

"Đúng." Công Tử Phù Tô lập tức đồng ý : "Huynh đệ trong bang bọn ta nhiều, cũng thường làm nhiệm vụ, kiếm tài liệu sẽ dễ hơn nàng rất nhiều."

"Khi nào về nàng kiểm tra kho hàng đi, rồi gửi qua email cho ta." Không đợi Nhất Tiểu Hồng Trần trả lời, Công Tử Liên Thành đã lập tức quyết định thay nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không tiếp tục chối từ nữa : "Vậy thì được rồi, mai ta sẽ gửi qua."

Lúc này, trên [thế giới] có người liên tiếp phát mấy cái thông báo, khiến bọn họ cùng chú ý

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc : "Bang chủ Nhất Tiểu Hồng Trần có ở đây không ? Xin cấp tốc PM cho ta."

3.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy câu kia trên [thế giới] của Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc, hồi lâu không nói năng gì.

Công Tử Liên Thành nói với nàng đầy quan tâm : "Nàng ta tìm nàng chắc tính chuyện làm ăn thôi, nàng không việc gì phải băn khoăn cả, nghĩ gì thì làm thế thôi."

"Đúng vậy, không quan hệ." Công Tử Phù Tô cũng cười : "Nàng là người chỉ chuyên buôn bán, chúng ta đều rõ mà."

Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười nhìn bọn họ, đáp một cách thoải mái : "Được, để ta xem nàng ta tìm ta làm gì?"

Lúc họ đang nói chuyện, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc vẫn tiếp tục gọi Nhất Tiểu Hồng Trần trên box chat [thế giới], mấy người trong bang Phong Sinh Khởi Thủy cũng gọi nàng trên box chat [bang phái] : "Lão đại, lão đại, Đạp Vân tìm kia."

"Biết rồi." Nhất Tiểu Hồng Trần đáp lại trong bang một câu, sau đó PM cho Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc : "Ta đây, xin hỏi có chuyện gì vậy?"

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc tỏ ra rất khách khí : "Hiện tại nàng có rảnh không ? Có thể tới Kim Đài một lúc được không ? Bọn ta có một chút chuyện muốn gặp mặt thương lượng với nàng. Nàng yên tâm, cũng không phải chuyện gì gây bất lợi cho nàng, là chuyện làm ăn thôi."

Tuy Công Tử Liên Thành và Công Tử Phù Tô đều tỏ rõ thái độ không can thiệp tới chuyện của nàng, nhưng nàng vẫn chủ động nói với hai người : "Nàng kêu ta đi nói chuyện làm ăn."

"Đi đi." Công Tử Liên Thành rất ôn hòa : "Chuyện làm ăn cũng rất quan trọng."

Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ một chút, vẫn cảm thấy hơi bất an, liền nói một cách trịnh trọng : "Ta tuyệt nhiên không bao giờ bán đứng anh."

Công Tử Liên Thành rất kinh ngạc : "Trước giờ ta chưa bao giờ nghĩ vậy. "

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới an tâm trở lại, nhảy lên tọa kỵ, chạy về trong thành, truyền tổng tới Kim Đài.

Vừa ra khỏi tam giới sẽ tự động bị đẩy khỏi tổ đội, trong đội ngũ chỉ còn lại Công Tử Liên Thành và Công Tử Phù Tô, hai người vừa chạy tới khu vực an toàn vừa nói chuyện phiếm.

Công Tử Phù Tô hỏi anh : "Người thử đoán coi Đạp Vân tìm Hồng Trần làm gì ?"

Công Tử Liên Thành trả lời một cách thần nhiên : " Hơn phân nửa là vì bộ trang bị trên người ta này đây"

"Sao bọn họ biết được ?" Công tử Phù Tô có phần nghi hoặc : " Người cũng chỉ nói qua với ba bọn ta, chúng ta cũng không nói cho người nào khác, Tiểu Bạch và Vô Kỵ cũng không nói cho lão bà. Ta đã lên diễn đàn kiểm tra thử, những server khác cũng không thấy xuất hiện bộ trang bị này, ngay cả phương pháp chế tạo cũng chưa từng xuất hiện qua, nên không thấy có ai nhắc tới."

Công Tử Liên Thành suy nghĩ một chút mới nói : " Có khả năng là bọn họ phán đoán, cũng có khả năng là nhân viên trong công ty quản lý trò chơi để lộ tin tức."

"Ta nghiêng về phần phán đoán nhiều hơn." Công tử Phù Tô liền phân tích một chút : " Ta đã xem qua trang web chính thức, có rất nhiều topic nhắc tới việc người đột nhiên ẩn thân trong vụ thành chiến, cho dù là server này hay server khác, người chơi đều rất hứng thú, cũng thảo luận rất nhiệt tình. Hiện giờ đang có hai loại ý kiến, một là sau khi người bị luân bạch hoàn thành nhiệm vụ Phượng Hoàng Niết Bàn nên được hệ thống thưởng cho kỹ năng đặc thù, thứ hai là trang bị của người có thuộc tính ẩn thân, mà người lại ẩn giấu trang phục không cho bất kỳ kẻ nào xem xét, càng làm sự nghi ngờ nghiêng về phía của phỏng đoán này."

Công Tử Liên Thành cũng không biết phải nói gì : " Nói thật, ta không muốn tăng thêm phiền toái cho nàng."

"Cũng không hẳn là phiền toái." Công Tử Phù Tô mỉm cười : " Cho dù người có bộ trang bị này đi chăng nữa, cũng chưa chắc là do nàng làm ra, server của mình có rất nhiều chế tác sư đạt cấp độ tông sư"

"Nội gian của đối phương còn biết là thông qua nàng để tiếp cận ta, chứng tỏ có rất nhiều người biết rõ quan hệ giữa hai bọn ta." Công Tử Liên Thành khề thờ dài : " Nàng có thể làm ra rất nhiều loại trang bị và thời trang cao cấp mà những kẻ khác không làm được, nếu như có người nào đó nghĩ tới trang bị trên người ta, khẳng định tìm tới nàng đầu tiên."

"Người yên tâm, nàng có thể ứng phó mà." Công Tử Phù Tô an ủi anh : " Chắc chắn đối phương không dám làm gì quá khích đâu. Phong Sinh Thủy Khởi không đối địch với bất kỳ phe nào, bọn họ lấy cớ gì để đối phó nàng ? Tại server này nàng chẳng thiếu bằng hữu, bang nào cũng có, đối phương tất phải cố kị."

"Vậy cũng phải." Công Tử Liên Thành mới yên tâm được một chút.

Công tử Phù Tô tâm ngứa khó gãi, không nhịn được nói với anh : " Lão Tam, người thương lượng gấp với Hồng Trần, cũng chế tạo cho ba người bọn ta cái bộ trang bị kia đi. Tiền không thành vấn đề, nàng chỉ cần chế tác bạch trang, chúng ta sẽ tự tình luyện."

"Ta đã hỏi nàng rồi, đương nhiên nàng đồng ý làm ngay, có điều tài liệu rất khó tìm." Công Tử Liên Thành cũng trả lời rất thật thà : "Ta đã bảo nàng kê danh sách, sau đó lại nghĩ cách tổ chức huynh đệ trong bang đi kiếm về."

"Được, không có vấn đề gì." Công Tử Phù Tô rất hưng phấn : " Thật ra Lão Đại, Lão Nhị cũng thêm thường, có điều ngại không dám mở miệng thôi, để ta nói cho bọn họ nghe."

Lúc này, Nhất Tiểu Hồng Trần đã quay lại trước cửa Cẩm Tú Phường ở Kim Đài thành, liếc mắt một cái đã thấy Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc đang đứng ở đó, cực kỳ bắt mắt.

Nàng là một trong những vị Tử Trúc nhập Ma hiếm có, lực chiến đấu rất mạnh, là một vị bạo y hàng thật giá thật, nếu so ra có thể ngang tay với Công Tử Phù Tô, chuyên Hồng danh giết người không chút do dự, làm người khác ngủ trự đương nhiên bách phát bách trúng. Trong Khải Hoàn Hào Môn cũng có không ít người nghiêng răng nghiêng lợi hận nàng tới tận xương tận tủy. Trước kia Nhất Tiểu Hồng Trần cũng chưa bao giờ có quan hệ với nàng, bang phái của bọn họ không thiếu người chế tác cấp bậc đại sư, tông sư, muốn làm gì thì tự trong bang chế tạo ra, hầu như không đặt hàng bên ngoài. Giờ khắc này, nàng chỉ lẳng lặng đứng đó, mặc một bộ đồ thiên sứ màu trắng thêu chỉ vàng, đội một chiếc mặt nạ hình cánh hoa, nhìn qua có vẻ văn nhã nhu nhược, làm người ta không thể tưởng tượng nổi ra vẻ ngoài mạnh mẽ cường hãn của nàng lúc trên chiến trường.

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy tới trước mặt nàng, nói : "Ta đây."

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc mời nàng cùng tổ đội, sau đó thông qua box chat [đội ngũ] cười nói : " Bang chủ Hồng Trần, hâm mộ đại danh đã lâu."

Nhất Tiểu Hồng Trần vội vàng trả lời : " Không dám, ta chỉ là một nhân vật nhỏ. Tiếng tăm của nàng đã lừng lẫy khắp server này, đại danh của nàng đã như sấm bên tai, vô cùng bội phục."

" Hồng Trần bang chủ quá khen rồi." Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc ôn tồn khiêm nhường nói : " Lần này ta tới đây, là có chuyện muốn hợp tác với bang chủ Hồng Trần."

"Vâng, xin mời cứ nói đi." Nhất Tiểu Hồng Trần rất khách khí : "Chỉ cần bọn ta làm được, nhất định sẽ tận sức."

"Cám ơn." Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc vô cùng vui mừng : "Bang chủ Hồng Trần, tuy rằng trước kia chúng ta chưa bao giờ làm ăn cùng nhau, nhưng bang nhà chúng ta cũng có không ít người đã từng mua hàng của nàng, đều rất khen ngợi nàng, cho rằng nàng là vị bằng hữu rất đáng kết giao. Ta cũng không muốn vòng vo loanh quanh, nói thẳng đi, ta muốn đặt mấy bộ trang bị mà nàng đã làm cho Công Tử Liên Thành."

Nhất Tiểu Hồng Trần vẻ mặt thản nhiên không chút thay đổi, mỉm cười đáp : "Ta không có quyền lợi ra đơn đặt hàng của người khác. Nàng chỉ cần nói nàng thích loại trang bị gì, nếu ta có thể làm, chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận tới giá tiền, nếu ta không làm được, thì cũng đành chịu."

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc nghĩ một chút rồi mới đáp : "Bộ trang bị có phòng thủ cao, bạo kích mạnh, lại có công năng ẩn thân."

Nhất Tiểu Hồng Trần giả bộ không hay biết, giống như những người chế tác trang bị khác, tỏ vẻ thật thà đáp : "Ta cũng không biết loại trang bị nào có những thuộc tính đó, nàng nói rõ giúp ta coi trang bị đó cấp bao nhiêu, thuộc môn phái nào. Ta chỉ biết làm trang bị thô, tinh luyện không phải sở trường của ta, dễ thất bại, phí tổn lại cao, nên bình thường ta ít khi làm lắm."

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc hồi lâu không nói năng gì, không biết đang thẩm tính toán đối sách hay đang thương lượng với những kẻ chức sắc trong bang. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng rất kiên nhẫn, thuận tay kiểm tra thông tin của hàng, xem xét tình hình tiêu thụ và tồn kho.

Một lúc sau, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc mới nói với nàng : "Bang chủ Hồng Trần, có phải nàng vẫn tức giận Kiếm Tẩu Thiên Phong chăng ? Chuyện đó cũng không quá nghiêm trọng như nàng nghĩ đâu. Bang phái bọn ta với Khai Hoàn Hào Môn đối địch không phải ngày một ngày hai, bọn họ cũng giết rất nhiều bang nhân chúng ta, bốn vị công tử tay cẳng đâm máu. Chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cố gắng phản kích. Đã vậy khôn được Công Tử Liên Thành, đương nhiên không thể buông tha. Nàng thấy chúng ta làm vậy có gì sai sao ?"

Nếu thời điểm Công Tử Liên Thành vừa bị luân bạch xong, mà Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc nói những câu này, chắc chắn Nhất Tiểu Hồng Trần giận tím mặt, nhưng bây giờ mọi chuyện đều đã qua, hơn nữa hình như còn nhân hóa được phúc, lại thu hoạch được rất nhiều thứ không ai dám mơ tới, đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nổi giận nữa, mà đáp lại với vẻ bình tĩnh hòa nhã : "Hai bên các người đối địch lẫn nhau, muốn đối xử với bên đối phương như thế nào đi chăng nữa cũng không sao cả, có điều các người không nên hãm hại ta, làm ta cuốn vào trong xung đột của các người, khiến ta phải đeo cái danh bất nghĩa trên người."

"Chúng ta cũng không muốn như vậy." Thái độ của Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc thực sự thành khẩn : "Sự tình đã phát sinh rồi, cho dù ý nguyện ban đầu của chúng ta có ra sao, đã không còn quan trọng nữa. Bang chủ Hồng Trần, nàng thấy chúng ta phải làm thế nào thì nàng mới nguôi giận ? Có muốn luân bạch Kiếm Tẩu Thiên Phong không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần không thể tưởng tượng nổi : "Hắn lập công lao lớn như vậy cho các người, thế mà các người có thể hy sinh hắn một cách nhẹ nhàng như vậy sao ?"

"Là hắn chủ động nói như vậy." Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc cười khổ : "Là chính hắn nói vậy, hắn cảm thấy có lỗi với nàng, trong lòng vẫn thấy áy náy."

"Không cần phải vậy." Giống như nàng ta, thái độ của Nhất Tiểu Hồng Trần cũng rất chân thành : "Cho dù hắn làm gì đi chăng nữa, cũng không phải do hắn tự nguyện, như nàng vừa mới nói đó, bang phái của nàng với Khai Hoàn Hào Môn là đối địch, cho dù sử dụng thủ đoạn gì đi chăng nữa cũng hợp lý, ta cũng không có cái gì để nói, đương nhiên càng không muốn luân bạch ai. Luyện cấp rất tốn thời gian, tinh lực và tiền bạc, đương nhiên ta không thể làm mấy chuyện như thế được."

Những lời này của nàng có thể coi là khiển trách đối phương một cách gián tiếp, nhưng Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc lại làm bộ như không hiểu, tỏ vẻ vui mừng nói : "Cám ơn Bang chủ Hồng Trần khoan hồng độ lượng, chuyện này coi như kết thúc ở đây. Hôm nào ta sẽ yêu cầu Kiếm Tẩu Thiên Phong tạ lỗi với nàng, mọi người vẫn là bằng hữu nhé."

Nhất Tiểu Hồng Trần dở khóc dở cười, nhưng cũng không muốn tuyệt tình quá, liền chỉ hơi mỉm cười : "Không cần giải thích. Nếu bên nàng muốn yêu cầu ta chế tác trang bị, thời trang hoặc đồ trang sức, cứ gửi danh sách cho ta, nếu ta có thể làm được, sẽ báo giá lại cho nàng, nếu không làm được thì đành chịu. Trong bang của các nàng cũng có rất nhiều đại sư chế tác, cũng có cấp bậc tông sư, chắc chắn là bọn họ cũng đều biết, nếu không có phương thức chế tạo và tài liệu, đương nhiên cũng không thể làm được trang bị, ta cũng không thể làm gì được."

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc cũng không tiện ép người quá đáng, sợ làm cho nàng phản cảm, chỉ cười nói : "Chúng ta chỉ muốn bộ đồ mà nàng làm cho Công Tử Liên Thành. Nàng cứ về suy nghĩ một chút đi được không. Giá tiền có thể thương lượng, khẳng định là chúng ta sẽ làm cho nàng hài lòng."

"Quá thật ta không làm được những thứ mà chính ta còn không biết là cái gì." Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn kiên nhẫn giải thích : "Ta cũng rất muốn giúp các nàng, có điều lực bất tòng tâm, hy vọng nàng cũng hiểu cho."

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc vẫn không chịu buông tha : "Bang chủ Hồng Trần, nàng là người làm ăn, bán cho ai chẳng thế ? Chúng ta nguyện trả tiền. Làm gì có ai có thù oán với tiền, đúng không ?"

"Đúng vậy, đương nhiên ta thích tiền." Nhất Tiểu Hồng Trần thẳng thắn thừa nhận : "Cho nên, thấy tiền trước mắt mà không lấy được, trong lòng lại càng khó chịu."

Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc thấy nàng cự tuyệt, không nói thêm nữa, quyết định trở về thương lượng với chức sắc trong bang, nghĩ biện pháp khác để lay động nàng : "Bang chủ Hồng Trần, vậy ta không quấy rầy nàng nữa." Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc cười nói : "Ta về trước, có gì vài ngày nữa

chúng ta liên lạc lại được không?"

"Đương nhiên được." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp ứng, lập tức chấp nhận invite friend của nàng, đồng thời cũng thêm nàng vào list friend.

4.

Đội thân ảnh của Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc biến mất xong, Nhất Tiểu Hồng Trần thoáng trầm mặc một chút, lập tức truyền tống tới tiên giới, chuẩn bị tiếp tục treo máy.

Vừa mới tiến vào thành ở Tiên Giới, đã thấy hệ thống phát ra một thông cáo : *Tà khí trong thiên hạ tích lại quá nhiều, yêu ma hoành hành ngang ngược khắp nơi, những nơi tu luyện để phi thăng bị uy hiếp nghiêm trọng, thỉnh các cao nhân danh sĩ Tiên Phật Ma cấp tốc lãnh chỉ ở tam giới, diệt yêu trừ ma.*

Trước kia Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thường xuyên thấy thông cáo này, có khi mỗi ngày còn thấy một lần, nhưng nàng cũng không rõ là nhiệm vụ gì. Đang muốn hỏi thăm Kinh Ca Thủy Việt, đã thấy Công Tử Liên Thành PM cho nàng : "Nàng đang ở đâu rồi?"

Nhất Tiểu Hồng Trần trả lời : " Tiên giới, vừa tới Thông Thiên Thê, đang định treo máy"

" Vậy à, nàng khoan hãy đi" Công Tử Liên Thành lập tức dặn dò : "Ta đang tập hợp một đội ở đây, cùng dẫn nàng đi làm nhiệm vụ khiêu chiến."

" Vâng. " Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không biết nhiệm vụ khiêu chiến là cái gì, nhưng anh đã nói vậy, đương nhiên nghe lời vô điều kiện.

Một lát sau, Công Tử Liên Thành send invite tổ đội qua, nàng lập tức chấp nhận, gia nhập đội ngũ.

Trong đội thêm cả nàng nữa tổng cộng có bảy người, Công Tử Liên Thành kêu nàng chờ, bọn họ sẽ lập tức tới ngay, nàng liền ngoan ngoãn đứng ở dưới bậc cầu thang dài hẹp, không có việc gì liền click vào list người trong đội.

Ngoại trừ Công Tử Liên Thành, còn có Công Tử Phù Tô, Đùng Kêu Ta Bảo Bối, Ta Không Phải Thiên Sứ, ngoài ra còn một vị Tử Trúc level 147 tên là Công Chúa Thánh Bầy, một vị Tử Trúc level 144 Pháp Phối Hồ Điệp Bay, nàng chưa gặp bao giờ. Tuy rằng môn phái của họ khác nhau, nhưng đều là người nhập Tiên, đại khái Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hơi hiểu, loại nhiệm vụ khiêu chiến như thế này chắc hẳn có quy định nghiêm ngặt về môn phái.

Công Tử Liên Thành là người đầu tiên chạy tới chỗ nàng, nói trong box chat [đội ngũ] : "Ta tới chỗ NPC nhận nhiệm vụ, xem lần này an bài chúng ta tập kích Ma Giới hay Phật Giới."

Nhất Tiểu Hồng Trần không hiểu gì cả, có điều bây giờ giống như tên đã lên dây cung, cũng không thể chạy lên diễn đàn xem xét tình hình cụ thể, chỉ đành nói một câu "Vâng " rồi nhìn anh chạy đi.

Công Tử Liên Thành rất quan tâm, dẫn nàng tới cạnh một cái đài cao, sau đó nói với nàng : " Đây chính là nơi tiếp nhận nhiệm vụ khiêu chiến ở tam giới. Nhất định phải tổ đội, không cần có đủ quân số, sau đó đội trưởng chịu trách nhiệm tiếp nhận nhiệm vụ, sau này nếu nàng tổ đội, thì cũng chạy tới đây tiếp nhận nhiệm vụ."

Nhất Tiểu Hồng Trần rất vui vẻ đáp : " Vâng. "

Công Tử Liên Thành chạy tới chỗ NPC một lúc, sau đó, trong danh mục nhiệm vụ của mỗi người trong đội ngũ có thêm một mục nhiệm vụ " Khiêu chiến Ma giới."

"Được rồi, chúng ta cùng tới Ma giới thôi." Công Tử Liên Thành tiếp tục nói trong [đội ngũ] : " Bình thường tam giới không thể liên hệ với nhau, chỉ có lúc làm nhiệm vụ khiêu chiến như thế này truyền tống trận mới mở ra."

Những người khác đều đã từng làm nhiệm vụ này, đương nhiên đều hiểu rằng anh đang giải thích cho Nhất Tiểu Hồng Trần, đều không nói gì cả, chỉ có Công Chúa Thánh Bầy tỏ vẻ khó chịu : "Nhiệm vụ này rất khó làm, cần mọi người phối hợp ăn ý, nếu không sẽ khiến cả đoàn bị tiêu diệt. Tam ca, huynh mang một tiểu Côn Luân không chút kinh nghiệm tới làm gì ? Đến lúc đó ai chiếu cố nàng ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng bị bất ngờ. Nàng chơi game online lâu như vậy, cũng chưa bao giờ phải nghe những lời không chút khách khí như thế, nhất thời cũng ngầy cả người, không biết phải đáp lại như thế nào.

Công Tử Liên Thành bình thản nói : " Ta sẽ chiếu cố."

Công Tử Phù Tô vội vàng nói tiếp : " Thánh Bầy, bình thường muội làm thế nào, thì hôm nay cũng như thế, không cần thay đổi. Hồng Trần do Tam ca chiếu cố, lúc đánh nhau ta cũng sẽ chiếu cố."

Công Chúa Thánh Bầy không nói gì nữa.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thấy hơi bất an : " Có lẽ ta không nên đi, khỏi liên lụy tới mọi người"

"Có gì mà liên lụy với không liên lụy?" Công Tử Liên Thành tỏ vẻ hơi trách cứ : " Giờ mà còn nói những lời như vậy với ta sao ?"

Trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần bất giác thấy ảm áp, có một cảm giác ngọt ngào chậm rãi lan tỏa khắp người. Nàng chậm rãi đáp : " Vậy ta không nói

gi nữa, hết thấy đều theo ý anh."

Bọn họ trực tiếp thảo luận tại [tổ đội], những người khác không nói năng gì cả. Đột nhiên Công Chúa Tháng Bảy thốt ra một câu hoàn toàn không liên quan gì : "Tam ca, thứ mười nhờ huynh tìm giúp đã tìm được chưa vậy ?"

Công Tử Liên Thành nhanh chóng trả lời : " Bằng hữu mua giúp được rồi."

"Tốt qua, vậy cuối tuần này mười tới nhà huynh lấy nhé." Có vẻ như Công Chúa Tháng Bảy rất cao hứng, tỏ vẻ làm nũng : "Mười muốn ăn đồ ăn do huynh nấu."

Công Tử Liên Thành khéo léo trả lời : " Cuối tuần ta có việc rồi, lát về ta sai mấy người trong công ty mang tới cho mười."

" Không cần lằng nhằng như vậy đâu." Công Chúa Tháng Bảy kiên trì nói : " Nếu huynh bận rộn, mười có thể tới công ty của huynh lấy cũng được."

" Có gì nói sau đi." Công Tử Liên Thành tỏ vẻ không muốn tiếp tục.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy đoạn đối thoại của họ, cảm thấy hơn xốn mắt một chút, nhưng cũng không tùy tiện nói năng gì để quấy rầy bọn họ.

Vừa nói chuyện, cả tổ đã nhanh chóng chạy tới nơi truyền tổng trận, cùng truyền tới Ma giới.

Nơi này làm cho người ta có cảm giác rất giống địa ngục, khắp nơi đồ nát hoang tàn, thỉnh thoảng có những ngọn lửa phụt lên từ dưới nền đất, bầu trời đen kịt, khung cảnh hoang vu trải rộng, thấp thoáng những bóng quái về ngoài dữ tợn, không khí cực kỳ khủng bố.

Công Tử Liên Thành nói : "Hồng Trần, nàng theo sát ta. Phù Tô đánh quái chính, Tháng Bảy và Hồ Điệp tăng trạng thái, chú ý tình trạng của mọi người, Bảo Bối hỗ trợ Phù Tô công kích, Thiên Sứ và ta cùng đứng ngoài bảo hộ mọi người."

Công Tử Phù Tô và Đùng Kêu Ta Bảo Bối, Ta Không Phải Thiên Sứ cùng đồng thời đáp : "Được", chỉ có Công Chúa Tháng Bảy tỏ vẻ không thoải mái : " Tuy rằng nàng ta chỉ là Tiểu Côn Luân, công kích không cao, nhưng ít ra cũng phải bỏ ra chút công sức chứ."

" Đúng thế." Pháp Phối Hồ Điệp Bay liền nói theo : "Côn Luân có thể đánh quái, cũng có thể tự bạo, dù sao chỗ này cũng đầy thầy thuốc, thích thì cứ chết, hồi sinh lại là được, có vấn đề gì đâu? Việc gì phải trốn ở phía sau lưng Tam ca ? Thật buồn cười."

Đùng Kêu Ta Bảo Bối là Côn Luân level 175, Ta Không Phải Thiên Sứ là Tiểu Dao level 178, nếu so với bọn họ, thì Nhất Tiểu Hồng Trần đúng là một cái nick nhỏ cấp thấp, nên nàng cũng không có gì để nói. Công Tử Liên Thành cũng không nổi giận, chỉ bình tĩnh đáp : " Hồng Trần là tiểu Côn Luân, cũng không sai. Ta cũng là tiểu Tiểu Dao, mới phải đi theo mọi người làm nhiệm vụ để kiếm điểm kinh nghiệm."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy câu nói này, nhất thời thoải mái hơn nhiều, trên gương mặt thoáng lộ ra nụ cười.

" Sao có thể đánh đồng thế được." Công Chúa Tháng Bảy buột miệng đáp : " Huynh là Tam Ca, cho dù là người mới cũng không sao. Nàng ta là ai ? Cũng không phải người thuộc bang bọn mình"

Công Tử Phù Tô liền hòa giải : " Tháng Bảy, Hồ Điệp, các người vừa mới tới, chắc cũng không biết rõ, Hồng Trần là bọn tốt của chúng ta, giúp chúng ta rất nhiều việc. Nàng mới nhập Tiên, chưa làm nhiệm vụ này bao giờ, ta và lão Tam cùng dẫn nàng theo, đó là chuyện nên làm. Nói qua phải nói lại, nếu không dẫn theo nàng, sáu người bọn ta cũng vẫn phải đánh, đúng hay không ? Được rồi, mọi người đều là người mình cả, đừng nói nữa, nói nhiều tốn thời gian lại không hoàn thành được nhiệm vụ."

Nhất Tiểu Hồng Trần nhớ ra Thanh Long của mình, liền thả ra, nói với bọn họ : " Ta cũng đánh được, không việc gì cả."

Công Tử Liên Thành thấy vậy cũng phóng Xích Long của mình ra : " Được rồi, giờ bắt đầu thôi."

Bọn họ tiếp tục chạy về phía trước, Công Tử Phù Tô và Đùng Kêu Ta Bảo Bối đi bên cạnh Nhất Tiểu Hồng Trần, ba người còn lại che chở cho Công Tử Liên Thành, nhận hết công kích của quái xung quanh lên mình. Dù sao level của bọn họ cũng cao, trang bị cũng tốt, hơn nữa thầy thuốc lại tăng thêm phòng thủ, tổn thương do bảy quái đó tạo ra vô cùng nhỏ, hoàn toàn không đáng kể.

Hai con rồng khổng lồ bay lượn trên không trung, khí thế rực rỡ, vô cùng hoành tráng, không ai là không nhìn thấy. Công Chúa Tháng Bảy bám riết bên cạnh Công Tử Liên Thành, vừa chạy vừa hỏi : " Tam Ca, rồng của mọi người là từ đâu mà ra ?"

Công Tử Liên Thành trả lời nhẹ nhàng : " Làm nhiệm vụ được"

Pháp Phối Hồ Điệp Bay hai mắt lấp lánh ngưỡng mộ : " Được tận hai con liền à ?"

" Ừm." Hiển nhiên là Công Tử Liên Thành không muốn nhiều lời.

Công Chúa Tháng Bảy thoáng nổi giận : " Tam ca, vì sao huynh có thể tùy tiện mang con rồng như thế tặng cho người khác ? Ta cũng muốn, huynh tặng cho ta một con đi."

Công Tử Liên Thành không còn lời nào để nói : " Tháng Bảy, sủng vật nếu có thể thả ra chứng tỏ đã nhận chủ, mười cũng phải rõ chứ. Khoan hãy nói, làm nhiệm vụ trước được không ?"

Công Chúa Tháng Bảy không chịu bỏ qua, dứt khoát dừng lại không đi. Một đám quái vây công nàng, nàng cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ khóc lóc âm ỉ : " Tam ca, ta đã xem trên diễn đàn, ở những khu vực khác đều không có rồng, toàn trò chơi này chỉ có hai con rồng này của huynh, huynh phải tặng cho ta chứ, tại sao lại tặng cho nàng ? Nàng đã làm gì vì huynh nào ? Chỉ liên lụy tới huynh, làm huynh bị người khác lừa, bị luân bạch, phải khổ sở thăng level lại một lần nữa, còn bị người khác bắt nạt vì level thấp quá. Ta đã vì mọi người dẫn tới mười bảy vị Tử Trú cấp cao, còn nhiều hơn gấp bội so với những thầy thuốc vốn có của mọi người, đều không phải vì huynh sao ? Vì sao huynh lại lãnh đạm với ta như vậy ? Muốn thay lòng đổi dạ sao ? "

Nàng cứ gầy âm ỉ như vậy, Công Tử Phù Tô, Đổng Kêu Ta Bảo Bối và Ta Không Phải Thiên Sư đều bất ngờ không kịp phòng ngự, luống cuống chân tay. Bọn họ đã chạy vọt quá lên phía trên lại phải quay lại giết quái, chỉ sợ mọi người trong đội bị quái quần áo. Cứ như vậy cả mấy người đều không rảnh, cũng không thể nói năng gì được. Trong đội ngũ chỉ còn thấy Công Chúa Tháng Bảy nước mắt như mưa vừa khóc lóc vừa kể lể, chỉ trích, không khí có phần khó chịu.

Trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần chấn động, chỉ thấy hai tay khẽ run run, cả người như không còn chút khí lực, bủn rủn. Những điều Công Chúa Tháng Bảy vừa nói nàng cũng không rõ lắm, nhưng dẫn 17 vị Tử Trú cấp cao đã phi thăng vào bang, quả thật là công lao không nhỏ. Mọi người chơi sau khi phi thăng có thể lựa chọn môn phái thêm một lần nữa, rất nhiều người muốn trở nên cường đại hơn, không bị người khác bắt nạt, vì thế đều đầu nhập vào Ma Giáo hoặc Tiêu Dao, những người thuộc môn phái Côn Luân và Tử Trú đều rất ít, Khai Hoàn Môn là bang phái có số lượng người lớn nhất trong khu vực này, gồm 188 người, thì trong đó cũng chỉ có 12 người thuộc Tử Trú, 9 người thuộc Côn Luân, cho dù là thành chiến, bang chiến hoặc đã chiến, chỉ cần là quân chiến, trong lúc bài binh bố trận không khỏi có phần mượn chỗ này và chỗ kia. Hiện tại bang phái nào cũng gặp phải vấn đề này, bởi vậy khi thu nhận bang chúng, những môn phái khác đều yêu cầu cấp bậc cao, riêng Tử Trú thì đặc biệt dễ dàng, chỉ cần thường xuyên online, nỗ lực thăng level, đều nhận hết. Nếu như có mười tám vị Tử Trú cấp cao đồng thời gia nhập, nhất định có thể tăng cường thực lực của Khai Hoàn Môn lên một mức mới.

Trong lòng nàng rối loạn vô cùng, ngẩng mặt lên nhìn thấy thân ảnh của Công Tử Liên Thành, bỗng nhiên thấy yên tâm trở lại, lập tức chỉ huy Thanh Long sử dụng kỹ năng Biển Cả Khôn Cùng công kích trong phạm vi lớn. Giống như thiên hà vào tiết, mưa to như trút nước, vô số cột nước trút ào ào từ trên trời xuống, giống như hàng vạn mũi tên bắn thẳng lên thân quái, làm thương tổn vô số, làm người ta cũng thấy thật sáng khoái. Ba người Công Tử Phù Tô cũng xông lên chém thêm một đao, nhanh chóng xử lý đám quái đó.

Lúc này, những lời nói của Công Tử Liên Thành cũng vang lên trong [đội ngũ] : " Tháng Bảy, ta vẫn coi muội là bằng hữu, trước giờ không có ý gì khác, hẳn là muội cũng rất minh bạch. Lần này vì sao vừa về tới nơi đã nói những câu như vậy ? Ta cảm thấy không cần thiết. "

Công Chúa Tháng Bảy nóng nảy đáp : " Trước kia huynh có như vậy đâu, rõ ràng là thay lòng đổi dạ còn gì ? "

Pháp Phái Hồ Điệp Bay cũng không quần bọn quái xung quanh, cũng đứng cạnh Công Chúa Tháng Bảy nói : " Tam ca, trước kia lúc chúng ta cùng làm nhiệm vụ, Công Chúa đối với huynh như thế nào, ai nấy cũng đều thấy rõ. Nàng thích huynh như vậy, huynh cũng không cự tuyệt, hơn nữa mọi người đã gặp nhau ở hiện thực, bọn ta cũng chỉ chờ hai người kết hôn. Mới gần đây Công Chúa cùng cha mẹ xuất ngoại du ngoạn có hai tháng, không online, thể mà huynh đã thay lòng đổi dạ, không thể cứ nói thế là thôi được. "

Công Tử Liên Thành trả lời một cách hòa nhã nhẹ nhàng : " Hồ Điệp, từ lúc mới quen cho tới bây giờ, mấy người bọn muội vẫn thích đùa ta, đương nhiên ta không thể so đo với các muội, nhưng cũng chưa bao giờ tỏ ra rằng ta đồng ý. Hiện giờ mọi người đang làm nhiệm vụ, ta không muốn ảnh hưởng tới thời gian của mọi người, có thể vừa vừa phai phai được không ? Chúng ta tiếp tục làm nhiệm vụ, hay tiếp tục đứng đây thảo luận cái đề tài không có chút ý nghĩa này ? "

Không đợi Pháp Phái Hồ Điệp Bay nói tiếp, Công Chúa Tháng Bảy liền đáp : " Tam ca, là ta nhất thời nóng vội, không chịu nghĩ kỹ, thật xin lỗi. Nghe theo lời huynh, chúng ta cùng tiếp tục làm nhiệm vụ "

Lúc này Công Tử Phù Tô mới nói một câu : " Đi thôi, đại tướng Ma giới đã xuất hiện rồi "

Lúc này mọi người mới tiếp tục triển khai đội hình như cũ, tiếp tục chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Khiêu chiến

Nhiệm vụ khiêu chiến tam giới này có phần thưởng rất lớn, ngoại trừ việc điểm kinh nghiệm, điểm kỹ năng phi thăng rất cao, lại thu được số tiền rất lớn, ngoài ra còn có thể thu được một số loại linh đan diệu dược, tài liệu hiếm có hoặc các loại đá tinh luyện trang bị, có điều muốn hoàn thành những nhiệm vụ này cũng không dễ.

Mỗi đội người chơi đều phải tham dự vào một cuộc chiến đấu, giết tướng thù thành, sứ giả tinh anh của phe đối phương, sau đó mới tìm được một cái rương, mở rương lấy ra một loại đá gọi là đá triệu hồi (có điều nó chỉ xuất hiện với tỷ lệ rất thấp), triệu hồi ra Boss cuối cùng, phải tiêu diệt được nó, mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe qua thì có vẻ đơn giản, kỳ thật không dễ chút nào. Vì nhiệm vụ này có hạn chế thời gian, trong khi đó tướng thủ thành, sử giả chỉ xuất hiện có ba lần, riêng Boss nếu bị đội khác tiêu diệt thì không xuất hiện lại nữa. Mà trong quá trình làm nhiệm vụ này, còn có vô số đội khác tới cướp, đội ở phe đối địch tới quấy rối, vậy công, nhằm mục đích khiến bọn họ không hoàn thành được nhiệm vụ.

Nhất Tiểu Hồng Trần không có thời gian đi xem qua chỉ dẫn hoàn thành nhiệm vụ này, cũng không rõ lắm những quy tắc minh tranh ám đấu trong đó, chỉ biết chạy theo bọn họ, cố gắng không để quái tiêu diệt.

Chạy tới một khu đấu trường hoang tàn tương tự như thời La Mã cổ, bọn họ đã nhìn thấy ba đại tướng Ma Giới võ trang đầy đủ đứng nghiêm trang trong khung cảnh đổ nát thê lương. Công Tử Phù Tô nói một câu: "Hồ Điệp khai pháp trận" sau đó vọt tới, dùng kỹ năng quân công trong phạm vi lớn là Định Châu Hàng Ma Vô Lượng Thân Công, khiến công kích của ba tướng thủ thành kia lập tức chuyển hẳn lên người mình. Đùng Kêu Ta Bảo Bối lập tức tới hỗ trợ anh, lần lượt tung ra mấy kỹ năng quân công liên tiếp: Cửu Thiên Huyền Lôi, Mưa Rơi Như Hoa, Sấm Vang Chớp Giật, liên tục tấn công vào ba tướng thủ thành.

Pháp Phối Hồ Điệp Bay lập tức mở pháp trận, Công Chúa Thánh Bầy căn cứ tình hình thực tế thỉnh thoảng lại sử dụng chiêu Phở Độ Chúng Sinh để thêm máu cho mọi người, Công Tử Liên Thành không lên đánh, mà chỉ đứng cạnh giới bên cạnh, Ta Không Phải Thiên Sứ cũng đứng cùng một chỗ với anh.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng phân tích tình huống hiện tại một chút, rồi cũng không đứng bên cạnh Công Tử Liên Thành, mà chạy lại hiệp trợ Công Tử Phù Tô công kích, ngoại trừ chiêu Sấm Vang Chớp Giật là nàng không thể sử dụng được vì level quá thấp, những kỹ năng quân công khác đều đã học cả, lúc này lôi toàn bộ ra sử dụng, đồng thời tiếp tục chỉ huy Thanh Long đang giương nanh múa vuốt trên đầu, dùng toàn bộ kỹ năng tấn công.

Nhất thời chỉ thấy sấm sét vang dội, mưa to như trút nước, Phật Châu bay đầy trời, thương tổn xuất hiện liên tiếp, dây máu của ba thủ thành từ từ giảm xuống.

Ngay lúc này đây, phía bên ngoài đột nhiên có hai đội người xông tới. Bọn họ thấy có người đang đánh, liền dừng lại đứng nhìn. Công Tử Liên Thành lập tức chạy qua xem thử.

Căn cứ vào số lượng người có thể đoán đây là hai đội người, một đội thuộc Phật, một đội thuộc Tiên. phía trên đầu đều gắn danh tự thuộc mấy bang Huy Hoàng Vương Triều, Thiết Huyết Đại Kỳ Minh và Huỳnh Đế Long Hồ Đường, ngoài ra có hai người thuộc một cái bang phái nhỏ trung lập. Dựa theo quy tắc của tam giới, cùng phe không thể PK, bởi vậy nếu muốn đánh nhau, chỉ có đội thuộc Phật mới có khả năng ra tay.

Thấy kẻ đối địch, đương nhiên cả bọn không chút khách khí, phản ứng đầu tiên là xông lên giết.

Công Tử Liên Thành và Ta Không Phải Thiên Sứ vừa mới chạy tới, hai thầy thuốc nhập Phật trong đoàn người lập tức tranh động thủ trước, sử dụng kỹ năng đặc thù của Phật Tử Trúc là Tam Nhập Địa Ngục tấn công ngay lập tức. Kỹ năng này chẳng những có thể làm người ta ngủ mê, lại có thể khiến mục tiêu liên tục rút máu trong suốt một phút đồng hồ liên, cực kỳ biến thái. Bọn họ vừa ra tay, mấy tên Phật Tiêu Dao, Phật Côn Luân còn lại cùng nhất tề xông lên, bắt đầu vây công. Đội Tiên còn lại cũng lập tức vọt tới chỗ đại tướng Ma giới kia, dùng toàn bộ kỹ năng công kích, lộ rõ ý đồ cướp quái của bọn họ.

Ta Không Phải Thiên Sứ bị ngủ vùi, không thể động đây, chỉ có nhanh chóng uống hồng dược vào để tăng máu lại, tránh bị chết.

Công Tử Liên Thành mất lạnh tay lạnh, đã sớm mở ra trạng thái vô địch. Cho tới lúc bọn chúng chạy lên vây công, anh đã lao ra như tia chớp, một chiêu nối tiếp một chiêu, lập tức giết hai tên Phật thầy thuốc trước, sau đó mới quay sang hỗn chiến cùng đoàn người. Level của anh không cao, đánh nhau với những người thuộc level cao như thế cũng hơi quá sức, không thể đánh thắng mặt, chỉ đành dựa vào thao tác kỹ thuật cực tốt linh hoạt xuyên qua đám người, cùng thay phiên sử dụng hai kỹ năng thân pháp Lăng Ba Vi Bộ và Phù Quang Ảnh Lược, khiến cho công kích của đối phương trượt ra phần nửa. Anh ra lệnh cho Xích Long dùng kỹ năng quân công Kiếp Hóa Địa Ngục tấn công trong phạm vi lớn, làm cho mấy người kia chống đỡ càng thêm gian nan.

Nhất Tiểu Hồng Trần có phần kinh ngạc, vốn ở tam giới không thể PK, chỉ có ở chỗ Tuyền Kì giao nhau giữa ba giới mới có thể đánh nhau, vì sao ở chỗ này cũng có thể đánh nhau? Chẳng lẽ có một số khoảng thời gian là có thể, ví dụ như lúc xuất hiện nhiệm vụ khiêu chiến tam giới? Nghi ngờ thì nghi ngờ, tay nàng cũng không ngừng một giây, dốc hết kỹ năng công kích, hy vọng bên mình có thể tạo ra thương tổn lên thân quái lớn hơn bọn tới cướp quái kia, để bọn họ không thể cướp được.

Công Tử Liên Thành giết Phật thầy thuốc ở phe đối phương đầu tiên, nhất thời khiến bọn họ lâm vào trạng thái bất lợi. Giống như việc cùng một phe không thể PK, thuộc hai phe bất đồng cũng không thể cứu viện cho nhau, thầy thuốc bên nhập Tiên cũng không thể cứu bên nhập Phật, cho nên đội ngũ bên nhập Phật cũng vô pháp phục sinh tại chỗ, chỉ có thể chết hồi thành rồi tiếp tục chạy lại. Thiết kế trò game này cũng khá biến thái, nếu chết ở tam giới, sau khi trở về, người chết cũng không được sống lại ở khu vực an toàn gần nhất, mà bị trở về chỗ cửa khẩu tam giới, tiên thì tại Côn Luân, Phật tại Phô Đà, Ma ở Ma Vực, sau đó mới từ những nơi đó truyền tống tới Tuyền Kì, mấy người của những phe kia sau khi bị đẩy về thành lại phải truyền tống lại, rất tốn thời gian, quay lại rất mệt mỏi, bởi vậy nếu đánh nhau ở những chỗ này, vai trò của thầy thuốc rất trọng yếu, Công tử Liên Thành vừa ra tay đã giết sạch thầy thuốc của bên họ, làm bọn họ vô cùng bị động. Sau khi thầy thuốc bị giết, cũng không còn kẻ nào có thể xuất ra kỹ năng mê man, Ta Không Phải Thiên Sứ đã động đây trở lại, lập tức chạy qua gia nhập cuộc chiến. Công Chúa Thánh Bầy chậm mất mấy nhịp, lúc này mới sử dụng Ma Ha Quyết, giữ chặt chân toàn bộ đoàn người, giúp Công Tử Liên Thành và Ta Không Phải Thiên Sứ giết được cực kỳ nhẹ nhàng thống khoái.

Cũng giống như mọi khi, mấy người kia vô cùng tức giận, liền lập tức chửi mắng ầm ĩ, đội nhập Tiên đang cướp quái của bọn họ cũng gia nhập vào cuộc khẩu chiến, nhao nhao chửi mắng theo. Căn bản Công Tử Liên Thành không để ý tới bọn họ, nhưng Công Tử Phù Tô cũng không chịu kém cạnh, lập tức chửi lại, Công Chúa Thánh Bầy, Ta Không Phải Thiên Sứ, Đùng Kêu Ta Bảo Bối, Pháp Phối Hồ Điệp Bay cũng nối đuôi theo, nhất thời trước mặt chữ xuất hiện liên tiếp như đèn kéo quân, chạy cực nhanh.

Nhất Tiểu Hồng Trần cực kỳ bội phục bọn họ, đừng nói là đánh nhau, chỉ là đánh quái không, chính bản thân mình hai tay không rảnh, thế mà bọn họ có thể vừa đánh quái, vừa PK, lại vừa gõ chữ chửi nhau, tựa như là có tận bốn cánh tay, làm nàng không thể không khâm phục.

Giữa lúc đang đánh nhau túi bụi, bên đối phương đã gọi viện binh, là một đội nhập Ma, đại bộ phận đều là Ma Giáo cao cấp, còn có một hai người thuộc Côn Luân và Từ Trúc, hai thầy thuốc của đội nhập Phật cũng hồi sinh chạy tới. Cùng lúc đó, đội trợ giúp của Khai Hoàn Hào Môn cũng đã tới, Tiên Phật Ma cũng đều có đủ. Lập tức, song phương lâm vào chiến đấu kịch liệt hỗn loạn.

Nói ra cũng kỳ quái, hai phe cánh đánh tới đánh lui, lại không gây nên bất kỳ thương tổn nào cho Nhất Tiểu Hồng Trần, nàng tận mắt thấy một thầy thuốc nhập Phật của Khai Hoàn Hào Môn bị hai Ma Giáo của Huy Hoàng Vương Triều đuổi sát theo, rồi bị giết trước mặt mình, hai người kia chỉ ngừng lại một chút, lại không đụng tới mình, mà cùng xoay người sang công kích Công Tử Phù Tô.

Chuyện như vậy phát sinh nhiều lần, rốt cuộc Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu rõ, hình như phe đối phương hình như không muốn gây thương tổn tới nàng, hơn nữa lúc giết người ở gần chỗ nàng đang đứng, cũng không dùng kỹ năng quần công, phần nữa là sợ thương tổn tới nàng. Trong tam giới, level của nàng thuộc cấp thấp nhất, là một tiểu Côn Luân vô cùng vô cùng yếu ớt, chỉ sợ tùy tiện dùng một kỹ năng quần công nhỏ bé cũng có thể hạ sát nàng ngay lập tức, nếu như muốn phòng ngừa sự tình như vậy phát sinh, chỉ còn cách không dùng kỹ năng quần công, tuy rằng như vậy lúc đánh nhau sẽ phải cố gắng hơn rất nhiều, nhưng bọn họ tuyệt nhiên không làm bừa, như là có một người nào đó đã ra lệnh cho bọn họ, khiến bọn họ không thể thương tổn tới nàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần phát hiện ra chuyện đó, những người khác đương nhiên cũng phát hiện ra, Công Chúa Tháng Bảy là người đầu tiên không kiềm nén được, lập tức nói trong [đội ngũ] : " Cái tiểu Côn Luân level 125 kia có phải nội gian hay không vậy ? Tại sao bọn họ không giết người ? Mà sao người cũng không giết bọn họ ? "

"Không giết người thì không sao, dù sao nàng ta cũng là một tiểu Côn Luân level thấp, cho dù người ta có đứng im ở đó không hoàn thủ, nàng cũng không giết nổi." Pháp Phối Hồ Điệp Bay cũng mĩa mai theo : "Có điều, không thể giết người cũng không sao, nhưng chửi mắng người chắc cũng có khả năng chứ ? Không lên tiếng là nghĩa làm sao ? Định giả bộ làm thánh mẫu ở đây sao ? "

Nhất Tiểu Hồng Trần hít sâu vào một hơi, đang muốn phân trần, Công Tử Liên Thành đã mở miệng : "Nàng là bang chủ của phe trung lập, đương nhiên không bị đối phương giết. Bên phe chúng ta cũng không cho phép giết lung tung những người thuộc phe trung lập, chỉ giết đối địch. Về phần chửi mắng người, có người am hiểu, có người cũng không biết, ta cũng không biết chửi mắng người khác, đâu thể cưỡng cầu."

Công Tử Phù Tô gần như thốt ra cùng một lúc với anh : " Hồng Trần chỉ cần hỗ trợ đánh quái là được rồi, những chuyện khác không cần để ý tới. Con gái bình thường không thích đánh nhau, các muội cũng đừng ép buộc người ta. Tháng Bảy, Hồ Điệp, nếu các muội không muốn đánh nhau, cũng quay ra đánh quái, không muốn gây chuyện với bọn họ cũng đừng mở miệng, đều không sao cả. Những chuyện đó cứ giao cho bọn ta đi."

" Cảm ơn. Người khác không giết ta, cũng không chửi ta, quả thật ta cũng không có lý do để đi công kích bọn họ." Nhất Tiểu Hồng Trần cũng cố gắng gõ ra được một câu như vậy, sau đó một tay ấn bàn phím, một tay giữ chuột, hết sức chăm chú theo dõi tình hình chung quanh cùng với dây máu của đại tướng Ma Giáo, không dám lơ lửng.

Công Chúa Tháng Bảy nổi giận nói : "Tam ca nói người là bằng hữu của huynh ấy, những kẻ đó giết Tam Ca, chửi Tam Ca, lẽ nào người không nhìn thấy sao ? "

"Đúng vậy, nói lấp liếm mấy câu như thế, nhìn qua có vẻ khảng khái hào hùng lắm, nói trắng ra không phải ích kỷ sao ? " Pháp Phối Hồ Điệp Bay cũng lạnh lùng nói tiếp : " Chẳng qua chỉ vì bảo toàn chính mình, thế mà Tam Ca còn bên vực nàng ta, thật không đáng."

Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy rất khó chịu, nhưng thân phận hiện tại của nàng không thuộc Khai Hoàn Hào Môn, bên phe Huy Hoàng Vương Triều kia cũng không chủ động gây thương tổn cho nàng, nên nàng cũng không thể động thủ, nếu như bây giờ nàng tỏ rõ lập trường, cũng đồng nghĩa với việc kéo bang phái của nàng vào đối địch với Huy Hoàng Vương Triều, điều này hoàn toàn trái với nguyên tắc của nàng. Huống chi, bắt nàng phải chủ động giết những người không chút ác ý với mình, dù sao đi chăng nữa nàng cũng không hạ thủ được. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi cười khổ, nhất thời như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, nếu không phải nàng ngại rằng rời khỏi đội có khả năng làm cho nhiệm vụ bị thất bại, nhất định nàng đã rời khỏi đội ngay, không tiếp tục làm nhiệm vụ này nữa. Đối với nàng, phần thưởng nhận được sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhiều hay ít cũng không quan trọng, nàng không nguyện ý bị cuốn vào thị phi tranh chấp.

Trong lúc nàng đang tự đấu tranh với mình xem có nên rời khỏi đội hay không, Công Tử Liên Thành đã mở cửa sổ chat riêng với nàng : "Tháng Bảy và Hồ Điệp đều là còn ít tuổi, nói năng không biết cân nhắc, thật ra cũng không có ác ý, nàng chớ để trong lòng."

Trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần thấy ấm áp, lập tức trả lời : " Ta không sao cả, sẽ không để ý. Anh chuyên tâm đánh nhau đi, đừng phân tâm vì ta."

" Được." Công Tử Liên Thành cũng không nói gì nữa, tiếp tục vui đầu khổ chiến.

Giữa lúc mọi người đang hoa mắt trong đám kỹ năng kia, ba đại tướng Ma Giới đã bị giết chết, sau đó Công Tử Phù Tô lập tức giơ cái chìa khóa " Mở ra rương chứa bảo bối" cho mọi người trong đội ngũ xem, cười nói : " Bên chúng ta đã cướp được rồi."

Công Chúa Tháng Bảy lập tức nói to : " Cảm ơn các người đã hỗ trợ bọn ta đánh quái, khổ cực cho bọn người rồi!"

Ta Không Phải Thiên Sứ và Đùng Kêu Ta Bảo Bối cũng cười âm ỉ, liên mồm cảm ơn theo.

Phe đối phương lập tức chia hai đội người ra vây quay bảy cái rương, chuẩn bị toàn lực chặn đánh những người chạy lên mở rương.

2.

Đây là lần đầu tiên Nhất Tiểu Hồng Trần bị cuốn vào trận chiến kịch liệt như thế, nhất thời cũng phản ứng không kịp. Thấy nhiều người bảo vệ chung quanh rương như vậy, không khí khẩn trương xung quanh lại càng căng thẳng hơn, trong đầu nàng bắt đầu thấy trống rỗng, cảm thấy vô kế khả thi, chỉ sợ là hôm nay không thể hoàn thành được nhiệm vụ này.

Dường như Công Tử Phù Tô đã định liệu trước những việc này, liền nói trong [đội ngũ] : " Bảo Bối, ta sẽ đưa chìa khóa cho ngươi, ngươi đi mở rương. Ta sẽ phụ trách làm bọn họ ngủ mê, những người khác cũng đừng công kích, đừng để bọn họ bị đánh thức. Phe nhập Tiên không đánh bọn ta được, không cần quan tâm."

Đừng Kêu Ta Bảo Bối lập tức đáp ứng : " Được" liền lập tức muốn giao dịch chìa khóa với hắn.

Pháp Phối Bướm Bướm bay lập tức dị nghị : " Phải kêu Nhất Tiểu Hồng Trần đi mở rương đi, dù sao đối phương cũng không công kích nàng ta. Bảo Bối đi giật thầy thuốc của bên họ, ta với huynh làm cho bọn họ bị ngủ, vậy mới là an bài tốt."

Trong chốc lát, Công Tử Phù Tô trầm mặc không nói nên lời, phàm người nào đã vào bang được một thời gian, cơ hồ đều có thói quen, từ trước tới giờ mỗi khi làm nhiệm vụ không bao giờ cãi lời bọn họ, anh đã quên mất cảm giác bị người ta phản bác, lúc này không khỏi ngẩn người ra, không kịp phản ứng.

Ngay lúc anh vừa ngẩng người, thầy thuốc nhập Ma ở phe đối phương đã tranh động thủ, lập tức phát động kỹ năng mê man tấn công tới bọn họ, nhất thời làm bọn họ không động đậy được. Công Tử Phù Tô lập tức nói trong box chat bang phái : " Mau tới đánh thức bọn ta."

Lập tức có hai người thuộc phe nhập Phật và nhập Ma lập tức chạy tới tấn công bọn họ một chiêu nhẹ nhàng. Công Tử Phù Tô vừa tỉnh lại liền phát động kỹ năng ngủ trụ đối phương, sau đó nói : " Bảo Bối, ta ném chìa khóa ra, ngươi mau mau nhặt lấy."

Đừng Kêu Ta Bảo Bối vọt tới bên cạnh anh, thấy chìa khóa vừa rơi ra lập tức nhặt lấy, sau đó sử Lăng Ba Vi Bộ lập tức chạy tới gần rương, hơi do dự một chút, rồi mở ra cái thứ ba.

Có tất cả bảy cái rương, đồ vật bên trong không giống nhau, mà mỗi chìa khóa chỉ có thể mở được một lần, sau đó tự động biến mất, bởi vậy người mở rương chỉ có thể mở một cái, lúc này chỉ xem nhân phẩm và vận khí của hắn tốt tới đâu, có điều, chỉ cần mở rương, Boss sẽ xuất hiện, nhưng địa điểm xuất hiện không giống nhau.

Đừng Kêu Ta Bảo Bối click vào cái rương, thấy tiến độ hoàn thành bắt đầu từ 1% chạy lên, phải tới con số 100% rương mới mở ra, quá trình này cần tới 30s, nếu gặp phải công kích, lập tức bị gián đoạn, phải lặp lại từ đầu. Công Tử Phù Tô làm hộ pháp cho cậu, không ngừng tung ra hàng loạt kỹ năng mê man với phạm vi lớn, đảm bảo rằng cậu không chịu bất kỳ thương tổn nào.

Hai đội nhập Phật và nhập Ma đang triển đấu cùng Công Tử Liên Thành lập tức xông tới, có kẻ đánh thức đồng bọn đang bị ngủ mê, có kẻ chuyển sang công kích Công Tử Phù Tô và Đừng Kêu Ta Bảo Bối, Pháp Phối Hồ Điệp Bay level thấp, chưa học được kỹ năng ngủ quần công, chỉ có thể mở pháp trận, gia tăng công kích, tiêu trừ trạng thái bất lợi cho Công Tử Phù Tô.

Nhất Tiểu Hồng Trần không nhịn nổi nữa đang định tiến lên hỗ trợ, Công Tử Liên Thành đã chat riêng với nàng : "Nàng đừng động thủ."

"Vâng." Nàng dừng chân, khẩn trương nhìn tình hình chiến đấu trước mặt.

Những người thuộc phe Khải Hoàn Hào Môn chạy tới tiếp viện không ít, lúc này cũng nhao nhao chạy qua, kỹ năng ngủ quần công không ngừng xuất hiện loang loáng, đồng thời còn có Sấm Vang Chớp Giật của Côn Luân, Thanh Liên Thịnh Ca của Tiêu Dao, Ma Diễm Phân Thiên của Ma Giáo, đều là những kỹ năng cuối cùng của từng môn phái, các loại hiệu quả cùng nổ rộ như pháo hoa, chiếu sáng rực rỡ cả khu vực âm u tối tăm của Ma Vực.

Không ngừng có người ngã xuống, sau đó bị thầy thuốc hồi sinh, lại ngã xuống, lại hồi sinh, mà Nhất Tiểu Hồng Trần đứng giữa luồng mưa bom bão đạn đó lại không bị rớt xuống đâu chỉ một cọng tóc. Trong lòng nàng rất lúng túng, cũng không thể đứng im đó một cách thanh thản, sau đó hướng thụ thành quả do bọn họ khổ cực kiếm được, có điều nàng cũng không nguyện ý bị cuốn vào cái vòng tranh chấp giữa hai đại bang kia, hơn nữa trước mắt nàng cũng không đủ năng lực này.

Chính vào lúc đang lưỡng lự, rốt cuộc Đừng Kêu Ta Bảo Bối cũng mở được cái rương này ra. Hắn giờ đồ vật bên trong cho mọi người trong đội ngũ xem, nói một cách chán nản : "Vớ vẩn"

Đó là một viên Ma Ngục Huyết Thạch, ngoại trừ Nhất Tiểu Hồng Trần, không người nào biết cách dùng, mà trên thị trường cũng không có kẻ nào nguyện mua, nên trong mắt bọn họ nó hoàn toàn vô giá trị, bởi vậy kêu là đồ vớ vẩn. Nhất Tiểu Hồng Trần tìm đập thỉnh thịch, lập tức chat riêng với Công Tử Liên Thành " Ta muốn cái này, trả bao tiền cũng được."

Công Tử Liên Thành nhanh chóng hiểu ra : " Dừng để làm bộ trang bị của ta sao ?"

" Đứng" Nhất Tiểu Hồng Trần hưng phấn gõ một loạt : " Thiên Giới Tinh Trần, Ma Ngục Huyết Thạch, Cửu Thiên Huyền Vũ, Bồ Đề Xá Lợi, cần bốn thứ này."

" Hiểu rồi, nàng đừng nói gì cả, để ta." Công Tử Liên Thành lập tức nói trong [đội ngũ] : " Bảo Bối, cái đó đưa cho ta đi"

"Được." Đùng Kêu Ta Bảo Bối không chút do dự : "Đánh Boss xong sẽ chuyển cho huynh."

Công Chúa Tháng Bảy rất tò mò : " Tam ca, cái này dùng để làm gì ? Bằng hữu của ta cũng có một viên, hình như cũng là mở rương ra thấy, nhưng mọi người không biết dùng để làm gì, để lại chỉ tốn chỗ, hẳn đang định vứt đi."

"Đùng vứt. Bằng hữu của ngươi nếu còn có thứ gì vô dụng thì bán cho ta, ta sẽ trả tiền." Công Tử Liên Thành nói một cách thần nhiên như không : " Ta đang muốn dùng mấy thứ này để tinh luyện trang bị, không rõ là có được hay không."

"Được, đợi đánh xong Boss ta sẽ tìm hắc nói." Công Chúa Tháng Bảy vô cùng hăm hở " Kêu bọn hắc chuyển toàn bộ mấy thứ rác rưởi này cho ta."

Bọn họ vừa bàn luận hào hứng vừa đi tìm Boss.

Tuy rằng địa điểm xuất hiện rất tùy tiện, nhưng vẫn có quy luật, chỉ yếu thường xuất hiện tại hai địa điểm tại Ma Vực, Công Tử Liên Thành mang theo Nhất Tiểu Hồng Trần, Ta Không Phải Thiên Sứ và Công Chúa Tháng Bảy, Công Tử Phù Tô mang Theo Pháp Phôi Hồ Điệp Bay và Đùng Kêu Ta Bảo Bối chia làm hai đội đi tìm Ma Quân Địa Ngục.

Mấy đội nhân mã tới trợ giúp bọn họ vẫn liều mạng cuốn chặt lấy phe đối phương, không cho phép bọn họ giành chạy đi cướp Boss, nhưng cũng có không ít những kẻ đã thoát ly chiến trường, chạy về hai địa điểm kia.

Trong khoảnh khắc Công Tử Liên Thành đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn quý dị hùng lực của Ma Quân Địa Ngục, mà bên cạnh hắc có hai đội người đang chiến đấu ác liệt. Một đám đang giết Boss, còn một đám đang định giết họ.

Kỳ thật từ lúc bọn họ bắt được cái chìa khóa, nhiệm vụ này đã tính lên người họ, những người kia cho dù có giết được Boss này cũng chẳng được cái gì cả, nhưng bọn chúng muốn giết Boss kia đi, để những người đang làm nhiệm vụ này cũng không được gì cả. Mà mấy người bên Khái Hoàn Hào Môn đương nhiên kiệt lực ngăn cản hành động này của bọn chúng, vì thế nơi này cũng thành bãi chiến trường, thấy nằm ngổn ngang khắp nơi, mà nhìn qua lớp dung nam chảy xiết trong những kẻ đã pháng phất như máu tươi, làm người ta càng thấy rợn mình.

Nhất Tiểu Hồng Trần có phần không biết phải nói gì. Đại khái đây chính là bộ mặt thật của giang hồ đi.

Công Tử Liên Thành liền nói với bọn họ : "Mọi người dùng toàn bộ kỹ năng, cướp Boss" Sau đó lập tức nhảy lên tấn công đầu tiên.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng lập tức chỉ huy Thanh Long tiến công, đi ngay phía sau.Hai con cự long đồng thời tấn công Ma Quân Địa Ngục, khí thế bức người. Ta Không Phải Thiên Sứ và Công Chúa Tháng Bảy cùng theo sát, hoàn toàn không quan tâm tới những kẻ tới cướp Boss, chỉ dùng toàn bộ kỹ năng để công kích.

Công Tử Phù Tô liếc đọc qua câu nói của Công Tử Liên Thành đã hiểu rõ tình hình, lập tức nói trong [đội ngũ] : " Chúng ta sẽ lập tức tới ngay."

Công Tử Liên Thành cũng không rảnh nhiều lời, chỉ đáp lại một tiếng "Được" rồi tiếp tục dùng toàn lực tấn công.

Chung quanh Nhất Tiểu Hồng Trần là đám người đang giết nhau trời chết, nhất thời sấm sét vang dội, mặt đất chấn động, làm người ta phải hoa mắt chóng mặt, nàng hoàn toàn không nhìn rõ ai với ai, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào dây máu của Ma Quân Địa Ngục, vừa dùng toàn lực công kích, vừa chỉ huy Thanh Long trên đầu.

Chỉ một lát sau, mấy người Công Tử Phù Tô cũng đuổi tới nơi, lập tức gia nhập chiến đoàn, dùng toàn bộ kỹ năng tấn công Boss.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không rõ ai đang đánh quái chính, những người đánh Boss quá nhiều, chỉ thấy quái gầm lên giận dữ ra sức đánh trả, dây máu dài thượt của nó nhanh chóng giảm xuống, có thể thấy lực công kích lên người nó nhiều biết bao nhiêu.

Cho tới khi dây máu cạn tới đáy, trên thân Ma Quân Địa Ngục xuất hiện một ngọn lửa hùng lực, bao trọn lấy nó, nhưng Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không thấy thông báo nhiệm vụ hoàn thành. Nàng không nhúc nhích, cũng không nói năng gì, chỉ đứng đó lo lắng chờ nghe mọi người giải thích.

Cả đội đều trầm mặc, cuối cùng Công Tử Liên Thành là người lên tiếng đầu tiên. Anh nói một cách thần nhiên như không : " Boss đã bị bọn chúng cướp mất rồi, chúng ta quay về thôi."

Nhất Tiểu Hồng Trần bấy giờ đã hiểu, lần này nhiệm vụ đã thất bại mất rồi. Từ lúc bắt đầu tham gia vào trò chơi này tới giờ, nàng đã sớm có thói quen bị những đại hồng danh khốn kiếp giết, hoặc bị người đang PK ngộ sát, cũng có thói quen đang làm nhiệm vụ bị kẻ khác cướp quái, lúc treo máy bị người gây rối, vì thế cũng không muốn làm những nhiệm vụ có phần thưởng lớn hấp dẫn, chỉ trốn trong địa cung Phó Bản treo máy một mình. Từ trước tới giờ, nàng vẫn giữ thói quen bình thản, đã trải qua sinh tử trong hiện thực, căn bản nàng cũng không muốn tranh cao thấp với người khác trong trò chơi như thế này. Nhìn thấy câu nói này của Công Tử Liên Thành, nàng cũng không biết phải nói gì cho phải, liền im lặng không nói năng gì.

"Tổng công kích của đội chúng ta thấp, không tranh được với người ta, nên cũng không thể nói gì được." Hien nhiên là Công Chúa Tháng Bảy vô cùng bức bối : " Tam ca, ta không nuốt trôi được con tức này, chỉ muốn đi giết người. Chúng ta đi bao vây chung quanh NPC, để bọn chúng cũng không giao nhiệm vụ được."

Công Tử Liên Thành cười : "Được, chúng ta đi thôi."

"Hồng Trần bang chủ không cần đi theo đi." Nghe qua Công Chúa Tháng Bảy có vẻ khách khí, kỳ thực cố tình châm chọc : "Ngươi dịu dàng ngọt ngào như vậy, chúng ta đi đánh nhau, ngươi chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, chắc là nhàm chán quá đi."

"Đúng vậy." Pháp Phói Hồ Diệp Bay cũng cười rạng rỡ "Không dám lãng phí thời gian của Hồng Trần Bang Chủ. Những chuyện giết người nhằm chán như vậy để chúng ta tự làm thôi."

Công Tử Liên Thành lấy Ma Ngục Huyết Thạch từ tay Đùng Kêu Ta Bảo Bối, sau đó giao cho Nhất Tiểu Hồng Trần, nói đầy vẻ quan tâm : "Hồng Trần, nàng vốn không thích đánh nhau, đừng đi nữa."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp ứng, rời khỏi đội ngũ, sau đó click vào bùa hồi thành, trực tiếp quay trở về Cẩm Tú Phưong ở Kim Đài Thành.

Có vẻ như Công Tử Liên Thành cũng không yên lòng, lập tức mở cửa sổ chat nói với nàng : "Nàng đừng nghĩ gì cả, ta chỉ không muốn nàng bị cuốn vào mây thứ đó thôi."

Nghe vậy Nhất Tiểu Hồng Trần thấy vui vẻ hơn rất nhiều, lập tức mỉm cười trả lời : "Ta không sao cả, chủ yếu là thấy mình liên lụy tới mọi người, làm mọi người không hoàn thành được nhiệm vụ, có phần không yên tâm"

"Đừng nói vậy, nếu như thiếu bớt một người trong đội ngũ, lực lượng của chúng ta càng suy yếu, càng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ." Công Tử Liên Thành lập tức an ủi nàng : " Lần này cũng nhờ bọn chúng dốc toàn lực ngăn chặn chúng ta, hai đội của Tiểu Bạch và Vô Kỵ đều hoàn thành nhiệm vụ, vừa mới giao xong nhiệm vụ rồi, như vậy không phải rất tốt sao ? Hơn nữa, cho dù bọn chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cũng lấy được cái tài liệu này, cũng coi như thắng lợi không nhỏ."

"Đúng, anh nói đúng, có thể lấy được tảng đá này, ta đã rất thỏa mãn rồi." Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng cao hứng : "Chủ yếu là mọi người tốn nhiều công sức như vậy, lại không được cái gì, ta có cảm giác có lỗi, nếu không, ta sẽ trả tiền, anh đưa cho bọn họ đi."

"Không cần." Công Tử Liên Thành mỉm cười : " Việc này nàng không cần xen vào, ta sẽ có cách xử lý."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần hoàn toàn không thắc mắc gì những lời của anh, vừa đáp ứng vừa đi vào trong cửa hàng, thả khối Ma Ngục Huyết Thạch vào trong kho hàng.

Chẳng bao lâu, trên [thế giới] đã lại xảy ra một trận khẩu chiến kịch liệt.

3.

Hiện tại chính là thời gian những đội hoàn thành nhiệm vụ đi giao nhiệm vụ, Công Chúa Thánh Bảy, Công Tử Liên Thành mấy người lập tức bao vây xung quanh chỗ NPC ở tiền giới, không cho người ở bang phái đối địch giao nhiệm vụ.

Trong khoảng thời gian mở ra nhiệm vụ khiêu chiến tam giới, ở đây có thể tự do PK, giết người không bị biến thành Hồng danh, người bị giết không bị mất điểm kinh nghiệm, bởi thế đối với những kẻ thích đánh nhau, nơi đây là thiên đường, mà đối với những kẻ chỉ đi qua tiếp nhận nhiệm vụ không muốn dây dưa thì nơi đây chính là một nơi đầy khủng bố. Cũng bởi vì giết người không bị thành Hồng danh, cho nên rất nhiều người không chút cố kỵ sử dụng kỹ năng sát thương một cách bừa bãi, chỉ cần không chung đội lập tức sẽ bị tấn công, thậm chí những người cùng thuộc môn phái cũng không thể may mắn tránh khỏi. Càng tiến vào những giây phút cuối cùng của nhiệm vụ khiêu chiến, chung quanh NPC giao nhiệm vụ của Tiên Phật Ma chiến hỏa càng ngập trời, trên [thế giới] nước bọt lại càng phun mù mịt.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy những tiếng chửi mắng đủ loại xuất hiện trên box chat [thế giới], trong lòng cực kỳ bình tĩnh, lại có một cảm giác vui mừng một cách thân nhiên. Như thường ngày, nàng tiếp tục chỉnh lý cho tốt hai cửa hàng của mình, sau đó đọc đoạn chuyện trò của bang phái mình. Khinh Ca Thủy Việt đã trả lại vị trí bang chủ cho nàng, đương nhiên nàng cần tiếp tục quan tâm tình huống của mọi người trong bang.

Cười Thỏ Truy Rùa Đen có chút hưng phấn nói : " Nghe nói cuối tuần vừa rồi update rất nhiều hạng mục, mới tăng thêm kỹ năng thầy trò, kỹ năng vợ chồng, kỹ năng bang phái, còn muốn mở thêm Phó Bản mới, ra Boss mới."

"Đúng vậy, đúng vậy." Diêm Bán Cô Bé cũng rất kích động " Không biết có ra thêm trang bị gì mới không ? Boss mới có rơi ra cái gì cao cấp không ? Thật khiến người ta phải chờ mong."

"Dạo gần đây người thu đồ đệ cũng nhiều lên." Tay Phải Đồng Ý cười nói : " Trước kia phần lớn tình huống đều là người mới khổ sở cầu xin những người level cao thu mình làm đồ đệ, hiện tại trái ngược, cao thủ chạy lên [thế giới] kêu gọi thu đồ đệ."

Gió Thật Lớn : " Các người có đồ đệ không ?"

" Không có, lười làm nhiệm vụ thầy trò, ta còn phải bồi tiếp lão bà, không rảnh." Tay Trái Ước Định đáp một cách khoai lạc : " Dù sao bọn ta cũng có kỹ năng vợ chồng là tốt lắm rồi."

"Đúng vậy, lão công nói đúng." Tay Phải Đồng Ý rất vui vẻ : " Có điều nếu kỹ năng thầy trò đúng là tốt như vậy, cũng có thể thu đồ đệ, nhưng trước hết phải để ta xét duyệt qua đã."

"Điều đó là đương nhiên, lão bà là người định đoạt mà." Tay Phải Ước Định có tổ chất của một "lão bà nô"(người hầu của vợ)

Hai người bọn họ quen biết trong trò chơi, mến nhau, hiện đã lan ra ngoài hiện thực, cũng đã phát triển tới mức gặp cha mẹ hai bên, cũng được phụ mẫu cho phép, là một ví dụ thành chính quả hiếm thấy, chỉ cần nhắc tới đã giết sạch những cặp vợ chồng hư ảo trong trò chơi.

Nghe hai người tung hứng nịnh nọt lẫn nhau như thế, mấy kẻ trong bang lập tức tỏ rõ thái độ khinh bỉ như thường lệ.

Cười Thỏ Truy Rùa Đen bò ra đất nôn ọe : " Các ngươi thật buồn nôn."

Tay Trái Ước Định tỏ vẻ vô lại hỏi : "Tráng sĩ, ngươi có rồi sao ?"

Tay Phải Đồng Ý lập tức nói tiếp : " Bao giờ thì sinh ?"

" Sắp được sinh rồi." Cười Thỏ Truy Rùa Đen mặt không đổi sắc, tỏ vẻ đang hoàng đáp : " Đã sắp tới level 125, sắp phi thăng rồi."

Mọi người trong bang cùng lẫn ra cười, sau đó cùng xông vào khen ngợi hân.

Khinh Ca Thủy Việt đột nhiên toát mồ hôi đầm đìa đầy mặt : " Giao nhiệm vụ còn phải mở hết các loại trạng thái, không hiểu là cái đạo lý gì nữa đây hà trời."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười : "Cậu đi làm nhiệm vụ khiêu chiến hả ? Hoàn thành rồi sao ?"

"Hoàn thành rồi, thực không dễ gì." Nàng khóc lóc giờ cờ hàng : " Mình làm nhiệm vụ khiêu chiến Phật giới, tổ đội với bọn Tiểu Dao. Vốn có bang phái đối địch của bọn họ tới quấy rối, có điều hình như sau đó dốc toàn lực tới Tiên Giới chặn đường Công Tử Liên Thành, bên chỗ bọn mình có phần thuận lợi hơn, đã cướp được Boss. Có điều lúc trở về giao nhiệm vụ lập tức gặp mưa bom bão đạn, bọn mình từ vong mấy lần liền, cũng không thể tới gần NPC, may mà có Công Tử Phù Tô ở đó, mới dẫn được bọn mình tới, bằng không chỉ còn cách khổ sở bỏ trốn. Mấy người Công Tử Liên Thành ở đó giết đối địch, phe đối địch cũng giết bọn mình, sau đó mấy người Công Tử Phù Tô hộ tống bọn mình tới chỗ NPC, lại quân chặt lấy những kẻ chặn đường giết bọn mình, mỗi người bọn mình phải thêm đủ loại trạng thái, lại phải mở trạng thái vô địch, cuối cùng mới có thể giao nhiệm vụ.

" Trời ơi, nghe mà phát mệt." Diêm Bán Cô Bé buồn bã : " Ta đang nghĩ có thời gian sẽ làm thử cái nhiệm vụ này, nghe nói phần thưởng rất lớn."

" Thì đúng thế mà, điểm kinh nghiệm tăng 20%, lại có cả một quyền kỹ năng phi thăng, lúc mở rương còn thu được mấy thứ." Khinh Ca Thủy Việt tỏ ra rất đắc ý : " Mình thật phục mình nha, đúng là người tốt được trời thương, lúc mở rương ra được một bộ ngọc tinh luyện."

"Trời ơi." Rất nhiều người chảy nước dãi thèm thuồng : " Lão tử ngươi mà người tốt cái gì ?"

"Đúng là đồ ăn cướp." Cười Thỏ Truy Rùa Đen nước dãi chảy ròng ròng : " Những người ở đây đều phải có phần."

"Đúng vậy, đúng vậy, xếp hàng điểm danh chia phần, mau giao thứ đó ra đây." Mọi người cùng ồn ào bức nàng phải giao thành quả thắng lợi ra chia đều cho mọi người : " Lão tử ngươi mà không chịu giao ra, khó tránh sẽ có kẻ đồ mất ghen tị, sau này gặp ngươi lần nào chém lẫn đây ha ha "

"Các ngươi đều là người xấu." Khinh Ca Thủy Việt lệ tuôn như mưa : " Đây là thứ ta phải mạo hiểm cả tính mạng mới thu được, mà mấy người bọn ngươi còn muốn cướp, thời buổi này không có pháp luật gì cả."

Cả đám người cùng cười âm hiểm, Cười Thỏ Truy Rùa Đen thừa cơ dụ hoặc : " Việt Việt, lão tử nàng đồng ý lấy ta đi, ta sẽ tới bảo hộ nàng"

Lập tức mọi người đều tỏ ra khinh bỉ hân : " Cái này gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngươi đúng là kẻ vô lại."

Trong lúc bọn họ đang đùa giỡn âm trời, Thương Hải Hoành Lưu đã xuất hiện ở trước cửa Cẩm Tú phùng. Hiện tại cậu đã ở level 118, trang bị trên người đều đã được tinh luyện tới cấp 8, tản ra ánh lam trong suốt, là đại biểu điển hình cho chiến sĩ đồng.

Nhất Tiểu Hồng Trần đi ra ngoài, tiếp nhận tài liệu và trả tiền cho cậu.

Cho dù tới cấp bậc nào đi chăng nữa, lúc đánh quái đều thu được tài liệu, có điều cấp bậc của tài liệu là bất đồng thời, kỹ năng chế tác của Nhất Tiểu Hồng Trần đã ở mức cuối cùng, tài liệu cấp nào cũng cần thiết, bởi vậy Thương Hải Hoành Lưu vẫn cung cấp tài liệu cho nàng. Hai người vẫn giống như trước kia, không bao giờ có kẻ mặc cả, Nhất Tiểu Hồng Trần bao giờ cũng trả cho cậu giá cao hơn giá thu mua bên ngoài, mà trước giờ Thương Hải Hoành Lưu cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Lần này sau khi giao dịch xong, Thương Hải Hoành Lưu lại đứng đó không đi. Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy có gì khác, liền mở cửa sổ chat hỏi cậu : "Có việc gì cần ta giúp sao ?"

Thương Hải Hoành Lưu chần chừ trong giây lát mới đáp : "Đệ muốn báỉ Công Tử Liên Thành làm sư phụ."

Nhất Tiểu Hồng Trần do dự một lát : " Đệ là Ma Giáo, phải tìm sư phụ cùng môn phái chứ."

" Công Tử Vô Kỵ cũng có đồ đệ mất rồi. Đệ biết công tử, hay làm nhiệm vụ cùng với công tử." Thương Hải Hoành Lưu bình tĩnh đáp : "Công tử nói Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Phù Tô đều đã có đồ đệ, chỉ riêng có Công Tử Liên Thành là trước giờ chưa thu bao giờ. Đệ nghĩ, chỉ là làm nhiệm vụ thầy trò, nếu công tử có thời gian, có thể chỉ điểm thêm cho đệ một chút kỹ thuật PK là được, không cùng môn phái cũng không sao."

Nhất Tiểu Hồng Trần quen cậu đã khá lâu, cũng biết cậu là người như thế nào, nếu như trước kia, nàng không chút do dự đáp ứng ngay, có điều trải qua việc của Kiếm Tẩu Thiên Phong kia, nàng cũng không dám tùy tiện nhận lời ai bất kỳ điều gì. Nàng trầm tư suy nghĩ, cân nhắc, Thương Hải Hoành Lưu thấy nàng trầm mặc, liền nói : " Không sao cả, nếu khó mở lời, thì coi như đệ chưa nói gì đi."

"Không phải." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp.

Thương Hải Hoành Lưu có phần nghi ngờ, nhưng không nói năng gì nữa, chỉ chờ nàng nói tiếp.

"Ta không biết công tử có muốn thu đồ đệ hay không, cho nên mới không có cách nào để nói." Nhất Tiểu Hồng Trần giải thích một cách khó khăn :
"Cho tới bây giờ công tử không thu đồ đệ, có khả năng là không muốn thu. Đệ cứ chờ đi, lúc nào công tử muốn thu đồ đệ, đệ có thể tới bái công tử làm sư phụ, như vậy có phải tốt hơn không?"

"Dạ, tỷ nói đúng" Thương Hải Hoành Lưu cười : "Vậy thì đừng nói trước, chờ bao giờ công tử muốn thu đồ đệ, đệ sẽ tự mình tới xin."

Nhất Tiểu Hồng Trần như trút được gánh nặng : "Ừm"

Thương Hải Hoành Lưu cười lên Hóa Kỳ Lân mới mua được không lâu, chạy về phía truyền tống trận, tiếp tục tới Ma Giới làm nhiệm vụ.

Trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn có chút áy náy, cảm thấy thái độ vừa rồi của mình có phần thương tổn cậu ta, đây đúng là chuyện không chút mong muốn. Trong lúc đang cân nhắc qua lại, đang nghĩ xem có cách nào để bổ cứu, đã thấy Công Tử Phù Tô cười tiên hạc từ từ bay tới.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh dừng trước mặt liền cười hỏi : "Sao không đi đánh nhau à?"

"Vừa đánh nhau ở Tiên Giới xong, bọn họ lại tiếp tục đi đánh nhau." Công Tử Phù Tô trả lời với vẻ thân nhiên như không : "Thầy thuốc chẳng thiếu, để bọn họ thu được kinh nghiệm từ thực chiến cũng tốt, ta không cần phải đi nữa."

"Ừm" Nhất Tiểu Hồng Trần thấy có vẻ như anh cố tình tới gặp mình, liền hỏi với vẻ thăm dò : "Có chuyện gì sao?"

"Cũng không có chuyện gì cả, chỉ muốn tìm nàng tâm sự chút thôi." Công Tử Phù Tô mỉm cười : "Nàng có thời gian không?"

"Có ạ." Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : "Hiện tại cũng không có chuyện gì cả."

"Vậy thì tốt" Công Tử Phù Tô nhẹ nhàng đề nghị : "Vậy chúng ta tới bồn hoa trung tâm ngồi một chút nhé."

4.

Bồn hoa trung tâm nằm ở quảng trường trung tâm trong Kim Đài Thành, ở giữa có một bể phun nước, xung quanh trồng đủ loại hoa đủ màu sắc rực rỡ, cho dù là xuân hạ thu đông, chỗ này trăm hoa vẫn vĩnh viễn đua nở, chim bồ câu trắng lúc gât gù tại lòng hoa, lúc xòe cánh bay rào rào thành từng đàn, không khí cực kỳ lãng mạn.

Một ngày trong hiện thực tương đương với bốn ngày trong trò chơi, ở chỗ này càng có thể chiêm ngưỡng được khung cảnh huy hoàng rạng rỡ của buổi ban mai, cũng như vẻ mỹ lệ lúc chiều tà buông xuống. Bên cạnh bể phun nước và rìa bồn hoa có những dãy ghế dài, những đôi tình nhân hoặc vợ chồng rất hay ngồi ở đây để hít thở không khí trong lành. Hồi trước cũng từng có một số người bày quầy hàng ở đây, nhưng nhiều người chơi cho rằng bọn họ làm hỏng cả khung cảnh, cùng liên hợp lại để ngăn cản, kiên quyết không mua đồ của bọn họ, khiến cho bọn họ không thể không quay về lại khu buôn bán, trả lại sự yên tĩnh đơn thuần và khung cảnh mỹ lệ cho nơi này.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Phù Tô đi tới bên cạnh bể phun nước, cùng ngắm nhìn suối phun đồ sộ một chút, sau đó mới lựa một băng ghế không có người ngồi, xoay người ngồi xuống, thoáng nhìn qua như hai người đang sóng vai, tuy rằng chỉ là cảnh giả, nhưng cũng làm cho người ta thấy vui vẻ thoải mái.

Công Tử Phù Tô mở cửa sổ chat để nói chuyện với nàng : "Công Chúa Tháng Bảy quen bọn ta từ trong trò chơi. Thời điểm đó level của bọn ta còn thấp, công kích của thầy thuốc cũng không cao, nhưng có thể thêm máu cứu người, cho nên mọi người đều tụ thành một đội cố định, thường treo máy, làm nhiệm vụ cùng nhau, Vô Kỵ và Liên Thành dẫn quái, Tiểu Bạch quản công, ta với Yêu Yêu ở phía sau thêm máu. Tình huống gặp mấy kẻ level cao tới giết người cướp vị trí, chúng ta đồng tâm hiệp lực đánh nhau với bọn chúng, sinh cùng sinh, tử cùng tử, cảm giác vô cùng vui vẻ. Sau đó lần lần biết tới Quý Cơ, Tháng Bảy, nói chung là ngày ngày vui vẻ cùng một chỗ. Trong hiện thực Yêu Yêu và Tiểu Bạch cũng là một đôi tình lữ, Quý Cơ và Vô Kỵ cũng rất hợp nhau, chẳng mấy sẽ cùng nhau, Tháng Bảy thích Liên Thành, mọi người chúng ta đều có thể nhận ra, nhưng Liên Thành hình như chỉ coi nàng như muội muội, quan tâm bảo vệ, nhưng cũng chỉ trong chừng mực đó, cũng không có quan hệ gì sâu sắc hơn."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh thao thao bất tuyệt như vậy, nhất thời không biết phải đáp lại thế nào, đành phải tùy tiện nói một chữ "Ừm", tỏ vẻ mình vẫn đang nghe.

Công Tử Phù Tô tiếp tục nói : "Tiểu Bạch, Vô Kỵ, Liên Thành và ta là bằng hữu từ nhỏ, học cùng nhau từ mẫu giáo, sau đó lên tiểu học, trung học cơ sở, phổ thông trung học đều cùng một lớp, chỉ có đại học thì khác, cũng tới một thành phố khác, nhưng lúc tốt nghiệp lại cùng nhau tụ về làm việc chung trong một thành phố, ở chung lâu như vậy, đương nhiên đều hiểu rõ lẫn nhau."

"Ừm, vậy thì giống ta và Việt Việt." Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thấy vui vẻ, có thể hiểu thêm một chút về Công Tử Liên Thành trong hiện thực, nàng đột nhiên có cảm giác vô cùng vui vẻ sung sướng.

"Thật ra ta cảm thấy có không ít người chơi tính cách trên mạng khác xa với ngoài đời thực." Công Tử Phù Tô cười nói : "Nàng thử đoán xem trong hiện thực bốn người bọn ta làm gì?"

Nhất Tiểu Hồng Trần suy nghĩ cẩn thận một chút, đáp theo cảm giác của mình : " Công Tử Tiểu Bạch có vẻ như là một vị Giám đốc."

" Không sai lắm." Công Tử Phù Tô lập tức giơ ngón tay cái lên tán thưởng. " Nhà họ là công ty gia đình, hẳn đúng là người thừa kế chính."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy mình vừa đoán đã trúng, không khỏi vui mừng, liền nói tiếp : " Công Tử Vô Kỵ là quân nhân, hoặc cảnh sát, ta thấy anh ấy tính tình mạnh mẽ, là một kẻ theo trường phái hành động."

" Đúng vậy, nói qua không hợp lập tức chém người." Công Tử Phù Tô cũng buồn cười : " Thật ra hẳn là thầy thuốc, cũng công tác trong một bệnh viện rất nổi danh ở chỗ chúng ta, là bác sĩ khoa u bướu, mỗi ngày đều phải nghĩ rất nhiều biện pháp để cứu vãn tính mạng của người ta."

"Thật sao ? Vậy thì quả là thần kỳ." Nhất Tiểu Hồng Trần lấp bắp kinh hãi, buột miệng nói : " Ta lại cho rằng anh mới là thầy thuốc."

" Cũng nhiều người nghĩ vậy thật." Công Tử Phù Tô cười nhún nhó : " Thật ra ta là luật sư."

" Ừm" Nhất Tiểu Hồng Trần không kìm được gật đầu : " Thấy cách nói năng của anh như vậy, cũng có phần giống."

" Thật không ?" Công tử Phù Tô mỉm cười : " Vậy đoán nữa thử coi, Liên Thành làm gì ?"

" Liên Thành ?" Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ một lúc rồi mới đáp : " Ta cảm thấy Liên Thành không thích nói nhiều, lại rất biết cách quan tâm chăm sóc cho người khác, tính cách nhẹ nhàng, bất quá cũng không dễ đoán được huynhnhang ấy làm gì trong hiện thực. Nói thật, có lúc ta từng nghĩ, không biết anh ấy có cùng một nghề với ta hay không."

"Sao ? Vậy nàng làm nghề gì ?" Công Tử Phù Tô cũng thoáng tò mò.

"Công ty của ta là công ty cây xanh, bắt quả không thuộc loại phủ xanh thành thị, mà làm những công trình lớn ở nơi dã ngoại, ví dụ như sân bay ở cao nguyên, trạm thủy điện, những quốc lộ ở nơi thâm sơn, bọn ta làm những hạng mục phụ trợ cho những công trình đó như san dốc, đắp đê, phòng ngừa sạt lở sụt núi, đá lở." Nhất Tiểu Hồng Trần đáp một cách bình thản : "Ta là giám sát hiện trường, quanh năm công tác ở nơi hoang dã, chẳng mấy khi trở lại chốn phồn hoa đô thị."

Hiển nhiên Công Tử Phù Tô cảm thấy rất bất ngờ, hồi lâu mới thở dài : "Thật không đoán nổi. Ta thấy nàng tốt tính như vậy, chẳng bao giờ tranh đua với kẻ khác, cũng không thích so đo, lại cho rằng nàng sinh sống trong một thành phố lớn, hoặc là thuộc thành phần trí thức, cả ngày làm việc trong phòng điều hòa, hoặc tự mở công ty, không lo tới cơm áo. Công tác của nàng như vậy, có vẻ khá nguy hiểm nhỉ ?"

" Đúng vậy, gặp phải đất lún, đá rơi, đất đá sạt lở là chuyện bình thường." Nhất Tiểu Hồng Trần khẽ thở dài : " Nửa năm trước, bọn ta vừa hoàn thành một hạng mục, lúc quay về gặp phải đất lún, giám đốc và mấy vị giám sát khác bất hạnh bỏ mình, chỉ có ta và một đồng sự nữa là giữ lại được mạng, nhưng bị gãy chân, sau khi ra viện chỉ ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, cho nên khoảng thời gian này cơ bản chỉ cắm đầu vào trong trò chơi."

" À vậy thì rõ rồi." Công Tử Phù Tô bắt đầu cảm thấy kính nể nàng : "Dù sao cũng trải qua sinh tử, nên thắng thua trong trò chơi cũng không là cái gì cả, vì vậy nàng mới thoải mái như vậy đi."

" Ta cũng không tốt như vậy đâu." Nhất Tiểu Hồng Trần có vẻ hơi xấu hổ : " Người ta mạnh hơn ta nhiều, ta cũng đành chịu nhịn vậy, chứ cũng không phải tốt tính gì đâu."

" Ừm." Công Tử Phù Tô nhớ lại đoạn hội thoại ban nãy, liền quay lại chuyện chính : " Liên Thành không cùng nghề với nàng đâu, hẳn làm du lịch."

" Há ?" Nhất Tiểu Hồng Trần cực kỳ kinh ngạc : " Thật thế sao ? Cái đó giống như làm cha làm mẹ người ta, bình thường không biết mỗi ngày phải nói bao nhiêu câu."

"Đúng vậy, cho nên hẳn cảm thấy rất mệt mỏi, mỗi khi xong việc đều không muốn nói nhiều nữa." Công Tử Phù Tô cười nói : "Có điều hẳn cũng không phải hướng dẫn viên du lịch, mà tự mở một công ty du lịch, hoàn cảnh cũng khá tốt, hẳn không cần tự thân xuất mã lừa gạt người khác, đều có nhân viên đi làm thay rồi."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền cười ồ lên : " Thì ra là thế."

"Liên Thành làm nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, tự mình gian khổ gây dựng sự nghiệp, mà Công Chúa Thánh Bấy lại là một vị tiểu thư ngàn vàng, hai người bọn họ căn bản không cùng một loại người." Công Tử Phù Tô khẽ thở dài : " Công Chúa Thánh Bấy và Pháp Phối Hồ Điệp Bay là bằng hữu trong hiện thực, sau khi hai người đó biết chúng ta ở chung trong một thành phố, liền thu xếp tụ họp một lần, nên mới quen biết lẫn nhau. Tâm tư của nàng đối với Liên Thành mọi người đều hiểu rõ, Liên Thành cũng không muốn giả vờ hồ đồ, đã cự tuyệt nàng rất rõ ràng nhiều lần, có điều nàng tuổi trẻ khí thịnh, càng ngăn cản càng hăng hái, theo đuổi không rời. Dù sao đó cũng là một cô gái trẻ, Liên Thành cũng không thể nói quá tuyệt tình làm người ta tổn thương, trong trò chơi cũng ra sức chiều cô nàng, coi như tận trách của một bằng hữu. Từ cái đó ra, bọn họ cũng không có quan hệ gì khác."

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh giải thích cẩn thận như vậy, ngăn người ra, bỗng nhiên hiểu, nhất thời mặt đỏ bừng lên. Nàng xoa xoa khuôn mặt nóng bừng, dè dặt hỏi để chứng thực : " Anh nói với ta mấy câu này là có ý gì ? Ta sợ ta đang hiểu lầm."

" Ý của ta là, Tiểu Bạch, Vô Kỵ và ta đều cảm thấy hai người bọn nàng rất xứng đôi, hình như cũng có ý với nhau, có điều cả hai đều là những người kín đáo, nếu chúng ta không giúp đỡ một chút, có khi chờ tới lúc trò chơi này đóng cửa, các người còn chưa kịp bước qua cửa." Công Tử Phù Tô tỏ ra rất thẳng thắn : " Hai tên kia nói ta là một luật sư, cho nên chuyện này ta phải đứng ra, đương nhiên suy luận này chả logic chút nào cả, nhưng dù sao Liên Thành cũng là bạn bè tốt của ta, cho nên ta mới dám nhận việc này. Hồng Trần, xin thứ lỗi cho sự mạo muội của ta, nàng có thích Liên Thành không ?"

Trên mặt Nhất Tiểu Hồng Trần như có lửa thiêu đốt, nóng đến mức sắp bốc hơi mù mịt. Nàng do dự hồi lâu không nói câu nào, Công Tử Phù Tô cũng kiên nhẫn chờ, không nói nửa câu thúc giục nàng.

Phía sau bọn họ, tiếng suối phun róc rách liên tục không ngừng, tiếng vỗ câu gù gù vang cả trời xanh, hoa cỏ rực rỡ chen nhau khoe sắc, thỉnh thoảng lại có kẻ đi lướt qua trước mặt họ, ngẫu nhiên dừng lại nhìn một chút rồi lại tiếp tục đi qua. Hết thấy mọi thứ đều đẹp đẽ như vậy, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không tiếp tục cố kỵ nữa, quyết định nói thẳng một lời : " Đúng, ta thích anh ấy."

" Vậy thì tốt rồi." Công Tử Phù Tô vô cùng vui mừng.

Nhưng Nhất Tiểu Hồng Trần lại có chút lo lắng : " Có điều, ngay cả bề ngoài của ta như thế nào anh ấy cũng còn chưa biết, hai người bọn ta chỉ quen nhau qua mạng, tình cảm như thế, có thể thật sao ?"

"Ta cảm thấy là thật." Công Tử Phù Tô nói một cách thẳng thắn : " Về bản chất bên ngoài hiện thực và trên mạng cũng không khác nhau mấy, bản tính con người ta căn bản không thay đổi. Không biết rõ diện mạo của nhau, nói không chừng còn không bị vẻ bề ngoài mê hoặc, có thể nhìn rõ trái tim của nhau, tính ra còn đáng tin tưởng hơn cái trò giả vờ che che đẩy đẩy trong hiện thực. Hồng Trần, công tác nguy hiểm như vậy nàng còn không sợ, thì sợ gì mà không cố gắng thử một lần, biến cảm tình trên mạng ảo trở thành hiện thực."

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy những câu này, dần dần có lòng tin. Nàng cười đáp : " Hiện tại thực ta càng tin anh đúng là luật sư, chỉ cần uốn ba tấc lưỡi mà cù cái cũng phải gặt gù."

" Quá khen." Công Tử Phù Tô tỏ ra rất vui vẻ : " Liên Thành là một cái hũ nút, hơn nữa lại cực kỳ truyền thống và bảo thủ, tuy rằng có không ít những người con gái theo đuổi hắn, hắn lại chỉ sợ tránh không kịp, hiện giờ thấy hắn có thể thích một người, bọn ta đều cao hứng thay cho hắn. Hồng Trần, sau này nàng đừng khi phụ hắn."

" Không đâu." Nhất Tiểu Hồng Trần đỏ mặt, vui vẻ đáp.

" Cũng đừng quá dung túng cho hắn, quản hắn cho chắc, đừng để cho hắn quá hoang phí." Công Tử Phù Tô nửa đùa nửa thật nói : " Cái phương diện quản lý tài sản này nàng là người trong nghề, bọn ta đều mặc cảm, có nàng trông coi hắn, bọn ta thật rất yên tâm. Kỳ thật bọn ta đều đoán rằng nàng làm ở ngân hàng, không ngờ nàng lại làm một công việc nguy hiểm như vậy."

" Việt Việt mới làm ở ngân hàng." Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : " Những lúc kết toán số liệu còn phải tính tới ba số sau dấu phẩy, thường làm nàng nói điên lên. "

" Vậy sao, thật khiến người ta không tin nổi." Công Tử Phù Tô rất vui vẻ : " Thảo nào nàng khá miễn cảm với những thuộc tính dù khác biệt rất nhỏ, hóa ra là vì chuyên giao tiếp với những con số."

"Đúng vậy, nghĩ đi nghĩ lại, hai người bọn anh cũng khá cân xứng đấy chứ." Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ trêu chọc : " Anh là kẻ khéo ăn khéo nói, năng tính toán tỉ mỉ, cùng theo ngạch thầy thuốc trong trò chơi, hơn nữa đều nhập tiền, đúng là một đôi trời sinh, thật đúng là trời sinh."

Công Tử Phù Tô mặt không đổi sắc thản nhiên đáp : " Đúng vậy, chính ta cũng thấy vậy."

Thấy anh gặp biến không sợ như vậy, ngược lại chính Nhất Tiểu Hồng Trần lại không dám nói gì, đành phải cười trừ đối đãi : " Nghe nói cuối tuần update có Phó Bản mới và Boss mới sao ?"

" Đúng vậy, bọn ta đang nghiên cứu thông tin xung quanh một chút, nhưng tư liệu tìm được cũng không nhiều lắm." Công Tử Phù Tô nói qua một chút sự tình có liên quan tới phó bản mới.

Nhất Tiểu Hồng Trần đang hứng thú, bỗng nhiên nghe thấy chuông điện thoại vang lên. Nàng thuận tay cầm lên xem, hóa ra là điện thoại của công ty, liền nhanh chóng nghe " Alo."

Trong ống nghe truyền ra thanh âm của giám đốc : " Tiểu Hứa, có một chuyện chỉ có cô mới có thể tiếp nhận được, cô có thể tới công ty ngay lập tức được không ?"

" Vâng" Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức bỏ điện thoại xuống, nhanh chóng quay sang nói với Công Tử Phù Tô : " Giám Đốc gọi ta tới công ty, hình như có chuyện gấp."

" Ồ, vậy thì mau đi đi." Công Tử Phù Tô mỉm cười đứng dậy.

Giám đốc tự gọi điện thoại tới, dứt khoát chuyện này rất quan trọng, mà cũng rất gấp. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không có thời gian chạy đi treo máy, lập tức logout, tắt máy tính, thay quần áo rồi vội vàng chạy thẳng tới công ty.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thiên lộ

Trở về từ công ty, Hứa Nhược Thần lập tức lôi vali ra, vội vàng sắp xếp hành lý, lại dọn dẹp nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, sau đó mới mở máy tính, login vào trò chơi.

Bồn hoa trung tâm xuất hiện trước mặt nàng, trong box chat [bang phái] đã có người nói : "Bang chủ online rồi."

Diêm Bán Cô Bé lập tức hăm hăm hờ hờ hỏi : " Lão đại, nghe nói tỷ tỷ và Công Tử Phù Tô hẹn hò ở vườn hoa trung tâm phải không ?"

"Ta với anh ấy chỉ là bằng hữu, chỉ ngồi đó tâm sự nói chút chuyện, cái gì mà hẹn với chả hò chứ." Nhất Tiểu Hồng Trần vừa chỉnh lý cửa hàng của mình vừa cười : " Các người chỉ ngồi đoán mò lung tung."

" Aidza, lão đại, mau nói thật đi, tỷ tỷ thích Công Tử Phù Tô hay Công Tử Liên Thành vậy ?" Diêm Bán Cô Bé vẫn tò mò bám chặt lấy nàng : "Mấy cái topic nhảm trên diễn đàn đều nói tỷ và Công Tử Liên Thành là một đôi, nhưng hôm nay lại có người post tấm ảnh tỷ và Công tử Phù Tô đang ngồi ở cạnh bồn hoa trung tâm, nói rằng hai người các người hẹn hò, làm mọi người đều hồ đồ cả. Chúng ta đều là người nhà, tỷ đừng có giấu diếm nữa. Rốt cuộc tỷ thích ai, bọn ta sẽ giúp tỷ tóm hân tới bắt kết hôn đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần dờ khóc dờ cười : " Các người đừng có nói lung tung nữa, cho dù muốn ép hôn, cũng không đánh nổi người ta đi."

Cười Thỏ Truy Rùa Đen cười khoái chí : " Đánh thì không đánh nổi, nhưng có khi người ta có thể xuôi dòng chảy thuyền, mặc kệ cho bọn ta trôi lại dẫn về đây chứ."

Những người khác trong bang lập tức ồn ào nhao nhao lên reu ghẹo.

Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn vui vẻ lắc đầu : "Mấy kẻ bọn người kia, chuyện chính không làm, toàn thích nói chuyện nhảm. Ngày mai ta đi công tác rồi, đại khái phải mấy ngày nữa mới có khả năng online."

Đây là một chuyện rất bình thường, người trong bang có một nửa là sinh viên, nửa còn lại cũng là những người đã ra đời đi làm, có chuyện không online được là quá bình thường, liên nhao nhao đáp ứng, không tiếp tục chọc ghẹo nữa.

Nhất Tiểu Hồng Trần chỉnh lý cửa hàng xong, mới mở cửa sổ chat nói chuyện với Khinh Ca Thủy Việt : "Mấy ngày nữa cậu giúp mình quản cửa hàng nhé."

"Được." Khinh Ca Thủy Việt lập tức đáp ứng, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, tò mò hỏi : "Công Tử Phù Tô tìm cậu có chuyện gì vậy ?"

"Đương nhiên là nói về cậu rồi" Nhất Tiểu Hồng Trần cười vói về rất xấu xa.

Khinh Ca Thủy Việt liền làm bộ ngượng ngùng : " Thế cậu nói thế nào ?"

"Đương nhiên là nói thẳng rồi." Nhất Tiểu Hồng Trần càng cười một cách âm hiểm.

Khinh Ca Thủy Việt lập tức tỏ vẻ buồn rầu : "Mình có chuyện gì không thể để cho người khác biết sao ?"

" Xì." Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ khinh bỉ nàng.

Khinh Ca Thủy Việt càng thêm ưu sầu : " Vì sao lại xì mình"

Nhất Tiểu Hồng Trần tỏ vẻ khinh thường nói : " Tự yêu mình đến phát cuồng."

Khinh Ca Thủy Việt lập tức làm ra vẻ thẹn thùng, thực ra là rất đắc ý : "Mình không tự yêu mình nha, mình mê luyện mỹ nhân hơn nha."

Nhất Tiểu Hồng Trần không còn lời nào để nói trước sự vô si của nàng ta, âm ỉ trong giây lát, bỗng nhiên thoát ra một câu : "Cậu với Công Tử Phù Tô đúng là trời sinh một đôi."

Khinh Ca Thủy Việt không khỏi toát mồ hôi đầm đề : "Mình làm sao khéo ăn khéo nói như Công tử được."

Đang đùa giỡn, Công Tử Liên Thành đã mở cửa sổ chat : " Hồng Trần, có online không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng trả lời : " Dạ"

" Ừm, hiện có bận gì không"

" Không có gì cả, đang ở Kim Đài, chỉ ngồi không thôi."

Công Tử Liên Thành cười : " Vậy thì tới tiên giới đi, chúng ta cùng treo máy."

" Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức chạy về phía truyền tống trận, cũng nói luôn với Khinh Ca Thủy Việt : " Minh đi treo máy đây, không tán bậy với cậu nữa đâu."

" Ừm, vậy mình cũng treo máy." Khinh Ca Thủy Việt Nhiệt tình hỏi : " Muốn tổ đội cùng mình không ?"

Đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần không muốn, đầu óc khê chuyên, lập tức cười nói : " Cậu đang cùng tổ đội với Công Tử Phù Tô phải không ? Minh không muốn quấy rầy thế giới riêng tư của hai người đâu."

Khinh Ca Thủy Việt đỏ mặt, cũng không chối, tỏ vẻ tự nhiên nói : " Đúng vậy, mình tổ đội với Công tử, Công tử đang làm việc, mình là đội trưởng, có thể invite thêm cậu. Cậu đến lúc Công tử đánh quái mà xem, đẹp trai cực kỳ."

Nhất Tiểu Hồng Trần không chút do dự khinh bỉ nàng : " Vậy cậu tiếp tục làm hoa si*** đi, mình có đội rồi." Nói xong, nàng chấp nhận invite của Công Tử Liên Thành, sau đó truyền tống tới Tiên giới.

Công Tử Liên Thành không ở trong thành, nàng tìm một vòng không thấy người đâu, phải mở bản đồ ra xem, phát hiện anh đang đứng ở cửa Tiên Giới, liền lập tức chạy thẳng tới đó.

Phía bên ngoài là một khu vực trung lập hẹp và dài, có thể tự do PK, giết người không bị biến thành nick đỏ, cho nên nên về cơ bản nơi này có thể coi như chiến trường, mà tất cả những người từng tiến vào tam giới đều phải đi xuyên qua khu đất này mới tới được chỗ NPC tiếp nhận nhiệm vụ, sau đó đánh xong quái đi giao nhiệm vụ mới nhận được điểm kinh nghiệm cao, đều xưng tụng nơi này là "Chảo lửa", muốn xuyên qua chốn này trước hết phải thêm đủ trạng thái, mở vô địch, sự an toàn được đề cao vào bậc nhất. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không ngoại lệ, nhanh chóng tự tăng thêm phòng ngự mấy lần, đồng thời giảm bớt những trạng thái gây thương tổn bất lợi, sau đó mới chạy qua kết giới.

Nơi này quả không hổ danh là "Chảo lửa", nàng vừa mới đứng vững, đã thấy hoa lửa văng bốn phía, khói đen cuộn cuộn, sấm sét vang dội, những bóng người ẩn hiện trước mắt, truy đuổi, đánh nhau, làm người ta hoa cả mắt. Không ít người dùng kỹ năng quần công, làm lan tới cả mấy người xung quanh, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không thể may mắn thoát khỏi, nhiều công kích như vậy tấn công tới nàng, cho dù thêm bao nhiêu phòng ngự đi chăng nữa cũng không ăn thua. Côn Luân không có trạng thái vô địch, phòng ngự lại thấp, chỉ một lát Nhất Tiểu Hồng Trần đã phát hiện ra dây máu của mình cạn dần, vội vàng vừa uống hồng dược vừa nhanh chóng chạy lên phía trước.

Thân ảnh của Công Tử Liên Thành chợt xuất hiện trước mắt nàng, lúc Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh, anh đã đánh cho một người ngã lăn xuống đất. Người này ngã hồi lâu vẫn không đứng dậy, Nhất Tiểu Hồng Trần thấy tên của hắn có phần quen thuộc, liền nhìn kỹ, hóa ra chính là cái tên Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi. Công Tử Liên Thành đứng coi chừng bên cạnh thi thể của hắn, hiển nhiên đang đợi hắn đứng dậy sẽ tiếp tục hạ gục. Kẻ kia nằm hồi lâu, không tìm ra cơ hội nào để vùng vẫy, chỉ đành lựa chọn về thành hồi sinh, trong chốc lát đã tiêu thất.

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới nói trong [đội ngũ] : "Ta tới rồi"

Công Tử Liên Thành cũng nhìn thấy nàng, liền nhanh chóng chạy tới bên cạnh nàng : " Chúng ta cùng đi tiếp nhận nhiệm vụ thôi, nhớ để ý tới máu, chú ý uống hồng dược đúng lúc."

" Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức lấy hồng dược ra uống để bổ sung máu.

Công Tử Liên Thành chạy trước mở đường, Nhất Tiểu Hồng Trần đi theo ánh, chẳng mấy chốc đã an toàn xuyên qua Chảo Lửa, tới chỗ NPC. Hàng ngày, cho dù là nhập Tiên, Phật hay Ma, mọi người đều phải nhận nhiệm vụ ở chỗ này, cho nên cái khu vực nho nhỏ này lúc nào cũng đầy nghẹt người. Chỉ cần song phương đối địch nhìn thấy nhau, lập tức đứng như cừu nhân gập mặt, mắt đỏ ngầu, không chút suy nghĩ lập tức bắn ra một cái kỹ năng sang bên đối phương, nếu không thể giết ngay lập tức, đương nhiên bên kia cũng nhanh chóng phản kích, kết quả lại xuất hiện một trận kịch chiến.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy dọc đường đi khói thuốc súng mù mịt, thấy nằm ngổn ngang, tiếng chửi rủa, tiếng châm biếm trên ghẹo vang khắp đầu đường xó chợ, không thể thích ứng nổi.

Dưới sự che chở bảo vệ của Công Tử Liên Thành, Nhất Tiểu Hồng Trần tiếp nhận nhiệm vụ hôm nay, sau đó nói trong [đội ngũ] : " Ta đã nhận rồi."

Công Tử Liên Thành liền tiếp giết hai kẻ đối địch xong, lúc này mới mở trạng thái vô địch, chạy tới tiếp nhận nhiệm vụ.

Ngay lúc này đây, một kẻ đại hồng danh thuộc Ma Giáo cũng chạy tới, hình như cũng chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ. Vừa mới chạy tới gần chỗ bọn họ, hắn liền dừng lại.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy thân ảnh và cái tên Kiếm Tẩu Thiên Phong đầy quen thuộc dính trên đỉnh đầu hắn, nhất thời trong lòng ngổn ngang trăm mối. Từ sau khi Công Tử Liên Thành bị luân bạch, đây là lần đầu tiên nàng gặp lại hắn.

Một kẻ Ma Giáo level cao mà muốn giết một tiểu Côn Luân trong một chiêu là chuyện quá đơn giản, lẽ ra Nhất Tiểu Hồng Trần phải lập tức thêm trạng thái, quay đầu bỏ chạy, có điều nàng cứ đứng im đó không nhúc nhích, mà Kiếm Tẩu Thiên Phong cũng không động đậy, đã không công kích, cũng chẳng mở trạng thái vô địch, trông khá giống đang khoan tay chịu chết. Từ khi Nhất Tiểu Hồng Trần đăng ký tham gia vào trò chơi này tới giờ, nàng chưa bao giờ chủ động công kích người khác, bây giờ cũng thế. Nàng cũng không còn hận ý đối với Kiếm Tẩu Thiên Phong nữa, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy hơi nhoi nhói.

Hiển nhiên là Công Tử Liên Thành cũng thấy hắn, lại thấy hắn không có ý động thủ, cũng không chủ động giết hắn, chỉ nói với nàng một cách thần nhiên :

"Chúng ta tới Tiên Giới thôi."

"Vâng" Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thấy đây là cách tốt nhất, liền chạy tới trước mặt NPC ở truyền tống trận, ở chỗ này có thể truyền tống tới Tiên Giới, cũng có thể truyền tới Kim Đài thành, chính là không thể quay đầu lại được, nàng có phần tâm phiền ý loạn, tay run lên, đáng lẽ phải truyền tống tới Tiên Giới, con chuột lại dịch xuống một hàng, lại chuyển thành truyền tống tới Kim Đài Thành.

Nghĩ tới lúc Công Tử Liên Thành truyền tống tới Tiên giới lại không thấy nàng đâu, chắc chắn là sẽ nảy sinh nghi ngờ, nàng xấu hổ nói : "Ta bấm nhầm, bây giờ đang truyền tới Kim Đài Thành. Anh cứ chờ ở đó đi, ta sẽ chạy tới ngay."

Công Tử Liên Thành cười nói : "Đừng vội, cứ từ từ tới cũng không sao."

"Vâng." Nàng cũng mỉm cười, nhất thời đã trấn tĩnh lại.

Đang muốn chạy về phía truyền tống trận, nàng bỗng nhận được PM của một vị khách, đó là một khách hàng quen thuộc đã lâu của nàng, là một người chơi thuộc bang trung lập, mấy ngày hôm trước đã đặt hàng nàng một bộ y phục, hôm qua nàng đã thu thập đủ tài liệu, đã làm xong, đã gửi email cho nàng ta, hiện tại nàng ta mới online, vừa nhìn thấy email liền vội vàng chạy tới lấy hàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần có phần khó xử nói trong [đội ngũ] : " Có khách hàng muốn tới lấy hàng hóa, anh chờ một chút được không ?"

Công Tử Liên Thành trả lời ngay : " Không sao cả, nàng đi đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy sáu chữ ngắn ngủi này, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất ngọt ngào. Nàng chạy vội về Cẩm Tú Phường, lấy bộ y phục "Đôi cánh Thiên sứ" ra, đội vị nữ Tiêu Dao cao cấp tới lấy hàng. Hình như cô gái này cũng xuất thân trong một gia đình giàu có, phàm là y phục hay tọa kỵ của nàng ta, mỗi lần xuất hiện đều chói lóa rực rỡ, hơn nữa tính tình hào sảng, chẳng ý thế bất nạt người, làm người ta cảm thấy rất dễ chịu. Nhất Tiểu Hồng Trần đã làm cho nàng ta mấy bộ trang phục liền, lúc báo giá cũng chỉ vừa đúng, nàng ta cũng chẳng mặc cả, nên dần dần hai người cũng trở thành bạn bè.

Vị nữ Tiêu Dao nhập Ma kia đã xuất hiện trong chốc lát, cười một con bạch xà*, mặc một bộ y phục bách hoa**, trông mỹ lệ như một nữ yêu. Nhất Tiểu Hồng Trần thấy con cự xà kia nhanh chóng bay tới trước mặt, liền cười chọc nàng ta : " Một lần nữa lại lóng lánh đáng đời."

Cô gái send một cái icon tỏ vẻ hả hê đắc ý, hưng phấn nói : " Mau lên, gửi y phục cho ta đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức tiến hành giao dịch, một người chuyển hàng, một người trả tiền, hoàn thành một cách thuận lợi. Người con gái kia lập tức nhảy khỏi bạch xà, thay đổi y phục mới. Bộ y phục này là loại trang phục có kèm theo thuộc tính, không phải chỉ là một bộ quần áo bình thường, chỉ cần mặc lên, không cần cưỡi tọa kỵ hoặc cưỡi phi kiếm vẫn có thể bay lượn trên không trung, có điều cần tiêu hao nội lực, nhưng so với việc có thể tự do bay lượn, mấy lọ lam được kia cũng không đáng bao nhiêu. Người con gái kia vui vẻ nói với nàng : " Cảm ơn" sau đó lập tức giang rộng đôi cánh trắng muốt, bay vút lên trên trời.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn theo thân ảnh càng ngày càng xa của nàng cho tới lúc mất hút giữa trời xanh, mới chuẩn bị chạy tới truyền tống trận. Vừa mới bước được hai bước, nàng kinh ngạc phát hiện, trên bản đồ biểu hiện một chấm vàng ghi tên đội trưởng ở gần chỗ nàng. Nàng vội vàng chạy tới, quả nhiên phát hiện ra thân ảnh của Công Tử Liên Thành.

Anh đứng im lặng ở đầu dãy phố buôn bán, những người khác đi tới đi lui bên cạnh anh, mà anh giống như một tảng đá giữa dòng nước xiết, không hề nhúc nhích. Nhất Tiểu Hồng Trần chạy tới bên cạnh anh, lại thấy trước mặt anh có một vị tiểu Côn Luân level 62, tên gọi là "Thuần Chủng Ác Ma Lộ Lộ", một vị tiểu cô nương lưng đeo một thanh tiểu kiếm tinh luyện cấp 3, mặc một bộ y phục tinh luyện cấp 5, sử dụng một pháp bảo bình thường chỉ cần bỏ 20 kim tệ là có thể mua được trong bất kỳ cửa hàng nào, thoạt nhìn trông đầy sức sống.

Nàng ta đang hỏi vói về ngày thơ : " Ca ca, có thể giúp ta giết thủ lĩnh thổ phi được không ?"

Đó là một trong những loại quái cao cấp ở mỗi khu vực, không rơi ra tài liệu gì cả, nhưng cho điểm kinh nghiệm rất cao, mỗi ngày một người có thể chém một lần, Côn Luân và Tử Trúc level thấp đương nhiên không thể đánh một mình, chỉ có Tiêu Dao và Ma Giáo có trang bị rất tốt mới có khả năng, mà tiểu Côn Luân này trang bị bình thường, hiển nhiên là vừa chơi không lâu, cũng không có kinh nghiệm gì, đương nhiên hy vọng có người giúp đỡ.

Công Tử Liên Thành cũng không nói gì, chỉ invite nàng vào đội. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nói năng gì, chỉ theo bọn họ truyền tống tới Phổ Đà. Tiểu cô nương vô cùng cảm kích nói luôn mồm : " Cảm ơn cảm ơn, muội đã hỏi rất nhiều người ở trong thành, đợi hơn một giờ mà cũng không có ai chịu giúp."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền nhanh chóng an ủi nàng : " Không sao cả, chờ muội lên level 75, có thể dùng kỹ năng quần công, cũng có thể đi giết hàng loạt quái, sẽ nhanh chóng thăng level, không cần tốn thời gian để giết cái loại quái kia, ta cũng chẳng bao giờ đi giết."

Tiểu cô nương quả nhiên vô cùng ngưỡng mộ nàng : "Cảm ơn tỷ tỷ, ta đã hiểu rồi."

Thủ lĩnh thổ phi kia ở trong một sơn trại thổ phi cách thành không xa, bên ngoài có vô số lâu la thổ phi, Công Tử Liên Thành căn bản không thèm quan tâm tới chúng, trực tiếp chạy vào cửa, Nhất Tiểu Hồng Trần đi theo sau, nhìn thấy không nhịn được liền phóng ra một chiêu Cửu Thiên Huyền Lôi, lập tức giết sạch lâu la bên ngoài.

Thuần Chủng Ác Ma Lộ Lộ tròn mắt kinh ngạc : "Oa, tỷ tỷ thật lợi hại nha."

Nhất Tiểu Hồng Trần ôn hòa đáp : " Về sau muội cũng sẽ làm được."

Công tử Liên Thành đứng trước mặt thủ lĩnh thổ phi, đợi hai người các nàng tiến vào, lúc này mới tự tăng thêm trạng thái có thể bạo kích trong phạm vi lớn trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó xuất chiêu Phong Ảnh Lưu Hương.

Chỉ thấy những cánh hoa hồng nhạt bay khắp trời, một luồng ánh sáng đánh thẳng tới trên người con quái cao cấp kia, một con sói thương tổn cao ngất trời khiến người ta phải liu lười xuất hiện, tên thủ lĩnh thổ phi kia lập tức ngã âm xuống mặt đất.

Công tử Liên Thành liền hỏi trong đội ngũ : "Còn gì nữa không ?"

Vị tiểu cô nương kia hình như phải nửa ngày trời mới có thể phục hồi lại tinh thần : " A a a a, đây chính là một kích tất sát trong truyền thuyết sao ? Ca ca thật là lợi hại nha"

Công Tử Liên Thành mỉm cười : "Sau này muội sẽ còn mạnh hơn ta nữa."

" A a a a có thể sao ? Thật sao ?" Thuần Chủng Ác Ma Lộ Lộ vừa chạy theo họ về thành, vừa chìm đắm trong mơ ước vô hạn.

Vị tiểu cô nương kia nhìn qua có vẻ không hiểu chuyện kia, lại không giống một số tân nhân khác cứ quẩn quýt lấy bọn họ đòi tiền, xin trang phục, xin mạng theo để thăng level; sau khi về thành liền cảm tạ hai người, lập tức rời khỏi đội, tự đi làm nhiệm vụ.

Hiển nhiên là Công Tử Liên Thành rất vui vẻ, cười bảo nàng : "Chúng ta tới Tiên Giới thôi"

Đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần không chút thắc mắc : "Vâng."

2.

Công Tử Liên Thành ngira quen đường cũ, tiếp tục tìm một vị trí thích hợp ở Tiên Giới để hai người tổ đội treo máy. Nhất Tiểu Hồng Trần chạy tới vị trí mà anh đã tuyển lựa tốt, bắt đầu đánh quái, sau đó mới nghĩ tới việc thông báo tin tức đi công tác cho anh.

Nàng đang gõ chữ, đã thấy Công Tử Liên Thành nói một câu : "Ta sắp phải đi công tác vài ngày."

Nàng ngẩn người ra, chậm rãi xóa sạch những chữ vừa đánh ra, không nhịn nổi cười nói : " Ta cũng thế, mai đã phải đi rồi."

Công Tử Liên Thành im lặng một chút, rồi hỏi với vẻ quan tâm : "Nàng đi công tác ở đâu ? "

Nhất Tiểu Hồng Trần nói tới một địa danh, trước giờ Công Tử Liên Thành chưa bao giờ nghe nói tới, liền hỏi : " Đó là chỗ nào ? "

" Giáp ranh cao nguyên Thanh Tàng." Nhất Tiểu Hồng Trần liền thuyết minh rõ ràng : " Trước kia công ty của ta có làm một hạng mục ở đây, hiện tại có nhiều chỗ xuất hiện hiện tượng sụt lún, dựa theo quy định của hợp đồng, bọn ta phải tới duy trì."

" Nàng là một người con gái, lại đang bị thương, sao lại có thể tới địa phương nguy hiểm như thế ?" Công Tử Liên Thành có vẻ không ủng hộ : " Sao giám đốc của nàng có thể làm như vậy được ? Chuyện này phải phải nam nhân đi chứ ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần biết anh nói vậy chỉ vì quan tâm tới mình, có điều chính mình quyết định đi cũng vì một nguyên nhân đặc thù, nàng bình tĩnh đáp : "Những đồng sự cùng làm cái hạng mục này với ta đã bị chết trong tai nạn lần trước, trong đó có cả giám đốc của ta, người cùng sống sót với ta là một kế toán, cậu ấy cũng không biết về những thứ kỹ thuật kiểu này. Giám đốc hiện tại của công ty bọn ta cũng chỉ hỏi ý kiến của ta, nếu ta không đồng ý đi, ông ấy cũng không ép, tự ta tự quyết định. Nếu bắt ông ấy phải coi sóc công trình trong núi sâu tới mấy tháng liền, thì những công trình khác phải xử lý thế nào bây giờ ? Công ty sẽ loạn mất. Bình thường những công trình của bọn ta đều thuê nhân lực tại địa phương, công nhân chính thức thuộc biên chế cũng không có mấy, chỉ có hơn một trăm người, có điều bọn họ đều là nhân lực chính trong nhà, rất cần công việc này, cho nên công ty không thể bị rối loạn, tuyệt đối không thể. Hạng mục này ta giám sát từ đầu tới cuối, ta nắm rõ từng chi tiết trong đó, cho nên ta đi là tốt nhất. Hơn nữa, hiện tại ở đó cũng đã tốt lắm rồi, không còn mang dáng vẻ cái công trình ngày xưa chúng ta từng làm nữa, cũng không phải ta đi một mình, mà còn mang theo cả mấy người kỹ sư trẻ tuổi, công việc sẽ do bọn họ nắm chủ yếu, mọi phương diện đều không có vấn đề gì cả, anh cứ yên tâm đi."

Một lúc sau, Công Tử Liên Thành mới trả lời : " Nàng nói đúng, nhớ chú ý an toàn nhé."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười.

Lại một lát sau, Công Tử Liên Thành liền nói với nàng : " Đọc cho ta số điện thoại của nàng nhé."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức gõ số điện thoại của nàng ra, Công Tử Liên Thành cũng ghi cho nàng số điện thoại, sau đó dặn dò : "Ngày mai trước khi đi nhớ nhắn tin cho ta."

" Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần rất vui vẻ.

Công Tử Liên Thành liền cười nói : "Vậy nàng logout đi, đi nghỉ ngơi đi thôi"

Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn lưu luyến không muốn rời, lại tiếp tục nói tiếp : " Ta đã hỏi giám đốc, ở chỗ hạng mục kia cũng có mạng, hơn nữa lại là mạng địa phương, còn nhanh hơn ở nhà rất nhiều. Đợi ta tới bên kia thu xếp ổn định, thì cũng có thể online. Ban ngày làm việc, buổi tối cũng có thể chơi game."

"Vậy thì tốt quá rồi." Công Tử Liên Thành thật vui vẻ. "Đại khái là ta cũng phải đi công tác chừng mười ngày, có gì sẽ nhắn tin cho nàng."

"Vâng, được." Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không tìm ra lý do gì để lưu lại nữa, nhìn đồng hồ, quả thật cũng cần nghỉ ngơi. Sáng sớm mai phải lên đường, lái xe đường dài, đi năm tiếng đồng hồ trên đường cao tốc xong mới tới trong núi, từ đó trở đi là sơn đạo uốn khúc vòng vèo, cần phải tập trung tinh thần, bằng không rất nguy hiểm. Nàng liền chạy xa khỏi đám quái, rồi nói : "Vậy ta logout, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Ừm." Công Tử Liên Thành lập tức trả lời : "Ta cũng logout đây, ngày mai nàng nhớ nhắn tin cho ta."

"Nhất định rồi." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức cam đoan, sau đó quay lại thành, logout, tắt máy, dùng bao bao kín lại những giao cụ và đồ điện trong nhà, rồi mới an tâm đi ngủ.

Sáu giờ sáng hôm sau, sương trắng còn mù mịt, không khí trong lành, Hứa Nhược Thần khoác ba lô trên vai, kéo theo một chiếc vali du lịch, đi ra khỏi nhà.

Công ty cấp cho bọn họ hai chiếc xe, một chiếc Jeep Cherokee, một chiếc xe tải nhỏ Pieca, ngoại trừ Hứa Nhược Thần, còn có thêm ba kỹ sư công trình cũng đi theo, bọn họ vừa mới tốt nghiệp đại học, toàn là người mới vào công ty, đều là những thanh niên trẻ tuổi, tinh thần sung mãn phấn chấn, làm việc rất nỗ lực, chuyên tâm, cũng rất biết nghe lời, đơn thuần, người nào cũng gọi nàng là "lão sư", tôn trọng nàng như một vị tiền bối. Thấy bọn họ, Hứa Nhược Thần không khỏi nhớ tới tình cảnh năm đó lúc nàng vừa mới rời khỏi cánh cửa trường đại học.

Ba người trẻ tuổi đó không biết lái xe, công ty phái một tài xế lái chiếc Pieca, Hứa Nhược Thần tự mình lái chiếc Jeep Cherokee. Nàng để người tài xế mang xe tới tự bắt xe về, sau đó mới hỏi ba thanh niên kia : "Đã ăn sáng chưa ?"

Ba người kia vừa thấy nàng bước ra khỏi cổng khu, cũng đã xuống xe, lúc này nhanh chóng đáp lại : "Không đói đâu ạ."

Hứa Nhược Thần cười nói : "Vậy chúng ta ra khỏi thành trước, khoảng tám giờ có thể tới Tây Giang, đến đó hãy ăn sáng đi."

"Vâng" Ba người và tài xế đương nhiên không có ý kiến gì khác.

Hứa Nhược Thần lái xe đi trước, con Pieca cũng từ từ lăn bánh theo sau, cùng đi ra ngoại thành. Đi khỏi trạm thu phí, hai chiếc xe cùng lăn bánh trên đường cao tốc, nàng chuyên tâm lái xe, cũng không mở điện thoại di động, cho tới lúc tiến vào huyện Tây Giang lúc tám giờ, ghé vào một cửa hàng ăn mà trước kia bọn họ thường xuyên ghé vào, lúc đó nàng mới bật điện thoại, gửi đi một tin nhắn : "Ta đi đây."

Bên kia nhanh chóng có tin nhắn gửi lại : "Chú ý giữ an toàn."

"Ta biết rồi." Nàng mỉm cười trả lời lại, sau đó mới thông thả bước vào cửa hàng, cùng ngồi ăn mì thịt bò với đồng sự.

Hôm nay trời rất đẹp, cả hành trình đều là mặt trời rực rỡ, không có gió to mưa lớn, cho nên sẽ không có sạt núi, lún, đất đá rơi, đoạn đường này Hứa Nhược Thần và vị tài xế già lái chiếc Pieca chạy qua không biết bao nhiêu lần, cho nên vô cùng quen thuộc với những tình huống trên đường, bởi vậy càng thuận lợi hơn, đến tối đã tới nơi.

Lúc trước khi Hứa Nhược Thần còn giám sát công trình, chỗ này núi non trơ trọi, cơ hồ không có lấy một ngọn cỏ, nơi hai con sông giao nhau ở dưới sườn núi này, mùa hè nước dâng thành hồ thủy, mùa đông lại cạn trơ, trần nhô nghèo khó, mọi người trên núi đều trồng hoa màu theo phương pháp nguyên thủy, đầu tiên đào một cái hồ, đổ đất từ chỗ khác vào, thả hạt giống hoặc thóc vào, nước tưới cũng phải tới một nơi xa xôi khác gánh về rất khổ cực, trên đường đi nhìn lên, thỉnh thoảng mới có thể bắt gặp một số mảnh nương rẫy nằm lẻ loi, nếu chẳng may mưa lớn kéo dài, tâm huyết của bọn họ sẽ bị hủy sạch, tóm lại là hoàn toàn đánh đổ với ông trời. Nơi này khung cảnh vô cùng mỹ lệ, có điều sinh hoạt của người dân lại cực kỳ khổ cực, làm người ta thấy thương hại vô cùng.

Thời điểm đó, Hứa Nhược Thần phụ trách trồng rừng, đắp đập, bên B là chính quyền địa phương tỏ ra khá hài lòng với tiến độ và chất lượng công trình của họ, liền giao thêm cho họ một số hạng mục tương tự. Cũng giống như những công trình trước kia, bọn họ cũng phải làm việc rất vất vả, trong lúc làm cũng xuất hiện rất nhiều tình huống nguy hiểm, may mắn là bọn họ khá nhanh chân, nên cũng không gây ra tai họa gì.

Công trình hoàn thành đã hơn nửa năm, Hứa Nhược Thần cũng chưa tới xem lại được một lần, lúc này đi qua thấy non xanh nước biếc, cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Trước thị trấn có một ngọn núi cao, nàng vừa vượt qua đèo, đã thấy trước mắt xuất hiện một thị trấn phồn vinh, cũng không còn là cái thôn nhỏ nghèo nàn với những căn nhà xập xệ ngày xưa nữa, khắp nơi đều là những căn nhà hai tầng mới xây, trước sau là những cây ăn quả xum xuê, trái vուն trĩu cành. Vừa chạy vào trong trấn, đã thấy có đủ loại ô tô do khách du lịch lái tới, hoặc ô tô khách của công ty du lịch đỗ đầy ven đường, những nhà hàng khách sạn nối nhau san sát, buôn bán rất náo nhiệt. Cho dù là người lớn hay trẻ con, trên người cũng đều mặc y phục mới mẻ nhất, trên gương mặt rạng rỡ những nụ cười.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Nhược Thần rất vui mừng, tuy rằng trải qua một con đường dài xóc nảy, chỗ xương đùi và xương sườn từng bị gây hơi ê ẩm, nhưng cũng không thể ảnh hưởng tới cảm giác sung sướng trong lòng nàng lúc này.

Đỗ xe ở một chỗ ven đường khá thưa xe xong, nàng đi xuống, đánh giá sự thay đổi chung quanh. Lập tức đã có người nhận ra nàng, vừa gọi vừa nhiệt tình chạy qua.

Trước kia lúc ở trấn này, sau khi bọn họ tới đây làm công trình, mọi người hầu như đều hy vọng có thể tới chỗ họ làm công, những người có chút quan hệ thì đều nhờ những người đang làm việc với họ, những người không có quan hệ thì tới gặp nàng trực tiếp. Công trình của bọn họ cũng cần rất nhiều nhân công, chủ yếu là gánh đất đá, gánh cây giống lên xuống núi, vì vậy chỉ cần không phải người già, bệnh nhân hoặc trẻ nhỏ, nàng đều nhận cả. Những người

sống trên núi đó cũng rất thuận phác, lúc làm việc không ăn trộm gian dối, lại nghe lời chỉ huy, làm tiến độ công tác của bọn họ rất nhanh. Nàng trả lương cho bọn họ đúng hạn, không bao giờ khuấy nợ. Những người đó đều coi nàng là bậc cứu tinh, ân nhân, đối xử với nàng rất tốt, sau mấy người bên công ty nàng gặp phải tai họa lớn, những người này cũng biết rõ, có điều không có cách nào để liên lạc với công ty của nàng, không biết tình huống cụ thể thế nào, bây giờ thấy nàng bình yên vô sự đứng ở đó, đều vô cùng vui mừng chạy tới, bỏ hết mọi công việc đang làm dở.

Hứa Nhược Thần bị mọi người vây ba tầng trong, ba tầng ngoài, mỉm cười gọi tên từng người, hỏi thăm tình hình trẻ con tới trường, tình hình sức khỏe của mọi người trong gia đình họ, rồi tình hình hiện tại, đáp lại nàng là những tiếng "rất tốt, rất tốt, rất tốt". Hầu như hết thảy mọi người đều mời nàng tới nhà ăn bữa cơm, có người lại hỏi nàng có phải muốn tiếp tục làm công trình hay không, đến lúc đó nhớ tiếp nhận mình, người nào người nấy đều rất hưng phấn, mồm năm miệng mười vừa cười vừa nói, làm người ta cũng không thể nghe nổi ai đang nói cái gì.

Ba người thanh niên của công ty cũng xuống xe, nhìn thấy cảnh này, đều rất cảm động, càng thêm khâm phục vị cấp trên trẻ tuổi Hứa Nhược Thần này.

Cuối cùng, trưởng trấn cũng nghe tin chạy tới, cũng không dễ gì khuyên mọi người cùng tản bót ra, dẫn Hứa Nhược Thần tới chỗ khách sạn do nhà mình mở ăn cơm, sau đó lại mời mấy người các nàng ngủ lại miễn phí trong một khách sạn do chính phủ quản lý tại trấn, nhiệt tình nói: "Mọi người nghỉ ngơi đi, cần cái gì cứ gọi nhé."

"Vâng, cảm ơn" Hứa Nhược Thần mỉm cười gật đầu với ông ta, chờ ông ta ly khai, sau đó mới đóng cửa phòng.

Công trình mà công ty bọn họ làm không phải thuộc ủy thác của chính quyền trong trấn, mà thuộc chính quyền của huyện, ngày mai bọn họ còn phải chạy tới thị trấn, vì vậy cần nghỉ ngơi thật tốt. Nàng tắm rửa, nằm trên giường đệm sạch sẽ, cầm điện thoại gửi đi một tin nhắn: "Ta đã tới nơi an toàn rồi."

Trong khoảnh khắc, nàng đã nhận được tin nhắn trả lời: "Nghỉ ngơi cho khỏe đi, mai nhớ tiếp tục nhắn tin cho ta nhé."

Hứa Nhược Thần đáp lại một chữ "Vâng" sau đó mới ném điện thoại đi động xuống bên cạnh gối, kéo chăn bông phủ kín người, mỉm cười nhắm mắt lại.

3.

Bộ phận cần tu sửa là một đoạn đường bị sụt núi do mưa to tạo thành, sau khi khảo sát qua hiện trường, Hứa Nhược Thần và bên B cùng xác nhận có tổng cộng mười chín địa điểm cần tu sửa, toàn bộ đoạn đường cũng cần tiếp tục duy tu, cũng bởi đại bộ phận hư hỏng là do thiên tai tạo thành, không phải do nguyên nhân chất lượng của công trình, vì vậy bên B chấp nhận chỉ trả chi phí tu sửa công trình, chi phí duy tu thì tuân theo đúng điều khoản đã ký trước đây trong hợp đồng, do công ty của Hứa Nhược Thần chịu trách nhiệm.

Bản bạch xong xuôi, Hứa Nhược Thần đại diện cho công ty tiến hành ký kết phụ lục hợp đồng với các ban ngành có liên quan tại chính quyền huyện, sau đó bắt đầu khởi công.

Những chuyện này căn bản nàng rất quen thuộc, nhưng vì mang theo người mới, nên vẫn hướng dẫn tỉ mỉ, gần như là cầm tay chỉ việc, sau đó nhường cho bọn họ tới tiến hành công tác chuẩn bị tại công trường, còn mình dẫn theo tài xế, lái chiếc Pieca tới cái trấn gần đó mua những tài liệu cần gấp.

Tuyết đã sắp rơi, nếu gió đông về nhất định phải đình công, vì vậy nàng rất vội vàng, hy vọng có thể hoàn công trước khi mùa đông tới. Sáng sớm bọn họ xuất phát, chiều đã tới cái thành trấn kia. Những vị thương gia cung ứng hàng hóa vẫn còn nhớ nàng, đương nhiên bán ra hàng thật giá thật. Chỉ một lát nàng đã có thể mua được những công cụ và tài liệu cần thiết, rồi cũng không dừng lại, ăn qua loa một chút đã vội vã trở về.

Ra khỏi thành trấn, bọn họ chạy qua mấy dặm đường quốc lộ đã bị bỏ phế, con đường này đã lâu lắm không được tu sửa, chỉ có những tài xế vận tải đường dài mới muốn chạy để lách qua mấy trạm thu phí cầu đường, còn lại đều là người bán xứ hoặc những du khách bất chợt rẽ ngang qua. Sau khi vào núi đường càng hẹp, mấp mô vô cùng, dốc ngược hiểm trở, thỉnh thoảng lại có xe vận tải lớn lao sầm sập từ phía đối diện, làm người ta càng thấy nguy hiểm. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không dám chạy, nhường cho lão tài xế kinh nghiệm dày dặn lái, còn mình ngồi ở phụ lái phụ hồ trợ xem tình huống trên đường.

Đi được một nửa, trời bắt đầu đổ mưa, con đường càng trở nên lầy lội, không ít xe sợ bị hãm trụ, đều đỗ ở sườn núi qua đêm, nhưng bọn họ vẫn tiếp tục chạy lên phía trước. Trong bóng đêm thăm thẳm thỉnh thoảng mơ hồ hiện lên một ánh đèn leo lắt, chỉ nhìn qua cũng biết nó ở cách bọn họ rất xa, tựa như ở tít nơi thâm sơn cùng cốc. Mặc dù đã thấy rất nhiều lần, nhưng Hứa Nhược Thần cũng không thể hiểu được, những người ẩn cư tận đỉnh núi xa xăm kia là loại người gì? Vì sao lại lựa chọn ẩn cư ở cái nơi sơn cùng thủy tận ít người lui tới như vậy.

Mặc dù đang cảm thán, nàng vẫn rất chú ý tới tình hình giao thông trước mặt cũng như tình huống xung quanh. Đường vẫn tiếp tục dốc lên cao, có thể đoán được, độ cao hiện tại phải trên bốn nghìn mét so với mực nước biển, trong ánh đèn xe loang loáng, cảm giác núi non chung quanh điệp điệp trùng trùng, nếu là người chưa bao giờ tới nơi này, chắc chắn sẽ cho rằng còn phải đi rất lâu mới có thể ra khỏi núi, có điều hai người bọn họ đều rất rõ, chỉ cần đi qua ngọn núi này, đã tới nơi công trình, có thể nghỉ ngơi, bởi vậy cũng không vội vã, xe chạy rất trầm.

Đi quá con đường vẫn được dân bản xứ xưng tụng là "Miệng Diêm Vương", bọn họ chợt phát hiện có một chiếc xe việt dã đang ngừng lại ven đường trước mặt, đèn cấp cứu sáng lập lòe, nhưng cạnh xe lại không có người, không biết là có chuyện gì. Người sống trên núi quen với việc quan tâm tới nhau, bọn họ cũng đã sớm tiếp thu tập tục này, lão tài xế cũng không hỏi ý kiến của Hứa Nhược Thần, liền dừng lại phía sau chiếc xe kia, cũng không tắt đèn pha.

Hứa Nhược Thần xuống xe, đạp lên bùn đất lầy lội đi tới, nhìn vào xe một cái, phát hiện có một người đang ngồi ở ghế tài xế, hình như đang ngủ, nàng lập tức giơ tay lên đập mạnh vào cửa kính.

Một lát sau, người kia mới tỉnh lại, hình như hơi do dự trong giây lát, mới kéo cửa kính xuống thấp một chút, khe khẽ hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Gió núi rít gào, Hứa Nhựt Thần cũng không nghe được những lời anh ta thốt lên, chỉ hét to một câu : " Anh có chuyện gì không ? Một mình anh đừng lại ở chỗ này qua đêm rất nguy hiểm, có cần giúp đỡ gì không ?"

Người kia chần chừ một lát rồi hỏi : " Chẳng lẽ chỗ này có hổ phỉ sao ?"

Hứa Nhựt Thần cười đáp : " Không phải. Ở chỗ này có sói, nếu nửa đêm anh xuống xe, có thể nguy hiểm tới tính mạng. Trên núi rất lạnh, có thể bị chết rét, nếu mở bộ phận sưởi ấm trên xe ra, lại dễ bị ngạt thở."

" Thật sao ? Có sói sao ? " Người kia rất kinh ngạc.

" Đúng, chẳng những có sói, lại còn có cả hổ già nữa." Hứa Nhựt Thần tỏ vẻ quan tâm hỏi anh ta : " Xe của anh bị hư hỏng sao ? Hay là hết xăng ?"

Lúc này người kia phát hiện ra nàng chỉ là một nữ thanh niên trẻ tuổi, liền không đề phòng tiếp nữa, đẩy cửa xe ra, có chút lực bất tòng tâm nói : " Hết xăng, nhìn trên bản đồ thấy không xa lắm, tôi không nghĩ là con đường này lại dài vậy. Khó khăn lắm mới gặp một trạm xăng dầu ở phía trước, có điều bọn họ kêu hết xăng mất, xăng từ dưới xuôi chưa kịp chuyển lên. Tôi cũng không còn cách nào khác, tiến thoái lưỡng nan, chỉ còn cách đi tiếp, có điều con đường này càng ngày càng hiểm trở, buổi tối lái cũng không chắc lắm, tôi đang muốn đợi sáng ngày mai nghỉ cách, đợi xe đi qua mua thêm ít xăng, sau đó đi tiếp."

" Lần đầu tiên anh tới nơi này sao ? " Hứa Nhựt Thần vừa nghe thấy xong liền minh bạch, cười nói : " Chỗ này cần phải mang theo xăng dự trữ, bằng không rất dễ xuất hiện tình huống như anh bây giờ. Chúng tôi có xăng, để đồ cho anh một ít."

" Vậy tốt quá rồi, tôi sẽ trả tiền mua " Người đó vô cùng mừng rỡ.

" Không cần, đi ra bên ngoài, ai gặp chuyện này mà chẳng ra tay giúp đỡ." Hứa Nhựt Thần quay lại nói với tài xế : " Triệu sư phụ, đồ cho anh ấy ít xăng."

Vị tài xế kia cũng không nói không rằng, lập tức quay về xách ra một can xăng lớn, cầm chìa khóa của người kia, rồi chạy ra phía đuôi xe của anh ta đổ xăng vào.

Đêm tối đen như mực, tuy rằng xe họ vẫn bật đèn pha, nhưng cũng không nhìn rõ dung mạo của người kia lắm, chỉ thấy cách ăn mặc khá phổ thông, đều là quần jean, áo jacket, giày da, nhìn qua rất có vẻ nhanh nhẹn thoải mái.

" Đây là lần đầu tiên tôi qua đây." Người kia nhẹ nhàng nói : " Thật không thể tin nổi, trên bản đồ ghi rõ là đường quốc lộ, thế mà lại như thế này."

" Con đường quốc lộ này đã không còn mấy ai đi, mọi người đều đi theo ngã Thanh Tàng hoặc Xuyên Tàng, chỗ này không được tu sửa, nên càng ngày càng xấu." Hứa Nhựt Thần thở dài : " Cũng chẳng làm thế nào được, muốn sửa chữa một con đường như thế này, cần rất nhiều tiền, nếu quốc gia không ủng hộ, thì chính quyền địa phương cũng không làm nổi"

" Ừm, đúng vậy." Người đó tự cười giễu một tiếng : " Tôi còn tưởng rằng mình có thể tự chạy qua được, lần này đúng là lỗ mắng quá."

" Rất nhiều người tự đi du lịch đều nghĩ vậy, không sao cả, lần sau sẽ có kinh nghiệm hơn." Hứa Nhựt Thần khẽ an ủi anh ta.

Trong lúc đang nói chuyện, vị tài xế kia đã đổ đầy xăng, cầm chìa khóa đưa lại trả cho anh ta : " Không vấn đề gì nữa, đủ cho cậu chạy ba trăm km nữa, cách đây một trăm km là có một cái trấn nhỏ rồi, ở đó có ba trạm xăng dầu, cam đoan là có xăng."

" Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn bác, bao nhiêu tiền đây ?" Người kia vừa nói vừa lôi ví ra.

Lão tài xế cười sang sảng vẫy tay : " Quản lý của bọn tôi nói không lấy tiền, cậu đừng khách khí."

" Thế làm sao được ? Nhất định phải trả !" Người kia rất thành khẩn.

Lão tài xế cầm can xăng không đi trở về, Hứa Nhựt Thần cũng không trả lời, mà cười hỏi anh ta : " Anh còn tiếp tục lái được không ? Phía trước còn một đoạn đường khá hiểm trở."

" Này... cũng hơi run " Người kia thành thật thừa nhận. " Tôi sống ở đồng bằng, trước giờ chưa đi qua đường núi thế này."

" Nếu anh tin nhiệm tôi, thì để tôi lái cho vậy." Hứa Nhựt Thần mỉm cười đề nghị : " Để Triệu sư phụ đi phía trước, chúng ta đi theo"

" Nếu được vậy thì tốt quá rồi." Người kia gật đầu liên tục : " Phiền chị nhé."

Hứa Nhựt Thần liền quay lại nói vài câu với lão tài xế, sau đó mới lên xe. Chờ người kia ngồi yên ổn trên ghế phụ, lão tài xế mới nổ máy chạy trước dẫn đường. Hứa Nhựt Thần vừa đề mấy vừa hỏi một chút tình huống của xe, nghe anh ta nói không có vấn đề gì cần chú ý đặc biệt, lúc này mới lái tiếp theo phía sau.

Hứa Nhựt Thần vốn không phải là một người nhiều lời, không giống những người bình thường khác, tùy tiện hỏi han mấy câu kiểu như " Từ đâu tới đây", " Đi tới chỗ nào", thật kỳ lạ là người kia suốt dọc đường cũng không bắt chuyện, có vẻ rất yên tĩnh. Hai người nhìn ánh đèn đuôi xe trước mặt lấp lóa trong bóng đêm đen mù, lại nhìn những đám đất đá lổn nhổn hiện ra mờ mờ trong bóng đèn pha trước mặt, phẳng phất như có cảm giác rất yên bình.

Không khí này làm người ta mơ màng muốn ngủ, Hứa Nhược Thần liền với tay mở nhạc. Lập tức, những âm thanh quen thuộc vang lên, trong không khí này càng thêm trong trẻo âm vang, đó là bài "Thiên Lộ" của Hàn Hồng : "*Sáng sớm ta đứng trên bãi cỏ xanh xanh, thấy thần ung tằm trong bóng ban mai ảo mờ*"

"Ca khúc này là thích hợp nhất với khung cảnh cao nguyên" Hứa Nhược Thần hơi cảm khái : "Phối hợp với khung cảnh bao la hùng vĩ, làm người ta càng cảm thấy sự mỹ lệ tăng lên gấp bội"

"Đúng vậy" Người kia gật đầu : "Xe này là bằng hữu cho tôi mượn, thật kỳ lạ là cái loại âm nhạc này, lúc nghe trong thành thị thấy réo rất nhức đầu, thế mà lúc nghe ở đây lại thấy khác hẳn, tôi rất thích."

"Ừm, anh nói đúng." Hứa Nhược Thần đồng ý. Trong thành thị quá ồn ào, bình thường những lúc nàng lái xe, cũng chẳng bao giờ bật nhạc, mới thấy yên tĩnh được một chút.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, rồi cuộc đã ra khỏi khu vực nguy hiểm, con đường trước mặt tốt hơn rất nhiều. Người kia có phần kinh ngạc : "Sao lại có sự khác biệt lớn như thế"

Hứa Nhược Thần khe khẽ giải thích : "Đây là khu vực chính phủ muốn thu hút khách du lịch, cho nên mới cẩn thận làm từng chút một, hai năm trước cũng khá khó khăn, có điều một năm gần đây đột ngột thay đổi, càng về sau càng phát triển rất nhanh."

"Ừm, có tầm nhìn xa trông rộng quyết đoán như thế, quả thật là giỏi" Người kia lập tức tán thưởng.

Tình hình giao thông đã tốt hơn, bọn họ liền gia tăng tốc độ, nửa giờ sau đã tới trấn nhỏ trong núi, chỗ Hứa Nhược Thần bọn họ làm công trình cũng ở đây. Dừng xe tới nơi đóng quân, Hứa Nhược Thần mỉm cười nói : "Đêm đã khuya, những khách sạn trên trấn chắc cũng đóng cửa hết, anh có muốn nghỉ tạm một chút hay không, thì tạm nghỉ ở đây"

Người kia thấy những căn phòng nhỏ màu lam giống hệt nhau, dưới ánh đèn biển hiệu công ty dựng hiện rõ mồn một trên nóc nhà, nhìn qua cũng biết đây là lán trại của những người làm công trình, tuyệt không phải hắc điểm. Anh ta liền gật đầu, khách khí đáp : "Tốt quá, xin phiền chị."

"Không có chuyện gì cả" Hứa Nhược Thần nhảy xuống xe, đưa chìa khóa trả lại cho anh ta, sau đó kêu người trực ban mở cửa một căn phòng trống, thu xếp cho anh ta nghỉ lại.

Lần này bọn họ chỉ đi vài người, còn rất nhiều phòng trống, cũng không thiếu chỗ ngủ, liền lấy một bộ ra giao cho người kia, Hứa Nhược Thần liền nói với anh ta : "Anh nghỉ tạm một đêm đi." Sau đó liền lui ra.

Vị tài xế kia cũng có chút nghỉ ngơi, dọc đường đi cứu giúp người ta trong lúc khó khăn hoạn nạn là điều nên làm, có điều an bài anh ta ngủ trong công ty thì hơi đột ngột. Đương nhiên, đúng là hiện tại đêm đã khuya, trong trấn nhỏ cũng không có cái nhà nghỉ nào, có điều thái độ đương nhiên của Hứa Nhược Thần như vậy trước giờ ông ta chưa thấy qua, không khỏi khe khẽ hỏi : "Hứa quản lý, cô biết anh ta sao ?"

Hứa Nhược Thần do dự một chút, hơi buồn bực đáp : "Kỳ quái, tôi cảm thấy có điểm quen thuộc, nhưng không biết đã gặp anh ta ở chỗ nào"

"À, vậy thì tốt rồi, chắc là trước đó hai người đã gặp xã giao, không nhớ ra cũng không sao." Lão tài xế cũng yên lòng "Hứa quản lý, trời không còn sớm, cô cũng đi nghỉ ngơi đi"

"Vâng, được, bác cũng đi ngủ đi, ngày mai còn phải bận rộn" Hứa Nhược Thần cũng không nghỉ nhiều nữa, cười quay về phòng.

4.

Trời mới tờ mờ sáng, Hứa Nhược Thần đã rời giường. Rửa mặt mũi xong, nàng lại ngồi ăn sáng cùng ba cấp dưới. Chỗ này độ cao không tới ba nghìn mét so với mực nước biển, nhưng vẫn có thể coi là cao nguyên, thức ăn cũng không dễ chín, cháo, bánh bao đều phải dùng nồi áp suất mới có thể làm được, cũng bởi vậy mà thực đơn tương đối đơn giản, số lượng bù chất lượng, dầu sao cho no là được. Bọn họ đều đã thành thói quen, ăn sáng xong đã chuẩn bị đi làm.

Hứa Nhược Thần liếc qua gian phòng mà người khách hôm qua đã tới ở, thấy cửa sổ vẫn còn khép kín, rèm che vẫn kéo, đoán là chưa rời giường, nàng cũng không tới quấy rầy, liền tới phòng bếp dọn đồ một chút, nhắc đầu bếp nhớ rõ đợi khi khách nhân đi lên phải mời anh ta ăn điểm tâm, sau đó cùng lão tài xế lái một cái xe, chờ theo tài liệu và ba người kỹ sư trẻ tuổi tới công trình.

Bọn họ đã chiêu mộ không ít dân công ở thôn xóm chung quanh, hiện tại đều đã ăn sáng, đang chờ khởi công. Đại bộ phận những người đó đều ở trong những túp lều dựng tạm, có một số ít về nhà trong thị trấn, bởi vậy chỗ này cũng có không ít người, lại có đầu bếp chuyên nấu cơm nấu nước cho bọn họ, tóm lại là về phương diện sinh hoạt cũng khá chu đáo.

Hứa Nhược Thần chào hỏi qua mấy người tổ trước quen biết cũ, lên núi kiểm tra tình hình thi công ngày hôm qua của bọn họ, cảm thấy hài lòng với chất lượng, liền kêu bọn họ dỡ tài liệu xuống, lại giao thêm công việc của ngày hôm nay, sau đó mới lái xe về.

Chỗ này vốn là sơn cốc, bốn xung quanh núi mơ hồ như có tiếng gió vọng lại, nhưng cũng không tạo thành ảnh hưởng lớn tới nơi này, thỉnh thoảng lại có những tiếng chim vang lên lách cách, làm trấn nhỏ trong buổi ban mai càng thêm yên tĩnh. Trên con đường nhỏ hẹp quanh co có đủ mọi loại xe, từ xe tải hạng nặng cho tới xe kéo, còn có cả xe vận tải hành khách cỡ lớn, cỡ nhỏ, lại có cả loại nhỏ, xe tải nhỏ, hoặc những loại xe vượt địa hình như xe năng, nhưng số lượng không nhiều, thường phải chạy một quãng khá dài mới có thể thấy từ phía đối diện có một chiếc chạy qua, hoặc phía trước nàng có một chiếc từ từ chạy. Những cái xe chạy qua kia, mặc dù tiếng máy âm ỉ, nhưng cũng không gây phiền nhiễu cho mọi người bên đường, phảng phất như

một phần của những tiếng vang từ các ngọn núi, chẳng chút đột ngột.

Hứa Nhượng Thần mở nhạc trong xe, nghe Hàn Hồng hát, yên lặng lái xe chạy trên đường lớn vượt núi, cảm giác vô cùng thanh thản nhẹ nhàng.

Nhìn thấy xăng sắp hết, nàng lập tức chạy vào cửa hàng xăng dầu nhỏ trong trấn, yêu cầu nhân viên bán xăng đổ đầy bình. Lúc đó, điện thoại di động nàng đang thả trong túi áo khoác chợt vang lên, nàng vội vàng bước ra khỏi trạm xăng dầu, rút điện thoại ra. Nhìn qua màn hình điện thoại, nàng nhất thời sững sờ, tim bất chợt đập thành thịch, nhanh chóng bấm nghe.

"A lô." Thanh âm của nàng hơi khàn khàn, hơi khàn trượng một chút.

"Hồng Trần?" Trong điện thoại có những âm thanh ồn ào, đồng thời có vẻ rất vui mừng.

Mặt nàng hơi ửng đỏ: "Đúng vậy, ta đây."

Hồi lâu cũng không có âm thanh đáp lại từ trong điện thoại, nàng có chút nghi ngờ lập tức giờ ra trước mặt xem thử, thấy tín hiệu đã bị ngắt, lại càng không hiểu nổi, chẳng lẽ ở phía bên kia anh không đủ dũng khí?

Chợt có một tiếng kêu nhẹ nhàng truyền lại từ cách đó không xa: "Hồng Trần."

Tim nàng nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn lại.

Vị khách nhân nửa đêm hôm qua nàng mạng về đang đứng ở ven đường cách đó không xa, trong khóe mắt lấp lánh ánh cười. Trong ánh ban mai rạng ngời, anh ta mặc quần bò, đôi chân dài thẳng, áo khoác lông dê màu đen không kéo khóa để lộ ra áo sơ mi màu xám nhạt bên trong, làm anh trông càng anh tuấn. Cả người anh tỏa ra một khí chất ôn nhuận như nước, làm ai nấy chỉ cần vừa trông thấy đã có hảo cảm, không phải chịu bất kỳ áp lực gì.

Mặt Hứa Nhượng Thần càng đỏ hơn, ánh mắt nhìn anh ta sáng rực, hồi lâu không biết phải nói gì với anh ta.

Trong mắt anh ta, phảng phất như nhìn thấy một vị cô nương trẻ tuổi vừa bước xuống từ một bộ phim cao bồi nào đó của Mỹ. Khuôn mặt trái xoan thanh tú linh động, ngũ quan rõ ràng, càng nhìn càng cảm thấy như có gì đó không thuộc về chốn nhân gian khói lửa. Chắc là thường xuyên không phơi nắng, khuôn mặt và cánh tay của nàng đều trắng như tuyết, gần như trong suốt. Thân hình cao gầy nhỏ nhắn, rất khó có thể tưởng tượng được một người con gái tuổi trẻ lại có phần gầy yếu này lại làm cái công tác ở nơi hoang dã như vậy.

Hai người yên lặng nhìn nhau rất lâu, cho tới lúc nhân viên công tác lớn tiếng nói: "Đầy rồi", bọn họ mới khôi phục tinh thần. Hứa Nhượng Thần nhanh chóng cúp điện thoại, vừa rút ví vừa đi vào phía trong. Anh lại tranh một bước tới thanh toán ở chỗ thu tiền. Lần này Hứa Nhượng Thần không tranh với anh nữa, đứng bên cạnh nhìn người trong cửa hàng trả lại tiền lẻ và đưa hóa đơn cho anh, sau đó cùng đi tới cạnh xe mình.

Hai người cùng đứng im không nhúc nhích, một lát sau, anh mới mỉm cười: "Anh tên là Cố Duệ."

Nàng cũng xấu hổ hơi cúi đầu: "Em là Hứa Nhượng Thần."

Hai người lại trầm mặc hồi lâu, Cố Duệ mới nói: "Chúng ta lên xe thôi, ở chỗ này chắn đường của người ta."

"Vâng." Hứa Nhượng Thần gật gật đầu, mở cửa xe ngồi sau tay lái.

Cố Duệ rất tự nhiên ngồi vào ghế phụ bên cạnh.

Hứa Nhượng Thần nỏ máy, âm nhạc cũng đồng thời vang lên, đúng là khúc "Thiên Lộ" của Hàn Hồng. "*Trong ánh hoàng hôn ta đứng tại sườn núi cao cao, nhìn đường sắt đang được xây dựng tới tận quê hương ta...*"

Nàng lái xe ra khỏi trạm xăng dầu, xuyên qua trấn nhỏ, chạy tới chỗ lán trại của công ty. Cố Duệ vừa nghe những tiếng ca trong trẻo, vừa nhẹ nhàng nói: "Bên kia anh cũng khảo sát một hạng mục, anh nhìn trên bản đồ thấy tên Mỹ Đóa trấn lần trước em nói với anh, nằm ở ngay gần đó, liền quyết định chạy quá lên xem thử. Không nói trước với em, bởi vì cũng không muốn quấy rầy em, chỉ muốn xem chỗ làm việc của em như thế nào thôi. Không ngờ lại bị khốn ở nửa đường, lại càng không ngờ được là, lại được em cứu."

"Cái đó... cũng không tính là cứu đi, đâu có nghiêm trọng như vậy chứ." Hứa Nhượng Thần không dám quay mặt nhìn Cố Duệ, chỉ dám nhìn thẳng con đường trước mặt, gương mặt vẫn ửng hồng: "Em cũng chỉ trùng hợp, đó chỉ là sự giúp đỡ nho nhỏ mà thôi"

"Cứu tính mạng của anh, đây cũng không phải là chuyện nhỏ" Cố Duệ kiên trì nói tiếp: "Thật ra anh cũng chưa nghĩ ra tới nơi có điện thoại cho em hay không, nhưng lúc vừa rời ngôi ăn sáng ở chỗ bọn em, anh có hỏi đầu bếp tới Mỹ Đóa trấn phải đi như thế nào, ông ấy nói đây đúng là Mỹ Đóa, đột nhiên anh nghĩ, nghĩ... vị cô nương ngày hôm qua cứu anh không biết có phải là ... em... cho nên... mới gọi điện thoại..."

"Em... cũng ... kinh hi ..." Mặt Hứa Nhượng Thần càng đỏ hơn, thanh âm khê như gió thoảng: "Anh tới thăm em... em rất ... vui mừng"

Cố Duệ thấy ráng hồng trên mặt nàng đã lan tới bên tai, cảm giác không yên tâm đã nhanh chóng tan thành mâu khói, tâm trạng càng lúc càng dễ chịu. Anh hỏi với vẻ quan tâm: "Sáng sớm em đã phải đi như vậy, có mệt mỏi gì không?"

"Dạ tốt.. quen rồi." Nói tới công việc, Hứa Nhượng Thần đã trấn định lại một chút: "Bọn em muốn cố gắng hoàn thành công việc trước kỳ hạn, có thể hoàn công trước khi mùa đông tới."

"À, hóa ra vậy." Cổ Duệ cười gật đầu : " Khác nghề như cách núi, những việc em đang làm đây anh chẳng hiểu chút nào."

" Thật ra cũng không phức tạp lắm, đều là lao động chân tay mà thôi." Hứa Nhựt Thần chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bỏng nhiệt độ hạ dần, thái độ cũng tự nhiên hơn nhiều.

Cổ Duệ mỉm cười : " Dồi núi lấp biển cơ mà, lao động chân tay như thế cũng không phải bất kỳ ai cũng làm được."

Hứa Nhựt Thần lúc nào cũng rất tự hào về công việc của mình, lúc trước nói chuyện với người khác, người ta chỉ nhìn ra gian khổ trong đó, nhưng chưa có ai giống như Cổ Duệ, chỉ dùng bốn chữ đơn giản đã có thể phác họa được sự hấp dẫn của công việc của nàng không giống những nghề khác. Nàng vô cùng vui mừng, vui vẻ nhìn Cổ Duệ một cái, cũng không có chút khách sáo hay khiêm nhường, chỉ tỏ vẻ cầu thị đáp : " Em thích công việc của em"

" Nếu như không tới tận đây, chắc anh sẽ không rõ." Cổ Duệ khẽ than : " Bây giờ thì anh đã hiểu."

Trong lúc nói chuyện, họ đã tới nơi ở, Hứa Nhựt Thần dừng xe ở cửa, vừa mới đẩy cửa xe, một phụ nữ trung niên khuôn mặt tươi cười có vẻ như đã đợi sẵn ở đó từ lâu lắm chạy ra : " Hứa quản lý, cháu đã về rồi"

Hứa Nhựt Thần hỏi với vẻ thân mật : " Tôn ma ma, sao bác lại ở chỗ này vậy ạ ? Tìm cháu có việc gì sao ? Sao không vào trong nhà chờ."

"Không được không được, bác không vào đâu." Bà ấy lôi một cái chai từ trong túi ra, vừa đưa cho nàng vừa nói rất nhiệt tình : "Ông lão nhà bác biết chân cháu từng bị thương, trên núi lạnh, sợ cháu lại phát bệnh, đau nhức khó chịu lắm, ngày hôm qua đã lên núi hái thuốc sắc được một chai, là một loại thuốc chuyên trị thương, là bí phương cổ truyền của nhà ông ấy, rất có hiệu quả, cháu cầm đi, sáng tối hai buổi, xoa bóp vào chân là đỡ."

" Cảm ơn Tôn mama, nhờ bác cảm ơn Trần gia cho cháu nữa nhé." Hứa Nhựt Thần vui vẻ cầm lấy, liên tục cảm ơn

Nàng không nói tới chuyện tiền nong, Tôn Ma ma cũng rất vui vẻ, liên tục gật đầu, lại dẫn nàng có rãnh vào nhà bà ăn cơm, sau đó lại cự tuyệt lời mời vào nhà ngồi một chút của nàng, quay người đi về mất.

Hứa Nhựt Thần đóng cửa xe lại, cười nói với người bên cạnh đang nhìn nàng chăm chú : " Vào uống chén trà thôi."

Cổ Duệ gật gật đầu đáp : " Được"

Hai người cùng lên lầu, Hứa Nhựt Thần mở cửa phòng mình, mời Cổ Duệ vào ngồi.

Chỗ này gian phòng nào cũng giống gian phòng nào, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có một chiếc giường đơn, bên cạnh là một cái bàn học nho nhỏ, phía trên có máy tính, ở góc gần cửa sổ là một tủ quần áo giản dị, cạnh cửa là chậu rửa mặt, rất sơ sài, nhưng cũng có đầy không khí sinh hoạt.

Hứa Nhựt Thần cầm chén trà màu lam mình vẫn thường dùng, pha một chén trà đặt trước mặt Cổ Duệ, sau đó tự mình lấy một chén trà thô ráp sản xuất tại địa phương, cũng pha cho mình một chén, cầm ngồi vào cạnh giường, nhìn thấy người ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười, lại không biết phải nói gì cho phải.

So với ba người bạn thân, Cổ Duệ có thể coi là người vô cùng không hay chuyện, không ngờ người con gái trước mặt mình lại cũng chẳng kém anh bao nhiêu, làm cho anh thờ phào một hơi, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn máy vi tính trên bàn, anh thuận miệng hỏi : " Chỗ này em cũng có thể lên mạng hay sao ?"

" Vâng, có ạ." Hứa Nhựt Thần khẽ nói : " Sinh hoạt trên núi buồn tẻ, giám đốc cũng muốn cải thiện, liền bỏ tiền yêu cầu cục bưu điện ở huyện kéo một đường dây riêng qua đây, lắp đặt một đường dây mạng nội bộ nho nhỏ, trong phòng mỗi nhân viên đều có một máy tính. Tốc độ lên mạng ở chỗ này rất nhanh, còn nhanh hơn trong thành phố nhiều..."

" Vậy thì tốt quá rồi, ít ra cũng có cái mà tiêu khiển." Cổ Duệ vui mừng gật đầu.

" Em cũng chỉ coi như người khách, cũng thay đổi một chút, có điều không có thời gian" Hứa Nhựt Thần cười nhìn anh : "Anh có muốn lên thử hay không"

" Không cần." Cổ Duệ lắc lắc đầu, ánh mắt lướt qua chai thuốc bên cạnh, lập tức nói : " Bác gái vừa này không phải nói thuốc này chia hai buổi sáng tối sao ? Em trị thương trước đi"

Hứa Nhựt Thần liếc nhìn anh trong khoảnh khắc, ngoan ngoãn đặt chén trà xuống, cầm lấy chai thuốc, lại kéo ngăn kéo ra, lấy bông tiêu độc y tế trong gói thuốc mình mang theo, sau đó mới ngồi lại cạnh giường, kéo ống quần trái lên quá đầu gối.

Cổ Duệ thấy nàng đổ thuốc lên bông y tế xong, sau đó mới xoa nhẹ lên vết thương ở trên chân. Hai ngày nay nàng đi lại chung quanh khá nhiều, vết thương trên đùi cũng nhức nhối, nhất là phía bên ngoài, đau không chịu nổi, đương nhiên phản ứng đầu tiên của nàng là xoa tới chỗ đó. Cổ Duệ thấy nàng hơi vận vẹo lưng, tay phải không với tới, tay trái lại không thuận, nhìn thấy vướng víu khó chịu, trong lòng thoáng đau, không nghĩ ngợi gì liền vươn tay ra, khẽ nói : " Để anh đi." Sau đó một tay nâng chân nàng, đặt lên chân mình, một tay cầm bông y tế, từ tốn xoa nhẹ.

Hứa Nhựt Thần nhìn thấy những ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng đặt trên phần da đùi trắng hơn cả giấy của mình, nhẹ nhàng chấm di thuốc, khuôn

mặt trắng nõn lại từ từ ửng hồng.

Cố Duệ cúi đầu, chuyên tâm xoa bóp thay nàng, Hứa Nhượng Thần cũng chăm chú nhìn anh thay mình trị liệu, hai người đều không ai lên tiếng, trong phòng vô cùng an tĩnh, chỉ có tiếng gió trong lành thổi qua cửa sổ, nhẹ nhàng quần quýt lấy mái tóc đen mềm mại của bọn họ, chậm rãi lướt qua giữa hai người bọn họ.

* Bạch xà : rắn trắng

** Bách hoa : trăm hoa

*** Hoa si : ngây dại vì hoa (=))).

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đồ thành.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Hứa Nhượng Thần cũng phục hồi tinh thần, chỉ cảm thấy vết thương trên đùi phảng phất như có luồng nước ấm tràn qua, cảm giác rất thư thái. Nàng khẽ nói : "Em thấy tốt hơn nhiều rồi."

Lúc này Cố Duệ mới dừng tay, xiết chặt nắp chai thuốc, cẩn thận đặt ở góc phòng, rồi nói : "Đây là thuốc bôi, cần để ý một chút" sau đó mới ra cửa rửa tay.

Trong lòng Hứa Nhượng Thần chứa chan ngọt ngào, tuy vẫn mím chặt môi, nhưng ánh cười vẫn lấp lánh trong mắt. Cố Duệ vào phòng bếp dùng xà phòng rửa sạch tay xong, sau đó mới lên lầu, trở lại phòng.

Hai người ngồi uống trà một lúc, Hứa Nhượng Thần nói với anh : "Em dẫn anh đi dạo chung quanh một chút nhé, chỗ này khung cảnh khá đẹp, khó lắm anh mới tới được, chúng ta đừng cứ ngồi lì trong phòng nữa."

"Anh không có việc gì, sau này còn nhiều cơ hội, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi." Cố Duệ mỉm cười nhìn nàng : "Cứ ngồi nói chuyện như vậy, anh thấy rất dễ chịu."

"Vâng" Đương nhiên Hứa Nhượng Thần cũng không cố nài, nghĩ một chút, rồi hỏi anh : "Anh tới chỗ này khảo sát hạng mục gì ? Không phải anh chuyên làm về du lịch sao ?"

"Đúng vậy, anh làm du lịch." Cố Duệ ôn hòa nói : "Chỗ anh có một người bạn muốn khai phá một khu du lịch mới, nhưng vốn không đủ, mà sợ không thu hút được khách du lịch, nên mới rủ anh cùng hợp tác. Phía bên kia có chỗ tên là Tiểu Long Cầu, em có biết chỗ đó không ?"

Hứa Nhượng Thần lập tức gật đầu : "Dạ biết, dân bản xứ vẫn gọi đó là Tiểu Cửu Trại, rất đẹp. Trước kia, lúc em còn làm công trình này, cũng đã qua đó, có điều nơi đó chưa có đường đâu, em phải cưỡi ngựa mới lên được."

"Đúng, anh cũng vậy." Cố Duệ nhất thời hứng thú : "Bọn họ làm cũng khá nghiêm túc, còn mời hẳn mấy vị chuyên gia nghiên cứu tới điều tra phân tích rõ ràng, viết báo cáo nghiệm thu, sau khi anh đọc báo cáo đó mới đáp ứng tới khảo sát một chút. Tính ra em có vẻ hiểu rõ nơi này, em thử nói xem, có nên tham gia vào hạng mục này hay không ?"

Hứa Nhượng Thần hơi chần chừ một chút, cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi mới đáp : "Nếu như có thể khai phá chỗ đó, nhất định sẽ được mọi người trầm trồ khen ngợi, cũng sẽ hấp dẫn được rất nhiều khách du lịch. Có điều, giai đoạn quy hoạch và xây dựng cơ sở hạ tầng cần đầu tư rất nhiều tinh lực và tiền bạc. Đầu tiên, anh phải tu sửa con đường dẫn vào đây, trong núi như thế này thật không dễ gì, sau đó còn phải thi công chỗ dừng chân, nghỉ ngơi ăn uống. Về phương diện này em không hiểu lắm, cần thêm cái gì nữa thì không biết, nhưng giai đoạn đầu chắc chắn phải đầu tư không ít."

"Ừm, dự tính năm thứ nhất đầu tư ba trăm nghìn, làm đường và cơ sở hạ tầng xung quanh cho tốt, xây thêm vài ba khách sạn, như vậy là có thể khai trương hoạt động, đón tiếp du khách. Đầu tư trong giai đoạn đầu tính ra khá lớn, ước tính khoảng năm năm mới có thể thu hồi vốn." Cố Duệ dựa lưng vào thành cửa sổ, những tia nắng trong trẻo của mặt trời nhẹ nhàng bao phủ xung quanh thân hình của anh, tiếng anh hơi trầm trầm, không nhanh không chậm, làm người ta có cảm giác rất an tâm.

Hứa Nhượng Thần nghĩ một lát, khẽ nói : "Em cũng không hiểu lắm về phương diện kinh doanh, chỉ biết một chút về công tác quản lý thôi."

"Xem ra, em đúng là người chuyên quản lý gia đình." Cố Duệ cười tán thưởng.

Hứa Nhược Thần có phần xấu hổ, cúi đầu giả vờ nhìn đồng hồ nơi cổ tay một chút, nhân đó nói : " Vẫn còn sớm, hay anh lên mạng xem thử đi."

Cố Duệ hơi nghiêng nghiêng đầu : " Chứ em thì sao ?"

" Em có laptop, chỉ là không tốt bằng, không thể đánh nhau, dễ bị treo. Dù sao em cũng không đánh nhau, chỉ lên xem xét một chút, săn sóc cửa hàng một chút, gấp bằng hữu một chút." Hứa Nhược Thần vừa nói vừa bật máy tính trên bàn lên, sau đó lấy laptop ra, cắm dây mạng, ngồi lên giường bật máy.

Cố Duệ cười cười, cũng không chối từ nữa, xoay người ngồi nhìn màn hình máy tính.

Máy tính này mới sắm, tốc độ rất nhanh, nhìn thấy rất dễ chịu. Đợi sau khi phần mềm diệt virus khởi động xong, anh liền login vào trò chơi.

Phần đầu tiên xuất hiện chính là nội dung đổi mới lần này được liệt kê đầy đủ, anh nhìn cẩn thận từng cái một.

Cũng bởi người chơi từng server khá lớn, làm hệ thống load càng ngày càng lâu, cũng bởi vậy mỗi server lại chia ra thành mười tuyến, mỗi tuyến đều có nhiệm vụ, NPC giống nhau, người chơi có thể lựa chọn làm nhiệm vụ của bất kỳ tuyến nào, có thể đổi tuyến, nhưng chỉ có thể tổ đội, PM những người cùng một tuyến. Khu vực cửa hàng thiết lập tại tuyến một, những tuyến khác tạm thời chưa mở cửa hàng.

Lại thêm phó bản mới " Hạ thành Long tận"

Thêm kỹ năng thầy trò, kỹ năng vợ chồng, kỹ năng bang phái..

Những người chơi có kỹ năng chế tác đạt tới mức tông sư không cần phương thức chế tạo do hệ thống sinh ra, vẫn có thể tự chế tác thời trang, trang sức, các vật phẩm linh kiện, nhưng không thể chế tác trang thiết bị nghề nghiệp.

Người chơi có thể đổi tọa kỵ.

Người chơi có thể đổi sủng vật...

Lần này nội dung thay đổi rất nhiều, hai người đọc rất lâu, sau đó mới chuẩn bị đăng nhập trò chơi.

Cố Duệ hỏi : " Lên tuyến mấy ?"

Hứa Nhược Thần ngần ra, lập tức phản ứng, vội vàng đáp : " Em muốn tới tuyến I xem cửa hàng"

" Được, tuyến I" Cố Duệ lập tức chọn tuyến I, click tiến vào.

Đồng hồ cát xoay vòng một lát, cảnh tượng quen thuộc lập tức xuất hiện trước mắt, có điều, nơi này không giống với hồi trước, không còn là khu vực buôn bán thịnh vượng, mà đã thành Tu La trường.

Trên mặt đất ngổn ngang những thi thể, nhất là những người chơi mở cửa hàng, hầu như đều nằm chết trên mặt đất, làm người ta không khỏi thấy kinh hoàng.

"Có chuyện gì thế này ? " Hứa Nhược Thần kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt.

Cố Duệ cũng thật bất ngờ : " Không biết, để anh đi hỏi một chút."

Hai người cùng hỏi trong [bang phái] : " Tuyến I có chuyện gì xảy ra vậy, sao toàn người chết thế ?"

Lập tức, trong bang Phong Sinh Khôi Thủy vang đầy những tiếng khóc.

Cười Thỏ Truy Rùa Đen nước mắt ào ào như thác đổ : " Lão đại, tỷ đã về rồi hu hu, ta chết thê thảm quá trời ơi."

Diêm Bán Cô Bé ghen ngào lấp bắp : " Lão đại, tỷ tới vừa kịp nhặt xác bọn ta."

Tay Trái Ước Định khóc lóc khổ sở vô cùng : " Lão đại, ta với lão bà của ta chết ở cùng một chỗ kia."

Sau đó, hầu như mọi người đều vừa khóc vừa mách mò, phàm là người nào ở lại Kim Đài Thành buôn bán đều không ngoại lệ, chết sạch, chỉ có những người treo máy hoặc đang làm nhiệm vụ bên ngoài mới thoát chết.

Nhất Tiểu Hồng Trần rất ngạc nhiên : " Chỗ này không phải khu vực an toàn hay sao ? Vì sao các người lại chết ?"

"Có kẻ dẫn Boss mới vào trong thành, mà con quái này lại vô địch, hơn nữa lại có thể quần công, không cần biết là level bao nhiêu, trúng một kích tất chết ngay lập tức." Kinh Ca Thủy Việt đau khổ nói : " Căn bản bọn mình không phản ứng kịp, hơn nữa không mang theo Kim Thiên, bây giờ người nào cũng bị mất điểm kinh nghiệm, có một số người còn bị chết không chỉ một lần..."

Đang nói, trên [thế giới] đã có người chạy lên chửi công ty quản lý trò chơi ầm ĩ lên, " GM đâu rồi. Cái trò gì thế này ? Các người đang làm gì thế hả ? Tại sao quái lại có thể vào thành ? Thế lại còn vô địch, không dùng được bất kỳ kỹ năng gì để đánh cho nó mất dấu chỉ một giọt máu. Bây giờ mỗi tuyến

đều có quái tàn sát hàng loạt dân lành trong thành, có còn muốn bọn ta chơi nữa hay không ?"

Rất nhiều người chơi cũng lập tức chạy lên [thế giới] theo, cùng chửi mắng công ty quản lý trò chơi ảm ỉ, chửi giám đốc, chửi GM, chửi cả những người chơi dẫn quái vào thành, không mang theo Kim Thiên thì bị mất điểm kinh nghiệm xót hết cả ruột, mang theo Kim Thiên thì đau lòng vì bị mất Kim Thiên quá đắt tiền, tóm lại đây là một tai họa bất ngờ, không ít người chỉ muốn tới mua cái gì đó, vừa mới truyền tới trong thành, hoặc vừa đổi tuyến, chưa kịp đứng vững, chưa kịp nhìn thấy quái có hình dạng gì đã chết bất đắc kỳ tử.

Nhất Tiểu Hồng Trần đứng im trước cửa hàng của mình không nhúc nhích, chỉ chăm chú xem những tin tức trong bang và trên thế giới, cố gắng hiểu rõ những tin tức kia. Đột nhiên, chỉ thấy hàng loạt người chơi đổ xô tới như thủy triều dầm dấp lên những thi thể đang nằm ngổn ngang trong thành, chạy vụt qua bên cạnh nàng. Nàng quay người một chút, nhìn chung quanh một lượt, định tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Cô Duệ đang ngồi trước máy tính lập tức kêu lên vội vã : " Em mau vào trong cửa hàng đi, mau lên."

Nhất Tiểu Hồng Trần không chút nghĩ ngợi, lập tức chạy vào trong cửa hàng.

Lấy lại bình tĩnh, nàng mới nhìn rõ, có một cái bóng đen khổng lồ đang nghiêng ngó trước cửa hàng đối diện. Con quái này rất giống những sinh vật khủng bố ngoài hành tinh trong những bộ phim kinh dị, thân hình khổng lồ có một lớp sáp màu đen phủ kín bên ngoài như xác ướp, bề ngoài giống như cá nheo có hai cái râu dài trên đầu, mỗi bước đi đều làm đất dưới chân rung chuyển ầm ầm, mỗi khi nó lướt qua, người chơi bỏ mình hàng loạt. So với nó, người chơi chỉ nhỏ bé như một con kiến, căn bản không có cách nào có thể ngăn cản một kích trí mệnh của nó.

Nàng mở to hai mắt, đang cố gắng nhìn kỹ tên của con quái, đã thấy thân ảnh màu đen của Công Tử Liên Thành lao vụt lên nhanh chóng, sử dụng một chiêu Phong Ảnh Lưu Hương đánh vào thân con quái. Con số thương tổn khổng lồ lập tức hấp dẫn con quái, Boss kia lập tức chạy về phía anh. Công Tử Liên Thành liền mở vô địch, vừa đánh vừa lui, muốn nhanh chóng dẫn nó ra khỏi thành.

2.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy phía bên ngoài nằm la liệt những thi thể, lại quay người nhìn theo thân ảnh khổng lồ của Boss kia, chung quy vẫn không yên lòng, chỉ chờ con quái "Dị Hình Đen Ngòm" kia đi qua khỏi cửa hàng của mình, liền dè dặt chạy ra ngoài, theo sát ở phía xa xa, đương nhiên vẫn chú ý uống được phòng rót máu.

Công Tử Liên Thành vẫn chạy ở phía trước, cố gắng dẫn Boss ra khỏi cửa thành. Anh không dám dùng khinh công, chỉ sợ chạy mau quái sẽ bị rút lại, lại quay lại giết thêm một số người chơi nữa, cho nên cứ chạy được vài bước lại quay đầu nhìn lại, thỉnh thoảng lại tung một cái kỹ năng qua đó, để hấp dẫn công kích của nó lên mình.

So với hiện thực, những thanh thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh, nhiệt huyết sôi trào trong trò chơi càng nhiều hơn, vừa rồi sau khi con quái kia vào thành, vẫn có người xông lên đánh, chết một đám lại có một đám khác xông lên, đúng thực là đánh trước tính sau, có điều mọi người không cùng bang phái, cũng không biết lẫn nhau, hoàn toàn không biết cách phối hợp, bởi vậy không làm gì được con Boss vô địch này, bây giờ thấy có người muốn kéo nó ra khỏi thành, nhất thời kịp phản ứng, lập tức cùng chạy theo, chỉ đợi khi nào Công Tử Liên Thành ngã xuống, bọn họ sẽ lập tức xông lên tiếp nhận công việc này.

Chẳng mấy chốc trạng thái vô địch đã chấm dứt, một chiêu của con quái đánh xuống, đã thấy trên mình Công Tử Liên Thành xuất hiện một con số tổn thương có giá trị khổng lồ, thật may là anh vẫn không ngã, lập tức uống đại hồng để tăng máu, mà cũng bởi vì đây không phải là một kích trí mệnh, nếu như quái ra một chiêu hung mãnh, khẳng định là anh đã ra đi.

Tin tức Công Tử Liên Thành đang dẫn quái ở trong thành đã lan tới tai của rất nhiều người, vốn Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Phù Tô và Công Tử Vô Kỵ đang làm nhiệm vụ, lúc này cũng rất quyết đoán từ bỏ nhiệm vụ đánh quái đang làm, nhanh chóng chạy tới Kim Đài thành. Công Tử Tiểu Bạch vừa chạy vừa nói ở trong bang : "Có người nào thuộc Ma Giáo level trên 150 ở Kim Đài Thành không ? Lập tức tổ đội với Liên Thành, để ý trạng thái của hắn, lần lượt sử dụng vô địch tổ đội"

Lập tức có mấy người trong bang lập tức giờ tay : " Ta đây, sẽ lập tức tổ đội."

Một người Ma Giáo cấp cao lập tức tổ đội Công Tử Liên Thành, chạy tới bên cạnh anh, sử dụng chiêu Ma Vương Bản Nguyên, sau đó mới tổ đội thêm mấy Ma Giáo nữa. Ma Vương Bản Nguyên là một kỹ năng của Ma Giáo chỉ có người chơi từ level 150 trở lên mới có thể sử dụng, sau khi dùng, tất cả bạn bè cùng tổ đội trong phạm vi 20 m đều chung trạng thái vô địch, liên tục trong 18 giây liền, thời gian chờ giữa hai lần xuất chiêu là 120 giây. Hiện giờ đội của bọn họ có 7 Ma giáo, xem ra đủ thời gian luân phiên mở vô địch, có thể tránh qua thời gian chờ giữa hai lần xuất chiêu.

Công Tử Liên Thành đã được đảm bảo an toàn, liền nhanh chóng kéo thủ phạm đồ thành kia dẫn đi, kéo tới cự ly khá xa, rồi mới nói trong bang : "Dù sao vẫn đang ở trạng thái vô địch, ta muốn đánh một trận. Boss này lúc nào cũng mang trạng thái vô địch hay sao ?"

" Không biết rõ ă, mọi người ở trong thành đều bị nó giết vài lần, mà không chạm được tới nó mấy may." Đao Đao Kiến Huyết cũng chạy theo từ trong thành ra, đại khái đã bị giáo huấn tới mức nhớ mãi không quên, hắn vẫn đứng ở xa xa, cũng rất bức bối nói : "Mỗi người chỉ có thể đánh được tới nó một chút, đã bị nó giết rồi, dù dùng kỹ năng nào đi chăng nữa, nó cũng chẳng rút một giọt máu"

Công Tử Liên Thành nghĩ một lát, cũng không tiếp tục kiên trì : " Vậy thì tạm dừng ở đây, mọi người giải tán."

Lập tức, mọi người trong đội tự động dùng bùa gia tốc cho mình, nhanh chóng chạy tản ra bốn phía.

Con quái Boss kia vẫn tiếp tục đuổi theo Công Tử Liên Thành, nhưng một khi khinh công của Tiêu Dao dùng tới, đúng là không kịp thấy bóng, trong

khoảnh khắc đã bỏ lại nó ở tít xa. Nó mất đi mục tiêu, liền đứng tại chỗ ngơ ngẩn hồi lâu, rồi mới chạy về vị trí cũ của nó.

Rốt cuộc báo động được giải trừ, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm. Người nằm ngón ngang trên mặt đất đều đứng dậy, có Kim Thiên mất Kim Thiên, không có Kim Thiên mất điểm kinh nghiệm, đều xót ruột như nhau, vì thế lại tiếp tục chạy lên [thế giới] chửi ầm ĩ.

Lúc này, ba vị công tử mới lần lượt tới Kim Đài thành. Công Tử Liên Thành chào tạm biệt bảy người huynh đệ, sau đó giải tán đội ngũ, bọn họ lại tiếp tục đi làm những việc đang dở dang. Công Tử Tiểu Bạch tổ đội ba vị công tử còn lại, để tiện trò chuyện.

Lúc này đã có rất nhiều người phục sinh, nhưng có một số người chơi bày quầy không online, thi thể vẫn nằm trên mặt đất, mặc dù so với vừa này đã tốt hơn nhiều lắm, nhưng vẫn thấy rất kinh khủng rợn người.

Công Tử Phù Tô khẽ thì thầm nói : "Đây đúng là huyết án."

Công Tử Vô Kỵ rất nóng ruột muốn thử : " Con Boss này kinh khủng như vậy, có muốn tổ đội đi đánh thử một lần không ?"

" Ngươi đừng có hồ chít là đánh với chả đánh." Công Tử Tiểu Bạch cười nói : " Ngươi không nghe mấy người bọn họ nói sao ? Boss kia là vô địch, chi có thể dẫn, không thể đánh chết được."

" Sao nó lại vào thành được chứ ?" Công Tử Phù Tô cảm thấy rất khó hiểu : " Đáng lẽ Kim Đài Thành phải là chỗ an toàn nhất chứ, có nhiều tân nhân người chơi level thấp ở bên trong như thế, hệ thống phải bảo hộ tuyệt đối, trước kia quái đều không thể bước qua cửa thành, sao lần này lại có thể chứ ?"

" Ai biết được ? Có khi là lỗi hệ thống, mà cũng có khi là nhiệm vụ mới." Công Tử Tiểu Bạch liền đoán thử : " Trước kia cũng chưa thấy con Boss này, bất quá ta thấy lần này trong nội dung đối mới có mục yêu thú công thành, có phải đây chính là một trong những yêu thú sẽ công thành trong tương lai hay không ?"

Công Tử Vô Kỵ thoáng giật mình : " Chỉ có một con này mà bọn mình đã không làm gì được, nếu tới cả một đám, không phải mọi người đều chết sạch hay sao ?"

" Phải có biện pháp đối phó, chúng ta đợi xem thông tin trên diễn đàn ra sao đã." Công Tử Tiểu Bạch hỏi đầy quan tâm : " Lão Tam, ngươi thế nào rồi ? Đang ở đâu ? Còn chưa đi công tác về sao ?"

Công Tử Liên Thành trả lời thản nhiên như không : " Ta vẫn còn ở trong núi, có khả năng vẫn ở đó một thời gian, bất quá ở đây vẫn có thể online."

"Chú ý an toàn. Nơi đó ta đã đi qua một lần, rất nguy hiểm." Công Tử Tiểu Bạch dặn một câu, sau đó mới nói : "Chúng ta phải bàn tính một chút vấn đề yêu thú công thành, lần này không phân bang phái, toàn dân phòng ngự. Trang web chính thức cũng không nói gì nhiều lắm, Phù Tô phân tích một chút những hướng dẫn, thấy rằng nhiệm vụ này cần tham gia ít nhất 100 người, nếu không thì không thể hoàn thành được."

"Cho dù có hơn một trăm người, nếu chiến thuật không ổn, thì cũng không thể ngăn cản được, huyết án đồ thành này lại tiếp tục phát sinh." Công Tử Phù Tô cũng không còn gì để nói : " Tất cả những server khác đều như vậy, buổi tối thứ sáu mới có nhiệm vụ này, chưa có người nào làm thử, cho nên cũng không có kinh nghiệm gì."

"Đúng vậy, chúng ta chỉ đành vạch ra kế hoạch thật chặt chẽ một chút, định ra nấy phương án lường trước." Công Tử Tiểu Bạch nhíu mày : " Chỉ huy mọi người cũng không phải chuyện dễ, người bên chúng ta và bang nhân bạn bè cũng đủ rồi, nhưng nếu bên phe đối địch quấy rối, thì chắc chắn không ổn"

"Ừm, đã phải đề phòng phe đối địch, lại phải đối phó với yêu thú quái thai như vậy, đúng là không dễ dàng gì" Công tử Vô Kỵ cũng hơi trầm ngâm, bắt đầu nói với về vô lại : " Việc gì bọn mình phải bảo hộ Kim Đài thành ? Chỗ này cũng không phải thành của bọn mình. Đến lúc đó để mọi người rút ra khỏi thành, chờ yêu thú đồ thành xong lại quay lại."

" Xôi, ngươi nhện được sao ? " Công Tử Phù Tô tỏ vẻ khinh bỉ anh : " Nhiều yêu quái biến thái chạy tới công thành như vậy, chẳng phải ngươi thấy đã ghê rợn hơn sao"

"Cũng đúng vậy ha ha." Công Tử Vô Kỵ cười tít mắt : "Ta cũng không sợ chết, có điều không muốn huynh đệ trong bang phải mạo hiểm, cũng không muốn đám mỹ nữ bị giết hại."

Nghe thấy những lời này, ba người kia cùng lăn ra cười, Công tử Liên Thành cũng không nhịn nổi liền chọc anh: "Biết ngươi luôn thương hoa tiếc ngọc rồi, thời điểm này càng là lúc cho ngươi thể hiện khí khái anh hùng."

" Ha ha, nói tới anh hùng, việc hôm nay ngươi vừa làm mới gọi là anh hùng." Công Tử Vô Kỵ cười lớn : " Thực hâm mộ ngươi nha, vừa thò mặt lên đã lập tức động thân, ra tay cứu vớt cả đám dân chúng trong thành, chỉ sợ sự tích của ngươi lại bắt đầu chạy lên diễn đàn."

Công Tử Liên Thành cũng không biết nói gì : " Căn bản ta không muốn lên diễn đàn làm gì."

" Chuyện này cũng không phải việc ngươi có thể ngăn cản được, nếu ngươi không thích, thì đừng đi xem nữa là được rồi." Công Tử Phù Tô mỉm cười an ủi anh : " Yêu thú công thành chỉ tuyến I mới có, những tuyến khác đều không có, cho nên đến lúc đó chúng ta thủ ở đây là được rồi. Về phần tình huống cụ thể, đợi ta đi thăm dò xem xét thêm nữa, sau đó chúng ta mới tiếp tục bàn tính."

"Được." Công Tử Tiểu Bạch đột nhiên chỉ khí phùng phùng : "Liên Thành, ngươi còn chưa tới phó bản mới đi, có muốn cùng đi hay không?"

Đương nhiên Công Tử Liên Thành cũng cảm thấy rất hứng thú : "Được"

Công Tử Phù Tô đứng rảnh rỗi bên cạnh cũng nói một câu : "Kêu Hồng Trần và Việt Việt cùng đi, bằng không khẳng định hai người các nàng không thể vào được."

"Đứng ở cửa cung có hai con quái cực kỳ quái vật, đã giết chết rất nhiều người mơ tưởng vào đó." Tựa hồ như trong lòng Công Tử Vô Kỵ vẫn còn sợ hãi : "Liên Thành, ngươi gọi Hồng Trần, Phù Tô, ngươi gọi Việt Việt, bọn ta sẽ tổ luôn cả Quý Cơ và Đào Tử, vừa vặn đứng thành một đội."

Đang ngồi trước máy vi tính, Cố Duệ lập tức quay đầu lại hỏi : "Em muốn đi tới địa cung mới mở hay không?"

Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn đang đứng ở cửa thành, vọng nhìn về thân ảnh ở phía xa xa của bốn vị công tử. Tuy rằng không biết bọn họ đang nói gì, nhưng chỉ cần nhìn thấy như vậy, trong lòng nàng cũng cảm thấy sung sướng vô cùng. Nghe thấy âm thanh nhu hòa của anh, nàng ngẩng đầu lên khỏi màn hình, nhẹ nhàng đáp : "Vâng."

3.

Nhất Tiểu Hồng Trần vào đội, sau đó cùng theo bọn họ truyền tống tới Ma Vực

Cửa địa cung mới mở nằm ngay ở địa điểm trú danh "Khe" ở trước Phi Long tháp, bọn họ cùng đứng trong thành chờ cho tới khi Khinh Ca Thủy Việt chạy tới, mới ra khỏi thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần mới bước được hai bước, đã nghe thấy có tiếng người gọi to bên ngoài cửa : "Hứa quản lý, Hứa quản lý."

Đang ngồi trước máy vi tính, Hứa Nhược Thần ngẩng đầu lên, có phần khó xử nói : "Chắc có chuyện rồi, hay là em không đi nữa nhé."

Cố Duệ nghĩ một chút, liền nói : "Để anh mang theo em đi. Em thử xem có chuyện gì, nếu có thể về trong chốc lát, thì bọn anh sẽ đợi em ở cửa địa cung."

Đương nhiên Hứa Nhược Thần rất vui vẻ : "Vâng."

Trong trò chơi, Công Tử Liên Thành lập tức chạy tới bên cạnh nàng, mời nàng cùng gắn bó thân mật, nàng lập tức đồng ý. Thế là, Nhất Tiểu Hồng Trần nhảy lên Bạch Kỳ Lân của Công Tử Liên Thành, ngồi nghiêng người phía trước anh, được anh ôm lấy. Chỉ cần như vậy, Công Tử Liên Thành có thể mang theo nàng chạy lên phía trước, mà nàng cũng không cần thao tác.

Hứa Nhược Thần mỉm cười, thả laptop lên giường, rồi mới đi ra cửa.

Sáu người còn lại trong trò chơi đều tròn mắt kinh hãi, cùng nhau phát ra mấy cái icon trong [đội ngũ] : chảy máu mũi, hoa si, âm hiểm, say mê đắm đuối. Công Tử Phù Tô cười nói : "Thế nào mà mới vài ngày không gặp, đã phát triển tới mức thân mật như vậy rồi?"

Công Tử Liên Thành mặt mày không chút thay đổi, đáp một cách thần nhiên : "Nàng có chút việc, ta mang nàng theo."

Đào Tử Yêu Yêu cười hi hi : "Mấy câu này lại càng thân mật hơn, có chút hương vị của vợ chồng già nha."

"Đừng nói như vậy, lão tam làm sao đã tới mức độ đó, cùng lắm chỉ được gọi là vợ chồng mới cưới thôi á." Công Tử Tiểu Bạch mỉm cười trêu chọc.

"Không chơi tình ngầm nha." Công Tử Vô Kỵ lập tức cường điệu "Nhất định phải kết hôn, chúng ta còn muốn được phát lì xì nha."

Hai mắt Ma Hồn Quý Cơ lấp lánh : "Tiền lì xì là tiền lì xì ới, bọn ta muốn nhận được tiền lì xì á."

Khinh Ca Thủy Việt liền hỗ trợ ngay : "Bao giờ hai người kết hôn vậy ? Có muốn chúng ta chọn giúp một ngày cho không?"

"Ta thấy trung thu đi, trăng tròn người đoàn viên." Công Tử Phù Tô nói với vẻ chững chạc đàng hoàng "Mỹ mãn, thật tốt"

"Ý kiến này rất hợp lý." Công Tử Tiểu Bạch mỉm cười : "Lão Tam, tốt nhất tới tiết Trung Thu lập tức kết hôn đi. Đoàn tụ sum vầy, đúng là ngày thích hợp nhất."

Công Tử Vô Kỵ rất hưng phấn : "Nếu như ngươi cưới Hồng Trần, đúng là tài tử xứng với giai nhân, người phá gia chi tử, nàng kiếm tiền, ngươi giết người, nàng mài dao, ngươi phóng hỏa, nàng sét đánh, từ nay châu về hợp phố, chúng vọng sở quy, cao sơn lưu thủy, cao thâm khôn lường, tài nguyên cuộn cuộn, cửa lớn mở rộng."

Tất cả mọi người bị mấy câu nói hươu nói vượn của anh giỡn lẫn ra cười

Công Tử Liên Thành cũng chẳng thêm để ý tới bọn họ, căn bản cũng không nói gì, mặc kệ bọn họ nói năng bậy bạ gì thì nói. Lúc này, anh thấy có hai người chơi đứng cách đó không xa, một nữ Tiêu Dao đang đánh quái, một nam Ma Giáo đang đứng bên cạnh nàng. Hơi chú ý một chút, anh liền nói trong [đội ngũ] : "Vô Kỵ, ngươi giúp ta chém cho tên khốn khiếp kia một nhát." Vì đang ôm người không thể đánh nhau được, cho nên anh đành nhờ người khác giúp đỡ.

"Ai vậy ? " Lúc này Công Tử Vô Kị mới chú ý đánh giá bốn phía, sau đó liền thấy hai người kia : "Muốn chém ai ? Nam hay là nữ ?"

"Nam, là cái đại hồng danh kia, Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi đó"

Công Tử Phù Tô lập tức phản ứng ngay : " À, cái tên khốn khiếp kia hả, thật tốt, gặp lần nào giết lần đó."

Công Tử Vô Kị nghe thấy bọn họ nói như vậy, cũng không vịn vẹo ngọn ngành, lập tức quay người, chạy thẳng về phía tên Ma Giáo kia.

Cái tên khốn khiếp kia đang nói một câu : " Cô bé, làm bạn gái của ta đi."

Nữ Tiêu Dao đang đánh quái kia level quá thấp, kém hấn khá xa, chỉ đành ồm ồm tìm cách hoãn binh : "Ta phải suy nghĩ một chút đã."

Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi lập tức bức bách gắt gao : " Ta đếm tới ba, không đáp ứng ta sẽ giết ngay lập tức."

Lúc này cô gái kia cũng nổi giận : " Cái tên khốn khiếp đáng chết, muốn giết thì cứ giết đi." Lập tức tranh tấn công hấn trước.

Bộ Dạng Xấu Đi Khắp Nơi liền đứng im đó cho nàng đánh, vừa đứng vừa cười ha hả. Cấp bậc của hai người cách nhau quá xa, dù nữ Tiêu Dao kia dùng toàn lực, nhưng đánh lên người hấn, căn bản không phải kích trí mạng, chỉ làm rớt một giọt máu, căn bản không thấm vào đâu.

Tên khốn khiếp kia lập tức đếm ngược

" Ba"

" Hai"

Lúc này, Công Tử Vô Kị đã vọt tới trong khoảng cách kỹ năng có hiệu lực, dùng chiêu Ngọn Lửa Cuồng Long chế trụ hấn, sau đó sử chiêu Ma Diễn Phần Thiên chém liên tiếp lên mình hấn chín đao. Mỗi đao hạ xuống, dây máu của hấn rớt một khoanh lớn, sau đó lại nhanh chóng dâng lên, chắc chắn là hấn đang liều mạng uống hồng dược tăng máu. Cuối cùng Công Tử Vô Kị sử ba chiêu bạo kích liên tiếp, tốc độ uống thuốc thêm máu của hấn không theo kịp, lập tức ngã xuống đất.

Nữ Tiêu Dao vừa bị hấn dây dưa trên đùa kia lập tức xông lên, dẫm đạp lên thi thể hấn, vừa dẫm vừa phẫn nộ mắng : "Tên khốn khiếp đáng chết, chỉ biết bắt nạt nick level thấp, đúng là đồ không biết xấu hổ, chưa bao giờ gặp kẻ nào không biết xấu hổ như ngươi vậy."

Kẻ kia không nói một câu lập tức lựa chọn hồi thành. Chờ thân ảnh của hấn biến mất, nữ Tiêu Dao kia mới liên tục cảm ơn Công Tử Vô Kị. Công Tử Vô Kị cười nói : "Không cần khách khí, chuyện nhỏ thôi." Sau đó quay người chạy về.

Đào Tử Yêu Yêu nói : " Cái tên khốn khiếp vô si như thế thực là hiếm thấy."

"Ừm, về sau gặp lần nào giết lần đó, không cần nói năng gì nữa cả." Công Tử Tiểu Bạch nói, lại dẫn đầu đoàn người chạy tới Phi Long Tháp.

Lúc này, Hứa Nhượng Thần đẩy cửa tiến vào, mỉm cười nói : " Buổi tối có đồ ăn ngon rồi"

"Thật không ?" Cố Duệ ngẩng đầu nhìn nàng, vui vẻ hỏi : " Gì vậy ?"

"Người ở trên núi câu được cá tuyết hoa trên sông, nói muốn biếu em, đương nhiên em không thể nhận không, liền trả tiền mua." Hứa Nhượng Thần rất vui vẻ " Mọi người ở đây rất hiền lành thật thà, thường xuyên tặng cho em nhiều thứ linh tinh, ví dụ như pho mát mình chăn nuôi tự làm, sữa bò Tây Tạng sữa chua, mấy nam thanh niên kia chẳng ai ăn, toàn mình em ăn cả. Có lúc bọn họ còn mang tới những đồ ăn dân dã mà lúc săn thú trên núi bắt được, còn có cá câu ở sông, đều còn rất tươi, ăn cực kỳ ngon lành. Chắc chắn lúc còn ở trong thành chưa bao giờ được ăn tới, anh cũng phải nếm thử xem,"

"Được." Cố Duệ cao hứng gật đầu.

Hứa Nhượng Thần ngồi lại lên giường, cầm lấy laptop, tiếp tục chơi cùng bọn họ.

Đám người đã chạy tới trước Phi Long tháp, Công Tử Liên Thành tìm một chỗ an toàn không có quái ở xung quanh, sau đó mới thả Nhất Tiểu Hồng Trần xuống.

So với quá khứ, nơi này đã có một chút thay đổi. Bên cạnh tháp xuất hiện một cái thang xoắn chéo xuống dưới, đi quanh xuống vài vòng, có thể thấy một cánh cửa hình bán nguyệt màu đen. Công Tử Tiểu Bạch không dừng lại, lập tức đi vào, những người khác cũng theo sau anh đi vào trong cửa.

Bên trong rất rộng rãi, là một cái quảng trường ngầm, chung quanh có những cầu thang hình móng ngựa, giống như khán đài. Đi xuống cầu thang, ở chính giữa quảng trường có một cái bàn hình tròn, tỏa ra xung quanh những luồng sáng đỏ rực, phát tán ra xung quanh một làn không khí ấm u. Bên cạnh cái bàn tròn kia có hai thủ vệ Long Thành, nhìn bề ngoài giống như những kỵ sỹ thời Trung Cổ của Châu Âu, mặc khôi giáp đen tuyền, trong tay cầm búa cán dài, cuir ngựa phủ giáp màu đen, cả người đang đẳng sát khí.

Cũng tương tự như tình trạng ở Kim Đài Thành vừa rồi, trên quảng trường phía dưới kia có rất nhiều người đang tụ tập, cùng vây công hai tên thủ vệ kia, mà trên mặt đất thi thể nằm ngổn ngang, cầu thang bốn phía cũng có không ít người, có vẻ như đang đứng đó xem chèo.

Công tử Tiểu Bạch nói trong [đội ngũ] : " Hai tên thủ vệ kia cực kỳ kinh khủng, bạo cao công cao, phòng thủ cũng cao, nếu không mở vô địch, căn bản không có người nào có thể tấn công được. Ta nghĩ, lần đổi mới này đã cho phép vô địch của Ma giáo khuếch tán tới những người trong đội ngũ, chính là để cho chúng ta có biện pháp đối phó với những tình huống tương tự."

" Đúng, ta cũng nghĩ vậy." Công tử Phù Tô đồng ý : " Hiện tại những người muốn vào hạ thành quá nhiều, không ít người trong số đó bị trận Long Chiến lần trước của lão Tam ảnh hưởng, mơ tưởng cười rồing, mơ tưởng kiếm được một con rồng làm sủng vật, cho nên đều muốn vào phó bản này. Hiện tại thủ vệ đã kinh khủng như vậy, quái bên trong không biết còn lợi hại hơn biết bao nhiêu, nếu không mở vô địch tập thể, chỉ sợ mọi người không tránh khỏi kết cục diệt cả đoàn."

Công Tử Vô Kị nhìn chiến trường nhộn nhạo phía dưới, không kiềm nổi nóng lòng muốn thử : " Chúng ta có lên hay không ?"

Công Tử Phù Tô nhàn nhả đáp : " Làm gì phải đánh ? Đã có người giúp kéo quái, chúng ta sao phải tốn thời gian nữa, cứ trực tiếp mở vô địch rồi vọt vào địa cung thôi"

Cả đoàn người vô cùng vui vẻ.

Công tử Vô Kị cười ha ha : " Lão Tứ, ngươi thật là tà ác, bắt quả ta thích."

Công Tử Liên Thành mỉm cười nói : " Lão Nhị, ngươi đừng chỉ thống khoái một mình, Côn Luân và Tử Trúc đều cần ngươi bảo trợ, thời gian vô địch của bọn họ quá ngắn, khẳng định không đủ để chạy qua đoạn đường này đâu."

" Không có vấn đề gì, ta với Quý Cơ đều có thể mở vô địch cả đoàn." Quan hệ tới sự sinh tử của cả đoàn người, Công Tử Vô Kị thành thật hơn rất nhiều : " Các ngươi đừng mở vô địch vội, chỉ cần chạy về phía cái bàn kia, nhảy lên tới cột sáng kia là có thể vào. Ta với Quý Cơ mở vô địch trước, các ngươi nhớ chú ý trạng thái, chờ tới lúc hết thời gian lập tức tự mở trạng thái tiếp, là có thể vào được"

Mọi người đều đáp một chữ : " Được"

Công tử Tiểu Bạch liền quay nhìn bọn họ : " Hiện tại đã chuẩn bị tốt, đi thôi"

Tám người cùng xông xuống thang lầu, Công Tử Vô Kị tính đủ cự ly, sử ra một chiêu Ma Vương Bản Nguyên, đợi tới lúc thời gian vừa hết, Ma Hồn Quý Cơ lại sử dụng tiếp một chiêu. Bọn họ xuyên qua chiến trường hùng hực khói lửa, chạy thẳng tới trung tâm quảng trường.

Đến chỗ cần lấy đà để nhảy, Công Tử Tiểu Bạch nhanh chóng nhảy xuống khỏi tọa kỵ, thi triển khinh công nhảy lên. Bảy người kia cũng học theo anh, cùng nhảy xuống tọa kỵ, sau đó cùng lần lượt phi lên bục.

4.

Khung cảnh chớp lóe một lúc, sau đó trên màn hình xuất hiện hình ảnh bọn họ đang lơ lửng giữa không trung, chậm chậm rơi xuống. Không gian nơi đây vô cùng rộng rãi, thiết kế hoa lệ theo phong cách Goth, những bức họa khổng lồ vẽ đầy trên tường, trong đó có đủ các loại rồng, có rồng phương Tây, cũng có những loại rồng của Trung Quốc, ghép ở cùng một nơi trông lại cực kỳ hài hòa.

Tám người bọn họ đồng thời xuất hiện, nhìn qua có vẻ thể đơn lực bạc, trong lòng Hứa Nhược Thần cũng không quan tâm lắm, liền xoay người một cái, quan sát tình hình phía dưới.

Lúc này, Cố Duệ tinh táo nói : " Vừa rơi xuống đất em phải lùi ra sau lưng anh ngay, nhớ chú ý an toàn."

Trong lòng Hứa Nhược Thần vô cùng ngọt ngào, nhẹ nhàng đáp một tiếng : " Vâng."

Cùng lúc đó, nàng đã thấy tình hình trên mặt đất.

Có những quái gì, phân bố ra sao vẫn không thể nhìn rõ được, những kỹ năng hoa lệ loang láng khắp nơi, hiển nhiên là chỗ này có rất nhiều người chơi đang đánh nhau, hoặc là cùng quái, hoặc là cùng người chơi khác, tóm lại là tình thế rất lộn xộn không thể phân biệt rõ ràng.

Trong quá trình rơi xuống, trạng thái vô địch của mọi người đều đã kết thúc, tự động biến mất, mà giữa không trung cũng không thể sử dụng kỹ năng, bởi vậy hoàn toàn không thể phòng bị. Lúc Nhất Tiểu Hồng Trần còn đang rơi xuống đã có vô số kỹ năng quần công tấn công lên người nàng, chỉ thấy dây máu không ngừng thụt lùi, ngoại trừ việc liên tiếp uống hồng dược để có thể tăng máu lại, nàng cũng không có biện pháp khác để chống cự. Những người khác trong đội cũng tương tự nàng, đều bị kỹ năng quần công ở trên mặt đất tấn công, bất quá, kỹ năng tránh né của bốn vị công tử rất cao, đại bộ phận kỹ năng đánh vào người bọn họ đều không trúng, nhất là Công Tử Liên Thành, trên đầu liên tiếp xuất hiện mấy chữ : "Chưa đánh trúng", không trúng phải may, nhưng ba người con gái còn lại kỹ năng tránh né không cao như bọn họ, cũng trúng phải phần nửa công kích, có điều trang bị của bọn họ đều rất tốt, nên rất may không bị giết ngay lập tức, ra sức uống hồng dược thêm máu, tiếp tục bảo vệ tính mạng.

Nhất Tiểu Hồng Trần là người yếu ớt nhất trong cả đội ngũ, cho dù có trang bị rất tốt cũng không ngăn cản được. Nàng vừa mới rơi xuống, đang định thêm phòng thủ, đã có hai người chơi Côn Luân đồng thời phóng chiêu Sấm Vang Chớp Giật. Nàng đành trơ mắt nhìn dây máu giảm xuống nhanh chóng, tốc độ uống thuốc cũng không theo kịp với tốc độ máu giảm xuống, chỉ trong chớp lát đã ngã nhào xuống đất.

Những người chơi có mặt ở đây gồm cả Huy Hoàng Vương Triều và bang hữu, cũng có Khai Hoàn Hào Môn và bạn bè, còn có những bang phái trung lập với vô số những người vô bang vô phái, lúc này đều đánh nhau túi bụi chẳng quan xung quanh.

Công Tử Phù Tô mất lạnh tay lạnh, đầu tiên ném một cái phục sinh thuật cho Nhất Tiểu Hồng Trần, rồi như cùng một lúc, lập tức phát động kỹ năng ngủ quần công. Người chơi và quái chung quanh người anh trong phạm vi hai mươi thước vuông đều bị ngủ trụ, chỉ có những người cùng bang phái và những người trong đội ngũ của anh là còn có thể tự do hoạt động.

Nhất Tiểu Hồng Trần lựa chọn phục sinh tại chỗ, nhòem dậy, vừa tăng thêm phòng ngự tối đa cho mình, vừa quay nhìn bốn phía. Từ lúc bắt đầu gia nhập thế giới trò chơi tới nay, nàng đã sớm quen thuộc, lần này lại là mấy phương hỗn chiến nên bị ngộ sát, cũng không phải do có người nào đó cố ý tấn công nàng, bởi vậy nàng cũng chẳng có cảm giác chán nản hoặc tức giận gì cả.

Công Tử Liên Thành cũng không nói câu nào, chỉ đột nhiên nhảy lên, chiêu số phát ra liên tiếp, nhanh chóng giết sạch Huy Hoàng Vương Triều và bạn hữu. Lúc chiêu Phong Ảnh Lưu Hương của anh tấn công tới người đầu tiên, Công Tử Tiểu Bạch và Công Tử Vô Kỵ cũng đã ra tay, đều là đại khai sát giới. Trong khoảnh khắc, trên mặt đất đã có hơn mười thi thể. Công Tử Phù Tô, Đào Tử Yêu Yêu cùng luân phiên tung ra kỹ năng ngủ hàng loạt, làm những người khác không thể động dậy nổi.

Công Tử Liên Thành vốn không nói năng gì, Công Tử Tiểu Bạch lại lên tiếng : " Hồng Trần, là ai giết nàng ?"

Chỉ cần không phải đang ở trong Tuyền Cơ tại tam giới, nếu bị người khác giết, tên tuổi người đó sẽ lưu lại trong danh mục kẻ thù lâu năm của mình, Nhất Tiểu Hồng Trần mở danh sách ra xem thử, phát hiện đó là một người thuộc bang trung lập, hơn nữa lại là một người khách quen lâu năm thường xuyên chiếu cố cửa hàng của nàng, liền đáp : " Hắn thường xuyên chiếu cố sinh ý của ta, cũng xem như bằng hữu, nói thật cũng không phải cố ý, chuyện này coi như dừng ở đây."

Người thuộc phái Côn Luân đều biết, một khi dùng kỹ năng quần công, thì căn bản không thể khống chế được, có thời điểm chung quanh ngã xuống một đồng người, mà chính mình cũng không biết là giết những ai, bởi vậy, Công Tử Tiểu Bạch nghe nàng nói như thế, cũng không truy cứu tiếp. Hiển nhiên Công Tử Liên Thành cũng tiếp thu ý kiến của nàng, cũng không tiếp tục giết những người chơi không ở phe đối địch.

Mọi người đều dừng tay, đám quái vừa rồi bị mọi người hỗn chiến giết sạch đã lại sinh ra một đám lớn.

Đây là một đám yêu quái đầu rồng, đầu rồng to đùng, thân thể trắng kiện, hai tay hai chân đều là vuốt rồng, trên mình mặc khôi giáp, tấn công rất mạnh mẽ.

Công Tử Phù Tô lập tức cho bọn chúng ngủ sạch, Công Tử Tiểu Bạch lập tức dùng chiêu Sấm Vang Chớp Giật tiêu diệt sạch bọn chúng, sau đó mới hỏi trong bang phái : " Chỗ này có chuyện gì vậy ? Sao mọi người đánh nhau trời chết thế ?"

Những bang chúng Khải Hoàn Hào Môn ở hiện trường lập tức trả lời ngay : " Chẳng qua chỉ tại muốn là những người đầu tiên bước chân vào, bên ta không muốn bọn chúng vào, mà bọn chúng cũng không muốn bên ta vào, bang chúng bang trung lập mọi người cũng không quan tâm, có điều cũng không muốn để bọn họ vào trước."

" Nói như vậy, cho tới hiện tại cũng chưa có người nào vào." Công Tử Tiểu Bạch bình tĩnh tổng kết.

" Đúng, còn chưa có. Ngoài cửa khẩu cũng có người chặn đường, lúc các huynh đi vào không phát hiện ra sao ?"

" Không để ý." Công Tử Phù Tô cười gian manh : " Thấy ta nói đúng chưa, trực tiếp mở vô địch xông tới, giảm đi được bao nhiêu chuyện."

" Đúng vậy, chủ ý của ngươi đúng quá." Công Tử Vô Kỵ tỏ vẻ khinh bỉ anh : " Giống hồ ly đều như vậy."

Công Tử Phù Tô mỉm cười, cười lớn, cười đắc ý, cười âm hiểm, sau đó tỏ vẻ đang hoài nghi : " Thế nào ? Ngươi ghen tị sao ? Ngươi hâm mộ sao ?"

" Xồi." Công Tử Vô Kỵ dè bĩu : " Ngươi đừng có tự thếp vàng lên mặt mình, cho dù ngươi có thể sử chiêu Ngàn Hoa Rối Loạn, thì sao, ta cũng chỉ cần một đao là có thể chém ngươi. Đừng cho rằng ngươi có thể ngủ người khác là giỏi lắm, đừng quên, Ma Giáo chính là khắc tinh của Tử Trúc."

Ma Giáo có một kỹ năng gọi là Phá Toái Hư Không, có thể làm cho nội lực của đối phương trống rỗng trong giây lát, không cần biết người chơi có những kỹ năng gì, không có nội lực thì hoàn toàn không thể sử dụng, sau đó trong lúc đối phương đang bối sung bằng lam được, lập tức xông lên dùng một chiêu Phách Ba Trảm Lãng, hoặc Ma Diễm Phân Thiên, có thể giết Tử Trúc ngay lập tức.

Công Tử Phù Tô chưa kịp nói gì, Đào Tử Yêu Yêu đã mỉm cười mê hoặc tiến lại gần : " Vô Kỵ, chúng ta cùng PK nhé."

Nhất thời Công Tử Vô Kỵ toát mồ hôi : " Đại tẩu, ta không có gan này."

Ma Hồn Quỷ Cơ cười ha hả : " Giỡn vậy thôi, chỗ này cũng không phải chỗ nói chuyện, chúng ta mau vào đi thôi."

Trong lúc nói chuyện, quái đã lục tục xuất hiện ở chung quanh, bọn họ vẫn không ngừng nói chuyện, dù vậy, hai vị Tử Trúc vẫn không quên phóng kỹ năng ngủ hàng loạt, chẳng những những người chơi xung quanh không thể động dậy, mà đám quái vừa xuất hiện cũng bị ngủ vùi, đứng chờ sẵn ở đó, Công Tử Tiểu Bạch giết xong quái, lập tức là người đầu tiên xông vào trong thông đạo nhỏ hẹp kia.

Hai đội Khải Hoàn Hào Môn và bang hữu cũng nối đuôi vào theo.

Xuyên qua thông đạo ngắn ngủi, bọn họ đã thấy một khu an toàn nho nhỏ xuất hiện trước mắt, mấy NPC đang đứng ở nơi đó, trong đó có một vị Long Ngự Tôn Giả có đính một cái đèn nhiệm vụ đính trên đầu, mọi người liền lập tức chạy tới tiếp nhận nhiệm vụ.

"Chỗ này là Long Thành," vị lão nhân râu tóc bạc phơ trịnh trọng nói : " Long Cốc há phải nơi mà đám người phạm phu tục tử các ngươi có thể bước chân vào sao ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn im lặng, bây giờ nhanh chóng điểm kích trả lời : " Tại hạ thấy cửa Long Thành mở ra, nên mới tiến vào."

Vị Tôn giả kia liền thở dài : " Cũng bởi vì yêu ma xâm nhập, phá hoại làm hỏng cửa Long Thành, từ nay, Long Cốc không còn được an toàn nữa rồi."

Nhất Tiểu Hồng Trần hỏi hần : " Cần tại hạ hiến chút tài hèn sức mọn không ?"

Vị tôn giả kia muốn nói lại thôi, hai trang liên tiếp đều là im lặng tuyệt đối, đợi Nhất Tiểu Hồng Trần khấn cầu nhiều lần, mới miễn cưỡng đáp ứng : "Vậy được, thỉnh cầu Nhất Tiểu Hồng Trần nữ hiệp quét sạch yêu ma trong cốc, sau đó vào Long Cốc gặp Long vương phục mệnh."

Nhất Tiểu Hồng Trần click "Tiếp thu", liền tiếp nhận nhiệm vụ " Bảo vệ Long Cốc." Nàng ngẩng đầu lên, nhìn người đang ngồi trên bàn đối diện nói : " Em đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi."

Người đang ngồi trước máy vi tính kia cũng mỉm cười : " Anh cũng tiếp nhận rồi."

Công Tử Tiểu Bạch nói trong đội ngũ : " Ta đã tiếp nhận nhiệm vụ Bảo Vệ Long Cốc."

Những người khác nói : " Ta cũng vậy."

" Tốt, vậy đi thôi." Công Tử Tiểu Bạch xoay người chạy trước.

Công Tử Vô Kị đã xông lên, chắn trước mặt anh.

Anh là chiến sĩ, máu nhiều phòng thủ cao, đương nhiên là một cái khiên bằng thịt, Công Tử Tiểu Bạch ngừng lại một chút, nhường cho anh ta chạy trước. Ma Hồn Quỷ Cơ cũng vội vàng đuổi theo, cùng anh ta sóng vai xông lên phía trước.

Đoàn người đi ra khỏi khu vực an toàn, chạy qua một chỗ vòng gấp, liền dừng lại trong khoảnh khắc.

Hiện tại bọn họ đang dừng lại một cách bất ngờ trước một bờ vực, một khung cảnh đồ sộ đang hiện ra ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bảo hộ

Quả thật phó bản này rất đồ sộ.

Trên trời mây đen vần vũ sầm sập, thỉnh thoảng lại có những tia chớp đỏ rực xé ngang, liên miên không dứt từ nơi chân trời đánh thẳng xuống tòa thành trì màu nâu xám tồn tại sừng sững, khí thế bức người, từ trên nhìn xuống, phát hiện phía dưới không có chút động tĩnh, nhưng bên trong lại ẩn chứa sát cơ vô hạn.

Công Tử Liên Thành nói trong đội ngũ : " Ta xuống xem thử trước một chút, mọi người đợi lát nữa hãy xuống."

Mấy vị công tử kia biết anh có thời gian vô địch tới tận 36s, lại thêm kỹ năng ẩn thân, là người trinh sát tốt nhất, đương nhiên không có ý kiến, nhưng Ma Hồn Quỷ Cơ thoáng không hiểu, thấy Công Tử Vô Kị không phản đối, liền đề nghị : " Hay là để ta với Vô Kị xuống trước còn hơn, hai người bọn ta đều có vô địch, so với Tiêu Dao tốt hơn nhiều."

Công Tử Tiểu Bạch cười nói : " Để Liên Thành xuống trước, hai người chuẩn bị, Liên Thành hết trạng thái vô địch thì kêu hai người, hai người lập tức theo sau sử vô địch tiếp."

" Đúng vậy, như thế là tốt nhất." Công Tử Phù Tô lập tức phụ họa, rồi tăng thêm phòng ngự cho mọi người.

Công Tử Liên Thành lập tức mở kỹ năng ẩn thân, trong nháy mắt tiêu thất tại chỗ. Anh không ngừng lại đầu chỉ một khắc, nhanh chóng nhảy xuống phía dưới vách núi.

Đào Tử Yêu Yêu, Ma Hồn Quỷ Cơ và Khinh Ca Thủy Việt đều rất kinh ngạc, nếu như trước đây tất sẽ cho là anh bị rút tuyến, có điều nhìn thấy tên vẫn hiện hữu ở trong đội ngũ, lại càng không hiểu nổi.

" Có chuyện gì thế nhỉ ? " Đào Tử Yêu Yêu vô cùng kinh ngạc hỏi : " Kỹ năng mới của Tiêu Dao sao ? Là kỹ năng sau khi thực hiện cái nhiệm vụ

Phượng Hoàng Niết Bàn sao ?"

"Đúng vậy, đột nhiên không thấy Tam ca đâu là nghĩa làm sao ?" Ma Hồn Quỷ Cơ hai mắt sáng lấp lánh : " Chẳng lẽ là kỹ năng ẩn thân trong truyền thuyết ?"

"Thật thông minh." Công tử Phù Tô mỉm cười : " Chuyện này phải giữ bí mật tuyệt đối, các nàng không được nói cho bất kỳ ai."

"A a a a, đúng là ẩn thân sao ?" Khinh Ca Thủy Việt ngạc nhiên : " Thế nào mà có thể có được kỹ năng đó vậy ? Chỉ có Tiêu Dao mới có thể có sao ? Môn phái khác có thể có được không ?"

" Là do trang bị của cậu ấy có kèm kỹ năng này." Công Tử Tiểu Bạch bình tĩnh đáp : " Bọn ta đang nghĩ cách, có thể làm thêm ra mấy bộ."

"Việc này cũng không dễ, rất khó khăn." Công Tử Phù Tô nói tiếp : " Việc này cứ giao cho bọn ta, các nàng đừng hỏi nhiều."

"Vậy tốt rồi." Mấy nữ hài tử cùng nhảy nhót mừng rỡ, không kiềm nổi phát ra đủ thứ icon tỏ vẻ vui sướng.

"Đừng kêu ầm ĩ." Công Tử Vô Kỵ lập tức ngăn cấm các nàng.

Ba người đồng thời thè lưỡi, nhanh chóng đình chỉ hành vi xúc động, không có thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Đội ngũ bắt đầu bảo trì sự yên tĩnh, chừng một phút đồng hồ sau, bọn họ chợt thấy một con cự long khổng lồ màu đỏ xuất hiện phía trên thành thị dưới vách núi, Công Tử Liên Thành nói : " Phía dưới có một Boss nhỏ, ngoài ra cũng có không ít tiểu quái, mọi người nhớ mở vô địch rồi hãy nhảy xuống."

"Được." Công Tử Tiểu Bạch lập tức an bài " Vô kỵ hãy mở vô địch cho cả đoàn, chúng ta cùng nhảy xuống, Quỷ Cơ nhớ chú ý tình hình để nối tiếp, sau đó mọi người căn cứ tình huống mới tiếp tục mở các trạng thái khác."

Mọi người đồng thanh đáp : " Đã rồi."

Công tử Liên Thành ở dưới một mình, mọi người cũng không tiếp tục trì hoãn nữa. Công Tử Vô Kỵ lập tức sử chiêu Ma Vương Bản Nguyên, mọi người bước về phía trước một bước dài, lập tức nhảy ra, rơi thẳng xuống vách núi.

Bọn họ vừa mới nhảy ra ngoài, hai đội người chạy phía sau họ cũng tới nơi. Nhìn thấy những thân ảnh trước mặt bay xuống, bọn họ không chút nghĩ ngợi cũng nhảy xuống theo.

Công Tử Tiểu Bạch phát hiện ra phía góc trên bên phải đột nhiên xuất hiện mấy cái chấm nhỏ màu xanh biếc ghi rõ là người thuộc bang mình, lập tức phản ứng kịp, hô to trong box chat bang phái : " Mở vô địch."

Thời gian cấp bách, anh cũng không thể nhiều lời giảng tiền căn hậu quả, ba chữ nói thẳng vào vấn đề. Mấy người trong bang lập tức hăm hở hưởng ứng, cùng nhau hỏi thăm.

Anh Lạc Lưu Tô : " Lão đại, mọi người đang đánh nhau sao ?"

Hiên Hiên : " Ở chỗ nào vậy ? Đánh nhau với ai vậy ?"

Thạch Đầu Ký : " Tuyển số mấy vậy ? Bọn ta đến với."

Thiên Nhai : " Choáng, ta đang ngồi ở quán Internet, cái đứa ngồi bên cạnh lại thuộc Huy Hoàng Vương Triều"

Mọi người cùng nhao nhao : " PK với người thật."

Thiên Nhai toát mồ hôi : " Hấn quá to khỏe, ta đánh không lại."

Mọi người cùng cười ha ha.

Thạch Đầu Ký : " Vậy đành chém hấn trong này thôi."

Khi những người phía sau nhảy theo mấy người Công Tử Tiểu Bạch hiểu ý câu nói này của hấn, nhất thời có kẻ rơi lệ, có kẻ lau mồ hôi.

Hạ Tuyết Băng Sơ : " Lão đại, chúng ta không mở vô địch đã nhảy mất rồi."

Muội Muội Chuột Kho Thốc khóc lớn : " Lão đại, huynh với đại tẩu, nhị ca nhị tẩu, tam ca tứ ca đều ở chỗ này, căn bản chúng ta đều nghĩ rằng không cần mở vô địch, liền nhảy theo các huynh tỷ."

Công Tử Tiểu Bạch không còn lời nào để nói : " Nếu thế lúc xuống dưới bị chà đạp thì đừng kêu oan nữa nhé."

Bọn họ vừa nói hai câu này, những người khác không ở hiện trường càng ngửa ngáy khó chịu

Anh Lạc Lưu Tô : " Lão đại, mọi người ở chỗ nào vậy ? Ghi tọa độ cho muội với"

Hiên Hiên : " Đứng vậy, bọn ta cũng muốn tới."

Công Tử Phù Tô ý tại ngôn ngoại : " Ngầm, Long Thành."

Trong bang nhất thời những tiếng khóc rộ lên

Thạch Đầu Ký : " Lão đại, hiện tại bọn ta đang nằm ở cửa vào, mấy tên thủ vệ đáng chết kia còn dẫm đạp lên thi thể của ta, tàn ác quá đi thôi a a a a a"

Mèo Café : " Tiểu Bạch Thái a, Địa Lý Hoàng a, mới hai ba chiêu đã mất mạng rồi a a a a a"

Thiên Nhai : " Thầy thuốc ở đâu rồi ? Cứu mệnh với"

Anh Lạc Lưu Tô : " Ta đang chạy đây, sắp tới rồi"

Công Tử Vô Kỵ không thêm để ý tới bọn họ, nói rất rõ ràng : " Cả đám đều dốt như heo, chỉ cần tổ đội thêm hai Ma Giáo, luân phiên mở vô địch chạy thẳng vào trong, dù thể nào đi chăng nữa cũng không chết được."

Cho tới lúc này, những người từ trên đỉnh vách đá rơi xuống mặt đất, thời gian của chiêu Ma Vương Bản Nguyên cơ bản đều đã hết. Bọn họ chưa kịp thấy hoàn cảnh xung quanh, đã phát hiện dây máu của mình đã cấp tốc hạ xuống.

Không có người nào hé răng nửa câu, Ma Hồn Quỷ Cơ lập tức ra ra chiêu vô địch tập thể, bảy người trong đội lại tiếp tục trong trạng thái vô địch, chỉ có Công Tử Liên Thành ở cách bọn họ khá xa, không thể dùng chung, mọi người vừa uống thuốc bổ sung máu vừa nhanh chóng chạy tới chỗ anh.

Phía sau bọn họ, hai đội người chạy theo đã ngã xuống một nửa, nửa còn lại nhận kịp thời mở vô địch, lúc này mới may mắn thoát khỏi. Không người nào nói gì cả, thầy thuốc cứu từng người ngã xuống lên, sau đó mới toàn lực chạy theo những thân ảnh phía trước.

Công Tử Liên Thành đang đứng giữa một đám quái, mà trước mặt lại là một Boss. Trên người nó dính theo một cái tên Nhiễm Di màu đỏ thẫm, toàn thân màu xanh nhạt, đầu rắn thân cá, có sáu chân, thân hình không lồ, ngoại trừ việc có thể tấn công, kỹ năng chủ yếu hình như là bỏ thuốc độc, làm người chơi xung quanh đều bị rút máu cả đoàn, ngoại trừ mở vô địch mới có thể tự tại, ngoài ra cố gắng thêm phòng ngự cũng không ăn thua.

Laptop của Nhất Tiểu Hồng Trần cũng là do công ty cấp, đương nhiên không phải cấp cho nàng chơi game, chỉ dùng để làm việc, do đó cấu hình không cao, bởi vậy, lúc đó phòng cung tiêu đi chọn sản phẩm đã lựa chọn một cái có cấu hình tương đối kinh tế, nàng có thể dùng để soạn thảo văn bản, lên mạng, nhưng nếu muốn chơi game online, nhất là những Game 3D thì quả là quá sức. Lúc nhận được, nàng cắn răng cắn thêm một thanh ram, tuy có thể chơi được, nhưng gặp những trường hợp lớn như bây giờ tất sẽ bị kẹt không thể động đậy được.

Nhất thời chỉ thấy chung quanh có vô số quái, lại có hơn hai mươi người chạy lên giết quái, đánh Boss, các kỹ năng loang loảng xung quanh, làm nàng chỉ có thể đứng im ở đó không thể nhúc nhích.

Tơ mắt nhìn dây máu hạ dần, nàng cũng không thể uống thuốc tăng máu, căn bản máy tính treo cứng không chút phản ứng.

Bản năng của thầy thuốc là chú ý dây máu của mình và bạn bè, Công Tử Phù Tô, Đào Tử Yêu Yêu và Khinh Ca Thủy Việt phát hiện thấy Nhất Tiểu Hồng Trần có vẻ khác thường, việc đầu tiên là nghĩ rằng nàng đang bị mắc kẹt, hoặc bị rút mạng. Công Tử Phù Tô lập tức nói : " Việt Việt, nàng chuyên môn tăng máu cho Hồng Trần, chỗ này chỉ cần ta với Yêu Yêu là được rồi."

" Vâng." Khinh Ca Thủy Việt đáp ứng một tiếng, lập tức click vào Nhất Tiểu Hồng Trần, xuất kỹ năng thêm máu liên tục, giúp dây máu của nàng ổn định.

Hứa Nhược Thần không biết làm thế nào khẽ nói : " Em bị mắc kẹt, không thể động đậy được."

Cố Duệ không dám quay đầu lại, vẫn chăm chú nhìn màn hình dùng toàn lực ứng phó, chỉ đành nhanh chóng an ủi nàng : "Không có việc gì cả, Việt Việt sẽ chuyên tâm giúp em thêm máu. Nếu thật sự quá tệ, em hồi thành đi. Anh làm xong nhiệm vụ này trước, sau này sẽ dẫn em đi làm theo sau, được không ?"

" Vâng, được ạ." Hứa Nhược Thần nhìn những người trên màn hình, kẹt đến như vậy, chẳng những không thể làm được gì, còn liên lụy tới bọn họ. Nàng cũng không chần chừ nữa, lập tức mở túi click vào bùa hồi thành, trở lại Kim Đài Thành.

Đứng trước cửa hàng của mình, nhìn thấy ánh nắng trời rực rỡ, nàng mới thở phào một tiếng, nói với mọi người trong đội : " Ta bị mắc kẹt, không thể làm nhiệm vụ này tiếp, mọi người cứ làm đi, không cần phải quan tâm tới ta. Ta quay về làm mấy thứ để buôn bán, kiếm ít tiền."

Mọi người cũng đều thấy trạng thái vừa rồi của nàng, kẹt tới mức như vậy, chẳng những bản thân nàng gặp nguy hiểm, mà còn nguy hiểm cho cả đội, đương nhiên bọn họ không sợ bị liên lụy, nhưng cho dù là bất kỳ ai gặp phải tình trạng này, lựa chọn hợp lý nhất đương nhiên là rời khỏi đội hồi thành, cho nên đều hiểu rõ cách làm của nàng.

Công Tử Tiểu Bạch cười nói : " Được, nàng ở trong thành nghỉ ngơi một chút nhé, bọn ta tiếp tục làm nhiệm vụ này, nếu có tài liệu gì rơi ra, sẽ báo Liên Thành đưa cho nàng."

Công Tử Phù Tô và Công Tử Vô Kỵ cùng an ủi nàng, cam đoan sau này chờ lúc nào nàng không mắc kẹt sẽ tiếp tục dẫn nàng vào, nếu như có phương

thức chế tạo hoặc tài liệu gì rơi ra, nhất định sẽ tặng toàn bộ cho nàng.

Hứa Nhược Thần chỉ thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào, mỉm cười gở ra một chữ "Cám ơn."

Lúc này, trên thế giới đột nhiên có người báo động.

Xạ Lam : " Con quái Thao Thiết kinh khủng kia lại vào Kim Thành rồi, mọi người mau mau chạy đi."

Tay Trái nắm Tay Phải : " Tuyến mấy."

Xạ Lam : " Tuyến I. Lại có kẻ khôn khiếp nào đó dẫn con quái biến thái kia vào thành vậy ? Có phải đầu óc bị cửa kẹp hỏng mất rồi không hả ?"

Rất nhiều người đều chạy lên thế giới mạng chửi ầm ĩ.

Hứa Nhược Thần vừa mới để ý thấy trên [thế giới] có gì ồn ã, đã thấy một cái bóng đen xi chậm rãi phủ lên người Nhất Tiểu Hồng Trần. Nàng hơi run lên, vội vàng quay người, chỉ thấy con Boss mới đồ thành cách đây không lâu đang lăm lăm tiến về phía này.

2.

Mặc dù Cố Duệ vẫn đang cùng bạn bè chiến đấu hăng hái ở dưới hạ thành, nhưng ánh mắt vẫn quét tới tin tức trên [thế giới], chạy qua màn hình toàn là những câu chửi mắng, chửi công ty quản lý trò chơi, chửi GM, chửi cái tên khôn khiếp dẫn quái vào thành. Anh không gõ chữ trong đội ngũ nữa, mà trực tiếp hỏi : " Bên chỗ em có an toàn không ?"

" Vẫn được, không có chuyện gì cả. Đánh nhau không được, nhưng chạy trốn thì không khó gì." Hứa Nhược Thần vừa nói, vừa nhanh chóng click chuột, tay phải ấn chặt bàn phím thêm máu, xoay người vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa triệu hồi Thanh Long, mở ra kỹ năng "khien bảo hộ" của sủng vật.

Nàng vừa mới chạy được vài bước, đã thấy dây máu của mình giảm xuống một nửa. Sau khi bị trúng công kích, mục tiêu tự động khóa chặt về phía quái hoặc người chơi công kích mình. Nàng thấy trên màn hình hiện rõ hai chữ Ma Thao đỏ thẫm, lập tức chỉ huy Thanh Long công kích.

Công kích của con rồng này quá cường đại, Boss lập tức bị hấp dẫn, lập tức đuổi theo Nhất Tiểu Hồng Trần.

Đã giữ chặt công kích của quái, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không lùi bước, kỳ thật nàng chỉ cần thu hồi Thanh Long, Ma Thao mất đi mục tiêu tấn công, đương nhiên sẽ chạy đi công kích người chơi khác, bất quá nàng cũng không làm như vậy, mà lựa chọn để cho Thanh Long chạy kèm theo mình, sau đó nhảy lên tọa kỵ Bạch Kỳ Lân, chạy ra phía ngoài thành.

Công kích của con Ma Thao kia là quần công rút máu, tuy rằng mục tiêu công kích chủ yếu là Thanh Long của nàng, nhưng người chơi xung quanh cũng bị dính phải, có điều không bị thương tổn quá như Thanh Long. Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn phải cho sủng vật dùng đại hồng, cũng bởi vì nhiều khi cần chúng đánh quái chính, cho nên nàng cũng không keo kiệt, nói quá lên rằng nàng còn có cảm tình với đám sủng vật này, thường nói giỡn với Khinh Ca Thủy Việt, gọi đám sủng vật đó là con gái của mình, đương nhiên phận làm mẫu thân phải chiều cố kỹ lưỡng cho bọn chúng.

Rất nhiều người chơi cũng giống như các nàng, tự coi sủng vật là con cưng, gọi tắt là BB, để nuôi lớn BB, dưỡng thành cực phẩm, rất nhiều người thất lung buộc bụng, tần tiệm căn cơ, BB càng lớn càng là tâm huyết của chủ nhân, một khi đã dưỡng thành, đều là phần sinh lực tối trung thành của chủ nhân, gánh vác quái, lôi kéo sự chú ý của quái, không một câu oán hận, cung cúc tận tụy cho tới chết mới thôi.

Lúc này đây, trong nháy mắt Thanh Long ăn đại hồng tăng đầy dây máu, hô phong hoán vũ trên không, mà Ma Thao kia có vô địch, căn bản dây máu không thấy giảm xuống chút nào, hùng hùng hổ hổ chạy trên mặt đất. Hai kẻ này cùng đánh nhau say sưa, bất phân thắng bại, chỉ khổ cho những người chơi cấp bậc thấp hoặc chỉ chuyên tâm buôn bán ở Kim Đài Thành. Không bao lâu, chỗ chỗ lại ngổn ngang những thi thể, quả thực là tiếng than dậy đất, trên [thế giới] lại càng đầy những tiếng than khóc.

Thành này quá lớn, Nhất Tiểu Hồng Trần chưa kịp chạy tới cổng thành đã biết mình không trụ nổi, lập tức gọi trong [bang phái] : " Có Ma Giáo cao cấp ở Kim Đài thành không ? Nhanh chóng tổ đội mở vô địch cùng ta." Nói xong nàng chủ động rời khỏi tổ đội, rời khỏi đội ngũ của Công Tử Liên Thành.

Dạo gần đây có không ít người gia nhập Phong Sinh Khởi Thủy, nhưng đại bộ phận đó chỉ là những người chơi chuyên về mảng sinh hoạt, chuyên môn chế tác, buôn bán, không có mấy người chuyên đánh nhau hay PK, giết người. Nhất Tiểu Hồng Trần lên tiếng, mọi người cũng chỉ đành giương mắt nhìn.

Cười Thỏ Truy Rùa Đen : " Lão Đại, ta đang ở bên ngoài. Không làm nhiệm vụ nữa, ta lập tức hồi thành đây. Hiện tại ta sẽ chạy tới mở vô địch tập thể."

Lão Bán Hắc Điểm : " Lão đại, ta giúp tỷ thông báo thế giới vậy."

Một Tay Đưa Tiền Một Tay Giao Hàng : " Đúng đúng, chúng ta cùng kêu gọi trên thế giới đi."

Diêm Bán Cô Bé : " Lão đại, tỷ tỷ thật lợi hại nha, một tiểu Côn Luân mà có thể dẫn Boss, quả thực là chuyện lạ không bao giờ thiếu nha."

Bọn họ còn chưa kịp kêu gọi trên [thế giới], trước mặt Nhất Tiểu Hồng Trần liền xuất hiện tin tức invite tổ đội, nàng chỉ chăm chăm chú ý dây máu của mình cùng với cự ly để chạy ra khỏi thành, căn bản không kịp nhìn liền nhanh chóng chấp nhận. Sau đó, có một người xuất hiện bên cạnh nàng, sử dụng một chiêu Ma Vương Bán Nguyệt, nhanh chóng giúp nàng trở thành vô địch. Sau đó lại có một vị tiểu Tử Trúc tên là Ngọc Cẩn đã chạy tới, mạo hiểm tính mạng tăng thêm máu cho nàng, sau đó bỏ mình trong kỹ năng quần công làm rút máu của quái vật Ma Thao kia.

Lúc này, người của Phong Sinh Khôi Thủy cùng chạy lên [thế giới] kêu gọi : " Lão đại của chúng ta là Nhất Tiểu Hồng Trần đang ở Kim Đài Thành dẫn quái ra khỏi thành, thỉnh các vị Ma Giáo cao cấp tở đội với nàng, bảo hộ cho nàng."

Ngay lập tức, có không ít người xin được nhập đội, Nhất Tiểu Hồng Trần không phải đội trưởng, căn bản không quan tâm tới những thứ đó, chỉ hết sức chăm chú dẫn quái chạy ra ngoài. Bảy Ma Giáo luân phiên mở vô địch, trong chốc lát khiến nàng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cố Duệ lo lắng hỏi nàng : " Em đang dẫn quái sao ?"

" Dạ. Em không kịp làm gì cả, tự nhiên gọi Thanh Long ra, kết quả là giữ chặt tấn công của quái." Hứa Nhược Thần mỉm cười : " Dù sao cũng có BB đánh chính, bây giờ cũng có một đội Ma Vương cùng tở đội, em rất an toàn."

"Vậy thì được rồi, em vẫn phải chú ý tới sự an toàn đi." Cố Duệ mắt vẫn dán chặt vào màn hình, hai tay thao tác linh hoạt, nhưng tâm đã phân ra mất một nửa, quan tâm nói với nàng : " Có chuyện gì lập tức kêu anh, anh sẽ tới ngay."

"Vâng." Hứa Nhược Thần cười vui vẻ, nhanh chóng chạy ra khỏi thành, chạy tới bãi cỏ xanh mênh mông xa xa bên ngoài thành, lúc này mới nói trong [đội ngũ] : " Ta thu BB, mọi người cùng giải tán nhé."

Mấy người nhanh chóng tứ tán, Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức thu hồi Thanh Long, quay đầu chạy như bay. Con quái kia mất đi mục tiêu, đứng ngơ ngẩn ở chỗ này hồi lâu, cuối cùng mới bỏ đi. Hướng đi của nó không phải Kim Đài Thành, chắc là quay lại vị trí ban đầu. Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới nhẹ nhàng thở phào, dừng lại quay đầu đánh giá xung quanh, phân rõ phương hướng để có thể về thành.

Cho tới lúc này, nàng mới phát hiện, trong đội vẫn còn một người thủy chung vẫn đi ở phía sau nàng, Phó Bang Chủ Kiếm Tẩu Thiên Phong của Huy Hoàng Vương Triều.

Cấp bậc của hắn lại tiếp tục cao hơn xưa rất nhiều, trang bị cũng toàn đồ tốt nhất, máu nhiều, phòng cao công kích kinh khủng, có thể coi như một nhân vật "*Một người giữ quan ải, vạn người không thể đi qua*", hình tượng nhân vật nữ vốn nhỏ hơn nhân vật nam rất nhiều, mà một Côn Luân mặc trường bào phiêu dật đứng cạnh một Ma Giáo khôi giáp nặng nề, trông lại càng nhỏ bé, đương nhiên Ma Giáo lại càng thêm uy phong. Trên mặt đất cỏ mọc xanh mơn mẫm, mấy con thỏ con trắng như tuyết gọi nhau í ới, gà con vịt con cừu con cũng chạy tới chạy lui, bề ngoài đều nhỏ nhắn dễ thương, vô cùng khả ái, hai người cứ yên lặng đứng đối diện nhau như thế, trong mắt người khác, lại thật hài hòa.

Là đội trưởng, Kiếm Tẩu Thiên Phong lập tức đá sáu người vừa rời ra khỏi đội ngũ, sau đó mới thốt lên trong [đội ngũ] : " Gần đây nàng có khỏe không ?"

"Được." Nhất Tiểu Hồng Trần bình tĩnh đáp một cách hòa nhã : " Vừa rồi cảm ơn người."

Nếu hắn đã là đội trưởng, thì đúng là người chủ động tở đội nàng ngay từ đầu, hơn nữa thêm trạng thái vô địch cho nàng đúng lúc đương nhiên chính là hắn, Nhất Tiểu Hồng Trần ân oán phân minh, cho nên nàng mới cảm ơn hắn.

Kiếm Tẩu Thiên Phong vẫn trầm mặc hồi lâu, Nhất Tiểu Hồng Trần đang muốn cáo từ rời khỏi đội, đột nhiên thấy có mấy người chạy lại, đồng thời tấn công hắn.

Kiếm Tẩu Thiên Phong vốn là một kẻ thân trải trăm trận, vừa rồi hơi xuất thần một chút, bây giờ vừa trúng công kích lập tức mở vô địch theo bản năng, nhanh chóng đánh trả.

Nhất Tiểu Hồng Trần chạy đi vài bước, nói mấy câu trong [đội ngũ] : " Người bận rộn, ta hồi thành trước." Sau đó ly khai đội ngũ.

Chạy ra xa một chút, nàng đã có thể nhìn cuộc chiến một cách toàn diện. Vây công Kiếm Tẩu Thiên Phong chủ yếu là người Khai Hoàn Hào Môn và người thuộc bang hữu Trường Kiếm Anh Hùng Hội, Đọa Lạc Thiên Sứ Tổng Minh, và một số người vừa rồi bị thủ vệ ngược đãi ở cửa hạ thành : Thạch Đầu Ký, Mèo Caffe, Thiên Nhai và người đuổi theo để cứu người là Anh Lạc Lưu Tô. Nhất thời bóng đao ánh kiếm, sấm sét vang dội, lửa đốt bằng đồng, trắng rơi sao rụng, vô cùng náo nhiệt. Kiếm Tẩu Thiên Phong đơn thân độc mã kịch chiến với bao nhiêu người, mà nhìn qua cũng không chút hạ phong.

Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy không tiện bàng quan, liền quay đầu đi vào thành, đi chỉnh lý cửa hàng của mình.

Kiếm Tẩu Thiên Phong chống đỡ một lúc, bang chủ phu nhân Huy Hoàng Vương Triều là Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc cười phượng hoàng bay qua, thấy rõ tình thế liền lập tức nhảy từ trên không trung xuống, thừa dịp bọn họ chưa kịp chuẩn bị, ném một kỹ năng ngũ tập thể xuống, làm cả đoàn người lập tức bị ngũ trụ. Kiếm Tẩu Thiên Phong giờ tay chém xuống, lần lượt giết sạch những người xung quanh.

Người Khai Hoàn Hào Môn và bạn hữu vừa mới ngã xuống, hàng loạt viện quân đã chạy tới, thầy thuốc phục sinh người nằm chết trên mặt đất, Tiêu Dao và Ma Giáo lập tức xông lên tấn công Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc và Kiếm Tẩu Thiên Phong. Ngay sau đó, người thuộc Huy Hoàng Vương Triều và bạn hữu cũng nhao nhao chạy tới gia nhập cuộc chiến.

Chỉ một lát mọi sự đã thay đổi, bên ngoài Kim Đài Thành lại bắt đầu xảy ra kịch chiến.

3.

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa quay lại trong thành liền bắt tay vào làm mấy đơn đặt hàng liền, chủ yếu là mấy trăm bộ bạch trang do mấy vị đại sư tinh luyện

đặt hàng, khi thành phẩm rất dễ bán. Mấy món đồ này ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh, bình thường nàng cũng không cự tuyệt, đương nhiên, nếu như yêu cầu của đối phương quá đáng quá, thì nàng cũng không tiếp nhận. Nhớ lại năm đó, lúc nàng vừa mới bắt đầu buôn bán, có những kẻ chẳng những bắt nàng phải giao hàng hóa tận nơi, lúc nào kêu cũng phải có mặt, còn có lúc phải PK với đối phương vài lần, nếu như đối phương thua còn dây dưa không ngừng, cho tới khi thắng mới chịu bỏ qua, về sau nàng thường giả bộ đánh bừa hai ba chiêu, cũng không thêm bất kỳ trạng thái nào, để cho đối phương thắng nhanh chóng, sau đó giao dịch, phiền toái như vậy, mà lợi nhuận cũng chỉ được mấy đồng. Nghĩ lại giai đoạn khổ sở lúc ban đầu ấy, lại nhìn lại ngày hôm nay cửa hàng đã đứng đầu trong bảng xếp hạng, nhất là nàng tuyệt đối không bỏ thêm một đồng một hào tiền thật, tự phấn đấu cho tới địa vị hiện tại, cũng đủ để tiêu ngạo giang hồ.

Giao hàng hóa xong, tán phét với mấy vị bằng hữu chuyên bán những trang bị tinh luyện mấy câu, nàng bắt đầu nghiên cứu chế tạo ra một số trang sức và quần áo mới mà không cần phối phương** của hệ thống.

Vốn nàng đã thu mua các loại tài liệu từ rất lâu rồi, rất nhiều người chơi biết tới nàng, ngoại trừ việc bán cho nàng một số loại nguyên vật liệu thường dùng, nếu lúc đánh quái thu được những thứ kỳ quái không ghi rõ công dụng, cũng thường bán cho nàng. Tuy rằng nàng không biết mấy thứ đó có tác dụng gì, nhưng vẫn mua, dù sao cũng không đắt, mua về vứt trong kho hàng cũng được, vạn nhất có loại quái cao cấp, Boss gì đó tự động rơi ra phối phương, không chừng mấy thứ này cũng có tác dụng. Nàng có tới nửa kho hàng chứa những vật phẩm bất minh, lúc này mới lôi ra toàn bộ, cũng như ngồi xếp gỗ, hiện tại đã biết qua những phối phương cơ sở hoặc một số những thứ tương tự, trong quá khứ thực ra không có quần áo hoặc đồ trang sức tương tự thế này. Những thứ này đó quả thật chỉ đơn giản là đồ trang sức, không có thêm bất kỳ thuộc tính nào, nhưng cũng làm người ta rất kinh hi rồi.

Hứa Nhược Thần không kiềm nén được hưng phấn, một mặt vừa tiếp tục làm thêm một số thứ, một mặt vừa hỏi Cố Duệ : " Đội ngũ đã đầy người chưa anh ? "

" Chưa." Cố Duệ đáp, sau đó nói trong [đội ngũ] : " Thêm Hồng Trần đi."

Hứa Nhược Thần vừa nghe anh trả lời xong, trên màn hình đã xuất hiện lời mời cùng tổ đội, liền mỉm cười lập tức gia nhập đội ngũ, sau đó lại giờ ra những món đồ vừa làm được cho mọi người trong đó cùng xem.

" A a a a, ta muốn quần áo mới." Đào Tử Yêu Yêu vừa nói xong, dây máu vừa còn một chút lập tức cạn sạch, ngã luôn.

Lúc này Ma Hồn Quỷ Cơ cũng hưng phấn nói : " Ta muốn cái khăn che mặt tơ vàng kia." Sau đó cũng chết luôn.

Khinh Ca Thủy Việt cũng chết theo, nằm trên mặt đất nói liên tục : " Đây là mấy thứ mới à, trước kia không thấy bao giờ, đúng là không cần dùng phối phương mà vẫn làm được sao ? Chính cậu tự chế tác ra sao ? "

Nhất Tiểu Hồng Trần cười vui vẻ trong [Đội ngũ] : " Đúng vậy, trước đây mình mua quá nhiều những thứ kỳ kỳ cô quái, cũng không biết có tác dụng gì không, bây giờ mới lấy ra dùng thử xem có thể làm được những gì."

"Đẹp quá, thực là đẹp." Căn bản Đào Tử Yêu Yêu cũng chẳng thêm quan tâm mình đã chết trong khi lao công của mình cũng chỉ còn lại có chút máu, chỉ nằm nhìn thêm thường mấy thứ y phục kia.

"Đúng vậy, quá đẹp." Hai mắt Ma Hồn Quỷ Cơ sáng lấp lánh : " Mấy đôi bông tai kia ta cũng muốn, lại còn đôi nhẫn kia nữa, a a a a, trước giờ chưa bao giờ thấy nha."

Ma Hồn Quỷ Cơ chết, trong đội ngũ chỉ còn một Ma Giáo là Công Tử Vô Kỵ, thời gian vô địch cả đội không đủ, Đào Tử Yêu Yêu và Khinh Ca Thủy Việt cũng chết, Công Tử Phù Tô cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Anh ráng chịu công kích của quái, nhanh chóng phục sinh ba người đang nằm trên mặt đất, có điều căn bản ba nàng không chút chú ý, chỉ tiếp tục nằm trên mặt đất với vẻ cực kỳ mỹ lệ, hăm hăm hờ hờ bàn luận tiếp về mấy thứ đồ trang bị và quần áo mới.

Cho tới lúc các nàng đang hăm hờ thảo luận tới việc nam giới mang trên mình đồ trang sức rồng xanh dùng quần áo màu trắng hay nhuộm sang màu xanh đẹp hơn, Công Tử Phù Tô đã ngã xuống, sau đó Công Tử Tiểu Bạch cũng chết, Công Tử Liên Thành và Công Tử Vô Kỵ có thời gian vô địch dài hơn một chút, lượng máu cũng nhiều hơn Tử Trúc và Côn Luân rất nhiều, nên vẫn tiếp tục chống chọi trong đau khổ, có điều cũng nguy trong sớm tối. Hai đội người khác lúc này cũng đang bị quái chà đạp, hết lần này tới lần khác, không ngừng chết đi sống lại, căn bản không thể thoát thân để chạy tới trợ giúp.

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới chú ý tới tình huống đội ngũ của bọn họ, không kiềm nổi a lên một tiếng : " Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đã ảnh hưởng tới mọi người."

Ba người con gái đang nằm lăn dưới đất lúc này mới kịp phản ứng, cũng bởi vì Công Tử Phù Tô đã phục sinh các nàng, cho nên chỉ cần click "Tiếp tục phục sinh". Ma Hồn Quỷ Cơ chưa kịp đứng dậy đã nhanh chóng ra chiều Ma Vương Bán Nguyên nhanh chóng ổn định cục diện, Đào Tử Yêu Yêu lập tức mở pháp trận, Khinh Ca Thủy Việt nhanh chóng phục sinh Công Tử Phù Tô và Công Tử Tiểu Bạch. Công Tử Phù Tô lập tức thêm trạng thái có lợi cho mọi người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bốn vị nam sĩ trong đội ngũ cũng không biết phải nói sao, có điều đây toàn là những người con gái mà huynh đệ mình yêu thích nên cũng bao dung. Cho dù tới tình trạng xấu nhất là diệt cả đoàn đi chẳng nữa, cũng chẳng phải có vấn đề gì lớn lắm. Trong đội ngũ chột bảo tri tình trạng yên tĩnh hiếm thấy, bốn vị công tử không nói câu nào, thật ra cũng không biết nói gì cho phải, cuối cùng không để ý tới những chuyện bên ngoài nữa, một lòng một dạ cắm đầu vào đánh Boss.

Nhất Tiểu Hồng Trần khê thè lưỡi, nói trong [đội ngũ] : " Không quấy rầy mọi người nữa, đợi khi nào mọi người về sẽ lại mang ra cho các nàng xem."

Ba người con gái kia ngửa ngáy trong lòng, có điều cũng hiểu rõ cân nhắc lợi hại. Nếu bọn họ không chuyên tâm, chẳng những cả đoàn này của mình bị

diệt, mà hai đoàn người khác đi theo cũng không thể thoát khỏi.

Nhất Tiểu Hồng Trần rời khỏi đội ngũ, chuyên tâm làm mấy đồ buôn bán. Nàng treo mấy bộ y phục và đồ trang sức mới làm được trong cửa hàng, lại đưa ra một cái giá tương đối dọa người, dù sao đây cũng là sản phẩm mới, không có giá cả thị trường tham khảo. Bình thường lúc nàng chơi trò chơi sẽ giảm âm thanh tới mức thấp nhất, bởi vậy hiện giờ trong phòng rất yên tĩnh, nàng thuận tay mở nhạc, vừa nghe nhạc vừa trốn trong điểm làm mấy thứ.

Bản "Thần thoại " do Tôn Nam và Hàn Hồng hợp xướng cùng vang lên nhẹ nhàng :

"Ngày nào trong mộng gặp nhau

Bao năm thiếp đợi hay đâu gặp rồi

Lệ kia dấu ngậm đất trời.

Bên nhau mãi mãi một đời không tan

Cho dầu lẻ bóng đơn thân

Những lời thiếp hứa trọn phần không quên

Gặp nhau chẳng lạ mà quen

Yêu thương chẳng mấy mà nhen lửa hồng

Trần ai dấu bể trùng trùng

Hay đâu tình ấy mặn nồng không phai

Thủy triều đầu đập hôm mai

Chân tình vĩnh kết chẳng ai thẹn lòng

Dẫu rằng lối ấy trập trùng

*Nắm tay vĩnh viễn tuyệt không chia lìa**

Những âm thanh du dương uyển chuyển được hai ngôi sao ca nhạc nổi tiếng biểu diễn tinh tế, làm người ta cảm động tới mức rơi lệ, giây phút này đây lọt vào tai, lại mang theo một cảm xúc khác, kéo dài vui sướng trong khung cảnh an bình đơn sơ.

Nhất Tiểu Hồng Trần làm liên tục một đồng thứ, ngừng tay thở một hơi, mới phát hiện ra những đồ trang sức kia bán được không ít, y phục cũng bán được một bộ, thu nhập khá ổn. Nàng rất vui mừng, liền bổ sung thêm hàng hóa, sau đó nhìn đồng hồ báo thức ở góc bên phải màn hình máy tính, liền chạy tới Tiên giới, tìm một chỗ yên lặng treo máy, sau đó thả laptop lên giường, đứng dậy.

"Em ra ngoài xem một chút, sẽ quay về ngay." Nàng khe khẽ nói với người đang ngồi trước máy vi tính.

Cố Duệ ngừng tay, quay đầu nhìn nàng, ôn hòa cười nói : " Để anh đưa em đi."

"Không phải anh đang làm nhiệm vụ sao ?" Hứa Nhượng Thần có phần kinh ngạc.

Cố Duệ có vẻ không còn lời gì để nói hơi nhún vai : " Nhiệm vụ này quá khô hạn, đánh một lúc, không thấy Boss đâu nữa."

Hứa Nhượng Thần cũng thấy ngạc nhiên, rất tự nhiên tiến lại gần màn hình vi tính của anh, xem xét cảnh tượng trên máy vi tính.

Khung cảnh nơi này vẫn bao trùm trong bầu không khí âm đạm, thỉnh thoảng lại có huyết sắc phốt qua, nhìn từ trên xuống chỉ thấy đây là một thành phố rất rộng lớn đầy khí thế, có điều lúc xuống tới nơi, mới phát hiện ra nơi này hoang phế đã lâu, tường long ra thành từng mảng, những khung cửa sổ tro trọi không còn cánh cửa, có nơi phòng ốc đã sụp từ bao giờ, mấy người Công Tử Liên Thành không còn ở cái chỗ vừa nhảy xuống vừa nãy, hiển nhiên là đã chạy quá chỗ đó khá xa.

Chung quanh cũng vẫn có những quái đầu rồng, nhưng đều là tiểu quái, mấy người bọn họ cũng chỉ đứng im rảnh rỗi ở nơi đó, mỗi khi có quái xuất hiện lập tức có người xông ra chém, lực công kích của bọn họ rất mạnh, chỉ hai ba chiêu đã chém chết quái, nếu dùng bạo kích thì nhất kích tất sát, sau đó lại thành thói đứng đợi.

Thỉnh thoảng có mấy người khẽ nói trong [đội ngũ]

Công Tử Vô Kị vừa gõ mõ vừa lầm bầm : " Boss ơi Boss à, đừng cố trốn làm gì, đại gia đã nhìn trúng ngươi rồi, mau mau ra đây cho đại gia đùa bỡn một tẹo."

Khinh Ca Thủy Việt gơ ba cây hương bấc khói nghi ngút lên vái tứ phương : " Đồng chí Boss ơi, mau mau xuất hiện đi, chết sớm đầu thai sớm, chết sớm

thăng thiên sớm. A đi đả phạt."

Hứa Nhược Thần không nhịn nổi bật cười : " Sao lại thành như vậy ?"

" Không biết có chuyện gì nữa, vừa mới đánh được một chút, đã thấy Boss biến mất tăm mất tích" Cố Duệ cũng cười : " Bọn anh đã tìm lòng vòng chung quanh mấy lần rồi mà không thấy, đành phải quay trở lại chỗ này chờ, xem Boss có xuất hiện lại không. Đây là quái thuộc nhiệm vụ, cũng không phải những loại Boss tùy tiện xuất hiện, chắc sẽ phải xuất hiện lần nữa."

Lúc này, trong [bang phái] Khải Hoàn Hào Môn cũng có người lên tiếng.

Hạ Tuyết Băng Sơ : " Lão đại, bọn khốn khiến Huy Hoàng đang chạy tới đây. Các huynh tỷ cứ làm nhiệm vụ đi nhé, bọn ta qua đó chặn lại."

Công Tử Vô Kỵ đang nhàm chán quá mức, lúc này liền nhảy dựng lên : " Ta đi."

Công Tử Liên Thành cũng lập tức nói ở trong đội : " Ta cũng đi."

Công Tử Phù Tô liền nói tiếp : " Ta quyết theo các người đến cùng"

Công Tử Tiểu Bạch liền thảo luận tại [bang phái] : " Hạ Tuyết, các người đừng đi, để mấy người Vô Kỵ qua đó chặn lại. Các người ở lại đây cùng chém quái với bọn ta, dù sao hoàn thành nhiệm vụ là bọn ta hay bọn người cũng không vấn đề gì cả."

Hạ Tuyết Băng Sơ còn chưa kịp đáp lời, Muội Muội Chuột Kho Thóc đã cảm động tới mức lệ chảy ròng ròng như mấy sợi nỳ : " Cảm ơn lão đại, cảm ơn Nhị Ca, Tam Ca, Tứ Ca"

Công Tử Tiểu Bạch chỉ cười cười, cũng không nói chuyện tiếp, lại tiếp tục vừa đánh quái vừa chờ Boss.

Hứa Nhược Thần liền né ra một chút để khỏi ảnh hưởng tới thao tác của anh, nhìn thấy thân ảnh của Công Tử Liên Thành nhanh chóng xoay người trên màn hình, sử dụng thân pháp Phù Quang Lược Ảnh vội vàng chạy về phía trước, trong lòng nằng hơi nhộn nhạo một chút, liền nói ; " Em tới phòng bếp xem thử một chút, một lát sẽ quay lại"

" Được." Cố Duệ gật đầu, đột nhiên dừng lại tăng thêm các trạng thái cho mình.

Phía trước bọn họ, Bang chủ Huy Hoàng Vương Triều là Diệt Thiên Tru Ma cùng với Phó Bang chủ cũ mà hiện tại đã thăng lên trưởng lão là Cuồng Chiến Thí Thần xuất hiện. Công Tử Vô Kỵ lập tức sử một chiêu Ma Vương Bản Nguyên, Công Tử Phù Tô mở pháp trận, Công Tử Liên Thành như một vì sao rơi nhanh chóng bay vút qua đó.

** Phóng dịch*

*** Phối phương : phương thức chế tạo/kết hợp nguyên vật liệu*

4.

Lúc này đã tới giữa trưa, hai đầu bếp chính trong phòng bếp đang bận rộn làm thức ăn, nấu cơm. Thấy Hứa Nhược Thần đi vào, bọn họ tay vẫn không ngừng, cùng quay đầu lại cười chào nằng.

Hứa Nhược Thần vui vẻ tới gần bếp, nhìn đồ ăn họ đang nấu, khen : "Thơm quá"

Hai vị đầu bếp gương mặt rạng ngời, cực kỳ sung sướng, sau đó nói với vẻ quan tâm : "Hứa quản lý, chỗ này đầy nhọ nôi, đừng để dính vào người. Bữa trưa sắp xong rồi, cô cứ đi ra đi, có gì chúng tôi sẽ gọi cô."

Ba vị đồng sự và tài xế đều ở lại công trường không về ăn trưa, vì thế chỗ này chỉ còn nằng và vị khách nhân kia, bởi vậy mấy người đầu bếp cũng không làm nhiều đồ ăn lắm, cho nên chỉ một lát đã xong. Hứa Nhược Thần gật gật đầu, nói mấy chữ "phiền mọi người", sau đó nhanh chóng đi ra.

Mặt trời lặn trong mây, trời hơi âm u, gió từ trên núi thổi xuống, mang theo không khí mát mẻ của mùa thu, giống như cảm giác đắm mình trong nước, sạch sẽ mà sáng khoái. Hứa Nhược Thần đứng hồi lâu, để gió thổi tạt vào mặt, tinh thần vô cùng thoải mái, rồi mới lên lầu về phòng.

Nằng đứng sau lưng Cố Duệ, nhìn vào màn hình máy tính, thấy tình hình chiến đấu vẫn tiếp tục. Quái bên cạnh đã sớm bị trận chiến giết sạch, xuất hiện là chết, không có cả cơ hội hoàn thù lấy một chiêu.

Công Tử Liên Thành và Công Tử Vô Kỵ đã giết hết ba thầy thuốc của bọn họ, mà Công Tử Phù Tô vẫn đứng hiên ngang ở đó, bởi vậy bên họ chiếm ưu thế tuyệt đối. Lúc đánh nhau, đầu tiên phải giết thầy thuốc, đó là chân lý không cần bàn cãi của Game online, không cần biết lúc bình thường nam Ma Giáo, nam Tiêu Dao, nam Côn Luân có phong độ bao nhiêu, yêu thương chiều chuộng nhường nhịn nữ y tá muội muội bao nhiêu, cũng bắt quân nữ Ma Giáo, nữ Tiêu Dao, nữ Côn Luân bình thường có tao nhã bao nhiêu, có che chở biết bao nhiêu đối với những vị Từ Trúc ca ca, chỉ cần gặp nhau trên mặt trận PK, bình thường không chút do dự lập tức giết ngay thầy thuốc, nếu như Từ Trúc bị giết quay về thành phục sinh sau đó vội vàng quay trở lại tham chiến, càng có nhiều người ngăn cản bọn họ trên đường đi, gặp lần nào giết lần đấy, không chút nương tay. Công Tử Phù Tô cũng trải qua bao nhiêu gian nan sinh tử mới có thể tới luyện nên địa vị thần y như hiện tại, cộng thêm đôi giày được tinh luyện tới mức 11 khiến dung lượng dây máu của

anh nhiều như chiến sĩ, lại thêm một cây trượng Long Tượng Bàn Nhược tinh luyện cấp 10 có công kích cực cao, bạo kích biến thái, nếu không thể một kích giết chết anh ngay lập tức, thì cũng chẳng có người nào giết được anh, hơn phân nửa là chịu cái kết cực bị anh hành hạ cho tới chết.

Diệt Thiên Tru Ma của Huy Hoàng Vương Triều là một Ma Giáo cấp cao, trang bị kém hơn một chút so với Công Tử Vô Kỵ, nhưng thao tác không tệ, tính ra lực lượng khá tương quan với bọn họ. Cuồng Chiến Thí Thần là Tiên Tiêu Dao cấp cao, nhưng pháp bảo và thao tác không bì được với Công Tử Liên Thành, lúc đánh nhau với người khác thì hiên ngang hùng hồn, gặp phải Công Tử Liên Thành chưa giành được nổi một trận thắng. Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc trang bị và thao tác cũng tương đương với Công Tử Phù Tô, có điều lúc này đang sát cánh cùng Kiếm Tẩu Thiên Phong ở bên ngoài Kim Đài Thành, mấy thầy thuốc hiện tại trong đội tuy cũng tính là cao thủ, nhưng kém xa so với mấy vị công tử. Sau khi thầy thuốc chết, không có người phục sinh, chỉ đành lựa chọn hồi thành, trực tiếp quay trở lại thành chủ Ma Vực, muốn quay trở lại cũng phải mất một quãng thời gian dài, hơn nữa hai thủ vệ canh cửa cực kỳ biến thái, nếu không có Ma Giáo che chở, thầy thuốc khó mà quay trở lại được.

Thời gian đánh nhau của hai bên cũng không quá dài, sau khi ba thầy thuốc bị giết xong, bọn họ biết rõ không thể cứu vãn, đã nhanh chóng thoát ly chiến trường.

Hứa Nhược Thần thấy bọn họ thi triển khinh công chạy vội về bốn phía, mấy người Công Tử Vô Kỵ cũng không đuổi theo, xoay người quay về lại chỗ Công Tử Tiểu Bạch, tiếp tục làm nhiệm vụ.

Cái Boss kia lại xuất hiện, cái đầu nhỏ một cách kỳ lạ, bị một đám người vây quanh cuồng ầu, giống như bị chôn ở giữa đám người. Cố Duệ cố gắng click mấy lần mà không chạm tới được, đành phải click vào Công Tử Tiểu Bạch, lựa chọn phương thức hỗ trợ công kích, lúc này mới có thể tấn công lên con quái này

Hứa Nhược Thần cũng thực sự ngạc nhiên : " Lần đầu tiên em thấy một Boss nhỏ như vậy đấy"

Cố Duệ cũng cười : " Đúng vậy, trước giờ anh cũng chưa thấy qua"

Tên con quái này màu đỏ thẫm, Hứa Nhược Thần dí sát mắt vào mới có thể nhìn rõ tên nó. Mô điều hâu, đầu rồng đuôi cá miệng ngoác, hai chân dài nhỏ, bộ dạng yếu điệu như gió thổi bay, chỉ biết dùng mỗi kỹ năng quần công Thủy Mạn Kim Sơn, mỗi lần một lần đều làm mọi người rớt máu tới 1 000, trang bị kém lại rớt tới 5 000, kỹ thuật kém cỏi, không kịp uống được tăng máu, tắt chết ngay lập tức.

Mọi người lập tức thả súng vật, dùng toàn kỹ năng dồn sức tấn công, nhìn thấy dây máu của con quái chỉ còn lại một phần ba, thắng lợi trong tầm tay, lại đột nhiên tiêu thất. Những kỹ năng cùng tập trung vào chỗ con Boss đứng vừa nãy, nổ bùng ra những chùm sáng chói mắt, sau đó lần lượt tiêu thất. Nhất thời, ngà tư đường âm u càng thêm hôn ám, những mảnh tường đỏ nát càng thêm tiêu điều, mọi người đứng nhìn nhau ngơ ngác, phảng phất như đã mất hết ánh sáng của ngày xưa cũ, dường như kim quang của tọa kỵ và những trang bị hoa lệ cũng đồng thời biến mất, cả đám người biến thành những cái bóng xám xịt.

Khoảnh khắc yên tĩnh trôi qua, Công Tử Vô Kỵ rú lên : " Mẹ nó chứ, đây rõ ràng là lỗi hệ thống."

Ma Hồn Quý Cơ cũng nổi giận đùng đùng : " Rốt cuộc là kẻ nào muốn trên chộc kẻ nào đây ?"

Khinh Ca Thủy Việt giơ tay áo lên lau mồ hôi : " Chẳng lẽ công ty quản lý trò chơi có tình đùa giỡn với bọn ta."

Những người khác đều không còn gì để nói.

Hứa Nhược Thần không nhịn nổi, suýt chút nữa thì phá lên cười, liền nói với giọng chọc ghẹo : "Nhất định là tại mọi người cậy mạnh, quái này chịu không nổi, đành phải bỏ chạy trời chết. Lần sau mọi người nên dịu dàng hơn, để cho nó thả lỏng, sau đó mới từ từ tấn công nó."

Cố Duệ nghe thấy thế thì giật mình, lập tức đề nghị trong [đội ngũ] : " Chờ Boss xuất hiện lại, chúng ta không dùng kỹ năng nữa, chỉ đánh suông, thử xem có được không ?"

" Được." Dù sao mọi người cũng không còn cách nào khác, chữa ngựa chết thành ngựa sống, nên cũng không phản đối đề nghị của anh.

Lúc này, lại có người cảm giận chạy lên thế giới nói : " GM có ai ở đây không ? Cái con rắn hai chân đuôi cá của son trại nhà các người năm lần bảy lượt bỏ làm, còn lại đều đến muộn về sớm, không tuân thủ kỷ luật, không có nổi một chút cái gọi là tinh thần chuyên nghiệp, các người có nên trừ bớt tiền lương của nó hay không ?"

" Đúng rồi đúng rồi, thế này không phải muốn đùa giỡn người khác sao ?" Lập tức đã có người nói theo : " Rốt cuộc là kẻ biến thái nào vậy ? Mấy cái bao cò của công ty quản lý trò chơi còn biến thái hơn cả Boss."

Hiện nay có mười tuyến, tương đương với việc có mười tổ đang làm nhiệm vụ này, bây giờ xem ra, những tuyến khác cũng gặp phải tình huống như vậy, con quái này vô duyên vô cớ biến mất, làm người khác phải nuốt giận.

Công tử Vô Kỵ cũng đang định chạy lên [thế giới] mắng GM, thì đám quái mới bị bọn họ dùng kỹ năng quần công giết sạch lại lục tục kéo ra. Bọn họ đành nuốt giận vào lòng, không thèm lên [thế giới] nữa, cùng xông lên chém giết, vừa chém quái vừa tiếp tục xả giận trong [đội ngũ], những thứ rơi ra đầy đất cũng chẳng có người nào thèm quan tâm nhặt lên.

Nhất thời, Hứa Nhược Thần xót xa vô cùng : " Đúng là phá gia chi tử, đồng tài liệu đó toàn đồ quý mà."

Cố Duệ không nhịn được cười, chạy qua nhặt những thứ trên mặt đất lên. Bình thường anh chỉ quan tâm tới việc giết quái, lược trận, giết người, trước giờ

không bao giờ nhặt cái gì cả, sau này nếu tổng kết lại chia phần, thì anh cầm, nếu không chia, anh cũng chẳng bao giờ hỏi tới, lúc này tự nhiên lại cố tình hạ mình đi nhặt mấy thứ kia, đương nhiên ai nấy đều biết là vì Nhất Tiểu Hồng Trần, nhất thời chữa về anh bằng những con mắt quý dị gian manh. Anh coi như không thấy, không thèm làm bất kỳ động tác gì để đáp lại.

Hứa Nhược Thần rất vui vẻ, mỉm cười hỏi anh : " Tới giờ cơm trưa rồi, anh đói bụng chưa ?"

" Chờ đánh xong Boss này đi đã." Cố Duệ tỏ vẻ thương lượng, tiếng nói rất nhẹ nhàng.

"Vâng" Hứa Nhược Thần mỉm cười : " Người ở phòng bếp cũng không muốn ngồi ăn chung với nhân viên quản lý bọn em, cảm thấy không được tự nhiên, vẫn ngồi riêng một bàn, mà những người ở công trường không về, bữa trưa chỉ có hai bọn mình, cho nên cũng không cần gấp gáp, muộn một chút cũng không sao cả."

Cố Duệ thăm mừng rỡ, vui vẻ gật đầu : " Vậy thì tốt quá, anh vốn nghĩ nếu làm em trễ giờ cơm, thì đành mời khách lên trần ăn thôi."

Hứa Nhược Thần bật cười : " Trên trần chẳng có nhà nào nấu ăn ngon bằng đầu bếp của mình. Bình thường bọn em cũng không thích ra bên ngoài ăn, ăn ngon quen thói rồi."

"Vậy thì tốt quá." Cố Duệ rất vui vẻ : " Giám đốc của bên em cũng thật có tình người, đúng là người có thể làm nên việc lớn."

Trong lúc đang nói chuyện, con quái mô điều hâu lại xuất hiện, dáng người phiêu phiêu lượn tới lượn lui. Lần này mọi người đều cố gắng kiềm nén cho thật nhẹ nhàng, dè dặt nương tay, chỉ dùng đao kiếm chém suông, thầy thuốc cũng chỉ cầm gậy gõ đánh loạn, không ai dám dùng kỹ năng, sủng vật cũng thu lại. So với những lần công kích trước đó, lần này quả thật là giờ cao đánh khề. Con Boss kia lập tức không khách khí, lại có phần cậy sủng sinh kiêu, liên tiếp dùng những kỹ năng quần công trong phạm vi lớn, không phải sóng gió ngập trời, cũng là bão cát cuộn cuộn. Bọn họ đành phải hết sức cố gắng, thầy thuốc luân phiên thêm máu cho cả đoàn, Ma Giáo luân phiên mở vô địch, mới có thể đảm bảo mọi người không bị chết.

Tuy rằng đánh với cảm giác rất khó chịu, nhưng thuộc tính công kích của mỗi người đều rất cao, cho dù chỉ chém suông cũng tới mấy nghìn đơn vị, riêng Công Tử Liên Thành và Công Tử Vô Kỵ, mỗi lần bạo kích tổn thương tới con số hàng vạn, dây máu của quái mô điều hâu kia từ từ giảm xuống, cho tới lúc chỉ còn một phần ba, mọi người hết thảy đều lo lắng, gần như không dám thở mạnh, đội ngũ hoàn toàn yên tĩnh. May mắn con quái cũng không biến mất, dây máu vẫn tiếp tục giảm xuống, làm cho mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc, dây máu cạn sạch, mô điều hâu hét lên một tiếng, ngã nhào xuống đất, nổ tung, bắn ra mấy thứ đồ lóc ra tia sáng lấp lánh.

Mọi người đều hiểu quy củ, không có người nào chạy lên nhặt, Công Tử Tiểu Bạch liền đi tới nhặt lên, sau đó giờ cho mọi người trong đội ngũ cùng xem, đều là những viên đá dùng khám tăng thuộc tính cho trang bị, cũng toàn những thứ cực phẩm khó lắm mới được.

Công Tử Vô Kỵ ngửa mặt lên trời cười lớn : " Há há há há."

Ma Hồn Quý Cơ cũng sung sướng đầm liên tục lên mặt đất : " Ha ha ha ha"

Đào Tử Yêu Yêu cũng rất đắc ý : " A a a a a"

Khinh Ca Thủy Việt cũng rất tán thưởng : " Con boss này cũng thực béo nha."

Công Tử Tiểu Bạch lau mồ hôi : " Xuất hiện thì yếu điệu ổng ẹo như vậy, lại phải có người lừa dối dành mới chịu chết, đúng là người bôi mờ mà."

Công Tử Phù Tô cười hớn hờ : " Chúng ta đi giao nhiệm vụ thôi."

Công Tử Tiểu Bạch PM cho hai đội trưởng còn lại, dặn họ chỉ được chém suông, không được dùng kỹ năng, sau đó mới dẫn cả đoàn người chạy về phía trước.

Chỉ một lát sau, họ đã thấy một cái sân khấu nhỏ, leo lên những bậc cầu thang, lại thấy một cái đình nhỏ nhắn tinh xảo, rất có phong vị của mấy điển cổ Trung Quốc, giống như vừa mới xây dựng lên xong, chưa kịp bị thời gian xói mòn tác động, đèn đuốc sáng trưng. Nơi này giống một cái an toàn khu nhỏ, bọn họ vừa chạy lên tới sân khấu, đám quái đuổi theo bọn họ đã dừng bước, quay đầu chạy về vị trí cũ. Bọn họ vừa đi vào trong đình, đã thấy có một NPC đứng ở đó, chính là vị sứ giả thủ hộ Long Cốc mà họ cần giao nhiệm vụ.

Mọi người cùng chạy lên giao nhiệm vụ, Cố Duệ cũng click vào NPC kia, xem hắn nói cái gì.

Vị chiến sĩ trẻ tuổi kia tỏ ra vô cùng vui mừng : " Đại hiệp Công Tử Liên Thành, cảm ơn người đã giúp chúng ta trừ đi những yêu thú uy hiếp Long Cốc, từ nay người là vị khách nhân tôn quý của chúng ta, thỉnh vào cốc tiếp nhận sự biết ơn của Long Vương nhà chúng ta."

Thông điệp hoàn thành nhiệm vụ xuất hiện, mỗi người bọn họ đều thu được một số điểm kinh nghiệm rất lớn, cùng với thiệp mời vào Long Cốc, chỉ cần click lên thiệp mời là có thể trực tiếp vào trong Long Cốc.

Cố Duệ nói trong đội ngũ : "Trưa rồi, mọi người nghỉ ăn cơm trước đã"

Ba vị công tử là tri kỷ của anh, mấy người bọn họ đều là những người không cần làm việc và nghỉ ngơi theo lẽ thường, nhưng nghĩ rằng hiện giờ anh đang đi công tác, có thể phải có giao tiếp, nên cũng không hỏi nhiều, lập tức đáp ứng.

Công Tử Tiểu Bạch nói : " Mọi người tự do hành động, chiều nay hai giờ chúng ta tiếp tục vào Long Cốc, tiếp nhận nhiệm vụ kế tiếp, có được không ?"

"Được" Mọi người đều đồng ý, cùng nhau hồi thành, ai làm việc nấy.

Đội ngũ giải tán, Cố Duệ truyền tống tới Tiên Giới, cùng tổ đội treo máy với Nhất Tiểu Hồng Trần, sau đó đứng dậy, mỉm cười nói : " Rồi, bây giờ anh hoàn toàn do em an bài."

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thế giới mỹ lệ.

Không cần biết ở công ty Hứa Nhược Thần giữ chức vụ gì, ở nơi đây nàng cũng là người có địa vị cao nhất, đương nhiên mấy vị đầu bếp đối với nàng cực kỳ tận tâm, chuẩn bị cho nàng và Cố Duệ ba món ăn, một bát canh, nấu nướng cẩn thận, cực kỳ ngon lành. Thấy hai người bọn họ đi vào, hai vị đầu bếp ân cần bụng thức ăn lên sau đó nhanh chóng lui xuống, để bọn họ có thể an tĩnh dùng cơm, nhất cử nhất động đều rất quy củ hiểu biết.

Cố Duệ vừa ăn vừa quay nhìn đánh giá cái nhà ăn nho nhỏ này một chút, kỳ thật buổi sáng đã nhìn qua một lần, lúc này lại xem một lần nữa, không nhịn được nói : " Chỗ này không khí rất tuyệt, giống như một nơi nghỉ dưỡng "

"Vâng, quả thực ngày ngày trời qua thanh bình, rất thư thái." Hứa Nhược Thần nhẹ nhàng gật đầu : " Ở trong đô thị hiện đại cảm thấy rất áp lực, lúc nào cũng cảm thấy mệt mỏi."

Cố Duệ trầm mặc hồi lâu, có phần tò mò nói : " Em còn ít tuổi, đáng nhẽ phải ở giai đoạn nhiệt huyết sôi trào, vì sao lại giống như, ừm, có phần thấu triệt nhân sinh như thế ?"

Hứa Nhược Thần nghĩ ngợi một chút, hơi mỉm cười : " Có lẽ là do bản tính vốn vậy, có những người hùng tâm vạn trọng, hy vọng có thể kiến công lập nghiệp, nhưng lại có những người không ôm chí lớn, chỉ hy vọng có thể bình tĩnh yên ổn sống qua ngày, em vốn chẳng muốn có cái sự nghiệp vĩ đại gì gì đó, chỉ cần có thể sống vui vẻ thoải mái, đã thấy thỏa mãn rồi. Trước kia, lúc bọn em làm công trình ở đây, hoang phế tiêu điều, điều kiện rất kém, có nhiều lúc ăn uống cùng một nơi với công nhân, ngủ chung một chỗ trong túp lều, còn thường xuyên không có điện, có những đêm lạnh muốn chết. Thuở ban đầu lúc đi thăm dò hiện trường, mấy người bọn em còn bị lạc rừng trên núi, phải nghỉ ở nơi hoang dã suốt một đêm, may mắn có cả thầy năm người, mọi người luân phiên gác đêm, chú ý không để lửa tắt, tránh dã thú tập kích, đến tận sáng ngày hôm sau mới tìm được đường đi. So với thời ấy, bây giờ tốt hơn nhiều, em rất thỏa mãn. Hơn nữa, nhớ lại những kinh nghiệm đó, kỳ thật cũng thấy vui một cái là người khác chẳng bao giờ có được." Càng nói, khuôn mặt nàng càng lộ rõ vẻ tươi cười

Cố Duệ chậm rãi nói " Rất đúng."

Hai người kẻ trời Nam, người đất Bắc, mà trò chuyện lại vô cùng ăn ý, không phải rào trước đón sau. Cố Duệ đã đi rất nhiều nơi, cũng do tính chất nghề nghiệp của anh, chủ yếu là du lịch tại những nơi danh lam thắng cảnh, Hứa Nhược Thần cũng đi qua rất nhiều nơi, nhưng lại hoàn toàn tương phản với anh, phần lớn những nơi đó lúc nàng đặt chân tới đều là những khu vực hoang sơ nguyên thủy, sau khi hoàn thành lại nhanh chóng rời đi. Trò chuyện liên tục, hai bọn họ không ai bảo ai cùng đồng thời nghĩ tới câu : " Tiên nhân trồng cây, con cháu được hái quả", Hứa Nhược Thần chưa kịp nói ra, Cố Duệ đã nói mất. Hai người cùng nhìn nhau cười, đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bữa cơm thuận hòa vui vẻ, buông chén xuống, Hứa Nhược Thần đề nghị ra ngoài tản bộ. Đương nhiên Cố Duệ không có ý kiến, liền đi theo nàng ra ngoài. Hai người vừa bước chân ra khỏi cửa, mấy vị đầu bếp đang ngồi ngoài cửa uống trà hút thuốc đã đứng dậy nhìn theo bóng dáng họ ly khai, một người trong đó liền gọi người phục vụ, đó là vợ một người đầu bếp ở đây nhận lương làm nhiệm vụ dọn dẹp đi thu thập chén đĩa.

Cố Duệ nhìn thấy những chi tiết đó, trong lòng cũng thấy có chút an ủi, ít ra lúc nàng ở bên ngoài cũng có người chiều chuộng. Đi được một vài bước, anh chợt nhớ ra một việc, liền hỏi : " Lúc em còn ở trong thành, có ở cùng với ai không ?"

Đối với Cố Duệ, Hứa Nhược Thần vẫn "có hỏi tất đáp", không chút giấu diếm quanh co : " Anh trai em đã di dân sang Australia, năm kia đã có cháu bé, nên đã đón cha mẹ em sang cùng, ở đây chỉ có một mình em, không còn ai khác"

" Vậy sao." Cố Duệ khẽ nhủ mày " Em bị thương lại không có ai chăm sóc, như thế không ổn chút nào."

" Em sợ cha mẹ lo lắng, nên cũng không dám nói với mọi người về tai nạn xe cộ." Hứa Nhược Thần liếc anh một cái, mỉm cười đáp : " Em cũng có chuyện gì đâu."

Cố Duệ vẫn nhủ mày, nhưng không nói gì nữa, lẳng lặng đi theo nàng vượt qua trấn nhỏ với những ngôi nhà khói bếp lượn lờ, từ từ quẹo vào đường lên núi. Đám cây cối mọc trên mặt dốc này cũng do Hứa Nhược Thần dẫn người tới trồng năm trước, cho nên bây giờ cũng chưa cao lắm, nhưng cũng đủ thay đổi diện mạo của ngọn núi. Trên cây chim chóc ríu rít, dưới chân con suối nhỏ trong vắt róc rách chảy, gió mát khe khẽ thổi, mặt nước không chút gợn, làm cho người ta thấy cả thể xác lẫn tâm hồn đều thoải mái.

Hứa Nhượng Thần dẫn Cố Duệ chậm rãi leo lên đỉnh núi, vừa đi vừa giới thiệu một chút phong thổ địa phương. Cố Duệ nghe với vẻ đầy hứng thú. Mãi nói chuyện, nàng không để ý dưới chân, vừa bước lên một cái sườn dốc hơi hụt một chút, chân trái của nàng bị hẫng, người lập tức chao nhẹ.

"Cẩn thận." Cố Duệ đang đứng cạnh vội vàng đỡ lấy nàng, một tay nắm lấy tay nàng, tay kia ôm lấy eo nàng, hai cánh tay đều giữ chặt lấy nàng, một lúc sau cũng không buông ra.

Hứa Nhượng Thần ngẩn người ra, hồi lâu không nhúc nhích.

Từ trước tới giờ, nàng chưa bao giờ tiếp xúc với người khác gần như vậy.

Lúc còn ở đại học, nàng cũng đã từng yêu một lần, cũng bởi người kia cố tình theo đuổi, nàng cảm thấy người ấy tuy không phải là người nổi bật xuất chúng, vạn người nhìn vào, nhưng trong ngoài coi được, tính tình hào sảng, ăn nói dễ nghe, chăm học cầu tiến, xem như một người con trai tốt, nên mới cùng hắn kết giao thử xem, kết quả hai người ở chung một chỗ nửa năm trời, ngay cả cầm tay cũng chưa từng, không phải đối phương không muốn, mà cũng vì nàng cảm thấy chưa tới mức đó, cảm thấy rất khó chịu khi thân cận, người con trai kia chịu đựng nửa năm trời, cuối cùng cũng không kiên nhẫn nổi, liền chia tay với nàng trong hòa bình, cho tới lúc tốt nghiệp, nàng cũng không kết giao thêm người nào nữa.

Sau khi đi làm, lúc đầu vì thích ứng hoàn cảnh mới, binh hoang mã loạn, căn bản không có thời gian rảnh rỗi nghĩ tới chuyện yêu đương, về sau thì phần lớn thời gian đều ở những nơi núi cao rừng thẳm cách xa thành thị, tuy rằng nhiều nam ít nữ, nhưng thực sự gian khổ, cũng chẳng có người nào rảnh rang mà nhớ tới cái chuyện yêu đương, cho dù đều làm việc ở nơi hoang dã, nhưng cũng chưa bao giờ có người con trai nào nghĩ tới việc nâng đỡ dịu dàng nàng. Đây chính là hiện thực, ở hoàn cảnh như vậy, tuyệt không phân chia nam nữ, người có khả năng thì hãy làm, không làm được mời đi chỗ khác, không có ai ngồi đây khư khư giữ cái phong độ thân sĩ, cũng không hy vọng có người tới giả bộ làm thực nữ yếu đuối.

Ở nơi đây, không có chuyện người với người đấu đá nhau, ở giữa thiên nhiên phải tự mình sinh tồn, Hứa Nhượng Thần đã quen với thói họa phúc một mình mình cam chịu, khổ cực một mình mình gánh vác, cho dù bị thương, bị ốm, cũng tuyệt nhiên không bao giờ than vãn với ai cả, đều chỉ một mình mình chịu đựng, tự mình hồi phục.

Giờ khắc này đây, bỗng nhiên có một đôi tay vươn tới, mạnh mẽ đỡ lấy nàng, truyền ra tin tức rằng nàng có thể dựa vào, làm nàng nhất thời ngỡ ngàng, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác trước giờ chưa bao giờ xuất hiện, vừa mong chờ, vừa cảm động.

Một tay Cố Duệ nắm lấy cánh tay mảnh mai của nàng, một tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cho dù cách một lớp áo khoác và áo len, vẫn cảm thấy nàng quá gầy. Trầm mặc hồi lâu, anh không biết phải làm thế nào cho tốt, nếu buông nàng ra, thì thấy lo lắng, mà thực sự cũng có phần không muốn, nhưng nếu không buông, lại sợ nàng cho mình là kẻ xấu tính, sợ nàng sinh ra ấn tượng xấu với mình. Anh do dự hồi lâu, đột nhiên tỉnh lại, phát hiện ra nàng không có chút biểu hiện gì là kháng cự hay giẫy dụa tránh ra, trong lòng thầm vui mừng. Anh khẽ buông nàng ra, sau đó rất tự nhiên cầm lấy cánh tay hơi lạnh của nàng, nhẹ nhàng nói : " Con dốc này cũng không thoải, vết thương của em chưa khỏi hẳn, phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn."

Gió núi mang theo hơi lạnh cuối thu thổi lướt qua, làm Hứa Nhượng Thần càng cảm thấy được sự ấm áp của đôi bàn tay anh. Nàng hơi cúi đầu, se sẽ gật "vâng" một tiếng, lòng đầy vui mừng, lại có phần xấu hổ.

Cố Duệ hỏi khẽ nàng : " Em muốn lên đỉnh núi sao ?"

"Vâng." Lúc này Hứa Nhượng Thần mới ngừng đầu lên, nhìn anh với vẻ ngượng ngùng, ánh mắt sáng long lanh lấp lánh vẻ hưng phấn như một đứa trẻ con : " Mùa này trèo lên đỉnh núi có thể thấy được một khung cảnh tuyệt mỹ, cho dù anh có bỏ một đồng tiền vào cửa để tới một khu thắng cảnh nổi tiếng nào đó, thì cũng chưa chắc thấy được khung cảnh giống như thế này."

"Thế thì tuyệt quá" Cố Duệ mỉm cười vui vẻ : " Vậy chúng ta cùng lên thôi. Chân em vẫn chưa lành, đi chậm một chút, dù sao mình vẫn chẳng thiếu thời gian"

Hứa Nhượng Thần vui vẻ gật đầu, nắm lấy tay anh, cùng bước chậm chậm trên con đường hẹp dài quanh co hướng lên đỉnh núi.

2.

Đứng ở một nơi tương đối bằng phẳng trên đỉnh núi, Hứa Nhượng Thần vươn cánh tay còn lại không được Cố Duệ nắm lên, chỉ về phía xa xa, vô cùng hưng phấn nói : " Anh nhìn bên kia đi."

Cố Duệ đổi mắt về phía xa xa, không khỏi hít một hơi dài.

Bốn bên núi nhấp nhô liên miên, trùng trùng điệp điệp, màu xanh biếc bao phủ gần hết, theo hướng tay nàng chỉ, là một khung cảnh vô cùng diễm lệ, đầu tiên là màu vàng chói mắt, sau đó đến màu đỏ rực rỡ, gió núi thoáng lướt qua, rừng đào xào xạc, phảng phất như màu vàng màu đỏ cùng nắm tay nhảy múa, mỹ lệ tới cực cùng. Đứng ở chỗ này, nhìn thấy khung cảnh đẹp đến chưa bao giờ thấy, trong lòng anh đột nhiên vang lên mấy câu từ trữ danh do một vị lãnh tụ vĩ đại từng viết :

Núi non vạn ngọn chuyển hồng

Rừng kia lá cũng bùng bùng đỏ tươi

Sương mù rơi khắp nơi nơi

Buồn mênh mông phủ một đời phiêu du

Đất trời vạm vỡ xa mù

Thế gian chìm nổi, trầm phù nào ai ?*

Hứa Nhựt Thần nói rất đúng, khung cảnh như vậy, cho dù cổ tình tới ngắm cảnh lá đỏ mùa thu ở nơi khung cảnh mỹ lệ nổi danh nhất, cũng vị tất đã bằng.

Lặng lặng thường thức hồi lâu, anh mới khe khẽ tán thưởng : " Khung cảnh này thật hiếm có "

Hứa Nhựt Thần khẽ nhướn cười. Nàng hơi ngẩng đầu lên, đón nhận những tia nắng vàng ươm thơm mát của mặt trời, gió trong như nước, mang theo không khí trong lành mát mẻ thổi nhẹ qua, làm người ta thấy vô cùng sáng khoái. Nàng nhắm mắt lại đầy hưởng thụ, khuôn mặt thanh tú trắng xanh, có cảm giác không thuộc về chốn nhân gian gió bụi.

Cố Duệ an tĩnh đứng đó, chậm rãi quay lại nhìn nàng. Lấy nàng làm mốc, một bên là rừng núi xanh ngắt, phẳng phất sơn thủy trùng trùng điệp điệp không dứt, về ra sinh cơ bừng bừng, bên kia là màu đỏ màu vàng xem lẫn nhau lớp lớp tầng tầng, giống như một cái đài phong hỏa khổng lồ, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt tận trời xanh, tỏa ra khí thế rừng rực. Dáng người mảnh mai của nàng nhìn qua có phần yếu đuối, phẳng phất như một vị tinh linh của thiên nhiên, sắp cười gió về trời. Cố Duệ đột nhiên thấy hơi hoảng một chút, vội nắm chặt tay nàng, nhất quyết không để nàng đi mất.

Một lúc sau, Hứa Nhựt Thần mới mở mắt, ngây ngẩn trong chốc lát, bỗng nhiên quay sang người bên cạnh mình, muốn nói cái gì đó, mặt lại đỏ lên, cuối cùng nuốt trở lại.

Cố Duệ mỉm cười hỏi : " Có cái gì mà không thể nói cho anh nghe sao ? "

Hứa Nhựt Thần do dự một chút, hơi chớp chớp mắt, rồi cúi đầu khẽ nói : " Em rất thích chỗ này, hồi xưa mỗi khi trời đẹp em đều muốn tới đây, cho dù là trời nắng hay gió nổi mưa rào, đều cảm thấy rất thư thái, có cảm giác cả thế giới bao la này chỉ có một mình em. Hiện tại, có anh. ở bên cạnh, em cảm thấy ... giống như... cảm thấy cả thế giới này đã có hai người, rất vui vẻ, rất thỏa mãn. "

Nàng hơi nghiêng nghiêng đầu, gương mặt thoáng lộ vẻ ngượng ngùng, đôi hàng lông mày xanh mượt tràn đầy vẻ hạnh phúc, mái tóc đen nhánh mềm mại khẽ tung bay trong gió. Cố Duệ nhìn nàng ôn nhu, nói một cách chậm rãi : " Lần đầu tiên anh thấy cảnh sắc như vậy, là nhờ em mang anh tới cái thế giới mỹ lệ này, để em và anh cùng ở trong đó, anh cũng thấy rất vui vẻ, rất thỏa mãn. "

Nghe thấy âm thanh nhu hòa của anh, Hứa Nhựt Thần dần dần thả lỏng tâm tình, trầm mặc trong khoảnh khắc, bỗng nhiên cười nói : " Lúc trong game chẳng mấy khi thấy anh nói gì, bọn em đều cho rằng anh thuộc trường phái trầm mặc không nói mà chỉ hành động. "

" Chỉ là anh không dễ giao tiếp với người lạ. " Cố Duệ cười nói : " Tính cách của anh vốn như vậy, không bằng ba người bọn họ. Anh không thích nói nhiều với những người mình không biết rõ, nhất là trong trò chơi. "

" Vâng, em biết. " Hứa Nhựt Thần khẽ gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Không hiểu có phải vì cao nguyên khá gần với trời, nên tầng mây tương đối thấp, lơ lửng từng đám trên không, lại bị gió mạnh thổi tạt qua một bên, những tia sáng lấp lánh của mặt trời lộ khỏi từng mây, như muôn vạn sợi tơ mỏng manh lấp lánh, khe khẽ du động theo sự chuyển động của những đám mây, bóng râm và ánh nắng như đan xen lẫn nhau giữa núi non trùng điệp, nhìn qua thật đẹp, phẳng phất như một con sông đầy màu sắc đang lưu động, đỏ hồng xanh biếc, thuần túy mà nồng đậm, đập thẳng vào mắt mọi người, làm rung động tận đáy lòng những người đang ngắm cảnh.

Hai người yên lặng không nói gì, lặng nhìn khung cảnh mỹ lệ kia biến đổi từng giây phút, tựa hồ đã quên mất mình đang ở chỗ nào. Không biết trải qua bao lâu, trời đột nhiên đổ mưa phùn, Cố Duệ mới tỉnh lại, tỏ vẻ quan tâm nói : " Chúng ta về đi thôi. Em đã từng bị thương, còn chưa khỏi hẳn, phải chú ý đừng để bị lạnh. "

" Dạ vâng. " Hứa Nhựt Thần cười cười nhìn anh, ngoan ngoãn để anh nắm tay kéo đi, cùng trở lại chân núi.

Mưa phùn li ti, nhưng càng lúc càng nặng hạt, gõ lách tách lên lá cây, đổ rào rào vào trong bụi cỏ, con suối, làm con đường nhỏ quanh co kia trở nên lầy lội. Cố Duệ đi khá chậm, mỗi bước đều dò thử rồi mới dẫm xuống thật, sau đó mới quay lại nói với nàng : " Em nhớ bước theo dấu chân anh. "

Mấy năm gần đây, công việc của Hứa Nhựt Thần đều là vượt rừng lên ngàn, trèo đèo lội suối, mãi rồi mọi người cũng thành thói quen, trước giờ không coi nàng là một người con gái mà phải ân cần chăm sóc, hoàn toàn do nàng một mình tự dò dẫm ứng phó, tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng có những thời điểm cũng thấy thật cô độc. Nếu như có một người toàn tâm che chở, có một cánh tay vững chãi chống đỡ, một đôi chân đi trước khai lối mở đường, đương nhiên người được bảo hộ sẽ vô cùng cảm động. Hứa Nhựt Thần chậm rãi bước lên từng dấu chân của anh, trong lòng vô cùng ấm áp, tiếng mưa gió lạnh lùng bỗng trở thành những ca xướng êm tai, làm bạn với hai kẻ đang nắm tay nhau đồng hành.

Ở trong núi, chậm chậm đi trong mưa cũng không lạnh mướt như người ta tưởng, mà khá nguy hiểm, tuy rằng trong lòng Cố Duệ và Hứa Nhựt Thần đều xao xuyến, nhưng vẫn tận lực chú ý, dè dặt từng bước chân, cho tới khi dẫm lên đường cái quan, mới thở phào nhẹ nhõm.

Trở lại nơi tạm trú của công ty, áo khoác dày của hai người đều đã ướt đẫm, giày lấm lem bùn đất trên núi. Bọn họ nhanh chóng quay về phòng mình, thay đổi y phục. Cố Duệ cầm khăn lông khô lau mái tóc ướt đẫm, ước chừng Hứa Nhựt Thần đã thay xong quần áo, mới chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng gõ cửa phòng nàng.

Hứa Nhựt Thần lập tức mở cửa, trong tay nàng cũng đang cầm một cái khăn lau tóc. Chờ anh vào xong, nàng mới đóng cửa lại, nói đầy vẻ quan tâm :

" Anh mau uống chén trà nóng đi. Trên núi lạnh, lại mắc mưa, đừng để bị cảm "

" Ủm, em cũng vậy." Cố Duệ nhắc cái phích từ lên, châm nước sôi vào hai chén trà, quay đầu cười nói : " Dù sao anh cũng khỏe hơn em nhiều. Nói thật, nơi này có gì mà tốt chứ, chỉ làm người ta phải lo lắng, ngay cả cái trạm xá cũng không có, thiếu bác sĩ thiếu thuốc, nếu lỡ mắc bệnh thì làm thế nào chứ ?"

" Tự mình." Hứa Nhược Thần nói nhẹ như không : " Bệnh nhẹ thì tự uống thuốc, bệnh nặng chờ lên huyện, mọi người ở đây đều vậy, bọn em cũng thế. Có câu mắc bệnh lâu tất thành thầy thuốc, lúc nào em cũng mang theo rất nhiều thuốc, mấy cái bệnh vặt không sao cả."

Cố Duệ lắc lắc đầu, thờ dãi không biết phải nói sao nữa, thực sự muốn khuyên nàng từ bỏ công việc này, nhưng lại biết rằng nàng thích, tiền thoái lưỡng nan, nhất thời không biết phải nói sao cho đúng.

Hứa Nhược Thần cũng thoáng hiểu tâm trạng của anh, cười rất thoải mái : " Không có việc gì đâu. Mấy người Côn Luân bọn em mấu ít phòng thủ kém, nhưng muốn giết cả đông quái tất phải tới tay bọn em. Nhiều quái vậy đánh như vậy, bọn em cũng không phải cần rằng chịu đựng, chỉ cần chuẩn bị tốt trang bị là được. Em mặc nhiều lắm, lúc nào cũng mặc tới bảy tám lớp, cũng chẳng dễ ngã xuống."

Cố Duệ bị nàng chọc phải bật cười " Em nha, phải nói là chẳng có mấy người con gái giống như em, làm công việc gian khổ như vậy còn vui vẻ thực sự, có điều, vẫn phải thật chú ý, thật cẩn thận nhé."

" Vâng, em biết mà." Hứa Nhược Thần khẽ gật đầu, vừa định nói tiếp, điện thoại di động trong túi áo Cố Duệ đã đổ chuông.

Gian phòng rất yên tĩnh, thanh âm từ trong điện thoại vang ra rất rõ ràng, hai người đều nghe thấy có tiếng nói trong trẻo vang lên : " Sao rồi ? Chuyện còn chưa xong sao ? Bây giờ cậu có thể online được không ? Bọn mình đang đợi cậu làm nhiệm vụ. Nếu cậu không tiện, thì bọn mình sẽ đi trước."

Cố Duệ nhìn thoáng qua nữ hài đang đứng trước mặt mình, cười đáp khẽ : " Mình online luôn đây."

" Được, vậy bọn mình chờ cậu" Tiếng cúp điện thoại phía bên kia vọng lại rõ ràng.

Cố Duệ thoáng nghĩ một chút rồi đáp nhẹ : " Đó là Phù Tô."

" Sao ă ?" Hứa Nhược Thần lập tức hiểu rõ, người này đúng là Công Tử Phù Tô, không kiếm được hơi nhú mày : " Giọng cũng rất dễ nghe."

" Đúng vậy, rất hấp dẫn cuốn hút người khác" Cố Duệ cười ngồi xuống : " Những vụ án do cậu ấy tiếp nhận chẳng mấy khi thua, một phần là nhờ tài ăn nói cùng với giọng nói của cậu ấy."

" Thật ngưỡng mộ." Hứa Nhược Thần cũng cười, thuận tay vắt hai chiếc khăn ướt lên trên kệ rửa mặt, sau đó ngồi lên giường, cầm lấy lap top, nhìn vào màn hình tinh thể lỏng.

* Nguyên gốc :

Khán vạn san hồng biến, tàng lâm tấn nhiễm

Vạn loại sương thiên cạnh tự do 。

Trương liêu khuếch, vấn thương mang đại địa, thủy chủ tâm phi

3.

Tuy cùng tổ đội với Nhất Tiểu Hồng Trần nhưng Công Tử Liên Thành cũng không đánh quái cùng một chỗ với nàng, bởi Côn Luân chuyên đánh xa, kỹ năng đánh quái là quần công, bình thường hay chọn những chỗ quái phân bổ từ sáu tới mười con để treo máy, trong khi Tiêu Dao chuyên tấn công gần, kỹ năng chiến đấu là đơn công, bình thường chỉ chọn chỗ có từ bốn đến sáu quái, vì vậy, tuy hai người cùng tổ đội, nhưng thực tế cũng không nhìn thấy nhau.

Lúc này đây, chỗ Nhất Tiểu Hồng Trần treo máy đánh quái rất hỗn loạn, không chỉ có một mình nàng ở đây giết quái, mà còn có thêm hai người nữa. Nhất Tiểu Hồng Trần biết có kẻ tới cướp vị trí, không khỏi hơi nhú mày. Khu vực Tiên Phật Ma không được PK, nên những phe đối địch thường quay sang chơi trò cướp quái của nhau. Chỗ này giết quái rất lợi, mỗi lần giết quái thu được điểm rất cao, mà tiền và đồ vật rơi ra lại càng nhiều, vì thế có nhiều người chơi trình độ kém nhưng ích kỷ xấu tính, không tìm được vị trí treo máy tốt, liền đi cướp của những người chơi thuộc bang phái nhỏ hoặc vô bang vô phái, trên [thế giới thường xuyên xuất hiện những tiếng chửi mắng thống mạ hành vi này, có một số người tức không chịu nổi, liền hện bằng hữu ra khỏi tam giới tấn công lại những kẻ cướp quái, bởi vậy làm dấy lên không biết bao nhiêu phong ba.

Nhất Tiểu Hồng Trần xem xét một cách cẩn thận danh tự lẫn trong đám quái của ba người kia, thầm phán đoán nghề nghiệp của họ thông qua những kỹ năng hoa lệ đang phát ra loang loáng. Đập vào mắt nàng đầu tiên chính là tên bang phái dính trên đầu họ " Khái Hoàn Hào Môn", làm cho nàng không khỏi giật mình sững sờ, lập tức click vào từng người xem thử. Người đứng bên cạnh cướp vị trí của nàng là một Tử Trúc level 150, tên rõ ràng Công Chúa Tháng Bảy, một Tử Trúc khác chính là Phiêu Phiêu Hồ Điệp Bay, còn lại là một nam Tiêu Dao level 142, tên rất lạ, chắc là một người không thường đạo qua khu phố buôn bán.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy bọn họ không coi ai ra gì thân nhiên đứng ở đây đánh quái. Bọn họ có người mở pháp trận, cho nên mỗi khi quái xuất hiện, bọn họ đều là người đánh đầu tiên, sau đó kỹ năng quần công của Nhất Tiểu Hồng Trần mới tới thân quái, vì vậy mỗi khi quái chết, Nhất Tiểu Hồng Trần không thu nổi nửa điểm kinh nghiệm, mà những thứ do quái rơi ra cũng không tới tay, tiêu phí rất nhiều lam được pháp bảo và tinh lực mà chẳng được cái gì cả, coi như làm không công cho bọn họ.

Nhìn thấy vẻ kiêu ngạo hãnh diện vô cùng của ba người kia, Nhất Tiểu Hồng Trần không khỏi cảm thấy thâm buồn bực. Ngang đầu thoáng nhìn bóng lưng ở bên cạnh, nàng khẽ thở dài, cũng không nói gì cả, chỉ tự động từ bỏ hình thức tự động đánh quái, cười Bạch Kỳ Lân lướt đi như một con gió.

Trải qua cái vụ trắng đen lẫn lộn như vậy, nàng cũng không còn hứng thú treo máy nữa, quyết định trở lại Kim Đài Thành chăm sóc cửa hàng, lại phát hiện ra trên mặt đất thấy nằm ngôn ngang, không biết phải nói gì nữa, chắc là con quái biến thái kia lại vào thành cướp phá.

Nơi này vốn là thành thị đầu tiên mà tân nhân mới bước chân vào trò chơi có thể gặp được, là địa phương an toàn nhất trong lòng bọn họ, tựa như chính cổ tổ của họ. Bọn họ có thể nhân nhả đi dạo phố, mua đồ, có thể ngồi tình tự ở bồn hoa trung tâm, có thể cưỡi ngựa vòng quanh trên đầu thành, cũng có thể đứng trên đỉnh tháp cao ngắm mặt trời mọc từ đằng Đông, hoặc bóng chiều tà đỏ ối lúc hoàng hôn. Trong thành không được phép ép buộc người khác PK, quái cũng không thể vào thành, nếu bị đám quái cao cấp đuổi theo đòi mệnh có thể liều mạng chạy vào trong thành, mấy con quái đó sẽ tự động dừng ở cửa thành, sau đó tản đi tứ phía, bởi vậy, chỉ cần nhìn thấy bóng tường thành kiên cố cao vọt vọt kia, trong lòng mọi người lập tức sinh ra cảm giác an toàn. Những người đánh nhau sẽ dừng lại ở chốn này để mua tiên đan, hồng được lam được, những người mới có thể dừng chân ở đây nghỉ tạm, để cho ngựa bớt chồn vó, tâm trạng không tốt có thể ở chỗ này ngồi ngẩn ngơ, người kết hôn có thể tới chỗ Nguyệt lão đăng ký, nếu như bất loa còn có thể nghe thấy những tiếng nhạc trong trẻo về chủ đề đoàn tụ sum vầy... Hết thấy mọi thứ đều tuân theo một trật tự định sẵn, mỗi thời mỗi khắc đều là những giây phút cực kỳ tốt đẹp, chỉ tới hôm nay, hết thấy đều tan biến trước một con Boss vô địch tới mức an toàn khu cũng không thể kiềm chế nổi, vô số người đã chết hết lần này tới lần khác, cũng có rất nhiều người nối tiếp nhau cùng xông lên đấu tranh với con Ma Thao cường đại tới mức người ta không thể tưởng tượng nổi, kết cục chỉ có một, đó là trở thành một bộ phận của đám thi thể đang nằm ngôn ngang trên mặt đất kia.

Nếu yêu thú công thành giống như con quái kia, thì phải ứng phó như thế nào ? Chẳng lẽ chỉ có thể bỏ thành mà đi thôi sao ? Nhất Tiểu Hồng Trần thâm suy nghĩ, vừa nghĩ vừa đi tới trước cửa hàng mình, dù làm một số thứ nhưng rất cuộc vẫn không thể tập trung tinh thần được, cuối cùng vẫn không thể giải phóng đầu óc, đành quay người đi ra khỏi thành, đi bộ vài vòng quanh Kim Đài Thành một chút, ngắm nghĩa từng lỗ châu mai, từng ngôi tháp nhỏ trên tường thành, cuối cùng dứt khoát cười lên phi kiếm, bay tới gần tường thành, để có thể thu hết toàn thành vào trong tầm mắt.

Trong bang vẫn nhộn nhạo như cũ, đề tài cực kỳ phong phú, ngoại trừ đề tài về buôn bán và kỹ năng vợ chồng, kỹ năng thầy trò mới ra, đề tài được nhắc tới nhiều nhất chính là sự kiện yêu thú công thành sắp tới.

Con Boss cứ vào tàn sát dân chúng trong thành hết lần này tới lần khác kia thực đáng sợ, mọi người thảo luận nửa ngày trời, dù nghĩ ra bao nhiêu biện pháp cũng không ổn, cuối cùng không hẹn mà đều nhất trí chung ở một kết luận, nếu tới lúc đó tất ba mươi sáu kế chuồn là trên hết, có điều ...

"Nếu một đám Boss cùng xông tới, không biết có phá hủy cửa hàng của mình không ?" Cười Thỏ Truy Rùa Đen hỏi với vẻ lo lắng.

"Đúng vậy." Diêm Bán Cô Bé cũng buồn bã : "Ta thấy lúc đó chỉ còn cách đóng cửa hàng, cất hết tất cả mọi thứ vào kho hàng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất ..."

"Ừm, tới thời điểm đó chắc cũng chả ai tới mua hàng " Hắc Điểm Lão Bán thở dài " Tốt nhất là đóng cửa quán, đi tị nạn."

Nhất Tiểu Hồng Trần bay lòng vòng hồi lâu trên đầu thành cũng không tìm ra manh mối gì, cũng không uống phí thời gian nữa, giống như mọi người trong bang đang nói, tới lúc đó chỉ đành đóng cửa hàng, cất hết tất cả mọi thứ vào trong kho hàng, không ra đầu sóng ngọn gió cũng được, chỉ tiếc là không được xem nào nhiệt. Nàng từ đầu tường nhảy xuống, kiểm tra lại trong túi, mang theo đầy đủ được, sau đó lấy một ít độ điệp gửi cho mấy vị nguyên lão trong bang, lại gửi thư cho từng người, dặn bọn họ tới địa cung Kinh Hoa Thủy Nguyệt luyện level, dặn dò bọn họ giữ kín không cho người khác biết. Làm xong hết thấy mọi thứ, nàng mới trở lại trong cửa hàng, tiếp tục chế tạo.

Vừa mới làm một chút, đã có người lạ PM cho nàng

Tiểu Cường Địa Đạo : " Xin chào, có online không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần tưởng có người tới bàn chuyện làm ăn với mình, liền trả lời : " Có"

Tiểu Cường Địa Đạo : " Ta muốn mua nick của ngươi, trả giá một vạn nhân dân tệ, có bán không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn tỏ ý rất khách khí : " Ta không bán nick."

Tiểu Cường Địa Đạo : " Ta thực lòng muốn mua, tiền không thành vấn đề. Ngươi chỉ cần cầm tiền là có thể đi luyện một cái nick mới, căn bản ta không có thời gian luyện cấp, nên mới muốn đi mua ngay tay."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng đề nghị rất ôn hòa : " Trên game này cũng có không ít người muốn bán nick, cấp bậc cao, trang bị cũng tốt, ngươi có thể tới chỗ bọn họ đề nghị mua."

Tiểu Cường Địa Đạo rất kiên trì : " Ta thích Côn Luân, cũng không cần cấp bậc cao quá, chỉ cần vừa phi thăng là được rồi. Nếu level quá cao, nói thật cũng không có thời gian, ta lại mất thêm một số tiền lớn để tẩy tủy, quá mệt."

Nhất Tiểu Hồng Trần đành phải mỉm cười : " Có điều ta thực không bán."

Tiểu Cường Địa Đạo vẫn tiếp tục nài ép : " Có phải chê tiền quá ít không ? Ta có thể trả thêm, hai vạn nhân dân tệ thì sao ?"

Giá mà hắn vừa đưa ra quả thực cao ngất trời, một cái nick có thể bán được với giá ba nghìn nhân dân tệ đã là quá ớn, trước giờ chưa bao giờ có người nào ra giá trên một vạn nhân dân tệ, chứ đừng nói là hai vạn. Nhất Tiểu Hồng Trần thở dài, nếu là trước kia, nhất định nàng sẽ bán, nhưng bây giờ, vô luận ra sao đi chăng nữa, nàng tuyệt đối không.

" Thật xin lỗi." Nàng cố gắng lựa từ, cố gắng không để cho đối phương cảm thấy khó chịu : " Ta vẫn quyết định không bán nick của mình, cho dù bao nhiêu tiền cũng không bán, thật xin lỗi."

" Vậy sao " Hồi lâu Tiểu Cường Địa Đạo mới trả lời : " Người có thể suy nghĩ lại được không ? Ta còn có thể trả thêm tiền, nếu người có yêu cầu gì thêm thì cứ nói. Nếu người đổi ý, nhớ PM cho ta."

" Được" Nhất Tiểu Hồng Trần dễ dàng đáp ứng, cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Người kia cũng không nói thêm gì nữa, rõ ràng cũng là người biết tiến biết thoái. Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức ném việc này ra khỏi đầu, tiếp tục việc đang dang dở.

4.

Công Tử Liên Thành vừa rời khỏi Tiên Giới liền trực tiếp truyền tống tới Long Cốc, vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ xong, đã thấy cửa sổ chat của Công Chúa Tháng Bảy. Anh liền click vào cửa sổ chat, thấy trong cửa sổ có hàng chữ : " Hiện tại huynh đã có đồ đệ chưa ?"

" Chưa có." Công Tử Liên Thành vừa đáp vừa tiếp nhận invite tổ đội của Công Tử Tiểu Bạch, gia nhập đội ngũ.

Công Chúa Tháng Bảy thật vui vẻ : " Muội có một người bạn trong hiện thực, vừa mới gia nhập vào trò chơi này không lâu, là thầy thuốc level 66, huynh thu nàng làm đồ đệ được không ? Cũng không cần chiếu cố nhiều lắm đâu, chỉ cần mỗi ngày dẫn nàng làm nhiệm vụ thầy trò một lần là được rồi, mà huynh cũng có thêm điểm dạy dỗ của kỹ năng thầy trò."

Vài giây sau, một cái nick tên là Mộc Dung Hồng Ngọc lập tức PM tới : " Xin chào, muội là bằng hữu của Công Chúa Tháng Bảy."

Công Tử liền click vào nick của nàng, thu nàng làm đệ tử, rồi nói với nàng : " Hiện tại ta đang có việc, không đi được. Muội bận gì cứ làm trước đi, khi nào ta có thời gian sẽ dẫn muội đi làm nhiệm vụ thầy trò."

Mộc Dung Hồng Ngọc tỏ ra rất hiểu ý, đáp một tiếng " Vâng" sau đó cũng không tiếp tục quấy rầy anh nữa.

Lúc này, Công Chúa Tháng Bảy lại PM tiếp : " Huynh đã thu nàng chưa vậy ?"

Công Tử đáp lại : " Rồi."

" Vậy sao, huynh đang làm gì vậy ?"

" Đang làm nhiệm vụ ở Long Cốc."

Công Chúa Tháng Bảy vô cùng vui mừng ; " Muội cũng muốn làm, chờ muội với."

Công Tử ngơ ngác một chút, rồi mới khéo léo từ chối : " Nhiệm vụ phía trước muội chưa làm, bây giờ lại theo bọn ta sợ tiền độ không đúng, không làm được."

" Không có việc gì cả, muội sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ nữa, chỉ đi theo mọi người chơi chơi thôi." Công chúa Tháng Bảy lập tức phản trả : " Tổ đội muội đi, muội đã bắt đầu chạy tới hạ thành rồi."

Công Tử cũng không biết phải nói gì nữa, đành phải nói trong đội ngũ : " Tháng Bảy muốn tham gia, Tiểu Bạch, người tổ đội nàng đi."

Công Tử Tiểu Bạch có phần kinh ngạc : " Nàng đã giết xong Boss phía trước rồi sao ?"

Công Tử trả lời lạnh nhạt : " Chưa, nàng nói nàng chỉ qua đây chơi thôi."

" Ừm." Công Tử Tiểu Bạch liền tổ đội Công Chúa Tháng Bảy, sau đó hỏi nàng trong [đội ngũ] : " Tháng Bảy, tới chỗ nào rồi."

Một lúc sau mới thấy Công Chúa Tháng Bảy trả lời : " Tới cửa rồi. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì chết, thời gian vô địch ngắn quá."

Thời gian vô địch của Tử Trúc là mười giây, chỉ hơn một chút so với Côn Luân không có trạng thái vô địch, bởi vậy thời cơ để mở trạng thái tương đối trọng yếu, Công Chúa Tháng Bảy đã vào tới cửa, chứng tỏ thao tác của nàng rất tốt. Công Tử Phù Tô cười khen nàng một câu : " Một người mà có thể xông tới, giỏi lắm, để bảo Vô Kỵ đi tiếp muội đi, ít ra thời gian vô địch cũng dài."

Công Tử Vô Kỵ liền đáp : " Để ta và Quý Cơ cùng đi"

Có hai vị Ma Giáo cấp cao hộ giá, đương nhiên nàng sẽ không bị nguy hiểm tính mạng, có điều Công Chúa Tháng Bảy lại không chịu : " Tam ca, huynh

tới đón ta được không ?"

Những người khác không nói gì nữa, Công Tử thoáng do dự một chút rồi mới đáp : " Được", sau đó lập tức dùng khinh công Phù Quang Lược Ảnh chạy ra phía ngoài.

Không cần làm nhiệm vụ, chỉ cần bỏ chạy, Tiêu Dao chẳng bao giờ bị quái đánh trúng, phần lớn quái chẳng bao giờ đuổi kịp, mà thỉnh thoảng có quái đứng quá gần, có thể đánh tới, nhưng phần lớn đều không trúng người, Công Tử như một làn khói chạy thẳng tới phía dưới vách núi, nhanh chóng giết chết quái, sau đó kêu Công Chúa Thánh Bấy nhảy xuống. Nếu thi triển khinh công thì tốc độ của Tiêu Dao nhanh hơn tọa kỵ rất nhiều, những môn phái khác không bì kịp tốc độ này, đương nhiên Công Tử cũng hiểu rõ điều đó, vì thế không dùng Phù Quang Lược Ảnh nữa, mà cười lên Bạch Kỳ Lân, đi trước mở đường, quét sạch quái nhỏ, tránh Boss, dẫn Công Chúa Thánh Bấy an toàn vào tới Long Cốc.

Khi Công Tử Tiểu Bạch thấy nàng vào tới nơi liền quan tâm hỏi một câu trong [đội ngũ] : " Thánh Bấy, muội ra chỗ Hộ Long Tôn Giả kia xem có nhiệm vụ nào có thể tiếp nhận được không ? "

" Được." Công Chúa Thánh Bấy lập tức chạy tới chỗ vị NPC Hộ Long tôn giả Long Cốc Chủ, chỉ lát sau đã nói ; " Không có nhiệm vụ gì cả."

" Vậy thì muội đi theo chúng ta chơi chơi vậy, thuận tiện thêm trạng thái cũng tốt." Công Tử Tiểu Bạch cười cười " Được rồi, mọi người cùng đi thôi."

Nói tóm lại, về cơ bản nhiệm vụ của Phó Bản này không khác gì so với những Phó Bản khác, chủ yếu là giết hết quái nhỏ, giết Boss, đánh xong Boss đi giao nhiệm vụ, mỗi NPC đều kể lại những chuyện xa xưa của Long Tộc, bọn họ căn cứ vào manh mối đó tiếp tục hoàn thành từng nhiệm vụ một. Công Tử vẫn ít lời như trước, Công Chúa Thánh Bấy vẫn dính sát bên mình anh, lúc anh đánh quái thì thêm máu, mở pháp trận, Khinh Ca Thủy Việt nhìn thấy liền xôn xôn, liền PM cho Nhất Tiểu Hồng Trần : " Cậu đang làm gì vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng trả lời : " Đang làm một số thứ. Mình mới làm ra mấy hạt biến thân, rất kỳ lạ, trước kia chưa bao giờ thấy qua, chờ cậu quay lại sẽ tặng cho cậu một viên, chúng ta thử xem có thể biến thành cái gì."

Ngữ khí của nàng rất nhẹ nhàng, hiển nhiên là tâm trạng rất thoải mái, Khinh Ca Thủy Việt lại sột ruột thay : " Này, cậu có biết ở Khai Hoàn Hào Môn có một cái nick thầy thuốc tên là Công Chúa Thánh Bấy không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần im lặng một lát rồi mới đáp : " Biết, thì sao ?"

" Mình thấy nhỏ đó có ý với Công Tử." Khinh Ca Thủy Việt thoáng tức giận : " Bây giờ mấy người bọn họ có ai không biết quan hệ giữa Công Tử và cậu đang rất tốt ? Nhỏ đó chen chân vào làm gì ? Làm kẻ thứ ba tất bị sét đánh"

" Cậu nha." Nhất Tiểu Hồng Trần cười vui vẻ : " Công Chúa Thánh Bấy là bằng hữu của mọi người, hồi trước cùng luyện cấp, lần này lại mời thêm được mười mấy vị thầy thuốc cao cấp vào bang của bọn họ, cậu cũng không thể yêu cầu bốn vị công tử không để ý tới nàng ta đi."

" Nhỏ đó quá lộ liễu, theo sát Công Tử không rời, mình nhìn thấy rất ngứa mắt." Khinh Ca Thủy Việt lửa giận bùng bùng : " Hồng Trần, cậu đừng quá hào phóng như vậy, đừng giữ mãi cái vẻ chảnh quan tâm tới việc gì như thế . Mình nói cho cậu biết, con đề dài ngàn dặm, chỉ vỡ vì một cái tổ kiến, cậu phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào."

Nhất Tiểu Hồng Trần vui vẻ đáp : " Ủm, mình biết rồi."

Khinh Ca Thủy Việt biết nàng vẫn mang cái thói lười biếng như vậy, lúc này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quả thực chỉ muốn trực tiếp hỏi thành, chạy tới Kim Đài Thành kéo nàng về lại. Suy nghĩ hồi lâu, nàng mới dùng những từ ngữ đầy thâm thúy để khai thông tư tưởng cho Hồng Trần : " Bạn Hồng Trần, bây giờ thời đại đã khác rồi, cậu cũng đừng quá thận trọng. Tính cách của Công Tử xem ra quá bị động, cậu mà không chịu chủ động, không chừng bị sự nhiệt tình như cỏ dại mọc lan của Công Chúa Thánh Bấy cướp mất. Năm nay nam nhân tốt chả có mấy, căn bản chính là lông Phượng và sừng Lân, cộc tìm trâu mới là vương đạo."

Nhất Tiểu Hồng Trần cười âm ỉ : " Các cậu đang làm nhiệm vụ, mình đuổi ngược bằng cách nào bây giờ ? Nói nữa, Công Chúa Thánh Bấy vừa mới qua, đội ngũ của các cậu đã đầy rồi, mình tới thì phải làm thế nào ? Cậu bảo mọi người đuổi ai ra bây giờ ? Yêu cầu bọn họ đuổi Công Chúa Thánh Bấy ra sao ? Không từ mà biệt, lại nói nàng giúp đỡ bọn họ như thế, làm như vậy không thích hợp chút nào. Cậu đừng có đứng đó mà lo hão huyền, cứ ngoan ngoãn làm nhiệm vụ đi, khi nào về mình tặng cho cậu một viên thuốc biến thân, xem có thể biến thành cái gì, nhất định rất thú vị."

Khinh Ca Thủy Việt không còn lời nào để nói đành phải gờ cờ đầu hàng, tiếp tục cùng làm nhiệm vụ với mọi người, thuận tiện giám sát cử chỉ của Công Chúa Thánh Bấy luôn.

Những chuyện bọn họ nói trong [đội ngũ], giống như những đội ngũ khác, phân nửa là nhắc nhở nhau lúc đánh quái, thỉnh thoảng lại nói giỡn, không khí rất nhẹ nhàng. Công Chúa Thánh Bấy vui vẻ nói nói cười cười, khẩu khí dường như tự coi mình là lão bà của Công Tử, nếu như trước kia, mấy người còn lại nhất định sẽ xúm vào trêu chọc, có điều bây giờ bọn họ đều biết tới sự tồn tại của Nhất Tiểu Hồng Trần, những câu đùa giỡn đó không thể nói loạn, cả quá trình làm nhiệm vụ dường như chỉ có mình Công Chúa Thánh Bấy, có điều nàng vẫn không chút mệt mỏi.

Công Tử hiếm khi nói chuyện, đương nhiên Công Chúa Thánh Bấy không hải lòng, lại không dám chọc anh, thường cố tình đặt câu hỏi trực tiếp cho anh, nhưng anh cũng chỉ trả lời bằng mấy câu vắn tắt nhất, bình thường chỉ là mấy chữ đơn giản, không có icon kèm theo, cũng không có chút tình cảm, cảm giác như những lúc làm nhiệm vụ với những bang chúng bình thường khác, có quan tâm, lúc đánh quái cũng chủ động che trước mặt, chủ động bảo hộ an toàn cho nàng, nhưng cũng chỉ như vậy, không có điểm gì khác hơn.

Trạo Si họ giết ban sáng chỉ là nhiệm vụ thuộc giai đoạn thứ nhất, giai đoạn thứ hai là giết Bệ Ngạn, giai đoạn thứ ba là giết Toan Nghê, Công Tử Phù Tô

bỗng phá lên cười : " Cứ theo tình hình này, đại khái bọn mình phải giết sạch cả chín đứa con của rồng mới có thể gặp Boss cuối mắt."

"Sao huynh biết rõ vậy ? " Đào Tử Yêu Yêu ngạc nhiên hỏi : " Trên mạng có tư liệu sao ?"

" Không. Cho tới bây giờ chưa có người nào làm xong nhiệm vụ này" Công Tử Phù Tô nhẹ nhàng đáp lại : " Có một câu : rồng sinh chín giống, chín giống khác nhau. Thần thoại cổ đại Trung Quốc cũng từng nói, rồng có chín con, lại chẳng có con nào thuộc giống rồng, Trạo Sĩ, Bệ Ngạn, Toan Nghê đều là con của rồng"*

" Vậy sao, thật thế hả, thú vị thú vị." Ma Hồn Quý Cơ vừa đánh vừa cười, cảm giác rất đã ghiền.

Bọn họ quay trở lại cốc giao nhiệm vụ giao đoạn ba xong, Công Tử Tiểu Bạch liền nói : " Ta có một cuộc họp, nếu mọi người muốn tiếp tục làm nhiệm vụ thì cứ đi, ta đi treo máy"

Công Tử liền đáp : " Vậy thì không làm nữa."

" Đứng, ta cũng phải làm việc tiếp." Khinh Ca Thủy Việt vẫn thấy Công Chúa Tháng Bảy không thuận mắt, đương nhiên xuôi dòng đẩy thuyền, để cho đội ngũ giải tán, để nàng ta không thể tiếp tục quần quýt lấy Công Tử.

Công Tử Phù Tô và Công Tử Vô Kỵ đều không có ý kiến, Ma Hồn Quý Cơ càng không sao cả, mọi người liền cùng hồi thành. Công Tử Tiểu Bạch giải tán đội ngũ, sau đó truyền tổng đi.

Công Tử Phù Tô và Khinh Ca Thủy Việt cùng truyền tổng tới Tiên Giới treo máy, Công Tử Vô Kỵ và Ma Hồn Quý Cơ cùng đi làm nhiệm vụ vợ chồng, một mình Công Tử đi về phía Truyền Tổng Trận.

Công Chúa Tháng Bảy lập tức mở cửa sổ chat hỏi anh : " Huynh đi đâu vậy ? "

" Kim Đài Thành." Công Tử vừa đáp vừa chạy vào truyền tổng trận.

Vừa mới đứng vững, anh đã nhìn thấy một con hồ ly nhỏ nhắn trắng như tuyết phi như bay tới, chạy vòng vòng quanh người anh.

Con hồ ly kia cực kỳ đẹp, cái đuôi dài trắng xóa xõa tung như mây, tai to, mắt đen ôn nhuận, miệng nhỏ hơi vênh lên tinh nghịch, cử chỉ nhẹ nhàng nhanh nhẹn, lập tức khiến rất nhiều người chơi chú ý, nhất là những cô gái. Các nàng lập tức nhao nhao chạy lại gần, ồn ã bàn tán :

" Ai dza, thật thật là khả ái, đây là sủng vật sao ? Ở đâu ra vậy ?"

" Sủng vật của ai đây, sao không có tên của chủ nhân vậy ?"

" Mà chính nó cũng không có tên luôn, thật là kỳ quái nha"

" Lỗi mạng rồi, sủng vật lại còn có pháp bảo chứ ? Pháp bảo bên cạnh nó không phải là khóa Càn Khôn của phái Côn Luân sao ?"

" Ủ, thật nha, thế này là thế nào nhỉ ?"

Công tử cũng rất nghi ngờ, con hồ ly kia vẫn đi theo anh, vừa đi vừa chạy nghịch ngợm chạy lòng vòng xung quanh anh, làm người khác tưởng lầm là sủng vật của anh, nhưng đương nhiên anh biết không phải, bởi vì mỗi sủng vật đều đính tên mình và tên chủ nhân trên đầu, con tiểu hồ ly này chẳng những không có tên, hơn nữa hành động cũng không giống những loại sủng vật khác, có cảm giác như có ý thức, giống như một loại sinh vật có trí tuệ. Anh vừa đi vừa ngập ngừng, rất nghi ngờ.

Lúc này, Cố Duệ đang ngồi trước máy vi tính đột nhiên nghe thấy một tiếng cười vọng lại từ phía sau lưng. Hứa Nhược Thần có phần tinh nghịch hỏi anh : " Đẹp không ? Có phải rất khả ái hay không ?"

* Truyền thuyết rồng có chín con là : Bì hí - Sĩ vãn - Bồ lao - Bệ ngạn - Thao thiết - Công phúc - Nhại xế - Toan nghê - Tiêu đồ.

<http://my.opera.com/free-thinking/blog/show.dml/4424588>

Bì hí (tên khác là bá hạ, bát phúc, thạch long qui) : còn gọi là Quy Phu, Bá Hạ, Bát Phúc, Thạch Long Qui: giống con rùa, thích mang nặng, có thể công được tam sơn ngũ nhạc không bao giờ mỏi. Vì thế Bì hí công bia, trụ đá. Nhiều người nhầm với rùa.

Lì Vãn còn gọi là Sĩ Vãn, Sĩ vĩ: có đầu rồng, thân ngắn, miệng tròn họng to, rất thích nuốt các vật lớn, lại có thể phun nước làm mưa. Vì thế Sĩ vãn được tạc trên nóc nhà, cung điện cổ, chùa chiền, đền đài... ngụ ý cầu trần hòa để phòng hỏa hoạn, khác với Trào phong là đầu quay vào trong, nuốt lấy xà nhà hoặc bờ nóc.

Bồ Lao thích tiếng động lớn, âm thanh vang dội. Vì thế quai chuông khắc hình Bồ lao hai đầu quay ra hai bên ôm chặt quả chuông.

Bệ Ngạn còn gọi là Bệ Hãn, Bệ Lao, Hiến Chương là con thứ tư của rồng, có hình dáng giống hổ, răng nanh dài và sắc, có sức thị uy lớn, thích nghe phán xử, phân định. Theo truyền thuyết, bệ ngạn rất thích lý lẽ và có tài cãi lý đòi sự công bằng khi có bất công, nhờ vậy bệ ngạn

thường được khắc trên các tấm biển công đường, đặt ở cửa nhà ngục hay pháp đường, ngụ ý răn đe người phạm tội.

Thao Thiết có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ, thích ăn uống, càng nhiều đồ ăn càng tốt. Vì thế được khắc trên các vạc lớn, lại tượng trưng cho việc thu lấy tài lộc giống Tì Hưu.

Công Phúc còn gọi là Bát Phúc, Bát Hạ là linh vật thích nước, nên được khắc tạc ở công trình hay phương tiện giao thông đường thủy như chân cầu, đê đập, cống nước, bến tàu, thuyền bè để canh giữ.

Nhai xé : còn gọi là Nhai Tì là loài mình rồng, đầu chó sói, cương liệt hung dữ, khát máu hiếu sát, thích chém giết chiến trận. Vì thế Nhai Xé được khắc ở thân vũ khí: ngậm lưỡi phủ, lưỡi gươm đao, trên vỏ gươm, chuôi cầm khi giới để thêm phần sát khí.

Toan nghệ : còn gọi là Kim Nghệ - linh vật có mình sư tử, đầu rồng, thích khói lửa, mùi thơm, nuốt khói phun sương, thích sự tĩnh lặng và thường ngồi yên ngắm cảnh khói hương tỏa lên nghi ngút. Toan nghệ được đúc làm vật trang trí trên các lư hương, đỉnh trầm, ngai trầm mặc trên đỉnh hay bảm hai bên.

Tiêu Đồ : còn gọi là Phô Thủ, Thúc Đồ có đầu giống sư tử, thích sự kín đáo yên tĩnh, tính khí lười biếng, thường cuộn tròn nằm ngủ, không thích có kẻ lạ xâm nhập lãnh địa của mình. Tiêu đồ được khắc trên cánh cửa ra vào, ngụ ý giữ yên cho ngôi nhà. Đầu Phô thủ ngậm thêm cái vòng để khách đến đừng nó mà gõ

Tù Ngưu, còn gọi là Tỳ Hưu, Tu Lý đầu như Kỳ lân, có sừng, vẩy giống rồng, thân của gấu, có cánh trên lưng. Tỳ Hưu một sừng là giống cực kỳ hung dữ, chuyên cắn hút tinh huyết của các loài yêu quái, ma quỷ nên còn gọi là con Tịch Tà. Loại Tỳ Hưu hai sừng là loài chuyên hút vàng bạc, châu báu trong trời đất nên được cho là con vật giữ tài lộc hay còn gọi là Thiên Lộc. Khi đó Tỳ Hưu có đặc điểm miệng to, ngực to, móng to nhưng không có hậu môn (chỉ để hút vào mà không làm mất đi cái gì). Nếu thành một cặp Tỳ Hưu thì con cái là Tỳ, con đực là Hưu. Tu Lý là kiện tác của Tỳ Hưu, với tư thế cuộn tròn, lưỡi cong, răng sắc đón lộc và giữ của. Tỳ Hưu rất dễ bị nhầm thành Chó Trời, không hề có tác dụng tốt cho gia chủ. Tỳ Hưu cũng có đặc điểm là thích âm nhạc, có tài thẩm âm. Vì thế nên Tỳ Hưu thường được khắc trên đầu cây đàn hồ cầm, nguyệt cầm, tì bà.

Trào Phong có thân phượng, có thể hóa thành chim, đặc điểm thích sự nguy hiểm, nhìn xa vọng rộng. Do đó Trào Phong được tạc ngai trên nóc nhà, đầu mái nhà nhìn về phía xa.

Phụ Hỉ: mình dài giống rồng, thích văn chương thanh nhã, lời văn hay chữ tốt. Vì thế Phụ hỉ tạc trên đỉnh hoặc hai bên thân bia đá.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Để toàn thế giới nghe thấy tiếng của em

Cố Duệ quay lại, chỉ thấy hàng lông mày của nàng cong lên như trăng lưỡi liềm, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười, cũng không nhìn nổi cười theo, vui vẻ hỏi : " Con hồ ly kia là em sao ?"

"Vâng." Hứa Nhược Thần cười gật đầu : " Em làm mấy viên thuốc biến thân, lại tự lấy mình ra thử nghiệm xem có thể biến thành cái gì, kết quả biến thành một con hồ ly nhỏ. Em đã ẩn hết tên, bang phái, danh hiệu rồi, chẳng ai có thể nhận ra em được"

"Ừm, nhưng em đừng ra khỏi thành nhé, chú ý một chút kẻo có người tưởng là quái lại tấn công." Cố Duệ hài hước đáp, lại quay đầu lại nhìn lên màn hình : " Quả thật rất đẹp, chắc chắn mấy cô gái trẻ sẽ rất thích."

"Vậy là sao dạ ? Lẽ nào anh không thích ?" Hứa Nhược Thần buột miệng nói.

Cố Duệ ngẩn ra một chút, cười to vui vẻ hơn : " Đương nhiên là anh thích rồi !"

Lúc này Hứa Nhược Thần mới phát hiện ra mình vừa nói gì, mặt ửng hồng như cánh hoa đào, lắp bắp nói : " Cái đó ... cái đó, ý em ... ý em ... không phải như vậy ..."

"Nhưng đó đúng là ý của anh" Cố Duệ khẽ cười.

May mà anh không quay đầu lại nhìn, nên Hứa Nhược Thần cũng không quá lúng túng. Nàng hơi cúi đầu nhìn màn hình, tay phải rê chuột một vòng, tay trái bấm nút cách, lập tức tiểu hồ ly chạy loạn một vòng xung quanh Công Tử Liên Thành, một chút lại lộn nhào mấy cái trên không, đôi mắt to đen trong veo như nước khẽ chớp chớp, vô cùng khả ái, làm mọi người vây xung quanh đều tròn mắt tán thưởng hò reo ầm ĩ.

Ngoại trừ những icon thét chói tai, nước miếng, máu mũi, mắt lấp lánh trắng sao, còn có người hỏi : "Công tử, công tử, tiểu hồ ly là bảo bảo của huynh sao ?"

"Đúng" Công Tử Liên Thành mỉm cười " Là bảo của ta"*

Mọi người đều cho rằng anh gõ thiếu một chữ "bảo", nhưng Hứa Nhược Thần thì hiểu rõ ý tứ của anh, nhất thời mặt hồng tím đập loạn, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, vui sướng.

Nhớ lại mấy lời Kinh Ca Thủy Việt nói vừa nãy, không kiềm nổi khẽ cười, cần gì phải đuổi ngược, chỉ cần biến thân như vậy, đã đủ để ngăn con sóng dữ, củng cố giang sơn. Nghĩ một chút, trong mắt nàng long lánh ánh cười, điều khiển tiểu hồ ly di chuyển linh hoạt, làm vô số người chơi đổi mắt truy đuổi.

Một đám người ồn ào nhao nhao hỏi thăm Công Tử Liên Thành xem làm thế nào để có con hồ ly sủng vật này, đám mỹ nữ thì mơ tưởng mình có được, đám mỹ nam thì muốn tặng cho những nữ hài mình thầm ngưỡng mộ. Đương nhiên anh không thể đáp nổi, đành mở cửa sổ chat, nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : "Chúng ta tới chỗ khác đi thôi. Biến hình như thế này rồi em có hồi phục lại được không ? Có đánh quái được không ?"

"Dạ không. Sau khi sử dụng thuốc biến thân sẽ biến thân trong một giờ, sau đó tự động phục hồi nguyên trạng, trong lúc biến thân không thể dùng bất kỳ kỹ năng nào." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức trả lời tường tận. Nàng cảm thấy hiện tại không thể trấn tĩnh nói năng bình thường như gõ chữ trong game, vì thế cũng không lên tiếng nữa, mà mở cửa sổ chat ra nói chuyện với anh.

Công Tử Liên Thành liền xoay người chạy về phía truyền tống trận : "Vậy chúng ta tới Phò Đà Sơn nhé."

"Vâng" Nhất Tiểu Hồng Trần giữ hình dạng tiểu hồ ly trắng dạ một tiếng, nhanh chóng nhảy ra khỏi đám đông đang vây quanh, vọt tới phía truyền tống trận, trong nháy mắt đã truyền tống tới Phò Đà sơn.

Công Tử Liên Thành cười Bạch Kỳ Lân đứng bên cạnh nàng, cùng tổ đội nàng, lại hiếu kỳ click nàng một cái, mời nàng cùng "gắn bó thân mật". Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức chấp nhận, không ngờ lại thấy hệ thống thông báo : "Trạng thái hiện tại của bạn không thể gắn bó thân mật", nàng thoáng buồn bực, nói trong [đội ngũ] : "Công ty quản lý trò chơi có bệnh rồi, sao biến thân lại không cho chứ."

Công tử Liên Thành lại cười, click vào menu xem kỹ lại một lần, kết quả ngạc nhiên phát hiện ra thêm một mục : "Cưới chung tọa kỵ", liền click vào. Nhất Tiểu Hồng Trần rất ngạc nhiên, vội vàng chấp nhận. Trong chớp mắt, tiểu hồ ly lập tức nhảy lên lưng Bạch Kỳ Lân của Công Tử Liên Thành, nhưng không phải ở trước mặt anh, mà lại ở sau lưng, đứng trên lưng tọa kỵ, nhìn qua có vẻ khá đặc ý.

Nhất Tiểu Hồng Trần nói giỡn một câu : "Trông vẻ này của anh có điểm giống con nhà giàu nha."

Công Tử Liên Thành phá lên cười, nhanh chóng chạy ra khỏi thành, phi như bay trên thảo nguyên xanh biếc. Một lát sau, anh đã tới bên bờ biển, liền dừng chân đứng lại.

Dưới ánh mặt trời trong trẻo nhẹ nhàng, là biển khơi xanh thẳm êm đềm bình yên, sóng nhẹ xô bọt trắng vào bờ cát, nếu mở loa lên, có thể nghe thấy cả tiếng thủy triều dào dạt, khiến người ta như rơi vào khung cảnh thần tiên.

Trên bờ cát có những con cua đang di động, một loại quái bị động level 30 dành cho những người mới chơi, hoàn toàn vô hại, có thể coi như một phần của khung cảnh này.

Trên lưng con Bạch Kỳ Lân màu trắng bạc là một vị hắc y thích khách, sau lưng chàng là một bạch hồ ly nhỏ, hai người cùng yên lặng đứng bên nhau ngắm cảnh biển, nhìn qua tràn đầy ý thơ.

Hai người không ai nói với ai câu nào, cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ lẳng lặng đứng đó, ngắm sóng nhấp nhô lần lượt xô trào vào bờ cát, lại lần lượt rút ra, ánh mặt trời rực rỡ, biển khơi dào dạt, như hoa nở lúc xuân về.

Không biết bao nhiêu lâu, một tin tức màu đỏ tươi đột ngột chạy ngang qua màn hình : "Đừng Kêu Ta Bảo Bối và Ta Không Phải Thiên Sứ kết làm phu thê, chúc đôi tân nhân trăm năm hạnh phúc, vĩnh kết đồng tâm."

Thế giới im bất một cách quỷ dị trong vài giây, sau đó lập tức nổ tung, vô số người điên cuồng chạy lên [thế giới]

"Trời ơi, hai nam nhân ..."

"Choáng, kết hôn thật sao ?"

"Cưới nhân yêu"***

"Huynh đệ, ta thực sự bội phục các ngươi."

"Giai đẹp, đi đường chính đi, đừng chiếm đường của người khác."

"Đại ca, khỏ thân ngươi nha."

"Bọn ngươi ai công ai thụ nha*** ?"

"Huynh đệ, chúc mừng chúc mừng, không dám chúc sớm sinh quý tử, nhưng tân hôn khoái lạc nha."

"Mọc cánh chưa chắc đã là thiên sứ, có khả năng là người chim, Không Phải Thiên Sứ chắc chắn là người chim, quả nhiên đúng là yêu.."

"Khốn khiếp đúng là khốn khiếp, ngay cả nhân yêu cũng dám cưới..."

"Người ghen tị sao ? Hâm mộ sao ? Thấy người khác kết hôn người đỏ mắt sao ?"

"Chúc mừng Bảo Bối và Thiên Sứ tân hôn vui vẻ, tiền lì xì nha tiền lì xì."

"Chúc mừng Bảo Bối và Thiên Sứ tân hôn vui vẻ, chúc mừng Khai Hoàn Hào Môn."

"Chúc mừng chuyện vui của Bảo Bối và Thiên Sứ, ca ca đang bận đánh quái, không ra được, ngày mai sẽ mang lễ vật tới tặng cho các người sau."

"Hai con heo Bảo Bối và Thiên Sứ kia, không nói năng gì lập tức kết hôn, không coi bạn bè chỉ cốt ra gì, tiền lì xì phải phát gấp đôi nhá."

"Hai tên khốn khiếp, đúng là lũ biến thái."

"Cái tên thiếu não trên lầu kia, hèn hạ vừa thôi ? Có giỏi thông báo tọa độ ra đây, đại gia qua đó giết người một trăm lần."

"Ngọc Hư Phong Côn Luân tuyến 3, không tới ta đề ra người."

"Người chờ ở đó đi, lão gia qua đây, người mà chạy trốn thì chỉ đáng là con cháu của ta."

"Ông nội ta đang đánh chiến thần ở Côn Luân, chờ người mười phút, con rùa đen rút cổ nhà người còn chưa bò đến, thì đừng trách ông nội ta không đợi."

"Há há, đánh nhau sao, ta cũng đi."

"Chúc Bảo Bối và Thiên sứ tân hôn vui vẻ, bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm, chúc mừng Khai Hoàn Hào Môn"

"Chúc mừng Bảo Bối và Thiên Sứ hi kết thành duyên, nhất định không thể bỏ qua tiền lì xì nhá."

"Bảo Bối heo và Thiên Sứ heo dám kết hôn sao ? Thế này thì biết bao nhiêu mỹ nhân phải rơi lệ đây."

"Đau lòng quá, Bảo Bối ơi, cưới ta đi, ta mới thực là nữ nhân đây."

"Đi chết đi, làm kẻ thứ ba tất bị sét đánh chết."

"Chúc Ta Không Phải Thiên Sứ và Đừng Kêu Ta Bảo Bối vui vẻ mỗi ngày."

Thế giới âm ỉ náo loạn, khiến cho Công Tử Liên Thành và Nhất Tiểu Hồng Trần đang xuất thần cũng phải chú ý tới.

Công Tử Liên Thành cũng lên [thế giới] gõ mấy câu chúc phúc giống như mọi người : "Chúc Bảo Bối và Thiên Sứ tân hôn vui vẻ, chúc mừng Khai Hoàn Hào Môn."

Tuy rằng giới tính nick Ta Không Phải Thiên Sứ là nữ, nhưng mọi người đều biết cậu ta là nhân yêu, hơn nữa là một nhân yêu quá nổi tiếng ở server này. Cậu ta luôn luôn vui vẻ, tính tình thẳng thắn, bình thường hay đùa giỡn, nhưng luôn đối xử trượng nghĩa với bằng hữu và bạn bè trong bang, lúc đánh nhau luôn ở tuyến đầu, chuyển sang Hồng danh cũng rất dứt khoát, không sợ chết cũng không sợ đánh nhau, lúc khâu chiến với bang đối địch, cậu ta thường mang bộ dạng nữ nhân rất khôi hài, cố ý giả vờ khờ khạo làm nũng, thường giỡn tới mức người ta phải bò lăn ra cười, phe đối địch giận tím mặt chửi mắng om xòm, người không liên quan đều thấy buồn cười. Lúc Nhất Tiểu Hồng Trần chưa quen họ đã biết Ta Không Phải Thiên Sứ là nhân yêu, bây giờ thấy mọi người chúc mừng nhộn nhịp như vậy, đột nhiên thấy mơ hồ, liền hỏi Công Tử : "Thiên Sứ có đúng là nam nhân không vậy anh ?"

"Đúng vậy, Công Tử Liên Thành không nhận được cười : "Cậu ấy đúng là nam nhân."

Nhất Tiểu Hồng Trần càng ngạc nhiên : "Vậy cậu ấy có quan hệ gì với Bảo Bối ?"

"Trong hiện thực bọn họ là bạn thân." Công Tử Liên Thành giải thích : "Bọn họ kết hôn là vì kỹ năng vợ chồng, lúc đánh nhau chỉ cần thêm một kỹ năng là có thể tăng thêm ưu thế, kỹ năng vợ chồng có tận bốn cái, nếu có thể hoàn thành đủ, thì được rất nhiều ưu đãi."

"Ồ, vậy sao" Nhất Tiểu Hồng Trần đã hiểu, lại thấy những người trên [thế giới] vui vẻ chúc mừng không biết trời đất gì nữa, căn cứ vào những hàng chữ kia có thể thấy phân nửa bọn họ là kiếm cơ để đùa giỡn, có những người không liên quan tới bọn họ cũng có thể bị không khí vui vẻ này cuốn hút, trong lòng thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

* Bảo bảo : sủng vật.

Bảo : đồ quý giá. Công Tử Liên Thành cố tình nói đó chính là thứ quý giá của anh.

*** Nhân yêu : người chơi có giới tính ngược với giới tính bên ngoài hiện thực*

****Nguyên văn : ai trên ai dưới.*

2.

Công Tử Liên Thành vừa xuất hiện trên [thế giới], đã có một đồng người tìm anh, xin anh giúp đỡ tình luyện trang bị, xin anh giúp đánh quái cao cấp cướp Boss, xin anh hỗ trợ giết người, anh nhìn mọi người điên cuồng bát nháo trên [bang phái], xem qua từng cái cửa sổ chat một, chưa kịp xem xong đã lại có người PM cho anh.

Mộc Dung Hồng Ngọc : "Su phụ, có thời gian không ạ? Hiện tại có thể dẫn muội đi làm nhiệm vụ được không?"

Công Tử Liên Thành suy nghĩ một chút, liền nói : "Được rồi, muội tới tuyến VII đợi ta, ta sẽ đến Kim Đài Thành chờ."

Mộc Dung Hồng Ngọc vô cùng vui mừng, lập tức đáp : "Vâng, muội lập tức đi ngay."

Công Tử Liên Thành nói trong [đội ngũ] : "Hong Trần, anh đi hướng dẫn đồ đệ làm nhiệm vụ thầy trò, lát nữa anh tìm em sau có được không?"

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần đáp ứng nhanh chóng, sau đó nhảy khỏi lưng Bạch Kỳ Lân của anh.

Công Tử Liên Thành chạy về phía thành nội, con tiểu hồ ly trắng như tuyết kia cũng chạy bên cạnh anh, tốc độ ngang với anh. Nhất Tiểu Hồng Trần ngạc nhiên vô cùng nói : "Biến thân lại có thể chạy nhanh như vậy, lúc đánh nhau có thể chạy trốn."

Trước giờ lúc đánh nhau Công Tử Liên Thành chưa bao giờ chạy trốn, tuyệt đối miễn cưỡng chịu đựng, cho tới chết mới thôi, bây giờ nghe nàng nói những lời này không khỏi buồn cười : "Sau khi biến thân không thể dùng kỹ năng, lại phải đợi một tiếng mới trở lại được, thuốc biến thân này chỉ có thể lấy ra để đùa giỡn, không thể dùng lúc đánh nhau được."

"Vâng, đúng vậy." Nhất Tiểu Hồng Trần phải thừa nhận anh nói đúng, nhưng vẫn rất vui vẻ : "Đùa giỡn cũng không sao nha, em cảm thấy cái thứ này vẫn có thể bán lấy tiền được."

Công Tử Liên Thành vẫn luôn tán thưởng kỹ năng buôn bán của nàng : "Đương nhiên, chắc chắn con gái sẽ thích."

Hai người mãi nói chuyện, chỉ một lát đã quay trở lại trong thành. Công Tử Liên Thành giải tán đội ngũ, truyền tống tới Kim Đài. Nhất Tiểu Hồng Trần nghỉ ngơi một chút, cũng chạy tới, như một lần khỏi quay trở lại trong điểm.

Trên [thế giới] vẫn tiếp tục náo nhiệt như trước, có không ít người bị cái vụ kia cuốn hút, cũng nhảy lên cầu hôn, lại có những kẻ chạy theo giúp vui, bức hôn, liên miên không dứt, làm cho những người chỉ buôn bán bình thường không có biện pháp chen chân lên [thế giới], bức bối chửi mắng âm ỉ.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy [thế giới] náo nhiệt như vậy, chỉ cảm thấy buồn cười, sau đó tiếp tục làm mấy thứ đồ của mình.

Mấy người trong bang được nàng gửi độ điệp cho đều đã nhận được, nhao nhao PM lại cho nàng, vô cùng cảm tạ nàng, cũng cam đoan với nàng sẽ giữ bí mật, sau đó nhanh chóng vào Kinh Hoa Thủy Nguyệt luyện cấp.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không trả lời, đồng thời chat với mười người tốn thời gian quá mức. Nàng đóng lại những cửa sổ chat, nghỉ một chút, lại thả máy tính xuống, đi ra cửa xem tình hình hiện tại của công việc như thế nào.

Mấy người trẻ tuổi kia cũng thực nỗ lực, vừa nhận được điện thoại của nàng đã lập tức hồi báo lại công việc hôm nay một cách rất cẩn thận, nàng hỏi mấy vấn đề trọng điểm cần chú ý về mặt kỹ thuật xong, nghe được những câu trả lời thuyết phục làm nàng hết sức hài lòng, liền dặn dò thêm mấy câu rồi mới ngắt, sau đó lại tới phòng bếp xem đồ ăn buổi tối, lại trao đổi một chút về thực đơn trong mấy ngày, sau đó mới quay lại phòng.

Thời gian biến thân đã hết, Nhất Tiểu Hồng Trần lại trở lại hình tượng như xưa.

Tài liệu trong kho hàng cũng không đầy đủ, cũng không thể làm ra được mấy thứ cần thiết, nàng liền truyền tống tới Côn Luân, quyết định lên núi băng hái thuốc.

Mấy đạo gần đây cũng không có thời gian kiểm nguyên liệu chế thuốc, mấy thứ thành phẩm của nàng cũng không đủ tồn kho, chẳng mấy sẽ có hàng loạt quái biến thái muốn tới công thành, nếu như các vị anh hùng hào kiệt muốn có đủ thực lực kháng cự yêu thú, bảo vệ Kim Đài, tất phải chuẩn bị rất nhiều thuốc. Sau khi bị Công Chúa Tháng Bảy cướp vị trí cướp quái xong, hôm nay nàng cũng không muốn treo máy lại nữa, liền quyết định đi kiểm chút nguyên liệu.

Muốn chế tạo hồng dược và lam dược cao cấp cần rất nhiều tuyết liên, mà vị thuốc này chỉ tồn tại ở phía trái núi băng ở Côn Luân, Nhất Tiểu Hồng Trần vừa truyền tống tới Côn Luân, liền chạy thẳng về phía núi băng.

Nói tới núi băng, phần lớn mọi người đều nhớ tới Thiên Sơn, nhưng Nhất Tiểu Hồng Trần lại có chút tưởng nhớ tới Tuyết Sơn ngày xưa, nhớ lại một số sự tình thú vị phát sinh lúc đó, đột nhiên cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Hái thuốc là một chuyện rất nhẹ nhàng, nàng cười Bạch Kỳ Lân vượt qua con đường băng tuyết lóng lánh dài dằng dặc, sau đó mới tìm đường lên núi.

Dọc đường có không ít quái chủ động công kích nàng, nhưng cũng không gây ảnh hưởng tới nàng mấy may, cho nên nàng hoàn toàn coi thường, lướt nhẹ trên con đường băng tuyết, chậm rãi hướng lên phía trước.

Không dễ gì đi một bước lại trượt một bước, lên tới sườn núi, Nhất Tiểu Hồng Trần dừng lại nghỉ xả hơi một chút, ngẩng đầu nhìn thái dương màu vàng cam treo trên đỉnh đầu, đột nhiên phát hiện ra dây máu của mình giảm mất một nửa, mà cả màn hình chợt biến thành đỏ tươi.

Chắc chắn là có người đang giết nàng, trong nháy mắt ngăn ngừa, nàng cũng chỉ có thể đoán được rằng đang có người đánh lén, liền nhanh chóng vọt sang chỗ khác, vừa tăng thêm phòng ngự cho mình vừa chuẩn bị phản kích, có điều quay một vòng, cũng không thấy người tập kích đâu, dây máu đã cạn sạch. Trên màn hình máy tính, nữ hiệp áo trắng tung bay trong gió đột nhiên ngã nhào từ trên mình Bạch Kỳ Lân xuống mặt tuyết trắng nõn, thê lương đến tuyệt mỹ.

Nhất Tiểu Hồng Trần tiếp tục chinh góc độ, đã thấy được bóng lưng của một kẻ đang xoay người rời đi. Nàng vội vàng đuổi theo bóng người đang sử dụng Phù Quang Lược Ảnh chuyển nhanh đi kia, click vào đầu hân xem thông tin về nhân vật.

Đó là một tên đại hồng danh vô bang vô phái, Tiên Tiêu Dao level 167, con trai, tên là Mặt Người Dạ Thú, trang bị trên người rất tốt, muốn đánh chết một tiểu Côn Luân như Nhất Tiểu Hồng Trần này quá dễ. Những cái nick chuyên giết người như hân đây khá khó đối phó, bọn chúng độc lai độc vãng, hành động mơ hồ, rất khó dò tìm hành tung, cũng không có bang phái ước thúc.

Nhất Tiểu Hồng Trần vốn là người tốt tính, tuy bị cái tên khốn khiếp này vô duyên vô cớ giết chết, nhưng cũng không quá bức bối, có điều không có thấy thuốc phục sinh, chỉ đành lựa chọn quay trở lại thành thị phụ cận, lại từ chủ thành Côn Luân chạy tới núi băng.

Mới vừa đi được nửa đường, lại có người đánh lén sau lưng, một đao chém bay nàng xuống ngựa, lần này vẫn là một Đại hồng danh, vô bang vô phái, Nữ Ma Giáo level 172, trên người cũng mặc toàn đồ tốt, tên là Khấp Chân Trời Đây Có Đại.

Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ không ra hai cái người vừa giết nàng đây có mâu thuẫn thù hận gì với nàng không, có khả năng chỉ đơn giản là giết người để phát tiết hoặc tìm sự kích thích, cũng có một số người vì bị vợ bỏ, giết từ tuyến I tới tuyến X, giết từ Phở Đà tới Ma Vực, có lẽ nàng gặp phải những kẻ này. Đương nhiên, cũng có khả năng trong quá khứ bọn họ đã từng có mĩ miều gì đó với nàng, hoặc là người khác mời bọn họ tới giết nàng Tóm lại, nguyên nhân có trăm thứ, nhưng kết luận chỉ có một, hôm nay bên ngoài không an toàn.

Sau khi chết trở lại thành xong, nàng đứng đó nghĩ kỹ một hồi lâu, đã không có năng lực giết người, lại cũng không muốn kinh động người khác báo thù cho mình, lại không thể than thở trong bang, mấy người chơi chuyên về sinh hoạt năng lực chiến đấu không cao.... Cân nhắc qua lại hồi lâu, cuối cùng nàng quyết định tới chiến trường kiếm kinh nghiệm.

Đánh nhau cấp bậc bất đồng, chiến trường ở Phở Bản có mười mấy cái, nhưng mỗi chiến trường đều có một điều kiện riêng, muốn vào hàng ngày cũng không dễ dàng. Bình thường vào chiến trường đánh nhau kiếm kinh nghiệm rất đơn giản, phía bên trong chia thành hai phe, người chơi đánh từ đầu tới cuối, giết binh tướng NPC, cuối cùng giết chết chủ tướng đối phương thì coi như xong, nếu một người đánh lẻ có thể thu được điểm kinh nghiệm rất cao, mỗi khi giết được một binh tướng có thể nhặt được một viên pha lê, tập hợp đủ số lượng có thể đổi lấy trang bị cao cấp, bởi vậy có rất nhiều người muốn vào chiến trường, nhưng khi tổ đội phải chia đều điểm kinh nghiệm và pha lê rơi ra, vì thế nhiều người chơi không thích, cho nên nếu có người nào tới chỗ quản lý viên báo muốn đánh đơn, liền kêu người đó nhường một chút, không thể vào chiến trường, nếu như người đó không nghe, có tình đi vào, bọn họ liền mật báo cho phe cánh đối diện, vừa vào liền giết người tiết hận, làm cho mọi người không thể hoàn thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn tình hình trên chiến trường, đối tuyến hai lần, chọn một cái chiến trường không có người để tới báo danh, sau đó về kho hàng lấy thêm một số thuốc tăng trạng thái. Lúc chiến trường vừa mở cửa, nàng có thể tự động truyền vào Phở Bản. Vừa lấy mấy thứ xong, nàng click vào thông báo báo danh xem lại thời gian, lại phát hiện có hai người thuộc Tiêu Dao cũng báo danh ở phe đối địch, rõ ràng là kiếm cơ đuổi nàng, nếu nàng không chịu đi, vào khẳng định là chết. Nàng thăm thò dài, đành phải hủy bỏ xếp hàng, một lần nữa tiếp tục kiếm một cái chiến trường không người để báo danh. Đợi tới lúc chiến trường sắp mở cửa, nàng lại thấy một người thuộc Tiêu Dao khác hơn nàng tới mười cấp báo danh ở bên đối địch.

Chỉ cần lên tới level 75 là có thể vào chiến trường, nhưng là một vị Côn Luân đánh đơn lực chiến đấu không mạnh, Nhất Tiểu Hồng Trần thường bị người khác ghét bỏ, hoặc lúc vừa vào chiến trường đã có người không chút khách khí kêu nàng ly khai, hoặc sau khi vào chiến trường không tổ đội nàng, khiến nàng không được chia pha lê và điểm kinh nghiệm, đã có vài lần kinh nghiệm không vui, nàng không còn cảm giác muốn vào chiến trường nữa. Không ngờ rằng hiện giờ đã phi thăng, cấp bậc không thấp, nàng lại mang trên mình trang bị rất tốt, lại dùng pháp bảo cực phẩm, người ta vẫn có tình kiêu ngạo khiêu chiến nàng. Nếu cấp bậc tương đương, trang bị tương đương, nếu muốn đơn đấu với Tiêu Dao hoặc Ma Giáo, Côn Luân đương nhiên không thể thắng nổi, cho nên cũng không thể trách nàng bị người ta khinh thường.

Một lần nữa, Nhất Tiểu Hồng Trần phải hủy bỏ tư cách tham dự, thù mới hận cũ bùng bùng nổi dậy, nàng không kiềm nổi hết văng : "Ta hận Tiêu Dao."

Cố Duệ ngăn ra, quay đầu lại mỉm cười hỏi : "Sao vậy, bị Tiêu Dao bắt nạt à ?"

3.

Cố Duệ mỉm cười hỏi : " Sao vậy, bị Tiêu Dao bắt nạt à ?"

Hứa Nhược Thần giật mình tỉnh ngộ, người trước mắt nàng đây chính là vị Tiêu Dao đứng nhất bảng của server này, nhất thời cứng họng : " A ... cái này... Em mới lên chiến trường, rõ ràng em báo danh trước, thế mà mỗi lần tới giờ mở cửa, lại có một người thuộc phái Tiêu Dao tới báo danh ở bên đối địch, em đánh không lại, đành không vào nữa...Thật ra thì ... cái này ..." Quanh co hồi lâu, nàng mới quyết tâm, nói thẳng một lần : " Trước kia quả thật em không thích Tiêu Dao. Rất nhiều người chơi thuộc phái Tiêu Dao tìm phái Từ Trúc thêm máu, tìm Ma Giáo thêm phòng thủ, tìm Côn Luân thêm nội lực, nhưng bọn họ chẳng thể cho người khác cái gì, còn chưa nói, sau khi đợi người ta vô tư thêm trạng thái cho hân, hân lại quay lại giết Từ Trúc, giết

Côn Luân, giết Ma Giáo, thực rất vô si. Bất quá, sau khi gặp anh, anh là một người duy nhất thuộc phái Tiêu Dao mà em không hận. .. Ừm, kỳ thật hiện tại cũng có rất nhiều người thuộc phái Tiêu Dao rất tốt, em đều không hận."

Cố Duệ cười, đáp một cách ôn hòa : "Em đang ở tuyến mấy, anh qua đó cùng em vào chiến trường "

"Không phải anh đang dạy học trò làm nhiệm vụ thầy trò sao ?" Hứa Nhược Thần cũng có phần ngoài ý muốn : "Lúc làm nhiệm vụ thầy trò không thể rời thoát tổ, không thể đôi tuyến, bằng không nhiệm vụ sẽ thất bại."

"Vậy sao ? Anh không biết thế." Cố Duệ nghĩ một chút rồi đáp : "Cũng sắp xong rồi, vậy em đợi anh vài phút nữa nhé."

"Vâng." Hứa Nhược Thần cười gật đầu đồng ý.

Lúc này Cố Duệ mới quay đầu lại, tiếp tục dẫn đồ đệ đi làm nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thầy trò mỗi ngày chỉ cần làm một lần, chỉ có thể do thầy trò cùng tổ đội, sư phụ là đội trưởng mới có thể tiếp nhận nhiệm vụ. Sau khi tiếp nhận có mấy bước liền, nói chung khá tốn thời gian, chủ yếu là do sư phụ đánh chính, đồ đệ chỉ ở bên nhặt nhạnh tài liệu rơi ra, cuối cùng phải đánh hai cái Boss nhỏ, nếu level của sư phụ cao thì chẳng có vấn đề gì cả, bình thường đồ đệ chỉ cần đứng cạnh xem, chỉ cần tự bảo hộ mình, không chết là được. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, sư phụ thu được điểm dạy dỗ, có thể tu luyện kỹ năng thầy trò, đồ đệ được thêm rất nhiều điểm kinh nghiệm, có thể tăng level rất nhanh.

Đối với Công Tử Liên Thành mà nói, nhiệm vụ này quá đơn giản, không có chút khó khăn nào, chẳng qua tốn thời gian mà thôi, có điều tiếc mấy cái kỹ năng thầy trò, lúc đánh nhau có thể có ích, nên anh mới cố nhẫn nại tiếp tục.

Tiểu Trúc Mộc Dung Hồng Ngọc này là bằng hữu của Công Chúa Thánh Bấy, ban đầu anh cho rằng cô bé này cũng có phần biết điều, ai ngờ đến lúc bắt đầu tổ đội làm nhiệm vụ rồi, nàng ta lại thao thao bất tuyệt, không phải người lắm điều bình thường. Cũng giống như những cô bé ngày thơ khác, thấy anh là người lợi hại như vậy, đầu tiên tra hộ khẩu, tiếp bàn luận tới gia sản, sau đó biểu lộ tình cảm nồng nhiệt, cũng không biết anh biểu lộ lãnh đạm như thế nào, chỉ tự mình quyết định, chỉ trong khoảng thời gian làm nhiệm vụ, nàng ta đã khiến quan hệ của hai người từ người lạ thăng lên tới mức không thể chia lìa, cuối cùng đã nhắc tới mức độ kết hôn trong trò chơi.

"Kỹ năng vợ chồng có vẻ không tệ, hôm nay hai nam nhân kia kết hôn, sư phụ, tại sao huynh lại chưa kết hôn vậy ?" Nàng hăm hở nói : "Có phải tại chưa có đối tượng hay không ? Muội có thể cùng huynh kết hôn. Muội cũng chẳng cần gì cả, chỉ bởi vì muội rất ngưỡng mộ huynh, được không ?"

"Không thể được." Công Tử Liên Thành liền thúc giục nàng " Muội mau đi giao nhiệm vụ đi"

Mộc Dung Hồng Ngọc đi hồi lâu, Công Tử Liên Thành mới thấy hệ thống thông báo, biết là nàng đã giao nhiệm vụ xong, liền giải tán đội ngũ, nói với nàng : " Thật xin lỗi, ta chỉ muốn tìm nam đồ đệ, lần này Công Chúa Thánh Bấy nhờ ta thu muội làm đồ đệ, có điều ta cảm thấy ta không thích hợp làm sư phụ, muội đi tìm một người khác thích hợp hơn đi." Nói xong anh rất quyết đoán click vào quan hệ thầy trò, click vào danh tự đồ đệ, trực xuất nàng khỏi sư môn.

Mộc Dung Hồng Ngọc vô cùng gấp gáp, vội vàng giải thích với anh, nhưng anh đã logout tại chỗ, nhanh chóng tiêu thất trước mắt nàng.

Công Tử Liên Thành đôi tuyến, chạy tới chỗ người quản lý chiến trường tìm Nhất Tiểu Hồng Trần, nhanh chóng cùng nàng vào chiến trường.

Với level này của bọn họ có thể tham gia chiến trường Long Hồ, một phe là Thanh Long các, một phe là Bạch Hồ đường, Nhất Tiểu Hồng Trần không muốn kiếm phiền toái, cố ý chọn bên chiến trường không có người, mấy phút sau đã chuẩn bị mở cửa. Công Tử Liên Thành là người đầu có người đối địch hay không cũng không quan trọng, đương nhiên hoàn toàn nghe theo lời nàng. Hai người đôi tuyến mấy lần, mới tìm được một cái chiến trường không có người khác cùng tham gia, liền chọn Thanh Long các để báo danh.

Nhất Tiểu Hồng Trần đang cho rằng lần này có thể yên tĩnh làm nhiệm vụ, ai ngờ cách giờ vào chiến trường hai phút, đột nhiên có sáu người đồng thời tới BẠCH HỒ ĐƯỜNG báo danh. Bọn họ không cùng chung môn phái, bốn Tiêu Dao và hai Ma Giáo, lực chiến đấu rất mạnh. Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn qua thông báo báo danh xong có phần tức giận, nói trong [đội ngũ] : " Bọn họ muốn gì chứ ? Rõ ràng chúng ta tới trước mà."

" Chắc muốn đánh nhau thôi, quá bình thường" Công Tử Liên Thành an ủi nàng : " Không có chuyện gì cả, lát nữa em chỉ cần lo đối phó với NPC, chú ý bảo hộ chính mình. Nếu bọn họ không tới gây hấn với bọn ta thì thôi, anh sẽ không động tới bọn họ, chỉ cùng em đánh nhau với đám tiểu binh, nhưng nếu bọn họ dám động thủ trước, anh sẽ không khách khí."

"Dạ vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức lấy lại tinh thần.

Trong lúc nói chuyện, chiến trường đã mở cửa, hai người lập tức tiến vào, thêm phòng thủ thêm tấn công, lôi một đồng được tăng máu tăng chân khí, tăng thêm kháng tính, thêm bạo kích, thêm độ nhạy bén, giảm thương tổn ra uống sạch, sau đó mới rời khỏi an toàn khu, chạy thẳng tới Bạch Hồ đường.

Nhất Tiểu Hồng Trần thuộc Côn Luân, vừa xông lên đã mở pháp trận Thiên La Địa Vồng, sau đó quần công tiểu binh, một chiêu đã giết cả đám. Công Tử Liên Thành chuyên chọn tướng lãnh, chỉ mấy chiêu đã giết xong một người. Hai người phối hợp ăn ý, tiến về phía trước rất nhanh chóng.

Mấy người bên Bạch Hồ Đường tuy lực chiến đấu tương đối mạnh, nhưng đều là môn phái đơn công, chỉ chém từng người một, không có kỹ năng phù hợp giống như kỹ năng quần công của Côn Luân như vậy, tiến độ chậm hơn hai người bọn họ rất nhiều. Thấy sắp thua, sáu người kia bỗng nhiên không tiếp tục tấn công NPC của Thanh Long Các nữa, hiển nhiên là từ bỏ nhiệm vụ, lập tức tấn công qua bên hai người bọn họ.

Nhất Tiểu Hồng Trần mặc dù đánh quái nhưng vẫn không quên bảo trì cảnh giác, vừa thấy bọn họ chạy tới đã lập tức chuẩn bị nghênh chiến. Pháp trận của Nhất Tiểu Hồng Trần có thể làm dịch nhân của bọn họ giảm tốc độ, là khắc chế lớn nhất đối với khinh công Phù Quang Lược. Ảnh hưởng hại nhất của Tiêu Dao cung. Vừa bước chân tới, tốc độ của bọn họ vừa chậm lại, thân pháp của Công Tử Liên Thành lại càng nhanh hơn, chạy vọt qua chém giết.

Nhất Tiểu Hồng Trần là người duy nhất thuộc môn phái đánh xa ở chỗ này, vì thế chọn đường vòng đi, không đợi bọn họ tiếp cận, nhanh chóng tung ra ba chiêu Đoạt Mệnh Liên Hoàn kiếm, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Ngũ Câu Sương Tuyệt Minh, liên tiếp sử dụng. Kỹ năng đánh đòn của Côn Luân vốn không nhiều, chỉ có mấy cái như vậy, hơn nữa Nhất Tiểu Hồng Trần đi theo lộ quần công quái, bởi vậy kỹ năng càng ít, căn bản không có năng lực nhất kích tất sát, nhưng bây giờ phối hợp với công kích của Công Tử Liên Thành, lại rất có hiệu quả, chỉ trong vòng một phút đã giết sạch sáu người.

Chỉ cần chết tất cả các trạng thái đều biến mất, mấy người kia nhất định phải ở lại an toàn khu thêm đầy đủ trạng thái, uống đầy đủ các loại thuốc, rồi mới có thể chạy tới, Công Tử Liên Thành nói trong [đội ngũ]: "Em tiếp tục đánh quái đi, anh đi giết bọn họ."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần thực ra rất tò mò, muốn đi theo xem náo nhiệt, nhưng cũng không thể cô phụ hảo ý của anh, đành phải lưu lại, tiếp tục quần công tiểu binh, giết tướng quân.

Công Tử Liên Thành giống như một tia chớp nhanh chóng chạy tới bên ngoài an toàn khu của Bạch Hổ Đường, canh chừng ở chỗ này, một kẻ ra giết một kẻ, một lần ra giết một lần. Cửa an toàn khu không lớn, một lần tối đa chỉ có thể ra hai người, chiêu số của anh chủ yếu đều là bạo kích, vừa ra tay là nhất kích tất sát ngay đối phương. Mấy người đó cũng không có biện pháp sử dụng ưu thế sáu người đánh một, bị anh giết liên tục mấy lần liền, cho tới lúc nghe thấy hệ thống thông báo "Thanh Long Các đã chiến thắng trên chiến trường", song phương mới cùng bị truyền tống ra khỏi Phó Bản.

Nhất Tiểu Hồng Trần vui vẻ hơn hờ: "Ha ha, lần đầu tiên đòn công xông vào chiến trường thành công, em tăng 6% kinh nghiệm nhé."

Đương nhiên Công Tử Liên Thành rất cao hứng, hỏi nài: "Còn làm gì nữa?"

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn đồng hồ: "Khoan hãy làm gì đi, người ra công trường sắp về rồi, chuẩn bị ăn cơm chiều thôi anh ơi."

"Được, vậy đi treo máy thôi." Công Tử Liên Thành nói xong, liền truyền tống tới Tiên giới.

Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ ở cùng một chỗ với anh, Công Chúa Tháng Bảy tất không dám dẫn người tới cướp vị trí, liền cùng anh truyền tống tới Tiên giới, tìm một vị trí thích hợp treo máy, cài đặt chương trình giết quái và nhật đồ cẩn thận, sau đó mới thả máy tính xuống.

4.

Bữa tối diễn ra trong bầu không khí rất vui vẻ và thân thiện.

Ba người trẻ tuổi và tài xế của công ty đều biết vị Cố tiên sinh này là bạn tốt của Hứa quản lý, đương nhiên thái độ rất nhiệt tình. Ban đầu trong ngôn ngữ còn có chút khách khí, nhưng sau khi Cố Duệ nói vài câu đùa khơi mào, không khí lại sinh động hẳn lên. Nghĩ tới việc hiện tại Hứa Nhượng Thần còn chưa có bạn trai, mấy người đó đều tính ngộ, có vô ý có hữu ý nói một chút lời hay về Nhượng Thần. Trước đây Hứa Nhượng Thần luôn là người đi đầu chịu khổ, không tranh sự đời, quan hệ với mọi người rất tốt, nên những lời của bọn họ cũng không phải hư ngôn, mà phát ra từ tận tâm phổi, nghe lên đã biết rất thật.

Cố Duệ ngầm hiểu, thấy Hứa Nhượng Thần vẫn có chút lơ mơ không hiểu, thấy bọn họ chọc ghẹo cũng đùa giỡn lại, hi hi ha ha hòa mình với thuộc hạ, trong lòng càng ngọt ngào hơn.

Ăn cơm xong, mọi người cùng tản đi, có người tới phòng giặt giũ quần áo, có người tới phòng tắm rửa, có người về phòng mở máy tính, tài xế kéo một cái ống cao su dài bắt vòi nước đi rửa xe, đầu bếp dọn dẹp bàn ăn, quét rác, phụ bếp bung chén bát vào rửa, không cần ai phân phó, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp.

Cố Duệ đi cùng Hứa Nhượng Thần ra cửa, khẽ nói với nàng: "Em đúng là có khả năng làm quản lý, không cần có người đốc thúc, bọn họ có thể tự giác làm việc như vậy, không lén lút mờ ám sau lưng, đúng là rất khó có được."

"Cạnh tranh kịch liệt, công tác khó tìm, bọn họ đều rất trân trọng." Hứa Nhượng Thần mỉm cười: "Lúc em mới vào công ty cũng vậy, rất nỗ lực. Đại khái em cũng thuộc người hơi hoài cổ, cảm thấy ăn lộc của nhà vua, phải chia sẻ ưu lo với nhà vua, sau khi thăng chức, cũng yêu cầu thuộc hạ phải như vậy."

"Điểm này cũng không phải hoài cổ, tính chuyên nghiệp chính là chuẩn tắc cơ bản của công tác." Cố Duệ than nhẹ: "Chỉ tiếc, bây giờ những người trẻ tuổi biết suy nghĩ như thế lại quá hiếm."

Hứa Nhượng Thần không khỏi mỉm cười: "Nói cũng ra vẻ quá, anh cũng được bao nhiêu đâu? Chắc không tới ba mươi đi?"

"Đúng, chưa tới." Cố Duệ cũng cười: "Mở công ty phải ổn trọng bình tĩnh, bằng không người ta sẽ không tin tưởng, dần dà, tính tình cũng thay đổi rất nhiều, cảm thấy mình không còn trẻ nữa. Năm nay anh đã hai mươi tám tuổi rồi, còn em thì sao?"

Hứa Nhượng Thần vô cùng vui vẻ đáp ngay: "Hai mươi sáu ạ."

"Thế thì vẫn là người trẻ tuổi." Cố Duệ khẽ cười: "Bất quá, anh thấy vẫn khác so với những học sinh vừa tốt nghiệp như bọn họ."

"Vâng, em cũng cảm thấy vậy." Hứa Nhượng Thần gật gù đầu.

Hai người nhàn nhả tản bộ theo quốc lộ, dần dần đi tới bên ngoài trấn.

Trời đã về chiều, không biết mưa đã ngừng từ lúc nào, nhưng không khí vẫn còn hơi ẩm ướt. Trên bầu trời xanh thẫm chợt xuất hiện bóng trắng hạ huyền mỏng manh như một sợi chỉ, từng đám mây trắng khe khẽ lượn lờ phiêu động nhẹ nhàng giữa không trung, con sông bên cạnh trấn nước đã dâng cao, trong vắt vô cùng, dòng nước lạnh buốt chảy xiết hướng về phía biển, từng đám bọt trắng xóa tung trào vào bờ biển, mỹ lệ như một bức tranh, làm người ta nhìn không chán mắt.

Hai người đứng im ở mép nước hồi lâu, màn đêm buông xuống từ lúc nào. Bọn họ cũng không nói gì, chỉ đồng thời xoay người trở về, chậm rãi quay lại chỗ trọ.

Vừa online, Nhất Tiểu Hồng Trần đã thấy [bang phái] nhộn nhạo âm ỉ vô cùng.

[bang phái] Cười Thỏ Truy Rùa Đen : kỹ năng vợ chồng mới ra rất tuyệt nhá, hai người cùng tổ đội có thể dùng kỹ năng gia tăng phòng ngự và công kích, còn có thể phục sinh cho nhau, quả thực đúng là kỹ năng chuẩn bị riêng cho giết người đánh nhau.

[bang phái] Tay Trái Ước Định : Ngươi mau mau kết hôn đi, còn có cái mà dùng

[bang phái] Tay Phải Đồng Ý : Đúng vậy, mau kết hôn đi, đừng lãng nhăng kéo dài nữa, quần chúng nhân dân đều mơ tưởng được nhận tiền lì xì á.

[bang phái] Cười Thỏ Truy Rùa Đen : trâu bò đầy đường, chẳng có ai cần ta cả, biết làm thế nào?

[bang phái] Diêm Bán Cô Bé : ta cần ngươi, gả cho ta đi.

[Bang Phái] Hắc Điểm Lão Bản : “chẳng lẽ đây chính là ở rể trong truyền thuyết ?”

[Bang Phái] Can Tương Mạc Gia: “đứng rồi nha, tiểu Kỵ, mau xông lên, nương tựa tỷ tỷ giàu có càng thêm dễ dàng”

Hắc Điểm Lão Bản lập tức tung ra một bạt tai : “ Lão Tà ngươi đừng nói nhăng nói cuội, tiểu Kỵ nhà người ta là người giàu có, còn phải đi xin xỏ của ai sao ?”

Can Tương Mạc Gia lập tức hai mắt lấp lánh : “ Rõ dãi nha, đúng là chồng giàu vợ có, trời sinh một đôi, kết hôn đi kết hôn đi, thật mong tiền lì xì nha”

Cười Thỏ Truy Rùa Đen lại không thao thao bất tuyệt như thường ngày, chỉ tung lên một cái icon toát mồ hôi, sau đó không nói năng gì.

Diêm Bán Cô Bé quyết không bỏ qua : “ Cười Thỏ, đừng học rùa đen rút cổ, mau nói đi”

Cười Thỏ Truy Rùa Đen im hơi lặng tiếng, đánh chết cũng không chịu nói.

Diêm Bán Cô Bé nghiêng răng nghiêng lợi : “ Bức ta dùng tuyệt chiêu phải không. Đừng cho rằng chui xuống nước có thể trốn được ta, hôm nay nếu không thể đào ngươi lên, ta quyết không mang họ Bán”

Lời vừa thốt ra, mọi người trong bang nhất thời sôi trào, vô số người cùng phát cờ hò reo

“ Ủng hộ tiểu Diêm bức hôn”

“ Lặn xuống nước thật đáng xấu hổ, cộc đi tìm trâu mới là vương đạo”

“ Tiểu Kỵ, sợ cái gì ? Ta là nam nhân, nếu có nữ hài tử tốt như vậy truy đuổi, chỉ có hai chữ, đồng ý”

“ Kỵ ca thật đàn ông nha, là nam tử thiết huyết, đừng để bị nữ nhân dọa mà đầu hàng nha”

“ Tiểu Diêm, nếu ngươi không phải họ Bán thì sửa thành họ gì ? Chẳng nhẽ muốn sửa thành họ Kỵ ?”

“ Ha ha, chẳng lẽ là thâm yêu người khó mở miệng ?”

“ Lạt mềm buộc chặt ?”

“ Lấy lui làm tiền ?”

“ Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương ?” *

Nhất Tiểu Hồng Trần nét cười đầy mặt, Công Tử Liên Thành nói trong [đội ngũ] : “ Anh tiếp tục đi làm nhiệm vụ với bọn Tiểu Bạch.”

Nhất Tiểu Hồng Trần trả lời ngay : “ Vâng”

Công Tử Liên Thành hỏi thành, nhanh chóng rời khỏi tổ đội rồi đổi tuyến, Nhất Tiểu Hồng Trần tìm một bằng hữu cùng tuyến tổ đội, tiếp tục treo máy tại Tiên giới. Không quá mười phút sau, lập tức có người tới cướp vị trí của nàng. Lần này là một người thuộc phái Côn Luân cao cấp, vô bang vô phái,

không có tung tích gì để truy ra, căn bản nàng không có cơ hoàn thủ. Nhìn tình huống một lát, nàng quyết định không tiếp tục dây dưa nữa, quay đầu ly khai, chạy thẳng về Kim Đài.

Lúc này Cười Thỏ Truy Rùa Đen tiếp tục lặn sâu không lên tiếng, Diêm Bán Cô Bé lập tức chạy lên [thế giới]

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : thành thật xin lỗi mọi người, thỉnh các vị bằng hữu trên [Thế giới] tặng cho ta một giờ, để ta cầu hôn một người

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, chúng ta kết hôn đi .1

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, chúng ta kết hôn đi .2

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, chúng ta kết hôn đi .3

Thỉnh thoảng cũng có người tranh giàu, cũng mua loa lên thế giới phát ngôn, nhưng cầu hôn có đánh số như thế này thì cũng là lần đầu tiên thấy, mọi người cùng nhau ủng hộ, nói mấy câu giúp đỡ như : “ Bạn Cười Thỏ, mau đáp ứng đi”, sau thấy người được cầu hôn vẫn không nói gì, đều im lặng cả, theo dõi Diêm Bán Cô Bé tiếp tục phát ngôn.

Post tới lần thứ 520, Diêm Bán Cô Bé ngừng lại một chút hỏi : “ Tiểu Ky, người có đáp ứng không ?”

Thế giới yên tĩnh trong ba giây đồng hồ, Cười Thỏ Truy Rùa Đen vẫn không dám lên [Thế giới], chỉ đau khổ cầu xin ở [Bang Phái] : “ Tiểu Diêm, người đừng post nữa, van cầu người.”

Diêm Bán Cô Bé liền thay đổi một chút, quay về [Bang Phái] nói : “ Vậy người có đáp ứng không ?”

Cười Thỏ Truy Rùa Đen rất chật vật ; “ Ta không làm được, không thể đáp ứng người, người cũng biết rõ tại sao rồi, đừng ép ta nữa được không ?”

Diêm Bán Cô Bé vẫn không chịu lùi bước : “ Cái gì ta cũng biết rõ, cái gì ta cũng minh bạch, cho nên hôm nay ta tuyệt đối không buông tha, người có đáp ứng hay không ? ”

Cười Thỏ Truy Rùa Đen khóc lóc : “ Thật ta không làm được.”

Diêm Bán Cô Bé càng thêm kiên định : “ Ta sẽ không để người tiếp tục né tránh nữa.”

Người trong bang càng nhao nhao vun vào, có người nói ra, có người nói vào, ồn ào vô cùng

“ Tiểu Ky, có gì mà phải khó xử. Mau nói ra mọi người cùng giải quyết cho”

“ Đúng vậy, chẳng lẽ người đã có vợ rồi sao ? Chưa nghe người nói bao giờ nha”

“ 520 không được, thì chuyển sang 1314”**

“ Bằng không nói đủ 5201314 lần”

Diêm Bán Cô Bé không nói thêm gì nữa, lập tức lại lên [Thế giới]

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, chúng ta kết hôn đi .521

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, chúng ta kết hôn đi .522

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, chúng ta kết hôn đi .523

Thế giới lập tức sôi trào.

“ Thực có tiền mà, hâm mộ quá”

“ Bạn kia ơi, mau đáp ứng đi”

“ Sao không có người nào giống như vậy theo đuổi ta chứ, đau lòng quá”

Mấy nguyên lão của Phong Sinh Khôi Thủy cũng lên [Thế giới] hỗ trợ Diêm Bán Cô Bé

[Thế giới] Tay Trái Ước Định : "chân trời cũng không ngăn được tưởng niệm, thói quen trầm mặc cũng nguyện thay đổi vì anh, khao khát chờ đợi tới ngày có thể gặp lại anh, đến lúc đó nhất định sẽ không để anh đi qua vô tình"

[Thế giới] Tay Phải Đồng Ý : Muốn anh nghe thấy tiếng tim đập của em, muốn anh nhìn thấy tình yêu của em, không sợ thừa nhận em quyến luyến anh biết bao nhiêu, chỉ hỏi anh có nguyện chia sẻ buồn vui mỗi ngày với em hay không.

[Thế giới] Khinh Ca Thủy Việt : Tiểu Diêm, nói với Tiểu Ky, tình yêu phải có người mới hoàn mỹ.

[Thế giới] Nhất Tiểu Hồng Trần : yêu người ấy thì phải hô lớn lên, để cho toàn thế giới đều nghe thấy tiếng của muội.

Có bọn họ hỗ trợ, Diêm Bán Cô Bé càng cố chữ càng hăng.

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, tình yêu phải có anh mới hoàn mỹ, hai chúng ta kết hôn thôi. 1000

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, tình yêu phải có anh mới hoàn mỹ, hai chúng ta kết hôn thôi. 1001

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé : Cười Thỏ Truy Rùa Đen, tình yêu phải có anh mới hoàn mỹ, hai chúng ta kết hôn thôi. 1002

Lúc này, không còn người nào chen chân lên [Thế giới] nữa, tựa hồ như tất cả người chơi đều nín thở ngưng thần, thầm đếm giúp nàng, cho tới số 1314.

Đoàn người đang làm nhiệm vụ dưới hạ thành cũng chú ý tới sự náo nhiệt trên [Thế giới], Công Tử Phù Tô than thở : “ Tiểu Diêm kia là con gái phải không vậy ?”

“ Đúng vậy” Kinh Ca Thủy Việt vui vẻ đáp : “ Tiểu Ky là con trai.”

Công Tử Vô Kỵ cam bái hạ phong : “ Cầu hôn như vậy cũng thực mạnh mẽ nhanh nhẹn.”

Công Chúa Tháng Bảy cũng rất động tâm “ Ta cũng có thể làm như vậy, dùng mấy ngàn cái loa để biểu hiện ý tứ.”

Công Tử Liên Thành nhanh chóng nói : “ Đừng gây ầm ĩ.”

“ Muội không ầm ĩ.” Công Chúa Tháng Bảy có phần không vui : “ Mạng ảo thôi mà, chủ yếu chơi cho vui thôi”

Công Tử Liên Thành không hé răng gì nữa, tiếp tục sánh vai cùng Công Tử Vô Kỵ giết thẳng lên trước.

Đoàn người tiếp tục xông thẳng lên phía trước, chỉ có Kinh Ca Thủy Việt thỉnh thoảng chạy vào [Bang Phái] tiếp tục khích lệ Diêm Bán Cô Bé.

Cuối cùng sau nửa giờ, Diêm Bán Cô Bé cũng gõ tới con số 1314, sau đó tổng kết : “Cười Thỏ Truy Rùa Đen, em yêu anh suốt đời suốt kiếp, cho dù anh hùng chết trận, truyền thuyết đóng cửa, em vẫn yêu anh mãi mãi, chúng ta kết hôn đi”***

Đối tượng bị cầu hôn kia vẫn trầm mặc, mà những người khác đã không nhịn nổi, không quan trọng là quen hay không, đều chạy lên [Thế giới] biểu lộ sự cảm động của mình, cùng khuyên bạn Cười Thỏ không nên cô phụ mối thâm tình như vậy.

Trong bang Phong Sinh Khôi Thủy cũng náo nhiệt như vậy, ầm ĩ không ai chịu nghe ai nói, đều thúc giục : “ Tiểu Ky, mau đáp ứng đi.”

Cuối cùng, Cười Thỏ Truy Rùa Đen mới chạy lên [Thế giới] nói một câu : “ Được, anh đáp ứng em, chúng ta kết hôn thôi.”

Lập tức, có vô số người cùng chạy lên [Thế giới] hoan hô, chúc mừng, thấy những người có tình đều trở thành quyến thuộc, bọn họ thầm nghĩ lại bản thân đều vô cùng cao hứng.

Diêm Bán Cô Bé vui mừng, PM với Cười Thỏ Truy Rùa Đen hồi lâu, cuối cùng mới lên [Thế giới] nói : “ Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người, hai chúng ta quyết định sẽ kết hôn vào đêm nay lúc 9 giờ 9 phút tại Lầu Kim Phong Ngọc Lộ ở Dao Trì tại Côn Luân ở Tuyến IX, kính mời các bằng hữu cùng tới tham gia.”

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới lên [Thế giới] nói mấy câu tổng kết : “ Chúc mừng Cười Thỏ Truy Rùa Đen và Diêm Bán Cô Bé của bản bang hạnh phúc suốt đời, chúc bọn họ trường trường cửu cửu, suốt đời ân ái ái”

Chú thích :

* *Mình tu sạn đạo ám độ Trần Thương: bên ngoài thì sửa sạn đạo, bên trong thì lên lút đi vòng qua Trần Thương.*

Để che mắt các nước Tam Tàn, ngay khi vào Thực, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nối vùng đất phong của mình với Tàn) khiến các nước này không chú ý tới mình.

Tháng tám năm 206 TCN, Hàn Tín được phong làm đại tướng, bắt đầu ra quân bình định Tam Tàn, do các vua chư hầu Chương Hàm (Ung vương), Tư Mã Hân (Tắc vương) và Đồng Ế (Địch vương) án ngữ làm phen giậu cho Sơn Đông để cản đường Lưu Bang. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tàn yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương. Ung vương bị thua chạy về, dừng lại đánh đất Hạo Tri, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung vương, đi về đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận.

** 5201314 : (lợi dụng âm đọc lên tương tự như ngã ải năm nhất sinh nhất thế) nghĩa là Anh yêu em suốt đời suốt kiếp. (pass user cũ của

người yêu cũ của mình :D)

*** Game này tên là Truyện Thuyết Anh Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bản sắc anh hùng

Hành động cầu hôn vĩ đại của Diêm Bán Cô Bé đã tạo nên từng đợt sóng lớn trên [Thế giới], không ít người cũng học theo lên [Thế giới] cầu hôn với ý trung nhân của mình, tuy không xuất hiện thêm trường hợp mua liền 1314 loa như vậy, nhưng cũng làm không khí sôi động hẳn lên, cũng thành công trong việc làm đổi phương phải cảm động, nhờ đó có tới hơn mười đôi tân nhân lần lượt vĩnh kết đồng tâm.

Cố Duệ không khỏi quay lại liếc Hứa Nhược Thần một cái, cười nói : “ Bang nhân nhà em cũng thực chịu khó bỏ tiền, quả nhiên là tài phú đệ nhất bang.”

“ A ? Không phải như vậy.” Hứa Nhược Thần ngẩn ra, lập tức cười lắc đầu : “ Lần này không phải Tiểu Diêm cố ý khoe khoang, mà do cô ấy bị ép tới mức không còn cách nào khác. Tiểu Kỳ vẫn trốn tránh không chịu tiếp thu cô ấy, không ép không được.”

“ Thật sao?” Cố Duệ có phần không đồng ý : “ Nếu như cậu kia không muốn kết hôn, thì cần gì phải miễn cưỡng ?”

“ Không phải, tình huống của Tiểu Kỳ không đơn giản như người ta.” Hứa Nhược Thần nhẹ nhàng giải thích : “ Cậu ấy là một người rất thông minh, thành tích ưu tú, lẽ ra có thể dự thi vào một trường đại học nổi tiếng, có điều năm lớp 11 bị một lái xe say rượu đụng phải, bị thương ở thắt lưng, làm hai chân bị tê liệt, đành phải thôi học. Có điều, cậu ấy cũng rất cố nghị lực, nằm trên giường bệnh vẫn tự học về thiết kế, cũng bởi thông minh xuất sắc, hiện tại cũng có chút danh tiếng. Cậu ấy chơi game online, một là để thả lỏng tinh thần, hai là tiếp xúc với thêm nhiều người hơn nữa, như vậy cũng tốt với tâm trạng của cậu ấy. Tiểu Diêm biết cậu ấy trong game, hai người cùng đánh quái thăng cấp, cùng tìm tài liệu luyện kỹ năng sinh hoạt, dần dần cũng có cảm tình, có điều Tiểu Kỳ cứ cố tình tránh né. Tiểu Diêm là người nóng tính thẳng thắn, tìm được địa chỉ của cậu ấy liền tới tận nơi tìm hiểu, mới phát hiện ra tình trạng thực tế của cậu ấy. Cô ấy đã đi hỏi thầy thuốc, bệnh của Tiểu Kỳ vẫn có khả năng chữa khỏi, có điều cần tốn một khoản tiền không nhỏ, lại phải có thêm thời gian phục hồi chức năng, cô ấy kiên trì muốn cùng đồng hành với tiểu Kỳ, thậm chí còn thôi luôn công việc hiện tại, tìm việc làm ở nơi cậu ấy ở. Tiểu Kỳ vẫn tương đối tin tưởng vào khả năng phục hồi của cơ thể mình, có điều không muốn tiếp thu tình cảm của Tiểu Diêm trước khi chữa khỏi, vì thế hai người cứ truy truy trốn trốn suốt một thời gian dài. Hôm nay không hiểu vì sao Tiểu Diêm bạo phát, đương nhiên em phải ủng hộ cô ấy. Em cảm thấy hai người đó tuy tuổi còn nhỏ, ước chừng chỉ tầm 22, 23, nhưng đều rất kiên cường, rất tương xứng với nhau. Trong game này những người biết rõ tình trạng bệnh tật của Tiểu Kỳ ngoài đời thực cũng không nhiều, ngoài em và Việt Việt, còn có Tay Trái, Tay Phải, bọn em đều hy vọng hai người bọn họ có thể ở chung một chỗ với nhau, nên mới trợ giúp. Tiểu Kỳ đồng ý kết hôn trong trò chơi, chứng tỏ đã bắt đầu dám tiếp nhận tình cảm của Tiểu Diêm, bọn em đều rất cao hứng thay cho cậu ấy.”

“ Hóa ra là như vậy, nếu thế thì em làm rất đúng.” Cố Duệ tán thưởng : “ Đợi lát nữa lúc bọn họ kết hôn, anh cũng muốn tới tham dự.”

“ Vâng.” Hứa Nhược Thần nghĩ một chút rồi nói : “ Nếu như, ừm, em nói là nếu như, công ty chỗ anh cần thiết kế các ấn phẩm tuyên truyền, bảng quảng cáo, có thể đề cho cậu ấy thiết kế, đương nhiên, nếu không tiện thì thôi, không cần phải miễn cưỡng.”

Cố Duệ cười : “ Cái này thì không vấn đề gì. Công ty bên anh cũng thường xuyên phải thiết kế in ấn sổ tay và áp phích tuyên truyền với số lượng lớn, trước kia đều giao cho một công ty chuyên quảng cáo thiết kế, thu phí cũng cao hơn so với những nhà khác. Em đưa phương thức liên lạc với cậu ấy cho anh, anh sẽ yêu cầu người bên anh liên lạc với cậu ấy.”

“ Vâng.” Hứa Nhược Thần nhanh chóng lấy giấy bút ra, ghi rõ địa chỉ hòm thư, điện thoại di động, điện thoại cố định nhà Cưới Thỏ Truy Rùa Đen.

Cố Duệ nhận tờ giấy nói : “ Ngày mai anh sẽ gọi điện cho công ty.”

“ Vâng” Hứa Nhược Thần rất cao hứng gật đầu.

Trò chơi tới hôm đó có rất nhiều người cùng vui mừng.

Mặc dù chưa tới thời điểm kết hôn, toàn bộ thành viên của bang Phong Sinh Khởi Thủy đã cùng chạy tới Dao Trì ở phó bản Côn Luân, vừa cãi nhau âm ỉ vừa cười cười nói nói. Trên sơn đạo liên tục có người ngã xuống, vừa mắng công ty quản lý trò chơi biến thái vừa tiếp tục chạy tới lần nữa. Lúc đội nhân mã khổng lồ của bọn họ chạy qua, quái dọc đường đã không thấy đâu, đều bị bọn họ kéo lên núi ca, nhanh chóng chạy tới Ngọc Lộ Lâu trên đỉnh Kim Phong của Tây Vương Mẫu.

Mọi người nhao nhao chạy tới bên ngoài lan can, nhảy vào trong Dao Trì, cắt đuôi đám quái, sau đó mới hi hi ha ha quay lại, có người thưởng hoa, có người ghẹo tiên hạc, lại có một số người chọn chỗ này để PK, làm cát bay đá thổi khắp nơi, sấm sét vang dội, thiên hôn địa ám.

Laptop của Nhất Tiểu Hồng Trần treo không làm gì được, đành đứng im ở đó.

Tới 9 giờ, Khinh Ca Thủy Việt kéo theo một đám quái xông tới, làm cho đương tràng lại bắt đầu hỗn loạn. Công Tử Liên Thành cũng chạy theo tới, nhanh chóng tìm thấy bóng ảnh của Nhất Tiểu Hồng Trần, chạy tới đứng bên cạnh nàng. Rất nhiều bằng hữu ở bang phái khác cũng nhao nhao chạy tới, chen chúc nhau ở chỗ này chật như nêm cối.

Khung cảnh hôn lễ này vô cùng hoành tráng, mọi người điên cuồng chạy lên [Thế giới], chúc phúc cho bọn họ, không ít bằng hữu mang tới tặng rất nhiều lễ vật, Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Liên Thành cũng chia nhau xuất một phần hậu lễ. Đôi tân nhân cũng khăng khải phát ra rất nhiều bao lì xì, không ngừng lên [Thế giới] cảm tạ tình cảm của mọi người. Có một số tuấn nam mỹ nữ có kỹ năng khiêu vũ cũng mặc quần áo đẹp múa hát chúc mừng, lại có một số người đốt pháo hoa. Cuối cùng, lúc Tân Lang Tân Nương kêu muốn đi động phòng, đang định chuẩn bị, mọi người vẫn còn chưa thỏa mãn, ép buộc Cười Thỏ Truy Rùa Đen đã lên tới level 125 phải lập tức phi thăng.

Mọi người vui như tết, cùng xúm lại quanh cậu cùng chạy trốn, chặt cây, quần công tiểu quái, đánh thiên tướng, vây công Boss, cười đùa âm ỉ suốt dọc đường, hoan hi đến cực điểm. Lễ ra nhiệm vụ này cũng không dễ làm, nhất định phải tổ đội cùng với Côn Luân để giết quái cây, sau đó phải có người level cao đánh thiên tướng và Boss. Nếu không có bằng hữu giúp đỡ, căn bản khó có thể qua được, cho dù có bằng hữu giúp đỡ, cả đội toàn những người đầy đủ kỹ năng đánh quái, cũng phải mất mấy giờ mới hoàn thành, nhưng lúc này đây lại nhanh chóng một cách kỳ lạ, ngay cả Boss cuối cũng chỉ vài phút là đã ngã xuống.

Trong tiếng hoan hô cuồng nhiệt, mọi người cùng vui vẻ hồi thành, theo Cười Thỏ Truy Rùa Đen đi giao nhiệm vụ, sau đó thấy hệ thống thông cáo, cậu đã phi thăng thành công. Mọi người điên cuồng chạy lên [Thế giới] chúc mừng, náo loạn rất lâu, cuối cùng lại hưng trí bừng bừng cùng chạy tới ngoài thành Côn Luân chuyển nick vàng đánh nhau, cho tới tận đêm khuya mới giải tán.

Lời tác giả : Miêu tả chuyện giữa Tiểu Kỳ và Tiểu Diễm là để tặng cho một đôi vợ chồng cùng trong trò chơi.

Nữ hài gặp phải bệnh hiểm nghèo không thể chữa trị, giải phẫu mấy lần đều thất bại, hiện tại chỉ đành điều trị bằng hóa chất. Nàng còn rất ít tuổi, trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới việc kết hôn, cho dù là trong trò chơi. Có một nam hài cùng chơi chung một trò chơi với nàng, nhận thức nàng, sau đó sinh ra có tình cảm, vẫn theo đuổi nàng, nhưng đều bị nàng cự tuyệt.

Sau đó, rốt cuộc nam hài kia cũng biết tình hình thực tế của nàng, nhưng vẫn không lùi bước, mà rất thành khẩn nói với nàng : “Sợ rằng em chỉ còn một tháng, xin cho anh được bên em cho tới giây phút cuối cùng” Bằng hữu của nữ hài kia cũng thấy cảm động, khuyên nàng đáp ứng.

Cuối cùng nữ hài đồng ý kết hôn với nam hài. Bọn họ cử hành hôn lễ long trọng trong trò chơi, có vô số người tham gia, cùng chạy lên [Thế giới], cùng chúc họ hạnh phúc.

Đó là một cái chuyện thật ngày xưa. Buổi tối hôm đó, tôi vô cùng cảm động, cũng rất vui vẻ, cảm thấy rất ấm áp trước mối tình cảm chân thành đó.

Cuộc sống này chỉ cần hạnh phúc, không quan trọng dài hay ngắn, đều là viên mãn.

Cho dù sau này có ra sao đi chăng nữa, cũng chúc bọn họ mỗi ngày đều hạnh phúc mỹ mãn.

2.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Nhượng Thần tiếp tục rời giường như thường lệ, theo thuộc hạ lên công trường. Công trình đã bước vào giai đoạn mấu chốt, yêu cầu về mặt kỹ thuật tương đối cao, nàng không thể yên tâm được, nên phải tới công trường chỉ đạo, làm việc tới trưa mới trở về. quyết định cùng ăn trưa với Cố Duệ xong lại tiếp tục. Nói thế nào đi chăng nữa, nơi này cũng hoàn toàn xa lạ đối với Cố Duệ, để anh ăn cơm một mình cũng không được, nàng sợ anh cảm thấy không quen mà ăn không đủ hoặc nhịn ăn.

Mỗi gian phòng đều có ba chiếc chìa khóa, một cái để ở phòng hành chính của công ty, hai cái còn lại giao cho người sử dụng, sáng sớm nay Hứa Nhượng Thần đã đưa cho Cố Duệ một chiếc, nói với anh rằng bất kỳ lúc nào cũng có thể vào phòng dùng máy tính của nàng. Cho tới lúc nàng quay trở lại chỗ tạm trú, vốn tưởng rằng Cố Duệ đang ở trong phòng nàng, ngờ đâu tít ở đằng xa đã nhìn thấy thân ảnh của anh ở cạnh đường quốc lộ, đang nói chuyện với một người nào đó.

Người đó cũng lái một chiếc xe đã chiến. Hứa Nhượng Thần còn chưa chạy tới nơi, anh ta đã mở cửa xe, lôi từ ghế sau ra một cái túi du lịch đưa cho Cố Duệ, sau đó nói cười cùng anh mấy câu, rồi vẫy tay chào, leo lên xe quay đầu đi mất.

Cố Duệ xách túi lên lầu, mang vào trong phòng cất, một lát sau mới ra lại, thấy Hứa Nhượng Thần đã dừng xe ở trước lầu. Anh đứng yên trên hành lang, nhìn theo bóng nàng xuống xe, lên lầu, đi tới trước mặt mình, lúc này mới mỉm cười hỏi : " Về rồi sao ?"

" Vâng." Hứa Nhượng Thần gật đầu : " Hôm nay trên công trường có chút chuyện."

" Vậy em nghỉ ngơi một chút đi, sắp tới giờ cơm trưa rồi." Cố Duệ cùng vào phòng với nàng, rót một chén trà đưa cho nàng, nhìn nàng rất quan tâm : " Chân thế nào rồi ? Còn đau không ? Có cần xoa thuốc nữa không ?"

" Tốt hơn nhiều rồi ạ." Hứa Nhượng Thần có phần bất an : " Anh sắp đi rồi sao ?"

Cố Duệ ngăn ra, nhưng đã hiểu ngay lập tức, đại khái là nàng thấy cảnh vừa rồi, liền vội vàng cười nói : " Tạm thời cũng chưa cần. Vừa rồi là bằng hữu

của anh, chính là người mời anh tới Tiểu Long Câu khảo sát, cùng đầu tư vào hạng mục du lịch này đó. Đêm qua anh ấy gọi điện cho anh, hỏi anh lúc nào qua đó, anh có bảo với anh ấy rằng mấy ngày nay chưa thể đi được, nhờ anh ấy phái người mang quần áo của anh tới. Ai ngờ hôm nay tự anh ấy lái xe tới, chắc là không yên tâm, đại khái muốn tự mình tới xem anh có gặp phải vấn đề gì không. Anh đã nói với anh ấy rằng ở đây anh cũng có bằng hữu, anh ấy mới an tâm"

"À, hóa ra vậy." Hứa Nhượng Thần có phần xấu hổ hơi cúi đầu : " Kỳ thật em cũng không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi một chút... là em quá đa nghi, thật xin lỗi."

" Không cần phải xin lỗi." Cố Duệ cúi đầu nói : "Anh thật vui về"

Ráng hồng trên mặt Hứa Nhượng Thần vẫn lan tới tai, lúng túng mãi không biết nói gì cho phải. Cố Duệ vẫn nhìn nàng cười đầy thích thú, cũng không lên tiếng giải vây. Một lát sau, Hứa Nhượng Thần mới thoát khỏi tâm trạng hỗn loạn bình tĩnh trở lại, thật thà nói với anh : " Dưới lầu có phòng tắm, nước nóng dùng năng lượng mặt trời."

" Anh biết rồi." Thanh âm của Cố Duệ trầm ấm nhu hòa, đầy ý cười : " Buổi sáng anh đã hỏi qua đầu bếp rồi."

" Vâng... vậy ..." Hứa Nhượng Thần cắn cắn môi, tỏ vẻ trốn tránh nói : " Vậy em đi tắm trước đã."

" Được" Cố Duệ cũng không muốn khiến nàng phải xấu hổ quá, cũng không đùa nàng nữa : " Anh đi thu xếp lại hành lý một chút."

" Vâng" Hứa Nhượng Thần vào phòng, vội vội vàng vàng sửa soạn quần áo và sửa tắm dầu gội, cầm một túi to xuống lầu chui vào phòng tắm

Cũng bởi vì không khí trong núi lạnh hơn dưới xuôi, nên phòng tắm vậy rất ấm áp. Hứa Nhượng Thần cởi quần áo, đứng dưới vòi sen, ngửa đầu đón nhận dòng nước ấm áp phun xuống, lúc này mới dần dần bình tĩnh, trên gương mặt ẩn hiện một nụ cười.

Sau khi tắm xong, nàng vừa lau tóc vừa về phòng, đã thấy Cố Duệ ngồi trước máy vi tính : " Trời lạnh, em mau sấy khô tóc đi thôi." Anh quan tâm nói : " Kéo lại bị nhức đầu."

" Vâng." Hứa Nhượng Thần lấy một cái máy sấy tóc du lịch nho nhỏ từ trong tủ quần áo ra, cắm điện, vừa sấy tóc vừa tới bên cạnh anh, nhìn vào màn hình máy tính.

Hôm nay trên bàn có thêm một cái tai nghe, Cố Duệ nói với nàng : " Bang phái của bọn anh có kênh ngữ âm, từ lần trước sau khi có nội gian, Tiểu Bạch mới kêu bọn anh tạm thời không dùng nữa. Bây giờ đã thanh lọc đội ngũ xong, lại tái lập lại một kênh."

" À." Hứa Nhượng Thần cảm thấy rất hứng thú : "Cho em xem với."

Cố Duệ thu nhỏ cửa sổ trò chơi, sau đó mở cửa sổ kênh ngữ âm, sau đó thoát khỏi gian phòng, quay lại đại sảnh, vừa xem đã hiểu ngay. Ở chỗ này có thể chat bằng giọng nói, cũng có thể chat bằng cách gõ chữ, bên trái là một loạt những gian phòng, phòng họp, phòng quản lý, phòng Boss, phòng chiến trường, phòng PK, phòng thành chiến, phòng bang chiến, phòng treo máy, phòng thư giãn, phòng Karaoke, lại có không ít nhà trọ độc thân, biệt thự một người, đứng ra đó chính là những gian phòng chuyên dụng mà bang phái cấp riêng cho những người có cống hiến cho bang phái. Nàng vừa xem qua liền minh bạch, không khỏi tán thưởng : " Bên anh quản lý rõ ràng rành mạch thật, làm người ta phải mở rộng tầm mắt. Đợi lúc nào em rảnh rỗi, bang phái của em cũng phải xin một cái kênh riêng, có điều em cho rằng phân nửa là họ dùng để nói chuyện phiếm, nếu không thì cũng chỉ thảo luận tình hình buôn bán mà thôi."

" Vậy cũng tốt mà, cho vui thôi." Cố Duệ thấy nàng đã xem rõ ràng, lại vào lại trong phòng quản lý, đội tai nghe cùng thảo luận sự tình với ba vị công tử. Phần lớn thời gian anh đều dùng để lắng nghe, chẳng mấy khi phát biểu ý kiến, cho dù phát ngôn cũng rất khẽ. Trong căn phòng an tĩnh, thanh âm của anh càng thêm ôn hòa, cho dù không nghe rõ anh đang nói cái gì, cũng cảm thấy rất dễ chịu.

Hứa Nhượng Thần sợ tiếng máy sấy tóc ảnh hưởng tới cuộc nói chuyện của bọn họ, liền lùi về phía sau, đứng cạnh cửa sổ xem phong cảnh sơn thủy bên ngoài. Xen lẫn với tiếng gió vi vu, thanh âm của Cố Duệ phảng phất câu được câu mất trong phòng.

" Ta đồng ý... đánh đi... Đúng, coi như là thành chiến... Không sai, cũng có chút khác nhau, dù sao quái còn dễ đối phó hơn người... Ủm, Tiêu Dao có nhiệm vụ trình sát tình huống trước mắt, Ma Giáo tập trung ngoài thành.. Đương nhiên là ta cầm đầu đội Tiêu Dao... Ủm, đội thầy thuốc bố trí ở bên ngoài, trên đầu thành cũng phải có.... Đúng, Côn Luân cũng cần... Bố trí như vậy là tốt nhất... Đúng, bốn cửa thành phải có quân đội hùng hậu canh giữ... Đúng vậy, còn phải đề phòng bọn khốn kiếp đánh lên... Cái này là nguy hiểm nhất, làm không khéo thì chúng ta hai đầu thọ địch, ... Ý kiến của ta đương nhiên là đánh... dùng toàn lực thủ thành... Đúng, không tiếc trả giá... Đương nhiên nhân thủ của chúng ta không đủ, thêm cả hữu bang ... Được, đề tăng cao của bọn họ cùng vào thương lượng đi... Được."

Nghe thấy bập bôm mấy chữ đó, đại khái Hứa Nhượng Thần cũng có thể đoán được, bọn họ đang bàn luận về tình trạng yêu thú công thành đêm nay.

Hôm nay có rất nhiều người phải đi làm, đi học, mấy vị tăng cao lợi dụng thời gian nghỉ giữa trưa cùng lên mạng, như thế mới có thể cùng tụ họp ở một chỗ, thương lượng công việc thủ thành buổi tối. Hứa Nhượng Thần nhìn đồng hồ, rút điện máy sấy tóc, đi xuống lầu phân phó cho đầu bếp, yêu cầu bọn họ bung đồ ăn lên phòng.

Bên kia, quả thật Cố Duệ đang thảo luận tới đoạn quan trọng, không dùng được, phần lớn thời gian anh đều ngồi nghe, không thể nói chuyện được, sau khi thấy thức ăn bung lên cũng chỉ có thể quay ra nhìn Hứa Nhượng Thần cười cười, cũng không khách khí, nhận đôi đũa từ tay nàng xong liền cầm chén lên bắt đầu ăn.

Hứa Nhược Thần sợ quấy nhiễu tới sự tập trung của anh nên không nói nửa câu, sau khi ăn xong lại dọn mâm xuống phòng bếp, sau đó mới đi lên, kéo một bên tai nghe của anh ra, khe khẽ nói : " Em đi làm, tối mới về"

Cố Duệ hơi vẫy tay chào : " Chú ý an toàn."

Hứa Nhược Thần mỉm cười gật đầu, kéo lại ống nghe của anh như cũ, sau đó tiếp tục đi tới công trường.

P/s : sửa lại phần này lại nhớ tới hồi còn ở Việt Kiếm. Trên VK cũng có một topic ẩn dành cho mod, admin, nhưng nghe đồn trong đó toàn ngồi bàn chuyện nhảm. Hồi đó mình còn trẻ, suốt ngày chạy VK gây sự âm ỉ, nhưng chỉ là thành viên bình thường, nên cũng không biết trong topic đó nói những gì. Con gái mắc bệnh tò mò, có lần còn bị mấy ông anh lôi chuyện trong topic kia ra nói úp úp mở mở cho mình thêm. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ, cái thời cãi nhau ở Việt Kiếm, Nhận Môn Quan là vô tư và vui nhất. Tiếc là, cựu mộng như yên mạc tái tâm, không có gì có thể tồn tại được mãi với thời gian.

3.

Thời gian Yêu thú công thành bắt đầu vào lúc bảy giờ tối, sáu giờ rưỡi đã bắt đầu dàn trận, Hứa Nhược Thần cũng biết đây là một sự kiện trọng yếu, lúc ăn tối cũng không nói chuyện phiếm với đồng sự nữa, mà cùng Cố Duệ vội vội vàng vàng ăn cho xong bữa tối, sau đó lên lầu.

Có một việc làm nàng thấy ngoài ý muốn, là trên giường trong phòng ngoài laptop của mình còn có thêm một cái nữa. IBM màu đen, vẫn là loại laptop mà nàng thích nhất, thời điểm nàng mang laptop của mình tới cửa hàng phân phối cảm thêm một thanh ram đã từng thấy qua, giá hơn hai vạn, theo vị phụ trách bán hàng đẹp trai giới thiệu qua, bộ laptop IBM này vốn là hàng nguyên kiện, sản xuất tại nước Mỹ, chất lượng tuyệt hảo, bán rất chạy, được xưng tụng là một trong những laptop hàng đầu. Cũng bởi được sản xuất tại IBM ở Mỹ nên về mặt màu sắc cũng không khoa trương rực rỡ, rất to cũng rất nặng, nhưng tính ra, dùng cho nam nhân trông thực tương xứng. Tuy rằng nàng rất thích, nhưng nhìn thấy giá cả xong cũng phải rút lui, vẫn đành dùng máy tính của công ty.

Cố Duệ chỉ chỉ vào con laptop, ôn hòa nói : " Đó là máy tính của anh, em dùng đi. Laptop của em hay bị treo, việc thủ thành hôm nay là việc lớn, em dùng cái đó nhất định sẽ bị treo không cựa quấy được. Anh vẫn thường dùng cái máy này, không sợ bị treo đâu."

Tuy anh không giải thích, nhưng đại khái Hứa Nhược Thần có thể đoán được, chắc chắn là trưa nay bằng hữu của anh vừa mới mang tới, sau đó đoán thử, chẳng lẽ là lấy ra để dành cho mình dùng ? Nghĩ thoáng tới điều đó, nàng rất vui vẻ, mỉm cười nhìn anh gật đầu : " Vâng."

"Anh đã quen dùng desktop bàn phím rồi, dùng laptop sợ không tiện, thao tác cũng không nhanh được." Cố Duệ vừa ngồi vào bàn, vừa nói vừa mở cửa sổ trò chơi.

"À, em thì không sao." Hứa Nhược Thần cười vui vẻ : " Em thuộc trường phái sử dụng chuột, không quá phụ thuộc vào bàn phím."

"Đúng không ? Phần lớn con gái đều như vậy, điều đó cũng bình thường." Cố Duệ khẽ cười, cũng đội tai nghe lên " Nếu em muốn vào khu vực của bên anh, để anh dẫn em vào phòng."

"Vâng." Hứa Nhược Thần cầm laptop của anh lên, ngắm nghía mê mẩn hồi lâu rồi mới bật lên. Trên màn hình có rất nhiều icon, nàng nhanh chóng click vào icon trò chơi và kênh ngữ âm, mở ra, sau đó mới hỏi anh : "Địa chỉ thế nào vậy ?"

Cố Duệ nói rõ ràng một lần, nàng lập tức nhập địa chỉ, quả nhiên đã nhanh chóng tới đại sảnh, vừa mới dừng lại chừng hai giây đồng hồ, đã được Admin Công Tử Liên Thành kéo vào phòng thành chiến, lại thuận tay đổi thân phận của nàng từ du khách thành khách quý.

Kỳ thật Công Tử Liên Thành chẳng quản bất kỳ chuyện gì, nhưng căn cứ vào danh vọng và địa vị của anh ở trong bang, nếu không set ở vị trí này thì đúng là nực cười. Đây là lần đầu tiên anh dùng quyền hạn của mình, kéo Nhất Tiểu Hồng Trần vào phòng, trong phòng đã có mấy trăm người, vẫn còn có người tiếp tục chạy vào, bởi vậy mọi người đều không chú ý lắm, chỉ quan tâm tới không khí sục sôi ở trong phòng.

Nhất Tiểu Hồng Trần chỉ âm thầm, cũng không nói năng gì, chỉ mở loa, vừa nghe bọn họ đùa giỡn, vừa log in vào trò chơi.

Vừa mới online, đã thấy mấy người trong bang không ngừng nhắc nhở nhau : " Mau thu dọn đồ đạc, thực hiện chính sách vườn không nhà trống, quý sắp vào thôn rồi."

Nàng không nhịn cười nổi, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của hai cửa hàng thành " Không kinh doanh", dọn dẹp toàn bộ hàng hóa trong cửa hàng về cất kỹ trong kho hàng, sau đó mới nói với mọi người trong bang : " Muốn lưu lại hỗ trợ thủ thành, xem nào nhiệt thì nhớ mang theo Kim Thiên, không muốn lưu lại thì đổi tuyến, hoặc ly khai Kim Đài thành. Mọi người phải chú ý an toàn."

"Đã rõ." Mọi người cùng phân chấn tinh thần lập tức hồi đáp, thuận thế hỏi nàng : "Lão đại, tỷ đang làm gì vậy ?"

"Cũng giống như mấy người các ngươi, thu thập đồ tể nhuyễn. Bất quá ta cũng không chạy trốn, mà lưu lại hỗ trợ mọi người thủ thành." Nàng cười nói : "Nếu muốn tham gia thủ thành thì nhanh chóng tới báo danh ở kênh ngữ âm, chú ý ghi rõ họ tên và bang phái của mình ở chỗ đăng ký, sẽ có người dẫn các ngươi vào phòng"

Rất nhiều người vui mừng nói : "Tốt quá, tốt quá, ta đi."

Những người chơi game online đều thích náo nhiệt, mưu cầu chính là vui vẻ. Nhiệm vụ Yêu thú công thành này trước đây chưa ai làm qua, hôm nay là lần đầu tiên, mọi người đều cảm thấy mới mẻ, rất nhiều bằng hữu level thấp cũng lưu lại. Cùng lắm là vừa thở mặt ra đã chết, hoặc chết n lần, chết xong lại hồi sinh, cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm.

Lúc này, Công Tử Tiểu Bạch lên [Thế giới] nói : “ Xin mọi người chú ý, yêu thú sắp công thành, kính đề nghị mọi người nhanh chóng rút lui. Những bằng hữu nguyện ý ở lại thủ Kim Đài thành hy vọng có thể gia nhập đội ngũ của bọn ta, nghe theo chỉ huy. Côn Luân xin mời tới cổng Đông, do ta phụ trách, Ma Giáo xin tới cửa Nam tìm Công Tử Vô Kỵ, Tử Trúc xin tới cửa Tây nghe Công Tử Phù Tô chỉ huy, Tiêu Dao mời tới cửa Bắc do Công Tử Liên Thành an bài. Thỉnh mọi người thật nhanh chóng, sáu giờ năm mươi phút sẽ hoàn tất việc tập kết. Những bằng hữu không muốn ra khỏi thành có thể ở trên đầu thành hiệp trợ.”

Câu này được nhắc đi nhắc lại hơn hai mươi lần, đẩy sạch những câu nói của người khác xuống, khiến cho tất cả người chơi đang online đều có thể nhìn thấy. Nhất thời mọi người đều thấy nhiệt huyết sôi trào. Khải Hoàn Hào Môn hô vang hào hứng, nghe theo kêu gọi nhanh chóng tập hợp, cảnh tượng thật hoành tráng.

“ Đây là điểm tập kết sao, ta tới báo danh ”

“ Ta là Côn Luân, ta tới đây.”

“ Bọn ta đều là Ma Giáo, sẽ lập tức tới cửa Nam ”

“ Bọn ta đang hồi thành, xin đợi bọn ta cùng đi.”

“ Ta ở Tiêu Dao, đã tới cửa Bắc.”

“ Tử Trúc xin trình diện.”

“ Côn Luân xin trình diện.”

“ Ma giáo xin trình diện.”

“ Tiêu Dao xin trình diện”

.....

Ngoại thành Kim Đài nhanh chóng xuất hiện rất nhiều người chơi, tùy theo môn phái mà chia thành bốn hướng khác nhau lao nhanh tới bốn cổng thành. Nhất Tiểu Hồng Trần không khỏi cảm khái, đây là khung cảnh rầm rộ nhất từ khi trò chơi bắt đầu xuất hiện tới giờ, đúng là vạn người một lòng. Nàng không những thấy người Khải Hoàn Hào Môn và bang phái bạn hữu, bang phái trung lập, còn thấy cả những người thuộc bang phái đối địch và những người tự do vô môn vô phái.

Đối với thái độ của những bang phái đối địch như Huy Hoàng Vương Triều, Huỳnh Đệ Long Hồ Minh, bốn vị công tử cũng đã thảo luận qua, đơn giản chỉ có thể chia thành ba loại : tham dự, quấy rối, khoanh tay đứng nhìn, nên cũng đưa ra từng đối sách tương ứng. Hiện tại thấy thái độ tham gia của họ rất tích cực, Công Tử Tiểu Bạch liền invite mấy vị cao tăng của bọn họ vào phòng quản lý trong kênh ngữ âm, nói với bọn họ : “Bọn ta bố trí như thế này : Tiêu Dao đi trước, tập hợp thành một đội ở ngoài phía đông cỏ bên ngoài, nhiệm vụ chủ yếu trinh sát tình huống phát sinh, hồi báo đúng lúc, đồng thời tận lực tiêu diệt những quái từ cao cấp tới Boss, không quan tâm tới tiểu quái, không cần dây dưa lâu dài; Ma Giáo làm tiên phong, tập hợp thành năm đạo phòng tuyến, tầng tầng ngăn chặn, Ma Ma Giáo ở tuyến đầu, Tiên ma Giáo ở trung gian, Phật Ma Giáo đứng cuối chặn trước cửa thành, tận lực giết sạch không để lọt bất kỳ một con quái nào, Côn Luân chia làm hai bộ phận, Phật Côn Luân ở trên đầu tường, Tiên Côn Luân và Ma Côn Luân ở sau Ma Giáo, một là hiệp trợ Ma Giáo công kích tầm xa, hai là tìm cơ hội tự bạo, Tử Trúc cũng vậy, chia làm hai bộ phận, Tiên Tử Trúc bao quát toàn trường, phóng xuất kỹ năng mê man, ngủ trụ quái, để giúp Ma Giáo và Côn Luân tiện giết quái, Ma Tử Trúc hiệp trợ công kích, Phật Tử Trúc chuyên cứu người. Các ngươi có ý kiến gì nữa không ?”

Diệt Thiên Tru Ma, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc, Kiếm Tẩu Thiên Phong, Âm Dạ Bá Tước, Cuồng Chiến Thí Thần lần lượt đáp : “Không có gì, cứ tuân theo kế hoạch của các ngươi mà thực hiện.”

Công Tử Tiểu Bạch liền nói tiếp : “Phòng tuyến quá dài, nhân thủ của bọn ta không đủ. Nếu các ngươi cũng nguyện ý như vậy, thì cùng trộn lẫn vào đội hình của bọn ta. Buổi chiều bọn ta đã trinh sát cẩn thận địa hình xung quanh, từ đó đưa ra chiến thuật thực tế. Ta nghĩ các ngươi chắc cũng làm như vậy, nhưng chưa chắc chiến thuật đã giống như bọn ta, nếu như cùng chỉ huy, khó tránh bị loạn, các ngươi thấy sao ?”

Diệt Thiên Tru Ma rất tinh táo : “Được, ta đồng ý.”

Âm Dạ Bá Tước cũng đồng ý : “Được, hôm nay là chuyện lớn, ân oán tạm gác qua một bên.”

Công Tử Tiểu Bạch bình tĩnh đáp lại : “Nếu thế thì cứ vậy làm đi, chúng ta vào đều vào kênh thành chiến, các ngươi thành bốn đội phó, chia nhau phụ trợ bọn ta. Những chuyện bình thường có thể lên [Thế giới] nói, nếu có chuyện gì phát sinh sẽ nói trong [đội ngũ] hoặc kênh ngữ âm.

Diệt Thiên Tru Ma rất hợp tác : “Được, bọn ta không có ý kiến gì nữa!”

Công Tử Tiểu Bạch liền kết thúc hội nghị : “Vậy cứ như thế nhé, ta lập tức đem sự bố trí này nói trên [Thế giới], các ngươi cũng nhanh chóng phân phó người trong bang đi.”

Trên [Thế giới] lại tiếp tục xuất hiện những câu nói của Công Tử Tiểu Bạch, sau đó là mệnh lệnh của ba vị công tử, kẻ đó Diệt Thiên Tru Ma, Kiếm Tẩu Thiên Phong, Âm Dạ Bá Tước, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc cũng lần lượt lên [Thế giới]

Lần này toàn thể người chơi cùng tham gia đại chiến với yêu thú, không cần giữ bí mật, bởi vậy Công Tử Liên Thành lấy [Thế giới] là nơi phát ngôn chỉ huy, đề nghị người chơi trong thời gian yêu thú công thành không lên [Thế giới], phần lớn người chơi đều rất hợp tác, chỉ có một số ít người vẫn tiếp tục lên [Thế giới] quấy rối, nhưng đều bị người khác lên án mạnh mẽ, cuối cùng cũng không thấy xuất hiện nữa.

Đại bộ phận nhân lực của Phong Sinh Khởi Thủy đều là Tử Trúc và Côn Luân, chỉ có Thương Hải Hoàn Lưu, Cưỡi Thỏ Truy Rùa Đen và hai người mới gia nhập là thuộc Ma Giáo, bây giờ đều chia nhau tới những địa phương khác nhau để báo danh, đợi phân phó.

Nhất Tiểu Hồng Trần tới cửa Đông, chỗ này người đã qua lại tấp nập, những lời nói trước mặt lộn xộn khiến người khác phải hoa mắt. Nàng cũng không nói gì cả, chỉ tập trung nghe mệnh lệnh truyền tới từ kênh ngữ âm. Nơi này đã cài đặt thành chỉ có admin mới có thể phát ngôn, những người khác chỉ có thể gõ chữ, bởi vậy sẽ không hỗn loạn. Tiếng Công Tử Tiểu Bạch vang lên rõ ràng: “Ta chỉ huy đội ngoài thành, Âm Dạ Bá Tước chỉ huy người trên đầu thành, bang trung lập và vô bang vô phái xin tự do lựa chọn, nhanh chóng tới xin gia nhập.”

Nhất Tiểu Hồng Trần vội vã tìm kiếm trong đám người, hồi lâu mới thấy thân ảnh của Công Tử Tiểu Bạch, liền lập tức click vào anh xin được nhập đội.

Cũng bởi vì xuất hiện nhiệm vụ Yêu thú công thành, cho nên trên trò chơi xuất hiện thêm một kênh đoàn thể, nhưng chỉ lúc nào đi vào Phó Bản cỡ lớn hoặc làm một nhiệm vụ gì đó đặc biệt mới có thể mở ra kênh này. Hiện tại đội do Công Tử Tiểu Bạch làm tổ trưởng chính là đoàn thể, sau khi Nhất Tiểu Hồng Trần gia nhập thấy [Đoàn Thể] rồi tỉnh rồi ngủ. Đương nhiên là bởi vì mọi người đều rất hưng phấn, nhiều người kích động quá bắt đầu nói năng lung tung lộn xộn.

Tới sáu giờ năm mươi phút, Công Tử Liên Thành ra lệnh cho đội Tiêu Dao xuất phát. Bốn phía cửa thành Đông Tây Nam Bắc đều có người phụ trách, anh phối hợp tác chiến phía Đông và phía Nam, Cuồng Chiến Thí Thần là đội phó, phối hợp tác chiến phía Tây và phía Bắc. Công Tử Liên Thành ra lệnh một tiếng, tất cả các thành viên Tiêu Dao cùng tăng thêm trạng thái, đồng thời cùng sử dụng kỹ năng khinh công Phù Quang Lược Ảnh, phăng phất như một đám sao băng xẹt ngang bầu trời, trong khoảnh khắc đã vô hình vô ảnh.

Ma Giáo, Côn Luân, Tử Trúc cũng nhanh chóng bày trận trên đầu thành và phía ngoài thành. Mỗi môn phái lại chia ra bốn tiểu đội đóng ở bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc, đều có người phụ trách, đều là những chiến tướng đỉnh đỉnh đại danh trên chiến trường, chỉ huy rất bình tĩnh trấn định. Tuy rằng người rất nhiều, nhưng mọi người đều ngoan ngoãn tuân thủ theo đúng lời chỉ huy, chỉ một lát sau đã trật tự ngay hàng thẳng lối, nhanh chóng đứng đúng vị trí của mình. Từ trên đầu thành nhìn ra ngoài, dường như không thể nhìn thấy khung cảnh dòng nước, đồng cỏ, những ngọn núi nhỏ như mọi khi, mà chỉ thấy bóng người lố nhố, có thể so với đại chiến Hoài Hải.

Nhất Tiểu Hồng Trần là Tiên Côn Luân, kỹ năng và khả năng phụ trợ là khổng trường, đương nhiên là nhân tuyển tốt nhất ở tiền tuyến. Nhưng không biết là cố ý hay vô tình, Công Tử Tiểu Bạch lại bố trí nàng ở phía sau mình, dựa vào năng lực của anh, đương nhiên lúc hỗn chiến giảm bớt rất nhiều áp lực cho nàng. Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không có ý kiến gì đối với sự bố trí của anh, nhanh chóng sẵn sàng.

Nàng tự điều chỉnh kỹ năng của mình để có thể ứng đối với hàng loạt yêu thú hung mãnh, sau đó lại thả Thanh Long ra. Những người khác cũng phóng xuất sủng vật của mình, mọi sự chuẩn bị đều đã sẵn sàng. Nhất thời những loại chim quý thú lạ xuất hiện đầy đất, cùng với tọa kỵ của bọn họ càng làm tôn thêm vẻ rạng rỡ của thành chủ.

Trong hiện thực, trời đã chạng vạng, nhưng trong trò chơi lại là chính ngọ, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng toàn thế giới, bầu trời xanh thẳm, chim bay bướm lượn, mỹ lệ vô cùng. Trên [Thế giới] cũng rất an tĩnh, bởi mọi người đều biết đại chiến sắp bắt đầu, không thể để tin tức từ tiền tuyến không kịp truyền về.

Đúng 7h, hệ thống thông báo: “*Lệ khí mạnh mẽ bao trùm khắp nơi, yêu thú thoát khỏi phong ấn, đột nhiên xuất hiện bên ngoài Kim Đài Thành. Kính đề nghị các lộ anh hùng nhanh chóng chạy tới Kim Đài, tiêu diệt yêu thú, bảo vệ thành chủ.*”

Ngay sau đó, Công Tử Liên Thành lập tức lên [Thế giới] báo cáo: “Bọn ta gặp rất nhiều yêu thú, rất nhiều, phía trước là hồ quái cao cấp, phía sau là gấu cuồng bạo. Các phái bố trí mỗi phương hai tổ chạy lên đánh thử, thăm dò khả năng của mấy loại quái này.”

Ở một chỗ cách Kim Đài Thành rất xa, hàng loạt yêu thú mang trên đầu danh tự màu đỏ tươi, xông lên từ khắp mọi nơi. Công Tử Liên Thành cũng không lên đánh, chỉ đứng quan sát hai tổ người xông qua đó, mỗi tổ có bốn người, cùng đồng thời công kích Hồ Quái Cao Cấp. Đó toàn là những quái chủ động công kích, vừa thấy bọn họ xông lên đã lập tức vây công, những quái khác ở xa xa vẫn tiếp tục di chuyển về phía Kim Đài Thành.

Hai tổ người chỉ kiên trì được một phút đồng hồ đã chết, nhưng vẫn kịp truyền thông tin cho Công Tử Liên Thành: “Hồ tinh tấn công mạnh, không có trạng thái khác, động tác rất nhanh. Gấu cuồng bạo tấn công mạnh, phòng thủ cao, động tác chậm chạp.”

Công Tử Liên Thành lập tức thông báo lại tin tức trên lên [Thế giới], sau đó ra lệnh cho toàn thể Tiêu Dao cùng cười phi kiếm, bay lên không trung, thả cho đám quái đi qua, đồng thời tiếp tục chú ý xem có yêu thú cấp Boss hay không.

Chỉ một lát sau, đã có người báo cáo tại [Đoàn thể]: “Ta thấy một đồng quái khác, tên màu cam, gọi là Biến Dị Anh Chiêu.”

Công Tử Liên Thành lập tức kêu hân thông báo tọa độ, nhanh chóng bay tới.

Mỗi phương đều có hai người thuộc Tiêu Dao có lực công kích mạnh nhất tạo thành đội chỉ huy, lúc này đều theo Công Tử Liên Thành tới xem đám quái kia, xác định đúng vị trí lập tức nhảy xuống khỏi phi kiếm, đồng thời tung một cái kỹ năng mị hoặc qua đó, sau đó tiếp tục công kích.

Theo Sơn Hải Kinh, Anh Chiêu là một vị thần vâng lệnh Thiên Đế trông coi vườn hoa, mặt người thân ngựa, lưng có vằn như hổ, lại có hai cánh như cánh chim, sau khi biến dị quả nhiên lợi hại vô cùng, bọn họ không mị hoặc được nó, ngược lại nó chỉ quạt cánh một phát đã làm dây mái cạn mất một nửa, nếu như phát ra một cái bạo kích, lập tức có người vong mạng, không chỉ thế, nó còn thường xuyên phát ra kỹ năng mê muội, suy yếu và những trạng thái bất lợi, khiến người chơi phải đối phó chật vật.

Công Tử Liên Thành lập tức mở trạng thái vô địch xông lên đánh chính, tất cả các Tiêu Dao khác tham gia công kích đều tự tăng thêm trạng thái của bản thân, sử dụng toàn kỹ năng tấn công có tính chất công cao, bạo kích mạnh : Khinh Vân Tế Nguyệt, Thiên Hoa Loạn Trụ, Lưu Phong Hồi Tuyết, Thần Quang Ly Hợp, Phong Ảnh Lưu Hương, Thanh Liên Thịnh Ca, sủng vật cũng dùng toàn kỹ năng công kích. Chỉ thấy trên trời dưới đất muôn hoa rơi lá tả, gió thổi mây bay, khung cảnh sáng ngời rực rỡ tới cực điểm, dây máu của Biến Dị Anh Chiêu từ từ giảm xuống.

Nó là thủ lĩnh của đám quái này, hơn nữa đám quái thứ hai còn chưa tới, bởi vậy đội Boss không bị rơi vào hiểm cảnh bị vây công, có thể chuyển tâm công kích nó.

Đám Hồ Tinh và Gấu Cuồng Bạo đã nhanh chóng tiếp cận phòng tuyến thứ nhất bên ngoài Kim Đài Thành.

Công Tử Vô Kỵ lập tức ra lệnh trên [Thế giới] : “Ma Giáo, đội thứ nhất, lên.”

Công Tử Phù Tô hạ lệnh ngay sau đó : “Tứ Trúc, đội thứ nhất, lên.”

Đội Ma Giáo thứ nhất lập tức vung trường đao xông lên, vọt vào giữa bầy quái, mở pháp trận Vô Gian Địa Ngục, lập tức thu hút công kích của yêu thú lên mình. Tiên Tứ Trúc theo sát phía sau, kỹ năng ngũ quân công phát ra sau mà lại tới trước, kim quang phát ra chói lóa khắp nơi, làm đám yêu thú lập tức bị ngù vùi thành từng đám lớn, đứng im ở đó không động đậy được nữa. Đội Ma Giáo này đều là nhập Ma, lực công kích rất mạnh mẽ, bình thường chỉ cần hai chiêu có thể tiễn đưa một quái, nếu dùng bạo kích thì chỉ cần một chiêu. Nếu quái không bị một chiêu bạo kích giết chết, tất sẽ bị đánh thức khỏi trạng thái mê man, lập tức mạnh mẽ phản kích lại. Không ngừng có người chơi bị giết, được thầy thuốc cứu lên, tiếp tục xông vào chiến đấu. Đội thầy thuốc mở ra pháp trận Kim Cương Phục Ma Khuyên, tính toán tốt thời gian chờ giữa hai kỹ năng, liên tục sử dụng thêm các kỹ năng, Phật Quang Phổ Chiếu, Ngã Phật Từ Bi, Phổ Độ Chúng Sinh, Kim Cương Phục Thể, Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Thủ, Định Châu Hàng Ma Vô Thượng Thần Công, thêm máu, mê man quần công, không ngừng lấy một khắc, tận lực giảm bớt thương vong cho đồng đội.

Công Tử Tiểu Bạch quan sát tình huống chung quanh, sau đó hạ lệnh rất quyết đoán : “Đội thứ nhất Côn Luân, lên.”

Ngay sau khi mệnh lệnh này xuất hiện trên [Thế giới], gần như đồng thời, thân ảnh của anh đã bắn vọt lên như một mũi tên, vừa ra tay đã sử dụng chiêu Sấm Vang Chớp Giật. Đội tiên phong Côn Luân cũng đồng loạt xông lên theo, kỹ năng phóng ra liên tiếp, Khí Quân Trường Hồng, Cửu Thiên Huyền Lôi, Hoa Rơi Như Mưa, Đoạt Mệnh Liên Hoàn Tam Tiên Kiếm, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Ngô Câu Sương Tuyết Minh.

Nhất Tiểu Hồng Trần theo sát mở pháp trận Thiên La Địa Võng, sau đó vừa chú ý dùng hồng lam dược tăng máu và nội lực cho mình, vừa điên cuồng phóng ra đủ loại kỹ năng, đồng thời chỉ huy Thiên Long dùng toàn bộ kỹ năng công kích, cùng đối mặt với đám yêu thú hung ác đồ tợn tấn công điên cuồng kia, hỗn chiến vô cùng thống khoái.

Ước chừng mười phút sau, Công Tử Liên Thành lên [Thế giới] thông báo : “Bọn ta đã giết xong Boss thứ nhất, đạo tấn công thứ hai của yêu thú đã xuất hiện, phía trước là Tinh Anh Băng Mị, có thể dùng định thân pháp, trung gian là Biến Dị Khôi Lỗi, có thể phóng độc, rút máu quần công, phía sau là Cuồng Bạo Yêu Nữ, có thể phóng xuất kỹ năng hôn mê, đều mạnh về tấn công, nhưng phòng thủ thấp, về mặt số lượng ước chừng phải tăng gấp đôi so với đạo quân thứ nhất.”

Lúc này, đạo quân thứ nhất của yêu thú đã bị tiêu diệt phần nửa, nhưng vẫn có một số quái đột kích qua những đoạn phòng tuyến hơi mỏng, nhanh chóng tiếp cận phòng tuyến thứ hai. Công Tử Vô Kỵ, Công Tử Phù Tô, Công Tử Tiểu Bạch ra lệnh một tiếng, đội thứ hai nhanh chóng tiến lên, nhanh chóng tiêu diệt sạch số lượng yêu thú ít ỏi còn sót trên.

Công Tử Tiểu Bạch căn cứ vào những thông tin do Công Tử Liên Thành truyền lại nhanh chóng suy đoán, chắc chắn rằng số lượng yêu thú sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân, bởi vậy nhanh chóng điều chỉnh chiến lược : “Đội thứ hai nhanh chóng tiến lên hợp quân với đội thứ nhất, đội thứ ba tiến lên vị trí của đội thứ hai, các vị trí khác không thay đổi.”

Hàng loạt người chơi lập tức nghe lệnh tiến lên, vừa mới đứng vững ở vị trí, đạo quân thứ hai của yêu thú đã xuất hiện.

Lần chặn đánh này bọn họ phải tổn tới chừng nửa giờ, đội thứ hai và đội thứ nhất chết trận gần hết, đội thứ ba ra sức ngăn cản những yêu thú còn lại, đội thứ tư xông lên chặn đám cá lọt lưới, tiêu diệt sạch sẽ. Đội thầy thuốc phía sau xông lên trước, cứu sống toàn bộ những người đang nằm chết trên mặt đất, sau đó lại lui về.

Mấy người Công Tử Liên Thành cũng đã đánh chết Boss thứ hai, cũng có không ít Tiêu Dao chết hồi thành, đứng ở cửa thành đợi Tứ Trúc, Ma Giáo và Côn Luân thêm đủ các trạng thái cho mình, sau đó lại tiếp tục xông lên, chạy lên tiền tuyến.

Số lượng đội yêu thú thứ ba quả nhiên gấp đôi đội thứ hai. Đội thứ nhất, đội thứ hai, đội thứ ba cùng tập hợp lại thành một, đội thứ tư lập tức lên vị trí hỗ trợ, cùng tiêu diệt sạch những đám yêu thú còn lớn vồn bên cạnh hào bao quanh thành.

Lần này tất cả những người chết cũng không đợi thầy thuốc tới cứu, mà cùng điểm kích hồi thành phục sinh. Vừa trở về, bọn họ đã nhanh chóng dùng hồng lam dược tăng thêm trạng thái, sau đó một phút không ngừng lập tức quay lại tiền tuyến. Lúc qua cổng thành tất cả những người đó đều không

dừng lại, những thầy thuốc đang canh giữ tại đây nhất định phải lẹ mắt lẹ tay, kịp thời cấp thêm công thêm phòng thủ cho họ, mà những người vừa chạy qua kia cũng không chú ý tới việc mình có thêm đủ trạng thái hay chưa, lập tức xông lên giữa bầy quái chém giết.

Hầu như mỗi người đều bị không khí này ảnh hưởng, chẳng có bất kỳ người nào lên [Thế giới] hò reo nói năng, mà hết thảy đều chăm chú làm việc của mình, nghe theo mệnh lệnh của đội trưởng, vô luận trước kia có phải đối địch hay không, thù hận hay không, giờ phút này đều kè vai chiến đấu, cứu viện cho nhau.

Đạo tấn công thứ tư số lượng lại càng khổng lồ, phía trước là Yêu Hồ Nhập Ma, phía giữa là Báo Tinh Anh, cuối cùng là Cuồng Bạo Yêu Lộ, toàn là quái thú có độ miễn tiếp cao. Công Tử Liên Thành năm vững thời cơ, ra lệnh trên [Thế giới]; “Trừ đội Boss, tất cả Tiêu Dao cùng xông lên tấn công vào phía sau đám yêu thú, dùng toàn lực công kích.”

Rất nhiều người đều minh bạch, lúc này có thể giết được bao nhiêu là tốt bấy nhiêu, bọn họ giết thêm được một con, những đồng đội phía sau sẽ bớt được một chút áp lực, bởi vậy hết thảy đều không do dự, cùng cười lên phi kiếm nhảy xuống phía sau lưng yêu thú, nhào vào trong đội yêu thú mạnh mẽ tấn công. Tấn công kiểu như thế này không sợ bị quá nhiều yêu thú vây công, không kịp quay trở lại, mà tốc độ của Tiêu Dao rất nhanh, sau khi giết hết đám quái phía sau còn có thể tiếp tục đuổi theo lên giết tiếp, chiến thuật ăn mòn như vậy đã khiến lực chiến đấu của họ phát huy tới đỉnh điểm.

Boss của đám quái này là Chư Kiền Biến dị, thân thể khổng lồ, mặt người thân báo, tai trâu, chỉ có một mắt, đuôi dài, chung quanh nó còn có thêm bốn tiểu Boss là Hắc Báo Vương biến dị. Công Tử Liên Thành nhanh chóng dẫn theo hai tổ người vây công đại Boss, lại có bốn tổ Boss khác chia ra kéo bốn Hắc Báo Vương biến dị kia rời đi, chia nhau tấn công.

Số lượng yêu thú đoạn hậu bị chết một phần mười, nhưng Tiêu Dao nhân đều chết sạch, sau khi chết đều hồi thành, sau đó cùng lao tới hội hợp với đám Ma Giáo trên tiền tuyến, tiếp tục chặn đường yêu thú.

Chư Kiền biến dị phát ra một cái kỹ năng quần công, chẳng những tấn công liên tiếp hai lần liền, mà lại toàn là bạo kích, cùng đập ầm ầm xuống mặt đất. Bụi đất bay tung tóe, đại bộ phận Tiêu Dao vây quanh nó đều bỏ mình, chỉ có Công Tử Liên Thành, Cuồng Chiến Thí Thần và ba người chơi level cao khác, trang bị toàn hàng khủng, thao tác tốt mới thừa lại chút máu ở sát đáy, không bị chết ngay.

Lúc này, bên ngoài Kim Đài Thành đã rơi vào khổ chiến. Đám yêu thú này toàn những chủng loại miễn tiếp cao, đại bộ phận công kích đều không đánh trúng người nó, nên khá khó đánh.

Công Tử Tiểu Bạch lập tức hạ lệnh: “Toàn bộ Côn Luân tự bạo.”

Ngay lập tức, hàng loạt bom thịt người xông vào giữa bầy quái nổ mạnh. Đây là kỹ năng rất cực đoan, yêu thú khó mà tránh né nổi, đều bị trúng mình, dây máu giảm mạnh, Từ Trúc tiếp tục phóng kỹ năng ngủ vui, Ma Giáo và Tiêu Dao cùng xông lên phối hợp, nhanh chóng giải quyết nốt bọn chúng.

Côn Luân không ngừng tự bạo, sau đó ngã xuống đất, thầy thuốc hồi sinh bọn họ, lại tiếp tục tự bạo, tiếp tục ngã xuống, cứ liên tiếp như vậy, người sau nối chân người trước, tạo thành đả kích mạnh mẽ với bầy quái.

Ngay trong lúc đám yêu thú công thành sắp sửa bị tiêu diệt sạch, Công Tử Liên Thành lại thấy phía sau sườn núi nhỏ trước mặt xuất hiện một loạt những bóng đen cao lớn, đang bước những bước nặng nề tiến lại phía bọn họ.

Thoáng thấy những bóng dáng quen mắt, trong chốc lát lòng anh chợt nặng nề hơn nhiều, vội vàng chạy tới một chỗ cách đó không xa quan sát kỹ càng, quả nhiên không ngoài sở liệu.

Toàn bộ đám quái đó đều cùng một loại với con Boss mới tàn sát dân trong Kim Đài Thành gần đây: Ma Thao.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Khuynh tâm

Một con Ma Thao đã khiến trong Kim Đài Thành tiếng kêu than vang lừng trời đất, xác chết chất thành đản thành lũy, bây giờ lại kéo tới cả một đội, trong khoảnh khắc Công Tử Liên Thành thoáng rung mình, không dám truyền tin tức trở về, cũng không dám lên [Thế giới] báo cáo.

Anh lập tức ra lệnh cho những người trong [đoàn thể]: “Tất cả những người còn sống lập tức chia nhau ra tìm kiếm vòng quanh Kim Đài Thành, xem có tổng cộng bao nhiêu con thuộc loại Boss này, nhanh lên.” Sau đó lập tức kéo mình Công Tử Tiểu Bạch vào trong phòng quản lý, thông báo tình huống hiện tại cho anh.

Công Tử Tiểu Bạch hít vào một hơi đầy sợ hãi: “Công ty quản lý trò chơi biến thái như thế à?” Nói xong lập tức kéo Công Tử Vô Kỵ, Công Tử Phù Tô, Diệt Thiên Tru Ma, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc, Kiếm Tảo Thiên Phong, Âm Dạ Bá Tước, Cuồng Chiến Thí Thần cùng mấy vị chức sắc thuộc bang hữu cùng vào phòng quản lý.

Công Tử Liên Thành lập tức trình bày lại tình huống trên thêm một lần nữa, rồi lập tức bổ sung : “ Sau khi trinh sát, những nhóm gồm tám con Ma Thao như kia cũng không nhiều lắm, cũng không phải cả bốn phía đều có, đại khái có từ khoảng năm mươi tới tám mươi con, tiến vào Kim Đài Thành theo hai phía Đông và Nam”

“ Vậy cũng khó đối phó rồi, một con còn không làm gì được.” Diệp Thiên Tru Ma nói, cố kiềm nén để không chửi công ty quản lý trò chơi.

Công Tử Phù Tô vẫn khá tỉnh táo so với mọi người, hai tay vẫn linh hoạt thao tác cứu người, đánh quái, thêm trạng thái, đầu óc lại càng suy luận cấp tốc : “ Dựa theo quy tắc của trò chơi, dưới những tình huống tương tự như vậy đều xuất hiện một số đồ vật hoặc kiến trúc phụ trợ, trợ giúp chúng ta giết chết những Boss vô địch đó.”

“ Nói cũng đúng” Công Tử Tiểu Bạch cũng đồng ý : “ Lão Tam, mọi người tới xung quanh kiểm tra cẩn thận lại một chút, xem có xuất hiện thứ gì đó mới mà ngày xưa chưa từng có hay không ? Tra xét trên phạm vi lớn một chút. Vô Kỵ, các vị bang chủ, các vị cùng yêu cầu Ma Giáo trong bang tổ đội qua đó giữ chân quái, mọi người luân phiên sử dụng kỹ năng vô địch tập thể, tận lực chế trụ quái tại chỗ, không cho chúng tiến lại gần Kim Đài thành”

“ Được” Mọi người cùng lập tức đáp ứng, nhanh chóng quay trở lại trò chơi để bố trí người.

Công Tử Tiểu Bạch lại lên [Thế giới] thông báo tình huống trên một lần nữa, những người chơi Ma Giáo cấp cao thuộc các bang phái lập tức thoát ly chiến trường, dưới sự chỉ huy của bang chủ bang phái mình, lần lượt tám người lập một đội, cùng phóng thẳng tới phía Nam và phía Đông. Những người vô bang vô phái cũng có không ít bạn bè trong các bang phái, đương nhiên cũng không cam chịu rút lại phía sau, cùng gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Tất cả những tổ đội Ma Giáo sau khi thấy Ma Thao lập tức sử dụng kỹ năng vô địch tập thể, sau đó nhanh chóng tấn công thẳng mặt, giữ chặt chân những yêu thú cấp Boss đáng sợ đó, không cho chúng tiếp tục tiến lên đầu chỉ một bước.

Phía sau mỗi đoàn người đều có thầy thuốc đi theo, chỉ phụ trách cứu người, không tham gia đánh quái, để tránh bị chết.

Công Tử Liên Thành nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh trên [Đoàn Thể], toàn thể Tiêu Dao cũng nhanh chóng thoát ly chiến trường, chia nhau kiểm tra từng tác đất trên bản đồ, tuyệt không bỏ qua bất kỳ dấu hiệu nào.

Ma Giáo và Tiêu Dao cấp cao đều ly khai, bên ngoài Kim Đài Thành chỉ còn có Tử Trúc và Côn Luân là chủ lực, thật may là bọn họ lại thích hợp tấn công đám quái có độ miễn tiếp cao, nên cũng không quá hỗn loạn, chỉ có điều không có thích khách và chiến sĩ tấn công tốc độ cao, cảm giác Côn Luân cũng phải ráng sức hơn rất nhiều.

Nhất Tiểu Hồng Trần có cảm giác ngón tay mình mỗi như sắp rời ra, nhưng cũng không dám dừng lại. So với những Côn Luân khác, nàng còn có một trợ thủ cực kỳ lợi hại, đó là bảo bối Thanh Long đang vùng vẫy phía trên đầu. Con cự long đó không ngừng phun nước và mây mù, hô phong hoán vũ, mỗi chiêu đều giết một đám lớn, còn lợi hại hơn nhiều so với chiêu Sấm Vang Chớp Giật của Côn Luân. Khi trên chiến trường còn đầy Ma Giáo và Tiêu Dao, uy lực của con rồng của nàng cũng không quá nổi bật, nhưng lúc này khi chủ lực đã rời khỏi, con rồng khổng lồ đang thoải mái vùng vẫy giữa không trung kia đều trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhất Tiểu Hồng Trần u u mê mê không hay biết gì, trong đầu của nàng chỉ quan tâm tới việc giết quái. Kỹ năng sủng vật đã thiết định sẵn, nàng lựa chọn toàn kỹ năng quần công, Thanh Long tự động phát ra kỹ năng giết quái một cách liên tục, không cần nàng tiếp tục thao tác nữa, có điều được phẩm dành cho sủng vật tiêu tốn kinh khủng, nhưng lúc này đành phải làm như vậy. Nhìn thấy đám quái bên quanh mình đã bị giết sạch, nàng lập tức lại chạy sang bên cạnh trợ giúp, cứ vậy vừa đánh vừa chạy, cơ hồ chạy giáp Kim Đài Thành một vòng, cuối cùng mọi người đều ngừng tay, si mê nhìn theo thân ảnh nàng cười trên lưng Bạch Kỳ Lân, mang theo Thanh Long chạy như bay dưới chân thành, mỗi khi nàng chạy qua, đều để lại một đám lớn những thi thể của đám yêu thú.

Trong [Bang Phái] có người không nhịn nổi kêu to : “ Lão đại, trông tỷ thực chói lóa.”

Tay Trái Ước Định vô cùng hâm mộ : “ Con rồng kia trông thực khốc liệt.”

Tay Phải Đồng Ý cũng phụ họa theo : “ Đúng vậy, làm người ta phải thềm nhỏ dãi.”

Rốt cuộc, Nhất Tiểu Hồng Trần không thấy còn sót con quái nào bên chân thành nữa, mới dừng lại tìm kiếm thân ảnh của Công Tử Tiểu Bạch, muốn trở lại vị trí cũ. Nàng vừa đi vừa nói trong [Bang Phái] : “ Mọi người nhớ cẩn thận, chú ý an toàn, trận tiếp theo sợ không dễ đánh đâu.”

“ Không sao cả.” Cười Thỏ Truy Rùa Đen hào khí dâng cao vạn trượng : “ Lão đại, dù sao chúng ta cũng đã quyết định, nhất định cùng tồn vong với Kim Đài Thành.”

Những người khác trong bang cũng nhao nhao tỏ vẻ nhất định chiến đấu tới giây phút cuối cùng, Nhất Tiểu Hồng Trần cười rất cao hứng : “ Trận hôm nay đánh đã ghiên nhi ?”

“ Đương nhiên rồi.” Mọi người cùng gật đầu : “ Từ lúc chơi game online tới giờ, đây là lần đầu tiên đã được đã ghiên đến thế.”

Bọn họ đang nói chuyện đã thấy mệnh lệnh của Công Tử Tiểu Bạch phát ra trên [Thế giới] : “ Tất cả Côn Luân từ level 140 trở lên nhanh chóng tập hợp tại cổng thành phía Nam và phía Đông, tự tìm đội ngũ để xin gia nhập, dưới sự che chở của Ma Giáo, nhanh chóng dùng kỹ năng quần công kéo Ma Thao tới giao giới giữa mạn Tây và mạn Bắc. Chỗ này có mấy tòa Tru Yêu Tháp, mọi người cần phải kéo được Ma Thao vào trong tháp.”

Sau đó tới lượt Công Tử Liên Thành thông báo tọa độ tháp trên [Thế giới]

Lập tức có hàng loạt người chơi thuộc Côn Luân cấp cao cùng chạy như điên tới phía Đông và phía Nam cửa thành, nơi này chỉ còn lại những Côn Luân, Ma Giáo và Tử Trúc cấp thấp tập trung dưới sự chỉ huy của các đội trưởng, một lần nữa tiếp tục bày trận, tiếp tục canh giữ bốn phía Kim Đài Thành.

Level của Nhất Tiểu Hồng Trần chưa tới 140, nhưng nàng chỉ do dự trong khoảnh khắc, sau đó nhanh chóng chạy về phía đông. Nàng không có những kỹ năng quân công cấp độ cao của Côn Luân, nhưng nàng có Thanh Long, bởi vậy nàng cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt để tham dự cuộc chiến tiêu diệt Ma Thao như thế này.

Mấy cái tháp này do Công Tử Liên Thành phát hiện, trước giờ không bao giờ thấy, đương nhiên là vừa xuất hiện ở chỗ này. Tổng cộng có tất cả tám tòa thạch tháp hùng vĩ, phía trên có tám biển ghi rõ Tru Yêu Tháp, chỉ cần hơi động đầu óc một chút đã biết được công dụng của mấy thứ đó. Công Tử Liên Thành chỉ huy một đội Ma Giáo trong bang dẫn hai Ma Thao tới đó thử xem, vừa tiến vào trong tháp, đã thấy ngân quang chói lọi, từ trên đỉnh tháp rơi xuống, tấn công thẳng lên người Ma Thao, trong nháy mắt đã tiêu diệt xong. Công Tử Liên Thành vội vàng mang tình huống này thông báo với Công Tử Tiểu Bạch, nhanh chóng tổ chức người phụ trách dẫn quái.

Tính ghi hận của Ma Thao rất thấp, chỉ cần đi hơi nhanh một chút đã không thể hấp dẫn nó được, vì vậy đi được một đoạn ngắn lại phải dừng lại tấn công nó một chút, trong khi đó Ma Giáo và Tiêu Dao đều là phái đơn công, muốn đồng thời lời mấy Ma Thao đi quả nhiên là lực bất tòng tâm, chỉ có Côn Luân mới là môn phái tinh tuyền bậc nhất cho công việc này.

Tuy rằng Côn Luân máu ít nội lực thấp, nhưng lần này là tác chiến trên quy mô lớn, mọi người đều không sợ, cùng xông lên xin nhập đội với Ma Giáo, sau đó được bọn họ hỗ trợ luân phiên mở kỹ năng vô địch tập thể, hộ giá toàn đoàn. Côn Luân đi được vài bước lại phóng mấy kỹ năng quân công ra giữ chặt lấy đám quái, chậm rãi tiến thẳng về mấy tòa tháp ở phía Tây Bắc.

Thanh Long của Nhất Tiểu Hồng Trần không ngừng phun mây mù giữ chặt lấy năm con Ma Thao, chậm rãi đi vào trong tháp. Lúc này bên trong đã có không ít Ma Thao đang giãy dụa trong luồng ánh sáng bạc chói mắt. Nhất Tiểu Hồng Trần chỉ thấy áp lực giảm dần, lực công kích của Ma Thao lên người nàng càng ngày càng thấp, cuối cùng biến mất triệt để. Nàng đứng im nhìn mấy con Boss vô địch đáng sợ này ngã ào xuống đất, mà trong lòng vẫn cảm thấy ngơ ngác không thể tin nổi.

Cho tới khi con Ma Thao cuối cùng biến mất, những tòa tháp lập tức sụp đổ xuống dưới lòng đất, phẳng phất như chưa bao giờ tồn tại. Mọi người đang ngăn ra, chưa kịp phục hồi tinh thần, những người đang mở loa chọt nghe thấy một tiếng gầm đĩnh tai nhức óc.

Trong nháy mắt, Công Tử Liên Thành đã thông báo trên [Thế giới]: “Bốn phía Đông Tây Nam Bắc đều xuất hiện đại Boss, chắc là Boss cuối cùng, tấn công mạnh, phòng thủ cao, có đủ cả các trạng thái định thân, gây choáng váng, mê hoặc, suy yếu, hỗn loạn” Sau đó lập tức thông báo 4 tọa độ.

Công Tử Tiểu Bạch lập tức lên [Thế giới] nói: “Ma Giáo đi tiên phong, là người đánh chính, Tử Trúc không chế toàn trường, chuyên cứu người, Tiêu Dao và Côn Luân phụ trợ. Phái Ma Giáo tiếp tục phòng thủ ở bốn cửa thành, để phòng chúng phá cửa thành xông vào trong thành. Những người khác cùng xông lên, kỹ năng cao hay thấp cũng không thành vấn đề, chúng ta kiến nhiều tất cần chết voi.”

Chiến đấu đã bước vào giai đoạn cuối, mọi người càng hưng phấn, không quan level cao hay thấp, đồng loạt đi theo sự chỉ huy của đoàn trưởng, cùng xông thẳng về bốn phía Đông Tây Nam Bắc.

Bốn con quái thú cuối cùng này đều là những quái thú trong truyền thuyết của thần thoại Trung Quốc, về ngoài đều vô cùng khổng lồ, Áp Dữ đầu rồng thân hồ linh mãnh cao, tấn công mạnh, Quỷ Ngưu một chân tấn công mạnh, phòng thủ mạnh, Quỷ Xa có mười đầu có thể đồng thời tung ra mấy trạng thái bất lợi liên, Cùng Kì có cánh dài cầm nhọn độ nhanh nhẹn cao, phòng thủ mạnh, bất quá cho dù chúng có lợi hại hơn nữa, cũng bị vây kín bên trong biển người của chiến tranh nhân dân. Chỉ thấy trên thảo nguyên xanh xanh, giữa đồi núi bao la ngút ngàn, bên bờ con sông nhỏ đang lăn tăn gợn sóng, mỗi con quái thú khổng lồ đều bị một đám người lít nhít đông như kiến cỏ vây quanh, vô số kỹ năng hoa lệ chói mắt tung ra liên tiếp, mỹ lệ tới mức không gì có thể sánh nổi.

Rất nhiều người vừa đánh vừa chửi thề, người quá nhiều, lại toàn là kỹ năng, bộ nhớ có mạnh tới đâu đi chẳng nữa cũng dễ treo, rất hay xuất hiện trường hợp người đang đánh nhau hăng say đột nhiên bị rớt tuyến, sau khi rảnh sức bỏ lên được không nhìn nổi tiếp tục chửi bên quản lý trò chơi cố tình phá quấy server. Sau khi Yêu thú công thành bắt đầu được một lát, kênh ngữ âm cũng không cấm ngôn ngữ, cho phép mọi người tự do nói chuyện, để có thể kịp thời nhắc nhở ứng cứu lẫn nhau. Giờ phút này, kênh ngữ âm nháo nhào ầm ỹ, căn bản không nghe rõ ai đang nói cái gì.

Lực công kích của bốn con Boss này quá mạnh, những người vây công bọn chúng tuy nhiều, nhưng phần lớn chưa kịp xuất thủ đã bị giết ngay lập tức. Thầy thuốc không ngừng cứu người, Ma Giáo tận dụng khả năng luân phiên mở kỹ năng vô địch tập thể, nhưng vẫn có những thời điểm không kịp chiếu cố, vì thế những người tử vong càng ngày càng nhiều, kỹ năng công kích xuất ra càng ngày càng ít, khó có thể giữ chặt quái được. Dây máu của bốn con Boss này hạ xuống rất chậm, hơn nữa vẫn thông thả bước về phía Kim Đài Thành.

“Cứ như vậy thì không được.” Công Tử Tiểu Bạch quan sát một lần nữa, bắt đầu thảo luận tại kênh ngữ âm: “Ta cảm thấy đặc tính của bốn Boss này tương tự như bốn môn phái của bọn ta, cách tốt nhất là dùng phương pháp khắc chế để tấn công. Như vậy đi, hiện giờ mỗi môn phái tập trung thành một đội, Ma Giáo tấn công Quỷ Ngưu, Tiêu Dao đối phó Áp Dữ, Côn Luân chuyên công Quỷ Xa, Tử Trúc phụ trách Cùng Kỳ. Thầy thuốc level thấp tập trung ở phụ cận bốn đội, chuyên môn cứu người, bọn họ lại gần chắc chắn sẽ bị giết ngay, tuyệt không thể tham dự công kích.”

“Được” Ba vị công tử và những vị quản lý cao cấp các bang cùng đồng thanh đáp ứng, lập tức truyền đạt mệnh lệnh tới [Đoàn Thể] của mình.

2.

Vốn Nhất Tiểu Hồng Trần đang cùng mọi người vây công Áp Dữ, nghe thấy tiếng Công Tử Tiểu Bạch vang lên tại [Đoàn Thể] triệu tập mọi người thuộc

Côn Luân đi giết Quỷ Xa, nằng lập tức rời khỏi chiến trường, chạy thẳng về phía tập trung.

Mỗi môn phái nhanh chóng tập trung thành một đội, từng đội khác chế độ đối thủ của mình, quả nhiên là hốt thuốc đúng bệnh, rốt cuộc cũng thành công trong việc kiềm chế bốn con Boss kia không cho chúng tiếp tục tiến lên.

Quỷ Xa có thể dùng cả mười đầu để công kích cùng một lúc, nhưng thương tổn của mỗi đầu cũng không cao lắm, toàn bộ Côn Luân đều dùng kỹ năng quần công, đồng thời tấn công được cả mười đầu một lúc, hơn nữa miễn cưỡng có thể chịu đựng được công kích của nó. Nhân lúc này Thanh Long của Nhất Tiểu Hồng Trần càng phát huy thần uy của mình, tốc độ công kích cao gấp mấy lần so với những Côn Luân khác, giữ chức năng hứng lấy phần lớn công kích của Quỷ Xa, giảm bớt áp lực cả đại bộ phận Côn Luân tham gia chiến đấu, rốt cuộc tới lúc nó sắp tiến tới cửa thành, thành công trong việc giữ chặt nó lại. Công Tử Tiểu Bạch và Âm Dạ Bá Tước cũng đứng ở hàng trên cùng, không ngừng xuất ra chiêu Sấm Vang Chớp Giật, chỉ thấy mây đen phủ kín trời đất, sấm sét vang dội, mười đầu của Quỷ Xa bị các kỹ năng bao kín, dù có giấy dựa như thế nào đi chăng nữa cũng không thể thoát nổi.

Áp Dữ độ linh hoạt cao, tấn công cao, Tiêu Dao cũng đồng dạng, Công Tử Liên Thành và Cuồng Chiến Thí Thần cùng dẫn đầu đám người ngăn chặn nó, bạo kích sử ra liên tục, song phương đánh trượt rất nhiều, nhưng chỉ cần trúng một chiêu, thương tổn cao tới mức người khác phải chết khiếp. Tiêu Dao nhân không ngừng ngã xuống, tiểu thầy thuốc ở phía xa xa liên tiếp chạy tới cứu người, sau đó nhanh chóng quay người chạy về chỗ, người vừa được phục sinh cũng đứng dậy tham chiến ngay lập tức. Áp Dữ động tác linh hoạt, nhưng khó khăn lắm cũng mới tiến được tới hào sâu bên ngoài bờ thành, rốt cuộc đã bị đội Tiêu Dao ngăn chặn thành công, không tiến lên nổi nửa bước.

Quỷ Ngưu phòng thủ mạnh, tấn công mạnh, cũng tương tự như Ma Giáo, Công Tử Vô Kỵ và Diệt Thiên Tru Ma, Kiếm Tẩu Thiên Phong cùng suất lĩnh hàng loạt Ma Giáo xông lên phía trước, luân phiên mở vô địch tập thể, kỹ năng tấn công mạnh mẽ như mưa rền gió dữ cùng lập tức xuất ra, nhanh chóng phá vỡ phòng ngự của nó, chỉ thấy dây máu dài ngoằng của nó chậm chậm giảm xuống, thân thể sừng sững như núi điên cuồng vùng vẫy, nhưng vẫn không bước tới được nửa bước.

Cùng Kỳ linh hoạt cao, phòng ngự cao, rất khó đánh, nhưng lực công kích lại bình thường, không quá biến thái, đầu tiên Công Tử Phù Tô chạy tới trước mặt nó, ném ra một cái kỹ năng mê man, Đạp Vân Phi Vũ Phồn Hoa Lạc tiếp bước theo sau cũng ném tiếp một cái kỹ năng mê man qua đó. Hai vị cao thủ đứng đầu Từ Trúc trước sau cùng liên tay xuất thủ, cho dù kháng tính của Cùng Kỳ có cao tới đâu đi chăng nữa cũng không trụ nổi, nhất thời dờ người ra, đứng im ở đó không nhúc nhích nổi. Các vị thầy thuốc cùng chen nhau xông tới, cùng dùng kỹ năng ngủ trụ tấn công. Từ lúc bắt đầu tới giờ, thủy chung Cùng Kỳ không thức dậy nổi một giây, phảng phất như một pho tượng đất, mặc cho bọn họ công kích. Kỹ năng tấn công của thầy thuốc không nhiều, thương tổn do công kích cũng không cao, có điều không có ai tấn công, bọn họ cứ chậm rãi công kích vẫn có thể giết chết được nó.

Nhất thời phía bên ngoài Kim Đài Thành gió rít gào mây vần vũ, nhìn qua như một bộ phim huyền ảo nổi danh, vô cùng đồ sộ. Một số người vẫn được bố trí trông coi ở cửa thành, trên đầu thành cũng không nhần nại được nữa, nhao nhao xông ra khỏi thành, nhảy xuống từ trên đầu thành, lao tới chiến trường.

Những người tham gia chiến đấu đều rất cẩn thận, không dám phân tâm. Công kích kéo dài liên tiếp suốt một giờ liền, rốt cuộc Quỷ Ngưu ngã rầm một tiếng xuống đất, bụi tung mù mịt. Trong đội Ma Giáo những tiếng hoan hô vang lên dậy đất, Công Tử Vô Kỵ nhanh chóng hạ lệnh, toàn đoàn chuyển sang trợ giúp đội Từ Trúc, tấn công Cùng Kỳ.

Không bao lâu sau, Áp Dữ cũng bị đánh chết rơi tùm xuống sông, nước bắn lên tung tóe vọt tới tận tường thành. Không đợi mọi người có thời gian nghỉ xả hơi, Công Tử Liên Thành liền mệnh lệnh cho toàn thể Tiêu Dao nhanh chóng chạy sang cứu viện Côn Luân. Mọi người lập tức bay vút qua, mỗi người lựa chọn một cái đầu quỷ nhanh chóng xông tới.

Trải qua nửa giờ chiến đấu hăng hái, hai Boss còn lại cơ hồ đồng thời ngã xuống. Máu nhiều phòng thủ cao lại có khả năng mở kỹ năng vô địch tập thể của Ma Giáo cùng với có thể mê trụ địch nhân đồng thời tự thêm trạng thái cho mình là Từ Trúc tồn thất ở mức tối thiểu, bên kia Côn Luân và Tiêu Dao thể thảm hơn nhiều, có vẻ như những người tham chiến đều chết ít nhất mười lần trở lên, nhưng chẳng mấy ai chú ý, đều đắm chìm trong sự vui mừng chiến thắng.

Lúc này, hệ thống xuất hiện thông báo: "Hàng loạt yêu thú tấn công Kim Đài, anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ chung vai phản kích, thành công bảo vệ sự an toàn của thành chủ, bảo hộ dân chúng từ phương thoát khỏi sự quấy nhiễu của tà ma. Thiên Đế hạ lệnh ban thưởng lớn, để khen ngợi chiến công của mỗi vị hiệp sĩ tham gia chiến đấu, trong vòng 48 giờ đồng hồ toàn hệ thống sẽ nhân gấp đôi điểm kinh nghiệm, giúp các vị hiệp sĩ nhanh chóng thăng cấp."

Sau đó bên ngoài Kim Đài Thành từng luồng sáng trắng từ những người chơi được thăng cấp cùng phát ra chói lọi. Những người từng tham gia chiến đấu đều vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra mình đã thăng cấp, đại khái căn cứ vào số lượng và cấp bậc của những loại yêu thú họ giết chết trong lúc chiến đấu, họ sẽ nhận được những phần thưởng bất đồng về số điểm kinh nghiệm. Những người level thấp thăng lên cực nhiều, những người bậc cao cũng thăng ít nhất một bậc trở lên.

Công Tử Tiểu Bạch từ level 198 thăng lên level 199, Công Tử Phù Tô vốn sắp thăng cấp, lúc này thăng liền 2 cấp, cũng lên tới level 199, Công Tử Vô Kỵ cũng thăng hai cấp, lên level 198. Cấp bậc càng cao càng khó thăng, trước kia mỗi khi bọn họ muốn thăng lên một level, ít nhất cũng mất tới nửa tháng, mà phải cực kỳ chăm chỉ, cả ngày đều làm nhiệm vụ, lên chiến trường, lúc ngủ cũng treo máy đánh quái, một khắc không ngừng, không ngờ hôm nay chỉ mất mấy tiếng đồng hồ đã có thể thăng cấp. Ba người cùng vô cùng sung sướng, suýt nữa thì bật cười ha hả trên kênh ngữ âm.

Công Tử Liên Thành thăng điên cuồng tới 12 cấp, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thăng 5 cấp. Nàng cười không khép miệng lại được, theo bản năng lập tức mở bọc đồ ra xem có phần thưởng nào thêm hay không, sau đó vô cùng sung sướng phát hiện ra trong đó có không ít thứ hay ho.

Nhất thời trên [Thế giới] náo nhiệt hẳn lên. Hiển nhiên là có rất nhiều người chơi phát hiện ra mình thăng cấp, hơn nữa lại có được những kỳ trân dị bảo mà trước kia rất khó chạm tay vào nổi. Bọn họ cùng nhau nhao nhao đưa ảnh chụp lên [Thế giới], cho mọi người cùng xem phần thưởng của mình.

Công Tử Tiểu Bạch cũng lên [Thế giới] nói liên mấy câu, tỏ vẻ cảm ơn tất cả những người chơi đã chung vai sát cánh chiến đấu. Mọi người cũng nhao

nhao hưởng ứng, cùng khen bọn họ chỉ huy rất tốt.

Mỗi khu vực chỉ cần có vài người thuộc phe đối địch đồng thời xuất hiện, lập tức khói súng mịt mù, đây là lần đầu tiên toàn khu chung vai sát cánh trong hòa bình. Mọi người đều hân hoan vui mừng, không khí tràn ngập những niềm vui.

Công Tử Tiểu Bạch kéo ba vị công tử vào trong phòng quản lý, đóng cửa thương nghị.

“Hiện tại ta có một suy nghĩ” Thanh âm của anh hơi trầm ấm mà vẫn giữ vẻ cực kỳ tinh táo : “ Ta cảm thấy nhiệm vụ yêu thú công thành lần này công ty quản lý trò chơi cố tình thiết kế nhằm phục vụ cho cuộc thi đấu PK sắp tới.”

Công Tử Vô Kỵ cũng đồng ý : “ Đứng, một là giúp cho mọi người nhanh chóng thăng cấp, hai là rèn luyện kỹ năng hiệp đồng tác chiến giữa chúng ta.”

“ Ta thấy trang web chính thức đã ra thông báo.” Công Tử Phù Tô chậm rãi nói : “ Ngày mùng 9 tháng 10 bắt đầu thi đấu vòng loại của cuộc thi PK, mỗi tối đánh một trận, tổng cộng năm trận tất cả, ngày 14 kết thúc. Mỗi khu vực chỉ lựa chọn hai đội, đội một là Long Bang, đội hai là Hồ Bang. Từ ngày 15 tới ngày 25, Long Bang và Hồ Bang của mỗi khu vực sẽ tới trang web chính thức báo danh, ngày 01 tháng 11 sẽ bắt đầu thi đấu toàn khu. Ngày 25 tháng 11, quán quân của các đại khu sẽ tới Bắc Kinh tham gia trận chung kết.

“ Vẫn còn đủ thời gian.” Công Tử Tiểu Bạch cũng có phần hưng phấn : “ Khoảng thời gian này chúng ta cần dùng toàn lực để thăng cấp, tranh thủ miễn cấp* trước thời điểm thi đấu PK.”

Công Tử Vô Kỵ rất nóng lòng muốn thử : “ Thế thì không vấn đề gì.”

“ Cần làm thêm trang bị.” Công Tử Phù Tô vẫn tinh táo nhất : “ Quy tắc trận đấu là mỗi đội 20 người, 15 người thuộc đội hình chính, 5 người dự khuyết, trang bị của 20 người này nhất định phải tốt nhất.”

“ Hiện tại khẳng định không thể lựa chọn nhân lực tham gia thi đấu được.” Công Tử Tiểu Bạch nói. “ Giai đoạn này cần căn cứ vào biểu hiện của mỗi người trong bang, trước khi thi đấu PK, sẽ tổ chức thi đấu trong nội bộ bang trước một lần, sau đó tiếp tục xem xét tới môn phái, cấp bậc và trang bị, cuối cùng mới có thể lập ra danh sách được.”

“ Đứng.” Công Tử Vô Kỵ cũng đồng ý : “ Ngày mai lão đại thông báo trong bang, để mọi người chuẩn bị trước, phải nỗ lực biểu hiện mới có thể đạt được tư cách dự thi.”

“ Về phương diện trang bị...” Công Tử Tiểu Bạch trầm ngâm một chút, mới hỏi : “ Lão Tam, bên chỗ Hồng Trần thế nào rồi ? Tài liệu đã thu đủ chưa ?”

“ Chưa đủ.” Thanh âm của Công Tử Liên Thành vang lên trầm ấm : “ Ta đã hỏi rồi, còn thiếu Cửu Thiên Huyền Vũ. Ba loại tài liệu kia chỉ có thể làm ra mũ, giày và vũ khí, Cửu Thiên Huyền Vũ là tài liệu chính để làm y phục, trước mắt vẫn chưa tìm thấy.”

“ Vậy có tài liệu gì thì làm cái đó, chúng ta sẽ trả tiền.” Công Tử Tiểu Bạch nói với vẻ quyết đoán. “ Người nói chuyện với Hồng Trần đi, bọn ta có thể trả bằng nguyên bảo hoặc kim bảo, cũng có thể trả bằng nhân dân tệ.”

Đương nhiên Công Tử Liên Thành không có ý kiến : “ Được, tối mai ta sẽ có câu trả lời lại cho.”

Anh đáp quá nhanh, cũng quá rõ ràng, làm cho ba người kia lập tức nhận ra có điểm kì quặc, lập tức bức cung.

“ Sao rồi ? Hiện tại quan hệ giữa ngươi và Hồng Trần rất tốt sao ? Có thể coi như một nửa của nàng đi ?” Công Tử Phù Tô cười rất gian manh.

Công Tử Vô Kỵ lập tức nói : “ Cái này còn phải hỏi sao ? Vừa nghe đã minh bạch rồi, khẳng định lão tam với Hồng Trần đã ám độ Trần Thương rồi.”

Công Tử Tiểu Bạch không nhịn nổi bò lăn ra cười : “ Ngươi đúng là đồ thất học, cái này gọi là xã giao mờ ám, cái gì mà ám độ Trần Thương ?”

“ Cũng không khác mấy” Công Tử Vô Kỵ cười hi hi rất vô lại : “ Lão Tam, nói thật đi, ngươi với Hồng Trần đã tới mức độ nào rồi ?”

Công Tử Phù Tô cũng cười nhún nhờ : “ Đừng che giấu, cũng đừng giải thích, ngươi mau mau khai thật ra, bao giờ sẽ kết hôn với Hồng Trần ?”

“ Đứng vậy, đứng vậy, chúng ta muốn nhận được tiền lì xì.” Công Tử Vô Kỵ lập tức hô to ầm ĩ.

Công Tử Tiểu Bạch không nhịn nổi cười xòa : “ Lão tam, mấy huynh đệ bọn ta cùng lớn lên từ nhỏ, thân như người một nhà, còn có gì mà không thể nói được ? Nếu ngươi đã xác định là Hồng Trần, lập tức phóng tay theo đuổi không cần quan tâm tới bất kỳ điều gì cả. Nếu cần huynh đệ giúp đỡ điều gì, cứ việc mở miệng.”

“ Đứng rồi, đứng rồi” Công Tử Vô Kỵ vội vã nói tiếp : “ Tốt nhất nhanh nhẹn một chút, cấp tốc nắm lấy.”

“ Đứng vậy.” Công Tử Phù Tô cũng lộ vẻ quan tâm : “ Ngươi cũng nên kiếm lấy một bạn gái, chuẩn bị lập gia đình đi, để bác trai bác gái khỏi phải than thở, mỗi lần thấy chúng ta đều nhắc nhở tới chuyện này.”

Bọn họ người này nói tiếp người kia, không để gì mới đợi được tới lúc bọn họ cùng ngừng lại trong giây lát, Công Tử Liên Thành mới nói một câu rất thần nhiên : “ Được, các ngươi ngồi suy nghĩ một chút về cuộc thi đấu PK đi, đừng ở đây lo lắng không đầu. Ta cũng không phải kẻ nhọc trí, chuyện của mình tất tự mình hiểu rõ. Ta tất biết cách xử lý cho tốt.”

Thấy anh nói như vậy, ba vị công tử còn lại cũng không dám bức bách tiếp nữa, một khi một kẻ quen trầm mặc đã mở lời, hiệu quả thực kinh người, bọn họ đã từng thấy qua một lần, từ đó về sau tuyệt không nghĩ tới việc nhìn thấy anh bốc hỏa một lần nữa.

“Được rồi, hôm nay cũng muộn quá rồi, mọi người phải tính kế nhiều quá chắc cũng mệt mỏi rồi, treo máy rồi đi nghỉ ngơi thôi.” Công Tử Tiểu Bạch mỉm cười nói : “Được gấp đôi, đừng để lãng phí”

Bốn người cùng chúc nhau ngủ ngon, sau đó lần lượt rời khỏi phòng quản lý, đi làm việc của mình.

* *Mãn cấp : Level 200.*

3.

Cố Duệ nhìn đồng hồ, thấy đêm đã khuya, lập tức quay đầu, nhìn nàng đầy quan tâm : “Em mau đi ngủ đi, ngày mai có phải đi làm hay không?”

“Có ạ.” Hứa Nhược Thần ngẩng đầu lên, vui vẻ nhìn anh : “Ổ chỗ này cũng không có ngày nghỉ gì cả, mọi người đều muốn đẩy nhanh tiến độ để có thể về nhà sớm một chút, đều rất tích cực, mà cũng không đòi tiền tăng ca.”

“Vậy là tốt.” Cố Duệ mỉm cười : “Anh hy vọng em có thể về nhà sớm một chút. Hoàn cảnh chỗ này tuy cũng tốt, nhưng vẫn quá gian khổ, không tốt lắm đối với trạng thái thân thể của em”

“Vâng” Hứa Nhược Thần gật gật đầu.

Cố Duệ đóng máy tính lại, đứng dậy : “Em mau đi ngủ đi, anh về phòng đây.”

Hứa Nhược Thần cũng đóng máy tính lại, đưa laptop trả lại cho anh, lại nói : “Phòng anh cũng có nút cấm mạng, nếu anh muốn treo máy suốt đêm cũng được, chỉ cần cắm dây mạng vào là có thể online được.”

“Được, em nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Cố Duệ cầm lấy máy tính, đi ra cửa.

Hứa Nhược Thần vẫn tiếp tục đắm chìm trong cảm giác hưng phấn, mặc dù nghe lời Cố Duệ không mở máy tính lên nữa, nhưng sau khi đánh răng rửa mặt lên giường xong, vẫn tiếp tục lăn qua lộn lại một lúc mới ngủ được, trong mộng lại thấy cả đồng Quý Xa nhưng nhúc trên thảo nguyên, sau khi tỉnh lại vẫn thấy mình thật buồn cười.

Đồng hồ sinh học của nàng cũng rất cố định, cho dù ngủ muộn tới mức nào đi chăng nữa, sáng hôm sau vẫn thức dậy đúng giờ. Ăn xong bữa sáng với đồng sự xong, nàng lập tức tới công trường, chỉ đạo bọn họ hoàn thành nốt giai đoạn này của công tác.

Bầu trời âm u, khí trời đã se se lạnh, ai nấy đều hy vọng có thể hoàn công trước khi trận tuyết đầu mùa rơi xuống, bởi vậy nghỉ trưa cũng chẳng dùng bao nhiêu thời gian, có thể coi là làm thông từ sáng tới tối. Hứa Nhược Thần cũng không quay lại chỗ tạm trú, chỉ gọi điện thoại, hỏi Cố Duệ đã ăn cơm trưa chưa.

Cố Duệ nghe thấy nàng nói sẽ không quay về, liền nói luôn : “Vậy anh qua đó gặp em nhé.”

Hứa Nhược Thần thấy có phần ngoài ý muốn, thoáng ghen lại không biết nói gì : “Em . . , chỗ này cũng không có gì đẹp để mà xem cả, đều rất lộn xộn, sau khi công trình kết thúc mới bắt đầu thi công thêm một tầng trang trí phủ ra mặt ngoài, lúc đó nhìn mới thuận mắt.”

“Anh biết mà.” Cố Duệ khẽ cười : “Trước kia mỗi khi tới những khu du lịch, đều thấy những khung cảnh hai bên đường rất đẹp mắt, cho nên bây giờ muốn xem thử lúc nó không thuận mắt sẽ như thế nào.”

Hứa Nhược Thần ngần ra, lập tức tỉnh táo lại, cười đáp : “Vậy anh qua đi. Anh cứ đi dọc theo quốc lộ là được. Xe của em đỗ ở ven đường, anh chỉ cần đi tới là sẽ thấy ngay.”

“Được.” Cố Duệ cúp điện thoại, lập tức lái xe qua đó, đại khái sau khoảng một tiếng đã có thể thấy con xe Cherokee của Hứa Nhược Thần. Anh lập tức dừng xe bên cạnh, bước xuống xe bắt đầu nhìn thẳng lên núi.

Nơi này là cao nguyên, độ cao của mỗi đỉnh núi cũng không quá chênh lệch so với mặt đất, nhưng đều rất dốc. Ngẩng đầu nhìn lên trên, có thể thấy trên đó toàn là đất mới, cũng có không ít bóng người ẩn hiện thấp thoáng, chắc chắn là đang làm việc. Anh nhìn chung quanh một chút, cuối cùng mới thấy một con đường mòn hướng lên trên, liền dè dặt leo lên.

Hứa Nhược Thần biết anh muốn tới, vẫn để tâm nhìn xuống phía chân núi, thấy xe anh đi tới, liền vội vàng đi xuống. Hai người gặp mặt nhau ngay giữa sườn núi. Trên công trường có rất nhiều người, đương nhiên Hứa Nhược Thần cũng không tỏ ra quá thân mật đối với anh, anh cũng rất minh bạch, vì thế bảo trì một khoảng cách vừa phải không gần không xa với nàng, dưới sự chỉ dẫn của nàng, cùng đi thăm quan công trường của bọn họ.

Nhìn qua thấy công việc cũng không quá khó, Hứa Nhược Thần nói một cách rất thần nhiên nhẹ nhàng, công việc hiện tại cũng rất đơn giản, chỉ là bảo trì, bởi công trình trước đó có chất lượng rất tốt, cho nên tu bổ khá dễ dàng. Cố Duệ chăm chú ngắm nhìn nơi thâm sơn cùng cốc này, trước không có thôn xóm, sau không có nhà trọ, tình hình trước kia như thế nào cũng có thể tưởng tượng nổi, trong lòng càng thêm thương xót nàng.

“Khi nào có thể hoàn công vậy ?” Anh hỏi khẽ.

Hứa Nhược Thần ước lượng một chút : “ Nếu như thời tiết tốt, chỉ cần nửa tháng nữa là có thể hoàn thành.”

Nghe thấy vậy Cố Duệ rất vui vẻ ; “ Thế thì tốt quá rồi.”

Trong lòng Hứa Nhược Thần thầm ám áp, sóng mắt lưu chuyển, lấp lánh ánh cười. Một lát sau, nàng quay mặt lại nhìn anh, hỏi với vẻ quan tâm : “ Sắp tới tiết Trung Thu, kế đó chính là Quốc Khánh, hẳn là mùa hoàng kim của bên du lịch các anh, anh còn không về quản lý công ty sao ?”

Cố Duệ cười nói : “ Sao vậy ? Muốn đuổi anh đi sao ?”

“ Sao thế được ? Nếu anh cứ ở mãi ở đây, em thấy rất vui.” Khuôn mặt Hứa Nhược Thần thoáng ửng hồng, nhưng vẫn trả lời rất thật thà : “ Có điều mỗi ngày anh đều ngồi không ở đây, lại không thể chiếu cố tới việc kinh doanh của mình, em cảm thấy ... cũng không được tốt lắm.”

Cố Duệ lập tức minh bạch tâm tư của nàng. Người con gái này rất vui khi thấy mình có thể ở bên cạnh nàng, nhưng lại sợ phiền hà tới công tác của mình, cũng phải đấu tranh không ít, cuối cùng vẫn suy nghĩ hộ mình, không hy vọng mình bị nàng ảnh hưởng tới sự nghiệp. Nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của nàng thoáng ửng hồng, anh cảm thấy trong lòng tràn đầy vui sướng. Mím cười nhìn nàng hồi lâu, anh mới đáp : “Vây cũng đúng, anh đành đi trước. Tuần lễ hoàng kim dịp quốc khánh cũng có không ít đoàn, bây giờ đã rất bận rộn, quả thật anh phải về coi sóc cẩn thận. Ngày mai anh sẽ trực tiếp hồi trấn, lại kêu bằng hữu qua đó lấy lại xe, anh sẽ không tiếp tục lái xe trên mấy con đường nguy hiểm nữa, nên em cũng không cần phải lo lắng.”

Hứa Nhược Thần cũng thấy có phần buồn bã, lưu luyến không muốn rời, nhưng nàng cũng biết không thể giữ anh ở lại đây mãi được. Anh vốn không phải là người không có việc gì, có thể ở đây với nàng vài ngày đã khó lắm rồi.

Nàng đã thỏa mãn lắm rồi.

Cố Duệ vẫn tiếp tục ở lại công trường với Hứa Nhược Thần, cho tới lúc chạng vạng, mới về lại chỗ nghỉ chân của công ty. Bọn họ tiếp tục cùng ba người trẻ tuổi và lão tài xế đi ăn tối, tiếp tục chuyện trò vui vẻ như mỗi ngày, sau đó mới tản đi.

Hai người cùng trở lại phòng của Hứa Nhược Thần, phảng phất như theo thói quen trước đó, một người ngồi vào bàn, một người ngồi ở mép giường, trong nhất thời không ai nói một câu.

Bọn họ cũng không mở máy tính, cũng không bật đèn, chỉ im lặng ngắm nhìn cảnh màn đêm dần buông xuống, căn phòng dần tím sẫm lại, không còn nhìn rõ mặt nhau nữa, chỉ còn là một cái bóng mờ mờ, giống như đang phiêu phiêu trong gió giữa cảnh hoang hôn, cảm giác như gần như xa không thể nắm bắt được.

Cố Duệ ngồi trầm mặc hồi lâu, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, lần lần cầm lấy tay nàng. Hứa Nhược Thần cũng không động đậy, chỉ chậm rãi ngửa tay lên, cầm lấy tay anh.

Thế giới bỗng nhiên an tĩnh một cách lạ kỳ, sau song cửa sổ, nơi núi rừng thăm xa tuyệt không có một tiếng chim hót, mà quốc lộ trước mặt cũng không có lấy một tiếng động cơ. Phảng phất như thời gian đã trôi qua rất lâu, lại tựa hồ như chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt. Hít một hơi thật sâu, rồi cuộc Cố Duệ cũng mở miệng, thanh âm khàn khàn vang lên khe khẽ : “ Thật muốn ở bên em mỗi ngày như vậy.”

Hứa Nhược Thần thấy ghen ngào nơi cổ họng, muốn nói mấy chữ “ em cũng vậy”, nhưng không thốt ra nổi nửa lời.

Không khí lại lâm vào trầm mặc trong giây lát, Cố Duệ khẽ hỏi : “ Em có nguyện ý tới công ty giúp anh không ?”

Hứa Nhược Thần cố gắng hít thở mấy cái liền, buộc mình phải bình tĩnh trở lại, lúc này mới có thể thốt ra được mấy chữ : “Em... không biết gì về du lịch cả”

Cố Duệ đáp lại rất ôn hòa : “ Không sao cả, có thể học, rất dễ. Mặt khác, lần này anh lại đây khảo sát hạng mục Tiểu Long Cầu, chính là quyết định góp vốn khai phá địa điểm du lịch này. Tình ra trên phương diện này, em còn thành thạo hơn anh nhiều, qua giúp anh có được không ?”

Thanh âm của anh thủy chung vẫn nhu hòa ấm áp, phảng phất như hương thơm nồng nàn của một ly cà phê ấm nóng, làm người ta hưng phấn, làm người ta say mê, Hứa Nhược Thần cúi đầu lắng nghe, trong lòng đã rất cảm động, nhưng lý trí vẫn có phần do dự. Thoáng cân nhắc một chút, nàng mới cúi đầu nói : “ Giám đốc công ty này đối với em không tệ, em không biết phải dùng lý do gì để xin thôi việc cả.”

“ Một nhân viên ưu tú giống như em vậy, chỉ cần giám đốc hơi hiểu biết một chút đã lập tức trọng dụng rồi” Cố Duệ mỉm cười, thanh âm vẫn rất nhẹ nhàng : “ Em cứ suy nghĩ thêm một chút, cũng không cần phải quyết định ngay. Dự công trình ở đây kết thúc, em nhớ về nhà nghỉ ngơi một thời gian, bắt quá nhớ phải gọi điện cho anh biết.”

“ Vâng” Lúc này đầu mày của Hứa Nhược Thần mới giãn ra được.

Cố Duệ không nói gì nữa, chỉ ngồi im như vậy, lặng lẽ đan những ngón tay nàng vào giữa ngón tay mình, hồi lâu không muốn buông ra. Hứa Nhược Thần cũng không nói nửa câu, chỉ thấy trong mắt nóng lên, nghĩ tới việc ngày mai anh đã đi rồi, xa nhau tới ngàn dặm, không biết lúc nào mới có thể gặp lại, cảm giác khó chịu lại âm thầm dâng lên.

Không biết bao lâu, Cố Duệ chậm rãi đứng dậy, chuyển tới bên giường, ngồi xuống cạnh nàng, duỗi một cánh tay ra ôm lấy vai nàng, cánh tay còn lại

cũng vươn tới, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

Hứa Nhượng Thần hoàn toàn bị động, không chút kháng cự, thả lỏng người dựa vào anh theo cái ôm ấm áp này, cúi đầu dựa vào vai anh, vòng tay ôm lấy eo lưng của anh.

Trong bóng đêm, hai người cứ ôm nhau như vậy, cảm giác đã thật thỏa mãn, tâm trạng khó chịu dần dần tan biến.

Một lúc lâu sau, Cố Duệ mới than nhẹ : “ Thật không muốn đi.”

Hứa Nhượng Thần buột miệng nói ; “ Sau này nếu có thời gian, em sẽ đi thăm anh.”

“Được” Cố Duệ hơi nghiêng đầu, dán mặt vào tóc nàng, khẽ nói ; “ Em nghỉ ngơi đi, anh về phòng. Sáng sớm mai anh sẽ rời đi, em đừng dậy tiễn anh nhé, được không ?”

“ Em muốn... tiễn anh mà ..” Cố hòng Hứa Nhượng Thần như có vật gì đó chẹn ngang.

“Đừng tiễn, ngoan nghe lời anh.” Âm thanh ấm áp của Cố Duệ quán quýt bên tai nàng : “ Anh không muốn để em phải nhìn cảnh anh rời đi.”

Hứa Nhượng Thần chỉ thấy mặt nóng lên, suýt nữa rơi lệ. Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nàng mới khẽ gật đầu.

Cố Duệ buông nàng ra, đứng dậy lần mò đi ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hứa Nhượng Thần cũng không mở đèn, chỉ ngồi im trong bóng tối hồi lâu, mới đánh răng rửa mặt, quay lên giường nằm, nhưng hồi lâu vẫn không thể đi vào giấc ngủ được, cho tới lúc nửa đêm gần về sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng mở cửa khe khẽ bên phòng cách vách làm nàng bừng tỉnh. Nàng xoay người nhìn ra cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân vang lên khe khẽ trên hành lang, xuống thang lầu, đi tới ven đường, sau đó là tiếng cửa xe mở ra rồi đóng lại, cuối cùng là tiếng động cơ xe, cứ thế xa dần, nước mắt như không còn gì khống chế, lăn dài trên gò má..

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cưới nàng thôi

Đêm hôm đó Cố Duệ đã tới tỉnh lỵ, anh gửi cho Hứa Nhượng Thần một tin nhắn báo đã tới nơi bình an, sáng sớm hôm sau đáp máy bay trở về bằng chuyến sớm nhất, sau đó vô cùng bận rộn, từ sáng sớm tới đêm khuya bận xử lý công việc, gặp mặt xã giao, ngay cả trò chơi cũng không online được. Bởi cũng sắp tới lễ Quốc Khánh, lượng công việc của Công Tử Phù Tô không nhiều, liền login luôn cả nick của anh, giúp anh lên chiến trường, làm nhiệm vụ, buổi tối cũng treo cả hai máy.

Từ lúc Cố Duệ đi rồi, Hứa Nhượng Thần liền chuyên tâm làm việc, mỗi đêm đều gửi cho anh một tin nhắn chúc ngủ ngon, lòng nàng cũng đã xác định rõ ràng. Mỗi lúc lên game online, thấy nick của Công Tử Liên Thành vẫn sáng rực trong danh sách bạn bè, nếu anh không chủ động gọi nàng, nàng cũng biết đây là do Công Tử Phù Tô đang dùng, cũng không chủ động gọi anh.

Thời gian gần đây bang chúng của mấy đại bang đều nỗ lực xung cấp, Khai Hoàn Hào Môn là vậy, mà Huy Hoàng Vương Triều bên kia cũng thế, đều cố gắng đạt mãn cấp trước khi trận thi đấu PK bắt đầu. Những vụ đánh nhau vẫn phát sinh liên tục không ngừng nghỉ, hai phe đối địch không ngừng cắt cử những thành phần tinh anh của bang mình đi quấy rối đối phương, đám hồng danh ngày bốn năm lần chạy khắp mười tuyến tìm tòi, hề thấy người thuộc phe đối địch thì lập tức giết ngay, tại tam giới không thể giết người thì an bài người cướp vị trí, cướp quái, tận lực cản trở đối phương thăng cấp. Chiến tranh lan tràn nhanh chóng, có thời điểm giết sừng tay, bang phái trung lập hoặc những người vô bang vô phái cũng vô tình bị kéo vào. Trên [Thế giới] tiếng chửi mắng vang lên không ngừng, sự tranh đấu diễn ra khắp nơi, sự hợp tác đoàn kết thời điểm yêu thú công thành có thể coi như một giấc mộng mãi mãi không bao giờ tìm lại được.

Tuy rằng bản thân Công Tử Liên Thành không online, nhưng lúc trao đổi qua điện thoại cũng nói với nàng về việc mọi người đề nghị nàng làm mấy trang bị cao cấp kia, đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần đáp ứng ngay, sau khi online lập tức làm ra hai cái Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng Khôi (mũ), ba cái Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng Ngựa (giày) và một cái Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng Trảm (vũ khí), cũng không nói tới chuyện tiền bạc, liền giao cả cho Công Tử Phù Tô. Nàng vẫn không tìm được Cửu Thiên Huyền Vũ, cũng không biết chỗ nào mới có, lần trước nàng được mấy tài liệu này là do lỗi mạng (BUG), đương nhiên chuyện tốt cũng không dễ xảy ra hai lần, cũng bởi vậy không thể nào làm ra bộ Vạn Kiếp Độ Tận Bách Thắng Giáp. Không có y phục, thuộc tính của bộ đồ không thể đầy đủ được, chỉ tăng thêm nội lực, tăng thêm máu, thêm kháng tính, thêm công kích và thêm bạo kích, không có kỹ năng ẩn thân và những thuộc tính phụ trợ cho bạo kích .

Lúc đó, Công Tử Phù Tô đang dẫn theo một đội người đi đánh nhau với đội người do Kiếm Tẩu Thiên Phong chỉ huy ở trên vùng băng hà tại Côn Luân, vừa nhận được tin tức của Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức rời khỏi chiến đấu, nhanh chóng hồi thành, truyền tống tới Kim Đài Thành.

Đám người thuộc Huy Hoàng Vương Triều lập tức chạy lên [Thế Giới] châm chọc : " Chó Phù Tô kia, chạy cái gì ? Sao tự nhiên gan lại nhỏ như vậy chứ ? Chúng ông còn chưa kịp nặng tay, người đã sợ rồi sao ? Mau mau quay lại đây, chúng ông còn ở đây chờ người đây!"

Công Tử Phù Tô không thèm để ý tới bọn họ, vừa vội vàng chạy tới cửa hàng của Nhất Tiểu Hồng Trần, vừa PM cho Công Tử Vô Kị : " Ta tới chỗ Hồng Trần lấy trang bị, người thay ta tới Côn Luân giết mấy tên chó kia đi."

Đối với Công Tử Vô Kị mà nói, sắp có được trang bị cực phẩm cùng với giết người thống khoái là hai thông tin làm anh hạnh phúc nhất trên đời. Lúc đó anh và lão bà đang cùng lên chiến trường, lập tức không thêm quan tâm tới điểm kinh nghiệm cao hay vật phẩm gì nữa, vội vàng dẫn Ma Hồn Quỷ Cơ rời chiến trường, chạy thẳng tới Côn Luân, mở vô địch, xông lên chém giết luôn.

Mấy người chơi đang đứng trên dòng sông băng, vừa đánh nhau với bang nhân của Khai Hoàn Hào Môn vừa chửi mắng Công Tử Phù Tô, không kịp phòng bị, đã nhanh chóng bị Công Tử Vô Kị chém chết. Trước giờ Kiếm Tẩu Thiên Phong chỉ giết người, không mắng chửi người, càng không lên [Thế giới] để ý mấy cái trò hoang phí nước bọt như thế, lúc này thấy người trong bang bị giết, lập tức mạnh mẽ xông tới, tấn công Công Tử Vô Kị.

Hiện tại level của hắn đã lên tới 190, thấp hơn so với Công Tử Vô Kị, nhưng trang bị rất tốt, hơn nữa thao tác xuất sắc, nhất thời lực lượng có phần tương đương với nhau. Lấy hai người làm trung tâm, hai lộ nhân mã của hai bang vây quanh chủ tướng của mình, chạy qua chạy lại, lẩn lộn lộn, sương mù băng tuyết tung mù mịt, hỗn đánh tới mức không rành lên [thế giới] nói những nói cuối.

Công Tử Phù Tô cực kỳ hứng thú chạy vọt vào Uy Vô Các, nhận được trang bị từ tay Nhất Tiểu Hồng Trần, ngắm nghía sung sướng hồi lâu, mới nhớ tới bước giao dịch trọng yếu đầu tiên, liền nhanh chóng hỏi nàng : " Bao nhiêu tiền vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần vui vẻ nói : " Không lấy tiền, tặng cho mọi người thôi."

" Như vậy không được, trang bị này quá quý, nhất định phải trả tiền." Công Tử Phù Tô kiên trì nói : " Nàng gửi cho ta số tài khoản, bọn ta sẽ chuyển tiền nhân dân tệ cho nàng đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn cười rất khoái hoạt : " Cho dù quý trọng tới đâu đi chăng nữa cũng không bằng tình bằng hữu, ta nói không thu tiền là không thu tiền."

" Ta biết tình nghĩa là vô giá, nhưng bằng hữu là bằng hữu, làm ăn là làm ăn." Công Tử Phù Tô vẫn tận tình khuyên bảo nàng : " Nếu nàng không lấy tiền, về sau làm sao bọn ta còn dám đặt hàng thứ gì ở chỗ nàng nữa. Đây rõ ràng là chiếm tiện nghi của nàng mà."

" Không thể nói như vậy được." Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ đi nghĩ lại, nhưng không tìm ra được lý do nào để biện bạch, có điều nàng cũng không nguyện ý thu tiền của bọn họ.

Công Tử Phù Tô nghĩ một chút, cũng không bức nàng nữa, liền gọi điện cho một người khác ở cùng thành với mình.

Trong chốc lát, đang ở nơi núi sâu rừng thẳm, Nhất Tiểu Hồng Trần liền thu được một tin nhắn : " Gửi số tài khoản của em cho lão Tứ đi. Làm ăn là làm ăn, nếu như anh mời lão Tứ lên tòa án, hoặc đến chỗ lão Tam khám bệnh, bọn họ cũng phải lấy tiền, mà nếu thân thích bằng hữu của bọn họ đi du lịch, tới chỗ anh , đương nhiên anh cũng không miễn phí."

Hứa Nhược Thần cười, reply lại một chữ “ Vâng”, sau đó mới mở cửa sổ chat, gửi tên, số tài khoản và địa chỉ ngân hàng cho Công Tử Phù Tô. Nghĩ một lát, nàng vẫn cảm thấy ngượng ngùng, liền nói với anh : “ Sáu thứ trang bị tổng cộng một ngàn nhân dân tệ là được.” Giá này cũng rất thấp, cũng không tính là cắt cổ bằng hữu.

Công Tử Phù Tô gửi lại cho nàng một cái icon mỉm cười (:D), cũng không nói rõ là đồng ý hay không.

Chạng vạng ngày hôm sau, trên đường tới một bữa tối xã giao, Cố Duệ gọi điện thoại cho Hứa Nhược Thần, giọng rất ôn hòa : “ Em lên mạng tra sao kê tài khoản của mình thử xem, mấy người bọn họ chuyển cho em năm nghìn nhân dân tệ rồi đó.”

“ Sao lại nhiều như vậy ?” Hứa Nhược Thần rất kinh ngạc : “ Có hiểu lầm gì hay không ạ ? Ý em là thu một nghìn đồng tất cả cơ.”

“ Giá của em bấy bọ, số tiền họ chuyển mới là hợp lý. Nếu như có thêm cả y phục, thì giá của bộ đồ còn phải gấp ba lần ấy chứ.” Cố Duệ khẽ cười : “ Đây là trả đúng theo công sức của em, em cứ lấy không phải ngại gì.”

“ Vâng, vâng, được rồi, em nghe lời anh.” Hứa Nhược Thần đứng ở ven đường, nhìn bóng chiều tà đang dần buông xuống nơi chân trời, cười vui vẻ.

Cố Duệ hỏi rất quan tâm : “ Đạo gần đây mọi việc thế nào rồi ? Công trình của em sắp hoàn thành chưa ?”

“ Sắp rồi ạ, đại khái chờ tuần lễ vàng quốc khánh kết thúc, em có thể rời khỏi đây về nhà rồi.” Hứa Nhược Thần nói đại khái về tình hình công việc cho anh, lan man một chút lại chuyển tới trò chơi : “ Đạo gần đây bên bang phái của anh và Huy Hoàng Vương Triều đánh nhau cũng thật khiếp. Em cũng bị người ta giết rất nhiều lần, đều là những hồng danh vô danh vô phái, thật là kỳ quặc.”

“ Có chuyện này sao ? Để anh kêu lão Tứ đi kiểm tra ?” Thanh âm của Cố Duệ trầm hẳn xuống, có vẻ như nổi giận : “ Nếu lần sau tiếp tục có người giết em, em cứ gọi lão Tứ tới. Gần đây chỉ có anh là bận rộn, ba người bọn họ đều được nghỉ lễ, em cũng không lo là làm phiền bọn họ, bị giết vẫn cố chịu đựng.”

“Vâng, được ạ.” Hứa Nhượng Thần nhanh chóng trấn an anh : “ Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì cho cam, ở mấy trò chơi như thế này, giết người và bị người giết là chuyện quá bình thường, em vẫn mạng theo Kim Thuyền, không bị mất điểm kinh nghiệm”

“Không phải chỉ đơn giản như thế” Cố Duệ vẫn rất không vui vẻ : “ Em không tranh sự đời, lại thuộc môn phái Côn Luân, nếu có mấy kẻ vô duyên vô cớ giết em, đúng là khổ kiếp, tuyệt không thể bỏ qua được. Việc này em cũng đừng quan tâm nữa, anh sẽ nhờ người đi thăm dò.”

“Vâng, vậy thì được rồi.” Tìm kiếm hung thủ và báo thù vốn là một bộ phận của game online, Hứa Nhượng Thần cũng không phản đối nữa, đang muốn ngắt điện thoại, chợt nhớ tới một chuyện : “ Có một người tên là Mộc Dung Hồng Ngọc mấy dạo gần đây suốt ngày chạy lên [Thế giới], không ngừng giải thích, khóc lóc âm ỉ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy ?”

“Lão Tứ đã báo cho anh rồi.” Cố Duệ thở dài : “ Là bằng hữu của Thảng Bậy, nói là báỉ anh làm thầy, anh cũng thu, kết quả là lúc làm nhiệm vụ tự nhiên nói lảng tránh một thôi một hồi toàn những thứ vớ vẩn. Ban đầu anh cũng không quan tâm, sau nằng ta càng ngày càng quá phận, anh liền đẩy nằng ra khỏi môn phái, không ngờ là nằng ta vẫn dây dưa không ngớt, thật là... Aidza, từ nay về sau anh chỉ lấy nam đồ đệ, miễn phiền toái.”

Hứa Nhượng Thần gật mình : “ Bang phái của em có một thằng bé khá tốt, vẫn muốn báỉ anh làm sư phụ, nếu không anh thu luôn đi.”

“Được” Cố Duệ nhanh chóng đáp ứng : “ Khuya hôm nay nếu anh về sớm được, sẽ online, đến lúc đó em kêu nhóc kia đi qua đi, anh sẽ thu nó làm đồ đệ.”

“Vâng” Hứa Nhượng Thần rất cảm động. Lần trước nằng giới thiệu Kiếm Tẩu Thiên Phong vào Khải Hoàn Hào Môn, Cố Duệ chẳng nói một câu lập tức đáp ứng, kết quả bị lừa gạt, bị lừa bạch, gặp phải thương tổn lớn như vậy, nhưng sự tín nhiệm đối với nằng vẫn không chút thay đổi, hiện tại vẫn không chút do dự thu nhận người nằng tiến cử làm đồ đệ, làm nằng cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Lúc này Cố Duệ đã tới cửa tửu lâu, liền vội vàng tạm biệt nằng, ngắt điện thoại.

2.

Sau bữa cơm chiều, Nhất Tiểu Hồng Trần xuất hiện ở Kim Đài Thành, việc đầu tiên là liên hệ với Thương Hải Hoành Lưu : “ Có ở đây không ?”

Thương Hải Hoành Lưu lập tức trả lời : “ Có ạ”

Nhất Tiểu Hồng Trần vui vẻ nói : “ Không phải đệ muốn báỉ Công Tử Liên Thành làm sư phụ hay sao ? Công tử đã đáp ứng, nói là khuya hôm nay sẽ cố gắng bớt thời gian online, thu đệ làm đồ đệ.”

“Thật không ?” Một người vẫn luôn trầm ổn như Thương Hải Hoành Lưu cũng phải vừa mừng vừa sợ, vốn đang đánh quái luyện cấp ở Kính Hoa Thủy Nguyệt , vội vàng kết thúc công việc hồi thành, chạy thẳng tới Uy Vô Các ở Kim Đài Thành.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn level của cậu, không khỏi bất ngờ : “ Đệ đã ở level 124 rồi, làm sao báỉ sư được nữa.”

“Vẫn được ạ.” Thương Hải Hoành Lưu vui vẻ đáp lại : “ Lần này công ty quản lý trò chơi mới tiến hành điều chỉnh, trước kia level dưới 90 mới có thể báỉ sư, bây giờ dưới 125 vẫn được, chỉ cần chưa phi thăng, lại chưa thu đồ đệ, thì đều có thể báỉ sư, tới level 150 mới xuất môn, sư phụ có thể thêm nhiều điểm dạy dỗ, đệ cũng có thêm điểm kinh nghiệm và nhận được rất nhiều phần thưởng là trang bị.”

“A, vậy thì tốt quá rồi.” Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : “ Vậy chứng tỏ hai người có duyên phận thầy trò rồi.”

“Đúng vậy.” Thương Hải Hoành Lưu rất sung sướng : “ Đại tỷ, nếu như tỷ nói chậm một ngày, ta đã lên tới level 125 mất rồi.”

“Ha ha, đúng vậy.” Nhất Tiểu Hồng Trần cười rất thoải mái : “ Ta muốn đi Côn Luân hái thuốc, đệ có muốn đi cùng hay không ?”

“Được ạ.” Thương Hải Hoành Lưu nhanh chóng tới kho hàng lấy ra những tài liệu mới thu được gần đây tiến hành giao dịch với Nhất Tiểu Hồng Trần, sau đó cầm thêm một cái cuốc nhỏ chuyên đào khoáng, một cái liềm chuyên hái thuốc cùng truyền tống tới Côn Luân.

Hai người thương lượng một chút, liền quyết định tới Ngọc Hư Phong, có thể đào khoáng ở trong động, cũng có thể lên sườn núi hái thuốc.

Nằng vẫn tiếp tục cười trên con Bạch Kỳ Lân mỹ lệ, còn tọa kỵ của Thương Hải Hoành Lưu là một con Hòa Kỳ Lân có một ngọn lửa đỏ rực vây quanh, hai người cùng hợp thành một tổ, một trước một sau chạy ra khỏi thành, lội qua sông băng, đi vòng sườn núi băng, lại lướt qua mặt Thiên Hồ đã đóng thành băng, chạy thẳng tới ngọn Ngọc Hư Phong vừa cao vừa dốc kia.

Bỗng nhiên, Nhất Tiểu Hồng Trần thoáng trông thấy trên bản đồ có mấy điểm đỏ đang tiếp cận mình, là màu sắc quen thuộc của mấy kẻ địch vẫn giết nằng bấy lâu nay. Nằng lập tức cảnh giác, nói trong [Đội ngũ] : “ Có mấy cái hồng danh vẫn hay giết ta đang chạy tới, đệ đánh không lại bọn chúng đâu, thôi đi trước đi.”

“Không, đệ không đi, chúng ta cùng liều mạng với bọn họ một chút. Đệ sẽ mở vô địch trước, sau đó tỷ tiếp tục tự bạo.” Thương Hải Hoành Lưu lập tức dừng bước, vừa quan sát tình huống bốn phía, vừa tăng thêm công kích cho nằng, vừa tự tăng thêm công kích, thêm khả năng phòng thủ cho mình.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng thẳm thả lỏng, liền tiếp tăng thêm trạng thái cho cậu và bản thân mình.

Động tác của hai người bọn họ đã tuyên bố rằng bọn họ chuẩn bị ứng chiến, năm cái Hồng danh kia vẫn không giảm bớt tốc độ tiếp cận hai người, hiện

nhien bọn chúng không chút coi trọng hai cái bạch danh này một chút nào.

Trong game online, cho dù cùng một cấp bậc, trang bị giống nhau, những kỹ năng thêm vào cũng giống nhau, người chơi mang nick trắng cũng không thể đánh lại được hồng danh, bởi vì hần sẽ bị cố kị, bị sợ biến thành Hồng danh, không dám sử dụng những tuyệt chiêu công kích ngoan độc khác, nhưng hồng danh thì không như vậy, nhất là những đại hồng danh, đều không chút cố kị đại khai sát giới tứ phương, không chút do dự, mỗi lần at ay ngoan độc vô cùng. Đối mặt với tận năm đại hồng danh có level từ 135 trở lên, đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần và Thương Hải Hoành Lưu không có tham vọng giết chết hết đối phương, có điều dứt khoát sẽ liều chết chống cự.

Người chơi thuộc phái Côn Luân bị giết là chuyện bình thường, nhưng Ma Giáo thường rất ngoan cường, tính tình của chiến sĩ là như thế, càng gặp nạn càng đứng vững hơn, tuyệt nhiên không có chuyện lâm trận bỏ chạy. Thương Hải Hoành Lưu nhìn mấy cái đại hồng danh đang tiến lại trước mắt mình đây, Mặt Người Dạ Thú, Khấp Chân Trời Đầy Cỏ Dại, Bộ Dạng Xấu Đi Khấp Nơi, Hoàng Giả A Trùng, Từ Sắc Điều Nhân, cảm giác tên tuổi đều rất xa lạ. Nhất Tiểu Hồng Trần nói trong [Đội ngũ]: “Mấy tên đó đều là những đồ khôn khiếp thích giết người chơi level thấp”

“Vâng, đệ biết rồi.” Thương Hải Hoành Lưu đáp lại một câu, nhanh chóng tính toán cự ly từ chỗ mình tới chỗ bọn họ.

Năm người này đều thuộc phái Tiêu Dao hoặc Ma Giáo, không có kỹ năng đánh xa, bởi vậy cậu cũng không sợ bọn họ đánh đòn phủ đầu, chỉ cần tính toán cự ly thật tốt sao cho đúng lúc bọn chúng rơi vào trong phạm vi tự bạo của Côn Luân, lập tức mở vô địch là được. Kỹ năng này thời gian rất ngắn, nhất định phải mở ra đúng lúc, sớm thì lãng phí, muộn thì không còn tác dụng gì nữa.

Năm đại hồng danh kia không chút cố kỵ lập tức xông tới, sau đó một tên Ma Giáo bắt đầu sử dụng chiêu Ma Vương Bản Nguyên.

Chiêu vô địch tập thể này cũng có cự ly hạn chế, tuy hần sử dụng thật, nhưng cũng chỉ có một người chơi thuộc phái Tiêu Dao bên cạnh hần là có thể dùng chung, những người khác cũng không thuộc phạm vi ảnh hưởng của trạng thái vô địch, hơn nữa bọn họ đã đoán sai cự ly tự bạo của Côn Luân, mở lên quá sớm, cho tới lúc chạy tới gần chỗ hai người, trạng thái vô địch đã tiêu thất.

Đúng lúc này, Thương Hải Hoành Lưu lập tức mở vô địch tập thể, Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức tự bạo. Chỉ thấy nàng làm trung tâm, từng đạo bạch quang hình tròn lan rộng ra xung quanh, phảng phất như sóng thần, trời đất đều suy chuyển, trong khoảnh khắc phủ kín cả năm người kia.

Phòng ngự của Tiêu Dao yếu hơn một chút, Ma Giáo máu nhiều phòng thủ mạnh, gặp phải tự bạo cũng không chết, Thương Hải Hoành Lưu đợi khi chiêu tự bạo của Nhất Tiểu Hồng Trần sử xong, lập tức nhảy lên, xuất chiêu Đạp Sơn Phá Thạch tấn công thẳng về phía Bộ Dạng Xấu Đi Nơi Nơi. Chiêu số này vô cùng ngoan độc, lực công kích mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa từ level 120 trở lên là có thể sử dụng, đều là kỹ năng mà tất cả những Ma Giáo cấp trung, cấp thấp thường hay sử dụng lúc PK.

Lúc bọn họ vừa động, chiêu thức đối phương cũng đã chụp tới người bọn họ, có điều bọn họ đã có trạng thái vô địch, không rút lấy một sợi tóc, trong khi đó hai Tiêu Dao một Ma Giáo của phe kia đều ngã xuống đất chết luôn.

Trong nháy mắt Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức uống hồng lam dược, đồ đầy máu và chân khí, thừa lúc trạng thái vô địch còn chưa biến mất, lập tức tự bạo lần thứ hai. Thương Hải Hoành Lưu lập tức nhảy tới bên kia, chém nốt một Tiêu Dao còn lại là Từ Sắc Điều Nhân, chỉ còn thừa lại một tên Ma Giáo là Khấp Chân Trời Đầy Cỏ Dại. Cậu lập tức mở trạng thái vô địch, nhanh chóng chạy khỏi chiến trường, cười rùa đen biệt vô tầm tích, bỏ lại bốn cái thi thể đang nằm lán trên mặt đất. Mấy cái đại hồng danh kia cảm thấy chết thực nhanh chóng, có phần không phản ứng kịp, hồi lâu không có động tĩnh gì, một lát sau mới lần lượt biến mất, chắc là trở lại điểm phục sinh trong thành.

Mấy đạo gần đây mấy đại hồng danh này luôn tìm Nhất Tiểu Hồng Trần gây phiền toái, chỉ cần nàng vừa ra khỏi an toàn khu là lập tức bị bọn họ chặn giết, làm mỗi lúc nàng làm nhiệm vụ đều phải cẩn thận đề phòng, cảm giác rất ám ức, lần này đánh một trận thật mỹ lệ, không kiềm nổi vui sướng, đồng thời cũng hạ quyết tâm phản kích lại.

Nàng mở cửa sổ chat, gửi tên năm cái đại hồng danh vẫn vô duyên vô cớ truy giết mình cho Công Tử Phù Tô. Anh kêu nàng đợi trong khoảnh khắc, sau đó nói: “Hai người mau tới địa ngục ở Ma Vực, bọn ta đã đuổi qua đó. Hai người chỉ quan tâm tới việc dẫn bọn chúng tới cửa là được rồi, những chuyện còn lại cứ giao cho bọn ta.”

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy anh đang ở tuyến VII, liền nhanh chóng nhắc nhở: “Bọn ta đang ở tuyến I”

“Ta biết rồi.” Công Tử Phù Tô lập tức giải thích. “Không thể đã thảo kinh xà*, trước tiên bọn ta vẫn ở tuyến VII, sau khi vào tới địa ngục mới chuyển thành tuyến I”

“A, đã hiểu rồi.” Nhất Tiểu Hồng Trần giật mình hiểu ra, lập tức gọi Thương Hải Hoành Lưu, trước quay lại Côn Luân thành, sau đó cùng truyền tống tới Ma Vực, rồi chạy vội về phía địa ngục, làm ra vẻ trốn tránh sự đuổi giết của năm sát tinh này bằng cách chạy tới Địa Cung đánh quái luyện cấp. Căn cứ vào level của bọn họ, vào Địa Ngục cũng thực thích hợp, không khiến kẻ khác phải nghi ngờ.

Năm cái đại hồng danh kia vẫn giết người như nghé, lần này lại bị ngã ngựa trước hai người chơi cấp thấp, cảm giác vô cùng mất mặt, đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhanh chóng đuổi theo phía sau, cùng tiến về địa ngục giống bọn họ.

3.

Sau khi tiến vào địa ngục, ven đường có một cái miệng giếng hình vuông, nếu nhảy xuống đó sẽ thấy trên tường có những phù hiệu kỳ lạ, click vào những phù hiệu đó sẽ được truyền tống vào một căn phòng kín nhỏ, bên trong thỉnh thoảng có tiểu Boss xuất hiện. Nếu trước đó đã tiếp nhận nhiệm vụ, thì sau khi đánh chết Boss này, sẽ nhận được số điểm kinh nghiệm rất lớn, đồng thời có thêm một số tài liệu khá khan hiếm. Cái phòng đó kín mít không có cả cửa sổ lẫn cửa ra vào, rất khó chui ra, không thể sử dụng mấy loại kỹ năng hồi thành, không thể sử dụng truyền tống phù, nhất định phải tiêu diệt Boss

đó, hoặc để Boss đó giết, mới có thể ra được, ngoài ra nếu Boss không xuất hiện, người chơi giống như bị cầm tù, chỉ có thể ngồi mọc mọc ở trong đó, đợi Boss xuất hiện. Mọi người chơi đều gọi căn phòng đó là “Tiểu hắc ốc”***

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa vào tới cửa địa ngục, Công Tử Phù Tô đã nói với nàng : “ Hai người vào Tiểu Hắc Ốc đi”

“Được” Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức thông tin cho Thương Hải Hoành Lưu trong [đội ngũ]

Hai người phối hợp rất ăn ý, Thương Hải Hoành Lưu lập tức xuất chiêu vô địch tập thể, hai người vọt vào địa ngục, chạy vọt về phía trước kéo theo một đồng quái ở phía sau lưng, sau đó nhảy vào đường hầm tối đen, thành công tiến vào Tiểu Hắc Ốc

Nơi này không có lấy một bóng người, hai người im lặng ngưng thần trong căn phòng, lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu sẵn sàng.

Nhất Tiểu Hồng Trần nói với Công Tử Phù Tô : “ Bọn ta đã vào trong Tiểu Hắc Ốc, bên trong không có ai ai.”

“Được.” Thanh âm của Công Tử Phù Tô rất thân nhiên. “ Bọn ta cũng đang ở Tiểu Hắc Ốc bên tuyến VII. Đợi sau khi mấy tên kia cũng tiến vào Tiểu Hắc Ốc, kêu vị Ma Giáo của môn phái nàng lập tức mở vô địch tập thể, rồi thông báo lại cho bọn ta. Khi thời gian vô địch chấm dứt, bọn ta sẽ đổi tuyến qua đó”

“Đã rõ.” Nhất Tiểu Hồng Trần có phần hưng phấn, lập tức nói lại chi tiết kế hoạch hành động cho Thương Hải Hoành Lưu.

Nàng vừa đem đoạn đối thoại đó post lại trong [đội ngũ], năm cái đại hồng danh kia đã đồng thời xuất hiện trong phòng. Hiển nhiên trước khi xuất hiện bọn chúng đều đã sử dụng chiêu Ma Vương Bản Nguyên, cả năm người đều ở trong trạng thái vô địch. Tuy rằng năm bọn họ cùng nhau xông tới, nhưng chắc chắn ở đầu mấy tính bên kia đồng hồ cát vẫn đang chạy, Thương Hải Hoành Lưu lập tức sử dụng chiêu vô địch tập thể, Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng thông báo cho Công Tử Phù Tô : “ Bọn họ đã vào cả rồi.”

Công Tử Phù Tô lập tức dẫn cả đội “Đà Cầu” vào trong phòng đã cầu mới được thành lập tức thời, chỉ huy qua kênh ngữ âm

Bốn Tử Trúc đổi tuyến đầu tiên, nhanh chóng xuất hiện trong căn phòng hắc ám, kỹ năng ngủ trụ tập thể lập tức phóng ra, năm cái đại hồng danh kia và hai người Nhất Tiểu Hồng Trần cùng Thương Hải Hoành Lưu đều bị ngủ trụ hết. Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng phát hiện ra Kinh Ca Thủy Việt cũng nằm trong đó, nhưng giờ phút này là thời điểm mấu chốt, nên cũng không nói chuyện với nàng.

Sau đó Công Tử Phù Tô và mấy vị Tiểu Dao, Ma Giáo cấp cao cũng xuất hiện, xem xét một chút trạng thái hiện tại và dây máu của năm cái Hồng danh kia, quyết định đối sách thích hợp, hoặc hai chọn một, hoặc ba chọn một, xuất một chiêu giết ngay bọn họ. Trong số đó có một vị Tiểu Dao có nick là Bộ Dạng Xấu Là Ngươi Sai, nhìn thấy cái cái đại hồng danh tên là Bộ Dạng Xấu Đi Nơi Nơi liền cười rất vui vẻ : “ Ha ha, cái tên khốn khiếp này là của ta, lão tử chuyên môn giết hần, ai dám cướp ta sẽ liều mạng.” Những người khác cùng cười âm lên.

Năm cái đại hồng danh chưa kịp ngã xuống, đã tiếp tục bị năm thầy thuốc cường chế phục sinh, rồi lập tức bị ngủ trụ. Lần này bọn họ không có bất kỳ trạng thái nào, đương nhiên càng mặc cho người khác chém giết.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Thương Hải Hoành Lưu vừa thấy trận thế đã hiểu rõ, chắc chắn bọn họ muốn luân bạch mấy cái đại hồng danh này.

Công Tử Phù Tô vừa ném ra mấy cái kỹ năng, vừa nói với Nhất Tiểu Hồng Trần : “ Để ta kêu người giết hai người nhé.”

Vào cái Tiểu Hắc Ốc này, không chết một lần là không thể ra được, đương nhiên Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu rõ, liền lập tức đáp ứng : “Được, để bọn ta khai hoàng trước***”

Năm thầy thuốc bọn họ một chọi một, mỗi người chuyên chiêu có một cái đại hồng danh, Công Tử Phù Tô cũng không rảnh giết hai người, liền nói trong kênh ngữ âm, kêu Ta Không Phải Thiên Sứ tiến bọn họ hồi thành.

Ta Không Phải Thiên Sứ vốn có quan hệ tốt với Nhất Tiểu Hồng Trần, liền chạy tới trước mặt hai người cười hi hi nói : “ Mọi người chuyển sang nick vàng đi, ta tiễn các người”

Nhất Tiểu Hồng Trần và Thương Hải Hoành Lưu cẩn thận cất vũ khí, dùng tay không đánh cậu một quyền, lập tức nick mình liền biến thành màu vàng, Ta Không Phải Thiên Sứ xuất một chiêu, giết luôn hai người, danh tự chuyển sang màu vàng, một lát sau lại trở thành màu trắng, không thành hồng danh. Hai người nằm im trên mặt đất trong khoảnh khắc, liền lựa chọn Hồi Thành Phục Sinh, nhanh chóng ly khai Tiểu Hắc Ốc.

Thương Hải Hoành Lưu rất kích động, nói với về hưng phấn : “ Đệ muốn nỗ lực thăng cấp, để có thể tham dự những sự kiện luân bạch mấy tên khốn khiếp như thế này.”

“Cố lên.” Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : “ Kỳ thật không phải hôm nay đệ đã tham gia rồi sao, chúng ta chẳng dẫn bọn chúng tới đây, để bọn chúng bị mắc kẹt ở đây không làm thế nào được đánh ngoan ngoan chờ bị luân”

“Ừm, cũng đúng.” Thương Hải Hoành Lưu đồng ý, tuy nhiên vẫn nóng lòng muốn thử, hạ quyết tâm nhất định phải nhanh chóng vượt tới level 150 trở lên.

Hai người đứng trong thành suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định tới Côn Luân hái thuốc. Lần này đường đi rất an toàn, gió êm biển lặng, hái thuốc suốt một giờ cũng vẫn bình an vô sự. Bọn họ vừa tìm thuốc trên Ngọc Hư Phong, vừa tán gẫu trong [bang phái], rất là nhàn nhã.

Chẳng mấy chốc đã tới nửa đêm, Công Tử Liên Thành online. Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng mở cửa sổ chat nói chuyện với anh

Nhất Tiểu Hồng Trần : Online rồi sao ?

Công Tử Liên Thành : Ừm, anh đang ở Kim Đài Thành tại tuyến I, em đang ở đâu ?

Nhất Tiểu Hồng Trần : Em ở Côn Luân, cũng tuyến I, cậu nhóc mà em nói với anh cũng đang ở đây.

Công Tử Liên Thành : À, được, để anh qua đó.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng nói trong [đội ngũ] : Công Tử Liên Thành đã tới rồi, chúng ta về thành thôi.

Thương Hải Hoành Lưu đáp “ Vâng ” một tiếng, vội vã hồi thành. Nhất Tiểu Hồng Trần chậm hơn cậu một chút, vừa mới đứng vững xong, đã thấy Công Tử Liên Thành xuất hiện ngay trước mặt họ.

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức tổ đội anh, sau đó giới thiệu hai người một chút. Công Tử Liên Thành rất khách khí nói một câu : “ Xin chào ”, sau đó thu tiểu Ma Giáo kia làm đệ tử.

Thương Hải Hoành Lưu rất hưng phấn : “ Sư phụ, thỉnh sư phụ từ nay về sau chỉ giáo cho đệ tử nhiều, không mang đệ tử thẳng cấp cũng không sao, đệ biết huynh rất bận rộn, về sau nếu có thời gian rảnh rỗi, hướng dẫn cho đệ cách PK là được ”

“ Được, chúng ta tí thí với nhau một chút. ” Công Tử Liên Thành cũng thật cao hứng : “ Cũng sắp tới mười hai giờ rồi, trước tiên chúng ta làm nhiệm vụ thấy trò đi đã, chờ qua mười hai giờ, có thể làm tiếp nhiệm vụ ngày mai, như vậy sẽ không tốn thời gian. ”

“ Vâng ” Đương nhiên Thương Hải Hoành Lưu không có ý kiến.

Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : “ Vậy hai người đi làm nhiệm vụ đi. ” sau đó chuyển quyền đội trưởng cho Công Tử Liên Thành, rồi tự rời khỏi đội.

Công Tử Liên Thành mang theo tân đồ đệ tới Kim Đài Thành nhận nhiệm vụ, sau đó lần lượt tới từng khu vực để hoàn thành, trong lúc đó vẫn tiếp tục mở cửa sổ chat nói chuyện với Nhất Tiểu Hồng Trần : “ Trên đường về anh đã nghe lão Nhị nói, hai người bị mấy tên khốn khiếp vây công, lão Tứ đã dẫn người đi luân bạch bọn họ. ”

Tuy rằng anh không dùng bất kỳ những từ ngữ đặc biệt hỗ trợ, cũng không thêm bất kỳ icon biểu hiện tình cảm nào, Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn cảm thấy anh rất cao hứng, bởi vì nàng chịu nghe lời anh, câu viện Công Tử Phù Tô đúng lúc, nhờ bọn họ ngăn chặn mấy cái hồng danh khốn khiếp đó. Nàng vui vẻ cười nói : “ Em cảm thấy mấy cái đại hồng danh kia cổ tình theo gây phiền nhiễu cho em, nên em mới không muốn khách khí với bọn họ, ai ngờ Công Tử Phù Tô bố trí tốt như vậy, em cảm thấy rất đã ghiên. ”

Công Tử Liên Thành cảm thấy có phần tiếc nuối : “ Tiếc là anh không ở đó, bằng không nhất định cũng qua giết bọn chúng. ”

Nhất Tiểu Hồng Trần cười âm ỉ : “ Anh còn sợ không có cơ hội đánh nhau sao ? Kể cả anh không muốn đánh đi chẳng nữa, vẫn khối người muốn gây hấn với anh. Bất quá, công việc đang bận rộn, đợi lúc anh rảnh rỗi, thì thi đấu PK cũng bắt đầu mất rồi. ”

“ Đúng vậy. ” Công Tử Liên Thành cũng có phần hưng phấn : “ Mỗi ngày huynh đệ trong bang đều nghị luận sự kiện này, đến lúc đó chắc chắn sẽ đánh nhau rất kịch liệt. ”

“ Em rất tin tưởng mọi người. ” Nhất Tiểu Hồng Trần nói một cách khẳng định.

“ Anh cũng vậy. ” Công Tử Liên Thành cười nói rất tự tin.

Hai người vừa trò chuyện, mà động tác vẫn không ngừng, Nhất Tiểu Hồng Trần lấy những dược liệu hái được bỏ vào kho hàng, kiểm tra lại một chút số lượng của mấy vị dược thảo, quyết định đi hái thêm một ít. Nàng vừa mới lướt qua sông băng đã nhận được PM của Công Chúa Thánh Bầy : “ Có ở đây không ? ”

Nhất Tiểu Hồng Trần sững sốt một chút rồi mới trả lời : “ Có đây ”

Ngữ điệu của Công Chúa Thánh Bầy có vẻ rất thành khẩn : “ Ta muốn nói chuyện riêng với nàng, nàng có thời gian không ? ”

Nhất Tiểu Hồng Trần do dự một chút rồi mới đáp : “ Có ”

Công Chúa Thánh Bầy lại hỏi : “ Nàng đang ở chỗ nào ? ”

Nhất Tiểu Hồng Trần quay trở lại thành, nói với nàng : “ Côn Luân, tuyến I, trong thành. ”

Công Chúa Thánh Bầy liền đề nghị : “ Vậy chúng ta hẹn gặp nhau ở Thiên Hồ có được không ? ”

“ Được rồi ” Nhất Tiểu Hồng Trần không phản đối, nhưng nói rõ hơn địa điểm gặp mặt : “ Ngay ở chỗ Bạch Vân Tiên Đồng nhé. ”

Công Chúa Thánh Bầy đồng ý : “ Được ”

Nàng không vội đi trước, mà chờ ở trong thành, chỉ một lát sau đã thấy Công Chúa Tháng Bảy và Pháp Phối Hồ Điệp bay truyền tống qua, invite nàng nhập đội. Nàng lập tức click vào đồng ý, gia nhập đội ngũ.

[Đội ngũ] Công Chúa Tháng Bảy : “ Đi thôi”

[Đội ngũ] : Nhất Tiểu Hồng Trần : “Được.”

Công Chúa Tháng Bảy đi trước, Nhất Tiểu Hồng Trần theo sau nàng, cùng chạy về phía Thiên Hồ, Pháp Phối Hồ Điệp Bay cách bọn họ một quãng cũng chậm chậm đi ở phía sau bọn họ.

Dọc theo đường đi, không ai nói câu gì, Nhất Tiểu Hồng Trần nghĩ một chút, liền nói với Công Tử Liên Thành : “ Công Chúa Tháng Bảy hẹn gặp em, muốn nói chuyện riêng với em”

Qua một lúc, Công Tử Liên Thành mới trả lời : “ Được, có việc gì thì nhớ gọi anh.”

Nhất Tiểu Hồng Trần vâng một tiếng, rồi mới đóng cửa sổ chat lại.

4.

Thiên Hồ nằm ở trên đỉnh Thiên Sơn, đứng ở đây nhìn ra chung quanh, phía trước mặt là thảo nguyên băng tuyết mênh mông trắng xóa trải dài ngàn dặm, những ngôi nhà gỗ nhỏ nằm thưa thớt cùng những mảnh rừng tùng cũng bị tuyết trắng bao trùm, vẻ lạnh lẽo mỹ lệ tới cực điểm.

Hai người cùng bước vào Thiên Hồ lúc này đã kết thành một mảnh gương băng trong suốt, tọa kỵ của họ cứ chậm chậm bước đi cho tới khi gặp NPC Bạch Vân Đồng tử ở góc hồ, mới cùng dừng lại. Chỗ này cách chỗ Pháp Phối Hồ Điệp Bay đứng cũng khá xa, nhưng nàng ta vẫn không rời khỏi tổ, trong lúc hai nàng nói chuyện trong [Đội ngũ], nàng ta cũng có thể đọc được.

Hai người cùng rời khỏi tọa kỵ, sóng vai đứng cạnh nhau, Công Chúa Tháng Bảy đã cất lời : “ Ta và Tam Ca biết nhau đã hơn một năm rồi...”

Nàng kể lại một chuyện cũ rất dài, bắt đầu là sự gặp gỡ giống như trong một câu chuyện cổ tích, sau đó cùng lập thành một nhóm vui vẻ cùng nhau thăng cấp, cùng cứu viện giao tình, rồi giây phút kinh hi khi gặp nhau bên ngoài đời thực, sau khi xuất ngoại không ngừng nhớ nhung, cũng bởi lâu không gặp mà dần dần tích tụ thành tình cảm, thấy ngoại nhân chen chân thì đau khổ không chịu được, quyết tâm quét sạch hết thấy những chướng ngại.

Nhất Tiểu Hồng Trần trước sau vẫn không nói một câu, chỉ nhìn từng hàng chữ trôi qua trước mắt, trong lòng nàng rất bình tĩnh. Tình cảm sâu cạn với thời gian quen biết dài hay ngắn cũng không thật quá liên quan, cho nên cô nhân mới có câu : “ Vừa gặp như đã quen từ lâu lắm, bạc đầu mà vẫn như phút mới quen”. Những kỷ niệm muôn màu muôn vẻ mà Công Chúa Tháng Bảy kể ra đây, nàng có thể lý giải, nhưng cũng chẳng tin hết tất cả. Nàng không biết vị Tử Trúc này, nhưng nàng hiểu rõ Công Tử Liên Thành, cho nên, nàng càng tin tưởng cảm giác của mình, tin tưởng rằng hai người bọn họ chỉ cần vài ngày gặp gỡ ngắn ngủi đã hiểu rõ được tình cảm trong lòng nhau, càng tin tưởng vào tương lai của hai bọn họ.

Chuyện xưa mà Công Chúa Tháng Bảy kể lại đã đi vào hồi kết, nàng ta nói một cách thành khẩn : “Hồng Trần bang chủ, nàng có thể lý giải tình cảm của hai bọn ta không?”

Nhất Tiểu Hồng Trần tỉnh táo đáp lại : “ Đối với tình cảm của nàng, đương nhiên ta cũng hiểu được. Về phần Liên Thành nghĩ như thế nào, xin hỏi chính bản thân anh ấy. Mặt khác, đây là chuyện riêng của nàng, kỳ thật không cần phải nói cho ta nghe.”

Công Chúa Tháng Bảy không ngờ nàng lại phản ứng như vậy, không kiềm nổi tức giận : “ Mọi người đều là người thông minh, người cũng không cần đứng ở đây giả bộ hồ đồ với ta như thế chứ ?”

“ Nàng nói thế, ta lại càng không hiểu.” Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn bình tĩnh như cũ : “ Rốt cuộc lại là nàng muốn nói cái gì, có thể nói rõ ràng một chút được không ?”

Công Chúa Tháng Bảy dừng lại một chút, có phần thẹn quá hóa giận : “ Được rồi, được rồi, không biết là người ngốc thật hay giả vờ ngốc, vậy ta liền nói thẳng, Tam ca là của ta, ta rất thích huynh ấy, đề nghị người cách xa huynh ấy một chút, đừng tới làm kẻ thứ ba, phá hoại tình cảm của hai bọn ta”

Nhất Tiểu Hồng Trần cảm thấy vô cùng buồn cười : “ Hai người đã kết hôn rồi sao ? Đã đính hôn rồi sao ? Hoặc đã xác định quan hệ rồi hay sao ?”

“ Đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Công Chúa Tháng Bảy nổi giận đùng đùng : “ Cái loại nữ nhân như người sao lại vô sỉ như vậy ?”

Pháp Phối Hồ Điệp Bay thấy đối thoại của hai người rơi vào bế tắc, liền chạy tới gần, vừa chạy vừa nói : “ Có phải lão bà nhà người không tìm được nam nhân, nên phải cướp của Tháng Bảy hay không. Thực không biết xấu hổ!”

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nổi giận, chỉ hỏi một cách lạnh nhạt ; “ Các nàng bao nhiêu tuổi rồi ?”

“ Hai mươi tuổi, thì sao nào ?” Công Chúa Tháng Bảy tỏ ý kiêu ngạo : “ Đừng nói với ta rằng người cũng từng này tuổi nhá, nhìn qua đã thấy không phải rồi”

“ Đương nhiên không phải, quả thật ta già hơn các nàng.” Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười : “ Có điều cũng chẳng kém Liên Thành bao nhiêu cả.”

Công Chúa Tháng Bảy vô cùng giận dữ lập tức ném ra một chiêu mê man. Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn đề phòng, nhanh chóng dùng khinh công nhảy xuống khỏi vách đá đen, rơi xuống vùn vụt, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vẫn kịp tránh thoát chiêu Ma Ha Quyết, thuận lợi rơi trên mặt băng. Nàng nói trong [Đội ngũ]: “Nếu như anh ấy thích nàng, ta sẽ không cướp của nàng. Nếu như người anh ấy thích là ta, ta cũng quyết không nhường cho ai cả.” Sau đó nhanh chóng thoát ly đội ngũ, lập tức hồi thành.

Công Chúa Tháng Bảy tức đến mức nổi giận đùng đùng, không còn cớ kị gì nữa lập tức lên [Thế giới] khiêu khích: “Nhất Tiểu Hồng Trần, có gan cướp lão công của ta, lại không có gan đánh đôi với ta sao? Giỏi thì đừng bỏ chạy.”

Pháp Phối Hồ Điệp Bay cũng lập tức nói tiếp: “Nữ nhân vô sỉ, thừa lúc người ta không có ở đây liền cướp lấy lão công của người ta, lại còn mang danh là bang chủ, bang phái khốn khiếp, người khốn khiếp, đồ không biết xấu hổ.”

Nàng vừa nói vậy, bang chúng Phong Sinh Khởi Thủy lập tức nhao nhao âm ỉ.

[Thế giới] Cười Thỏ Truy Rùa Đen: “Ồ đâu ra kẻ điên này vậy? Bị lừa đá hồng óc rồi hả?”

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé: “Mơ tưởng sĩ nhục bang phái của bọn ta cũng tìm lý do khác được không? Lão công của người là ai? Nói ra cho bọn ta nghe thử một chút, xem có đáng để lão đại của nhà ta đi cướp hay không?”

[Thế giới] Hắc Điểm Lão Bản: “Đúng vậy, nếu thực đáng giá, thì... cướp ngay thôi, ta lập tức ủng hộ.”

Nhất Tiểu Hồng Trần dờ khóc dờ cười nói trong [Bang Phái]: “Các người đừng gây thêm phiền nhiễu nữa, đều cầm miệng cả cho ta.”

Tuy nàng đã ngăn cấm bang nhân chạy lên [Thế giới], nhưng chỉ mấy câu ít ỏi này thôi đã khiến Công Chúa Tháng Bảy càng thêm nổi điên. Nàng ta nguyên quán ở Đông Bắc, lại sinh ra ở nhà giàu có, từ nhỏ đã được nuông chiều quen thói, không ai ước thúc, trước giờ chỉ cần nàng thích gì là lập tức đòi lấy, sao chịu nổi sự sỉ nhục này, tính tình nóng nảy như phích lịch hóa nhất thời bạo phát, bắt đầu chửi ầm lên trên [Thế giới], dùng toàn những từ ngữ khó nghe vô cùng. Bang chúng Phong Sinh Khởi Thủy đương nhiên không chịu thua kém, lập tức chửi lại, căn bản Nhất Tiểu Hồng Trần không ngăn cản được. Song phương cùng giương thương bạt kiếm, [Thế giới] lại loạn như đèn cù.

Công Tử Liên Thành lập tức hỏi Nhất Tiểu Hồng Trần: “Có chuyện gì vậy em?”

Nhất Tiểu Hồng Trần kể lại sơ lược mọi chuyện, Công Tử Liên Thành cũng rất nổi giận, lập tức lên [Thế giới] nói một câu: “Công Chúa Tháng Bảy, từ giờ trở đi, chúng ta tuyệt giao.”

Câu này rất ngắn, chỉ vắn vắn có mười hai chữ cái, lại âm vang mạnh mẽ, cực kỳ có khí phách, lập tức làm Công Chúa Tháng Bảy im tịt luôn.

Đại bộ phận bang chúng Phong Sinh Khởi Thủy đều là gian thương, kẻ nào chẳng thông minh lanh lợi, vừa xem đã hiểu rõ ngọn ngành, không kiềm nổi lập tức lên [Thế giới] ném hoa chúc mừng.

[Thế giới] Tay Trái Ước Định: Nhất Công Tử, Nhất Lão Đại, Nhất Phong Sinh Khởi Thủy, dưới lầu lập tức giữ vững đội hình.

[Thế giới] Tay Phải Ước Định: Nhất Công Tử, Nhất Lão Đại, Nhất Phong Sinh Khởi Thủy, hàng đồng.

[Thế giới] Cười Thỏ Truy Rùa Đen: Nhất Công Tử, Nhất Lão Đại, Nhất Phong Sinh Khởi Thủy, hàng bạc.

[Thế giới] Diêm Bán Cô Bé: Nhất Công Tử, Nhất Lão Đại, Nhất Phong Sinh Khởi Thủy, hàng vàng.

[Thế giới] Hắc Điểm Lão Bản: Nhất Công Tử, Nhất Lão Đại, Nhất Phong Sinh Khởi Thủy, hàng tiếp theo.

Thế giới] Can Tương Bảo Kiếm: Nhất Công Tử, Nhất Lão Đại, Nhất Phong Sinh Khởi Thủy, ta cũng xếp hàng.

Bọn họ theo nhau chạy lên một loạt, lập tức đám bạn bè của mấy người cũng đi theo lên khuấy hỏi, càng lúc càng ồn ào. Càng về sau, đám người kia còn chen thêm cả đồng dao vào, cãi lại lời, thêm mắm thêm muối, gần tới mức rối tinh rối mù.

[Thế giới] Liên Khanh Khuynh Thành: Liên Thành Công Tử cười ngựa trắng.

[Thế giới] Hạ Tuyết Băng sơ: Một đường thẳng tới nhà bố vợ.

[Thế giới] Cà phê Mèo: Anh vợ đây, em vợ kéo.

[Thế giới] hiên hiên: Lôi lôi kéo kéo cùng mời ngồi.

[Thế giới] Anh Lạc Lưu Tô: Bàn sơn đen, khăn lau sạch.

[Thế giới] Bánh Quế Hoa Hồng Đậu: Vội vàng bày ra tám cái đĩa.

[Thế giới] triệt vi: Uống chén rượu, nói đôi câu.

[Thế giới] Phù Dạ: Rèm cửa lung lay thoáng thấy nàng.

[Thế giới] Em Chuột Kho Thóc: Da như phấn, răng như ngọc.

[Thế giới] Ngọc Cần : Một đóa hồng hoa gài nghiêng nghiêng.

[Thế giới] Thạch Đầu Ký : Mơ tưởng gặp nhau nói một câu

[Thế giới] Xạ Lam : Nhà quá nhiều người không nói được

[Thế giới] Thuần Chung Ác Ma Lộ Lộ : Bỏ bỏ bỏ, về nhà bán vườn bán ruộng, Cười nàng thôi

[Thế giới] Thiên Nhai : Cười nàng thôi.

[Thế giới] Dật Phong vũ: Cười nàng thôi.

[Thế giới] Đinh Đàng Loạn Kêu: Cười nàng thôi.

.....

Tới đoạn này, mọi người đều không nhịn nổi nữa, chỉ thấy trên [Thế giới] có vô số những icon cười lớn từng tràng chạy lướt qua.

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng cười ngặt nghẽo, nói với Công Tử Liên Thành : “ Kỳ thật việc này cũng không liên quan tới em nha, chỉ tại anh được hâm mộ quá, bất tự còn chưa xem qua****, đã có người muốn cùng em mở vô đài, may mà kỹ thuật chạy trốn của em đã tới mức lô hỏa thuần thanh, nàng ta vừa muốn làm em ngủ, em đã nhảy xuống vách núi đen, chuồn mất.”

Công Tử Liên Thành cũng cười, cũng không nhắc lại chuyện này nữa, chỉ dặn dò đầy vẻ quan tâm : “ Thời gian cũng không còn sớm, ngày mai em còn phải lên công trường, mau đi nghỉ ngơi đi thôi. Anh dạy đồ đệ làm xong nhiệm vụ cũng logout.”

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới nhìn thoáng qua đồng hồ ở góc phải màn hình, đã lấp bắp kinh hãi, đã tới hai giờ sáng, quả thật không thể chơi tiếp được. Nàng liền vâng một tiếng, lại nói trong [Bang Phái] : “ Ta logout đây”. Lại chào tạm biệt với những bằng hữu vừa rồi đã vô cùng quan tâm tới nàng, sau đó mới tắt máy, lên giường đi ngủ.

Trong mộng, nàng nhìn thấy một vị Hắc Y Thích Khách bịt mặt đáng điệu rất tiêu sái, cười trên lưng một con Bạch Kỳ Lân, phi như bay trên thảo nguyên mênh mông, có một giọng trẻ con rất khả ái vang lên như thuyết minh một cách rõ ràng rành mạch : “ Bỏ bỏ bỏ, về nhà bán vườn bán ruộng, cười nàng thôi”

Trong bóng đêm, bên mỗi người con gái đang ngủ say thoáng ẩn hiện một nụ cười.

** Đả thảo kinh xà : đánh rắn động cỏ*

*** Tiểu hắc ốc : căn phòng đen*

**** Khai hoàng : chuyển sang nick vàng. Trong game này có một luật lệ gọi là trừng phạt hồng danh. Nếu giết người sẽ bị biến thành hồng danh. Người chơi mang bạch danh nếu giết hồng danh cũng không bị chuyển thành hồng danh.*

Nick vàng : nick chuyển sang màu vàng trong trường hợp tấn công người chơi khác, hoặc cùng một tổ đội với Hồng danh, xuất các kỹ năng thêm trạng thái cho hồng danh. Giết nick vàng cũng không bị biến thành hồng danh, mà nick vàng cũng không phải dùng Tẩy Tâm Đan

***** Bất tự : tám chữ, bao gồm giờ sinh, ngày sinh, tháng sinh, năm sinh. Người Trung Quốc trước khi kết hôn phải mang bát tự của hai bên ra xem, nếu hợp mới cho phép kết hôn.*

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Long tranh hổ đấu

Lễ Quốc Khánh còn chưa kết thúc, trận tuyết đầu tiên đã đổ xuống công trình.

Buổi sáng, Hứa Nhược Thần vừa đẩy cửa ra, đã thấy những bông tuyết nhỏ nhỏ bay phấp phới, không giữ nổi vui sướng trong lòng, nhanh chóng lòi

điện thoại ra chụp lại, rồi gửi cho Cố Duệ, nhưng ngay sau đó lại nhớ tới tiến độ công trình, nhất thời sốt ruột vô cùng.

Những người cùng làm công trình cũng có tâm trạng tương tự nàng, thời gian nghỉ trưa mỗi ngày cũng giảm bớt rất nhiều, mà thời gian làm việc buổi tối cũng kéo dài hơn nữa, cũng bởi vì đã bước vào giai đoạn cuối cùng, không yêu cầu cao lắm về kỹ thuật, nên vấn đề cũng không lớn. Hứa Nhượng Thần đi sớm về trễ, mỗi ngày trở lại chỗ tạm trú của công ty đều mệt tới mức không còn lấy một chút sức lực, cũng không còn tinh lực lên trò chơi, liền gọi điện thoại cho Khinh Ca Thủy Việt, nhờ nàng giúp trông coi cửa hàng.

Khinh Ca Thủy Việt đáp ứng một cách thoải mái, sau đó hăm hở mách nàng : " Năm cái tên khốn khiếp kia bị bọn mình làm rớt hơn ba mươi level, vốn định luân bạch bọn họ, nhưng bọn họ phản ứng quá nhanh, cố tình cưỡng ép logout, chỉ lưu lại trong game có 20', không kịp luân bạch. Hiện tại bọn chúng đều thành nhĩ đồng. Ha ha. Công Tử Tiểu Bạch cũng hạ "Cách Sát Lệnh" trong bang, đề danh năm người kia, gặp một lần giết một lần, chỉ cần bọn họ dám online, lập tức đuổi giết cho tới khi bọn họ thành người chơi mới mới thôi.

Hứa Nhượng Thần cũng rất vui vẻ, nằm trên giường nghe nàng ta kể lại những chuyện xảy ra trong game online mấy ngày gần đây.

" Công Tử Tiểu Bạch nắm cấp*, toàn thể bang chúng của Khai Hoàn Hào Môn cùng ra trận, bảo hộ anh một mình một ngựa xông vào chiến trường, làm nhiệm vụ khiêu chiến tam giới, hoàn thành nhiệm vụ sử thi anh hùng, cuối cùng tới Long thành đánh nhau với Boss, trong một ngày đã nắm level 200. Lúc đó mọi người cùng điên cuồng lên [thế giới]. Ngày hôm qua là Công Tử Vô Kỵ, ngày hôm nay là Công Tử Phù Tô. Khung cảnh thật hoành tráng, trước giờ chưa bao giờ thấy, tiếc là cậu không thể tới được." Khinh Ca Thủy Việt cực kỳ hứng thú nói : " Huy Hoàng Vương Triều bên kia cũng thế, Diệt Thiên, Đạp Vân, Bá Tước cũng đều nắm cấp. Hai bên đều phái đội ngũ tinh anh đi quấy rối bên kia, dường như ngày nào cũng đánh nhau bất kể khu vực nào, từ sáng sớm tới đêm khuya cũng chẳng ngừng. Minh cũng thành Hồng danh rồi, ha ha, tốn bao nhiêu là Tây Tâm Đan."

" Nghe thật đã ghiền." Hứa Nhượng Thần cười nói : " Công trình bên mình cũng sắp xong rồi, đợi lúc nào về nhà cũng có thể lên xem náo nhiệt."

" Ừm cũng đúng... mà mình không nói chuyện với cậu nữa đâu, lại đi đánh nhau rồi." Nàng vội vàng nói tạm biệt rồi nhanh chóng ngắt điện thoại.

Hứa Nhượng Thần cười khê lác đầu, sau đó tắt máy đi ngủ, sáng sớm hôm sau đã trở dậy, mạo hiểm trong gió lạnh và những bông tuyết phiêu du, trông coi những phần việc cuối cùng.

Cho tới khi tuần nghỉ lễ quốc khánh kết thúc, bên B qua nghiệm thu, tỏ vẻ rất hài lòng với chất lượng công trình. Hứa Nhượng Thần cùng theo những người đó về huyện thành, mời khách ở một khách sạn tốt nhất, lại khiến ba người trẻ tuổi nhiệt tình mời rượu, cùng mấy người bọn họ uống tới mức túy lúy, khách và chủ cùng tận hoan. Ngày hôm sau, nàng tới bên B hoàn thành thủ tục hoàn công xong, lại đi theo nhân viên kế toán của họ tới ngân hàng, cùng nộp khoản tiền còn lại của công trình vào tài khoản của công ty mình, rốt cuộc mọi việc đã xong xuôi.

Vốn nàng nghĩ ba người trẻ tuổi kia say rượu sợ đi ngay sẽ rất mệt, có điều mỗi người kia đều nhớ nhà lòng như lửa đốt**, tỏ vẻ có thể đi ngay, nàng cũng không kéo dài nữa, thương lượng với tài xế một chút, liền nhanh chóng lên đường trở về.

Trên đường đi thời tiết cũng không tốt, thỉnh thoảng lại có mưa tuyết phiêu phiêu, phần lớn phải đi trong mây mù che phủ, khắp nơi không một bóng người, mệnh mông thắm thắm. Hứa Nhượng Thần mở nhạc lên, nghe tiếng ca tang thương của Đào Lang, trong lòng lại có cảm giác an tĩnh vui vẻ, làm nàng quên mất mọi mệt, thoải mái chạy trên con đường chen giữa núi non điệp trùng.

Đêm hôm đó, bọn họ đã trở lại tỉnh lỵ. Tài xế chở ba người trẻ tuổi về nhà, Hứa Nhượng Thần cùng bọn họ chia tay ở trên đường cái, trực tiếp quay về.

Vội vàng ăn qua loa một chén mỳ tôm, nàng vừa nằm xuống đã ngủ ngay lập tức, sáng sớm ngày kế tiếp lập tức tới công ty báo cáo lại kết quả bàn giao công trình.

Cũng như trước kia, phòng nghiệp vụ cũng đã điện thoại cho bên B hỏi thăm về tiến độ và chất lượng công trình, cũng như ý kiến đóng góp về công trình lần này, đều nhận được câu trả lời rất hài lòng. Hứa Nhượng Thần lại thu được tiền công trình về đúng hạn, các trưởng bộ phận trong công ty đương nhiên càng thêm khen ngợi nàng. Hứa Nhượng Thần khiêm tốn vài câu, cũng khen người ba người trẻ tuổi kia trước mặt trưởng bộ phận công trình, sau đó lại tới bàn giao công việc ở những bộ phận liên quan, cuối cùng mới ngồi thở phào một hơi, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Cố Duệ : " Em về nhà rồi."

Cố Duệ nhanh chóng trả lời : " Tốt quá, em nghỉ ngơi nhiều một chút, bên này chỗ anh cũng sắp đỡ bận rộn rồi, những đoàn du lịch trong dịp quốc khánh đều đã về, còn phải giải quyết một số công tác phía sau nữa là hoàn thành."

"Vâng" Hứa Nhượng Thần cười lại trả lời thêm một tin : " Buổi tối gặp trên game online."

Cố Duệ trả lời ngay : " Được, tối gặp."

Hứa Nhượng Thần thả điện thoại đi động xuống, vừa sắp xếp lại bàn làm việc của mình vừa đợi tổng giám đốc triệu kiến. Theo lý thuyết, lúc vừa về tới công ty, đáng lẽ nàng phải qua chỗ giám đốc trước tiên để báo cáo lại tình hình công trình lần này, nhưng trợ lý TGD nói với nàng rằng giám đốc đang họp, mời nàng đi làm những việc khác trước, đợi lát vào báo cáo cũng không sao cả.

Đợi một lúc thế mà đã qua hai giờ, mấy cô thủ quỹ không còn chuyện gì phải làm, liền ra chỗ nàng chơi, lại mở trang chủ của một cửa tiệm quần áo thời trang mình hay lui tới trên mạng ra, để nàng cho ý kiến về mấy bộ quần áo. Trong văn phòng Hứa Nhượng Thần không có ai cả, hai người con gái trẻ kia cũng không sợ bị người khác thấy, vui vẻ thảo luận hồi lâu, lại thấy trưởng phòng kế toán tới tìm, nói có người muốn tới lấy tiền, lúc đó hai thủ quỹ kia mới đi.

Ngày hôm đó căn bản không có chuyện gì dễ làm, buổi trưa cùng đồng nghiệp ra ăn một chút đồ ăn nhanh, lại đi dạo phố một lúc, rồi mới về lại công ty, có điều dường như giám đốc vẫn rất bận rộn, không rảnh gặp nàng báo cáo, nàng liền xem lại bản kế hoạch mình đã soạn trước kia, giúp suy nghĩ của

mình nhanh chóng từ nơi đã ngoại quay về.

Bốn giờ chiều, trưởng phòng nhân sự tới chỗ nàng.

Hứa Nhược Thần nhiệt tình chào hỏi ông ta, rót nước, sau đó ngồi xuống cùng hàn huyên một số chuyện làm ăn. Vị trưởng phòng đã đứng tuổi kia dường như có điều gì đó khó nói không thể mở miệng được, chỉ một thoáng Hứa Nhược Thần đã phát hiện, liền chủ động hỏi ông ta : " Có phải có chuyện gì không ạ ? "

Vị trưởng phòng nhân sự này cũng làm ở vị trí này bao nhiêu năm, vẫn rất thích cách làm việc của Hứa Nhược Thần, bây giờ những người còn ít tuổi mà chịu làm những công việc gian khổ như nàng chẳng có mấy, những công ty giống như công ty bọn họ đây rất khuyết thiếu những nhân tài như thế, có điều, chính Giám đốc đã lên tiếng, hơn nữa cũng đã nói rõ nguyên nhân trong đó, ông ta cũng không có biện pháp gì cả, chỉ đành tiếp nhận công việc khổ sai này.

Nhìn thấy dung mạo của Hứa Nhược Thần đen gầy hơn rất nhiều so với lúc trước khi vào núi, ông ta cũng có phần áy náy nói : " Tiểu Hứa, công tác của cô cũng không có điều gì, công ty vẫn rất quý trọng những nhân tài giống như cô, có điều, có phải cô đã đắc tội với người nào không ? "

Hứa Nhược Thần rất ngạc nhiên : " Không có ạ. "

Vị trưởng phòng này càng cảm thấy không tin được : " Vậy thì ... là như vậy, công ty cũng thay đổi hạng mục công việc, nhưng trong quá khứ cũng chưa làm qua những hạng mục thiết kế công viên cây xanh trong thành thị, cũng không nổi tiếng, nên muốn phát triển cũng quá khó, cho nên... giám đốc muốn tinh giảm nhân viên.. điều này... tôi cũng không biết phải nói thế nào cho phải. "

Hứa Nhược Thần cũng có phần minh bạch, nhưng lại không dám tin, nên cũng chưa tiếp nhận được những lời ông ta vừa nói, vẫn nhìn ông ta với ánh mắt dò hỏi.

" Điều này... điều này. " Vị trưởng phòng ngập ngừng ấp úng hồi lâu, cuối cùng mới cắn răng nói trắng ra một câu : " Cô Hứa, cô đi làm thủ tục nghỉ việc đi, đây cũng không tính là cô bị sa thải, công ty sẽ bồi thường cho cô, phát thêm hai tháng tiền lương, mong cô thông cảm... bọn tôi cũng là bất đắc dĩ... "

Hứa Nhược Thần cũng không thể tin nổi : " Vì cái gì ? Là tôi đã làm sai cái gì chẳng ? "

" Không, không, không, cô không làm sai gì cả. " Về mặt vị trưởng phòng kia đây khó xử : " Kỳ thật tôi cũng không rõ lắm, tiểu Hứa, tôi cũng xin nói thẳng với cô, nhưng cô không thể tới gây náo loạn chỗ giám đốc, được không ? Bằng không bát com của tôi cũng không giữ được. Cô cũng biết rồi đấy, trên tôi còn cha mẹ già, dưới còn có con nhỏ, không dễ dàng gì có được một công ăn việc làm ổn định, với tuổi của tôi bây giờ, muốn tìm một công việc khác có đãi ngộ tương tự cũng không thể được... Vốn là tôi không nên nói, nhưng tôi vẫn cảm thấy cô là một cô gái rất tốt, nên muốn nói cho cô nguyên nhân chính, để về sau cô khỏi gặp rắc rối nữa. "

" Vâng, ông cứ nói đi, tôi sẽ không đi gây âm ỉ đâu. " Hứa Nhược Thần cam đoan như chém đinh chặt sắt.

Vị trưởng phòng kia cũng hiểu rõ tính cách của nàng, biết nàng nói được là làm được, cho nên rất coi trọng nàng, bây giờ cũng không do dự nữa, liền nói thẳng ra : " Mấy hôm trước, có một vị bạn hữu của giám đốc mời ông ấy ra ngoài uống trà, giới thiệu cho ông ấy Giám Đốc công ty Bất động sản Cẩm Tú, đó là một tập đoàn nhà ốc rất lớn, trụ sở chính không ở đây, nhưng mấy thành phố lớn trong cả nước đều có chi nhánh, năm nay bọn họ đầu tư ở bên chỗ bọn ta mười triệu tệ, đương nhiên sẽ không thiếu hạng mục công viên, lẽ dĩ nhiên giám đốc phải kết giao. Cũng bởi vì tôi không rõ về nghiệp vụ, nên cũng không biết bọn họ những chuyện gì, chỉ nghe nói lại rằng, giám đốc bên kia nguyên ý hợp tác, nhưng phu nhân giám đốc lại có ý, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, có điều phải sa thải cô, nếu cô còn ở trong công ty, những hạng mục của bọn họ khẳng định không nhớ tới chúng ta. Giám đốc bên chỗ chúng ta đã hỏi nguyên nhân, nhưng người bên kia cũng không nói gì nhiều, chỉ nghe thấy một số những tin đồn thất thiệt nhảm nhí. Mọi người đều là người hiểu chuyện, cô vẫn là một cô gái trẻ, cũng chưa có bạn trai, cho nên cũng có một số lời đồn đại. Đương nhiên đây là chuyện riêng tư của cô, vốn cũng không tiện bàn ra tán vào, giám đốc đã đáp ứng yêu cầu của bên kia. Rất mong cô thông cảm với sự khó xử của giám đốc, lần trước mọi người xảy ra chuyện, anh trai của giám đốc đã qua đời, chuyện này đã là một đả kích lớn với gia đình bọn họ, giờ một nhà từ già tới trẻ đều do giám đốc cung cấp nuôi dưỡng, nếu như công ty không phát triển được, quả thật cũng rất khó khăn. Cho nên... Cô còn trẻ như vậy, rời khỏi công ty này, cũng có thể tới những công ty khác, dù sao cũng chỉ là làm công mà thôi, không phải phía đông thì phía tây, cũng không tạo thành quan hệ quá lớn, cô thấy có đúng không ? "

Hứa Nhược Thần cũng không thể tưởng tượng nổi, chuyện này chẳng khác gì kịch truyền hình. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không thể hiểu nổi mình đã đắc tội với ai. Nghe qua những lời ông ta vừa nói, có vẻ như người ta cho rằng nàng là tình nhân của Giám Đốc Công ty Bất động sản Cẩm Tú, bị phu nhân giám đốc biết được, cho nên mới có tình kiêu căng đuổi nàng đi. Đối với những người không biết chuyện, suy đoán này cũng có phần logic, có điều nàng là nhân vật chính trong chuyện này còn không hiểu gì cả, có phải là nuốt ghen chịu oan không ? Nàng cố gắng chịu đựng không nổi giận, quyết định không đi tìm giám đốc hỏi lý lẽ nữa, một là đáp ứng người khác không thể nuốt lời, hai là cảm thấy cũng không có ý nghĩa nữa. Nàng vì công ty trèo đèo lội suối, vì công ty khổ sở chịu đựng, vì công ty tìm sống trong chết, kết quả cũng bị bán đứng vì một chút ích lợi, thật làm cho người ta thấy thoái chí nản lòng.

Nàng nhận thông báo tạm rời vị trí của vị trưởng phòng kia đưa, nói một cách thông thoáng : " Được, tôi sẽ đi làm thủ tục ngay. "

Mấy người phụ trách các phòng ban đều rất kinh ngạc, chắc là vừa nhận được điện thoại, nhưng do chính miệng giám đốc nói ra, mọi người cũng không tiện nhiều lời, cũng không gây bất kỳ khó khăn gì cho nàng cả.

Hứa Nhược Thần bàn giao công việc một cách thuận lợi, sau đó lại bàn giao tiếp máy tính và các tài sản khác, đi thanh toán công tác phí, hoàn tạm ứng, cuối cùng ngồi chờ lấy lương và tiền trợ cấp.

Giấy thanh toán cần có chữ ký của giám đốc, trước kia phòng kế toán toàn để cho mọi người tự đi xin chữ ký, nhưng lần này cũng thay đổi, trưởng phòng kế toán rất nhiệt tình kêu nàng ngồi chờ một chút, tự đi tìm giám đốc xin chữ ký.

Hứa Nhược Thần ngồi trong phòng kế toán, thoải mái trò chuyện với thủ quỹ. Cô gái trẻ kia không biết có phải không biết chuyện gì hay không, liên tục hỏi nàng vì sao muốn nghỉ việc, nàng đành nói một cách nhẹ nhàng như không : " Sức khỏe không tốt, muốn nghỉ ngơi một thời gian." Cô bé thủ quỹ kia làm ra vẻ đã hiểu rõ, nhắc nàng nhớ chăm sóc thân thể hơn một chút.

Chỉ một lát sau, trưởng phòng kế toán đã trở lại, Giám đốc không nói năng gì nhanh chóng ký phiếu chi công tác phí và tiền lương, Hứa Nhược Thần nhận được hơn ba tháng tiền lương, tương đương khoảng hơn một vạn đồng, nàng bỏ vào ví xong, mỉm cười từ biệt cô bé thủ quỹ, rồi đi luôn.

Dọc đường đi, mọi người đều rất nhiệt tình nhắc nàng có thời gian rảnh nhớ về chơi, nàng cũng cười đáp "Vâng" Trưởng phòng nhân sự chu đáo tiễn nàng vào tận cửa thang máy, thấy nàng vào trong, lúc đó mới giờ tay chào nàng nói : " Tạm biệt."

Đợi tới khi cửa thang máy đóng lại, nụ cười trên mặt Hứa Nhược Thần mới biến mất tăm. Cho tới lúc xuống tới tầng 1, nàng vẫn có cảm giác mê mê man man. Đi ra khỏi cửa tòa nhà, mưa thu đột ngột đổ ào xuống đầu, nàng mới thanh tỉnh trở lại.

Đột nhiên thất nghiệp, mặc dù còn đầy nghị hoặc nhưng nàng vẫn cảm thấy có phần nhẹ nhàng. Vị trưởng phòng đứng tuổi kia nói không sai, nàng còn trẻ, hơn nữa kinh nghiệm từ chuyển công tác này giúp nàng có thể nhanh chóng tìm được công việc khác, cho nên nàng cũng chẳng bận tâm gì cho lắm, chỉ không hiểu vì cái gì mà một công ty như Công ty Bất động sản Cẩm Tú lại muốn đả kích nàng, nếu không biết rõ nguyên nhân này, nàng vẫn bị cái lý do trời không biết quỷ không hay làm cho bức bối. Nghĩ lại một chút, nàng tới ngân hàng trước, nộp tiền vào tài khoản thẻ đã, sau đó mới vào siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, rồi mới chậm rãi về nhà.

Nàng vẫn rất tinh táo. Tình huống hiện tại so với lúc vừa thụ thương còn tốt hơn nhiều, chí ít nàng còn có sức khỏe, lại còn có mấy năm kinh nghiệm công tác, đó chính là hành trang quý giá nhất của nàng, nàng tin rằng có thể nhanh chóng tìm được công việc mới, bây giờ không có việc gì thuận tiện nghỉ ngơi một chút cho ổn là được.

Về tới nhà, nàng cũng lột bỏ vỏ bọc cũng những gia cụ, những đồ điện trong nhà, cái gì nên rửa thì rửa, nên lau thì lau, tự làm mấy món ăn ngon tự khoe thưởng chính mình, sau đó mới thỏa mãn ngồi xuống bật máy tính, login vào game online.

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa xuất hiện ở Kim Đài Thành tại tuyến I, đã thấy Kinh Ca Thủy Việt nhắn nàng : " Mau mau, nhanh chóng lên kênh ngữ âm, công tử đang hát kia."

Nàng cũng lập tức hưng phấn lên, nhanh chóng mở trình duyệt mạng, vào địa chỉ kênh ngữ âm, sau đó chạy tới phòng chuẩn bị cho thi đấu PK.

Bên trong đã có rất nhiều người, đều dùng văn tự nói chuyện, nhiều vô cùng. Có một thanh âm trầm trầm đang hát, mang theo chút mùi vị tang thương, mướt phớt ý nhị.

Rời khỏi đây, cũng bỏ quên con tim ở lại

Bỏ quên thành thị phía sau lưng, ta cô độc bước đi.

Yên lặng thừa nhận

Bồi hồi, bồi hồi không biết phải thổ lộ thế nào,

Vô tình là chờ đợi hữu tình, cũng không oán trách tương lai.

Tình yêu chân thật nằm mãi trong tim.

Hứa Nhược Thần im lặng thưởng thức, sau đó bị một dãy icon làm hoa cả mắt, thêm vào đó là rất nhiều chữ viết ủng hộ rất khoa trương

" Tam ca, không ngờ huynh hát hay như vậy, yêu huynh chết mất thôi."

" Này này, ta thấy lão công của người vừa online."

" A a a a, ta không ở đây, mọi người mau đẩy trôi câu nói ở trên của ta đi."

" Tam ca, vì giọng ca này, ta nhất định phải theo đuổi huynh."

" Không phải người đã có lão công rồi sao ? Ly hôn à ?"

" Cái này... ta lặn đây"

Mọi người chọc ghẹo lẫn nhau như vậy, đồng thời cũng rất tán thưởng giọng ca của Công Tử Liên Thành, Công Chúa Tháng Bảy xuất hiện nồng nhiệt, phóng đại chữ viết để biểu lộ tình cảm chân thành đối với Công Tử Liên Thành, mấy thầy thuốc tỷ muội mà nàng ta dẫn tới cũng hò reo phất cờ theo, có điều những người khác lại không hưởng ứng theo, những câu nói đùa giỡn chêm vào nhanh chóng lấp đầy những câu nói kia.

Nhất Tiểu Hồng Trần không nói gì, cũng không gõ chữ, chỉ ngồi yên lặng nghe.

Tồn tại, muốn để tình yêu tràn đầy trong đầu óc ta

Cho dù là thất bại, cho dù là thương tổn

Tình yêu vĩnh viễn tồn tại

Trơ mắt, trơ mắt nhìn vận mệnh an bài

Hủy diệt, hủy diệt những trần ai nơi nhân thế, hóa thành một dải sắc màu

Thân nhiên cười nhìn tương lai.

Ta đã sẵn sàng,

Sẽ không để em phải chảy máu chỉ một giọt nước mắt vì yêu ta

Bởi vì niềm vui của em cũng là niềm vui của ta.

Dùng cả cuộc đời này để bảo vệ

Về mỹ lệ của em.

Thanh âm từ trăm trăm dần chuyển sang cao vút, sau đó lại uyển chuyển ôn nhu, phảng phất như chỉ hát cho riêng nàng. Dần dần, cảm giác khó chịu không nói nên lời của nàng cũng tan biến sạch.

Khúc ca kết thúc, toàn bộ mọi người đương tràng cùng nhiệt liệt vỗ tay, hàng đồng icon biểu lộ tình cảm xuất hiện như mưa, làm người ta không kịp nhìn.

Công Tử Tiểu Bạch cười nói : " Trước giờ không mở miệng vàng Tam ca hôm nay cũng phải hát một bài, quả thực ra khó thấy được, các ngươi không thể cô phụ giọng ca này nhé. Tối nay là trận chiến mấu chốt, chúng ta là rồng hay là giun, hôm nay rốt cuộc cũng sẽ rõ. Mọi người đừng quên, chúng ta là bang Khải Hoàn Hào Môn, là đệ nhất bang của thời nay, tuyệt không thể để một đám chó đen kia lẫn lộn vào với chúng ta. Hôm nay mọi người nhất định phải nghe theo sự chỉ huy, phải tập trung chú ý, nếu ai dám vi phạm những sai lầm vớ vẩn không đáng kể, lập tức kéo ra ngoài luân một trăm lần."

Mọi người đều cười ha hả, toàn bộ đều tỏ vẻ háng hái chiến đấu, tuyệt đối không có biểu hiện khác.

Nhất Tiểu Hồng Trần tính thời gian, trận đấu lựa chọn bang phái tham dự PK đã diễn ra được bốn trận, nhưng cũng không biết tình hình chiến đấu phía trước như thế nào, nghe qua những lời Công Tử Tiểu Bạch vừa nói, có khả năng là Khải Hoàn Hào Môn cũng không chiếm được ưu thế áp đảo, nếu thực như vậy, thì ngày hôm nay rất quan trọng, có thể nói là một trận chiến định giang sơn đi.

Đây là lần đầu tiên diễn ra một trận thi đấu PK lớn như vậy, vòng loại diễn ra ở Kim Phong Ngọc Lộ Lâu ở Dao Trì tại tuyến X, đúng mười giờ sẽ xuất hiện một Boss, sau khi đánh chết nó sẽ nhặt được một lá Anh Hùng Thiếp. Tổng cộng thi đấu năm trận, bang nào nhận được số phiếu nhiều nhất sẽ được phong danh hiệu Long Bang của khu này, bang thứ hai sẽ là Hổ Bang, có thể đại diện đi tham dự thi đấu đại khu vực. Boss này dù lợi hại tới đâu cũng không dễ đánh, các đại bang cùng bạn hữu từng khu vực đều dốc toàn bộ lực lượng, toàn lực ứng phó, lực chiến đấu kinh người. Cũng bởi nguyên nhân đó mà mỗi ngày trước khi trận đấu diễn ra, mấy bang phái đứng hàng đầu thường cử người túc trực sẵn sàng ở Dao Trì, gặp một giết một, giây phút Boss xuất hiện lại căng lên mạng, nhất định phải cướp được tờ Anh Hùng Thiếp kia. Nhất Tiểu Hồng Trần còn chưa kịp hỏi han tình huống, cũng không có thời gian lên diễn đàn xem mấy topic bình luận, hiện tại chỉ suy đoán, khẳng định lúc chiến đấu chắc chắn kinh người.

Nhìn đồng hồ, hiện tại còn chưa tới bảy giờ, Công Tử Tiểu Bạch đã phân chia nhiệm vụ rõ ràng : " Mọi người tập hợp ở tuyến V, đội Ma Giáo bảo hộ đội Tử Trúc xông lên trước, đội Tiêu Dao bảo hộ đội Côn Luân, sau khi tới Kim Phong Ngọc Lộ Lâu lập tức đổi sang tuyến III đợi lệnh. Đám tiểu thầy thuốc thế nào rồi ? Nhân thủ đủ không ?"

"Vẫn không đủ, kỹ năng phục sinh của thầy thuốc có thời gian chờ quá dài, ngày hôm qua bọn ta đã an bài mười mấy người thao tác hơn ba mươi cái nick, nhưng vẫn không đủ."

Công Tử Phù Tô tinh táo nói : " Huynh đệ tỷ muội trong bang ai máy tính dễ treo, không thể đánh nhau, thì đổi sang dùng nick tiểu thầy thuốc, bằng hữu của mọi người có ai có thời gian mà nguyện ý tới giúp, cũng có thể chỉ huy mấy nick tiểu thầy thuốc."

Lập tức có người nói : " Máy ta treo kinh, cấp cho ta mấy nick tiểu thầy thuốc đi."

Lại có người nói : " Bằng hữu của ta cũng muốn tới giúp, cho ta 3 nick, nàng có thể sử dụng 3 nick cùng lúc không vấn đề gì."

Nhất Tiểu Hồng Trần cũng đeo tai nghe, nhẹ nhàng nói : " Ta cũng có thể dùng một lúc 3 nick, cấp cho ta 3 user."

Người khác không biết thanh âm của nàng không nói làm gì, nhưng Kinh Ca Thủy Việt vừa nghe đã biết ngay, vui vẻ nói : " Hồng Trần, cậu tới rồi sao ? Đang ở đâu rồi ? Còn đang ở chỗ công tác sao ?"

" Không, mình vừa về nhà rồi, nửa đêm ngày hôm qua." Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không muốn người khác quá chú ý tới nàng : " Cấp cho ta ba cái user tiểu thầy thuốc đi"

Khinh Ca Thủy Việt nhanh chóng đáp : " Mình có, lập tức sẽ gửi nick và pass cho cậu. Cậu xem bên cửa sổ game online nhé."

"Được" Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không nói gì thêm

Lúc này có người không kìm nổi lập tức bàn tán : " Ai dza, Nhất Tiểu Hồng Trần đúng là nữ nhân nha, không phải nhân yêu."

"Đúng vậy, giọng nói nghe rất êm tai."

"Nghe có vẻ còn rất trẻ."

"Được rồi." Có một thanh âm của một nữ hài trẻ tuổi vang lên với vẻ không bình tĩnh : " Hiện tại sắp bước vào trận chiến, mấy lời nói nhảm bon bót đi."

Lập tức có người không chút nhường nhịn phản bác ngay : " Tháng Bảy, những kẻ nói năng thừa thãi chính là nguoi, nguoi cho rằng nguoi là ai chứ, đã không phải bang chủ chẳng phải admin, dựa vào cái gì mà muốn giáo huấn người khác. Nguoi có tư cách đó sao ?"

"Nguoi ..." Công Chúa Tháng Bảy giận dữ : " Nguoi tính toán cái gì ? Nguoi mà xứng nói chuyện với ta sao ?"

"Nguoi tính cái gì sao ?" Người kia càng nổi giận : " Hoa si*** lại còn ngu ngốc, ta nhìn nguoi cũng lâu lắm rồi, nếu không phải cùng một bang, gặp lần nào giết lần đấy."

Lại có thêm mấy người nữa cũng tiếp tục chỉ trích Công Chúa Tháng Bảy, nghe chừng đều là những người bất mãn với việc nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, vênh vào tự đắc. Công Chúa Tháng Bảy lập tức chửi lại ngay, Pháp Pối Hồ Điệp Bay và những bằng hữu của Công Chúa Tháng Bảy cũng gia nhập lên tiếng ủng hộ, kênh ngữ âm nhộn nhạo âm ỉ.

Công Tử Tiểu Bạch lập tức điều chỉnh thuộc tính của gian phòng, chỉ cho phép mod trở lên mới có thể nói chuyện, nhất thời lỗ tai mọi người mới thanh tĩnh được một chút.

Công Tử Vô Kỵ vô cùng tức giận : " Các nguoi đang làm cái gì hả ? Sắp tới chiến tranh rồi, trong nội bộ đã lục đục trước. Ta nói cho các nguoi biết, hôm nay là trận chiến mấu chốt, ai còn làm ra vẻ ngây thơ ẻo lả, hoặc cố tình gây chuyện thị phi, ta tất sẽ không khách khí."

"Ai còn muốn náo loạn, lập tức đuổi ra ngoài." Công Tử Phù Tô lạnh lùng nói : " Hiện giờ đang bàn chính sự, trước tiên nói về tiểu thầy thuốc. Các nguoi không được loạn, bởi vì thời gian chờ của kỹ năng phục sinh khá dài, nếu hai hoặc vài người cùng đồng thời phục sinh một người, thì không kịp cứu những người khác, rất lãng phí. Trên nguyên tắc các nguoi chỉ cứu đại thầy thuốc, một người phụ trách từ hai đến ba người, để đại thầy thuốc đi cứu những người khác. Bất quá có một số nhân vật trọng điểm, các nguoi cũng cần phải chiếu cố, nếu không có đại thầy thuốc ở đó, không có người cứu, các nguoi phải nhanh ra cứu. Những người đó là Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Vô Kỵ, Công Tử Liên Thành, Ta Không Phải Thiên Sứ, Ma Hồn Quý Cơ, Đùng Kêu Ta Bảo Bối, Dao Dao Kiến Huyết ..." Anh lập tức kể tên mấy chiến tướng trứ danh một lần. " Bây giờ mọi người lập tức báo danh, ai phụ trách mấy người, để bọn ta còn trừ tính."

Công Tử Tiểu Bạch hủy bỏ hình thức cấm ngôn****, để mọi người tự do phát biểu, mấy người đang giữ nick tiểu thầy thuốc lập tức báo, chủ yếu là mỗi người phụ trách từ ba tới bốn người. Đến lượt Nhất Tiểu Hồng Trần, nàng nói : " Ta phụ trách Khinh Ca Thủy Việt và ..." Nói tới đây nàng chợt nhận ra những người mình quen đã sớm bị người khác báo, đành phải xem những danh tự bên trái, xem ai là Tử Trúc cấp cao.

Nàng vừa do dự như vậy, Công Chúa Tháng Bảy bỗng nhiên gây khó dễ : " Ta không muốn được nàng ta cứu, ta không tin tưởng nàng ta"

Mấy nữ Tử Trúc cùng gia nhập bang với nàng kia cũng nhao nhao cả lên : "Đúng, bọn ta không muốn nàng cứu, không tin tưởng nàng"

"Được rồi, ầm ỉ cái gì" Công Tử Phù Tô tỏ vẻ không vui nói : " Như vậy đi, ngoại trừ Việt Việt, Hồng Trần phụ trách ta và Tam Ca, muốn cứu ta còn cứu thêm cả Tháng Bảy, và Hồ Điệp là người phụ trách cứu Tam Ca."

Hai kẻ vừa bị điểm tên không vui vẻ chút nào, nhưng vẫn đáp một cách ừ ừ : "Được rồi"

Đội sau khi phân phối xong tiểu thầy thuốc, bắt đầu tới phân phối đại thầy thuốc, Công Tử Tiểu Bạch nói một cách quyết đoán : " Đại Thầy thuốc có nhiệm vụ quan sát toàn trường, vẫn tuân theo trận thế ngày hôm qua, không được loạn. Tháng Bảy, muội và Hồ Điệp mấy nàng phải đứng đúng vị trí của mình, không được chạy loạn, không thể tạo thành lỗ hổng để đối thủ thừa cơ lên vào mắt."

Công Chúa Tháng Bảy tỏ ý không phục : " Muội không chạy loạn, chẳng qua lúc đó thấy Tam Ca bị chết, nên phải chạy qua cứu huynh ấy."

" Có người chuyên môn phụ trách cứu đội thích khách, không cần muội chạy qua đó, các muội cứ bảo vệ tốt vị trí của mình là được rồi." Công Tử Tiểu Bạch rất nghiêm túc : "Được, bây giờ mọi người chuẩn bị lên đi. Một số người mấy ngày trước có việc không tham gia chiến đấu xin chú ý, mấy liên minh của Huy Hoàng đều phải người, tầm hai giờ chiều nay đã tới Dao Trì, mỗi tuyến đều có Hồng danh trông chừng giết người, nguy hiểm nhất là lúc vừa đổi tuyến xuyên qua kết giới, ở chỗ đó có một cái bình phong khổng lồ, bọn họ thường mai phục phía sau tấm bình phong, gặp người nào là giết người đó, các nguoi phải cẩn thận."

"Đã rõ" Những người đó cùng đáp ứng

"Được, hiện tại mọi người đều tập hợp tại Côn Luân ở tuyến V, bắt đầu mở phòng chủ. Bây giờ ta đổi tính chất, chỉ có mod và admin mới có thể nói, cho tiện chỉ huy, trong lúc đánh nhau có vấn đề gì, thì gõ chữ ở trong [bang phái]" Công Tử Tiểu Bạch ra lệnh một tiếng, mọi người đều nhanh chóng

hành động.

Từ đầu tới cuối Công Tử Liên Thành không nói một câu nào, Nhất Tiểu Hồng Trần thu nhỏ cửa sổ kênh ngữ âm, mở cửa sổ Game Online, chuẩn bị logout khỏi nick chính của mình, login vào mấy cái nick ảo tiểu thầy thuốc của Kinh Ca Thủy Việt, đột nhiên thấy có khung cửa sổ chat xuất hiện, Công Tử Liên Thành nói với nàng : " Công Chúa Tháng Bảy rất tùy hứng, em đừng giữ những lời nàng ta ở trong lòng, không nên tức giận."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền trả lời : " Em không nổi giận đâu, anh yên tâm đi."

" Vậy thì tốt" Công Tử Liên Thành cười cười.

Nhất Tiểu Hồng Trần biết lúc này cũng không phải thời điểm nói chuyện phiếm, liền đáp : " Em logout khỏi nick chính, login vào mấy cái nick tiểu thầy thuốc bây giờ."

" Được" Công tử Liên Thành đáp một tiếng, rồi đổi tuyến tới Côn Luân.

Nhất Tiểu Hồng Trần vội vàng logout, log in vào cả ba cái nick tiểu thầy thuốc, vào tuyến V, sau đó ngạc nhiên phát hiện, cả ba nick ảo này đều nằm ở chính giữa Kim Phong Ngọc Lộ Lâu, chung quanh là các tiên khí quái thú, cũng cách không quá xa, nhưng lại không chủ động công kích. Cả ba nick tiểu thầy thuốc này đều ở level 29, vừa vặn nhỏ hơn level 30 vẫn thuộc sự bảo hộ của hệ thống, hoàn toàn miễn dịch với sự PK của người chơi khác, mà đã có kỹ năng phục sinh, bởi vậy được gọi là tiểu thầy thuốc vô địch, ba tiểu thầy thuốc này đều có một hàng chữ màu lam ghi rõ tên bang phái là " Tiểu Thầy Thuốc Vô Địch", Nhất Tiểu Hồng Trần vừa nhìn thấy đã không nhịn nổi phải mỉm cười.

Lúc này, Công Tử Phù Tô đã truyền đạt mệnh lệnh tại kênh ngữ âm : " Toàn bộ Tiểu thầy thuốc đổi tới tuyến III"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức logout, đổi tuyến, trong khoảnh khắc đã phát hiện ra nơi này có rất nhiều người, đại bộ phận đều là những tiểu thầy thuốc, đều mặc váy ngắn, áo chẽn, nhìn qua trông thật hoạt bát đáng yêu, có điều danh tự đặt lên cũng khá quái dị, làm người ta nhìn qua không nhịn được cười. Cũng bởi vì những tiểu thầy thuốc đó chỉ sử dụng tạm thời, trang bị cũng toàn do hệ thống cấp, không có tọa kỵ, nên muốn chạy xuyên qua con đường đầy quái như vậy, muốn tới được nơi, chỉ có thể dùng những nick giới tính nam ẩn qua, cho nên những tiểu Tử Trúc đó toàn giới tính nữ, tuy rằng người thao tác có thể là những vị mây râu đường đường chính chính, có điều bọn họ vẫn thường rất quái vật giả bộ nũng nịu yếu đuối, thỉnh thoảng lại phát ra những icon những nhoeo làm người khác đều hồ hồ, làm những người đã xông lên đều cười không nổi.

Kim Phong Ngọc Lộ Lâu có một cái sân rất lớn, nằm lơ lửng trên không, chỉ có phía nam mới có cửa vào, hai mặt đông tây là tường cao không lồ, phía bắc có một cái đỉnh lớn cao vút tận mây, chính giữa là quảng trường, phẳng phất như một cái té đàn, hình như Thái Cực Bát Quái Đồ, chính giữa có một cái vòng tròn, có những mũi tên từ tâm vòng tròn bắn ra bên ngoài. Các Tiểu thầy thuốc đứng trong vòng tròn, mà vị trí xuất hiện của Boss nằm ở gần cái đỉnh bên ngoài vòng tròn.

Ước chừng hơn mười phút, mọi người lục tục xuất hiện. Nhất Tiểu Hồng Trần nghe thấy thanh âm của các tiểu đội trưởng trên kênh ngữ âm, đại khái có thể đoán được tình hình chiến đấu dọc đường họ đi.

" Âm Dạ Bá Tước nằm ngay sau tám bình phong ở cửa khẩu Dao Trì, giết mất mấy người của bọn ta, là Hồng danh"

" ... Tốt, đã bị nhị ca chém !"

" Ta thấy có một Tiêu Dao thuộc Đại Kỳ Minh ở phía trước.... Tốt, đã bị Tam Ca giết."

" Khốn thật, ta bị Đạp Vân giết, nàng đang ở chỗ ngã ba, phía sau một tảng đá lớn, cũng là Hồng danh. Có thầy thuốc nào gần đây không, tới cứu ta một chút."

" Chú ý, Tiểu Dao, phía sau... phía sau, ha ha, tự bạo của người cũng mạnh thật nha."

" Ta không giết được Đạp Vân, nàng chạy lên trên rồi... Không thấy, chắc là đổi tuyến."

Con đường này bình thường chỉ mất khoảng năm phút đồng hồ là có thể chạy qua, vậy mà lúc này vừa đánh vừa chạy, cũng phải mất chừng nửa giờ, bọn họ mới tiến vào Kim Phong Ngọc Lộ Lâu được.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy từng thân ảnh cười trên những tọa kỵ bất đồng toát ra ánh sáng chói lòa lần lượt xuất hiện trên khung cửa hình bán nguyệt cao phía trên, sau đó xuất hiện trên những bậc thang có mây mù mỏng manh như những dải lụa quấn quýt, chạy về phía tâm vòng trên bên này. Mỗi người đều xuất hiện trong ánh sáng chói lóa rực rỡ, vừa có vẻ tiên phong đạo cốt lại đầy khí khái anh hùng, so với những bộ phim trên màn ảnh rộng còn chấn động lòng người hơn gấp bội, đẹp gấp trăm lần so với những cảnh tượng trong những bộ phim truyền kỳ quái vật.

Lúc này, Công Tử Tiểu Bạch đã ra lệnh : " Tới tuyến X trinh sát tình huống thế nào"

Ngay lập tức có hai tiểu thầy thuốc đang đứng ở cùng tuyến với Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng tiêu thất. Chỉ một lát sau, có một thanh âm của một người con trai vang lên : " Trong đó đầy người, toàn bộ đều là người thuộc Huy Hoàng Vương Triều, Huỳnh Đế Long Hồ Đường, Thiết Huyết Đại Kỳ Minh, trận thế không thay đổi so với ngày hôm qua, nhưng nhân số nhiều hơn"

" Ngày hôm trước bọn họ dùng trận thế này thắng được bọn ta, nên hôm nay mới không thêm thay đổi. Nếu vậy thì tốt quá rồi, chúng ta chắc thắng." Công Tử Tiểu Bạch cố ý dùng ngữ điệu hưng phấn, làm mỗi người nghe thấy anh nói đều cảm thấy hân hoan vui mừng : " Mọi người nhớ tuân thủ đúng theo an bài, không cho chuyển sang Hồng danh dứt khoát không được chuyển, mà yêu cầu chuyển thì phải kiên quyết chuyển, không được do dự. Nhớ

Kiểm tra lại một chút, Kim Thuyền mang đủ hay không, đừng để tới lúc đang đánh lại hết giữa chừng, rồi bị roi mắt trang bị*****"

Anh trầm mặc chừng mấy phút đồng hồ, thấy không có ai dị nghị gì, liền hạ lệnh : " Toàn bộ tiểu thầy thuốc chuyển sang tuyến X"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đổi tuyến tới nơi trận thi đấu PK lựa chọn làm chiến trường thi đấu.

Lập tức, vô số hình ảnh xuất hiện trước mắt nàng. Chính giữa vòng tròn cũng có rất nhiều tiểu thầy thuốc, có điều tên bang phái trên đỉnh đầu là : "Tiểu Hộ Sĩ Chiến Địa", có thể đoán đó là người của Huy Hoàng Vương Triều. Vài vòng chung quanh đều là những người chơi level cao, có một số người đi đi lại lại, nhìn qua cũng biết là danh nhân nhiều người biết tới, trên đài cao bốn phía đều tập nập người qua lại, làm người khác nhìn hoa cả mắt.

Công Tử Tiểu Bạch hạ lệnh tiếp theo : " Mọi người giữ vững vị trí, được, toàn bộ logout, nhớ giữ vững trạng thái chuẩn bị sẵn sàng online, ... Ma giáo... lên "

Lập tức Nhất Tiểu Hồng Trần thấy bốn bên không ngừng xuất hiện những hào quang trắng lấp lánh, từng bóng người xuất hiện trong ngoài vòng tròn cũng như bốn phía trên đài cao, gần như cùng một lúc, các loại kỹ năng tấn công như pháo hoa vũ lộng liên tục, ầm ầm khắp nơi.

Hai giây sau, Công Tử Tiểu Bạch ra lệnh : " Từ Trúc, lên, chú ý khống chế tình hình toàn chiến trường. Ma giáo giúp thầy thuốc chấn khe hở."

Mấy vị thầy thuốc cấp cao đã nhanh chóng xuất hiện giữa sân, từng đạo kim quang của kỹ năng ngũ tập thể liên tiếp xuất hiện.

Công Tử Tiểu Bạch lại nói tiếp : " Tiểu Dao và Côn Luân xông lên, giết người!"

Lập tức lại có càng nhiều những đạo bạch quang thoáng hiện, đám người chết cùng một chỗ, thấy nằm ngổn ngang chồng chất khắp nơi.

Nhất Tiểu Hồng Trần mở to hai mắt, không dễ lắm mới có thể nhìn thấy thân ảnh của Công Tử Phù Tô, Kinh Ca Thủy Việt, nhưng không thể nhìn thấy bóng dáng Công Tử Liên Thành ở chỗ nào, tốc độ của Tiểu Dao thật sự quá nhanh, nàng khó có thể phân biệt được tên của anh giữa một đồng danh tự hỗn loạn.

Kinh Ca Thủy Viên chết đầu tiên, Nhất Tiểu Hồng Trần nhanh chóng chạy tới ném ra một cái kỹ năng phục sinh, sau đó lại nhanh chóng chạy về vòng tròn. Sau đó Công Tử Phù Tô bị mấy tên Ma Giáo và Tiểu Dao vây công, rốt cuộc cũng ngã xuống, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng lập tức cứu anh sống dậy. Kỹ năng ngũ quân công của Kinh Ca Thủy Việt đột nhiên phát ra, Công Tử Phù Tô lại bổ sung thêm một lần nữa, Công Tử Tiểu Bạch cũng lập tức xuất chiêu Sấm Vang Chớp Giật, chiêu số bao trùm khắp trong phạm vi bốn mươi mét. Đợi tới khi sấm sét ngừng, mây đen tán, trên mặt đất lại xuất hiện thêm mấy cái thi thể. Tiểu Thầy thuốc bên đối phương lập tức lao ra cứu người.

Nhất Tiểu Hồng Trần thấy Công Tử Tiểu Bạch tự bạo ngã xuống bên cạnh mình, lại không có ai cứu, lập tức cứu anh lên. Sau khi thấy anh dùng đủ hồng được lam được và bù đủ trạng thái, tiếp tục xông lên đánh nhau, lúc đó mới bắt đầu tìm kiếm thân ảnh của Công Tử Liên Thành.

Rốt cuộc, đã thấy một bóng thân ảnh màu đen trong đám người xuyên qua xuyên lại xẹt ngang qua người nàng, nàng nhanh mắt lẹ tay, lập tức click trúng anh. Tuy chỉ trong giây lát đã không thấy nữa, nhưng nàng có thể căn cứ vào dây máu để phán đoán tình huống thực tế của anh. Ước chừng là không ngừng có người tấn công anh, nhưng đều không thể nhất kích tất sát, bởi vậy thường dây máu của anh cạn được một nửa đã thấy được bổ đầy, cho tới hiện tại vẫn chưa chết đầu một lần.

Nhất Tiểu Hồng Trần một lòng một dạ xem xét, không chút lơ là dấu chỉ một phút một giây với dây máu của Công Tử Liên Thành, Công Tử Phù Tô, Kinh Ca Thủy Việt, những nhân vật trọng yếu khác nếu vô tình ngã chết bên cạnh nàng, nàng cũng cứu lên, nếu mọi người không gặp gì nguy hiểm, nàng liền thưởng thức khung cảnh chiến đấu kịch liệt trước mắt, không ngừng tán thưởng đối với những vị cao thủ xuất sắc trong thao tác và chuyển động.

Nửa giờ sau, Khai Hoàn Hào Môn và những bang hữu đã khống chế được tuyến X, Huy Hoàng Vương Triều và những bang phái liên minh phải thoái lui tới tuyến khác, tổ chức phản công.

Công Tử Tiểu Bạch vẫn không ngừng chỉ huy qua kênh ngữ âm, giúp mọi người chơi có thể giữ vững đội hình, chú ý hỗ trợ người khác, sau đó dặn dò : " Mọi người nhớ chú ý một chút, rất có thể bọn họ trước phái người qua lừa cho mình chuyển Hồng danh, thậm chí còn bỏ hết trang phục bảo hộ, một chiêu là chết ngay. Những người không thuộc đối tượng chuyển sang Hồng danh lập tức đóng hết các chức năng tấn công, dù ngựa tay cũng không cho phép động thủ. Những Hồng danh chú ý, người vừa qua lập tức giết ngay."

Cũng bởi vì hiện tại có người của bang hữu tới giúp đỡ, nếu không có tiết chế, tất sẽ xảy ra trường hợp người nhà mình giết chính nhà mình, nếu vậy áp lực sẽ rất lớn, cho nên bọn họ mới phải khống chế số lượng Hồng danh. Công Tử Tiểu Bạch vừa dứt lời không quá vài phút, Huy Hoàng Vương Triều đã bắt đầu tiến hành những gây rối nhỏ. Có một số Hồng danh ngày thường giết người như ngóc đầu dùng Tẩy Tâm Đan tẩy thành nick trắng, sau đó cởi bỏ hết trang bị đôi tuyến qua, những người bên này vừa thấy tên của bọn họ lập tức xông lên giết ngay theo bản năng. Bọn họ vừa ngã xuống, lập tức biến mất, đôi tuyến về cho thầy thuốc cứu, rồi lại chạy qua cho người giết. Chiến thuật này rất hữu hiệu, tuy rằng Công Tử Tiểu Bạch đã tiếp tục nhắc nhở, nhưng vẫn có mấy cái nick trắng quên khóa chức năng PK, biến thành Hồng danh. Đợi sau khi giết xong mấy tên kia rồi, mấy người này mới giật mình tỉnh ngộ điên cuồng chửi mắng mấy tên kia khôn khiếp, mấy người bên cạnh liền cười ha hả giễu cợt bọn họ, động thủ nhanh hơn động não, điển hình của loại ngu si từ chỉ phát triển.

Trong lúc mọi người đang cười đùa, Huy Hoàng Vương Triều liên tục phát động hai lần tiến công với quy mô lớn, xuất ra toàn tinh anh, xông lên đủ các tuyến, khói lửa chiến tranh mù mịt khắp Kim Phong Ngọc Lộ Lâu, dường như mỗi người đều phải chết ít nhất một lần, chỉ có những thân ảnh yêu kiều duyên dáng của những tiểu thầy thuốc vô địch là thảnh thơi xuất hiện ở những khu vực hoang vu.

Chiến thuật phân công tiểu thầy thuốc chuyên coi sóc riêng một số người đã sớm bị rối loạn, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không thể tuân thủ một cách

nghiêm chỉnh. Nàng cứu qua Công Tử Phù Tô, Khinh Ca Thủy Việt, cũng cứu qua Công Tử Liên Thành, còn cả Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Vô Kỵ, Đào Tử Yêu Yêu, Ma Hồn Quý Cô, thậm chí khi có người kêu tại kênh ngũ âm : " Ngoài cửa có tiểu thầy thuốc không ? Mau cứu Công Chúa Thánh Bày, ta vừa mới cứu người, chưa hết thời gian chờ, không có cách nào để cứu nàng", nàng cũng vội qua cứu nàng ta lên, lúc quay về thấy Pháp Phối Hồ Điệp Bày nằm ngay bên ngoài vòng tròn, liền đổi một cái nick khác tiếp tục cứu nàng.

Lúc này cũng không còn ân oán cá nhân gì nữa, mỗi người đều biết rằng chút sức lực nhỏ bé của mình nhất định sẽ góp phần vào chiến thắng. Bọn họ như thế, bên đối địch cũng không khác. Nhất Tiểu Hồng Trần liền tiếp bắt gặp thân ảnh của Kiếm Tẩu Thiên Phong, thấy hắn dừng mảnh xông xáo giữa vạn người mà như chốn không người, chém Khinh Ca Thủy Việt, giết Đào Tử Yêu Yêu, Công Chúa Thánh Bày, Đùng Kêu Ta Bảo Bối và một số chiến binh khác của Tiểu Dao, Côn Luân có cấp bậc thấp hơn, sau đó bị Công Tử Vô Kỵ và Công Tử Phù Tô giáp công, ngã xuống bỏ mình, lập tức đổi tuyến, rồi lập tức xuất hiện lần nữa trên chiến trường, trong lòng nàng cũng không còn thù hận nữa, thậm chí còn rất bội phục hắn. Vô luận hắn có làm bao nhiêu chuyện hèn hạ đi chăng nữa, cũng là vì bang phái của hắn, mà cũng phải trả một cái giá rất lớn, đứng trên lập trường khách quan đánh giá, theo một mặt nào đó có thể nói, cũng đáng cho người ta khâm phục.

Đại khái là cách đi lại có vấn đề, Công Chúa Thánh Bày rời khỏi vị trí quy định của nàng, khiến ngoài cửa xuất hiện một khe hở, mấy vị chức sắc bên Huy Hoàng Vương Triều lập tức phát hiện, lập tức chỉ huy một đội tinh anh đổi tuyến chạy tới ngoài cửa, sau đó đổi tuyến xuất hiện lại, quả nhiên không có người chặn đánh. Bọn họ lập tức xông vọt vào cửa, thế như chẻ tre, thành công trong việc không chế cục diện.

Công Tử Tiểu Bạch lập tức ra lệnh cho mọi người rút về tuyến VII, chuẩn bị phản kích một lần nữa. Vừa rồi những thầy thuốc chuyên cứu người của bọn họ nằm ở tuyến III, sau bị đối địch phát hiện, phái người tới giết, bọn họ lập tức đổi tới tuyến I, sau đó lại đổi tới tuyến IX, giờ lại chuyển về tuyến VII. Đương nhiên, bọn họ cũng do thám biết thầy thuốc bên đối phương đều ở tuyến II cứu người, cũng lập tức phái mấy thích khách qua giết.

Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn chung quanh, phát hiện đã không còn người nào ngã xuống cản mình cứu nữa, liền đổi về tuyến bảy, chờ mệnh lệnh của Công Tử Tiểu Bạch.

** Mãn cấp : cấp cuối cùng, ở đây là level 200*

*** Nguyên văn : lòng như một mũi tên.*

**** Hoa si : Si tình, mê gái*

***** Cấm ngôn : cấm nói*

****** Hồng danh khi bị giết sẽ bị giảm điểm kinh nghiệm, bị rơi trang bị. Các nick trắng khi bị giết không bị rơi trang bị đang dùng trên người ra.*

Giải thích sơ qua về chiến thuật lần này của Công Tử Tiểu Bạch : sau khi đổi mới trên khu vực có tất cả mười tuyến, mỗi tuyến đều có những địa danh y hệt như nhau. Người chơi đang ở vị trí nào, sau khi logout rồi login đổi sang tuyến khác, cũng ở nguyên vị trí đó trên tuyến kia. Chính vì vậy tuy chiến trường nằm ở tuyến X, nhưng nhân số đều tập trung ở cùng vị trí đó nhưng ở những tuyến khác, vì chỉ cần logout, rồi login đổi tuyến sẽ có thể xuất hiện ngay ở vị trí đó trên tuyến X.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tương phùng ở Kim Phong Ngọc Lộ Lâu

"Công chúa Thánh Bày và Pháp Phối Hồ Điệp Bày cùng đổi tới bên trái đài cao chuyên thêm trạng thái và cứu người, Khinh Ca Thủy Việt và Đào Tử Yêu Yêu chuyển ra phía cửa đi." Hiên nhiên Công Tử Tiểu Bạch rất không hài lòng, sự điều động này, chứng minh rằng anh không trông cậy Công Chúa Thánh Bày mấy nàng có tác dụng gì : " Ta trình trọng nhắc lại một lần nữa, mọi người nhất định phải đứng vững ở vị trí của mình, không được tùy tiện ly khai, nếu như có chuyện khẩn cấp, lập tức nói trước một câu, nếu không có quyền nói thì gõ chữ trong [bang phái]. Được rồi, toàn thể chuẩn bị, mỗi người nhớ đứng vững ở vị trí của mình."

Bất kỳ ai nghe được những câu này đều biết nó châm chích việc Công Chúa Thánh Bày tự ý rời khỏi vị trí, đến nỗi mọi người bị đối phương xông qua chém giết, đại bộ phận người chơi đều rất phản cảm với cái thái độ tùy hứng vì quen được nuông chiều của nữ bác sĩ này. Công Chúa Thánh Bày cũng có phản lúng túng, nhưng cũng không dám nổi giận với Công Tử Tiểu Bạch. Trong suy nghĩ của nàng, chỉ những kẻ sinh ra trong những gia đình giàu có hoặc có quyền thế như nàng mới có quyền chỉ trích người khác, sự giàu có của Công Tử Tiểu Bạch hơn xa nhà nàng, mà xét về mặt huyết thống lại càng cao quý hơn nhiều, bởi vậy, đối với sự bực bội của Công Tử Tiểu Bạch, nàng cũng không dám cãi lại, chỉ nhanh chóng giải thích : " Cũng không phải ta có ý ly khai vị trí. Lúc đó ta thấy Tam ca bị kẻ khác vây công, rất nguy hiểm, cho nên ta mới ..."

" Tam ca có người cứu, không thuộc thẩm quyền của muội." Công Tử Phù Tô không chút bình tĩnh lập tức ngắt lời nàng : " Được rồi, bây giờ cũng không

phải lúc phân trần giải thích, đều phải chuẩn bị đánh nhau rồi. Thời gian cũng không còn nhiều, không thể để xảy ra bất kỳ sơ xuất nào thêm nữa. Tiểu thầy thuốc dùng có động thái gì cả, để tránh cho đối phương phát hiện ra ý đồ của mình, đợi sau khi toàn bộ chúng ta qua đó, tiểu thầy thuốc mới tiếp tục đối tuyến cứu người."

"Lập tức theo sự chỉ đạo của Tứ ca." Công Tử Tiểu Bạch bắt đầu hạ lệnh : "Toàn thể logout, chuẩn bị đối tuyến. Ma Giáo, lên, Từ Trúc lên, không trường... Được rồi, Tiểu Dao, Côn Luân, lên ... Tiểu Thầy thuốc, đối tuyến ..."

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức sign in vào ba nick tiểu thầy thuốc, lúc này tình hình chiến đấu còn kịch liệt hơn vừa nãy rất nhiều, kênh ngữ âm ồn ào hỗn loạn, giống hệt khung cảnh bộ chỉ huy trong thời chiến tranh của những bộ phim chiến trận, đồng thời còn có không ít người gõ chữ ngay trước mặt hoặc trong [bang phái], kêu thầy thuốc tới cứu mình. Nhất Tiểu Hồng Trần vẫn dõi mắt theo những người thuộc trách nhiệm của mình trước, sau đó mới lẹ tay lẹ mắt cứu những người khác.

Trận chiến kịch liệt này kéo dài tới tận 9h 50 phút, rốt cuộc Khải Hoàn Hào Môn đã thành công đánh bật Huy Hoàng Vương Triều ra, đoạt lại quyền khống chế ở sân bãi nơi Boss xuất hiện.

Công Tử Tiểu Bạch tuyên bố mệnh lệnh mới : "Đội Boss và đội thầy thuốc chuẩn bị cho đủ Tẩy Tâm Đan, đứng vững ở vị trí. Đội thích khách chỉ quan tâm tới việc giết người của bên đối phương. Toàn bộ Côn Luân lập tức tới vị trí tự bạo, nghe thấy mệnh lệnh của ta lập tức cùng tự bạo một lúc. Chỉ còn có mười phút nữa, nhất định Huy Hoàng Vương Triều sẽ đột kích một lần cuối cùng, mọi người tập trung toàn lực chú ý, không được buông lỏng, nhất định phải kiên quyết bảo vệ thành quả. Chúng ta đã đánh nhau ròng rã bốn ngày trời rồi, ngày hôm nay lại khổ cực lâu như vậy, bây giờ chỉ còn những giây phút này đây, chiến thắng và thất bại chỉ còn trong gang tấc. Mọi người chỉ cần kiên trì một chút, chúng ta tất sẽ thu được thắng lợi."

Trên kênh ngữ âm chỉ có duy nhất thanh âm trầm trầm bình tĩnh của anh, những người khác đều không hé răng, hiển nhiên là hết sức tập trung vào chuẩn bị cho trận huyết chiến tới hậu. Trong những giây phút khẩn trương này, nghe thấy những lời của Công Tử Tiểu Bạch, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng còn có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, nữa là những người trời sinh đã có tính hiếu chiến.

Hai phút sau, quả nhiên Huy Hoàng Vương Triều và những bang phái liên minh cùng đồng loạt tấn công, vô số nhân mã cùng đồng thời xuất hiện ở Kim Phong Ngọc Lộ Lâu, không quan tâm tới tồn thất, điên cuồng xông tới một cách liều lĩnh. Khải Hoàn Hào Môn và bang phái bạn hữu cùng kiên cường chống cự, tử thủ trong vòng tròn của trận địa. Công Tử Tiểu Bạch không ngừng chỉ huy điều động nhân mã, mọi người kỷ luật nghiêm minh, đều biết đây là những giây phút khẩn yếu nhất, không thể chấp nhận nổi bất kỳ sơ sót nào.

Cơ hồ mọi người đều chết đi sống lại ít nhất một lần, Hồng danh giết nick trắng, nick trắng vây công Hồng danh, hơi hai mươi Côn Luân cấp cao của Khải Hoàn Hào Môn đều đứng ở giữa vòng tròn, nghe thấy mệnh lệnh của Công Tử Tiểu Bạch lập tức đồng thời tự bạo, trong khoảnh khắc trên mặt đất phủ đầy những thi thể.

Tiểu thầy thuốc của hai bên lập tức xông ra cứu người.

Một số những cao thủ đầu bảng của Huy Hoàng Vương Triều đột phá theo hai cánh, đánh thẳng vào chính giữa. Những người phòng thủ trên đài cao của Khải Hoàn Hào Môn không thể xông vào vì sợ quấy rối trận thế. Bọn họ liều mạng chặn đánh, bảo vệ phòng tuyến của mình, những kẻ lọt lưới đều do đội thích khách phụ trách giải quyết nốt. Nơi nơi đều là những kỹ năng ngủ trụ tập thể của thầy thuốc, Sâm Vang Chớp Giật của Côn Luân cũng liên tiếp xuất hiện, người ngã xuống không ngừng, người sống dậy liên tiếp, sau khi uống đủ đại hồng đại lam lập đã lập tức xông vào đánh túi bụi.

Chỉ còn một phút đồng hồ nữa là tới mười giờ tối, Công Tử Tiểu Bạch lập tức ra lệnh : "Đội Boss và đội Thầy thuốc lập tức tẩy trắng"

Đội Boss của hai bên đều do Ma Giáo tạo thành, chỉ vì sự tấn công của bọn họ tạo thành thương tổn cực cao, muốn cướp được Boss hay không đều dựa cả vào bọn họ. Ma Giáo và Từ Trúc của Khải Hoàn Hào Môn trong nháy mắt đã biến cả thành nick trắng, những người bên Huy Hoàng Vương Triều không được phép chuyển sang Hồng danh đương nhiên không thể tiếp tục tấn công bọn họ nữa, nhất thời áp lực giảm bớt rất nhiều.

Ngay lúc này, trước mắt Nhất Tiểu Hồng Trần đã xuất hiện một người khổng lồ toàn thân lấp lánh kim Quang, trong tay hươu hươu một thanh kiếm khổng lồ bằng đồng, trên đầu có hai chữ màu đỏ tươi : "Xi VưuTM". Đội Boss của hai bên lập tức xông lên tấn công, người khổng lồ kia đã nhanh chóng bị bao trùm trong vô số kỹ năng loang loáng.

Công Tử Tiểu Bạch vô cùng bình tĩnh : "Tấn công, tấn công, đội Boss không cần quan tâm tới bất kỳ thứ gì khác, chỉ quan tâm tới việc tấn công. Đội thầy thuốc chú ý bảo hộ bọn họ, đội Tiểu Dao và đội Côn Luân tiếp tục giết người."

Lúc này Nhất Tiểu Hồng Trần mới thấy lại nhân ảnh của Công Tử Liên Thành thêm một lần nữa. Vừa rồi anh vẫn chỉ chăm chú giết người trong trung tâm của sân, bây giờ mới vọt vào trung gian, chuyên môn giết đội Boss của bên Huy Hoàng Vương Triều, những Tiểu Dao khác chuyên môn giết những thầy thuốc bên đối phương đang mưu đồ ngủ trụ đội Boss bên mình.

Công Tử Phù Tô và Khinh Ca Thủy Việt vừa mới tẩy trắng, một lát sau nick đã đổi màu đỏ. Đội thầy thuốc chia làm hai nhóm, một nhóm chuyên phát kỹ năng ngủ quân công bên đội Boss của đối phương, một nhóm chuyên hỗ trợ giết người, đồng thời lại còn kiêm nhiệm cả việc chú ý cứu những thành viên đội Boss bên phe mình.

Nhất Tiểu Hồng Trần linh hoạt thao tác ba cái nick tiểu thầy thuốc chạy ra chạy vào, cứu được rất nhiều người, đều là những thành viên trọng yếu của Khải Hoàn Hào Môn. Bốn vị công tử, Khinh Ca Thủy Việt, Đào Từ Yêu Yêu, Ma Hồn Quý Cơ đều bị nâng cứu vô số lần. Mỗi lần cứu được một người, nhìn thấy bọn họ nhanh chóng xông vào chiến trường, trong lòng nàng không khỏi dấy lên cảm giác mình cũng đóng góp được gì đó.

Boss này có năng lực chiến đấu hay không căn bản không quan trọng, những sát thương khổng lồ của bên họ phần lớn đều do bang phái đối địch tạo ra, mọi người cảm thấy Boss này chẳng khác gì một tượng đất đã chết, chỉ đứng đó tùy người chém giết. Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, dây máu của

Boss đã cạn sạch, nặng nề ngã ào xuống mặt đất.

[Thế giới] lập tức yên tĩnh, trước mặt trống không, mà kênh ngữ âm cũng im bất, mọi người nín thở chờ đợi kết quả, xem ai là người cướp được Boss.

Vài giây sau, Công Tử Vô Kỵ lập tức tung ảnh chụp Anh Hùng Thiếp lên [thế giới], cười nói: "Cám ơn mọi người, chúng ta thắng rồi!"

Lập tức những người đang ở trên Kim Phong Ngọc Lộ Lâu giống như thủy triều lập tức tuôn về hai hướng đông tây của đài cao, nhao nhao nhảy từ trên xuống. Có người trực tiếp cưỡi tọa kỵ nhảy xuống để quay về, có người thi triển khinh công bay ra ngoài, lại có người còn bay liệng mấy vòng trên không trung, biểu diễn một vũ điệu hoa lệ, sau đó mới từ từ hạ xuống. Từ xa nhìn lại, phảng phất như có vô vàn những ngôi sao băng từ từ tỏa ra bốn phía trên bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi, tựa hồ như những bậc thần tiên vừa tụ hội xong ở chốn Dao Trì, từ từ đáp mây xuyên qua mây tiên hạc đang chao liệng, chậm rãi bay xuống phía dưới, cực kỳ mỹ lệ.

Nhất Tiểu Hồng Trần logout khỏi ba cái nick tiểu thầy thuốc, sign in vào nick của mình. Vừa mới xuất hiện, đã thấy thông cáo của hệ thống

[Hệ Thống]: Chúc mừng Khải Hoàn Hào Môn chính thức trở thành Long Bang của Thịnh Thế, chuẩn bị xuất chinh tham dự tranh giải quán quân đại khu của cuộc thi đấu PK, vinh dự chiến đấu thay mặt cho server này.

[Hệ Thống]: Chúc mừng Huy Hoàng Vương Triều chính thức trở thành Hồ Bang của Thịnh Thế, chuẩn bị xuất chinh tham dự tranh giải quán quân đại khu của cuộc thi đấu PK, vinh dự chiến đấu thay mặt cho server này.

Trên [thế giới] lại bắt đầu hỗn loạn, hai bang cùng những bang phái liên minh bạn bè cũng cao giọng chúc mừng thắng lợi phe mình, nhân tiện mĩa mai phe đối phương, băng hữu của bọn họ đều nhiệt tình chúc mừng, những người chơi ở phe trung lập thì đều cao giọng khen ngợi, cổ vũ bọn họ chiến đấu vì Thịnh Thế.

Phong Sinh Khởi Thủy đương nhiên là bang phái trung lập tuyệt đối, Kinh Ca Thủy Việt giúp Khải Hoàn Hào Môn giết người, Thương Hải Hoàn Lưu lại thao tác nick tiểu thầy thuốc cứu người của Khải Hoàn Hào Môn, trong khi đó Hắc Điểm Lão Bản và Can Tương Bảo Kiểm lại giúp Huy Hoàng Vương Triều, ngoài ra cũng có mấy người khác cũng phân biệt giúp một trong hai bang phái trên, lúc này cùng nhao nhao nghị luận trong [bang phái], đều thảo luận về trận chiến đặc sắc vừa rồi. Giúp băng hữu đánh nhau là đúng, Nhất Tiểu Hồng Trần cho rằng cách làm của bọn họ rất hợp lý, trước giờ bang Phong Sinh Khởi Thủy chưa bao giờ quy định chỉ có thể giúp ai, hoặc không cho phép giúp ai, cho nên không khí trong bang luôn rất thoải mái, không vì cái nguyên nhân có băng hữu đối địch nhau mà bài xích, công kích hoặc khắc khẩu với những người trong bang, đó cũng là một trong những lý do chính mà rất nhiều người chơi mạng sinh hoạt luôn xin được gia nhập vào bang phái của họ.

Lúc này, Kinh Ca Thủy Việt cũng lên [thế giới] chúc mừng Khải Hoàn Hào Môn trở thành Long Bang của Thịnh Thế, ngay sau đó là Hắc Điểm Lão Bản cũng lên [thế giới] chúc mừng Huy Hoàng Vương Triều trở thành Hồ Bang của Thịnh Thế. Nhất Tiểu Hồng Trần nhìn thấy cảnh đó cảm thấy cũng thực buồn cười, trên gương mặt lộ rõ vẻ rạn rở.

Kênh ngữ âm ồn ào náo nhiệt vô cùng, toàn là những thanh âm hò reo vui sướng, mọi người cùng nhao nhao kể lại những tình huống lý thú trong cuộc chiến vừa rồi, dẫn tới hàng tràng cười lớn, sau đó Công Tử Tiểu Bạch liền nói: "Hôm nay người có công lớn nhất đối với bọn ta chính là đội tiểu thầy thuốc."

"Đúng vậy" Công Tử Phù Tô cũng cười: "Những Tiểu Thầy Thuốc Vô Địch đó phản ứng mau lẹ, cứu người đúng lúc, giúp lực chiến đấu của chúng ta không bị suy yếu."

Công Tử Vô Kỵ cảm thấy rất hưng phấn: "Mấy Tiểu thầy thuốc này quả thực rất lợi hại, ha ha, về sau chúng ta cần chuẩn bị thêm một ít nữa, tuy không có tác dụng đối với cuộc thi đấu PK sắp tới, nhưng tất có hiệu quả trong những trận đã chiến sau này."

Đúng lúc này chợt có người hỏi: "Đại ca, Chiến Thần Côn Luân sắp sửa xuất hiện, hôm nay có đi cướp không?"

"Cướp chứ." Không đợi Công Tử Tiểu Bạch trả lời, đã có rất nhiều người nôn nao muốn đi: "Đi đánh nhau, đi đánh nhau thôi."

"Được, mọi người cùng tới Côn Luân ở Tuyến ba, cướp Chiến Thần." Công Tử Tiểu Bạch vừa ra lệnh một tiếng, mọi người đã ồ lên hoan hô. Những bang nhân của Khải Hoàn Hào Môn nhanh chóng đổi tuyến, chạy thẳng tới Ngọc Hư Phong ở Côn Luân.

Sau khi Boss này chết thường tuôn ra vòng cổ Thiên Phạt, có tác dụng tăng bạo kích và độ tổn thương của bạo kích, là một trang bị được tất cả các bang phái mơ tưởng chiếm lấy, mỗi lần Boss xuất hiện ở Ngọc Hư Phong tại Côn Luân đều dẫn tới một tràng chiến tranh đẫm máu.

Ngay lúc bọn họ đuổi tới Ngọc Hư Phong, hàng loạt môn nhân của Huy Hoàng Vương Triều cũng đã đuổi tới, song phương lại bắt đầu kịch chiến.

Nhất Tiểu Hồng Trần không đi theo, nàng vừa lắng nghe những tiếng trò chuyện trên kênh ngữ âm, vừa mở cửa sổ trò chơi.

Công Tử Liên Thành đã gửi cho nàng một tin nhắn: "Anh đi đánh nhau trước, sau đó lại về dạy đồ đệ làm nhiệm vụ. Em vừa đi công tác về, cần nghỉ sớm một chút."

"Vâng." Nhất Tiểu Hồng Trần cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, quyết định chỉnh lý cửa hàng một chút rồi đi ngủ một giấc.

Lúc này, Kinh Ca Thủy Việt đã mở cửa sổ chat chào nàng một câu, sau đó vội vã kể cho nàng nghe về tình hình đại chiến bốn ngày thi đấu vừa qua. Qua lời kể sinh động của nàng, Nhất Tiểu Hồng Trần cũng hiểu được đại khái tình hình chiến đấu của bốn trận tranh tài trước đó.

Ngày đầu tiên mọi người đều chưa có kinh nghiệm, cũng không đánh nhau, không nghĩ tới việc chiếm sân bãi trước, hai bên đợi tới sát thời gian mới tới chỗ Kim Phong Ngọc Lộ Lâu. Hai bang cũng không đủ người, cũng không đánh nhau, đợi Boss xuất hiện mới xông lên tranh cướp, cuối cùng nhờ sức tấn công của Khải Hoàn Hào Môn cao hơn, nên đã lấy được Anh Hùng Thiếp.

Cũng bởi ngày thứ nhất chiếm được dễ dàng, Khải Hoàn Hào Môn buông lỏng cảnh giác, ngày hôm sau lười biếng hơn rất nhiều, người online cũng ít, kết quả không cần đoán cũng biết, Anh Hùng Thiếp bị Huy Hoàng Vương Triều lấy được.

Ngày thứ ba tuy người bên Khải Hoàn Hào Môn nhiều, nhưng không có chiến thuật gì cả, Huy Hoàng Vương Triều cùng bang phái liên minh phái những Hồng danh ngăn trở ở cửa Dao Trì, một người tới giết một người, hai người tới giết hai người, bang chúng của Khải Hoàn Hào Môn bị giết nhiều quá, cho nên lúc Boss xuất hiện lực chiến đấu không đủ, bị thua.

Lúc này bốn vị công tử của Khải Hoàn Hào Môn mới sốt ruột, lập tức họp lại thương lượng đối sách, sắp xếp suốt đêm, phân phối nhiệm vụ rõ ràng, đám Côn Luân liền chia bớt một số ra sign in vào những nick tiểu thầy thuốc, đám Tử Trúc tăng thêm điểm kỹ năng cho những tiểu Thầy Thuốc đó, để có thể sử dụng được kỹ năng phục sinh, Ma Giáo và Tiêu Dao cùng phối hợp bẻ từng tiểu thầy thuốc đó vào Kim Phong Ngọc Lộ Lâu. Buổi chiều ngày hôm sau dành toàn bộ cho việc diễn luyện chiến thuật, buổi tối lên sớm tận hai giờ đồng hồ liền, chiếm trước địa hình, sau đó luân phiên nhau kịch liệt bởi chiến với Huy Hoàng Vương Triều. Huy Hoàng Vương Triều thắng liền hai trận, tuy tinh thần lên cao, nhưng cũng có phần khinh địch, chiến thuật lại quá đơn giản, kết quả Anh Hùng Thiếp đã bị Khải Hoàn Hào Môn lấy được.

Như vậy, bốn ngày trước mỗi bên đều chiếm được một nửa. Chính vì vậy, ngày hôm nay Khải Hoàn Hào Môn thắng trận chiến máu chốt này, mọi người mới hưng phấn, mới vui mừng như vậy.

Nhất Tiểu Hồng Trần nghe được những thông tin thú vị, thỉnh thoảng lại hỏi thêm chút tình tiết, bất tri bất giác, đã nhanh chóng tới nửa đêm. Hai mắt nàng dịp lại tưởng chừng không mở ra được nữa, liền nói : " Mình không cố được nữa rồi, nửa đêm hôm qua mới về, sáng hôm nay đã dậy sớm, đến giờ còn chưa đi ngủ, cũng mệt quá đi mất."

" Được rồi, được rồi, cậu nghỉ đi, ngày mai còn phải đi làm" Khinh Ca Thủy Việt lập tức nói : " Ngủ ngon."

Nhất Tiểu Hồng Trần liền nói cho nàng biết : " Ngày mai mình không đi làm nữa."

" Sao vậy ?" Khinh Ca Thủy Việt vô cùng bất ngờ : " Lại bị thụ thương sao ? Hay cậu lại bị ốm ? "

" Đều không phải" Nhất Tiểu Hồng Trần cười khổ : " Hôm nay tới công ty, bị giám đốc sa thải."

" Vì cái gì ?" Khinh Ca Thủy Việt phản ứng rất kịch liệt : " Có chuyện gì đã xảy ra vậy ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần kể lại đơn giản những chuyện mới xảy ra, sau đó mới lộ về nghi hoặc : " Căn bản mình không biết ai ở công ty Bất Động Sản Cẩm Tú, nữa là Tổng Giám Đốc bên họ, có điều lại có một đám người tự nhiên vô duyên vô cớ nói mình là tiểu tình nhân của Tổng Giám Đốc nhà họ, bị phòng chính bắt được nhược điểm, nên mới bắt Giám Đốc sa thải mình. Mình thực không hiểu nổi, cho dù có ai thấy mình ngứa mắt đi chăng nữa, muốn đẩy mình đi chỗ khác, cũng đừng bôi nhọ danh dự của mình như thế chứ. Trước giờ mình không tranh chấp với ai bất kỳ cái gì, sao lại có người thù hận mình tới mức đó chứ."

" Giám đốc công ty chỗ cậu là đồ khôn khiếp." Khinh Ca Thủy Việt không kiềm nổi giận dữ : " Chẳng qua bán đứng cậu vì tiền thôi, vì lý do gì đi chăng nữa cũng chẳng quan trọng, cậu mặc kệ cũng tốt, căn bản cái công ty này không đáng cho cậu bán mạng vì nó."

" Đúng vậy, mình cũng nghĩ vậy " Nhất Tiểu Hồng Trần cười nói : " Mình cũng đâu có nổi giận, mình đã quyết định nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ đi tìm việc khác, nếu như không được, thì tới Australia cậu nhờ anh trai mình thôi."

" Đúng, cây chuyển thì chết, nhưng người chuyển thì sống, chẳng phải chuyện gì to tát lắm." Khinh Ca Thủy Việt gật đầu " Thôi cậu nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Nhất Tiểu Hồng Trần chào tạm biệt Công Tử Liên Thành xong, liền logout, tắt máy, tắm rửa, sau đó đi ngủ.

Nghỉ việc, thắng trận, trong lòng Nhất Tiểu Hồng Trần cũng buông lỏng hơn rất nhiều, nàng ngủ tới thiên hôn địa ám**, không mộng mị chút nào, cho tới lúc mặt trời lên bằng con sào cũng không rời giường, chỉ tới khi có một tiếng chuông cửa vang lên ầm ỹ, mới đánh thức nàng khỏi giấc ngủ say.

Nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn thoáng qua đồng hồ quả lắc trên tường, hoàn toàn không hiểu lại có người nào muốn tới tìm mình giờ này. Phí bảo vệ thì nộp tới cuối năm, công tơ đo điện nước thì chủ tòa nhà đã đặt ở bên ngoài cửa một máy phụ, bọn họ cũng không cần gọi cửa để ghi chép lại số liệu. Nàng vừa nghĩ lung tung vừa đi ra cửa cầm điện thoại lên nghe.

Trên màn hình nho nhỏ xuất hiện một khuôn mặt, đúng là Cô Duệ.

Hứa Nhược Thần gật mình : “ Anh... Vì sao anh lại tới ?”

Cố Duệ quay lưng về phía ánh sáng, nên không thể nhìn rõ được ánh mắt và gương mặt của anh, nhưng thanh âm vẫn ôn nhu như cũ : “ Anh tới gặp em, mở cửa đi.”

Hứa Nhược Thần nhanh chóng mở cửa ngoài, sau đó lại mở hé cửa phòng, rồi vội vội vàng vàng vọt vào phòng ngủ khoác vội một chiếc áo khoác ngoài vào, lại nhào vào phòng tắm súc miệng rửa mặt, nhất thời cuồng quýt, có phần giống như tâm trạng của những người lính trong lúc giải ngũ.

Cố Duệ kéo cửa ra bước vào, không thấy người đâu, chỉ nghe thấy có tiếng nước vọng ra từ phía phòng tắm, đoán là nàng mới rời giường. Anh liền đứng im ở cửa nhìn qua căn phòng một chút, thấy trên sàn nhà bằng gỗ màu sáng không có một ai, anh cũng không tùy tiện tiến vào, mà vẫn đứng chờ ở cửa phòng.

Hứa Nhược Thần nhanh chóng chỉnh trang lại đầu tóc quần áo, sau đó hít một hơi thật sâu, kéo cửa phòng tắm đi ra, lại thấy Cố Duệ vẫn đang đứng ở trước bậc chõ trước cửa. Nàng hơi ngần người ra, nhưng sau đó đã kịp phản ứng, lập tức chạy tới tủ giày bên cạnh, lấy ra đôi dép lê đi trong nhà cũ của phụ thân cúi xuống đặt trước mặt anh, sau đó ngượng ngùng đứng dậy nhìn anh.

Cố Duệ mỉm cười nói : “Cám ơn” . Anh tháo giày, đổi sang đôi dép lê, sau đó mới đi vào trong phòng khách. Anh xách theo một chiếc túi du lịch nho nhỏ, nhìn qua không giống như mới vượt ngàn dặm tới, mà giống như nhất thời quyết định ra ngoại thành du lịch mà thôi.

Hứa Nhược Thần cảm thấy tay chân luống cuống, thấy Cố Duệ ngồi vào ghế sofa, lại không biết phải nói gì hay làm gì tiếp theo.

Cố Duệ nhìn qua đánh giá căn phòng nhỏ này một chút, diện tích không lớn, nhưng cũng có ba buồng, một phòng khách nho nhỏ, lại có một góc được ngăn lại làm nhà ăn, tựa như một con chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đủ cả. Anh hỏi một cách thoải mái : “ Căn phòng này là do em mua sao ?”

“ Không, là cha mẹ em mua.” Hứa Nhược Thần nhanh chóng đáp lại : “ Cũng bởi vì em và anh trai đều lớn, không thể ở chung một phòng, nên mới mua một căn có ba phòng ngủ. Hiện giờ mọi người đều ở Australia, chỉ mình em ở đây.”

“ Ừm, điều kiện cũng không tệ.” Nghĩ lại chỉ ít nàng cũng không phải chịu khổ lắm, Cố Duệ cũng thoải mái hơn một chút. “ Chắc em vừa mới dậy, anh cũng chưa kịp ăn sáng, có muốn đi ăn điểm tâm với anh không ?”

“ Vâng, vâng, được ạ.” Hứa Nhược Thần cũng chưa kịp tỉnh táo lại, chỉ nghe lời anh theo quán tính, sau khi vâng một tiếng lập tức quay lại phòng ngủ, thay áo sơ mi, quần jean, lại khoác thêm một chiếc áo len rộng thùng thình.

Cố Duệ biết nàng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, lòng không kiềm nổi càng thêm yêu thương nàng hơn, thấy nàng không chút phản son, khuôn mặt thanh nhã vui vẻ bước tới, anh cảm giác có chút hơi thở thanh thuần thoáng phảng qua, đột nhiên thấy trước mắt sáng ngời, không kiềm nổi liền đứng dậy, nắm lấy tay nàng.

Hứa Nhược Thần để anh kéo ra khỏi cửa, xuống lầu đi ra khỏi đại khu, cho tới lúc anh vẫy tay định gọi taxi, mới tỉnh táo lại vội vàng ngăn cản : “ Gần đây có một cái quán ăn Quảng Đông, có đồ điểm tâm, chỉ đi bộ vài phút là tới nơi thôi ạ.”

“ Được, vậy thì tốt, chúng ta cùng qua đó.” Cố Duệ cũng không có ý kiến, nhân nhả cùng nàng tản bộ tới đó trên con đường giành cho người đi bộ.

Lúc này Hứa Nhược Thần mới nhớ ra hỏi lại : “ Anh tới đây công tác sao ? Đêm qua không nghe anh nói gì hết vậy ?”

“ Ừ, vừa mới quyết định tức thời.” Nụ cười trên mặt Cố Duệ tiêu thất, khẽ hỏi lại : “ Công việc của em có vấn đề, vì sao không nói cho anh biết ?”

“ A ?” Hứa Nhược Thần không chú tâm, nhất thời không phản ứng kịp, hồi lâu mới hiểu được ý của câu này : “ A, hôm qua em vừa lên mạng thì đã tham gia chiến đấu luôn, lúc em logout mọi người vẫn còn đánh nhau, lúc đó em cũng quá mệt, cảm thấy đây cũng không phải chuyện gì lớn cho lắm, sau này nói cũng không muộn, vì thế mới đi ngủ trước.”

Cố Duệ thấy nàng cũng chẳng phải cố tình giả bộ cho qua, mà đúng là không có chút gì bức bối hay phẫn nộ, cũng thả lỏng hơn một chút, mỉm cười nói : “ Đêm hôm qua lúc bọn anh đánh xong, Khinh Ca Thủy Việt liền chất vấn anh, hỏi anh có phải là người đã có vợ hay không, làm anh không hiểu gì cả, sau đó mới biết chuyện của em”

Hứa Nhược Thần “ A” một tiếng, đầu óc đột nhiên sáng suốt, buột miệng nói : “ Chẳng lẽ vì thế mà anh lại bay tới đây ?”

Cố Duệ thấy nàng bỗng nhiên thông minh lên như vậy, không khỏi hơi xấu hổ, cảm khăn ăn lên lau qua mặt một cái, điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt, rồi mới trả lời một cách sáng khoái : “ Đúng”

Hứa Nhược Thần kinh ngạc nhưng cũng có phần cảm động : “ Anh... , anh tới đây làm gì vậy ? Đã ảnh hưởng tới công việc, lại còn tốn tiền vô ích, vé máy bay khứ hồi rất đắt đó.” Nói tới cuối, nàng tự nhiên dùng ngôn ngữ hay dùng trong game online : “ Anh đúng là phá gia!”

Bốn chữ này như được thốt ra với giọng điệu đau xót tiếc của, Cố Duệ nghe thấy vậy cũng không nhịn được cười. Thấy người con gái trẻ tuổi ngồi bên cạnh đang mớ to hai mắt chỉ trích mình rất thật tình, anh nhanh chóng gật đầu : “ Đúng, là anh phá gia, anh chấp nhận. Nhưng chuyện phát sinh thế này, nếu không tới ngay lập tức, anh cảm thấy tội lỗi của mình còn nặng hơn phá gia rất nhiều.”

Hứa Nhược Thần càng không hiểu ra sao cả : “ Giám đốc buộc em thôi việc thì liên quan gì tới anh đâu ?”

“ Điều này...” Cố Duệ ho nhẹ hai tiếng, chần chờ một chút rồi mới nói : “ Phụ thân của Thang Bẩy chính là Tổng Giám Đốc của công ty bất động sản Cẩm tú, đương nhiên mẫu thân của nàng chính là phu nhân giám đốc.”

Hứa Nhược Thần há hốc mồm, hồi lâu mới nói : “ Thế nào lại như thế được ? Nàng... Thang Bẩy kia ... nàng không hiểu biết gì, chẳng lẽ phụ thân mẫu thân nàng cũng hỗ trợ nàng làm xằng làm bậy như thế sao ?”

“ Chắc không phải phụ thân nàng làm đâu, phân nửa là nàng làm nũng với mẫu thân của nàng, đem đặt sự tình, mẫu thân nàng sợ con gái đau lòng, mới

giật dây phụ thân nàng, nên mới bắt công ty của em làm chuyện này.” Khuôn mặt Cố Duệ không còn vẻ tươi cười nữa, khẽ nói : “ Làm em phải chịu thiệt thòi, thật xin lỗi.”

Hứa Nhượng Thần cũng rất hiểu biết ân oán phân minh “ Không liên quan tới anh. . . Thật em không nghĩ, nàng lại hận em như vậy.”

“ Đúng là em vô duyên vô cớ gặp phải tai bay vạ gió.” Thanh âm của Cố Duệ trầm trầm âm áp, kèm theo cảm giác bất lực không nói nên lời : “ Kỳ thực căn bản anh chưa làm gì để nàng từng hiểu lầm, chỉ cần nàng thoáng lộ chút ý tứ, anh đều cự tuyệt rất rõ ràng. Lần trước lúc nàng lên [thế giới] mừng em, anh vô cùng tức giận, đã nói là tuyệt giao với nàng, đây cũng không phải chỉ nói chơi. Bây giờ ngoài hiện thực anh cũng không nhận điện thoại của nàng, nàng tới công ty tìm anh cũng kiên quyết không gặp, nàng cố tình tới nhà anh cũng không mở cửa, tuyệt đối đã nói là làm. Vốn cho rằng nàng chỉ là một người con gái trẻ tuổi, anh đã tuyệt tình như vậy, tất nàng phải hết hy vọng, không ngờ là nàng lại nghĩ ra biện pháp để đối phó với em”

Vừa nói, họ đã tới chỗ hàng ăn, sau khi ngồi vào bàn liền gọi một bình trà Bích Loa Xuân, thêm mấy món điểm tâm nhanh, thức ăn. Hứa Nhượng Thần xúc mấy thìa cháo trứng thịt nóng bỏng lưỡi, cảm thấy người thoải mái hơn hẳn, bất giác trên mặt ánh lên vẻ vui vẻ. Cố Duệ nhìn nàng, nói một cách ôn hòa : “ Mùa đông sắp tới rồi, chỗ này vừa ấm ướt vừa lạnh, còn không có hệ thống sưởi ấm, không bằng tới chỗ anh ở một thời gian đi.”

Hứa Nhượng Thần vô cùng sửng sốt : “ Tới chỗ của anh sao ?”

“ Đúng vậy.” Cố Duệ mỉm cười “ Tới giúp anh đi, đến công ty của anh, có được không ?”

Hứa Nhượng Thần thoáng đỏ mặt : “ Vậy... cũng không được lắm. Em có hiểu gì về công việc của bên anh đâu.”

“ Không biết thì học, công việc bên anh rất đơn giản, so với những việc em đã làm còn dễ dàng hơn rất nhiều đấy” Cố Duệ rất thành khẩn : “ Nhân tài về quản lý lúc nào cũng thiếu, chẳng lẽ em không muốn tới giúp anh sao ?”

" A... cái này " Hứa Nhượng Thần chỉ dưới một chiêu như vậy đã đầu hàng ngay lập tức : " Vậy được rồi, em liền đi theo anh học tập."

Cố Duệ lập tức hành động nhanh chóng như sấm vang chớp giật : " Vậy thì được rồi, đợi ăn sáng xong, em về nhà thu thập một chút, anh đi đặt vé máy bay, chiều nay ta đi luôn."

" Nhanh vậy sao anh ?" Hứa Nhượng Thần có phần giật mình

"Bạn bè và người nhà em đều không ở đây, lưu thêm mấy ngày thì cũng có ý nghĩa gì đâu ?" Cố Duệ liền thương lượng : " Nếu em còn chuyện gì cần xử lý, chúng ta ở lại đây thêm vài ngày cũng không có vấn đề gì cả, anh sẽ ở đây cùng em."

Chiều theo ý của anh, thì nếu nàng không đi, anh sẽ lưu lại luôn, Hứa Nhượng Thần cũng thực hiểu ý liền lắc đầu : " Không cần, anh nói đúng, em ở thêm vài ngày lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, hôm nay đi liền thôi."

Cố Duệ nhìn nàng, trong mắt dần rạng rỡ nét cười. Hứa Nhượng Thần có phần ngượng ngùng hơi cúi đầu, cầm cái thìa trộn đều cháo trong chén, đột nhiên không hiểu sao cháo mặn lại ngọt ngào vô cùng.

Cố Duệ làm về ngành du lịch, nên rất quen thuộc với mấy công ty hàng không, đặt vé cũng rất dễ dàng. Hứa Nhượng Thần rút sạch quần áo đang phơi, lại tiếp tục bọc kín gia cụ, đồ điện, khóa van nước, tắt cầu dao, sau đó lấy những thứ trong tủ lạnh ra bỏ vào một cái túi nilon lớn, mang ra cửa chung cư tặng cho mấy chú bảo vệ khu. Trước kia nàng cũng thường làm như vậy, mấy chú bảo vệ biết là nàng chuẩn bị đi công tác tiếp, chắc sẽ đi rất lâu, nên cảm ơn nàng xong thì nhận lấy luôn.

Cố Duệ nhìn nàng đi tới đi lui, thấy nàng làm từng việc vụn vặt như thế thật gọn gàng ngăn nắp, trong lòng thấy đặc biệt thư thái. Anh vốn chẳng thể quan tâm xử lý được những việc lặt vặt trong nhà như thế, sau này có thể giao hết vào tay người con gái cẩn thận tỉ mỉ này, rốt cuộc không cần quan tâm nữa.

Chạng vạng, rốt cuộc Hứa Nhượng Thần đã tới Tân Hải Thành trừ danh ven bờ Đông Hải.

Ngồi trên xe taxi, Cố Duệ nói một cách tự nhiên : " Tới Đông Hải Quốc Tế Tân Thành."

Lúc này Hứa Nhượng Thần mới có chút ý thức, có vẻ như tới nhà anh đang ở, nhất thời trong lòng bất an, khẽ nói : " Chúng... chúng ta sẽ đi tới chỗ nào vậy ?"

Cố Duệ cũng hiểu rõ suy nghĩ của nàng, liền nhắc tay lên nhẹ vuốt tóc nàng, cười khẽ nói : " Cha mẹ anh không ở cùng anh, anh chỉ ở nhà một mình, phòng khách cũng có hai gian, em cứ yên tâm đi."

Hứa Nhượng Thần gật gù đầu, không biết phải thế nào, dù sao chỉ cần anh nói như vậy, nàng lập tức tin ngay, anh nói nàng yên tâm, nàng lập tức an tâm.

Đi hết đường cao tốc của sân bay đã tới trong nội thành phồn hoa, Cố Duệ khe khẽ giới thiệu cho nàng một số kiến trúc cơ bản của nơi này. Xe taxi chạy như bay trên con đường rộng rãi trong Tân Hải, tiến vào một khu chung cư hoa lệ.

Cố Duệ ở tầng mười sáu, là một căn hộ bốn phòng chính, hai sảnh, ba phòng khách, phương hướng và kết cấu rất đẹp, mỗi phòng đều có thể nhìn ra biển. Anh an bài cho Hứa Nhượng Thần vào ở trong một phòng dành cho khách có nhà vệ sinh khép kín, lại dẫn nàng tới thăm quan những phòng khác, bao gồm cả phòng ngủ của mình, sau đó nói rất nhẹ nhàng : " Em sắp xếp lại hành lý đi, rồi nghỉ ngơi một lát. Nếu đói khát, trong tủ lạnh có đồ ăn thức uống, ngoài phòng khách có máy nước nóng và trà mạn, em cứ coi đây là nhà mình, có gì cứ chủ động, đừng quá rụt rè."

" Dạ vâng." Hứa Nhượng Thần cũng rất dễ chịu với sự an bài như vậy, chỉ biết gật đầu.

Cố Duệ càng nhìn càng cảm thấy nàng giống như một đứa trẻ khả ái, không kiềm nổi liền nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, rồi mới vào thư phòng.

Hứa Nhượng Thần mở vali, cầm quần áo sắp xếp vào trong tủ quần áo, đồ dùng vệ sinh cá nhân thì bỏ vào phòng tắm. Chẳng bao lâu, Cố Duệ đẩy cửa bước vào, cầm cái laptop mà Hứa Nhượng Thần đã từng dùng qua đặt lên bàn, cười nhẹ nói : " Em dùng tạm cái này đi, mai anh mua thêm một bộ máy tính nữa"

Laptop của Hứa Nhượng Thần đã trả lại công ty, desktop đương nhiên không thể chuyển tới đây. Người đô thị hiện đại nếu không có máy tính, đương nhiên không thể sống nổi, bởi vậy nàng cũng không khách khí từ chối, gật đầu rất tự nhiên : " Vâng ạ"

" Hôm nay là ngày công thành, anh phải tới thủ thành trước, sau đó nếu em không bận, chúng ta sẽ trò chuyện tiếp, được không ?" Thanh âm của Cố Duệ càng lúc càng nhẹ nhàng : " Đương nhiên, nếu em thích xem cho vui, thì online, chúng ta sẽ gặp nhau trong game."

" Vâng" Hứa Nhượng Thần không bao giờ thắc mắc những lời anh nói : " Đợi em sắp xếp lại các thứ một chút. Ngày mai anh còn phải đi làm, nếu như đã muộn quá, thì nghỉ ngơi trước đã. Dù sao em đã tới đây rồi, muốn nói chuyện gì đi chẳng nữa, cũng không cần ngay lập tức."

" Được" Cố Duệ nghe trong lời nàng còn có ý tứ " ngày sau còn dài", trong lòng càng thêm cao hứng, nên cũng không nói thêm nữa, trở lại thư phòng đăng nhập Game online, truyền tống tới Vân Trung Thành, cùng với người trong bang cùng nghênh chiến những địch nhân công thành.

Hứa Nhượng Thần sắp xếp mọi thứ ổn cả, rồi mới bung một chén trà nóng đi ra phía ban công, dựa lan can nhìn về phía biển khơi xa xăm.

Trời đã tối đen, gió đêm mang theo hơi hương mùa thu thổi ào tới, hàm chứa hơi nước ẩm ướt mát mẻ. Trên mặt biển thấp thoáng những đốm đèn của nhà chài, cảm giác như có một bánh xe khổng lồ đang chạy ngang qua ở đằng xa, một chiếc thuyền đang chậm rãi đi từ đông qua tây. Không biết ở đâu đó chợt vang lên một tiếng ca, lẫn lẫn lẫn, lại không nghe được rõ ràng.

Trong bóng đêm, Hứa Nhượng Thần thoáng buông lỏng, cảm thấy trong không khí tràn ngập những hương vị ngọt ngào, lảng lảng nở một nụ cười.

** Truyền thuyết về Xuy Vu*

Trong thời đại viễn cổ vào hơn 5000 năm trước, có khá nhiều thị tộc và bộ lạc cư trú tại TQ, giữa họ có sự ảnh hưởng và đấu tranh với nhau trong một thời gian dài, sau có một số đã đến hòa hợp với nhau và dần dần phát triển lên. Trong đó có một bộ lạc đứng đầu là Viêm Đế, cư trú tại vùng lân cận Khương Thủy miền tây bắc TQ, do đó mới đặt là họ Khương (jiang), họ là một chi của dân tộc Khương (qiang)Tây Nhung, đã trước tiên từ phương tây du mục vào miền trung. Nghe nói họ có quan hệ họ hàng với bộ lạc Hoàng Đế sau đó cũng di nhập vào miền trung.

Bộ lạc của Hoàng Đế ban đầu cư trú tại vùng lân cận Cơ Thủy, nên mới đặt là họ Cơ, Hoàng Đế đặt hiệu Hiên Viên Thị, còn gọi là Hùng Thị. sau đó mới di dời đến Trác Lộc của tỉnh Hà Bắc ngày nay, họ sống bằng nghề chăn nuôi và làm ruộng, rồi dần dần trở nên lớn mạnh.

Bấy giờ tại khu vực miền nam TQ có dân tộc Cửu Lê cũng rất lớn mạnh, dân tộc này do 9 bộ lạc liên hợp lại với nhau, mỗi bộ lạc lại có 9 thị tộc anh em, tổng cộng là 81 thị tộc, do Xuy Vu là thủ lĩnh. Trong truyền thuyết có nói Xuy Vu vai hổ lưng gấu, các thành viên trong thị tộc đều có thân hình như dã thú, hàng ngày chỉ ăn sồi đã, đầu đồng trán sắt, tai mọc lông sắc như kiếm, bộ tộc Cửu Lê dũng mãnh thiện chiến, vẫn thường cướp bóc các bộ tộc khác, những người bị áp bức không đủ sức chống cự, nên cuộc sống rất khổ cực.

Xuy Vu thường thường dẫn đầu dân tộc Cửu Lê xâm lấn bộ lạc của Viêm Đế, Viêm Đế bị thua phải chạy sang Trác Lộc cầu cứu với bộ lạc Hoàng Đế. Hoàng Đế vì suy xét tới lợi ích của mình, bèn cùng Viêm Đế liên kết với nhiều thị tộc khác, rồi mở một trận kịch chiến với bộ tộc Xuy Vu ở đồng nội Trác Lộc.

Về cuộc chiến tranh này đã có khá nhiều truyền thuyết. Hoàng Đế cùng Viêm Đế không những liên hợp các bộ lạc cùng chiến đấu, mà còn thả 6 loài mãnh thú được thuần dưỡng như gấu, hổ, báo v v vào trận đánh, binh sĩ của Xuy Vu tuy dũng mãnh, nhưng vẫn không sao chống đỡ nổi, phải bỏ chạy tán loạn.

Trên đường chạy trốn, Xuy Vu đành phải mời "Phong bá vũ sư" đến trợ giúp. Trời đất bỗng chốc tối tăm, mây mù che phủ, cát sỏi bay mù mịt, mưa dòn chớp giạt. Hoàng Đế cũng không chịu thua kém, một mặt dùng xe chỉ nam do bộ lạc phát minh ra, hướng dẫn quân sĩ đuổi giết tàn quân của Xuy Vu trong mù mưa, một mặt mời thiên nữ "Bạt" xuống trần gian xua tan mưa gió, tức thì trời quang mây tạnh, bộ tộc Cửu Lê bị đánh bại, Xuy Vu bị bắt rồi bị giết chết. Truyện thần thoại tuy hoang đường, nhưng qua đó đã phản ánh được sự tàn khốc của cuộc chiến tranh này.

Bộ tộc Cửu Lê bị thất bại, những người còn lại một số chạy xuống phía nam, một số khác thì bị bắt làm tù binh lưu lại ở miền bắc trở thành "Lê Dân". Còn Hoàng Đế được nhiều bộ lạc ở khu vực miền trung ủng hộ, uy tín ngày càng cao. Ít lâu sau, giữa Hoàng Đế và Viêm Đế xảy ra xung đột, rồi qua ba lần kịch chiến ở Bản Tuyền, bộ tộc Viêm Đế bị thất bại, Hoàng Đế trở thành thủ lĩnh thống trị Trung Nguyên.

**** Thiên hôn địa ám : trời đấtมืด mù.**

Chương 20: Trong giấc mộng hạnh phúc

Chỉ chớp mắt, đã vào cuối thu, gió biển mang theo luồng không khí thanh mát thấm vào tận gan tận ruột thổi qua thành thị, làm trong lòng mọi người cũng thêm an tĩnh, phẳng phiu như đang đợi năm cũ kết thúc, năm mới bắt đầu.

Hứa Nhược Thần tới thành phố trú danh ven bờ biển này cũng đã hơn nửa tháng, không kể là công tác hay sinh hoạt thường ngày đều đã đi vào quỹ đạo, về mặt tình cảm lại càng tăng trưởng mạnh mẽ, ngày qua trong vui vẻ thoải mái.

Sau khi tới nơi, nàng nghỉ ngơi thêm vài ngày, cuối cùng Cố Duệ dẫn nàng tới công ty, tuyên bố nàng trở thành trợ lý Tổng Giám đốc, hỗ trợ mình quản lý công ty, hơn nữa cũng không che giấu quan hệ giữa mình và nàng. Phần lớn những nhân viên trong công ty du lịch đều thành tình, nếu anh không cố tình công bố thêm mối quan hệ này ra, chỉ sợ một người thành thật như Hứa Nhược Thần kia chắc chắn sẽ bị bắt nạt tới thảm hại. Mọi người đều biết rõ nàng là phu nhân giám đốc trong tương lai, nên cũng không dám tỏ thái độ càn rỡ, lại biết công việc trước kia của nàng là “sự nghiệp biển núi hoang thành Thanh sơn giống như sự nghiệp vĩ đại của Ngụ Công thời xưa”, nên càng thêm kính nể, vì thế nhanh chóng phối hợp nàng tiếp nhận công việc.

Giống như Cố Duệ đã từng nói, công việc về du lịch này đơn giản hơn việc cũ của nàng rất nhiều, thậm chí nếu có chút sai lầm, bắt quá nghe du khách trách mắng một chút, sau đó nghĩ biện pháp giải quyết là được, đương nhiên không xuất hiện cái tình trạng nhân viên bị uy hiếp lớn về mặt tính mạng, bởi vậy áp lực cũng không lớn lắm. Nàng vốn thông minh, lại tỉ mỉ dẻo dai, Cố Duệ chỉ chỉ dạy vài ngày, đã không có mấy vấn đề xảy ra.

Về mặt sinh hoạt, Cố Duệ cũng chiều cô nàng rất tốt, rất nhiều chuyện đều xử lý rất chu đáo. Nàng cũng chủ động tranh làm việc nhà, đương nhiên Cố Duệ không phản đối. Trước giờ anh cũng không bao giờ làm những việc này, toàn là thuê dịch vụ theo giờ, sau khi Hứa Nhược Thần tới liền thay đổi, một tháng chỉ cần bên công ty dịch vụ cử người tới tổng vệ sinh một lần, dọn dẹp bình thường trong nhà nàng đều làm cả. Đương nhiên Cố Duệ mặc nàng an bài, không có người lạ xâm phạm vào không gian riêng tư giữa hai người, đương nhiên cảm giác càng thư thái.

Hứa Nhược Thần là người da mặt mỏng dễ xấu hổ, Cố Duệ hỏi qua ý kiến của nàng, cũng không đem việc nàng đã tới đây ở nói cho ba vị công tử kia. Hai người cùng trải qua những tháng ngày sinh hoạt yên ả, ban ngày cùng tới cùng lui, cùng ăn cùng uống, buổi tối mỗi người một phòng lên mạng, vào trong game online cũng là phải gặp mặt lẫn nhau ít nhất một lần.

Cuộc thi đấu tranh bá chủ ở đại khu đã tạo ra ảnh hưởng lớn, mấy ngày qua, phân nửa thời gian hai đại môn phái đều dùng để đánh nhau, một là luyện tập kỹ xảo quân chiến, hai là hận cũ thù mới giữa hai phe đối địch không cho phép họ dừng tay, những server khác cũng tương tự, mỗi ngày khói lửa ngập trời, đánh nhau mù mịt trời đất, trên diễn đàn thỉnh thoảng lại thấy xuất hiện những topic trưng lên những tấm ảnh chụp trong một cuộc dã chiến nào đó, châm chọc khiêu khích nhau, khung cảnh vô cùng nóng nhiệt.

PK với cường độ cao khiến các loại đan dược hao tổn với số lượng khủng khiếp, Hứa Nhược Thần làm rất nhiều dược, mà toàn bộ số thuốc do những dược sư khác trong bang làm ra muốn bán cho nàng, nàng cũng mua toàn bộ, sau đó đều chuyển hết cho Cố Duệ, nếu anh không online, nàng trực tiếp sign in vào nick của anh, trực tiếp bỏ vào trong kho hàng của anh, để anh có thể dùng ngay lập tức khi online.

Hứa Nhược Thần căn bản rất hài lòng với cuộc sống như vậy, gần như quên mất còn có một kẻ đang coi nàng là tình địch số một.

Một buổi tối cuối tuần, vẫn như mọi ngày, Cố Duệ tiếp tục cắm đầu vào kịch chiến trong game online. Hứa Nhược Thần rửa bát đĩa sạch sẽ, dọn dẹp phòng bếp, phòng khách xong, liền quay lại phòng mình, mở máy tính, sign in vào game.

Sau khi cuộc tranh tài chọn lựa đại diện PK đại khu chấm dứt, nhiệm vụ yêu thú công thành cũng đã hủy bỏ, tình trạng đại Boss Ma Thao cứ cách vài ba ngày lại tới tấn công tàn sát Kim Đài một lần rồi cuộc cũng biến mất, làm tất cả những người buôn bán và những người chơi chỉ thích dạo phố mua đồ thờ ra nhẹ nhõm. Tuy rằng không lấy được thêm nhiều kinh nghiệm, nhưng đại bộ phận vẫn tình nguyện được thông dong qua ngày, không muốn phải sống trong lo lắng sợ hãi.

Nhất Tiểu Hồng Trần chỉnh lý cửa hàng xong xuôi liền bắt tay vào chế tác trang bị, trang phục, trang sức và các loại đan dược, vừa làm vừa nói chuyện phiếm với Khinh Ca Thủy Việt. Đang giữa lúc chơi rất cao hứng, đột nhiên thấy trên [thế giới] có người chửi ầm ĩ: “Thương Hải Hoàn Lưu, ta vốn nói sao ngươi lại có thể tỉnh vì như thế, hóa ra vốn là một con chó do đồ khốn khiếp nuôi dưỡng.”

Thương Hải Hoàn Lưu lập tức đáp lại: “Không biết đứa nào mới là khốn khiếp. Chín người các ngươi vây công một mình ta, bị ta giết sạch, còn dám thò mặt lên [thế giới] khua môi múa mép sao, ta thật xấu hổ thay cho các ngươi.”

“Mịa nhà ngươi đánh lên còn không biết xấu hổ.”

Thương Hải Hoàn Lưu cười ha hả: “Chín kẻ bọn ngươi cố tình chuyển Hồng danh giết ta, còn nói ta đánh lên, trên đời có cái lý lẽ này hay sao?”

Mấy người kia cũng không phủ nhận sự thật là chín người vây công một người, chỉ có mấy câu chửi lặp đi lặp lại, nói Thương Hải Hoàn Lưu là kẻ tiểu nhân hèn hạ, là đồ vô sỉ, không bằng heo chó, lại ân cần hỏi han mười tám đời tổ tông của cậu, ngôn ngữ ô uế không ngớt bên tai.

Thương Hải Hoành Lưu khinh miệt nói : “ Chín người các ngươi vây công một mình ta, hiện tại ta bị tăng mười một điểm, các ngươi tăng bao nhiêu ? Nói ra đi, để cho mọi người cùng nghe thử !”

Giết một người tăng một điểm, chín người vây công một mình cậu, lại bị cậu giết mười một lần, quả là rất giỏi, có mấy người lên [thế giới] khen cậu : “ Huynh đệ, thật lợi hại nha, bội phục, bội phục. Chín đánh một đã không biết xấu hổ, bị người ta giết còn cái cổ, thực chưa gặp kẻ nào vô dụng như thế.”

Mấy người kia vô cùng phẫn nộ, càng chửi mắng âm ỉ hơn, cứ ba câu thì phải có hai câu móc máy Công Tử Liên Thành, nhưng lại không dám nói rõ tên ra. Thương Hải Hoành Lưu cũng bắt đầu nổi giận : “ Các ngươi đánh không thắng nổi sư phụ ta, vô duyên vô cớ chuyển Hồng danh tới giết ta, cũng không phải chỉ vì trên danh tự của ta có ghi rõ ta là đồ đệ của sư phụ ta mà thôi sao, dám làm dám chịu, đánh không thắng nổi thì về luyện thêm đi, sau này trả thù lại, miệng phun phì phì thế kia thì có tác dụng gì ?”

Lập tức có người thực ngạc nhiên chạy lên [thế giới] hỏi : “ Sư phụ của ngươi là ai ? Sao lại gây ra thâm thù đại hận với bọn họ như thế ?”

Thương Hải Hoành Lưu liền mở cửa sổ chat, lặng lẽ hỏi : “ Sư phụ, ta có thể nói được không ?”

Công Tử Liên Thành đang bận đánh nhau, trong lúc cấp bách vội vã trả lời : “ Chỉ cần ngươi không sợ bị người khác trả thù, thì cứ việc nói. Cừu nhân của ta khắp thiên hạ, kêu ngươi ẩn đi danh tự mà ngươi không chịu, hiện tại thấy sợ chưa ?”

“ Sợ gì chứ ? Không phải chỉ đánh nhau thôi sao, ta không sợ !” Thương Hải Hoành Lưu không chút để ý : “ Có thể là đồ đệ của sư phụ là ta đã thấy kiêu ngạo lắm rồi!”

“ Được !” Công Tử Liên Thành liền lên [thế giới] nói một câu rất rõ ràng : “ Đồ đệ ngoan, thật làm tăng thể diện cho sư phụ.”

Thương Hải Hoành Lưu lập tức chạy lên cười khiêm tốn đáp lại : “ Đều nhờ sư phụ dạy dỗ cả.”

Cừu nhân của Công Tử Liên Thành lập tức chạy lên [thế giới] mắng âm ỉ : “ Một lớn một nhỏ, cấu kết với nhau làm vậy.”

Thương Hải Hoành Lưu cười lớn : “ Nghiến răng nghiến lợi căm tức như vậy, có phải vì bị sư phụ ta giết nhiều lần quá không làm gì được hay không ? Kỳ thật chết càng nhiều càng khỏe, chạy càng nhiều càng khỏe, chết càng nhiều, chạy càng nhiều, ngươi càng thêm tiến bộ!”

Những lời châm chọc này càng làm tăng thêm những tiếng chửi mắng, nhưng cũng có rất nhiều người lên khâm phục “Đồ đệ của Công Tử”

“ Nói thừa lời, đủ can đảm thì bây giờ mau chạy tới Côn Luân đi.” Mấy người bị Thương Hải Hoành Lưu giết xong thay nhau chạy lên khiêu chiến.

Người sáng suốt chỉ nhìn qua cũng biết nhất định bọn họ đang kêu người mạnh hơn tới giúp, Thương Hải Hoành Lưu chỉ có một mình, đương nhiên không đại ý tham gia vào cuộc chiến mà kẻ khác có thực lực và số lượng hơn xa, liền cười lạnh một tiếng trên [thế giới] : “ Một mình ta giết chín người bọn ngươi, ngươi nói ta có can đảm hay không ?”

Bọn chúng giết Thương Hải Hoành Lưu chỉ vì cậu là đồ đệ của Công Tử Liên Thành, đương nhiên chính là cừu nhân của Công Tử Liên Thành, vị thích khách nổi tiếng gần xa này lập tức lên [thế giới], nói một cách chua cay : “ Đồ nhi, người ta đã muốn tìm chết, ngươi vẫn nên thành toàn cho bọn họ thôi, ta sẽ theo giúp ngươi.”

“ Vâng, đồ nhi xin nghe theo lời sư phụ dạy bảo, lập tức đi ngay.” Thương Hải Hoành Lưu lập tức biến thành đồ đệ ngoan, : “ Nào, kẻ nào muốn, nhanh chóng thông báo tọa độ ra đây.”

Kẻ kia lập tức báo tọa độ ra, lộ vẻ oán hận : “ Một lớn một nhỏ các ngươi nhanh tới đây tìm chết đi.”

Thương Hải Hoành Lưu cười nói : “ Sư phụ, chúng ta đi thanh lý bọn rác rưởi kia thôi.”

“ Được” Công Tử Liên Thành nhanh chóng truyền tống tới Côn Luân, lại lên [thế giới] nói một câu : “ Này kẻ kia, thầy trò bọn ta sẽ lập tức tới đây, tùy các ngươi muốn đánh thế nào cũng được, bọn ta sẽ hoàn toàn phụng bồi.”

Thương Hải Hoành Lưu đã thành Hồng danh, trên đầu dính cái danh hiệu rất bắt mắt : “ Đệ tử của Công Tử Liên Thành”, lập tức cùng sư phụ tới thẳng phía đầu nguồn sông băng. Quả nhiên nơi đó đã tụ tập rất nhiều người, đại bộ phận là những kẻ đối địch với Khải Hoàn Hào Môn. Hai người không nói thêm một câu, nhanh chóng tổ đội, thêm đủ trạng thái lập tức xông vào chém giết.

Thời gian vô địch của Ma Giáo rất dài, Công Tử Liên Thành nhờ có trang bị thần bí nên thời gian vô địch cũng rất lâu, hai người không chút kiêng nể lập tức xuất đủ mấy chiêu công kích mạnh, bạo kích cao, nhất thời thấy ngồn ngộn khắp đồng, không tới một phút đồng hồ, trên mặt băng đã có một đống người ngã xuống.

Viện quân của đối phương không ngừng đuổi tới, Công Tử Liên Thành bị vây công, Thương Hải Hoành Lưu không chống đỡ nổi, rốt cuộc cũng ngã xuống. Mấy kẻ kia lập tức sung sướng chạy lên [thế giới] hò hét, chửi mắng vô cùng cay nghiệt. Công Tử Liên Thành không thêm nói nửa câu, Thương Hải Hoành Lưu cũng không thêm đáp lại, chỉ nhanh chóng hồi thành phục sinh, sau đó nhanh chóng quay lại đánh tiếp.

Ba vị công tử nhìn thấy mấy câu nói khó nghe trên [thế giới] nhất thời xốn mắt, nổi giận đùng đùng, lập tức dẫn người tới tiếp viện. Chỉ một lát sau, một đại đội nhân mã thuộc Khải Hoàn Hào Môn và bang hữu cùng xông vào chiến trường.

Thế là, vốn chỉ là một cuộc trả thù mang tính chất ân oán cá nhân, bỗng chốc biến thành cuộc đại chiến kịch liệt của cả mấy bang phái, chỉ sau một trận

chiến như vậy, Thương Hải Hoành Lưu đã thành danh.

Bọn họ đang đánh náo nhiệt vô cùng, chợt nghe thấy một tiếng chuông vang lên phía ngoài cửa.

Cố Duệ đang bận đánh nhau, trên [thế giới] náo loạn như đèn cù, đương nhiên Hứa Nhượng Thần cũng nhìn thấy, lẽ dĩ nhiên lúc này anh cũng không rảnh ra mở cửa. Nàng ở đây cũng hơn nửa tháng, trước giờ bằng hữu của anh không bao giờ tới nhà, cho nên nàng đoán rằng, phần nửa người tới là người của mấy công ty cung cấp dịch vụ, nàng cũng có thể xử lý, liền đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở đã thấy hai cô gái còn rất trẻ tuổi nhanh chóng bước vào, quần áo mặc trên người đều theo đúng trào lưu hiện hành, trên người đeo đầy đồ trang sức rất long lanh khá ái, trang điểm kỹ càng cẩn thận, xinh đẹp sắc sảo, thái độ càng hùng hồ dọa người : "Chị là ai ? Tam ca đâu ?"

Hứa Nhượng Thần chớp chớp mắt, cũng không thêm đặc biệt khách khí với các nàng nữa, xoay người tới trước cửa thư phòng, mở cửa thò đầu vào nói : "Có người tới tìm anh."

"Ừm" Cố Duệ lập tức truyền tổng về thành, rời khỏi chiến trường, rồi mới đứng dậy đi ra.

Thấy người đang ở trong phòng khách, anh hơi ngẩn người ra một chút, trên mặt có vẻ không vui lắm : "Tháng Bảy, Hồ Diệp, tìm tôi có việc gì sao ? Mời ngồi đi."

Hứa Nhượng Thần vừa nghe qua đã sùng sốt vô cùng, liền quyết định tránh đi một chút. Đang định đi về phòng, Cố Duệ đã giữ nàng lại : "Nhượng Thần, em đi rót cho khách một chén trà đi."

Khẩu khí của anh rất thân mật, đương nhiên trong lòng Hứa Nhượng Thần rất ngọt ngào "vâng" một tiếng, liền đi pha trà.

Hai cô gái trẻ tuổi đứng trước mặt họ càng thêm phần nộ : "Tam ca, chị ta là ai vậy ? Sao lại ở tại nhà anh ?"

"Cô ấy là bạn gái của tôi." Cố Duệ vẫn bình tĩnh bước tới ghé ngồi xuống, lại hỏi lần nữa : "Có chuyện gì sao ?"

"Không có việc gì không thể tới chỗ anh chơi sao ?" Khẩu khí của vị công chúa này rất dọa người : "Tam ca, sao bên cạnh anh đột nhiên lại xuất hiện một cô bạn gái vậy ? Trước kia em đã nghe nói tới bao giờ đâu ? Có phải vì anh muốn tránh em nên mới cố ý tìm người tới diễn trò hay không?"

Hứa Nhượng Thần đang đứng pha trà ở quầy bar nằm trong góc phòng khách, nghe thấy vậy không nói được câu nào, những bộ phim truyền hình bây giờ, đặc biệt là dòng phim thần tượng, đúng là quá hại người, dễ tạo thành những ảo tưởng mơ hồ cho những người trẻ tuổi không có chút kinh nghiệm sống ngoài xã hội, khiến bọn họ lấy kinh nghiệm trong phim để áp dụng ra ngoài đời thực, nên mới nghĩ ra cái cách tra địa chỉ và công ty của mình, làm mình bị sa thải, tưởng như vậy có thể nhanh chóng xóa sổ tình địch, hay như bây giờ cũng vậy, lại tự cho rằng cuộc sống bình thường của người khác là đang diễn kịch cho nàng xem, thực làm cho người ta không biết phải nói gì nữa.

Trước giờ Cố Duệ tuyệt không dung túng những người trẻ tuổi đã thành niên nhưng vẫn cố kiên trì giữ mãi tính tình khờ dại ngây thơ, lúc này mặt sầm xuống, trong thái độ có chứa vẻ nghiêm khắc : "Tháng Bảy, trước kia chúng ta là bằng hữu, nhưng cô không tôn trọng tôi và bằng hữu của tôi, bởi vậy hôm đó tôi đã lên [thế giới] tuyên bố tuyệt giao với cô, đó không phải nói chơi. Hiện tại chúng ta ngay cả bằng hữu bình thường cũng không phải, nếu cô còn tiếp tục nói năng bừa bãi, vũ nhục bạn gái của tôi, thì mời cô về đi, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cô nữa."

"Em..." Trước giờ cô gái trẻ kia đã bị người ta trách móc như thế đâu, nhất thời mặt đỏ lên, nhưng cố nén không dám đồng đánh tiếp.

Hứa Nhượng Thần cầm hai chén trà vào đặt trước mặt hai người khách, sau đó đến bên cạnh Cố Duệ, tay hơi vỗ vỗ lên vai anh một cái, thăm ra hiệu anh cho mấy cô gái trẻ kia chút mặt mũi, rồi mới nói khẽ : "Mọi người cứ nói chuyện đi, em còn có một chút việc phải làm"

Cố Duệ hơi gật đầu, Hứa Nhượng Thần liền quay về phòng mình.

Lúc này Tháng Bảy mới nghẹn ngào nói : "Em không hề... không hề không tôn trọng anh và bằng hữu của anh."

Thanh âm của Cố Duệ nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng vẫn khách khí hơn bình thường rất nhiều : "Những chuyện mà cô làm đừng tưởng tôi không biết gì hết. Cô cố tình tạo nick ảo quấy rối Hồng Trần, muốn mua nick của nàng. Hồng Trần không chịu bán, cô lại bỏ tiền thuê mấy cái Hồng danh khốn khiếp truy giết cô ấy. Sau khi chúng bị bọn tôi luân bạch xong, cô lại cố tình lên [thế giới] nhục mạ cô ấy. Tôi tuyệt giao với cô, cũng là quyết định của tôi, căn bản không liên quan tới cô ấy, nhưng cô lại dám tìm tới đơn vị công tác bên ngoài đời thực của cô ấy, dùng công việc để dụ dỗ giám đốc của cô ấy sa thải cô ấy, lại còn cố tung tin đồn nhảm, bôi nhọ danh dự của cô ấy. Cô ấy và cô có thù oán gì không, mà cô muốn làm như vậy với cô ấy ? Hủy con đường kiếm ăn của người ta, khác nào giết cha mẹ người ta, cô có hiểu không ?"

Trên mặt hai cô gái trẻ kia hiện rõ vẻ mờ mịt, đương nhiên không hiểu câu nói sau cùng, lúc đó Hứa Nhượng Thần mới vừa ra tới cửa phòng khác, nên vẫn nghe được rõ ràng mấy câu này, nhất thời giật mình hiểu ra.

"Tam ca, không phải giống như anh nghĩ đâu... Chỉ là em... chỉ là..." Tháng Bảy khóc lóc : "Chỉ là em rất thích anh.."

Hứa Nhượng Thần nhẹ tay đóng cửa lại, không muốn nghe tiếp những câu đối thoại của bọn họ nữa.

Một lúc lâu sau, Cố Duệ đẩy cửa phòng nàng ra, nhẹ nhàng nói : "Anh đưa bọn họ về một chút."

"Vâng" Hứa Nhượng Thần đứng dậy đi ra.

Tháng Bảy vẫn cầm khăn tay phủ kín mắt, hình như vẫn đang khóc, Hồ Diệp đang đỡ lấy nàng khe khẽ an ủi, vừa nhìn thấy Hứa Nhượng Thần không kiềm nổi lại trừng mắt lườm nàng một cái. Cố Duệ liền mở cửa, để hai người bọn họ đi ra trước, sau đó mới ra theo.

Hứa Nhượng Thần bình tĩnh đi vào phòng khách thu dọn hai chén trà, sau đó mới tiếp tục về phòng lên game online bào chế được.

Đại khái một tiếng sau, Cố Duệ mới quay về, vào phòng nàng ngồi xuống, hồi lâu không nói năng gì.

Hứa Nhượng Thần quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười nói : " Không có việc gì chứ ?"

" Không có chuyện gì cả." Cố Duệ thờ dài : " Em nói cô ta có hư hỏng quá không, mà cũng chưa chắc, chỉ là cô ta quen dùng tiền để mở đường, lại quen hề thích cái gì lập tức phải có bằng được, mà không biết rằng có một số thứ có dùng tiền cũng chẳng mua được."

" Căn cứ vào thân phận cha cô ấy, đúng là có thể dùng tiền để thông rất nhiều cửa, từ nhỏ cô ấy đã quen như vậy rồi, có nghĩ ra cách này cũng không có gì là lạ cả." Hứa Nhượng Thần nhẹ nhàng khuyên giải anh : " Kỳ thật cô ấy cũng không tạo thành bất kỳ thương tổn gì tới em cả, anh cũng đừng trách cứ cô ấy nữa."

" Chẳng qua nói mấy lời như vậy, để giúp cho cô ấy hiểu rõ, thực ra cô ấy cũng không phải là một công chúa. Huống hồ, có là công chúa đi chăng nữa, cái thế giới này cũng không phải xoay vòng quanh cô ấy." Cố Duệ đột nhiên mỉm cười : " Người xưa có câu "Họa phúc khôn lường", cũng không sai chút nào. Trong game Kiếm Tẩu Thiên Phong luân bạch anh, kết quả buộc anh tới bên cạnh em. Ngoài hiện thực Tháng Bảy làm em bị sa thải, kết quả lại mang em về bên anh. Nếu không có bọn họ, chắc chắn chúng ta không phát triển nhanh chóng như vậy được. Thực ra mà nói, anh còn phải cảm ơn bọn họ mới đúng."

Hứa Nhượng Thần cũng bị mấy lời của anh làm bật cười : " Đúng, em cũng phải cảm ơn bọn họ."

Cố Duệ đứng dậy, vui vẻ nói : " Anh đi đánh nhau tiếp đây."

"Vâng" Hứa Nhượng Thần vui vẻ gật đầu.

Ngày hôm sau, Cố Duệ liên tiếp nhận được điện thoại, câu mở đầu của mấy người đó đều là : "Được lắm, có phải người đã lừa được Hồng Trần về bên cạnh rồi phải không ? Thế mà dám không nói cho ta nghe, phải chịu tội gì ?"

Cố Duệ nghe qua đã hiểu ngay, chắc chắn là Tháng Bảy cố tình mách một trong mấy người đó, hơn nữa còn hy vọng bọn họ thuyết phục mình, vặn hỏi cái thứ mà nàng vẫn tự cho là tình cảm giữa hai người. Chỉ cần một người nghe được chuyện này, đương nhiên ba người kia cũng hiểu tường tận.

" Gấp cái gì ??" Anh bắt đầu nói vòng vo : " Tóm lại phải chờ hai bọn ta xác định tình cảm rồi mới nói cho các người biết, bằng không các người tới đây gây ồn ào, nói không chừng thành công thì ít, thất bại lại nhiều."

Người nào nghe anh nói vậy cũng nểng anh trọng sắc khinh bạn, khẳng khái đòi tới nhà bọn họ xem khung cảnh sinh hoạt của "gia đình hạnh phúc", Cố Duệ phải dùng hết cả vốn liếng mới bác bỏ được suy nghĩ của bọn họ, chỉ đồng ý là sẽ tìm thời gian tụ tập, dẫn nàng ra cho bọn họ gặp, xem ra mới tạm thời trấn an được đám bạn xấu kia.

Chiều hôm đó, mẹ anh chợt gọi điện kêu anh về nhà, Cố Duệ cũng đoán ngay là Tháng Bảy lại mang chuyện của Hứa Nhượng Thần về mách cha mẹ mình, nói không chừng còn đem đặt mắm muối đủ thứ, bởi vậy lần này nhất định phải quay về một chuyến.

Tan tầm, anh chờ Hứa Nhượng Thần về nhà xong, rồi mới quay về nhà cha mẹ.

Tuy rằng anh không nói vì sao phải về, nhưng Hứa Nhượng Thần cũng thấy hơi bất an. Cố Duệ nhìn thấy vậy, liền ngẩng đầu khẽ vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng nói : " Đừng lo lắng, cha mẹ anh nhất định sẽ thích em."

Hứa Nhượng Thần gật gù đầu, vừa muốn xuống xe, Cố Duệ đã giữ nàng lại, hơi nghiêng người qua, hôn nhẹ lên má nàng một cái, nhẹ nhàng nói : " Em cứ ăn cơm bình thường đi, đừng nghĩ nhiều quá."

Mặt Hứa Nhượng Thần đỏ ửng lên, cười dạ một tiếng, rồi đẩy cửa xuống xe.

Cố Duệ ở nhà cha mẹ cũng không lâu lắm.

Lúc ăn cơm tối, quả nhiên mẹ anh bắt đầu hỏi tới "người con gái trẻ đang ở trong nhà con mình", trong cách nói xem chừng có vẻ không vừa ý lắm đối với một cô gái chưa kết hôn đã dám tới ở trong nhà một người con trai, thậm chí "cô ta có phải là một người con gái quá tùy tiện hay không", hoặc "có phải vì cô ta thấy con có nhiều tiền nên mới cố tình bám dính lấy" hay không. Tuy rằng cha anh không nói rõ ràng như vậy, nhưng hàm ý cũng không khác mấy, không thích con trai mình kiếm về một nàng dâu không biết liêm sỉ chỉ yêu tiền như vậy.

Cố Duệ vẫn luôn luôn hiếu thuận với cha mẹ, cũng không phản bác, chỉ kiên nhẫn nghe hai người nói xong, mới mỉm cười nói : " Hứa Nhượng Thần cũng không giống như những gì cha mẹ nghĩ đâu, nàng là một cô gái vô cùng tốt, thuộc loại hiếm thấy bây giờ."

"Con đừng có bao che cho cô ta một cách vô lý như thế." Mẹ anh liền trừng mắt nhìn anh một cái : "Giờ con nói thử xem, hai người sao lại gặp nhau ?"

Cố Duệ cười rất vui vẻ : " Lần đầu tiên bọn con gặp nhau là ở chỗ giao giới giữa Thanh Hải, Tây Tạng và Tứ Xuyên, con bị hãm ở trong núi, là nàng cứu

mạng con."

Cha mẹ anh cùng bị chấn động : " Sao chứ ?"

Cố Duệ liền thông thả kể về buổi gặp gỡ đầu tiên trong núi, rồi vài ngày chung sống sau đó, bọn họ cùng nhau chiêm ngưỡng thế giới mỹ lệ, ngắm gió ngắm mây ngắm trời ngắm đất, sau đó lại kể rằng có một người con gái khác vì thích anh nên cố tình gây tổn thương tới nàng, làm nàng vô duyên vô cớ bị công ty sa thải, sau khi anh nghe tin vội vàng tới đó, nên mới dẫn nàng về, thuyết phục nàng ở lại trong nhà anh, lại giúp đỡ anh quản lý công ty. Cuối cùng, anh cười nói : " Cha, mẹ, nàng là do con phải trải qua trăm sông ngàn núi mới nắm lấy được, bây giờ cũng chỉ ở trong phòng khách, cũng không phải thực sự chung sống với con."

Nghe tới đó, suy nghĩ của cha mẹ anh về nàng lập tức thay đổi hoàn toàn, không còn chút dấu vết, đơn giản chỉ cần cứu qua mạng con trai họ, thì tình cảm này đã phải thay đổi lắm rồi. Kỳ thực bọn họ cũng không thích Thằng Bậy, tuy xuất thân nhà đại phú, nhưng vì lúc nhỏ được nuông chiều quá, nếu con trai mình cưới nàng, chắc chắn phải chịu khổ, người làm cha mẹ đương nhiên không muốn gặp phải chuyện như thế.

" Hóa ra là một cô gái tốt như vậy." Mẹ Cố Duệ nhiệt tình gật đầu : " Nếu thế thì khác rồi, đáng để theo đuổi."

" Đúng vậy, tiểu Duệ rất tinh mắt." Cha Cố Duệ cũng mỉm cười khích lệ. " Người con gái tốt như vậy bây giờ cũng thật hiếm thấy."

Vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc bọn họ đã ăn cơm xong, cha mẹ anh đứng ngồi không yên, lập tức giục anh mau về nhà, để còn nhanh chóng tới xem mặt cô con dâu tương lai.

Lúc Cố Duệ vừa vào cửa, Hứa Nhượng Thần đang mặc quần áo ở nhà, xắn tay áo, đứng trên ban công phơi quần áo. Nàng đang cầm một chiếc áo somi của Cố Duệ chuẩn bị máng lên mắc áo, Cố Duệ đã dẫn cha mẹ anh tới trước mặt nàng : " Nhượng Thần, đây là cha mẹ anh."

Hai tay Hứa Nhượng Thần run lên, suýt nữa đánh rơi cả cái áo. Nhìn thấy hai vợ chồng trung niên đang mỉm cười trước mặt, má nàng thoáng ửng hồng, hơi rụt rè kêu lên : " Cháu chào bác trai, bác gái ạ."

Lần ra mắt đầu tiên này làm cha mẹ Cố Duệ có ấn tượng rất tốt, vừa nhìn một cái đã biết không phải là một người con gái ngông cuồng, vẻ ngoài thanh tú văn nhã, khí chất càng nhẹ nhàng. Nhìn thấy vẻ thẹn thùng của nàng, trong lòng Cố Duệ thấy dễ chịu vô cùng, cầm lấy chiếc áo trong tay nàng, nhẹ nhàng nói : " Để anh phơi cho, em tới trò chuyện với cha mẹ đi."

" Vâng." Trong lòng Hứa Nhượng Thần bồi hồi vô cùng, muốn cự tuyệt, nhưng biết làm vậy không được, muốn bảo anh cùng tới, nhưng cũng biết làm vậy càng không được, cuối cùng chỉ đành mở to đôi mắt nhìn anh, mơ hồ toát ra sự khẩn cầu.

Cố Duệ mỉm cười, vỗ vỗ nàng an ủi, nhẹ nhàng nói : " Đi đi, anh phơi quần áo xong sẽ tới ngay. Cha mẹ thích uống trà Long Tỉnh, em pha cho hai người một bình trà trước đã."

" Vâng, được ạ." Lúc này Hứa Nhượng Thần mới trấn định lại một chút, mỉm cười nhìn cha mẹ Cố Duệ, rồi mới quay người tới phòng khách pha trà.

Mẹ anh liền nói với cha anh : " Em rất thích cô gái này. Bây giờ mấy thanh niên trẻ tuổi người nào người nấy cũng sống quá phóng khoáng mạnh mẽ, điệu dàng ngoan ngoãn con nhà tử tế như cô gái này quá khó thấy."

" Đúng vậy." Cha anh cũng cười phụ họa : " Bước ra ngoài sảnh, đi vào phòng bếp, nhìn qua đều thấy rất xứng với tiểu Duệ."

Mẹ anh có phần gấp gáp khẽ hỏi : " Con trai, hai đứa định bao giờ kết hôn vậy ?"

Cố Duệ suy nghĩ một chút : " Con định thương lượng với cô ấy một chút trước đã. Cha mẹ và anh trai cô ấy đều đang sống ở Australia, con định tới lễ Giáng sinh sẽ nghỉ phép rồi cùng cô ấy qua đó, dùng danh nghĩa hôn phu của cô ấy để ra mắt. Muốn kết hôn với con gái nhà người ta, dù sao cũng phải được nhà người ta đồng ý đã chứ ạ."

" Vậy là đúng." Cha anh cũng đồng tình. " Làm như vậy là tốt nhất."

" Nếu cha mẹ và anh trai cô ấy không có ý kiến gì, con định tới Tết Âm Lịch sẽ kết hôn." Cố Duệ thấy cha mẹ hưng phấn quá liền vội dặn dò : " Đây mới là quyết định của con, cô ấy chưa biết gì cả, con định qua hai ba ngày nữa mới nói với cô ấy. Cha mẹ đừng nói gì cả nhé, da mặt cô ấy mỏng, chỉ sợ làm cô ấy xấu hổ."

" Được, được." Trong lòng mẹ anh vô cùng mừng rỡ, vội vàng đáp ứng ngay.

Bọn họ đứng thăm thẳm ở ban công hồi lâu, mới cùng nhau quay vào phòng khách. Hứa Nhượng Thần đã pha xong trà đặt trên bàn, trong mặt vẫn còn vẻ rụt rè. Mẹ Cố Duệ liền nắm tay nàng, cùng nói liên tục mấy chuyện thường ngày, thái độ rất nhiệt tình thân mật, giống như đã coi nàng là con dâu. Cha Cố Duệ chỉ cười hiền lành, thỉnh thoảng mới hỏi một câu : " Học đại học gì", " Anh trai ở chỗ nào tại Australia", Hứa Nhượng Thần dần dần cũng trấn tĩnh lại, hai người hỏi gì lập tức đáp ngay rõ ràng. Anh trai nàng tốt nghiệp tại trường có tiếng, hiện là kỹ sư, đang làm việc tại một tập đoàn trứ danh, thu nhập ổn định gia cảnh dư dả, lại cưới một người con gái gốc Hoa ở đó. Nàng không nói quá lên chút nào, nhưng cha mẹ Cố Duệ cũng lẫn lộn bên ngoài nhiều, vừa nghe cũng biết, anh trai nàng rất ưu tú.

Thanh âm của Hứa Nhượng Thần rất nhẹ nhàng, vẫn chậm rãi kể : "... năm trước anh trai cháu sinh con trai, cha mẹ cháu muốn gặp cháu nội, nên anh trai cháu đã bảo lãnh cha mẹ qua đó rồi."

"Hiểu mà, hiểu mà, làm ông bà ai chẳng muốn được gặp cháu nội. Bác cũng thường nằm mơ được ôm cháu nội đó." Mẹ Cố Duệ vỗ vỗ tay nàng, hai mắt sáng rực lên.

Nhất thời má Hứa Nhựt Thần hồng tới tận mang tai.

Cố Duệ vội vàng nói đỡ : " Mẹ, mẹ đừng dọa Nhựt Thần."

Cha Cố Duệ cũng thấy không thể dọa con dâu chạy mất, nhanh chóng chuyển đề tài : " Nhựt Thần à, sao nhà cháu lại được sinh tận hai con ? Thời đó chỉ cho phép sinh một con thôi mà ?"

" Dạ, cháu nghe cha mẹ cháu nói, hai bên nội ngoại nhà cháu ba đời đều là con một, lúc đó có chính sách, những gia đình như vậy có thể sinh thêm một con." Hứa Nhựt Thần đáp, lúc này vẻ ủng hộ trên khuôn mặt mới từ từ nhạt dần.

" À, ra là vậy. Cha mẹ cháu cũng thực có phúc, con trai con gái đều tốt như vậy." Cha Cố Duệ liên tục khen ngợi.

Hứa Nhựt Thần lập tức khiêm tốn đáp lại : " Con trai của hai bác cũng rất tốt ạ."

Cố Duệ cố nín cười nhìn nàng, nhưng cũng tốt bụng không nói năng gì, lúc này Hứa Nhựt Thần mới kịp hiểu ra, mặt lại càng đỏ, rốt cuộc không dám ngẩng đầu lên nữa.

Cha mẹ Cố Duệ cả cười, càng nhìn nàng càng ưa, vui vẻ đủ rồi, đợi con trai thăm ám hiệu thêm lần nữa mới đứng dậy ra về.

Hứa Nhựt Thần dọn dẹp phòng khách cẩn thận xong, mới tự pha cho mình một chén trà, dựa vào ban công, từ từ bình tĩnh trở lại, cảm giác vui vẻ ngọt ngào dần dần trôi đi, quần quýt xung quanh nàng.

Đây đúng là mối tình đầu của nàng, nàng cũng không có cảm giác khó chịu không tiếp nhận, phải nhìn lại chung quanh hoặc phải giả bộ thanh cao, cứ thuận tới theo đúng trái tim mình mách bảo, tới bên cạnh người mình yêu mến, nhận được một mối tình cảm ấm áp yên ổn. Đa số những người trẻ tuổi sống trong thành thị chưa bao giờ phải trải qua sóng gió, phần lớn đều bước trên những con đường bằng phẳng, vì thế cảm thấy cuộc đời mình dài tới mức nhàm chán, phần lớn thời gian đều tiêu phí vào những chuyện vô bổ, xoắn xuýt do dự, cảm thấy thế giới đều xoay quanh mình, muốn gì là được nấy, cho nên thường có ý cầu gắt, gây gổ với những người yêu thương mình, đợi tới lúc mất đi thì hối hận đã muộn, Hứa Nhựt Thần hoàn toàn không giống như vậy. Sau khi nàng tốt nghiệp đại học xong chưa kịp rơi vào vòng xoáy muôn màu xa hoa trụy lạc của đô thị, đã tới nơi hoang dã nguyên thủy, sống một thời gian dài trong núi, nghe qua, tận mắt nhìn thấy rồi tự mình trải qua rất nhiều chuyện như mưa đổ núi sập, trong khoảnh khắc vùi lấp toàn bộ cả một thôn xóm, hoặc xe bus từ trên đường ven núi lao thẳng xuống vực sâu hiểm trở, cả mười người trong đó đều không thoát khỏi, hoặc đất đá từ trên núi đổ nhào xuống, quét sạch mọi thứ trên đường, hoặc những người du lịch bụi dựng lều đơn giản tại một con suối nhỏ bên cạnh doanh trại quân đội, nửa đêm đột nhiên có mưa to, những sông hồ trên thượng du đột nhiên bị vỡ đê, lũ tràn xuống bất ngờ, cuốn trôi tất thấy bọn họ không chút lưu tình.... Chính nàng và những đồng sự của nàng cũng trải qua vô số hiểm nguy lớn nhỏ, rất nhiều lần tìm đường sống trong cái chết, rất nhiều lần bị thương, đau đớn, nhiều lần tận mắt nhìn thấy những sinh mệnh biến mất, đều giúp nàng hiểu rõ ràng, cuộc đời chẳng dài như mình tưởng, nếu có thể gặp được người lương tâm tương duyệt, nhất định phải trân quý, cùng ở bên người ấy cho đến những giây phút cuối đời.

Cố Duệ lái xe đưa cha mẹ về tới nhà xong liền vội vàng quay lại, vội vàng chạy vào thang máy lên nhà, vội vàng đẩy cửa vào.

Căn nhà rất yên tĩnh, nhưng cũng không quanh quẩn như lúc anh ở một mình, khắp nơi tràn ngập không khí an bình ấm áp. Anh đổi dép đi trong nhà, tiện tay cởi áo khoác ném lên sofa, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng nàng ra.

Hứa Nhựt Thần đang đứng ngắm thủy triều trên biển, dáng người thướt tha ẩn hiện trong bóng đèn càn mê người. Cố Duệ vội vàng bước lại gần, ôm lấy nàng từ phía sau, tựa đầu vào vai nàng khẽ nói : "Nhựt Thần, chúng ta kết hôn đi."

Hứa Nhựt Thần hơi ngửa người ra phía sau, dựa vào người anh, nói nhẹ như gió thoảng : "Vâng"

Cố Duệ mừng rỡ ôm chặt lấy nàng.

Hai người cũng không ai nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy nhau, cùng ngắm cảnh đèn đêm phiêu động trên mặt biển, đi tới đi lui. Trong gió đêm, có một giọng ca trầm trầm ngọt ngào của một người con gái thoáng vọng lại, hát bài "Trên biển hoa", càng làm tăng thêm vẻ ôn nhu, kiều diễm phồn hoa của hiện tại.

Nhờ có người nhu tình như em,

Mới làm anh sa vào giấc mộng

Thả hồn theo những mơ hồ nhận nhạo sóng cuộn nhấp nhô

Nơi khóe miệng em.

Nhờ có người thâm tình như em.

Làm anh mãi sa vào trong giấc mộng

Triền miên trong những bọt sóng vô ngần nơi biển cả mênh mông.

Trên bàn thân em...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vũ Thanh : Nhớ mãi danh tự của những vị anh hùng ấy.

Ngày mười bốn tháng hai là lễ tình nhân, Game online lại tiếp tục đón nhận làn sóng kết hôn dữ dội.

Vừa mới qua mười hai giờ, trên [thế giới] bắt đầu xuất hiện những thông báo kết hôn, chúc mừng, không khí vui vẻ tràn ngập khắp nơi. Cho tới sau chính ngọ, không khí lại càng nhiệt náo, hầu như mỗi khu vực trên mười tuyến đều có thể trở thành những địa điểm cử hành hôn lễ, những người thích lãng mạn thường tới những khu vực mỹ lệ như Đào Hoa Cốc, Lạc Già Sơn Đảo, Dao Trì, những người thích mạo hiểm có thể tới những khu vực mà trên đường đi rất dễ chết như Phi Long Tháp, Lạc Hồn Đài ở Địa Ngục, Long Cốc ở Long Thành, những người thích mới lạ thường tới những nơi xuất hiện BUG, có điều phải nắm chắc mấy kỹ thuật "Xuyên tường", "Nhảy núi" mới có thể vào được, những người thích thực tế thì kết hôn ngay tại Kim Đài. Tới buổi tối, cả mười tuyến đều chật ních, trên [thế giới] toàn thông tin kết hôn, ngẫu nhiên có những thông tin quảng cáo buôn bán cũng toàn là những đồ dùng cho kết hôn, không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi.

Nhất Tiểu Hồng Trần vừa xuất hiện tại Kim Đài Thành ở tuyến một, liếc qua cửa hàng, đã biết Kinh Ca Thủy Việt giúp nàng chăm sóc thật tốt.

"Xin chào, các bạn ơi, ta đã về rồi." Nhất Tiểu Hồng Trần gõ lên một chuỗi những icon tươi cười, nhất thời làm đầy lên một không khí ấm ỉ náo nhiệt :

[bang phái] Cười Thỏ Truy Rùa Đen : a a a a lão đại.

[bang phái] Tay Trái Ước Định : nghe nói tỷ tỷ đi hưởng tuần trăng mật có phải không, có phải không ? Có phải không ?

[bang phái] Tay Phải Đồng Ý : Nghe nói chú rể chính là Công Tử Liên Thành, tin tức có xác thực không vậy ?

[bang phái] Diêm Bán Cô Bé : Trên diễn đàn xuất hiện không ít topic, rất nhiều người đang hỏi xem tin tức đó có đúng hay không ? Mọi người đều hâm mộ gần chết nha.

[bang phái] Hắc Điểm Lão Bản : đúng vậy, đúng vậy, hai người đúng là một tấm gương sáng cho những cuộc tình từ Game online tới hiện thực.

[bang phái] Can Tương Bảo Kiếm : Đêm động phòng hoa chúc, tên đề trên bảng vàng, quá hạnh phúc nha.

[bang phái] Thương Hải Hoành Lưu : lão đại, lão đại, tiền lì xì là tiền lì xì nha.

Bang Phong Sinh Khôi Thủy náo nhiệt ấm ỉ, bên Khai Hoàn Hào Môn đương nhiên càng gào khóc thảm thiết, Công Tử Liên Thành vừa chào một câu trong [bang phái], đã khiến một đám người gào lên ấm ỉ.

Lúc hai người nghỉ tuần trăng mật ở đảo Bali* đã biết rõ lúc về nhất định gặp phải khung cảnh náo nhiệt này, nên đã sớm thương lượng, nhân lễ tình nhân sẽ kết hôn trong Game online. Công Tử Liên Thành lập tức lên [thế giới] post liền mười câu : " Ta và Nhất Tiểu Hồng Trần quyết định chín giờ tối nay sẽ cử hành hôn lễ tại lầu Kim Phong Ngọc Lộ ở Dao Trì tại tuyến 9, thỉnh các vị bằng hữu tới tham dự."

Lập tức có mấy đôi tân nhân lập tức khẩn cầu : " Công tử, bọn chúng ta cũng cử hành hôn lễ tại Kim Phong Ngọc Lộ Lầu ở Dao Trì thuộc tuyến 9 vào lúc chín giờ, hai người có thể nhường một chút được không, xin làm ơn, xin làm ơn."

Một số bang chúng còn ít tuổi trong Khai Hoàn Hào Môn dễ bị kích động, lập tức chạy lên [thế giới] nhao nhao chất vấn : " Vì cái gì mà Tam ca phải nhường các người. Muốn thì các người đi mà nhường."

"Được, bọn ta sẽ nhường." Công Tử Liên Thành lập tức hợp tác : " Hôm nay là ngày vui mừng, mọi người đều phải vui vẻ, không cần những trò nhiệt náo không vui vẻ."

Nhất Tiểu Hồng Trần và anh nhanh chóng bàn bạc một chút, rồi mới lên [thế giới] thông báo : " Chín giờ tối nay ta và Công Tử Liên Thành tổ chức hôn lễ phía trước tượng chiến thần Xi Vu tại vườn hoa trung tâm ở Kim Đài Thành tại tuyến chín, xin mời các vị bằng hữu tới dự, không tới không được phát tiền lì xì, tới muộn không phát bù, muốn sign n nick ảo để hôn ăn hôn uống, phát hiện ra bao nhiêu đá bay hết bấy nhiêu."

Những bằng hữu của nàng và bang chúng của bang Phong Sinh Khởi Thủy cùng chạy lên [thế giới] hò hét ầm ĩ, đều nói nàng là gian thương không hơn không kém, kết hôn mà còn tính toán kỹ càng như vậy, nhất định phải mở hai mươi cái nick ảo một lúc chạy tới nhân đức nước béo cò, đòi cho đủ phần tiền lì xì. Bang chúng bên Khải Hoàn Hào Môn cũng nhao nhao trêu chọc, đều nói Tam Ca tìm được một bà quản gia lợi hại như vậy, sau này ăn uống không thành vấn đề, nhưng đừng có mơ tưởng tới việc bao tiêu tình nhân bên ngoài.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Liên Thành mang theo đủ tiền lì xì, chạy tới vườn hoa trung tâm quan sát địa hình trước.

Phân trang trí ở chỗ này cũng chẳng khác gì so với quá khứ, chỉ có điều phía trước bồn phun nước ở trung tâm có thêm một bức tượng chiến thần Xi Vuư mạ vàng lấp lánh. Ánh mặt trời rực rỡ chói lóa phủ khắp trên thân bức tượng, làm nhạt bớt phần khí chất anh hùng, nhưng lại làm tăng thêm khí chất trầm mặc thu liễm, làm người ta thấy có phần kính nể hơn.

Bức tượng thần này mới được dựng lên sau khi cuộc thi đấu PK kết thúc, trên mỗi tuyến của mỗi server đều có, nội dung trên đó đều giống nhau, thông báo Khải Hoàn Hào Môn giành được chức quán quân của cuộc thi đấu PK trên toàn quốc.

Trận thi đấu lần này được mấy vạn người chơi game online trên toàn quốc chăm chăm theo dõi từ đầu tới cuối, mấy trang web cỡ lớn cũng mở một mục tiếp sóng trực tiếp, trên trang web chính thức cũng có truyền hình trực tiếp, mỗi buổi tối đều có vô số người ngồi trước máy tính chăm chú xem trận kịch chiến của trận thi đấu PK toàn quốc này, sau đó có vô số topic mọc lên, thảo luận trang bị, chiến thuật, kinh nghiệm và cách thức tiến hành của những đội tham dự.

Những thành viên tham chiến mà Khải Hoàn Hào Môn và Huy Hoàng Vương Triều phái ra đều là những chiến tướng dũng mãnh đã trải qua bách chiến trăm thắng, quanh năm suốt tháng vui đùa trong PK, lại thường xuyên đổ tiền vào trang bị. Trang bị trên mấy người đó đều vô cùng hoàn mỹ, lúc tham gia thi đấu đại khu thể như chẻ tre, thành công tiến vào tứ cường, làm server Thịnh Thế danh tiếng vang lừng.

Tới vòng bán kết, Huy Hoàng Vương Triều bùng bùng khí thế quyết chiến với đối thủ. Thành viên chiến đội song phương đều chết sáu lần, có điều lúc phân xử cuối cùng, Huy Hoàng Vương Triều kém hai điểm nên đành chịu thất bại. Sau cuộc chiến, tất cả những người theo dõi trận đấu này đều vô cùng tán dương đội hình của cả hai bên trên topic, cho rằng trận đấu đó thể thâm nhất, nhưng cũng đáng xem nhất. Về phần Khải Hoàn Hào Môn thắng cũng rất buồn cười, không biết do đường truyền có vấn đề, hay do bên quản lý trò chơi có vấn đề, vừa mới bắt đầu trận đấu, cả sáu thành viên chủ lực của bên đối phương cùng rớt mạng, căn cứ vào quy tắc của trận đấu, cho dù bọn họ có xuất hiện lại cũng không thể tiếp tục dự thi, vì thế lực lượng hai bên cách nhau quá xa, trong chớp lát Khải Hoàn Hào Môn đã chiến thắng áp đảo.

Trận chung kết ở mỗi đại khu đều vô cùng kịch liệt, chiến thuật của trận đấu ngoại trừ những người đang sống phải bao quát như thế nào, ngay cả những người chết cũng phải tính toán xem phục sinh lúc nào, phục sinh ngay tại chỗ hay quay trở lại điểm phục sinh, căn cứ tình huống của đối phương còn phải quyết định xem những thành viên trong đoàn ai là người phải đổi tuyến, đứng ở bên ngoài đóng vai trò dự khuyết chờ tới lúc khi chức nghiệp phù hợp hơn với tình huống trên chiến trường, hy sinh ai, đánh rớt ai, đều nghiên cứu cẩn thận, trong nửa giờ đồng hồ đó không chỉ khảo nghiệm thao tác của từng đội viên, mà còn phải so sánh cả về trang bị, cách thức kết hợp và sự sáng suốt của người chỉ huy.

Đánh tới giai đoạn này, mỗi chiến đội đều hào khí ngất trời, quyết tâm giành thắng lợi, toàn thể thành viên tham gia dự thi của Khải Hoàn Hào Môn dành cả thời gian vào luyện tập, Công Tử Vô Kỵ và Công Tử Phù Tô đã xin phép nghỉ đồng, không đi làm nữa, Công Tử Tiểu Bạch và Công Tử Liên Thành cũng chẳng mấy khi có mặt ở công ty, dành toàn bộ tinh lực vào cuộc đại chiến PK.

Khoảng thời gian này, mỗi ngày Nhất Tiểu Hồng Trần đều phải tới công ty coi sóc, giúp Cố Duệ có thể chuyên tâm thi đấu.

Đêm diễn ra trận chung kết đại khu hôm đó, Hứa Nhược Thần phải tăng ca, không thể về sớm để xem thi đấu trực tiếp được, đành phải chờ tới tối lên diễn đàn xem video clip quay lại.

Trận kịch chiến đó thực lực giữa hai bên có vẻ tương đương nhau, nhưng chiến thuật của Khải Hoàn Hào Môn có phần tinh hơn. Bọn họ dùng tám Tử Trúc, chiến thuật này có phần hơi mạo hiểm, bởi tuy thấy thuốc có khả năng khống chế, nhưng lực công kích không mạnh, số lượng càng nhiều thì chức năng công kích và bạo kích càng giảm mạnh, tới hậu số lượng người giết được tất cũng thấp hơn bên đối phương. Bất quá dưới sự suất lĩnh của Công Tử Phù Tô, đội thủy thuốc vô cùng cường hãn, vừa khai chiến đã lập tức đánh đòn phủ đầu, ngư trụ đối phương. Công Tử Liên Thành và Công Tử Phù Tô dẫn dắt đội thích khách và đội chiến sĩ liên tiếp xông lên giết mấy người liên, trong đó bao gồm cả bốn thủy thuốc của phe đối phương. Dưới sự bảo vệ của bọn họ, Công Tử Phù Tô lập tức dẫn người chiếm cứ điểm phục sinh của bên đối phương, chiến thuật này chẳng khác nào cuộc đổ bộ vào Normandy của quân Đồng Minh ngày 6/6/1944 của thế chiến thứ hai (chỉ tiết xin search google, mình lười quá), nữ thần thắng lợi đã ngã người sang bên bọn họ.

Sau khi Khải Hoàn Hào Môn đạt được chức vô địch đại khu, server Thịnh Thế lập tức tặng điểm kinh nghiệm gấp đôi trong ba ngày liền, nhất thời làm muôn người cùng hò reo sung sướng.

Lúc bọn họ tới Bắc Kinh tham dự trận chung kết, Hứa Nhược Thần cũng không đi theo được, mà tiếp tục ở lại công ty. Đã vào cuối năm, lễ giáng sinh, Tết Dương Lịch, Tết Nguyên Đán, đều là mùa thịnh vượng của ngành du lịch, công ty quay cuồng trong công việc, không thể thành rảnh mắt đâu.

Trận chung kết chỉ diễn ra trong vùn vụt có một ngày, buổi sáng tám quán quân của tám đại khu chia cặp thi đấu chọn ra tứ cường, sau khi nghỉ giải lao một tiếng thì tiến hành vòng bán kết, ăn trưa và nghỉ ngơi xong, ba giờ chiều tiến hành trận chung kết, năm giờ trao giải và kết thúc.

Ngày hôm đó, Hứa Nhược Thần vẫn tiếp tục đầu tắt mặt tối ở công ty, ba cái điện thoại trên bàn không ngừng reo lên, căn bản cũng không có thời gian rảnh rỗi lên mạng xem tường thuật trực tiếp. Cho tới lúc ba rưỡi chiều lúc trận đấu đã kết thúc, Khinh Ca Thủy Việt vô cùng kích động gọi điện cho nàng: Thắng, bọn họ thắng rồi. Cậu về xem lại clip đi, có hai phút trong đó thực đúng là buổi trình diễn riêng của công Tử Liên Thành, bao nhiêu người vây công một mình anh ấy như vậy, chẳng những không làm anh tổn thương mấy may, ngược lại bị anh đánh ngã mấy người liên."

Hứa Nhượng Thần vô cùng hưng phấn, không đợi tới lúc về nhà mà tranh thủ lên mạng xem một chút, tìm trên diễn đàn topic có đăng clip quay lại trận chung kết.

Phe đối phương chính là Long Bang thuộc khu vực hai của server Ngạo Thiên, thực lực vô cùng mạnh. Trận chiến này có thể nói thiên địa kinh quỷ thần khiếp, song phương chẳng những đều liều mạng chiến đấu, mà về phương diện chiến thuật cũng vô cùng tinh tế

Bộ đồ đặc biệt của Công Tử Liên Thành càng phát huy được tác dụng mạnh mẽ trong trận chiến này. Mấy cuộc chiến phía trước anh đều cố tình giữ kín tính năng của bộ đồ, vì sợ phe đối phương nghiên cứu ra mất đi tác dụng, trận này mới phóng tay sử dụng, phát huy đầy đủ mọi kỹ năng. Ân thân, vô địch, bạo kích, mỗi kỹ năng này đều được vị đệ nhất thích khách phát huy tới mức đỉnh điểm trong mỗi cuộc chiến. Vị tiểu phóng viên "Cầm máy quay" tựa hồ cũng bị anh hấp dẫn mạnh mẽ, hơn hai phút đồng hồ vẫn hướng ống kính chạy ngược chạy xuôi theo bước chân anh, trong lúc đó phe đối phương có tới bảy tám người một mạch vây đuổi, chặn đường, nhưng vẫn không thể giết được anh, ngược lại còn bị anh giết lại mấy người, nhìn qua khí thế hùng hục.

Cuối cùng, Khai Hoàn Hào Môn chỉ còn lại bốn vị công tử và Ma Hồn Quỷ Cơ, Ta Không Phải Thiên Sứ, phe đối phương còn chín người, thời gian còn lại cũng chỉ vài phút, bọn họ kém bảy điểm. Trong những giây phút khẩn trương, sáu người Khai Hoàn Hào Môn cùng trình diễn một tràng PK hoa lệ, đều sử dụng những phương thức hiệp đồng tác chiến kinh điển đẹp mắt giữa bốn môn phái.

Lúc chỉ còn lại một phút nữa là trận đấu kết thúc, Ta Không Phải Thiên Sứ, Ma Hồn Quỷ Cơ, Công Tử Tiểu Bạch và Công Tử Phù Tô cũng cạn tới giọt máu cuối cùng, không thể không rời khỏi trận chiến, Công Tử Vô Kỵ và Công Tử Liên Thành một khắc không ngừng liên tục phát động tiến công như tia chớp, mấy chiêu bạo kích có giá trị thương tổn kinh người liên tục tấn công giết chết ba người bên phe đối phương, khiến phe bọn họ hoàn toàn phải rời khỏi đấu trường.

Điểm số trên màn hình hiện rõ : 150 : 143, Khai Hoàn Hào Môn thắng lợi.

Vài ngày sau theo thông lệ Game online tiến hành update, trên vườn hoa trung tâm ở Kim Đài Thành đã xuất hiện tượng vàng của chiến thần Xuy Vũ.

Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Liên Thành cùng đứng trước kim tượng, khắp nơi chung quanh rải đầy hoa tươi, bỏ câu trắng muốt tập trung thành từng đàn tung cánh bay lên không trung, nhìn qua vô cùng đẹp đẽ.

Chỉ một lát, nơi này đã lục tục có người kéo đến.

Ngoại trừ bang chúng hai bang và các bằng hữu bên ngoài, lại có thêm cả một số tiểu bằng hữu Nhất Tiểu Hồng Trần cũng không biết là ai chạy tới chạy lui.

Một người chơi tên là Liên Khanh Khuynh Thành thuộc phái Tiêu Dao level 41 chạy tới trước mặt Công Tử Liên Thành, hỏi một cách hưng phấn : " Công tử, muội có thể chụp ảnh chung với công tử được không ?"

Công Tử Liên Thành không nói năng gì, Nhất Tiểu Hồng Trần thấy trên đầu nàng dính lên tên bang phái là Liên Khanh, lập tức hiểu rõ, cười nói trong đội ngũ : " Mấy người này đều là người hâm mộ của anh, anh là thần tượng của bọn họ, cũng đừng làm người ta thương tâm, chụp ảnh chung với nàng đi."

Trước kia Công Tử Liên Thành cũng nghe một số hài tử trong bang nói qua, trong trò chơi mình cũng có Hội những người hâm mộ, lúc đó chỉ cười, không cho là thật, không ngờ là có thực, đương nhiên bây giờ cũng không tiện bác bỏ mặt mũi của mấy nữ hài tử này, vì thế rất thoải mái tới bên cạnh, đứng chung với tiểu cô nương kia ở một chỗ, để nàng chụp ảnh lưu niệm.

Thấy anh thoải mái dễ nói chuyện như vậy, đám người hâm mộ lập tức xông lên, nhao nhao nói muốn cùng chụp ảnh với thần tượng, người chụp, cả đội chụp, đủ mọi tư thế, ít nhất mỗi người phải một lần, làm trước mặt loạn như đèn cù. Dù Công Tử Liên Thành bị người ta vây kín nhưng vẫn cười rất khoan dung, dễ chịu vô cùng.

Đúng chín giờ, vườn hoa trung tâm đã tấp nập người, vây chặt như nêm cối. Nhất Tiểu Hồng Trần và Công Tử Liên Thành cùng chạy tới chỗ Nguyệt Lão đăng ký.

[hệ thống] : Công Tử Liên Thành và Nhất Tiểu Hồng Trần kết làm phu thê, chúc đôi tân nhân này bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.

Sau đó, trên [thế giới] lập tức xuất hiện vô số những lời chúc mừng đối với bọn họ.

Hai người cùng trở lại trước kim tượng trong vườn hoa trung tâm, mấy vị quản lý bang Phong Sinh Khôi Thủy và Khai Hoàn Hào Môn ra sức duy trì trật tự : " Đề nghị mọi người cất vũ khí, thu hồi pháp bảo, tọa kỵ, nam bên trái, nữ bên phải, nhân yêu đứng ở giữa, những vị bằng hữu nào không phải tân lang tân nương xin thay y phục cưới ra, đừng để bị nhầm lẫn"

Cũng không dễ dàng gì mọi người mới ai vào vị trí, nhờ vậy mà hiện trường hôn lễ cũng không hỗn loạn như lúc trước nữa.

Chủ hôn Khinh Ca Thủy Việt tuyên bố, người làm chứng vào chỗ, bên Khai Hoàn Hào Môn là Công Tử Tiểu Bạch, Công Tử Vô Kỵ, Công Tử Phù Tô, bên Phong Sinh Khôi Thủy là Tay Trái Ước Định, Tay Phải Đồng Ý, Cười Thỏ Truy Rùa Đen, Diêm Bán Cô Bé, đội hình vô cùng cường đại.

Đội sắp xếp xong hết thảy, Khinh Ca Thủy Việt hỏi trên [thế giới] : " Công Tử Liên Thành, anh có nguyện ý cưới Nhất Tiểu Hồng Trần làm vợ, cùng nắm tay nàng trong suốt cuộc đời, không rời không bỏ không ?"

Công Tử Liên Thành lập tức đáp ngay : " Ta đồng ý."

Khinh Ca Thủy Việt lại hỏi tiếp : " Nhất Tiểu Hồng Trần, cô có đồng ý gả cho Công Tử Liên Thành, cùng nắm tay anh suốt cuộc đời, không rời không bỏ hay không ?"

Nhất Tiểu Hồng Trần lập tức đáp lại : " Ta nguyện ý."

Khinh Ca Thủy Việt liền tuyên bố : " Hôm nay, chúng ta cùng tề tựu lại đây để chứng kiến Công Tử Liên Thành và Nhất Tiểu Hồng Trần hi kết liên lý, chúc bọn họ vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu cũng chẳng xa nhau. Các vị bằng hữu, xin hãy chúc phúc cho họ đi."

Lập tức, pháo hoa nhất tề được phóng lên, [thế giới] cũng cùng lúc xuất hiện đầy những lời chúc, khung cảnh vô cùng đồ sộ.

Công Tử Liên Thành nhanh chóng nói : " Mời mọi người đứng nguyên vị trí đừng di chuyển, ta tới phát li xì đây."

Mấy lời này của anh không có chút hiệu quả nào cả, đương trường đã rối loạn rồi, kẻ mời bằng hữu PK, người mượn có thổ lộ với người trong lòng, kẻ khác lại đùa giỡn ôm lảo bà của người khác, chạy tới chạy lui ầm ĩ náo nhiệt, người cầm được tiền li xì lập tức lên [thế giới] vui mừng cảm tạ, kẻ không lấy được tiền li xì cũng chạy lên [thế giới] giơ tay đòi hỏi, nhất thời loạn như cào cào, lại làm người ta cảm thấy sung sướng vô cùng.

Nhất Tiểu Hồng Trần mỉm cười quay đầu lại nhìn về phía bức Kim tượng của chiến thần, không kiềm nổi liền click vào nó một cái.

Giờ Thân, ngày hai mươi tám, tháng mười, năm Mậu Tử, hào kiệt tứ phương quy tụ kinh thành, đều mang trong mình võ công cái thế, quyết chiến Từ Cẩm Đình. Trải qua ác chiến kịch liệt, Long Bang Khải Hoàn Hào Môn đứng mãnh thuộc server Thịnh Thế thuộc khu vực I trở thành vị quán quân toàn quốc của cuộc thi đấu PK lần đầu tiên.

Để chúng ta phải nhớ mãi danh tự của những vị anh hùng ấy :

Công Tử Tiểu Bạch

Công Tử Vô Kị

Công Tử Liên Thành

Công Tử Phù Tô.

**Đảo Bali : thiên đường du lịch ở Indonesia*

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Liên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.